[SasuSaku] Our Destiny

Contents

[SasuSaku] Our Destiny **3**

1. Chương 1: Haruno Sakura . . . 3
2. Chương 2: Gặp Gỡ . . . 8
3. Chương 3: Mình Chết Chắc Rồi! . . . 12
4. Chương 4: Đằng Nào Chẳng Chết! . . . 17
5. Chương 5: Ngươi... Làm Tì Nữ Cho Ta . . . 23
6. Chương 6: Có Đau Lắm Không? . . . 28
7. Chương 7: Uchiha Tenten . . . 32
8. Chương 8: Lại Thi Thố . . . 36
9. Chương 9: Thánh Nữ Đã Xuất Hiện . . . 42
10. Chương 10: Ta Hứa . . . 47
11. Chương 11: Gậy Ông Đập Lưng Ông . . . 52
12. Chương 12: Ôi... 14 Nụ Hôn Đầu Của Tôi . . . 57
13. Chương 13: Rời Đi . . . 62
14. Chương 14: Quyết Định . . . 65
15. Chương 15: Chuyển Đến Long Cung Ở Với Ta . . . 73
16. Chương 16: Bạn Mới Và Rắc Rối . . . 78
17. Chương 17: Chiến Tranh Lạnh . . . 84
18. Chương 18: Làm Hoà . . . 90
19. Chương 19: Người Giám Sát . . . 95
20. Chương 20: Lại Là Ngươi . . . 101
21. Chương 21: Trả Đũa . . . 107
22. Chương 22: Ra Mắt . . . 113
23. Chương 23: Sinh Nhật Vui Vẻ, Sakura . . . 118
24. Chương 24: Kusuda Karin - Khởi Nguồn Của Mọi Bi Kịch . . . 125
25. Chương 25-1: Kế Hoạch Chính Thức Bắt Đầu . . . 133
26. Chương 25-2: Ngoại Truyện: Oan Gia Ngõ Hẹp (1) . . . 137
27. Chương 25-3: Ngoại Truyện: Oan Gia Ngõ Hẹp (2) . . . 141
28. Chương 25-4: Ngoại Truyện: Oan Gia Ngõ Hẹp (3) . . . 146
29. Chương 26: Từ Từ Sập Bẫy . . . 154
30. Chương 27: Hiểu Lầm . . . 160
31. Chương 28: Chẳng Là Gì Cả . . . 165
32. Chương 29: Cái Chết Của Hoàng Thái Hậu. Xét Xử . . . 169
33. Chương 30: Kí Ức Đẹp Một Thời . . . 175
34. Chương 31: Đánh Cược . . . 182
35. Chương 32: Ta Sẽ Khiến Ngươi Phải Trả Giá Thật Đắt . . . 185
36. Chương 33: Đến Chiến Trường . . . 190
37. Chương 34: Mai Phục . . . 194
38. Chương 35: Nhớ . . . 198
39. Chương 36: Kết Thúc Của Một Khởi Đầu . . . 202
40. Chương 37: Phản Kích - Trả Thù . . . 207

41. Chương 38: Tâm Sự - Cơ Hội Thứ Hai . . . 211
42. Chương 39: Thấy Lửa Phải Đổ Thêm Dầu . . . 217
43. Chương 40: Nhớ Đời . . . 222
44. Chương 41: Vô Tình Tổn Thương . . . 227
45. Chương 42 . . . 231
46. Chương 43: Mê Cung Pha Lê . . . 239
47. Chương 44: Mất Kiểm Soát . . . 246
48. Chương 45: Destiny (số Phận) . . . 251
49. Chương 46: Liên Tục Bị Phá Đám . . . 255
50. Chương 47: Đối Diện Thánh Nữ Mùa Đông . . . 260
51. Chương 48: Tình Yêu Không Có Kết Cục . . . 263
52. Chương 49: Suýt Bị Vô Sinh . . . 267
53. Chương 50: Sóng Gió Trở Lại . . . 270
54. Chương 51: Lễ Hội Đông Xuân . . . 275
55. Chương 52: Tàn Nhẫn . . . 279
56. Chương 53: Trốn Tránh Không Phải Là Cách Để Quên . . . 282
57. Chương 54: Mơ Ước Mãi Mãi Không Thành Hiện Thực . . . 286
58. Chương 55: Đảo Quỷ . . . 289
59. Chương 56: Hối Hận.... Cũng Đã Muộn Rồi . . . 293
60. Chương 57: Pha Lê Cầu Vồng . . . 298
61. Chương 58: Trọng Thương . . . 302
62. Chương 59: Giết Chết Tình Yêu . . . 306
63. Chương 60: Chọn Lựa Khó Khăn . . . 310
64. Chương 61: Đụng Độ Akatsuki . . . 313
65. Chương 62: Thoả Thuận . . . 318
66. Chương 63: Giải Pháp Tốt Nhất? . . . 321
67. Chương 64: Nói Lời Chia Tay Với Nhau . . . 326
68. Chương 65: Đợi Ta . . . 330
69. Chương 66: Một Khởi Đầu Mới . . . 333
70. Chương 67: Ngày Đầu Tiên Đi Làm . . . 337
71. Chương 68: Hậu Quả Nói Xấu Sau Lưng Bị Phát Hiện . . . 341
72. Chương 69: Quan Tâm . . . 345
73. Chương 70: Phản Kháng . . . 349
74. Chương 71: Tư Vấn Cưa Gái! . . . 355
75. Chương 72: Rắc Rối Nhỏ Trong Nhà Ăn . . . 361
76. Chương 73: Mờ Ám . . . 369
77. Chương 74: Bye Bye First Kiss . . . 377
78. Chương 75: Tận Dụng Thời Cơ Lấy Lòng Người Đẹp . . . 384
79. Chương 76: Bello Rivederti, Veronica . . . 390
80. Chương 77: Say Rượu . . . 397
81. Chương 78: Quà Hối Lộ . . . 405
82. Chương 79: Hơi Bị Ức Chế Rồi Đấy!!! . . . 411
83. Chương 80: Bị Bắt Tại Trận . . . 418
84. Chương 81: Người Tình Bí Mật . . . 425
85. Chương 82: Người Trong Lòng . . . 432
86. Chương 83: Đến Mahattan, Mỹ . . . 439
87. Chương 84: Mất Tích! . . . 443
88. Chương 85: Giam Giữ . . . 448
89. Chương 86: Thổ Lộ . . . 454
90. Chương 87: Chết . . . 460
91. Chương 88: Gia Đình Quái Dị . . . 465
92. Chương 89: Thanh Mai Trúc Mã . . . 469
93. Chương 90: Họ Hàng Bẩn Bựa! . . . 475
94. Chương 91: Phát Hiện . . . 484

95. Chương 92: Con Trăn Mặt Dày! . . . 489
96. Chương 93: Itachi Vs Sasori! . . . 498
97. Chương 94: Hoang Mang . . . 504
98. Chương 95: Hồi Còn Sống, Tớ Cũng Sợ Ma Lắm! . . . 508
99. Chương 96: Bí Ẩn . . . 514
100. Chương 97: Chuyện Xưa . . . 520
101. Chương 98: Nhớ Lại . . . 527
102. Chương 99: Thách Thức . . . 531
103. Chương 100: Ghen Tị . . . 534
104. Chương 101: Đánh Ghen! . . . 540
105. Chương 102: Chết Vì Gái Là Cái Chết Tê Tái! . . . 545
106. Chương 103: Tình Địch Vs Tình Địch . . . 550
107. Chương 104: Kết Hôn? . . . 553
108. Chương 105: Em____chết____chắc!!! . . . 559
109. Chương 106: Lần Đầu Tiên . . . 563
110. Chương 107: Buông Tay . . . 568
111. Chương 108: Sự Thật Sau Tất Cả . . . 572
112. Chương 109: Không Bao Giờ Là Đủ! . . . 576
113. Chương 110: Cô Ta.....? . . . 581
114. Chương 111: Mãi Mãi Bên Nàng (end) . . . 586
115. Chương 112: Ngoại Truyện 1: Ra Mắt Gia Đình Vợ . . . 589
116. Chương 113: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Hôn Nhân . . . 592
117. Chương 114: Ngoại Truyện 3: Mang Thai - Sinh Con . . . 596
118. Chương 115: Ngoại Truyện 4: Các Cục Cưng . . . 598
119. Chương 116: Ngoại Truyện 5: Lén Đi Làm . . . 602

[SasuSaku] Our Destiny

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, cổ trang, hiện đại, hàiSakura nàng từng ước muốn có một cuộc sống thiên được. Qủa thật nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sasusaku-our-destiny

1. Chương 1: Haruno Sakura

Thiên đế có hai người con gái được Thiên dân xưng tụng là thánh nữ, lai giữa dòng máu phượng hoàng cao quý của cha, Thiên đế, và những tinh hoa của Thiên nhiên từ Nữ thần mùa.

Người chị cả được sinh ra vào mùa đông, sở hữu một vẻ đẹp dịu dàng, tĩnh lặng, mái tóc trắng như tuyết, mắt trong như băng. Nàng sống trong một cung điện tráng lệ được bao phủ quanh năm bởi băng tuyết và một vườn hoa tuyết quý giá đẹp rực rỡ. Phụ hoàng đặt tên nàng là Fuyuno Yuki, có nghĩa là tuyết mùa đông. Nàng mang một vẻ thanh cao, quý phái, đoan trang và là một người chị hết mực yêu thương em gái.

Còn cô em gái, đứa con thứ hai của Thiên đế cũng là một mỹ nhân. Nàng sở hữu mái tóc hồng phấn mềm mượt, đôi mắt xanh ngọc lục bảo, sống trong một cung điện quanh năm ngập tràn nắng hồng và hơn hết là một vườn hoa anh đào bốn mùa nở rộ ngập tràn sức sống. Nàng ra đời vào mùa xuân, được đặt tên là Haruno Sakura, tức hoa anh đào mùa xuân.

Tuy nhiên, đừng có dại nhìn vào bề ngoài mà đoán tính cách nữ nhân. Tính cách Sakura thì.... ngược 180 độ với chị, nghịch ngợm, khá lầy, thực ra là rất lầy, nhầy, đùa dai, lì lợm, hơi năng động nếu không muốn nói là tăng động nặng, ham chơi, siêu quậy, mà một khi đã quậy thì phải quậy cho tới bến, quậy tung cả Thiên cung với không thiếu một trò nào.

Không ai làm trong Thiên cung mà không biết cái cung này đã bị xây lại 5 lần, trong đó, 3 lần bị đốt trụi và 2 lần bị đốt gần trụi. Mà "hung thủ" không phải ai xa lạ, đương nhiên là Sakura nàng đây chứ ai!

Sau những "phi vụ thế kỉ" đó, mọi người đặc biệt "kính yêu" gọi nàng là quỷ cái tái thế, ác mộng của Thiên cung, đến quỷ ở ngục giới còn phải bái nàng làm sư cụ!

Nghĩ ra được mấy trò đốt "nghệ thuật" đó thì chắc chắn là Sakura không hề ngu, có điều, chất xám không bao giờ áp dụng vào học hành mà chỉ được bộc lộ triệt để trong việc phá phách và tính kế chuồn, miệng lưỡi sắc bén và chỉ giỏi cãi lý, hay theo cách nói của Sakura là giải thích.

Ngoài Yuki ra không ai trị nổi nàng, chính vì vậy, dân chúng càng thêm "yêu thương" tôn thờ Yuki là "Vị cứu tinh" của bọn họ.

Học thì không học tử tế, riêng mấy cái môn liên quan đến sách vở thì cực lười, còn mấy môn hoạt động chân tay như đấu kiếm, phi dao, cung tên thì oánh ngang với Thiên bồng nguyên soái, phá đảo luôn rồi!

Cả hai chị em đều mang trong mình khả năng Thiên phú về phép thuật. Mỗi người còn có thể hoá thành phượng hoàng và mang nét riêng biệt của mỗi người. Như phượng hoàng của Yuki thì có bộ lông trắng muốt và mắt xanh, hơi thở băng giá và phun ra băng tuyết.

Còn của Sakura thì có bộ lông màu hồng giống mái tóc, mắt xanh lục bảo, hơi thở của lửa, phun ra lửa hồng có thể cháy cả ngàn năm không lụi tắt, đặc biệt hơn lúc nàng nổi giận và bị đe doạ trong trận chiến thì bộ lông và mắt sẽ biến sang màu đỏ, bộ lông đỏ đó được coi như một loại giáp giúp mình không bị thương khi chiến đấu.

Ngoài ra, nàng còn có khả năng chữa lành vết thương và tự chữa dù nặng hay nhẹ đều chữa được, có điều phải luyện tập nhiều thôi. Mà Sakura đây thì là chúa lười, không có Yuki bắt ép thì chắc còn lâu mới chịu luyện tập, bằng chứng là đây:- Haruno Sakura, em có chịu luyện tập y thuật không thì bảo? - giọng nói rất thiếu nhẫn nhịn của Yuki vang lên.

- Không thích đâu, cho em học cái khác đi, học y thuật toàn đọc sách thôi, chán chết! Hay là mình học thêm mấy thuật chiến đấu đi chị? – Sakura mắt chơm chớp mồm đớp đớp kì kèo.

Yuki không những không mềm lòng, trái lại còn dã man hơn.

- Không là không, em học thế là quá thừa rồi, học thêm có mà phá cả Thiên cung à?

- Đằng nào cũng không phải chưa từng phá bao giờ.... – Sakura nhỏ giọng lầm bầm, nghĩ tới điều gì đó, mắt nàng sáng quắc lên, hồ hởi ôm tay Yuki.

- Hay là chị dạy thêm để em sau này đi phá cho nhanh, đỡ tốn sức. Em hứa sau này trong đợt kỉ niệm lần thứ 10 xây lại Thiên cung sẽ vinh danh công lao to lớn của chị!

Khóe môi Yuki co giật, trên trán phủ kín vạch đen. Sợ là Yuki không hứng nổi cái "vinh danh công lao to lớn" này, chưa biết cái danh này có ích gì nhưng có hại thì nhiều lắm, ít nhất là 10 năm lao động công ích ở bãi phế thải Thiên giới, nhiều nhất là xuống Ngục giới quét rác cả đời. Mà cái Ngục giới thì e là quét cả đời cũng không sạch nổi....

Tổng kết lại thì có đần cũng không dại dạy bà cô này, nàng đây chưa muốn cống hiến cả đời mình đi quét rác ở Ngục giới nhé! Yuki phũ phàng gỡ tay Sakura, nghiêm mặt chống lại ánh mắt lấp lánh cầu xin của Sakura.

- Không là không! Bây giờ chị cho em chọn, một là học y thuật, hai là học lịch sử! Thích chọn một trong hai hay là khuyến mãi chọn một tặng một?

Sakura vừa nghe thấy môn lịch sử xong thì khỏi cần đắn đo so thiệt nhiều, chọn ngay y học, chứ học lịch sử cuốn sách nào cũng trên 2000 trang, đọc có mà vỡ mặt. Hơn nữa nàng cũng chưa ngu tới mức chọn khuyến mãi, cân luôn cả hai môn.

Sakura ngồi đọc cuốn sách các loại thảo dược dày cộp trước mặt mà chỉ muốn gục ngay xuống bàn mà ngủ, mắt dán vào từng chữ mà đầu óc thì ở tận đẩu tận đâu. Thấy vậy, Yuki đành buông lời dỗ ngọt:

- Sakura, nếu bây giờ em học nhanh thì tí nữa chị sẽ kể chuyện cho em.

Sakura vừa nghe thế liền sáng mắt lên, đầu óc lập tức nhập lại với bản thể. Yuki dạo này rất bận nên không mấy khi kể chuyện cho Sakura như hồi bé nữa nên như vớ phải vàng, có ngu mới không đồng ý, mà Sakura đây còn tỉnh chán.

Chỉ mất vẻn vẹn 25 phút nàng đã thuộc nguyên cuốn sách và đọc vanh vách cho chị kiểm tra. Thực ra cũng không hẳn là thuộc hết, nàng có sử dụng một chút "mánh khóe" nhân lúc Yuki không để ý, mà nói trắng ra thì cái "mánh khóe" này là phao chứ là gì!

Yuki mặc dù giỏi nhưng vẫn chưa theo kịp thời đại và thủ đoạn nham hiểm của em gái "dễ mến" này, thế nên đối với sự "chăm chỉ" của Sakura liền mừng rỡ, tấm tắc khen:

- Giỏi lắm! Rất tốt! Rất xuất sắc! – Sakura bỗng nhiên cảm thấy thật tội lỗi, nhưng mà chỉ một chút chút thôi - Rồi, giờ chị kể cho em nghe về câu chuyện con quỷ mắt đỏ dưới hạ giới nhé!

Sakura ngồi chống tay gật đầu lia lịa chăm chú lắng nghe, quăng hết ăn năn hối lỗi ban nãy đi, để đạt được mục đích không thể không có thủ đoạn. Xin chị thông cảm!- Em còn nhớ trước đây Thần đế khi lấy đi toàn bộ sức mạnh của người hạ giới đã để lại sức mạnh cho đúng các tộc là Uchiha, Uzumaki, Nara, Yamanaka, Hyuuga đúng không? Mỗi tộc đều có một thuật riêng biệt nhưng tộc mạnh nhất vẫn là Uchiha. Tộc Uchiha nổi danh với các thuật về hỏa và lôi, và một thứ đặc biệt khác..... đó là đôi mắt đỏ, huyết kế giới hạn, Sharingan.

- Sharingan?

- Phải, khác với Byakugan của Hyuuga, Sharingan không được xuất hiện ngay từ khi sinh ra mà nó chỉ được thức tỉnh bởi nỗi đau, sự tức giận vô cùng sâu sắc.

- Trông nó như thế nào chị?

Yuki nhớ lại hình ảng mình đọc trong sách hiếm ở thư viện, dùng cách dễ hiểu nhất miêu tả.

- Đồng tử là màu máu và có các vòng xoáy đen nhỏ xuất hiện trong đồng tử theo từng bậc. Bậc 1 là có 1 xoáy, bậc 2 là 2 xoáy và bậc 3 là 3 xoáy, là loại hoàn thiện. Sức mạnh cũng từ đó tăng lên, các bậc đầu đơn thuần chỉ là nhìn thấu ảo thuật và quan sát chakra của đối thủ, càng về sau thì có khả năng điều khiển tâm trí, gieo ảo thuật, và thậm chí là đọc cả suy nghĩ đối phương.

- Trông thế cũng đâu đến nỗi, cũng hay mà! Nhưng em không hiểu thế thì liên quan gì đến con quỷ mắt đỏ?
- Sakura nhíu mày khó hiểu giơ tay nêu ý kiến.

- Người tộc Uchiha nổi tiếng là máu lạnh vô tình, giết người không gớm tay và vô cùng tàn nhẫn, dã man. Căn bản là do họ phải chịu quá nhiều nỗi đau mới có thể khai nhãn. Chưa kể cho em, tộc nhân Uchiha một số người còn vì quá tham lam, mong muốn đạt được sức mạnh tối cao còn sẵn sàng giết hại người thân, anh em ruột của mình - giọng kể Yuki trầm xuống, tạo cảm giác áp lực, rùng mình.

Sakura nghe xong mà mặt có phần hơi tái lại, không tin vào tai mình, giết hại cả người thân sao? Chỉ để đạt được sức mạnh. Nhưng là sức mạnh gì mới được?

Thấy vẻ thắc mắc trên mặt em gái, Yuki tiếp tục.

- Mangekyo Sharingan. Đây là Sharingan cấp cao và có các khả năng riêng tuỳ từng người như dịch chuyển đến một không gian khác, amaterasu (hắc diệm). Nhưng tất cả đều có khả năng thi triển một thuật là Susano. Để đạt được đến cấp độ này, họ phải.....

-..... Giết hại người thân yêu..... - Sakura nuốt ực một cái, run run tiếp lời.

- Không sai, nhưng cái gì cũng có giá của nó. Nếu sử dụng nhiều sẽ gây ra mù loà. Chỉ có duy nhất một cách để chữa là thế mắt, dùng mắt của người khác để thay vào đôi mắt của mình, đồng thời đạt được Mangekyo Sharingan vĩnh cửu, và điều kiện là mắt thế cũng phải là Sharingan.

- Thế khác gì lấy mắt của người thân trong tộc, tức là.... móc mắt nhau ra..... – Sakura tưởng tượng ra cảnh hai người móc hai cầu mắt ra khỏi hốc, máu me be bét, hốc mắt trống rỗng, đen sì, sống lưng lạnh toát - Thật tàn nhẫn....

Tâm trạng Yuki không kích động như Sakura, trái lại nàng rất bình tĩnh, thản nhiên vỗ nhẹ lên vai cô em gái đang thất thần của mình.

- Thế nên câu chuyện này mới tên là con quỷ mắt đỏ, Sakura. Tộc Uchiha được mọi người coi như là quỷ dữ, hoặc ít ra là các cuốn sách viết vậy!Sakura từ nãy nghe mà càng thấy man di mọi rợ. Thật kinh khủng, giết người thân để đạt được sức mạnh, ai lại làm vậy chứ?

- Làm gì mà căng thẳng vậy! – Yuki buồn cười nhéo má em gái, đùa giỡn – Trừ khi em yêu phải một người trong tộc Uchiha mới cần lo lắng như vậy, mà khả năng này chỉ xấp xỉ 1/10000 thôi! Thực tế là cả đời này chắc gì đã gặp nổi một người, nói gì đến yêu chết đi sống lại!

Chỉ là một câu nói giỡn vui vẻ nhưng Yuki không ngờ rằng sau này, tất cả, từng chữ một nàng nói lúc này lại có thể trở thành hiện thực, thực đến đáng sợ..... Dĩ nhiên, đấy là chuyện của sau này!

Đang mải suy nghĩ mà nàng không để ý rằng Yuki đã rời đi từ lâu và có một người đang gọi ầm ĩ bên tai nàng.

- Thánh nữ!

Tiếng gọi thất thanh làm nàng giật bắn cả mình, tay chống cằm suýt nữa trượt khỏi bàn, hại khuôn mặt lừa tình đẹp ngời ngời của Sakura có khả năng tiếp xúc thân mật với mặt đất.

- Có chuyện gì mà hò hét kinh thế? Tai ta không điếc nhưng mà nhờ ơn ngươi sắp điếc luôn rồi đấy! - Sakura vừa xuýt xoa khuôn mặt chuyên đi lừa tình của mình, bực mình liếc xéo tên to mồm ban nãy.

- Thánh nữ, xin người thứ tội nhưng Thiên đế cho gọi người tới gấp! - người lính giọng khản đặc bẩm báo, chắc do ban nãy hét hơi quá.

'Thì ra là lão cha cho gọi, đã thế bà đây còn lâu mới đến luôn!'

- Rồi rồi, ta đến ngay!

Ngoài miệng thì nói là đến ngay nhưng Sakura cực lực câu giờ. Đi như lết, vừa đi vừa dừng lại ngắm mây ngắm trời ngắm đất, thỉnh thoảng ngứa tay bẻ cành, hái lá, ngắt hoa, chán thì lại nhổ vườn hoa quý giá lên.

Thị vệ truyền tin đi phía sau nhìn thấy những hành động "phá hủy môi trường" này của Sakura vừa xót xa vừa sợ. Từng cọng lá, cánh hoa, gốc rễ của những cây cối nàng tàn phá toàn là đồ trân quý, bảo vật ngàn năm hiếm thấy đấy nha, thật là xót quá đi! Cơ mà hắn cũng không dại lên ngăn cản nàng, ai cũng biết vị Thánh nữ này tính tình quái gở, hắn mà ý kiến ý cò vớ vẩn biết đâu Thánh nữ lại lên cơn..... "bứt gốc rễ, hoa lá" của hắn thì có mà vỡ mặt!

Cuối cùng, sau hai tiếng để mọi người trong điện mòn mỏi chờ đợi đến phát chán, Sakura cũng chịu lết đến, còn bày ra vẻ mặt vô tội, ngây thơ thốt lên:

- Ô! Mọi người vẫn chờ à? Ngại quá, ngại quá, trên đường ùn tắc giao thông, đứng cả giờ mới đi được nửa quãng đường! Với lại con đi qua vườn thượng uyển thấy cây cối bị người ta "tàn phá" quá nên tiện tay tốt bụng dừng lại "cứu giúp". Tới trễ, mọi người chờ lâu quá a!

Mọi người trong điện nghe xong tức hộc máu, thị vệ truyền tin choáng váng quay sang nhìn Sakura! Cả cái Thiên cung này, không, phải là cả cái Thiên giới này có ai không biết Thánh nữ Sakura đây..... "tốt bụng" thế nào. Cái vườn thượng uyển kia coi như xác định phải xây lại rồi!

Thiên đế trên ngai vàng dù tức phát điên lên nhưng cũng không quát Sakura, trái lại còn nhẫn nhịn, hạ giọng nói:

- Con đến rồi, Sakura. Hôm nay ta có chuyện muốn thông báo, mau ngồi đi!Sakura nhíu mày, không nhúc nhích nhìn chằm chằm phụ hoàng, trong đầu có tiếng chuông cảnh báo.

Có vấn đề! Chắc chắn có vấn đề!

Lão cha nàng bình thường mà bị nàng chọc tức thì đúng ra phải đứng dậy xắn tay áo, hùng hổ đấu võ mồm với nàng chứ! Sao tự nhiên hôm nay hiền lành, tử tế dễ sợ thế? Liếc mắt thấy Thiên bồng nguyên soái cũng ở trong điện, sắc mặt lại không được tốt lắm, Sakura càng thêm chắc chắn! Có biến rồi!

Quả nhiên.....

"Phụng Thiên thừa vận Thiên đế chiếu viết. Sau khi đã suy nghĩ kĩ về quan hệ thân thiết giữa thánh nữ tức con gái ta, Haruno Sakura và Thiên bổng nguyên soái, ta quyết định sẽ tiến hành hôn lễ gả thánh nữ cho nguyên soái, ngày cử hành hôn lễ sẽ là...."

Thái giám còn chưa kịp đọc xong thì Sakura đã kích động trợn mắt la toáng lên, làm chim choc đậu trên Thiên cung sợ hãi co cánh mà bay đi.

- Cái gì cơ??? Rất xin lỗi, tai con thỉnh thoảng hay bị điếc nặng! Là con nghe nhầm phụ hoàng bảo con cưới Nguyên Soái hay là tai con điếc thật rồi??? O_o?

Hôn lễ cái khỉ gió gì, nàng mới 18 tuổi thôi chứ mấy, rảnh đâu mà kết hôn rồi đeo xích vào cổ. Hơn nữa, việc này tuyệt đối không thể bởi.....

Vốn đã dần thích nghi với thái độ ngang ngược bất thường của đứa con gái bất trị này, Thiên đế vẫn rất điềm tĩnh, cố hết sức nhẹ nhàng khuyên răn:

- Sakura, con đã 18 tuổi rồi, đã đến lúc phải yên bề gia thất chứ..... – 'Nếu không ta sợ sau này đố thằng nào dám lấy con, lại ế đến già thì khổ nhất là ta đây chứ ai!' Lời này Thiên đế chỉ nói trong lòng, giết ông ông cũng không nói ra, biết đâu nó nổi điên đốt bố nó Thiên cung thì khổ!

Yên bề gia thất cái nỗi, chẳng qua là phụ hoàng muốn gắn buộc nàng với cái xích nào đó để khỏi như bò tót chạy loạn khắp nơi phá phách thôi, kế này nàng còn lạ gì nữa, dám cá rằng gần như toàn dân Thiên giới đều ngày ngày mong nàng bị "xích" lại cho họ đỡ bị hành thường xuyên!

Giương vẻ mặt cứng đầu lì lợm lên, ưỡn ngực, Sakura không khách khí cãi:

- Con không thích, con đây tuổi đời phơi phới, đến chị "già" thế kia rồi còn chưa kết hôn thì tội gì con phải lấy chồng trước? Nếu phụ hoàng thích thì sao không gả chị cho nguyên soái?

Nàng cố tình nhấn mạnh câu cuối, giọng đầy khiêu khích. Bây giờ bao nhiêu công phu lì lôi hết ra đây là bia đỡ đạn.

Nhưng phụ hoàng nàng đâu phải dạng vừa, thấy nàng hất mặt ông cũng hất mặt lên, ra vẻ "chưa biết ai hơn đâu" mà giảng đạo:

- Chị con không hay thân thiết với nguyên soái như con sao dễ nảy sinh tình cảm được. Hôn nhân mà không có tình yêu sao bền được, người đời có khi lại nghĩ xấu rằng ta ép hôn con gái dù không yêu cũng phải lấy. Hơn nữa chẳng phải con và nguyên soái có tình cảm sao?

'Có thì con đã không rảnh tốn enzim ở đây cãi nhau với phụ hoàng....' Sakura thật sự chỉ muốn nói thẳng vào mặt ông như thế. Mà chị và nguyên soái mà không có tình cảm á? Sai bét bèn bẹt rồi còn nói. Nàng từ lâu đã biết Yuki và nguyên soái có tình cảm với nhau. Bây giờ nàng mà chấp nhận hôn lễ thì khác nào cướp chồng của chị.

- Người hiểu nhầm rồi, con và nguyên soái hoàn toàn không có tình cảm nam nữ gì hết, cùng lắm chỉ là tình cảm bằng hữu thôi!

- Vẫn gọi là có tình cảm, sống chung rồi sẽ sinh ra tình yêu.

- Có khi còn ghét nhau hơn cho mà xem....

- Ý ta đã quyết, hôn lễ vẫn sẽ tiến hành!

- Ý con đã quyết, không là không! Miễn bình luận!

- Sakura!!! - Lúc này ông đã thực sự tức giận, ánh mắt uy nghiêm của bậc đế vương chiếu xuống - Đừng nghĩ ta chiều con mà lên giọng cãi. Nếu con không đồng ý thì hãy rời khỏi đây! Không tiễn!

- Vậy thì chào phụ hoàng, con đi!!! - Sakura giận dữ phất tay chào tạm biệt.

Không chần chừ, nàng liền quay lưng hướng ra phía cửa. Trên lưng mọc ra một đôi cánh lông rồi vỗ cánh bay đi. Mọi người định đuổi theo nhưng Thiên đế đã ngăn lại.

- Cứ kệ nó! Rồi nó sẽ về thôi!

Trên bầu trời, Sakura sải đôi cánh lông hồng to lớn bay, những nét vui vẻ hàng ngày không còn trên khuôn mặt nữa, thay vào đó là những bất mãn, sự tức giận ngút trời chưa có chỗ xả còn đây. Vừa bay nàng vừa lầm bầm càu nhàu.

- Lão cha chết tiệt, muốn ép hôn á, ở đấy mà mơ đi! Sông có thể cạn, núi có thể mòn, song, ta đây không bao giờ lấy chồng! Ế muôn năm!

Đang tự kỉ thì bỗng dưng ở phía trước mắt cách đây không xa có một thứ ánh sáng xanh lục xuất hiện mờ mờ ảo ảo sau làn mây. Không ngăn được bản tính tò mò, đôi cánh vỗ mạnh lướt gió bay thật nhanh đến ánh sáng đó. Càng bay gần thì ánh sáng đó càng hiện ra rõ ràng và càng tăng thêm trí tò mò của nàng. Cuối cùng cũng đến nơi, Sakura đáp xuống đất rồi hoá phép cho đôi cánh tan biến.

- WOWW.... - Nàng há hốc mồm trước nguồn ánh sáng trước mắt.

Không phải cái gì khác mà chính là một cánh cổng vàng được điêu khắc tinh xảo với khung cảnh Thiên giới ở nửa trên và ở phía dưới là khung cảnh....

- Hạ giới?

Không khó để nhận ra biểu tượng của mỗi thế giới khắc trên cánh cổng. Nối liền giữa hai thế giới là một con đường đi từ trên xuống.

- Như vậy mà nói thì đây chính là cổng không gian của thần đế tạo ra để mối liền trước đây. Cứ 1000 năm phong ấn yếu đi và cánh cổng giữa Thiên giới và hạ giới sẽ mở ra. - nàng nhớ lại câu chuyện hồi bé Yuki hay kể cho nàng nghe về cánh cổng này.

Khẽ đặt bàn tay lên cánh cổng thì lập tức hai cánh cửa từ từ mở ra, bên trong là không gian vô định, một vòng xoáy màu lục kì ảo.

Như vô thức, nàng chậm rãi tiến lại gần nó, đôi mắt lục bảo như bị thôi miên nhìn chằm chằm vào bên trong không gian vô định đó. Tiếp theo nàng không biết gì nữa, chỉ nhớ mỗi một màu trắng trước mắt và tiếng cánh cửa nặng nề đóng lại.....

2. Chương 2: Gặp Gỡ

Tại doanh trại quân binh Hoả Quốc.

Lúc này đang là đêm khuya thanh tĩnh, bầu trời tối đen như mực điểm chút ánh sáng nhỏ của những vì sao. Tất cả các trại từ lớn đến nhỏ đều đã tối om, chỉ trừ có một trại lớn nhất ở trung tâm doanh trại vẫn còn ánh sáng chiếu. Bên trong là một chàng trai tóc đen tuyền khoác áo choàng đen vẫn đang thức, trên bàn là mấy chồng tấu chương cao ngất xếp ngăn nắp. Ánh đèn sáng làm rạng ngời làn da trắng kèm theo khuôn mặt đẹp mê hồn. Nét chữ đang viết bỗng nguệch một đường trên trang giấy, hắn khẽ nhíu mày, trong người xuất hiện cảm giác quái dị.

Không khí đêm dần mất đi vẻ yên lặng vốn có, thay vào đó là tiếng người to nhỏ, ầm ĩ vọng đến tai nam nhân trong trại.

- Hoàng thượng, có chuyện cấp báo!- Một người lính hớt hải chạy vào quỳ xuống trước mặt hắn.

- Chuyện gì? - thanh âm lãnh khốc vang lên làm tên lính đang quỳ bất giác run rẩy cúi thấp đầu. Thông cảm, đây là lính mới đến.

- Khởi bẩm..... Trời.....bỗng dưng có xuất hiện hiện tượng lạ...

Người bên trên không trả lời, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài, gạt tấm màn chắn bước ra, ánh mắt đen thẳm vụt qua một tia ngạc nhiên trong chốc lát.

Bầu trời đêm nay đã bừng sáng lên, giữa trời mây mù xoáy lại, gió lốc thổi cuồn cuộn. Một cột sáng màu xanh lục đâm thẳng từ trung tâm vòng xoáy xuống giữa khu rừng, ngay tại vị trí hồ Sento.

- Nhìn kìa! - một người lính hô lớn, chỉ tay vào một đốm màu hồng nhỏ xuất hiện giữa cột sáng đang lao xuống.

Hiện tượng kì lạ này chỉ kéo dài tầm 5 phút, cho đến khi đốm hồng đó đã hoàn toàn đáp cánh xuống mặt đất, cột sáng lạ đó thu hẹp lại rồi biến mất, bầu trời trở lại với vẻ yên tĩnh ban đầu. Có điều, không gian doanh trại không còn yên ắng như trước nữa.....

Qua một lúc, một vị tướng tóc vàng mũ giáp chỉnh tề cấp tốc dắt hai con ngựa một đen tuyền, một nâu đến trước hắn.

- Hoàng thượng, một đội kỵ binh và hai đội bộ binh đã sẵn sàng, mời người hạ lệnh.

- Xuất phát! - Hắn khoác áo bào đen uy nghi lên người, tức tốc leo lên hắc mã thúc ngựa dẫn đầu đoàn quân tiến nhanh về hướng cột sáng ban nãy, hồ Sento.

Quay về Sakura hiện giờ, lúc này nàng vừa mới lấy lại được ý thức từ sau khi đi qua cánh cổng đó. Chống tay khó nhọc đứng dậy, nàng giương đôi mắt nhìn xung quanh, khắp nơi chỉ là cây cối rậm rạp, không thấy bóng dáng ai cả.

'Có lẽ nên bay lên cao quan sát thì hơn' nghĩ là làm, Sakura liền hoá thân thành một con phượng hoàng khổng lồ với bộ lông màu hồng mượt phất cánh bay vút lên cao, kêu một tiếng rồi sải đôi cánh lông bay đi. Sở dĩ nàng phải hoá thân thành phượng hoàng thay vì mọc mỗi đôi cánh ra là vì lo rằng nếu bị người khác nhìn thấy trong bộ dạng hơi..... biến dị thì sau này sẽ rất khó sống.

- Bệ hạ nghe thấy gì không? - Vị tướng tóc vàng lúc trước quay sang hỏi người tóc đen bên cạnh, hai con ngựa vẫn lao vun vút trong rừng.Hắn không nói gì, đôi mắt đen tuyền bỗng xoáy lại biến đổi thành màu huyết và 3 vòng xoáy tròn.

Gần như không tin nổi vào thứ mình thấy phía trước, đôi mắt huyết sắc không che giấu sự kinh ngạc, hắn giục ngựa phi nhanh về phía trước, bỏ mặc đoàn quân phía sau. Con ngựa hắn cưỡi là hắc mã, loài ngựa nhanh nhất của Hoả quốc và cũng là loài hiếm và khó thuần phục nhất, tốc độ của nó thậm chí còn vượt cả của loài báo. Chẳng mấy chốc đã đuổi kịp thứ kì lạ phía trước, là một con phượng hoàng hồng....

Nghe thấy tiếng vó ngựa đằng sau, Sakura ngoái đầu lại xem và bắt gặp một nam nhân đang cưỡi trên một con hắc mã đuổi sát theo nàng.

'Chết tiệt, bị phát hiện rồi!' Nàng vỗ cánh mạnh hơn tăng tốc độ và độ cao, cứ bay thấp thế này không an toàn chút nào.

Nhận thấy ý định của nàng, hắn khẽ nhếch mép cười, lấy ra bộ cung tên giắt bên yên, lên tên rồi nhằm vào cánh con phượng hoàng mà bắn. Tất nhiên là với khả năng bắn tên siêu phàm kèm theo đôi mắt nhìn xuyên thấu đó, mũi tên đã bắn chúng huyệt động trên cánh nàng. Không cử động được cũng như vỗ cánh, Sakura mất đà lao thẳng xuống phía dưới, đôi cánh rộng lớn quét qua, tàn phá một phần khu rừng, khói bụi mù mịt.

Lông cánh dần thu lại rồi biến mất, nàng quay trở lại với hình người ban đầu. Đang bay tốc độ cao mà lại va chạm mạnh thế này, cả người trở nên xây xát, cánh tay bị thương vào trúng huyệt nên không cử động được, máu bắt đầu chảy.

Cố gắng đứng dậy, tay xoa xoa cái đầu đang nhức, miệng càu nhàu chửi thề.

- Bố khỉ, tổ sư cụ thằng nào ban nãy dám bắn bổn cô nương ta đây! Muốn chết sớm rồi sao!? Để bà đây tìm được thì.... ¥>~€$<~%*+=:(&->

Nhìn mũi tên đâm trên cánh tay, nàng nghiến răng rút nó ra ném xuống đất, đặt bàn tay lành lên trên vết thương. Ánh sáng màu lục nhạt tỏa ra từ bàn tay nàng dần dần cầm máu lại, kết hợp với khả năng tự chữa lành của nàng thì không bao lâu sau, vết thương đã hoàn toàn lành lặn, đồng thời, các vết xước lặt vặt khác cũng đã tự lành, không một vết tích nào lưu lại.

Mải tập trung chữa thương mà nàng không hề nhận ra rằng ẩn trong bóng tối ngoài kia, giữa rừng cây hoang vu, đôi mắt đỏ lặng lẽ quan sát mọi động tĩnh của nàng.....

Trong lòng Sakura dấy lên cảm giác lạ, nhanh chóng cảnh giác quay đầu nhìn về phía ánh mắt đó.

- Ai đó?

Im lặng, không có tiếng ai đáp lại. Tò mò, nàng từ từ bước lại gần đó, trong lòng đầy nghi ngờ, thắc mắt, sợ hãi. Từ thời cha sinh mẹ đẻ đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ như vậy, cảm tưởng như có gì đó chẳng lành sẽ xảy ra nếu nàng cứ tiếp tục bước lại gần.

Và đúng là như vậy, nàng vừa tiến thêm một bước, tức thì phía trên rơi xuống một tấm lưới thép lớn ghì nàng khuỵu xuống đất. Quá bất ngờ, Sakura trở tay không kịp, bị lưới thép nặng trịu đè ép.

Quân lính từ tứ phía ào ra bao vây, bao nhiêu dây thừng, xích sắt đều trói hết lên người Sakura, siết chặt cả lưới thép đến mức nàng cảm thấy người mình sắp bị vắt khô thịt mỡ rồi.Nghĩ đến đây, nàng lại càng khóc không ra nước mắt.

'Ngực mình đã lép rồi, siết nữa có khi nào nó lõm xuống lưng luôn không.....' T_T

Nàng còn đang đau lòng, bỗng có hai người cưỡi ngựa đi đến. Một người trên con ngựa có bộ lông màu nâu sẫm, hắn có mái tóc vàng, mắt xanh biển và mặt có mấy cái ria mèo mà nàng cho là hơi bị quái dị, mặt mũi cũng không đến nỗi nào. Bên cạnh hắn là một người trên con hắc mã, người này phải nói là đẹp thôi rồi, da trắng, tóc đen ánh xanh, mắt đen tuyền, vẻ lạnh lùng huyền bí, nghiêm nghị, vô cảm càng làm tăng thêm sức hút cho hắn.

'Đẹp zai thật..... Khoan khoan, mày đang nghĩ gì đấy, Sakura! Cái thằng khốn ban nãy hại mình tiếp đất bằng mặt lẫn mông không phải đây sao!?' Sakura liền thay thế sự ngưỡng mộ trong mắt bằng ánh lửa giận dữ, phẫn nộ, thái độ thù địch hướng đến hắn.

Tuy nhiên, tạm thời cứ bình tĩnh đã, không việc gì phải nóng vội. Nàng đây đang chống mắt lên xem hắn bắt được nàng rồi định làm gì đây? Đằng nào nàng cũng chẳng lo hắn sẽ làm gì được mình. Người phàm trần sao địch nổi thần thánh chứ!

Ngồi trên ngựa, hai đôi mắt nhìn nàng với những cảm xúc, suy nghĩ khác nhau.

Vị tướng tóc vàng lúc này còn đâu bộ dạng trang nghiêm như trước nữa, dù gì cũng là nam nhân đang trong thời kỳ trẩu tre, mắt sáng quắc cả lên khi nhìn thấy dung nhan kiều diễm có một không hai của nàng.

Má ơi, từ trước đến giờ hắn chưa gặp ai đẹp như vậy cả!

Còn tên "vô cảm" kia thì... vâng, đúng như cái tên, hắn nhìn nàng mà mặt không có chút cảm xúc nào cả, ánh mắt đầy nghi hoặc quét từ trên xuống dưới nàng như đang đánh giá một đồ vật tầm thường.

Thế nhưng phải nhìn thật sâu bên trong ta mới có thể thấy được sự kinh ngạc trong đó, hắn đã chứng kiến hết những gì nàng làm ban nãy, từ việc biến hoá từ phượng hoàng thành người và cách nàng chữa vết thương. Chỉ có duy nhất một người làm được như thế...

- Ngươi là ai? - Giọng nói lạnh băng uy nghiêm, khí thế khiến người ta run sợ. Tuy nhiên, Sakura không nằm trong cái nhóm nhát cáy đó.

Nàng khinh khỉnh liếc hắn một cái, không thèm đáp, bộ dạng thờ ơ quay mặt đi chỗ khác ngắm cây ngắm cỏ, coi sự tồn tại của hắn là zero. Sakura từ lâu đã có quan niệm này: Im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ!

Hơi, không phải hơi mà rất là phần nộ với cái kiểu thái độ của "kẻ xâm nhập" phía trước, từ xưa đến giờ không có ai dám dùng kiểu thái độ đó với hắn. Giọng nói lạnh lẽo đó lại vang lên, phảng phất sát khí tạo lực sát thương kinh người.

- Ngươi là ai?

Lần này Sakura không im lặng nữa, khinh bỉ thế đủ rồi, bây giờ vênh mặt ra oai chút nào.

- Mắc mớ gì đến ngươi! Không thích nói đấy! Ờ! Làm gì được nhau!?

Mọi người xung quanh nghe xong liền tím tái mặt mũi nhìn nàng như thể nhìn sinh vật lạ. Cô gái này không biết trời cao đất dày hay sao mà dám ăn nói kiểu đấy với hoàng thượng. Đến cả vị tướng quân cưỡi ngựa bên cạnh còn há hốc mồm ra kinh hãi nhìn nàng. Hắn lớn lên bên cạnh tên tảng băng này mà còn bị ăn

đập cho phù mỏ nếu dám nói kiểu đấy, nếu là người khác thì có lẽ bị phanh thây tứ phía, chết không có chỗ chôn rồi. Giờ người khác đang đứng ở đây, tên tảng băng này sẽ làm gì?Hắn nhíu mày, khoé môi kéo lên nụ cười tàn nhẫn.

- Ta sẽ cho ngươi biết ta có thể làm gì.....

Dứt lời, binh lính cầm đuốc lập tức đốt đầu dây thừng, dây kéo lưới, ngọn lửa bùng lên, theo dây dẫn nhanh chóng lan đến gần nàng.

Thấy tốc độ lan của lửa, cúi đầu ngửi ngửi, liền vỡ lẽ. Lưới thép, dây thừng có tẩm dầu. Ở đầu tay cầm dây thép chắc chống lửa nên quân lính vẫn giữ được tù nhân, nhiệt độ nóng chảy của thép khá cao nên cũng không chảy, chỉ bị lửa nung nóng, nhưng tiếp xúc với da thịt cũng đủ để tra tấn người ta một trận nên thân đấy!

Còn dây thừng tẩm dầu..... Chà..... Cái đống dây thừng trói chặt quanh người này mà cháy, lại cộng thêm với quần áo nữa thì nát!

Cái thằng điên này, mới nói có mấy câu không vừa ý nó là muốn thiêu sống người ta luôn à!? Cái thế giới này..... loạn rồi! Loạn thật rồi!

- Thành thật khai báo, biết đâu hoàng thượng sẽ giữ lại cho ngươi một mạng! - Mắt thấy lửa đã cháy được 3/4 dây, sắp lan đến người nàng, vị tướng không khỏi xót xa cho mỹ nhân mà khuyên.

- Hừ! - Sakura khinh thường hừ lạnh, không hề tỏ ra chút lo sợ nào đối với ngọn lửa kia - Tốc độ lửa cháy khi có dầu nhanh thế nào, e là hôm nay ta có khai thì chưa chắc bảo toàn được mạng. Hơn nữa, có thoát khỏi lửa, các ngươi cũng sẽ không để ta sống tiếp, phải không!?

Ánh mắt hắn loé lên tia tán thưởng nhìn nàng, vẫn là thanh âm lạnh thấu xương.

- Cũng có chút bản lĩnh..... Loại người như vậy càng phải diệt!

- Chỉ bằng ngươi? - Nàng cười lạnh, giương đôi mắt xanh đang chuyển sang màu đỏ giễu cợt nhìn hắn - Ngươi xem thường ta quá rồi đấy!

Hàng dây thừng trói nàng đỏ lên, tự bốc cháy thành tro bụi, xích sắt, tấm lưới thép chèn ép trên người Sakura cũng lập tức bị nung đỏ thành chất lỏng chảy xuống. Những thứ khống chế nàng đã lần lượt biến mất, không còn chướng ngại ngăn cản.....

'Phàm nhân đáng chết! Ta sẽ khiến các ngươi phải hối hận vì thói kiêu căng này!'

Một luồng khói đỏ bao quanh nàng, trong phút chốc, Sakura đã biến thành một con phượng hoàng khổng lồ, bộ lông màu đỏ sắc bén như gai, móng vuốt nhọn hoắt tưởng như chỉ chạm nhẹ thôi đã bị đâm. Đôi mắt xanh không còn nữa và hoàn toàn chuyển sang màu đỏ cam đầy giận dữ.

Quân binh bắt đầu hoảng loạn hơn khi bao nhiêu mũi tên bọc sắt, lao, kiếm ném vào đều bị bật ra khi chạm vào bộ lông cứng chắc hơn cả kim cương. Sakura quơ cánh, đuôi hất bay binh lính văng ra xa.

- Mau xích nó lại! - Vị tướng tóc vàng ra lệnh cho đám lính đang nháo cả lên kia, mặt thoáng lo lắng, hắn chưa từng thấy con gì hung hãn như vậy.

Nhưng ngay cả xích sắt cũng vô dụng, chỉ vừa tiếp xúc với bộ lông liền bị nung chảy trong phút chốc, đủ để thấy nhiệt độ kinh khủng thế nào.

Sakura hiện tâm trạng không được tốt cho lắm, nói thẳng ra là cực tệ, vừa chuyện ép hôn ban nãy rồi lại đến màn chào đón hết sức "nồng nhiệt" của người hạ giới, bây giờ, lửa giận mới bắt đầu xả. Ngửa đầu lên hít một hơi rồi cúi xuống hướng đám lính....

"BÙNG...." Lửa hồng từ trong miệng con phượng hoàng thổi ra thiêu trụi tất cả những gì cản đường nó. Cỏ cây chỉ trong chốc lát còn là tro bụi, thiêu đến khi không còn gì để thiêu nữa ngọn lửa vẫn còn đó bùng cháy, không lan nhưng cũng không có dấu hiệu tắt.

Tất cả mọi phương pháp đều trở nên vô dụng, binh lính chỉ biết bỏ của chạy lấy người, ai dính phải dù chỉ là một chút lửa thôi cũng chỉ còn nước chết mất xác. Xử xong đám lính, Sakura quay lại xử lí đến kẻ ban nãy có ý định thiêu sống nàng.

Hắn vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, điềm tĩnh nhìn nàng, mặt không cảm xúc. Điều này thành công châm ngòi thêm cơn tức vừa mới xả được một nửa của nàng. Ánh mắt như muốn thiêu chết hắn, nàng tiến lại gần hắn, lấy hơi...

- Hoàng thượng, làm gì đi chứ! Thần không muốn thành tro đâu! - Tên tóc vàng bên cạnh bồn chồn nói, mồ hôi chảy ra không biết là do nóng hay sợ nữa.

Hắn vẫn điềm tĩnh ngồi trên hắc mã, đôi mắt nhắm nghiền lại, môi khẽ nhếch lên thành đường cong.

'Ngươi cũng đừng vội xem thường ta.....'

Ngay khi nàng cúi xuống sắp sửa phun ra lửa cũng là lúc đôi mắt của hắn bừng mở, một màu huyết sắc ghê rợn chiếu thẳng vào mắt nàng.

Sakura hoàn toàn khựng lại, nàng không thể cử động được nữa, có chuyện gì vậy.

'Sharingan...'

Đó là suy nghĩ cuối cùng của Sakura khi nhìn kĩ vào đôi mắt đỏ của quỷ đó, trước khi trước mắt nàng bao phủ bóng đêm thăm thẳm.....

3. Chương 3: Mình Chết Chắc Rồi!

- Đây là...

Sakura nhìn thấy một khung cảnh quen thuộc, mặt đất trải một lớp tuyết trắng mịn. Hai bên lối đi là hai vườn cây hoa tuyết luôn khoe sắc lấp lánh dưới trời tuyết. Men theo lối đi sâu vào trong là cung điện rộng lớn được làm hoàn toàn bằng băng và bao phủ trong tuyết.

- Fuyu! Là cung Fuyu, cung của chị! - Sakura reo lên trong vui mừng, vậy là nàng đang ở trên thiên giới.

Đôi chân thoăn thoắt chạy thật nhanh vào vườn hoa, chắc chắn là chị nàng đang ở đó.

- Chị... - Sakura mừng rỡ chạy lại ôm chặt lấy Yuki không muốn buông tay.

- Sakura, em đang ở đâu vậy? - Yuki kéo nàng ra, khuôn mặt lo lắng nhìn em gái.

Hơi bất ngờ với câu hỏi, nàng nghiêng đầ mờ mịt.

- Chị nói gì vậy? Em đang ở đây, ở Thiên giới mà.

- Không, Sakura - Yuki buồn bã lắc đầu - Em đã biến mất suốt 1 ngày trời rồi, chị đã tìm khắp thiên giới nhưng không thấy em.

- Chị đừng đùa em nữa, không phải em đang ở với chị đây sao?

- Sakura, đây là giấc mơ, từ khi em biến mất chị đã cố liên lạc với em qua giấc mơ. Rốt cuộc thì em đang ở đâu? Đã có chuyện gì xảy ra - khuôn mặt nàng đầy những lo âu, mệt mỏi đủ thấy Yuki đã vất vả tìm kiếm em gái như thế nào.

- Không thể nào - mặt Sakura bỗng dưng trắng bệch - Nói như vậy... em... Đang ở hạ giới sao?

- Em đã đi qua cánh cổng phải không?

- Vâng, chị, có cách nào để trở lại không? Em không muốn ở đó, em muốn về nhà, về nhà - Đôi mắt nàng bỗng dưng mờ đi, lệ bắt đầu rơi, khuôn mặt trở nên rầu rĩ.

Bỗng dưng khung cảnh xung quanh mờ dần đi rồi tan thành mây khói, chỉ còn lại mỗi hai chị em. Sakura càng thêm hoảng hốt, nắm chặt lấy tay chị như sợ Yuki cũng sẽ tạm biến mất. Nhận thấy thời gian không còn nhiều nữa, Yuki khẩn trương nhắc nhở.

- Sakura, bình tĩnh nghe chị này, cánh cổng sẽ mở ra một lần nữa vào cuối tháng hai trước khi đóng lại 1000 năm nữa. Vào tối hôm đó em phải đến...

Đã quá muộn, Yuki liền tan biến thành mây khói, bỏ lại nàng một mình sợ hãi la hét gọi chị.

- CHỊ.... - Sakura hốt hoảng mở to mắt, khuôn mặt thanh tú đẫm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, tay bấu thật chặt ga giường.

Vẫn chưa hết hoàn hồn từ giấc mơ ban nãy thì một khuôn mặt ngây ngô với mấy cái ria mèo đã áp sát lại với nàng làm nàng giật mình. Theo phản xạ, Sakura vung tay lên dồn hết sức cho một đấm trời giáng vào mặt làm y văng xa cả chục mét.

- Cút! Tên biến thái!!! - Sakura vừa tức vừa hãi lớn tiếng quát, tay kéo chăn lên che kín người.

Nạn nhân của cú đấm đó, vâng, hiện đang nằm bất tỉnh nhân sự trong một tư thế không được đẹp mắt lắm, hai chân chổng lên trời xoè ra hình chữ V, mặt áp xuống đất, đặc biệt hơn, khuôn mặt một má bị móp lại và đỏ lừ lên, máu từ hai lỗ mũi theo dòng chảy ra, hai con ngươi đen đã biến mất từ lúc nào. Người ngoài nhìn vào không ai dám nghĩ đây là địa tướng quân vĩ đại, uy nghiêm.Còn Sakura sau khi đã kiểm tra quần áo cũ vẫn còn nguyên trên người thì thở phào nhẹ nhõm. Đôi mắt lục bảo mở to liếc một vòng xung quanh từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Nhìn qua loa thôi đã thấy căn phòng dù được bày trí khá đơn giản nhưng đồ đạc lại rất đẹp, tủ gỗ được chạm khắc tinh xảo, trên tường có treo vài bức tranh phong cảnh, chiếc giường nàng đang nằm phải nói là rất to, chăn đệm rất êm nữa,...

'Mà khoan, sao mình lại ở đây???' Sakura giật mình nghĩ, rồi lại nhìn sang cái tên vừa bị ăn đấm đang lồm cồm bò dậy. Y chính là tên hôm trước. Mà nhớ tới hôm trước thì nhớ luôn cả toàn bộ mọi chuyện nữa, hôm đó khi nàng chuẩn bị phun lửa vào tên tóc đen thì tự nhiên bất động khi... nhìn vào đôi mắt màu huyết sắc của hắn.

'Sharingan... Như vậy, hắn là tộc nhân Uchiha' Sakura nhớ lại câu chuyện mà Yuki kể cho nàng nghe, rằng tộc nhân Uchiha là kẻ máu lạnh vô tình, giết người không gớm tay. Sakura dù có sức mạnh siêu phàm nhưng mà nàng đâu thể oánh nhau mà không cần nhìn.

Trong 36 kế, kế chuồn là thượng sách. Không đắn đo nhiều, thừa dịp tên tóc vàng đang đầu óc không được tỉnh, Sakura rón rén bước lại gần ra chỗ tấm bình phong, đồng thời là lối ra rồi lẳng lặng lượn ra ngoài.

Nào ngờ, nàng vừa đặt chân qua tấm bình phong thì một giọng nói vang lên:

- Đi đâu đấy?

Nàng giật mình quay sang bên phải, nơi giọng nói phát ra. Và nàng thấy hắn đang ngồi trên bàn chăm chú đọc cái gì đó, bên cạnh là mấy chồng tấu chương cao ngất. Thế nhưng nàng chẳng thèm quan tâm, cất giọng nói:

- Ta đi đâu là quyền của ta, liên quan gì tới ngươi.

- Không liên quan gì tới ta? - hắn cười khẩy - Ngươi giờ đã là tù binh của ta, nói thẳng ra người còn chẳng có quyền hành gì ở đây.

- Tù binh? Nực cười! Ngươi tưởng dùng ảo thuật không thôi là bắt được ta á? Đừng mơ!

Theo thói quen cũ, Sakura giơ tay định cho hắn một quả đấm lửa vào mặt, nhưng không hiểu sao, nàng không thể điều khiển nổi sức mạnh của mình mà tạo ra lửa phượng hoàng.

'Có chuyện gì vậy? Sao mình không thể tạo ra lửa được nữa?' Mặt nàng hoá xanh mét, hoang mang nhìn xuống bàn tay trống rỗng của mình.

- Sao? Không tạo lửa được nữa à? - Hắn giễu cợt, mắt lúc này đã rời khỏi đống tấu chương hướng về nàng đầy ý bỡn cợt.

Nghe cái giọng đểu cáng của hắn thôi là nàng biết ngay là hắn dở trò gì rồi. Trừng mắt nhìn hắn, nàng tức giận quát:

- Ngươi đã làm gì?

- Không có gì nhiều, chỉ là một phong ấn thôi mà.... - hắn điềm nhiên nâng tách trà lên thưởng thức.

- Phong ấn? Ngươi phong ấn sức mạnh của ta? - Sakura kinh ngạc trợn mắt nhìn hắn.

'Sao hắn làm được? Sức mạnh của một người hạ giới đâu thể phong ấn được của thiên giới, huống hồ là sức mạnh phượng hoàng của mình?'

- Bất ngờ lắm à? Thắc mắc ta phong ấn kiểu gì đúng không? - Hắn đặt tách trà xuống lạnh lùng nhìn nàng.

-..... - Sakura nghiêm nghị nhìn hắn thay cho câu trả lời.- Hàng ngàn năm trước, thần đế khi giao lại sức mạnh cho 7 tộc đã ban cho mỗi lãnh đạo của tộc một chiếc vòng làm từ loại đá lấy từ ba thế giới, chiếc vòng này có khả năng phong ấn bất kể loại sức mạnh nào dù cho có lớn thế nào đi nữa...

Nghe tới chiếc vòng, Sakura liền kéo cổ tay áo trái lên xem và thấy một chiếc vòng đá màu hồng nhỏ trên tay. Toan bỏ nó ra nhưng khi ngón tay vừa chạm nhẹ vào thì một dòng điện truyền đến tay làm Sakura thu tay lại vì đau. Lúc này hắn mới tiếp lời.

-.....Chỉ có người đeo nó vào mới có thể gỡ bỏ nó ra, nếu kẻ bị phong ấn cố gỡ bỏ thì..... Ừm..... ngươi tự thấy rồi đấy.

- Tên chết tiệt! Sao ngươi không nói sớm hơn hả? - nàng càu nhàu, xoa xoa cái tay ê buốt vừa bị giật.

- Ai bảo ngươi không hỏi.

- Ngươi...

Sakura tay chỉ trỏ, tức không còn từ gì để nói. Không có sức mạnh, người tộc Uchiha, phen này nàng chết chắc rồi. Biết thế lúc đấy bay đi, không đánh nhau với hắn làm gì để mà trúng ảo thuật rồi bị phong ấn nữa. Nhưng..... biết thế nó đã không thế.....

Tên vừa bị ăn đấm ban nãy lúc này mới từ từ đi ra. Y đã nghe hết mọi chuyện ban nãy mà trong lòng đầy thắc mắc, hôm nay bệ hạ có ăn nhầm phải cái gì không mà bị một tù binh, một cô gái mắng là đồ chết tiệt, tỏ ra vô lễ, xem thường mà mặt mũi vẫn điềm tĩnh như vậy? Lại còn sau khi ngất đưa cô ta về trại của mình chứ không tống vào nhà lao.

Thấy tên tướng quân bất tài vô dụng mặt mũi méo mó bước ra cười hề hề, hắn chán không còn từ gì để nói nữa, thầm phục mình tại sao có thể làm bạn, lại còn là bạn thân với tên này nữa.

- Hoàng thượng, thần đã có mặt..... - Y gãi đầu cười xoà.

- Thế à? Ta còn tưởng ngươi vì gái mà chết ở cái xó xỉnh nào rồi - Nói xong rồi hắn mới chợt giật mình nhưng đã lỡ miệng, phen này điếc tai rồi đây.

Y như rằng, hắn vừa dứt lời thì tên tóc vàng đã kêu gào thảm thiết, mắt mũi rưng rưng nước ăn vạ.

- Hoàng thượngggg.... Hức hức... Người lỡ lào nghĩ thần... Hức... như vậy... Bộ thần đáng ghét đến vậy sao? - nghe giọng điệu bi thương, ai oán vô cùng.

Nhưng mà hắn cũng chả thèm quan tâm, còn thầm nghĩ:

'Bây giờ mới biết à?'

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ thôi, có ngu mới nói ra rồi rước họa vào thân, một đống tấu chương này đã đủ mệt rồi.

Sakura đứng quan sát mọi chuyện mà á khẩu luôn, đây mà là đại tướng quân mà bọn quân lính bái phục á? Người hạ giới có mắt nhìn người kém thậm tệ. Dời ánh mắt khỏi tên đang diễn tuồng này, đôi mắt xanh lục bảo hướng đến cửa trại. Một ý nghĩ loé lên trong tâm trí nàng, tại sao không nhân dịp bọn chúng mất tập trung vào nàng mà lựa lựa đánh bài chuồn?

Nghĩ là làm, Sakura mon men lại gần tấm bạt là lối ra. Đi được hơn nửa quãng đường nàng thấy hắn không để ý gì, nàng mới vững tinh thần bước tiếp. Nhưng mà Sakura ơi, nàng lầm to rồi, nghĩ hắn là ai cơ chứ mà không biết, chẳng qua là hắn cố tình quan sát xem nàng gan to đến cỡ nào thôi.Ngay khi Sakura chỉ còn 1

bước nữa là thoát ra ngoài thì hắn mới lên tiếng, đứng bật dậy đập mạnh tay lên bàn, giọng đầy phẫn nộ đến mức mà tên đang ăn vạ ầm ĩ kia giật mình ngậm miệng.

- Đứng lại!

Sakura nghe giọng hắn mà thót cả tim, hồn phách sợ quá mà bật cả ra ngoài.

- To gan, ngươi là tù nhân phạm tội mà dám nhân lúc ta lơ là mà trốn sao? - hắn lớn tiếng quát, không khỏi tức giận khi người con gái bé nhỏ này năm lần bảy lượt xem thường hắn. Hắn đã chưa trừng phạt nàng thì thôi mà còn dám tiếp tục như vậy.

- Phạm tội? Ngươi nói thử xem ta phạm tội gì? - Sakura lúc này không chịu nổi nữa, quay phắt ra đối mặt trừng mắt nhìn hắn.

- Ngươi ám sát ta, tấn công lính của ta, gây nhiều thiệt hại, còn nói là không có tội! - hắn nhíu mày, vạch tội nàng ra.

- Ngươi bị thiếu muối à, nói có lý một chút đi! Ta vốn không phải quân dân gì của ngươi, ta thậm chí còn chẳng biết ngươi là thằng nào, ngươi lấy đâu ra quyền mà nói ta phải lễ phép với ngươi!? Còn nữa, không phải là các người tấn công ta vô cớ trước sao!? Không đánh lại chẳng lẽ ngồi chờ bị thiêu sống! Gieo gió gặt bão, các người tự làm tự chịu! - Sakura nổi giận, không chịu thua kém cãi một lèo, riêng về khoản này nàng đã luyện tập rất nhiều, không giỏi cũng siêu.

- Ngươi... - đến lượt hắn cứng họng.

Tên tóc vàng từ nãy đến giờ chứng kiến hai người cãi nhau tay bo mà người không khỏi run cầm cầm, mặt mày tái mét lại. Hiểu rõ tính cách của thằng bạn, hắn biết chắc rằng Sakura đã chọc hắn điên tiết rồi. Trong lòng dù lo thật nhưng mà hắn thầm cảm phục, ngưỡng mộ cô gái này, không sợ chết mà dám đôi co đòi công lý với tên này.

Sakura thừa thắng tiến tới, hất mặt hắng giọng:

- Sao, cứng họng rồi phải không? Ta nói quá đúng phải không? Mà ta nói luôn, ngươi không có cái quyền gì mà cấm ta đi đâu cả, ta thích đi đâu thì mặc xác ta, ảnh hưởng gì tới kinh tế nhà ngươi!

- Nếu ngươi dám bước chân ra khỏi đây thì sau này đừng trách ta ác độc! - Hắn thấp giọng đe doạ, sát khí tỏa ra ngút trời, người này càng ngày càng vượt quá giới hạn chịu đựng của hắn. Trước đây chưa có kẻ nào dám trái lệnh hắn cả, giờ thì có rồi đấy.

Sakura vốn không coi hắn ra cái gì, tội gì phải sợ hắn đe dọa. Thách nàng á? Thách nhầm đối tượng rồi cưng ạ! Giương ánh mắt khiêu khích, xem thường nhìn hắn, nàng không sợ sệt đặt nguyên một chân ra ngoài.

Rồi thôi xong, nàng đã đi quá xa giới hạn chịu đựng của hắn rồi, sát khí đã kinh khủng rồi nay còn nhiều và đáng sợ hơn, đôi mắt màu huyết nhìn nàng như muốn phanh thây con mồi.

Sakura tự nhiên thấy hơi sợ, quái, ban nãy nàng cao hứng lắm cơ mà, sao tự nhiên thành ra thế này. Nhìn thoáng vào mắt hắn mà bao nhiêu khí thế của nàng lần lượt tụt xuống không phanh.

'Bỏ cha, định ra vẻ ta đây tí thôi ai ngờ lại chọc hắn sôi máu tới thế! Thôi thì phóng lao thì theo lao vậy.....' Không chút sợ sệt, đôi mắt lục bảo đầy cương quyết nhìn hắn, thành công làm cơn giận của hắn như núi lửa phun trào mãnh liệt.- Ta cho ngươi cơ hội cuối, rút chân lại! - thanh âm lãnh khốc tuyệt tình vang lên làm Sakura có phần rợn tóc gáy.

Nhưng bản tính lì lợm đâu phải một hai ngày là hết, nàng không những không rút chân lại mà còn tiến ra xa hơn như khiêu khích.

Cơn giận vừa nén lại được một chút lại theo hành động vừa rồi mà trào ra kinh khủng hơn. Nàng ta muốn khiêu khích, được, hắn sẽ cho nàng ta lãnh hậu quả.

Sakura bắt đầu nổi da gà khi mà nhiệt độ cứ tụt như điên thế này, đang định ngẩng mặt lên xem thế nào thì đột nhiên ánh mắt hướng đến cái đầu vàng đang ngọ nguậy đằng kia, nhấc mắt lên nhìn, nàng thấy tên biến thái ban nãy đang làm đủ các kí hiệu và nàng đã đọc được theo miệng.

'Chạy đi'

Liếc mắt sang nhìn đối tượng nàng chọc tức thì thấy hắn đang từ từ dời khỏi bàn, tiến lại phía nàng, sát khí tỏa ra không có dấu hiệu giảm mà còn tăng đáng kể. Bộ não nàng nhanh chóng tiếp nhận ý tốt của tên ban nãy, không suy nghĩ gì nữa, nàng quay đầu chạy thẳng cẳng ra ngoài.

'Chạy à? Đâu dễ thế' hắn nghĩ, con cừu non này quá ngây thơ rồi mà dám nghĩ có thể chạy khỏi hắn.

Sakura chạy thục mạng ra ngoài và giật mình khi phát hiện có nhiều quân lính ở đây. Số nhọ là nàng không có sức mạnh nên oánh sao nổi lượng này. Nhưng mà may thay, quân lính không hề biết nàng bị phong ấn sức mạnh, lại nhớ tới chuyện tối qua nên lần lượt tránh đường cho nàng đi. Vừa mới thở phào được một tí thì đã lạnh sống lưng khi hắn từ trong lều xuất hiện.

- Bắt lấy cô ta! - Hắn lớn giọng ra lệnh cho binh lính xung quanh.

Binh lính dù sợ nàng thật nhưng đâu dám kháng chỉ nên bất đắc dĩ cầm đao kiếm xông vào.

Sakura thì lo lắng mặt cắt không còn giọt máu, mình nàng tay không oánh sao nổi đống này. Cứ lùi lại thì tự nhiên nàng va phải dàn binh khí. Nhìn thấy bộ cung tên và thanh kiếm, lại thấy con ngựa ở gần bên cạnh nữa, nàng mừng như vớ phải phao cứu sinh. Sakura xoay người vớ thật nhanh bộ cung tên, dắt thanh kiếm vào người rồi ba chân bốn cẳng chạy ra phía con ngựa leo lên, thúc ngựa chạy đi. Con ngựa vốn là ngựa chiến nên rất thuộc đường ở đây, không cần nàng điều khiển cũng tự biết chạy ra lối ra.

- Đóng cổng lại!

Tức thì quân lính liền chạy lại ra khép hai cánh vào.

Tự biết mình phải làm gì, nàng nạp tên vào, vốn là một thiện xạ, Sakura thậm chí không cần ngắm cũng bắn trúng tên lính đang khép cổng vào. Sakura cố tình không bắn trúng chỗ hiểm vì hắn dù sao cũng chỉ biết nghe lệnh thôi, nàng không muốn giết người vô tội.

Thúc ngựa qua cánh cổng, nàng đã thành công chạy thoát. Con ngựa tăng tốc chạy một mạch vào rừng sâu.

- Cảm ơn nhé, ngựa! - Nàng không nhịn được mừng rỡ hôn chụt nó một cái. Thật tình thì nếu không nhờ nó biết đường ra thì giờ nàng đang chết tươi ở đấy rồi.

Chạy được một quãng dài không thấy ai đuổi theo nàng mới thấy yên tâm. Nhưng mà sự yên tâm đó cũng chẳng được bao lâu khi mà nàng nghe thấy tiếng vó ngựa ở đằng sau đang tiến đến. Sakura vừa chầm chậm quay đầu ra đằng sau vừa chắp tay khấn vái.

'Ôi con lạy 9 phương trời lạy mười phương Phật, con ăn ở hiền lành tốt bụng nên cầu xin người mở lòng từ bị bao dung độ lượng cho con thấy người đằng sau không phải là hắn'

Quay ra sau, toàn bộ hy vọng của nàng lần lượt bay hơi lên trời hết khi nhìn thấy hắn đang cưỡi hắc mã lao như điên đến đây.

- Còn không mau dừng ngựa! - giọng hắn như gió mùa Đông Bắc thổi đến làm nàng có chút sợ sệt.

'Chết mày rồi, Sakura, con ngựa của hắn nhanh lắm, bay nó còn đuổi kịp huống hồ mình đang cưỡi ngựa thường đấy! Chả lẽ đầu hàng?' Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã lập tức bị nàng gạt phắt đi.

'Đầu hàng cái con khỉ. Bây giờ mà đầu hàng thì cầm chắc cái chết. Thông minh nhất là tiếp tục, biết đâu ăn hôi thế nào lại thoát!'

Và Sakura thúc mạnh ngựa làm nó chạy nhanh hơn, dù không thể thoát được nhưng cũng đủ câu giờ. Nạp tên lên, nàng quay đầu lại nhắm bắn vào chân con ngựa. Tin tưởng vào tài năng của mình nàng nhắm bắn. Thêm một lần đen đủi nữa, nàng không hề hay biết rằng con ngựa mà nàng ngắm bắn đâu phải ngựa thường, nó khôn lắm chứ, biết mình đang là mục tiêu nên tự động né tránh như đúng rồi. Hại Sakura dùng gần nửa bình tên cũng không trúng phát nào.

- Chết tiệt! Cái con ngựa điên này sao không đứng yên cho ta bắn! Lì như thằng chủ! - nàng lầm bầm trong miệng chửi thề.

Có chết nàng cũng không ngờ rằng hắn lại nghe thấy không sót một chữ nào, mặt mày đã đen càng thêm đen. Hắn không thể tin được trên đời này ngoài mấy người thân cận lại có người dám vô lễ với hắn đến vậy.

Sakura lần này tức quá hoá khùng khi mũi tên thậm chí đến sượt qua cũng không sượt. Con ngựa này coi như ăn ở tốt nên mới né được, không đánh được tớ thì chuyển sang chủ vậy. Nàng giương cung di chuyển tầm ngắm lên phía trên, hướng cái tên đỉa đói kia mà bắn.

- Ngươi thử bắn xem! - hắn nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt sắc như đao. Con tiểu yêu nữ này càng ngày càng quá đáng rồi đấy!

- Không phải thách! - Đáng tiếc Sakura không phải loại người biết trời đất, càng thách nàng càng làm tới.

Sợi dây căng cung theo đà tạo lực bắn thật mạnh đưa mũi tên bay như xé gió hướng về phía hắn. Bây giờ muốn tránh cũng không kịp, Sakura thầm nghĩ, khuôn mặt trở nên đắc thắng, có chút tự mãn. Nhưng khuôn mặt đó cũng chỉ giữ được giỏi lắm là 2 giây rồi lập tức tắt ngủm đi khi thấy hắn rút ra một thanh kusanagi và.... chém dọc mũi tên làm đôi từ đầu tới đuôi. Hai nửa mũi tên bị chém văng sang hai bên găm vào hai thân cây bên đường

Sakura thì... uhm... Khỏi nói luôn, trợn trắng mắt, cầm tí nữa rơi xuống đất, mặt mũi méo xệch, khóc không ra nước mắt nữa.

'Hức hức... ôi mẹ ơi, lần này con chết rồi, chết là cái chắc rồi..... Thằng nào không chọc lại chọc đúng thằng cao thủ giỏi võ, lại còn là hoàng thượng nữa..... Lần này chết không có chỗ chôn thân, chết không toàn thây rồi.....' Nàng khóc thầm trong lòng, hận vì phải chết quá sớm trong khi còn bao nhiêu hoài bão chưa thực hiện, bây giờ sắp chết rồi mà đến giấy để viết di chúc cũng không có nổi.....

Mải than khóc trong lòng mà nàng không để ý rằng hắn đã phi ngựa đến bên cạnh từ khi nào rồi và giật lấy dây cương thắng con ngựa của nàng lại....

4. Chương 4: Đằng Nào Chẳng Chết!

Con ngựa bị thắng lại hí lên một tiếng rồi nhảy lên. Sakura mất đà ngã ngửa ra đằng sau, mông dập bốp xuống đất.

- Hic! Đau quá má ơi.... - Sakura nước mắt rưng rưng kêu lên, mặt nhăn lại vì đau.

Nàng chống tay từ từ ngồi dậy xoa xoa cái bàn tọa đang đau ê ẩm. Vừa ngẩng đầu dậy thì đập ngay vào mắt Sakura là khuôn mặt hằm hè sát khí của hắn.....

Sakura lại thêm một lần nữa bị dọa khiếp vía, theo bản năng lùi dần về phía sau, người không khống chế được run cầm cập. Mà hình như ông trời ghét nàng lắm thì phải, lùi được 5 bước quay lưng lại thì trước mặt nàng là vực thẳm sâu hun hút, phía dưới tối om như mực. Nhìn đã thấy ghê rồi chứ đừng nói là rơi xuống, đảm bảo là tan xương nát thịt.

Quay đầu lại thì nhìn thấy hắn xuống ngựa, chậm rãi tiến lại đây với khuôn mặt đắc thắng và nụ cười không thể đểu hơn được nữa.

- Có giỏi thì nhảy đi xem nào!

Sakura loay hoay không biết làm thế nào, hết nhìn phía trước lại nhìn phía sau. Nhìn thấy hắn lại gần thì nàng giương cung lên hét to:

- Không được lại gần đây. Nếu không.... Nếu không ta bắn chết ngươi đó! - bây giờ nàng đang trong thế bị, muốn tiến không được mà muốn lui cũng không xong.

- Cứ việc! - Và với thân thủ siêu phàm, hắn dễ dàng né tránh các mũi tên của nàng.

Sakura bắn tên như xối xả, cho đến khi nàng sờ vào giỏ tên, và thấy nó.... trống rỗng (=_=')

- Thế nào? Hết tên rồi à? - Hắn lớn tiếng châm chọc. Không hiểu sao chọc tức nàng lại làm hắn thấy vui vui, bao nhiêu tức giận bị nàng khơi dậy ban nãy cứ dịu dần rồi biến mất luôn.

- Tên khốn, sao ngươi cứ tránh thế? - Sakura tức giận hét vào mặt hắn, chân vẫn cứ lùi lại như cách xa hắn thêm được vài milimet thì càng tốt.

Hình như ai đó tức quá hoá dồ luôn rồi, chẳng lẽ không né, cứ để nàng bắn cho chết tươi à?Quay đầu nhìn xuống vực thẳm, nàng có hai sự lựa chọn: một là đầu hàng, đồng nghĩa với việc chịu thua hắn, mà ai biết hắn sẽ dở trò gì hành hạ nàng, hai là... nhảy xuống. Như thế có nghĩa là nàng chấp nhận xuống chơi với diêm đế. Tuy là chết nhưng ít nhất nàng cũng tự bảo toàn được danh dự cho mình. Vậy là nàng đã có quyết định.

- Ngươi định nhảy sao? Vực sâu thế này sẽ chết đấy! - Hắn đã theo dõi nhất cử nhất động của nàng và đã mơ hồ đoán ra được quyết định của nàng. Có điều, hắn không tin nàng đủ bản lĩnh làm vậy.

Quay đầu lại, mái tóc hồng phấn xoã bay trong gió, đôi mắt xanh lục bảo mở to, ánh mắt cương quyết, giọng nói nhẹ nhàng tràn đầy châm biếm, khiêu khích:

- Ngươi cho là ta sợ? Ừ thì sợ thật, nhưng đằng nào chẳng phải chết, vấn đề là chết sớm hay chết muộn! Coi như kiếp này ta xui xẻo, gặp phải ngươi! Kể cả ta có chết cũng không đến lượt ngươi ra tay!

Khuôn mặt đó, vẻ mặt đó trong phút chốc đã làm trái tim hắn lỡ nhịp. Ngay khi nàng lao mình xuống vực thẳm, hắn không suy nghĩ đến bất cứ thứ gì khác mà nhảy xuống theo nàng. Cả hai bóng hình dần biến mất trong bóng tối đáy vực sâu thẳm.----------

- Mình đang ở đâu đây? - Sakura cố lết cái thân tàn tạ này dậy, cả người mệt mỏi, đầu óc choáng váng.

Đưa mắt nhìn xung quanh, trước mặt nàng là ngọn lửa đỏ đang cháy bập bùng, còn xung quanh thì tối om chẳng thấy bóng người.

'Thôi xong! Mình chết rồi.....?'

- Nằm im đấy đi, ngươi chưa khỏe hẳn đâu - một bóng người bước tới, trên tay là một ít củi.

Không khó để nhận ra cái giọng của tên đã hại nàng phải xuống thăm diêm đế hết một kiếp. Mặt nàng bỗng dưng méo xệch cả đi.

Vừa ném đống củi vào ngọn lửa, quay sang nhìn nàng thì đã bắt gặp ánh mắt uất ức hướng đến mình. Hắn đã nói gì sai sao???

Đang định lên tiếng hỏi nàng ban nãy có đập đầu vào đâu không, nào ngờ lời chưa kịp thốt đã bị tiếng khóc của nàng chặn họng.

- Hu hu..... Ngươi là tên khốn, tên băng đá chết tiệt, tên đỉa đói dai dẳng, ta có làm gì ngươi đâu mà sao ngươi cứ bám ta như vòi bạch tuộc thế. Ta chết rồi mà ngươi cũng không để ta yên, còn ám quẻ ta dưới tận ngục giới nữa. Hu hu....

Hắn cứng họng.....

Vẫn chưa hả giận, Sakura tiếp tục trút...

- Oá oá oá... Ta chỉ muốn về nhà với chị thôi mà ngươi cũng dở trò ức hiếp ta, cậy đông hiếp yếu, phong ấn sức mạnh của ta. Ta mà thoát khỏi đây thì sẽ chạy đi tìm rồi méc bác diêm đế tội của ngươi, bác nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ta, cho ngươi sống không bằng chết, chết không bằng sống, muốn hoá kiếp cũng không xong.... Muahahaha.....!!! - Tiếp đó nàng xổ ra một tràng la đại hải, mặc kệ cho hắn có nghe hay không nàng cũng cứ chửi, chửi cho sướng cái miệng, hét cho thỏa nỗi buồn.

Cứ ầm ĩ như thế suốt nửa tiếng đồng hồ nàng mới bắt đầu đuối sức, khóc cũng hết nước mắt rồi, mắng nhiều cũng thấy khát. Đến lúc này hắn mới mở nổi miệng hỏi:

- Xong chưa?

- Xong rồi.....- nàng gật đầu, lấy tay lau nước mắt còn dính trên mặt.

- Cuối cùng.... - hắn thở phào, từ nãy đến giờ lỗ tai bị tra tấn không ngừng nghỉ nên cứ ong ong, bây giờ mới bắt đầu bình thường lại.

Sakura chống tay đứng dậy mới chợt phát hiện trên người mình chỉ mặc độc một bộ nội y mỏng manh màu trắng. Mặt lập tức đỏ lừ lên không khác gì quả cà chua, tay vớ lấy cái áo choàng đen đắp lại lên người. Một nam một nữ ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, nữ thì bị ngất, tỉnh dậy thì thấy trên người mình còn mỗi thế này. Hỏi xem là ai làm?

Vâng, ánh mắt hình đại bác lại một lần nữa ngắm thẳng đến hắn, cái miệng vừa mới đóng lại xong liền ngoác ra lần nữa, volume không thua kém gì ban nãy, thậm chí còn đáng sợ hơn, làm chim chóc ở tít trên vực cao hoảng loạn bay đi.

- CÁI TÊN DÂM DÊ ĐÊ TIỆN, BIẾN THÁI BỆNH HOẠN, THẦN KINH KHÔNG RUNG RING KIA!!! NHÌN MẶT MŨI ĐẸP TRAI THẾ KIA MÀ HOÁ RA LẠI LÀ TÊN HÁO SẮC CUỒNG DÂM.....

Sakura không ngần ngại mà quát thẳng vào mặt hắn, đằng nào thì cũng chết rồi, hắn còn làm gì nàng được nữa.

Sasuke nghe xong không những không tức giận mà còn cười, cười to là đằng khác. Lâu lắm rồi hắn mới được cười thoải mái như vậy. Hắn cười cười, còn nàng thì cứ nhìn hắn với ánh mắt "thằng chập mạch" và cái thở dài mang ý "uổng một đời zai đẹp".Một lúc sau, hắn mới lấy lại phong thái lạnh lùng ban đầu. Nhìn mà không ai nghĩ hắn của 5 phút trước và hắn của 5 phút sau là một. Ho khan một tiếng, hắn lãnh đạm nói:

- Để tránh vài hiểu lầm, ta sẽ nói luôn. Ta bỏ y phục ướt của ngươi ra để hong khô, nếu tiếp tục mặc nó thì ngươi sẽ cảm...

- Ngươi LO cho ta cơ đấy? Không biết phước hay họa nữa mà kẻ GIẾT ta LO cho ta, tên HÁO SẮC?- Nàng đảo mắt, giễu cợt nhấn mạnh từng từ.

- Đừng có ảo tưởng rằng ta lo cho ngươi, chỉ là nếu để ngươi chết Naruto sẽ không để yên cho ta đâu.

- Naruto? - nàng nhướn mày - Là tên tóc vàng đó sao?

- Phải!

- Ít ra trong cái thế giới tham lam này vẫn còn người lo cho ta..... Thật là một con người tuyệt vời, tấm gương sáng của đất nước!

-..... - hắn câm nín nhìn nàng.....

- Nhìn cái gì mà nhìn! Nói tiếp đi - Sakura liếc xéo hắn, xua xua tay bảo hắn tiếp túc.

- Ta không phải là kẻ háo sắc. Có cần ta cũng không cần ngươi, ta chưa mù.

- Ngươi... - Núi lửa lại sắp phun trào, tên khốn này sao dám nói thế với nàng.

Nhận thấy mình vừa đổ thêm dầu vào lửa, hắn nói tiếp để ngăn không cho nàng có cơ hội trút giận.

- Ngươi chưa chết.

- Ha... Rời từ vách núi cao xuống mà chưa chết. Ta là thần thánh chắc? - Nàng cao giọng mỉa. Nhưng mà nói xong rồi nàng mới ngẫm lại, thì nàng là thánh thật mà, nhưng đó chỉ là mệnh danh thôi, dù gì thì dưới này nàng cũng chỉ là người thường thôi, sức mạnh bị THẰNG NÀO ĐÓ phong ấn hết rồi còn đâu.

- Ta nói lại, chúng ta chưa chết. Dưới vực là một con sông.

A, ra là vậy, thảm nào quần áo lại chẳng ướt. Nhưng mà như vậy có nghĩa là nàng không ở ngục giới. Haizzz... Uổng thật, nàng vừa mới nghĩ ra 101 cách hành hạ hắn rồi nhờ bác làm là xong, thế mà... Vẻ mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối của Sakura đã được thu hết vào tầm mắt của hắn.

Không cần dùng khả năng đặc biệt gì hắn cũng có thể đoán chắc chắn nàng ta đang nghĩ cách trả đũa hắn đây mà. Con tiểu yêu nữ này thật là... Nhưng không hiểu sao khi ở bên nàng, hắn lại cảm thấy như trái tim mình đang được sưởi ấm, kể từ lúc thấy khuôn mặt bất khuất đó khi ở trên vách núi, trái tim hắn... đã lỡ một nhịp rồi. Nàng khác hẳn với những người con gái khác, không những không hò hét ầm ĩ lên khi thấy hắn mà ngược lại còn tỏ ra không thèm quan tâm. Nàng khác những người bình thường khác, không run sợ khi thấy hắn mà lại tỏ ra mạnh mẽ, không chút e sợ. Ít ra khi ở bên nàng, hắn không phải đeo cái mặt

nạ lạnh lùng, uy nghi của một vị vua nữa. Nghĩ như vậy nhưng hắn quyết không thừa nhận rằng mình đã chót yêu nàng rồi, tất cả chỉ là lòng cảm phục thôi.

Cứ trầm tư suy nghĩ từ nãy đến giờ mà hắn không hề biết rằng mình đã nhìn nàng từ nãy đến giờ. Sakura vừa ngẩng mặt lên đã bắt gặp ánh mắt của hắn dán vào mình, bất giác nàng đỏ mặt cúi gằm mặt xuống dụi dụi mũi vào cái áo choàng đen làm chăn. Mà cái áo choàng này... đâu phải của nàng, là của hắn mà. Trong đầu bắt đầu hình thành nên các suy nghĩ.'Chẳng lẽ hắn tốt vậy sao? Vớ vẩn, làm gì có ai lại đối xử tốt với tù binh của mình bao giờ. Chả qua là thương hại thôi. Là thương hại.....' Kiếm được cái lí do phù hợp, nàng mới ngẩng đầu lên, tránh ánh mắt hắn, nói to:

- Vậy nếu chúng ta chưa chết thì tức là vẫn còn ở đáy vực. Ngươi tính lên mặt đất kiểu gì? Bay chắc? - nhắc tới bay, đôi mắt nàng sáng rực lên. Hê hê, cơ hội đến rồi đây.

Đang định mở miệng phun ra suy nghĩ của mình thì đã bị hắn chặn họng.

- Đi men ngược chiều dòng chảy con suối này sẽ dẫn ra hồ Sento, gần đó có một con đường mòn.

Chỉ một câu nói của hắn đã đập tan hy vọng của nàng. Không hiểu mấy thằng sắp xếp số mệnh ở ngục giới thấy số nàng chưa đủ nhọ hay sao mà còn xếp kiểu này. Cứ đợi đấy, bao giờ bổn cô nương đây về thiên giới sẽ hớt bác Diêm vương dần cho chúng một trận.

Hắn biết thừa suy nghĩ của nàng, định bảo hắn mở phong ấn rồi nàng sẽ đưa hắn lên chứ gì. Xời, trò trẻ con đấy mà còn dùng, hắn còn tỉnh lắm. Vả lại mọi ngóc ngách trong rừng hắn đều đã đến, hắn có ngu mới mắc bẫy nàng. Lờ đi con mắt sắc lẻm đầy uất ức đang hướng về mình, hắn đứng dậy lạnh giọng nói:

- Mau mặc y phục vào đi! - Rồi rời đi.

Cứ nghĩ là hắn định bỏ mình lại nên Sakura đứng phắt dậy vớ lấy bộ y phục đã khô trên đá, mặc thật nhanh vào. Đằng nào thì bộ y phục cũng đơn giản, khoác thêm bộ váy trắng bên ngoài và áo lụa hồng bên ngoài là xong, rất đơn giản và không hề cầu kì. Bởi nàng là người hiếu động không lúc nào chịu ngồi im nên y phục cũng rất thoải mái, và bản thân nàng cũng đã chứng kiến không ít vụ ngã vỡ mặt gãy răng, mũi vì mặc váy áo lê thê như lê rẻ rách rồi.

Mặc xong y phục nàng lon ton chạy theo hắn, không quên mang chiếc áo choàng đen kia trả cho hắn.

- Trả ngươi! - nàng đưa nó cho hắn nhưng nàng đã giơ tay như vậy được hơn 10 phút rồi mà vẫn không có động tĩnh gì, hắn vẫn cứ bước đi như không có gì xảy ra, hoàn toàn không đặt nàng vào trong tầm mắt.

'Bơ nhau à? Đâu có dễ thế.'

Vẫn lì lợm giơ áo trước hắn, giọng có phần gắt hơn.

- Ta nói. TRẢ_NGƯƠI! Không hiểu tiếng người à!?

Tiếng nói gần như tiếng gầm của nàng làm hắn muốn giả điếc cũng không xong. Quay ra hừ lạnh một tiếng, hắn nói:

- Ta không dùng đồ thừa. Cho ngươi đấy.

Sakura nghe xong mà như bị dội một gáo nước vào mặt.

- Đồ thừa? Ta mới là người phải nói câu đó. Đồ thừa của ngươi bổn cô nương đây không thèm. Hứ... - Nàng ném cái áo vào người hắn rồi bước nhanh lên phía trước.

Bắt lấy cái áo trong tay, hắn thở dài một tiếng, bước nhanh lại gần cô gái bướng bỉnh phía trước. Choàng chiếc áo ấm phủ lên người nàng, hắn nhẹ nhàng nói:

- Ngươi vừa mới rơi xuống nước lạnh, nên giữ ấm, tránh cảm lạnh.

Sakura gần như không tin vào mắt và tai mình. Có đúng là nàng vừa nhìn thấy ánh mắt quan tâm của hắn không? Có đúng là nàng vừa nghe thấy giọng hắn NHẸ NHÀNG, ân cần không? Mở lớn đôi mắt lục bảo nhìn hắn, khuôn mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Mắt với tai nàng phải chăng là có vấn đề?Nhận thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Sakura, hắn mới luống cuống quay đi, vội đánh lạc sang chủ đề khác:

- Chúng ta nên đi nhanh thôi, mọi người có lẽ đang lo lắng đi tìm - hắn cố ra vẻ lạnh lùng như ban đầu.

'Biết ngay là mắt và tai mình có vấn đề mà' nàng khẳng định chắc chắn là như vậy. Chứ làm gì có chuyện hắn nhẹ nhàng, ân cần ở đây, nghe đã thấy hư cấu rồi. Chỉ là thương hại thôi. Vả lại hắn là người tộc Uchiha nên những gì nàng nhìn và nghe ban nãy, hoàn toàn là ảo giác, chắc do rơi xuống nước lạnh nên đầu óc không được tỉnh táo cho lắm. Sakura cho đó chỉ là nhầm lẫn nên không để tâm gì nhiều đến chuyện này nữa.

Còn về phần hắn thì bên ngoài tỏ vẻ lạnh lùng vô cảm chẳng khác mấy so với tảng băng, nhưng bên trong thì lại suy nghĩ quá nhiều về hành động của mình ban nãy, sao tự nhiên hắn lại làm vậy, lại còn không buồn động nào nữa, cả khi nhảy xuống vực theo nàng ta cũng vậy.

'Chỉ là cảm phục thôi, mất mình cũng không kém đến vậy mà coi trọng cô ta' hắn thầm nhủ bản thân như vậy.

Cả hai đi men theo hướng con suối chảy và quả nhiên đã ra được đến hồ Sento, thoát khỏi con vực thẳm. Vừa đặt chân ra ngoài ánh sáng đã thấy binh lính ngùn ngụt vây quanh hồ Sento. Thấy hoàng thượng, binh lính quỳ rạp xuống, đồng loạt hô to.

- Tham kiến hoàng thượng!!!

- Đứng dậy đi.- hắn lãnh đạm nói.

- Tạ ơn hoàng thượng.....!!!

Naruto nghe mọi người thông báo liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngay, nhìn thấy hắn và Sakura mà tự nhiên mắt hắn rưng rưng nước rồi oà khóc chạy lại... ôm Sakura.

- Ôi thần linh ơi, mỹ nhân, nàng không sao chứ? Nghe tin nàng mất tích mà ta ăn không ngon ngủ không yên.....

- À, ta không sao. Cảm ơn ngài đã quan tâm lo lắng - dù hơi bất ngờ nhưng nàng vẫn lịch sự đáp lại, người ta đã lo lắng cho nàng chẳng lẽ nàng không biết ơn.

Hắn thì không còn từ gì để nói, là chán không thèm nói. Thằng bạn hắn chơi từ nhỏ mất tích thì không thèm quan tâm, trong khi mỹ nhân vừa mới gặp chưa đến 2 ngày biến mất thì hắn hốt hoảng lo lắng. Hỏi xem có thể loại bạn chí cốt nào như thế không?

Naruto sau khi hỏi han mỹ nhân xong xuôi rồi mới quay sang cười hề hề vẻ ngây thơ vô số tội nhìn hắn, mở miệng:

- Bệ hạ, ngài không sao... BỐP...

Naruto chưa kịp hoàn thành nốt từ cuối thì ăn nguyên một đấm vào mặt văng xa cả chục mét, bay đến đâu khói bụi mù mịt đến đấy, cái gì không đụng lại đụng phải đúng cục đá to tướng, đầu hiện thêm một cục u cao vút. Mặt lần trước vẫn chưa hết móp do ăn cú đấm của Sakura, nay lại ăn thêm cú nữa của hoàng thượng "kính mến" thì... thôi, chắc không cần tả nhiều đâu.

- Ngươi làm cái gì vậy? Sao lại đánh ngài ấy? - Sakura không nén được giận liền lớn tiếng trách móc.

- Không phải việc của ngươi - hắn hắng giọng.

- Ngươi... Hừ... - Sakura hừ lạnh mặc kệ hắn chạy ra chỗ Naruto vừa văng, xuýt xoa hỏi thăm, đỡ hắn đứng dậy.

- Ngài không sao chứ?- Ta không sao. Ta không sao, thế này đã nhằm nhò gì!- Naruto nén đau ngồi dậy, vỗ ngực ra vẻ ta đây.

- Tch... Thế này mà nói không sao, mặt mũi biến dạng rồi này.... - Sakura lấy tay áo lau đi máu mũi trên mặt Naruto, khuôn mặt nàng hơi cau lại không hài lòng.

Naruto đứng hình luôn, cô gái này hắn chỉ vừa mới gặp, còn từng đắc tội với nàng, vậy mà nàng ta vẫn lo lắng cho hắn. Trong tim hắn bỗng dấy lên cảm xúc lạ, hạnh phúc có, vui vẻ có, và rung động?

Trái ngược với Naruto, ở đằng kia có người tâm trạng không được tốt cho lắm. Nhìn thấy cái cảnh to lù lù nét căng kia, hắn không hiểu sao thấy khó chịu. Trước kia hắn cũng đã thấy Naruto với các cô gái, mỹ nữ trong kinh thành nhiều rồi, hắn không rảnh mà quan tâm. Vậy mà riêng việc thấy tên dobe đó với cô gái tóc hồng bí ẩn này làm hắn thấy.... chướng tai gai mắt. Mắt nuốt không trôi hình ảnh này, hắn lớn tiếng phá đám.

- Lập tức hồi trại!

Binh lính răm rắp nghe theo, xếp thành hàng ngũ đâu ra đấy. Naruto và Sakura cũng nghe thấy, nàng liền đỡ hắn đứng dậy đi ra phía ngựa của hắn, bỗng nàng khựng lại, thấy thế Naruto đánh tiếng hỏi:

- Sao, có chuyện gì vậy?

- À... Không có gì, chỉ là... Ở đây còn ngựa không? - nàng đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

- Không, hết rồi. Hay là nàng dùng ngựa của ta nhé, ta sẽ đi bộ!

- Đa tạ. Ý tốt của ngài ta không dám nhận. Thôi, đê ta đi bộ cũng được - nàng mỉm cười rạng rỡ nhưng bên trong đang khóc thầm.

'Ôi mẹ ơi, đường dài thế này đi bộ đến Tết à?'

- Hay là đi chung ngựa với ta?

- Ừm.... Cũng được - nàng gật đầu, dù sao thì hắn cũng có làm gì nàng đâu mà lo, đi chung cũng chẳng chết ai, con ngựa to như khủng long thế kia cơ mà.

Naruto leo lên ngựa, đưa tay xuống kéo nàng lên. Ai ngờ, chỉ còn cách vài cm nữa là tay chạm tay thì đột nhiên một vòng tay mạnh mẽ vòng xuống eo kéo nàng lên.

- Hoàng thượng? - Naruto ngạc nhiên.

- Còn không mau nhanh lên! - hắn lườm lạnh, thấp giọng nhắc nhở rồi phóng ngựa đi mất.

- Vâng... Vâng - Naruto sợ tái mắt liền thúc ngựa đi nhanh.

Sakura bây giờ mới hoàn hồn, chợt nhận ra mình đang ngồi trên con hắc mã, ngồi ngay trước hắn, cái tên trời đánh thánh đâm này, và hắn còn đang phi ngựa rất nhanh nữa chứ.

- Cái tên này, đi chậm lại đi! - nàng hét to.

Nhưng mà nghe nàng nói, con ngựa còn phóng nhanh hơn không cần chủ bảo. Hình như nó vẫn chưa hết cay vụ nàng bắn nó, muốn trả thù đây mà.

'Thù dai y như chủ mày! =_="

- Thả ta xuống ngay! - nàng nghiến răng kèn kẹt nói. Tên này tự nhiên cho nàng cưỡi cùng, đến 8-9 phần là không có ý tốt. Hơn nữa ở gần hắn phút nào nàng tổn thọ sớm phút đấy.

- Được thôi, thả thì thả - Hắn thờ ơ nói, nới lỏng vòng tay quanh eo nàng, thúc chân vào ngựa cho nó chạy nhanh hơn.

Sakura lúc này đang ngồi một bên ngựa, đường thì xóc, ngựa lại phi nhanh như gió, nàng lại không có gì để bám vào nên hắn vừa nới lỏng tay ra, nàng đã bắt đầu tuột xuống. Nhanh thoăn thắn, nàng vội vã vòng tay ôm chặt lấy cổ hắn để khỏi tuột xuống. Ngựa phi nhanh thế này mà ngã thì không què chân cụt tay cũng gãy cổ mà chết.

- Sao thế? Ngươi bảo thả ngươi xuống cơ mà, sao tự nhiên ôm ta chặt thế? - hắn cười nhạo, cố ý xuyên tác ý Sakura.

- Ngươi... Ta bảo ngươi dừng ngựa lại rồi thả xuống chứ có bảo thả ta xuống bây giờ đâu!

- Ngươi chẳng bảo thả ngươi xuống ngay còn gì!

- Ặc... - giờ thì nàng cứng họng rồi. Tên khốn này, dám chơi nàng một vố đau phết đấy. Nếu bây giờ không phải ôm hắn thế này để bảo toàn tính mạng thì nàng đã tẩn cho hắn một trận rồi. Cứ đợi đấy, quân tử báo thù 10 năm chưa muộn. Muahahahaha....

Nhìn mái đầu hồng rúc trong ngực mình, vòng tay quanh eo nàng siết lại, ôm trọn nàng vào lòng, cảm nhận hơi ấm, mùi hương anh đào từ nàng. Hắn khẽ mỉm cười, một nụ cười pha chút vui vẻ chân thật hiếm có....

5. Chương 5: Ngươi... Làm Tì Nữ Cho Ta

Với tốc độ siêu phàm của hắc mã, chỉ trong phút chốc đã về tới doanh trại. Tốc độ đã giảm đáng kể xuống bình thường nhưng Sakura vẫn không buông tay ra mà còn dụi đầu vào sâu hơn trong ngực hắn.

Không phải là vì nàng không muốn buông tay mà là vì hàng trăm cặp mắt kèm theo bao nhiêu lời xì xào bàn tán hướng về phía nàng và hắn. Hắn thì vẫn trưng trưng bộ mặt lạnh lùng kiểu "I don't care!", còn nàng thì ngượng chỉ mong sao có cái hố để nàng chui xuống hay cái gì che mặt đi. Vừa hay mình đang rúc sẵn trong ngực hắn, thôi thì đằng cũng rúc rồi, rúc thêm tí nữa cũng có làm sao đâu! =))

- Xuống! Định ăn bám ta đến bao giờ nữa? - hắn nhếch môi châm chọc nhìn nàng.

Nghe đến từ "ăn bám", máu nóng trong người nàng lại sôi lên. Tức giận đẩy hắn ra, gân xanh trên trán Sakura nổi cuồn cuộn.

- Bám cái đầu ngươi! Ta chẳng qua là bất đắc dĩ mới làm thế thôi! Tại ngươi cưỡi ngựa nhanh quá đấy chứ tưởng ta muốn động vào ngươi lắm chắc! Bà chưa rảnh!

Tiến sát mặt lại gần khuôn mặt đang ửng đỏ vì tức của nàng, tay nâng cằm nàng, hắn cất giọng đầy tà mị nói:

- Bao nhiêu thiếu nữ mơ động vào ta còn chả được, ngươi nên lấy làm vinh hạnh.

- Đừng có so sánh ta với lũ đui mù, chập cheeng đấy! - Nàng hất tay hắn ra, giọng không chút kiêng nể, khinh thường nhìn hắn - Dính vào loại như ngươi chính là bất hạnh lớn nhất đời ta đây!

Nàng vừa nhảy tọt xuống ngựa cũng là lúc đoàn người và Naruto chạy về. Ai cũng thở hổn hển vì hộc tốc đuổi theo hoàng thượng và đại tướng quân.

Chuyện là như thế này: Naruto phóng ngựa hộc tốc đuổi theo hắn và Sakura, còn binh lính thì vắt chân lên cổ đuổi theo Naruto. Kết quả là nhìn mặt mũi ai cũng trông như bị ma đuổi, mặt tái mét, mồ hôi mồ kê như suối, nằm phịch xuống đất thở hổn hển.

- Hoàng thượng.... sao người phóng nhanh vậy? - Naruto thở hồng hộc, nhìn hắn khóc không ra nước mắt.

- Thì? Ý kiến? - Giọng hắn phải tụt xuống -20° là còn cao, ba từ ngắn gọn nhưng khí thế áp bức lại cực lớn.

Naruto nghe xong mà lạnh sống lưng, liền im phăng phắc không dám nói câu nào nữa.

- Bệ hạ, người đã mệt rồi, mời người đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi! - Một người lính đi đến, cung kính nói.

Mặc kệ Naruto và Sakura ở đó hắn cứ thế đi về trại, hôm nay lăn lộn đủ kiểu bẩn cả người.

Sau khi đã nhìn thấy hắn bước vào lều rồi thì Sakura đứng đó mới lam mặt quỷ lè lưỡi lêu lêu chửi hắn cho sướng miệng.

- Đồ dở hơi, bệnh hoạn, đồ

Nhìn những biểu hiện rất chi là trẻ con của nàng, Naruto không khỏi dở khóc dở cười. Sao nàng ra có thể vừa đáng yêu vừa ngu đến chán sống thế chứ? Thằng mà nàng chửi nó nghe được phát thì sao?

- Cười gì? - Sakura quay phắt đầu lại trừng mắt nhìn Naruto.

- Không có gì đâu. Mà... nàng cũng đã mệt rồi, hay để ta sắp xếp cho nàng nơi trại tắm rửa, nghỉ ngơi - Y tốt bụng đề nghị.- Làm sao ta biết được ngài không đưa ta đến trại quân kỹ? - nàng xoa xoa cằm nhìn hắn đầy nghi vực, bây giờ nàng đã mất khả năng tự vệ, không thể quá tin bất cứ ai được.

- Ta xin thề trên danh dự của một đại tướng quân sẽ không có bất kì hành động lừa đảo hay bán người bất hợp pháp! - Y hùng hổ giơ tay thề thốt - Với lại..... ở đây không có quân kỹ.....

***Quân kỹ: gần giống với lầu xanh nhưng là để cho quân lính đến "giải quyết".

- Được rồi, đi luôn thôi! - Cảm thấy đối phương không có ác ý, nàng sảng khoái đồng ý.

- Đằng kia có trại trống! Đi, để ta sai người chuẩn bị một chút.

Y quả nhiên rất chu đáo, sai người chuẩn bị cho nước nóng để tắm, chuẩn bị cả y phục, thuốc men để chữa mấy vết xước ở chân nàng do lúc trước bị thằng khốn nào đó đẩy xuống ngựa nữa. Sakura đã bị phong ấn sức mạnh nên khả năng tự hồi phục cũng bị mất, quả nhiên là phong ấn của thần đế nó phải khác, xịn và chất lượng hơn là cái chắc.

Y cũng rất giữ lời nữa, nói không lừa đảo nàng là lừa đảo, thậm chí còn rất tận tình, chu đáo. Gặp được người tốt bụng, cởi mở như y giữa cái thế giới tham lam này đúng là thật quá may mắn. Có lẽ con người hạ giới không phải ai cũng tham lam, mưu mô như trong những câu chuyện Yuki kể cho nàng nghe.

Ngay sau khi đã xong xuôi mọi thứ, Sakura với nụ cười tươi như hoa trên mặt nhìn Naruto, nói:

- Rất cảm ơn ngài đã giúp đỡ và quan tâm đến ta trong thời gian khó khăn qua. Khi nào có dịp ta nhất định sẽ tìm cách trả ơn ngài! - như nghĩ đến gì đó, nàng đặc biệt nhấn mạnh - Nhưng ta không bán thân đâu nhé!

Naruto dở khóc dở cười từ chối.

- Không..... Không cần..... Chỉ cần cho ta biết quý danh của tiểu thư là được rồi.....

- Tiểu thư gì chứ? - Sakura ngại ngùng đỏ mặt xua xua tay - Ta đây cũng chỉ là người thường thôi, không dám nhận lời khen của đại tướng quân ngài!

- Nàng không cần khách khí gọi đại tướng quân làm gì. Ta họ Uzumaki tên Naruto, nàng cứ gọi là Naruto thôi cũng được.

- Tiểu nữ họ Haruno, tên Sakura, rất vui được gặp ngài - Nụ cười của nàng đẹp đến mức làm y sững người lại.

- Có chuyện gì sao? - Sakura hơi lo khi nhìn thấy Naruto hơi đơ mặt lại, nhìn mình chằm chằm từ trên xuống dưới, cười một cái không biết là ý gì....

- À, không có gì! Tên nàng làm ta hơi bất ngờ thôi!

- Bất ngờ? - nàng nhướn mày.

- Ta bất ngờ vì tên nàng hợp với nàng quá, người đẹp mà tên cũng đẹp, hoa anh đào mùa xuân có khác!!! Đúng là mỹ nhân hiếm có nha! - Y sảng khoái khen, khua môi múa mép tâng bốc Sakura lên tận chín tầng mây.

- Quá khen, quá khen!!! - Quả nhiên, Sakura đỏ mặt, e thẹn cười lấy cười để. Tên này khéo miệng thật a! Nàng thích chú này rồi đấy!

Cả hai tâm đầu ý hợp trò chuyện với nhau khá vui vẻ. Cũng đúng, vì Sakura suốt ngày ở thiên cung, từ nhỏ đến giờ thì tiếp xúc với chị là nhiều nhất, nhiều nhì là thiên bồng nguyên soái. Mà cả hai là người thế nào thì nàng còn lạ cái nỗi gì.Còn Naruto thì lớn lên với cái thằng mặt lạnh đấy, may mà vẫn giữ được tính ba hoa lắm mồm, thích tán phét. Người khác giới thì chẳng mấy ai như nàng, đa số đều gặp không hò hét thì cũng ngất. Giờ gặp được người đúng ý như vậy thì bản tính y bộc phát, buôn đủ mọi chuyện trên trời dưới biển trên mặt đất cũng không thấy đủ!

Cuộc trò chuyện sẽ còn tiếp nữa nếu không có một tên lính vào phá đám.

- Tướng quân, hoàng thượng cho gọi người và..... - ánh mắt tên lính đầy ẩn ý lướt qua nàng.

- Biết rồi! Lui ra! - Naruto phất tay nhanh chóng đuổi hắn đi tránh làm Sakura tụt hứng khi nghe tới từ hoàng thượng. Không chỉ nàng, y nghe xong còn thấy nản.

Quả nhiên 2 chữ đó vừa lọt vào tai nàng, Sakura đã thấy ngứa tai vô cùng. Tên lính vừa lui ra, không để Naruto nói gì, nàng đã thẳng thừng từ chối.

- Không!

Thấy thái độ chống đối của Sakura, y đành nhẹ giọng khuyên can.

- Thôi nào, Sakura.... Nàng nên đi đi.....kẻo hoàng thượng nổi giận sẽ không hay đâu.

- Cho hắn nổi giận! Hắn càng giận càng dễ đứt mạch máu càng dễ suy tim càng chết sớm càng tốt! Hoan hô! Kỷ niệm ngày thế giới này bớt một kẻ vô dụng, vừa bớt một miệng ăn, lại còn đỡ chật đất!

-..... - Khoé miệng y giật giật, hắn mà nghe được lời này thì nát cả lũ đấy - Coi như nể mặt ta mà đi đi. Nếu không có nàng đi cùng thì hoàng thượng sẽ giận cá chém thớt lên ta mất..... Hắn sẽ đánh ta cho mà xem.... Hức hức..... Nhớ

Vừa nói, Naruto rút ra cái khăn tay chấm chấm nước mắt đang trực tuôn trào, bộ dạng như Sakura không đi thì y sẽ bị ai đó đánh chết ngay cho mà xem.

Dù gì Naruto cũng đã giúp đỡ nàng rất nhiều, nàng không đành lòng thấy người tốt vì nàng mà chịu thiệt, cực bất đắc dĩ đồng ý.

- Đi thì đi! Việc quái gì bà đây phải sợ thằng nhãi đó chứ! - nàng hùng hổ xắn tay áo đứng phắt dậy đi theo Naruto đến trại của tên chết tiệt đó. Để xem tên khốn đó làm gì được nàng!

Vừa vào trong nàng đã nhìn thấy bộ dạng thảnh thơi xơi nước theo đúng nghĩa đen của hắn. Hắn ngồi trên bàn vàng cao, ngồi trên ghế tựa lưng thoải mái nhâm nhi tách trà nóng hổi. Nhìn mà thấy chướng tai gai mắt!

- Hoàng thượng, hôm nay người gọi chúng thần đến có chuyện gì? - Naruto cung kính khom lưng thi lễ, không để ý thấy Sakura mặt hơi nhăn lại.

- "Chúng Thần" gì chứ? Ta có phải người của hắn đâu!

Lờ đi câu nói của nàng, hắn đặt cốc trà xuống, như vô tình nói:

- Theo như ta biết thì làm gì có quốc gia nào để "phạm nhân" chưa "xét xử" chạy lông nhông thế này!

'Thôi xong rồi....' Naruto mặt tái mét.....

Quả nhiên vừa nghe hắn nói vậy Sakura giận đến bốc hoả, ngoạc miệng ra hung dữ mắng:

- Ngươi nghĩ mình là ai mà đòi cái quyền "xét xử" ta? Đừng có tưởng mình là vua mà muốn làm gì thì làm, đến cha ta còn không dám dùng hai từ đấy với ta, ngươi nghĩ mình là ai!?- Ta là hoàng đế Hoả quốc đời thứ 20 và ngươi đang đứng trên đất của ta. Ta có toàn quyền xử lí ngươi theo đúng luật của Hoả quốc.

- Ờ..... thì cứ cho là ngươi có quyền..... "xử" ta đi thì ngươi cũng đâu thể tuỳ tiện bắt giữ ta làm tù binh! Định lạm dụng quyền hành bắt người vô tội à!? Ở đâu ra cái luật vô lý đấy!!!

- Ngươi đã bại dưới tay ta nên bị bắt làm tù binh. Đây là đạo lí thông thường có gì sai!

Lời này đã đụng đúng đến chỗ đau của Sakura, thành công làm nàng nổi đoá.

- Đừng có điêu! Ta bại dưới tay ngươi khi nào? Đó chẳng qua là ngươi chơi bẩn giấu sức mạnh ngay từ đầu. Có giỏi thì bây giờ gỡ phong ấn ra rồi ta với ngươi oánh nhau một trận công bằng xem ai bại dưới tay ai! - Sakura lớn giọng thách thức. Sức mạnh của thiên giới không thể thua của hạ giới, chẳng qua là lần trước nàng..... chưa chuẩn bị thôi.

- Cơ hội chỉ có một lần, và ngươi đã thua rồi, chấp nhận sự thật đi!

Không phải nàng không muốn thừa nhận nhận nhưng căn bản là không thể nuốt nổi cái nhục này! Vì cớ gì mà bao nhiêu nàng năm tập luyện đến gần như bất khả chiến bại, giờ lại thua trong tay một người phàm!?

- Ta không chấp nhận đấy! Ờ! Làm gì được nhau! - Sakura khí thế bừng bừng ưỡn ngực, hất cái mặt lên thách thức.

Lần đầu tiên hắn gặp phải một người lì lợm như nàng ta, đã sai lè lè ra đấy cong bày đặt cãi cố. Đối với người này thì có nói cũng bằng thừa. Chi bằng...

Một ý nghĩ loé sáng trong đầu hắn. Lớn giọng ra lệnh cho người ở ngoài chạy vào, hắn nói:

- Mau đưa hết những kẻ tối mấy hôm trước bại dưới tay cô ta vào đây.

- Tuân lệnh.

Chỉ trong phút chốc, 20 tên lính ngày hôm trước ăn chưởng của nàng bị triệu tập đến đây không thiếu một ai.

Nhìn vào đám người quỳ rạp phía trước mặt mình, hắn lãnh khốc nói:

- Ngươi nói ngươi không chấp nhận bại phải không? Được, vậy ta cũng không chấp nhận những kẻ bại dưới tay ngươi. Đem chôn sống chúng cho ta.

- Cái gì? - Sakura giật mình trợn mắt nhìn hắn.

Hắn nhẫn tâm..... chôn sống tất cả những người này chỉ vì bại dưới tay nàng thôi sao? Nàng có sức mạnh, họ thì không nên thua có gì sai chứ?

Đám người nó vừa nghe xong thì van xin rối rít, lạy lên lạy xuống xin hoàng thượng mở lòng từ bi tha mạng.

Naruto nghe thấy câu phán của hắn cũng không thể đứng không mà nhìn, liền chạy ra trước quỳ xuống nói.

- Hoàng thượng, xin người hãy suy xét lại, chuyện này tuyệt đối kh... - Naruto bỗng nhiên khựng người lại, nhìn thẳng vào mắt hắn. Là sharingan, hắn đã trúng ảo thuật rồi. Bây giờ đến cử động một ngón tay còn không được, nói năng thế nào đây.

'Sakura à, chúc nàng may mắn..... Ta đây bất lực rồi.....'

Sakura lớn tiếng bất bình nói to, lấy tay chỉ thẳng vào mặt hắn giận dữ:- Uchiha, ngươi là tên ngụy quân tử, cậy quyền hiếp yếu! Ngươi chỉ làm được đến thế thôi sao? Không còn trò gì mới mẻ một chút à!?

Hắn cười lạnh, lạnh đến thấu xương, ánh mắt tàn khốc, lãnh huyết quét qua lúc binh lính thua trận, rồi đến nàng.

- Ngươi nói đúng, làm như vậy đúng là quá tổn hại danh tiếng của ta rồi! Với lại, mấy chiêu này đúng thật là đã quá lỗi thời rồi.....

Sakura bị hắn nhìn như vậy, bất giác rùng mình nuốt ực một cái. Hắn..... là đang muốn làm gì vậy?

- Người đâu, lột da, moi hết lục phủ ngũ tạng bọn chúng ra rồi đem quẳng thi thể vào rừng cho diều hâu, quạ mổ! Không kẻ nào được phép chôn cất, nếu phát hiện, giết không tha!

Lần này không chỉ Sakura kinh sợ mà những người xấu số kia cũng bị dọa đến câm nín, mặt trắng bệch. Những kẻ xung quanh dù không đành lòng nhưng không dám kháng chỉ, chỉ có thể tuân theo, lôi họ ra ngoài.

Sakura cắn chặt răng, quay đi không nỡ nhìn ánh mắt van xin thảm thiết của họ. Nếu bây giờ nàng chịu thua, hắn sẽ nắm bắt được nhược điểm của nàng. Thời gian ở đây còn dài, không thể bị nắm thóp mà làm trâu lam ngựa cho hắn như vậy được. Hơn nữa, một vị vua thông minh sẽ không làm vậy để đánh mất lòng dân - quân chỉ vì một tên tội phạm như nàng!

Quả nhiên.....

- Khoan đã.....

Quân lính lập tức quay lại, hướng ánh mắt đầy hy vọng đến người sẽ quyết định sinh mạng của họ.

Sasuke nhíu mày, bỗng có chút ngoài ý muốn. Hắn vốn tưởng nàng sẽ vì mềm lòng mà chịu thua, không ngờ nàng ta lại không có phản ứng gì như hắn mong đợi.

- Sao tự nhiên ngừng lai như vậy? Aizzz..... Tiếc thật, ta còn đang định xem kỹ năng lột da của người Hạ giới cao siêu đến thế nào..... - Sakura làm bộ chán nản tiếc nuối, thấy chưa đủ, còn như vô ý nói - Không biết kỹ thuật lột da, moi ruột này truyền ra ngoài có được coi là điều tốt hay không a!?

'Cố ý làm như không quan tâm, định gây mất lòng dân chúng, đồn tiếng ác về hắn. Hừ! Xem như nàng ta cũng có đầu óc, nếu giữ lại bên người coi như cũng có ích!'

Hắn vốn đang phân vân không biết giải quyết nàng ta thế nào, xem ra giờ đã có cách hay rồi.....

- Ta cảm thấy vì ngươi mà mất đi nhiều lính tinh nhuệ như vậy kể ra cũng không đáng - Hắn phất tay hờ hững ra lệnh - Thả bọn chúng ra.

Khỏi cần nói bọn người suýt chết kia sung sướng thế nào, rối rít dập đầu tạ ơn rồi biết điều nhanh chóng cáo lui, tránh ở lại rồi thành cái thớt bị hoàng thượng giận chém lần nữa thì khổ.

Ngược lại với bọn họ, Sakura vui không nổi, nàng ngửi thấy mùi âm mưu nồng nặng đâu đó trong này.

- Ngươi không cảm thấy trên người thiêu thiếu thứ gì sao? - Hắn bỗng dưng cười như không cười hỏi.

- Hừ! Có gì nói nhanh lên! Còn chiêu gì dở nốt ra đây xem nào!

Nghe nàng kích động như vậy, hắn cũng không lằng nhằng nữa, lấy trong tay áo một chiếc mè đay chạm khắc tinh xảo dâng lên.

Vừa thấy vật kia, Sakura đầu tiên là giật mình, theo bản năng đặt tay lên cổ kiểm tra, rồi sửng sốt nhìn hắn, nghiến răng nghiến lợi quát.

- Tên khốn nhà ngươi, dám ăn cắp đồ của ta trong lúc ta hôn mê!

- Nó rơi ra trong lúc đưa ngươi vào, ta chỉ..... tiện tay nhặt lên thôi - Hắn hờ hững trả lời, thích thú nhìn vật trong tay, thản nhiên quăng một câu - Vật này trông có vẻ rất quý thì phải, không biết nếu ta..... sơ ý làm hỏng thì sao?

- Đồ khốn, ngươi dám!?

Hắn không trả lời, nụ cười như có như không nhìn nàng, bàn tay hơi buông lỏng tấm mè đay.....

Sakura nàng rất muốn tỏ vẻ thơ ơ mà lờ đi, nhưng lần này e là nàng lờ không nổi. Vật kia có giá trị vô cùng quan trọng với nàng, là vật bất li thân, là biểu tượng của nàng, không thể bị địch phá hủy được.

Vậy cuối cùng, hắn đã nắm bắt được ngược điểm của nàng. Nàng..... thua rồi.

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

'Cuối cùng cũng chịu khuất phục' hắn thầm nghĩ mà không giấu nổi nụ cười của kẻ chiến thắng trên gương mặt.

- Ngươi.....làm tì nữ cho ta!

- Cái gì? Ngươi điên à? - Sakura trợn ngược mắt nhìn hắn, kinh ngạc hô to.

- Giờ cái mè đay này còn nguyên hay tan thành cát bụi tuỳ thuộc vào quyết định ngươi đấy! - hắn nhếch mép, đôi mắt chăm chú quan sát mọi cử chỉ, biến đổi cảm xúc trên gương mặt nàng.

Làm tì nữ của hắn đồng nghĩa với việc mất đi hết quyền tự do? Nhưng, thà mất đi tự do còn hơn là mất đi danh dự, biểu tượng thiêng liêng của dòng máu này.....

- Được, ta đồng ý!

Lần này câu trả lời của nàng hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn. Hắn hài lòng thu lại tấm mè đay, thấp giọng cảnh cáo.

- Tốt nhất ngươi nên biết điều nghe lời chủ nhân một chút, thu lại cái thái độ ngang ngược đó đi..... tì nữ!

Sakura hận đến muốn hộc máu, nhưng là vẫn phải cúi đầu im mồm. Bộ dạng nàng lúc này thảm đến không còn từ gì để tả!

Vậy là những ngày tháng sau nàng khó mà yên ổn được rồi đây..... Đời nàng còn có thể khốn nạn hơn được nữa không!?

6. Chương 6: Có Đau Lắm Không?

Bắt đầu một chuỗi ngày dài làm osin, Sakura bắt đầu có dự cảm không lành về hôm nay. Tên tảng băng đó không biết còn nghĩ ra bao nhiêu trò để hành nàng đây. Tại sao trên đời lại có loại người như vậy được chứ? Đã bảo người ta làm nô tì mà lại còn đuổi ra ngoài mặc kệ nàng muốn ăn muốn ngủ ở đâu thì làm chứ? May mà có Naruto tốt bụng đưa nàng về trại của hắn, còn sai người làm đủ thứ ngon cho nàng ăn nữa chứ! Haruno Sakura nàng đúng là không nhìn lầm người tốt. Chả bù cho cái tên kia, đúng là thất bại của tạo hoá!

Hít một hơi thật sâu và thở ra, nàng chuẩn bị sẵn tâm lí để đối phó với mấy trò hắn bày ra. Gạt phắt tấm màn ra bước vào trong, không thèm chào hỏi gì nàng nói thẳng luôn:

- Ngươi muốn ta làm gì thì nói thẳng ra luôn đi, đỡ mất thì giờ.

Không cần ngẩng đầu lên cũng biết là giọng của ai rồi, người dám dùng giọng này với hắn đến giờ chỉ có mình nàng. Không buồn nhìn nàng, hắn ném cho nàng cuộn giấy.

Bắt lấy cuộn giấy và mở ra xem, nàng gần như rơi cằm luôn. Dụi mắt đi dụi lại chữ vẫn nguyên si như thế. Ôi má ơi, cái danh sách này phải dài cả kilomet chứ ít gì. Đã vậy lại còn toàn chữ là chữ nữa, nàng nhìn mà hoa cả mắt, nào là rửa bát, giặt quần áo, tắm cho ngựa, quét dọn trại,... Hắn là muốn trả thù nàng vụ mấy hôm trước và hôm qua đây mà. Còn chưa kịp định thần thì hắn quăng thêm câu:

- Làm hết tất cả trong hôm nay.

Trong hôm nay, tên này thần kinh à!? Bao nhiêu việc này làm đến năm sau chắc gì đã xong!

- Ngươi bị điên à? Đống này làm hết trong hôm nay có mà bằng niềm tin và hy vọng à?

- Ta không quan tâm, đó là việc của ngươi, không làm hết thì không được ăn, thế thôi.

- Ngươi... Cái đồ... - Tức, nàng tức nghẹn cả cổ, loại người này chửi từ gì cũng không đáng, có chửi cũng bằng thừa.

Thôi thì nàng đành nuốt cục tức xuống bụng vậy. Có trách cũng chỉ trách nàng số nhọ nồi thôi. Nhiều lúc nàng phân vân không biết mình số chó hay số người nữa, đến 8-9 phần thiên về số chó rồi. Uất ức cầm cuộn giấy ra mà nàng hận sao nàng không thể phi nguyên cả cuộn giấy vào mắt hắn rồi chửi rủa một phen cho bõ tức. Nhưng mà nếu làm thế thì ai biết hắn ném cho nàng bao nhiêu cuộn giấy giống thế này nữa đây?

'Nhịn. Nhịn nào. Một điều nhịn là chín điều lành. Đợi bao giờ tìm ra cách trở về nàng nhất định sẽ trả thù hắn sau'

Và thế là Sakura phải lết cái thân này đi làm đủ thứ. Khốn khổ nhất là lúc tắm cho ngựa và giặt quần áo. Cái con ngựa điên đấy chắc chắn nghe hắn xúi giục thế nào nên cứ chạy đi chạy lại đủ kiểu không chịu đứng yên cho nàng tắm. Đến khi nó thấy là nàng đã thấm mệt vì đuổi theo nó từ nãy đến giờ rồi mới chịu đứng yên. Còn lúc giặt quần áo thì... vừa đau vừa mệt. Đau ở chỗ là hôm qua tức quá nên nàng có siết tay hơi mạnh, móng nàng lại thuộc kiểu móng phượng hoàng, vừa sắc vừa nhọn vừa cứng, đâm vào bàn tay thì thôi rồi. Hôm nay lại còn giặt xà phòng nữa chứ, xót vãi cả xót. Còn mệt là ở chỗ nàng phải giặt đi giặt lại cả chục lần do người kiểm tra bảo không sạch. Nàng cá tiền cái này là chủ ý của tên chết tiệt kia, nàng còn lạ gì mấy cái trò này.Thoáng chốc trời đã tối từ khi nào... hic hic... mà nàng mới làm xong có một nửa danh sách. Mới có một ngày mà nhìn bộ dạng của nàng thảm không còn từ gì để nói, người lấm lem, váy dính đầy bùn, đất, lại còn ướt sũng nữa. Bàn tay thì có vài chỗ thâm tím, vết cấu trên lòng bàn tay thì đã rách da chảy máu, nay miệng vết thương còn rộng ra thêm, máu không chảy nhiều nhưng vẫn còn rỉ. Nàng thực sự chịu hết nổi rồi. Được rồi, không ăn thì không ăn, nàng lo gì, sáng nàng đã tính sẵn được chuyện này rồi nên đã ăn no căng cả bụng rồi. Nhịn bữa tối nay có chết ai.

Ung dung bước về trại của Naruto định đánh một giấc, nào ngờ chưa đủ đen hay sao mà vừa gạt tấm màn ra một bên thì đập ngay vào mắt nàng đã đã là cái mặt bình thản của tên đã hại nàng ra nông nỗi này.

Nàng thật sự chỉ muốn lượn ngay khỏi chỗ này thôi, nơi nào hắn đến thì đều để lại cảm giác cực kì khó chịu cho nàng. Đang định chuồn lẹ đi thì đột nhiên bị hắn gọi lại.

- Đứng lại. Làm hết việc chưa?

- Chưa đấy - nàng hắng giọng lên đáp.

- Chưa hết thì khỏi ăn.

- Không ăn thì không ăn. Thèm vào. - nàng lè lưỡi, tưởng trò này doạ được nàng á. Ở đấy mà mơ.

- Không ăn thì đi làm nốt việc đi.

- Cái tờ hợi gì mà ta phải đi làm hả, ta ăn của ngươi miếng nào đâu mà phải làm - nàng giận dữ trợn mắt hét.

- Nếu ngươi không làm thì chuẩn bị hốt vụn tấm mè đay đi là vừa - hắn vẫn điềm nhiên thưởng trà ra lệnh.

- Ngươi... Bộ ngươi không còn trò nào hay hơn sao mà chỉ biết uy hiếp người khác? - Tên khốn này, sao nàng càng nhịn thì hắn càng lấn tới thế.

- Thế tóm lại ngươi có làm không?

- Làm thì làm - nàng quay lưng bỏ đi rồi mà hắn còn cố nói vọng cho câu:

- Nội trong vòng hôm nay phải xong, nếu không tự biết.

Naruto nãy giờ ngồi đó không nói nổi câu nào. Khổ quá, hôm nay là hắn mời hoàng thượng sang đây định lựa lời xin tha cho Sakura, ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Bây giờ có xin đứt lưỡi hoàng thượng cũng không cho.

Sakura vừa tức vừa tủi vừa oán vừa hận, tức là vì thế nào thì khỏi cần nói, tủi là vì một người từng được cung phụng như nàng đây nay lại phải đi cung phụng người khác, oán là vì hôm đó nếu nàng chịu che giấu đi sức mạnh thì hắn đã không biết để mà phong ấn. Còn hận là nàng hối hận vì đã rời khỏi thiên cung mà chạy xuống đây rồi thành ra bộ dạng như thế này. Sakura bây giờ chỉ muốn tìm đại một xó xỉnh nào đó mà khóc thật to, chửi rủa thật đã cho thoả nỗi buồn. Nàng nhớ chị Yuki của nàng lắm!!!

Lúc này đã là nửa đêm, trời tối mịt, cả doanh trại vắng tanh không một bóng người, chỉ có một mình thân ảnh nhỏ lọ mọ đi lại trong đêm, trên tay là một chồng tấu chương cao đến tận mũi. Chả cần nói cũng biết nàng đang đi đâu. Tìm tòi một hồi nàng mới thấy cái trại to tướng vẫn còn ánh đèn của hắn.

Thở dài não nề, nàng thật sự không muốn vào nhìn cái mặt đểu của hắn tí nào, nhưng mà đành cố nốt cho xong việc thôi. Nốt việc này và rót trà thôi là nàng thoát. Bước vào trong, nàng chả thèm nhìn hắn mà đặt phịch tập tấu chương đó cạnh bàn hắn rồi ra bàn rót trà.Liếc mắt nhìn sang tập tấu chương bên cạnh, quét mắt từ trên xuống dưới như để kiểm tra xem có thiếu quyển nào không mà moi tội nàng ra phạt tiếp. Bỗng nhiên ánh mắt dừng lại ở mép mấy quyển cuối ở đáy.

'Máu?'

Vết máu vẫn còn ướt và màu đỏ thẫm, chắc chắn là vừa mới dính vào thôi.

"Cạch" Sakura đặt tách trà xuống trước, thở phào nhẹ nhõm.

'Cuối cùng cũng xong' nàng hạnh phúc nghĩ.

Xoay người rời đi thì đột nhiên một bàn tay nắm lấy cổ tay nàng giữ lại. Giận dữ quay ra, nàng gắt:

- Cái gì nữa đây? Không phải ta làm xong hết mọi việc ngươi giao rồi còn gì?

Hắn không nói gì, tay xoay cổ tay nàng, ngửa bàn tay nàng lên nhìn và sững lại khi nhìn trên lòng bàn tay nàng vết thương toác miệng ra, chảy máu be bét.

- Khi nào? - Hắn mắt vẫn nhìn vào vết thương hỏi.

- Liên quan gì đến ngươi - nàng nói, cố rút tay lại nhưng mà hắn giữ chặt quá, rút mãi không nổi.

- Người đâu, đem thuốc và bông băng lại đây. - hắn ra lệnh cho người hầu ở bên ngoài.

Sakura nghe xong liền nhìn hắn đầy nghi ngờ.

'Lại định dở trò gì nữa đây? Hành mình tới bến như thế rồi tự nhiên lại tốt bụng. Định vừa đấm xoa, giết người rồi xin lỗi à?'

Nàng dồn hết sức rút tay ra nhưng mà cả ngày vừa làm lụng quần quật ra, nàng quả thực không còn sức nữa.

Thấy nàng đã đuối rồi, hắn kéo nhẹ tay lại, tức thì Sakura mất đà ngã thẳng xuống ghế, nói chính xác hơn là ngã vào người hắn, đập mặt vào lồng ngực rắn chắc kia.

- Đau! Ngươi làm c...

Sakura ngẩng đầu lên toan trách móc hắn thì đập thẳng vào mắt nàng đã là khuôn mặt đẹp mê hồn của hắn cận kề sát khuôn mặt nàng, khoảng cách chỉ vẻn vẹn dừng ở con số 3cm và rất có nguy cơ rút ngắn lại khi mà cả hai cứ nhìn chằm chằm nhau như thế. Mặt Sakura thoáng đỏ lên, hàng trăm suy nghĩ chạy đi chạy lại trong đầu nàng, một cuộc đấu tranh nội tâm diễn ra:

'Ôi mẹ ơi hắn đẹp trai quá'

'Mày nghĩ vớ vẩn gì thế? Hắn là người hại mày ra nông nỗi này mà'

'Nhưng mà hắn đẹp trai thật mà'

'Ừ thì đẹp thật. Nhưng mà có sắc mà không có đức thì chỉ đáng cho vào sọt rác'

'Có lí. Thông minh đấy'

'Chuyện! Tao mà lịn'

'Tao là mày mà =_='

'...'

'...'

'Thôi, nghĩ cách thoát đi'

'Mày quay mặt đi là xong, ngu thế!'

'Ờ nhờ. Đợi tao tí.....'

Nghe lời nội tâm, nàng quay mặt đi né tránh cái nhìn của hắn. Số chó thế nào vừa xoay được 1° thì hắn đã đưa tay lên giữ cằm của nàng, buộc nàng phải nhìn vào mặt hắn. Không những vậy, hắn còn từ từ tiến sát mặt lại.'Bỏ cha rồi mày ơi, hắn giữ cằm tao rồi, không xoay mặt được'

'Từ từ để tao tính tiếp' cô nàng nội tâm xoa xoa cằm suy nghĩ, trong khi đó nàng kia đang khóc thét ầm ĩ lên.

'Nhanh lên mày ơi, mặt hắn sát quá, tao không muốn bị cướp đi nụ hôn đầu đâu. ToT'

'Có cách rồi, la lên đi'

'Mày bị ngu à, hắn giữ cằm chặt thế kia tao nuốt nước bọt còn chả nổi huống chi là la'

'Tao chịu, hết cách rồi. Thôi, chúc mày may mắn nhé! Tao phắn đây' nói rồi Inner biến mất, còn nàng thì gào thét trong lòng.

'Con kia, mày chui đâu rồi, chạy ngay ra đây cho tao. Hu hu hu...'

Ngay khi hai đôi môi chỉ còn cách nhau 1mm nữa thì tiếng thái giám vọng vào nói to:

- Hoàng thượng, thần đã đem thuốc và bông băng đến rồi ạ.

Cả hai giật bắn cả mình, hắn lập tức lùi mặt ra xa, tay cũng buông cằm nàng ra, ánh mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

Sakura thì thở phào nhẹ nhõm.

'Vậy là thoát rồi, chắc là do ăn ở quá tốt nên trời thương đây mà. Hắc hắc...'

- Vào đi.

Vị thái giám đó bước vào, trên tay là khay thuốc, bông băng và còn cả nước nóng nữa. Không hiểu sao vừa bước vào thì nàng thấy vị thái giám đó cứ cười tủm tỉm nhìn nàng làm nàng tưởng rằng ông này thần khinh có vấn đề. Nhìn lại mình bây giờ nàng mới chợt nhận ra rằng mình không chỉ đang ngồi cạnh hắn mà còn đang tựa vào hắn, còn hắn thì đang giữ tay mình. Đang định đứng phắt dậy tránh xa khỏi người hắn thì vừa nhấc mông khỏi ghế được 15 tíc tắc thì bị hắn kéo lại sát cạnh mình, còn vòng tay qua eo kéo sát nàng lại. Sakura thì càng đỏ mặt hơn khi vị thái giám đó cứ cười cười không khác gì thằng bệnh hoạn. Cười cười cái mông. Cả cái tên chết tiệt này nữa, tự nhiên kéo sát nàng lại làm gì, đồ dở người, biến thái.

Đặt cái khay lên bàn xong, lão thái giám lập tức vắt chân lên cổ chạy toé khói ra khỏi đây. Vừa chạy vừa nghĩ không hiểu trước khi mình vào có chuyện gì xảy ra mà vừa bước vào đến giữa đường đã nhận được ánh mắt như muốn lột da xẻo thịt của hoàng thượng. Ban nãy hắn cười cười nhiều quá hay là hoàng thượng hiểu nhầm hắn có tình ý gì với cô gái đó. Thôi, bây giờ lo chạy cái thân đã, nhờ thằng khác trực vậy.

Bên trong trại, sau khi tên thái giám đó đã phắn được một lúc rồi, ánh mắt sát khí của hắn mới trở về bình thường. Ban nãy hắn nghi tên thái giám liếc mắt đưa tình với nàng ta nên mới tuyên bố chủ quyền, đồng thời nghiêm khắc răn đe chớ có động vào cái gì của hắn. Mà... của hắn khi nào chứ, chẳng hiểu sao từ khi nào nhìn thấy thằng khác bên cạnh nàng là hắn lại thấy khó chịu? Thôi quên đi. Rút tay lại khỏi người nàng, hắn ngửa bàn tay nàng lên, thấm bông tẩm nước vào, thừa lúc nàng không để ý thấm vào vết thương trên tay.

- Đau - Sakura giật mình nhăn mặt, rát quá.

Thấy nàng kêu đau, hành động của hắn nhẹ nhàng đi, cố gắng nhất để không làm nàng đau. Bàn tay vụng về lau đi máu trên tay nàng, vết thương vừa sâu vừa rộng thế này lại còn phải làm bao nhiêu việc nữa lại chẳng ra thế này. Bỗng hắn cảm thấy có chút ăn năn, day dứt, lẽ ra hắn không nên bắt nàng làm quá nhiều việc, không nên bảo hắc mã cố phá đám nàng, không nên sai người làm khó nàng, không nên bắt ép nàng thì tay nàng đã thành ra như thế này.

Lau sạch vết thương, hắn bôi thuốc cho nàng rồi tận tình băng bó vết thương. Sakura thở phào, đang định đứng bật dậy chuồn đi nhưng bị hắn giữ chặt tay lại.

- Đưa tay kia đây.

- Tay đấy có làm sao đâu. - Nàng nói dối mà mắt cứ chơm chớp liên tục.

- Ngươi nói dối tệ lắm.

- Ta đã nói không sao là không sao mà. Làm gì mà... Oái... - Sakura bị kéo lại một lần nữa. Khổ quá, nàng có phải con búp bê đâu mà cứ lôi đi lỏi lại thế.

Cầm bàn tay kia ngửa lên, hắn trách móc nàng.

- Thế này mà nói không sao, tay này còn tệ hơn cả tay kia.

Thật không hiểu nổi, vết thương lở loét thế này mà nói là không sao. Nhìn nó, hắn lại càng cảm thấy tội lỗi.

- Có đau lắm không? - hắn nhẹ nhàng nói. NHẸ NHÀNG đấy.

- Tất nhiên là đau rồi - Sakura phồng má, bĩu môi.

- Xin lỗi.

'RUỲNH' tựa như sét đánh ngang tai, Sakura há hốc mồm nhìn hắn như thể nhìn lợn có cánh. Tai nàng bị lãng rồi à, quái, nàng còn trẻ lắm cơ mà. Hay là do mệt quá nên nghe nhầm? Miệng lắp bắp nhìn hắn hỏi.

- Ng... Ngươi... Vừa... Ửa... nói... X... Oái...

Chưa kịp nói nốt thì đau đớn từ dây thần kinh ở bàn tay truyền đến tuỷ rồi truyền đến não làm nàng giật mình. Vãi cả đau.

Hắn thì biết mình lời mình vừa nói ra cũng chẳng rút lại được nữa nên chỉ còn cách đánh lạc hướng, dí bông vào tay, quả nhiên kế này thành công rực rỡ, nàng ta kêu đau xong lập tức im luôn. Cũng may, nếu mà nàng ta hỏi thì hắn cũng trả biết trả lời thế nào, ngay cả bản thân hắn còn không tìm được lí giải. Từ khi nàng xuất hiện đến giờ đã làm hắn không ít lần ngạc nhiên vì những hành động và lời nói mà hắn CỰC KÌ ít, hiếm khi làm và nói. Thậm chí hắn còn làm rồi mới nghĩ nữa, hoàn toàn khác hắn của ngày thường.

Cuối cùng việc băng bó cũng hoàn tất. Hắn vừa ngẩng đầu lên định bảo nàng gì đó thì đã thấy Sakura ngủ từ lúc nào rồi. Đầu nàng tựa nhẹ vào ghế, khuôn mặt nhìn có vẻ đã thấm mệt, cũng phải, làm nhiều việc thế cơ mà. Không muốn đánh thức nàng dậy, hắn nhẹ nhàng bế nàng lên đưa vào trong, đặt lên long sàng, kéo chăn đắp cẩn thận cho nàng.

Ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ, thánh thiện của nàng lúc ngủ sao mà khác một trời một vực với lúc thức vậy, ngoan cố, cứng đầu, bướng bỉnh, lì lợm. Lúc ngủ nhìn nàng ta đáng yêu hơn nhiều. Không cầm được lòng, hắn khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng rồi rời đi.

Hắn không hề biết rằng, kể từ khi đó, hình bóng nàng đã chính thức in thật sâu vào trong trái tim băng giá của hắn. Sẽ phải rất lâu nữa hắn mới nhận ra được rằng mình đã yêu.

7. Chương 7: Uchiha Tenten

- Ê này, dậy đi!

- 5 phút nữa..... - Sakura lè nhè đáp, chùm chăn kín mặt ngủ tiếp.

Cô gái vẫn kiên trì lay gọi nàng đủ kiểu, nào là kéo chăn, véo má, lấy bút lông cù chân,... nhưng mà khổ nỗi Sakura cứ bám dính chặt cái chăn, 10 đầu móng tay ghim thật sâu vào đó, kéo bằng niềm, véo má đến in nguyên hai ngón tay lên đó rồi vẫn không dậy, chả là ngày xưa nàng bị Yuki nhéo má như cơm bữa nên quen rồi. Lấy bút lông cù chân thì cù nửa tiếng rồi mới phát hiện là nàng không có máu buồn .

Bực rồi đấy, cô gái đó quyết định dùng chiêu cuối cùng: nũng nĩu thần chưởng.

Muộn rồi dậy thôi, tẩu tẩu iu quý của em không dậy nhanh là em méc hoàng huynh đi gọi tẩu tẩu dậy đấy vừa nói mà mắt chớp chớp long lanh lóng lánh, giọng ngọt như vừa ăn cả tấn đường.

Sakura vừa nghe xong đạp ngay chăn ra bật dậy, mặt trắng không thể bệch hơn được nữa, không khác gì xác chết sống lại, khiếp sợ nhìn cô gái trước mắt.

- Cô vừa gọi tôi là cái gì? "Tẩu tẩu"? Ai là "tẩu tẩu" của cô?

Cô nàng đang dương dương tự đắc vì uy quyền của "nũng nĩu thần chưởng" thì tự nhiên mặt mày sa sầm lại khi nghe câu hỏi của Sakura. Hoá ra dậy là vì từ tẩu tẩu chứ không phải vì chưởng của nàng à? Thôi đã dùng thì dùng cho chót, đỡ tốn sức, và thế là đôi mắt to chiếm 3/4 khuôn mặt xuất hiện.

Tất nhiên rùi, tẩu là phu nhân của hoàng huynh Sasuke, không gọi là tẩu tẩu thì gọi là chi???

- Sasuke? - Sakura ngây người tròn mắt nhìn cô gái một lúc rồi phun ra một câu - Sasuke là thằng nào?

-.....

Cô nàng tóc nâu kia thì SỐC nặng luôn, có phải nàng nghe nhầm không, cô gái tóc hồng đó vừa gọi hoàng huynh của nàng là THẰNG?

- T... Tẩu tẩu... Tẩu vừa gọi h... hoàng huynh là gì cơ? - nàng run sợ hỏi Sakura.

- Khổ quá, ta có biết hoàng huynh cô là thằng nào đâu? Mà.... cô là ai? - Sakura thở dài nhìn nàng ta.

Cái gì, không biết hoàng huynh nàng là ai á, lại còn không biết nàng nữa á? Chuyện quái gì đang diễn ra đây?

Sakura đang định chui vào chăn ngủ tiếp thì tay tự nhiên bị ai đó nắm rồi trước khi nàng kịp định hình chuyện gì thì đã bị lôi đi xềnh xệch không thương tiếc rồi. Trại của hắn ở trung tâm trại, còn hắn thì đang ở tít tận đẩu tận đâu.

Lôi "tẩu tẩu" 2 vòng quanh doanh trại rồi mà vẫn không thấy bóng dáng hoàng huynh đâu. Túm đại tên lính, trợn mắt lên hỏi:

- Hoàng huynh đang ở đâu?

- Dạ. Hoàng thượng ở trại của đại tướng quân ạ.

Mà trại tướng quân thì... ở ngay bên cạnh của hắn. Tức không chịu nổi, nàng quát to.

- SAO NGƯƠI KHÔNG NÓI SỚM, HẠI BỔN CÔ NƯƠNG PHẢI CHẠY HAI VÒNG QUANH CÁI TRẠI CHẾT TIỆT NÀY!!!

- Ơ... Mà... Quận chúa có hỏi đâu? - tên lính ngơ ngác nói.

- NHÌN THẤY TA CHẠY THÌ NGƯƠI PHẢI GỌI TA LẠI MÀ BẢO CHỨ!'Vô lí =_=', bố ai mà biết được quận chúa chạy tìm ai' tên lính nghĩ thầm.

Tức giận ném tên lính vào xó xỉnh nào đó rồi lại tiếp tục lôi chị dâu đi tiếp. Nói thật, người ngoài nhìn vào ai cũng tưởng nàng đang lôi chó đi tập thể dục buổi sáng.

Cuối cùng cũng đến nơi, nàng gạt phắt tấm màn ra lôi theo Sakura hùng hổ bước vào, thấy hoàng huynh và Naruto đang ngồi nói cái gì đó mà nàng không quan tâm.

Thấy hoàng muội bước vào, nói thật hắn không quan tâm lắm đâu nhưng mà thấy em gái đang lôi theo một cô gái tóc hồng thì mới ngước mắt lên nhìn, hơi nhăn mày nói:

- Cái gì nữa đây? - từ sáng đến giờ bị hoàng muội léo nhéo tụng kinh bên tai về mấy bài ăn ngủ đúng giờ hắn đã chết khiếp rồi. Vừa mới tìm lại chốn thanh bình được một lúc thì đã bị tìm ra, không biết vừa mới nghĩ ra bài kinh nào nữa đây.

Giận dữ bước đến trước mặt hoàng huynh, tay vẫn kéo theo Sakura, nàng bực tức chất vấn:

- Hoàng huynh! Tại sao huynh không giới thiệu muội với hoàng tẩu?

Vừa nghe xong hai chữ hoàng tẩu thì mặt hắn và Naruto nghệt ra nhìn nàng khó hiểu.

- Hoàng tẩu? Cô ta? - Hắn chỉ tay về phía Sakura lúc này trên mặt đang hiện nguyên dấu "?"

- Còn ai vào đây nữa!

"HA HA HA..... HÁ HÁ HÁ....."

Naruto ôm bụng lăn ra đất cười sặc cười sụa lăn đi lăn lại như thằng tâm thần.

Chán nản nhìn thằng bạn đang lên cơn dưới đất, rồi quay sang nhìn Sakura đang sốc nặng, rồi lại quay sang nhìn hoàng muội giận dữ của mình, buột miệng cười.

- Muội hiểu nhầm rồi, cô ta không phải là hoàng tẩu của muội gì hết.

- Ha ha ha... - lần này tiếng cười là của hoàng muội yêu dấu của hắn, lấy tay vỗ vai hắn, mắt nháy nháy, nhìn cái mặt trông rất gian - Hoàng huynh thân yêu của muội ơi, huynh không cần xấu hổ gì hết. Muội hiểu mà, có vợ xinh quá nên ngại đúng không? Đây, muội trả cho huynh để tập làm quen này!

Nói rồi nàng đưa tay kéo Sakura lại và đẩy Sakura vào hoàng huynh cười vui vẻ.

Sakura bị kéo rồi đẩy mạnh nên mất đà lao thẳng vào người hắn. Hắn đưa tay ra đỡ nàng khỏi ngã, cúi mặt xuống đang định hỏi nàng có sao không thì tự nhiên va phải ánh mắt và khuôn mặt ngượng ngùng của cô gái bé nhỏ trong tay mình, hắn bất giác thấy ngại, mặt hơi đỏ, ánh mắt dịu dàng, ấm áp đi rất nhiều. Chính điều này làm cô hoàng muội kia càng thêm bất ngờ.

- Tch... Tch... Thế mà nói là ngại, liếc mắt đưa tình rồi ôm ấp ngay giữa nơi công cộng thế kia mà! - nàng nhướn mày nhìn đểu.

Nghe thấy giọng của nàng châm chọc, Sakura liền đẩy hắn ra, đứng cách xa một chút. Ho khan vài tiếng, lúc này nàng mới lên tiếng:

- Xin lỗi, chắc cô nhầm lẫn với ai khác rồi, tôi và hoàng huynh cô hoàn toàn không có một chút quan hệ nào.

- Thôi, tẩu tẩu không phải ngượng nghịu ngại, người nhà cả mà, ngại cãi nỗi gì! Đã ăn chung ngủ chung rồi mà còn chối. Phải không? Cái gì cơ? Ngủ chung á? - Naruto đang cười lăn cười bò thì nghe đến thế thì như lò xo bật dậy lắc vai thất thần Sakura hỏi.

- Cái gì mà ngủ chung chứ? Vớ va vớ vẩn! - Sakura thẳng thừng chối, không hiểu nàng ta đang nói gì thế.

- Ơ, không phải sao? - nàng ngây ngô hỏi.

- Haizzz... Ta không hạ thấp mình đến nỗi ngủ chung với tù binh.

'Tù binh...' Cái chữ này văng vẳng trong đầu Sakura thành một thùng dầu đổ vào ngọn núi lửa vừa tắt, và thế là...

- Tù binh cái đầu nhà ngươi! Ta nói ta thua người hồi nào?

- Không phải hôm kia ngươi chịu nhận rồi sao?

- Đấy là nhận làm tì nữ chứ ta nhận thua ngươi hồi nào? Điêu nó vừa thôi!

- Ngươi mới điêu! Mà rõ ràng là ngươi thua ta rồi còn chối!

- Đấy là ngươi chơi bẩn. Giỏi thì oánh lại trận công bằng xem...

.....

Hai người ngoài cuộc kia đứng thất vọng nhìn vào. =_='

- Họ hay như thế lắm à? - Nàng hỏi.

- Thường xuyên luôn... - Naruto không buồn nghĩ trả lời luôn.

'Đúng là yêu nhau lắm, cắn nhau đau....'

Không chịu nổi, nàng đành xen vào giữa.

- Rồi rồi, cãi nhau thế là đủ rồi. Hoàng huynh Sasuke của muội, huynh phải biết nhường nữ nhi chứ.

- Sasuke? - Sakura thắc mắc.

- Hở? Huynh, huynh không cho cô ấy biết tên à?

- Không rảnh!

- Ta cũng không rảnh mà biết tên ngươi làm gì cho nặng não, đồ cục băng! Hừ! - Sakura khoanh tay, hất mặt đi chỗ khác.

- Thì giới thiệu lại có sao đâu. Tiện quen nhau luôn một thể. Ta là Uchiha Tenten, còn đây là hoàng huynh của ta, Uchiha Sasuke.

Thấy Sakura không có phản ứng, thậm chí còn không buồn nhìn, đến lượt Naruto ra tay. Y lại gần nàng xoay người Sakura lại đối diện với hai người kia.

- Đây là Haruno Sakura, mọi người làm quen nhé!

'Hoa anh đào mùa xuân?' Sasuke thầm nghĩ rồi lại quay sang nhìn người con gái bướng bỉnh kia, khẽ nhếch môi cười nhẹ.

Toàn bộ thái độ của hoàng huynh đã thu hết vào tầm mắt Tenten, hoàng huynh của nàng... đang cười sao?

Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, nàng xoè tay ra trước mặt Tenten, cười thật tươi nói:

- Xin lỗi, ta thất lễ quá! Ta là Haruno Sakura, rất hân hạnh được gặp quận chúa.

- Hân hạnh được gặp cô, Sakura. - Tenten cũng lịch sự đưa tay ra bắt.

Giờ thì nàng đã phần nào hiểu được tại sao hoàng huynh lại thay đổi nhiều đến vậy khi gặp cô gái này. Nụ cười đó hoàn toàn chân thành, không vương chút âm mưu trần tục. Và giờ, nàng muốn tìm hiểu kĩ hơn cô gái bí ẩn này.

- Chúng ta kết làm bằng hữu nhé!

- Hả? - Sakura hơi bất ngờ.

- Sao vậy? Có gì lạ sao?- Không, chỉ là chúng ta vừa mới gặp mà - Sakura khó hiểu nhìn Tenten, bộ cô quận chúa này chưa được nghe về người lạ hay sao?

- Thì sao? Bây giờ làm quen kết bạn không được à? - Tenten xị mặt xuống.

- Ấy ấy... Không phải vậy, chỉ là hơi bất ngờ thôi.

- Hết bất ngờ thì kết bạn với ta nhé! Đằng nào sớm muộn cũng là người một nhà thôi, bất ngờ gì chứ! - Tenten khoác tay nàng nài nỉ.

Sakura méo mặt, khoé môi giật đùng đùng.

- Quận chúa, bạn bè thì Sakura rất sẵn lòng. Có điều, người nhà thì....

- Vậy ta coi thế là đồng ý nhé! - Tenten cố tình cắt lời, xuyên tạc ý Sakura - Xong, chúng ta chính thức là bằng hữu, giờ đi kiếm gì ăn mừng thôi! - Tenten vui vẻ chuẩn bị kéo Sakura đi thì tự nhiên có ai ở sau túm cổ áo lại.

- Muội nghĩ mình đang đi đâu vậy? - Sasuke lạnh giọng hỏi.

- Ơ...? - Tenten ngơ ngác. Bộ huynh bị điếc hay sao mà không nghe thấy nàng vừa nói gì.

Quay sang phía Sakura, thanh âm còn băng giá hơn làm nàng lạnh cả sống lưng.

- Còn ngươi, ta còn chưa giao việc cho ngươi cơ mà!

- Ngươi... - Tên chết tiệt này, được lúc tâm trạng đang tốt thì bị hắn phá đám. Thôi đành từ chối Tenten vậy.

Chưa kịp lên tiếng thì hắn đã cướp lượt.

- Tenten, việc tập bắn cung đến đâu rồi?

Vừa nghe đến 2 chữ bắn cung thôi lập tức Tenten sựng người lại, mặt mày hốt hoảng, tay chân khua múa loạn xạ cả lên, bắt đầu đánh lạc hướng.

- Huynh thấy hôm nay là một ngày trời xanh mây trắng nắng vàng, chim hót vượn bay, rất thích hợp để đi chơi phải không?

Nghe không vậy thôi Sasuke cũng đã biết được câu trả lời rồi. Mặt mày hắn bỗng chốc nghiêm lại, giọng trầm xuống:

- Tenten, muội biết là chỉ còn một tuần nữa thôi. Làm gì thì làm phải tập cho bằng được. Không thi... muội tự biết hậu quả.

- V... Vâng - Tenten mặt tái mét lại lắp bắp trả lời, liền ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến sân tập.

Chạy được hơn nửa đường rồi mới chợt nhớ ra là mình bỏ quên Sakura lại. Trút giận lên mấy thằng lính quanh đấy vài câu xong lại chạy lại.

Còn về phần Sakura, nàng đang tưởng tượng xem hôm nay hắn còn nghĩ ra bao nhiêu cho quái đản nữa đây. Có khi là bắt nàng quét rừng, nhặt lá, lau núi,... nghĩ đã phát xỉu rồi.

Nhìn mặt mày Sakura như vậy hắn cũng đoán được nàng đang nghĩ cái gì rồi. Lấy trong áo ra một cuộn giấy ném cho nàng rồi nói:

- Đây sẽ là công việc của ngươi trong cả tuần - xong rồi cùng với Naruto ra ngoài.

Còn lại mình Sakura trong trại, nàng khóc không ra nước mắt, nói thế tức là công việc còn kinh khủng hơn hôm qua sao? Mắt nhắm chặt lại, tay chậm rãi mở to cuộn giấy ra. Thôi thì cái gì phải đến cũng sẽ đến, nhắm mắt lâu thêm một chút cũng có được cái gì đâu, tên khốn đó mà đã ra tay thì nàng chỉ còn nước sống dở chết dở thôi. Đôi mắt bừng mở ra nhìn vào cuộn giấy, mồm ngoác cả ra.

Cả cuộn giấy to tướng, trên đó chỉ ghi đúng hai chữ: "nghỉ ngơi". Dụi mắt đi dụi mắt lại xem có phải ban nãy mình bị đập đầu vào đâu nên bị ảo giác không. Nhưng mà dụi đến mức mắt gần như méo xệch rồi thì chữ nó vẫn thế.

'Hắn thực sự cho mình nghỉ ngơi cả tuần sao?'

Sakura rất ngạc nhiên, dùng từ choáng váng thì đúng hơn. Không phải mới vừa rồi còn hành nàng đủ việc, bây giờ lại bảo nàng nghỉ ngơi.

'Thôi nào, Sakura, hắn cũng không đến nỗi đấy chứ!' Cô nàng nội tâm lại xuất hiện.

'Lại là cô à? Tưởng chạy rồi?'

'Bỏ qua đi! Chuyện cũ mà. Đằng nào thì cô cũng đã mất nụ hôn đầu đâu'

'Và chắc chắn không phải nhờ cô. Sao thế, mới hôm qua còn ghét hắn lắm cơ mà, sao tự nhiên lại nói tốt cho hắn thế?'

'Sống là phải biết bỏ qua và tha thứ chứ! Dù gì thì hắn cũng đã băng bó tay và cho cô nghỉ ngơi rồi còn gì!!!'

'...'

'Cho hắn một cơ hội đi, thử nghĩ hắn bớt tiêu cực đi một chút'

'Haizzz... Tôi sẽ thử' Sakura mỉm cười, một nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười đầu tiên dành cho hắn.

Tenten ở bên ngoài đã nhìn thấy hết mọi thứ, cuộn giấy, nụ cười mà trong lòng vui không thể tả.

Lớn tiếng đánh thức Sakura dậy.

- Sakura, đi nhanh thôi. Còn định đứng đó đến bao giờ nữa.

- Đây đây! Tớ ra ngay!

Cầm tay Sakura kéo đến sân tập mà trong lòng Tenten như nở hoa. Nàng đã nghe tất cả các câu chuyện thái giám và binh lính kể về hoàng huynh và Sakura khi vừa đến đây, hỏi cả hai thì ai cũng chối phắt đi. Thế nhưng nhìn nụ cười của hoàng huynh dành cho Sakura cùng sự quan tâm đặc biệt như vậy, nàng tin chắc rằng hoàng huynh đã yêu rồi. Lại quan sát Sakura nữa thì nàng khẳng định là huynh ấy không yêu đơn phương đâu. Tình yêu bây giờ mới chớm nở và nàng sẽ không để nó lụi tàn đâu.

'Vậy là người con gái thực sự dành cho huynh đã đến. Muội nhất định sẽ tác hợp được cho hai người'

8. Chương 8: Lại Thi Thố

Sakura đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài nhìn Tenten bắn cung, tập bắn thì đúng hơn. Nhưng mà bắn từ sáng đến chiều một mũi cũng không chạm nổi tấm bia. Chỉ toàn rơi xuống trước đấy, thậm chí còn thần kỳ bắn cả ra đằng sau Tenten. Hức hức, làm gì thì không làm, sao không phải là ném dao phi dĩa gì đi mà cứ phải là bắn cung, cái môn mà Tenten ghét cay ghét đắng, vừa ghét vừa sợ, như mèo gặp nước, như voi gặp chuột, như người gặp ma,...

Sakura đã mấy lần yêu cầu giúp đỡ nhưng mà nàng cứ hết chối lần này lại đến lần khác, hại Sakura phải ngồi đây ngú gật.

Bắn phải gần trăm mũi rồi mà một mũi cũng không trúng, mà đừng nói là trúng, đến chạm còn không nổi. Quá chán nản và thất vọng về bản thân mình, nàng ngồi phịch xuống thảm cỏ, quăng hết cung tên đi, ngửa mặt lên trời than khóc:

- Tại sao? Tại sao cơ chứ? Môn quái quỷ gì cũng được, cho dù là đấu vật con cũng không quan tâm, sao cứ phải là bắn cung?

NANIIIIII....

Nghe thấy tiếng rống thảm thiết của Tenten, Sakura muốn ngủ cũng không ngủ được nữa, liền chạy ra an ủi.

- Không sao đâu mà, Tenten. Tập không được thì tập lại, có sao đâu. Còn những một tuần nữa cơ mà! Có ai giỏi ngay lần đầu được đâu.

- Một tuần, còn mỗi một tuần nữa. Cậu phải biết là tớ đã tập bắn cung hơn 2 tháng trời rồi mà đến chân cái bia tớ còn không bắn được, huống chi là hồng tâm.....

'Thế này thì có vấn đề đấy.....'

- Mà cậu bắn trượt cũng có ai trách phạt đâu mà lo. Chỉ là tập cho vui thôi, phải không? - Sakura cứ nghĩ câu này sẽ làm giảm áp lực hơn nhưng mà hình như hơi phản tác dụng.

- Cậu đùa à? Nếu tớ không tập được trong vòng 1 tuần nữa thì hoàng huynh sẽ giết tớ chứ không đùa. Mà giết là còn rất nhân từ ấy chứ, huynh ấy sẽ xích tớ lại nhốt trong lãnh cung, tạt nước lạnh vào mùa đông, bỏ đói cho chết mòn chết mỏi, rồi tớ sẽ chỉ biết làm bạn với không khí và mấy bức tường. Hức hức..... - Tenten nức nở rồi oà khóc dữ dội. Hình như nàng tưởng tượng hơi quá rồi, đâu đến mức đấy.

- Tớ sẽ giúp cậu là được mà, không giỏi lắm nhưng tớ cũng biết ít nhiều về môn này.

- Thật chứ? - Tenten ngẩng khuôn mặt đang long tròng nước mắt nước mũi.

- Thật. Giờ thì đứng dậy đi nào - Sakura nắm tay kéo nàng đứng dậy, nhặt bộ cung tên lên đưa cho Tenten, còn mình thì lấy một bộ khác, nạp tên lên nhắm bắn.

- Quan sát kĩ đi, Tenten.

"Phập" mũi tên bay theo đúng đường thẳng, cắm phập vào chính giữa hồng tâm.

- WOAAA... Sakura giỏi quá, thế mà không chịu nói, hại tớ phải đứng từ sáng đến chiều tập một mình.

- Tớ chẳng bảo cậu là để tớ giúp rồi còn gì? Ai cứ chối đưa chối đẩy.

- Hì hì... Ai biết là cậu giỏi vậy! - Tenten gãi đầu cười trừ.

- Giờ thì cậu bắn thử xem nào -

Tenten gật đầu chuẩn bị tư thế.

'Thảm nào không bắn trúng được' Sakura thở dài lại gần cô bạn.

- Thẳng lưng lên, căng cung hết cỡ ra, mắt nhìn thẳng, đừng có liếc zai, ở đây toàn zai xấu thôi. Nâng cao khuỷu tay lên thẳng với vai, tay căng dây cung sát vào cằm làm điểm tựa. Và bắn...."Phập" mũi tên bay thẳng trúng hồng tâm.

- A... Trúng rồi. Trúng rồi. Há há há... - Tenten vui sướng bắt đầu tràng cười ghê rợn.

- Thấy chưa? Chỉ cần chỉnh chút thôi mà.

- Mua..... Chụt chụt!!!!. Yêu cậu quá!!! - Tenten vồ lấy Sakura như vồ mồi nhưng mà không ăn, mà hôn chụt chụt, hôn vào MÁ.

Sakura bị ôm hôn như đúng rồi nên thành ra hơi hoảng nhưng cũng không đẩy ra mà chỉ cười cười.

- Có gì đâu, bạn bè là phải giúp đỡ nhau chứ!

Mà nàng không ngờ câu nói đất càng khiến Tenten "hôn" nàng say đắm hơn, làm nàng còn khiếp đảm hơn.

- Tập tành thế nào rồi mà cứ hôn hít thế kia - một giọng lạnh băng xuất hiện chen vào phá đám màn "tình tứ" của hai người.

Tenten buông Sakura ra, ngước lên nhìn nơi phát ra âm thanh đó và nhìn thấy hai người hai tâm trạng trái ngược hoàn toàn đi với nhau. Một người như mặt trời tỏa sáng ấm áp, còn một người như cục băng di động mặt mày toát lên âm khí. Đó là theo cách nhìn của Sakura.

- Hoàng huynh? Hôm nay huynh rảnh nợ quá à mà đến thăm hoàng muội đây? - Tenten nhếch môi, không khách khí châm chọc.

- Đến kiểm tra muội có chịu tập tành gì không hay lại chuồn đi chơi với ai đó.

- Á à... Ra là huynh sợ muội đem tẩu tẩu đi à? Yên tâm, muội sẽ trả tẩu tẩu về rất đúng giờ cho huynh xem. - Tenten mặt mũi gian xảo không còn từ gì để nói.

- Tenten! - cả Sasuke và Sakura đồng thanh hô, rồi quay sang nhìn nhau. Nhìn được 2 giây thì nhớ lại chuyện cũ liền hừ lạnh rồi hất mặt đi chỗ khác.

Naruto như mọi khi, quá mệt mỏi với mấy cái vụ cãi nhau này, liền đánh lảng sang chuyện khác.

- Tenten à, muội tập đến đâu rồi? - Naruto từ nhỏ cũng thường xuyên chơi với Tenten nên cả hai không phân biệt đẳng cấp cứ gọi nhau bằng tên cho nó đỡ xa lạ.

- Cái đấy muội tập được rồi. Đúng là có Sakura nó phải khác chứ! Muội tập hơn hai tháng không bằng 2 phút học với Sakura - Tenten nức nở tâng bốc cô bạn mình lên tận trời xanh.

Sakura được tâng cao như vậy nên đâm ra hơi sướng sướng, phổng cả lỗ mũi, cứ vẫy vẫy tay ngại:

- Quá khen, quá khen rồi!

- Đúng là quá khen rồi, Tenten. Chẳng qua là cô ta ăn hôi thôi. Chứ trình cô ta chỉ đáng xách dép cho Naruto thôi.

Chủ nhân câu nói chắc không cần phải nói đâu nhỉ!^^

Sakura đang lâng lâng trên chín tầng mây thì bị câu nói của hắn sút cho một phát bay không phanh thẳng xuống mặt đất. Mặt mày nàng liền sa sầm lại, mây đen ùn ùn kéo tới, sấm chớp đánh tứ tung làm cỏ cay hoa lá dưới chân lần lượt bị nướng trụi đến tro cũng không còn.

'Sasuke ơi là Sasuke, cậu hại tôi rồi' Naruto mồ hôi mồ kê ròng ròng đua nhau chạy từ trên xuống dưới. Naruto liền vội tìm cách chữa cháy.

- Cái gì mà nói quá lên thế, trình ta đâu cao đến vậy, chắc chỉ đủ xách dép cho nàng thôi, Sakura!

Nhưng mà lời của Naruto đến nửa chữ cũng không lọt vào tai nàng, chắc do sấm chớp đánh to qua nên nàng chỉ nghe thấy đúng tiếng ù ù bên tai. Quay phắt ra quát thẳng vào mặt cái tên đang thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra kia:- Cái tên thối thây chết tiệt kia, tại sao ta đang vui mà ngươi cứ phải chõ cái miệng vào thế hả? Bộ không ai dạy ngươi đừng có chõ mũi nhếch mép vào chuyện của người khác à?

'Thối thây.....' Naruto run run rẩy.

'Chết tiệt.....Thôi ngon rồi' Tenten tái mặt.

- Ta nói sai đoạn nào sao? - hắn bình thản nói, mặt không có gì là vẻ hối hận cả, trái lại còn cực kì trêu tức nhìn nàng.

- Ngươi nghĩ mình giỏi hơn được ai hả? Đừng có mà chê bai người khác! Nói cho ngươi biết, chó chê mèo lắm lông, hoá ra chó lại lắm lông hơn mèo!

- Ngươi cũng đừng tự cho mình là giỏi, đến bắn con ngựa đang chạy còn chẳng bắn nổi!

- Đấy là tại con hắc mã dở hơi nhà ngươi thôi! Ngươi bắn được chắc mà lắm mồm!

Cùng lúc đó, hắc mã đang lồm nhồm nhai cỏ ngon lành thì đột nhiên bị sặc cỏ, nôn hết toàn bộ bữa sáng lẫn bữa chiều ra ngoài.

'Tổ sư đứa nào nhắc đến ông đấy!' Hắc mã thầm oán hận.

- Bắn được mới nói!

- Giỏi thì thi một phen! - Sakura thách thức.

- Được!

'Ôi trời ơi, lại thi thố, hai người một ngày không cạnh khoé nhau thì không chịu nổi à.....' Naruto chán nản than.

- NARUTO!- hai người đột ngột đồng thanh gọi làm Naruto mặt đang ngồi ghế thì giật thót cả mình ngã ngửa ra sau xoay đúng một vòng.

- Có chuyện gì vậy? - Naruto lồm cồm bò dậy hỏi.

- Ta có cái này nhờ ngươi - Sasuke ngoắc ngoắc tay, bất giác cười ranh mãnh làm mọi người dù không liên quan lần lượt rợn tóc gáy.

10 phút sau.

- Áaaaaa.... Má ơi!!!! CHƠI ĐỂU... - Naruto đang chạy bán sống bán chết trên đồng cỏ, trên đầu đội một cái mũ hoa quả đủ các thứ, nào là chuối, nho, dưa chuột, lê,... Và. Trên chóp mũ là một quả táo đó. Đằng sau là Sasuke và Sakura đang cưỡi ngựa đuổi theo Naruto. Luật chơi rất đơn giản, ai bắn rơi cái mũ trước thì người đấy thắng. Khán giả không có mấy ai, chỉ có một mình Tenten đang ngồi trên đồi cao vừa xem vừa thích thú thưởng trà, trên mặt là một nụ cười khó tả.

Naruto chạy toé khói, hết lách sang bên này rồi lách sang bên nọ, chạy uốn éo vòng vèo hình số 8, vừa chạy vừa la hét thất thanh nghe rất thảm thiết.

'Con lạy trời cao đất dày, thánh thần các hướng hãy rủ lòng từ bi mà cho con tai qua nạn khỏi. Con ăn ở hiền lành vô tội mong người động lòng thương' Naruto đang cầu khấn trong lòng đủ kiểu, tay chắp lại vừa co giò chạy vừa vái lạy.

Đằng sau, hàng loạt mũi tên được bắn tới tấp, trong phút chốc cái mũ đã bị đâm xiên vẹo từ đủ hướng nhưng vẫn không rớt xuống, nguyên nhân là có quai đeo nên rơi bằng niềm. Cả hai đối thủ nhanh chóng nhận được điều đó nên mũi tên lần lượt nhắm vào má Naruto.

Khỏi nói lúc này y kinh hãi thế nào, mặt mũi đã trắng trông như bị bạch tạng, từ nãy đến giờ tính ra cũng đã chạy được gần chục vòng quanh cái đồng không mông quạnh này rồi mà vẫn chưa ai bắn trúng được cái dây đeo.Cưỡi ngựa rong ruổi phải được gần tiếng đồng hồ rồi, cuối cùng, Sakura cũng đã ngắm được đúng chuẩn góc độ và...

"Keng..." Mũi tên đúng ra đã cắt đứt được sợi dây nhưng Naruto lại theo phản xạ không đúng lúc đúng chỗ thế nào, liền rút vũ khí luôn đem theo bên người ra đánh bật mũi tên lại bay thẳng về phía con ngựa của Sakura và xoẹt qua một vết xước trên người nó.

"HÍIIIII..." Con ngựa nhảy dựng lên hí to một tiếng và hoàn toàn mất kiểm soát chạy toán loạn bất chấp sự điều khiển của Sakura.

- SAKURA.....!!! - Tenten đang ngồi uống trà thấy tình cảnh liền hét to vứt cốc trà đi khiếp sợ chạy lại.

'Chết tiệt!' Sasuke rủa thầm, liền phi ngựa đuổi theo nàng.

Naruto cũng bị tiếng gọi làm cho giật mình quay đầu lại và hốt hoảng chạy đuổi theo.

- SASUKE, PHÍA TRƯỚC LÀ VỰC THẲM CÓ ĐÁ NHỌN, MAU NGĂN NÀNG ẤY LẠI!!! - Con ngựa ngu này, chạy đâu không chạy, lại cứ nhằm đúng vực mà chạy. Con này bị thiếu muối à!?

Sakura rất hoảng sợ, con ngựa lao như điên chạy toán loạn vòng vèo đủ hướng. Bây giờ nàng hoàn toàn bất lực, nhảy xuống không chết gãy cổ thì cũng cụt què, mà không nhảy thì cũng ngã xuống vực mà chết mất xác. Tại sao cái số nàng nó chó mà vậy, toàn liên quan đến vực thẳm mà ngã, lần này không có sông suối gì đâu mà là đá nhọn đấy, sống bằng niềm.

'Mà hình như dạo này mình hơi bi quan....'

Đang loay hoay tìm cách thoát thân mà không bị thiệt hại nặng nhất về người thì bên cạnh Sasuke đã phi ngựa đến bên cạnh.

- Nhảy sang đây nhanh lên - hắn gấp gáp nói.

- Ngươi mơ à? Có chết ta cũng không sang!

- Nhanh lên không chết thật bây giờ!

- Sang thì sang. Hứ... - bề ngoài thì nàng tỏ ra lạnh lẽo thôi chứ thực ra đang sợ chết khiếp đây, nhìn 10 bộ móng dính chặt vào cái yên ngựa thì biết. Sakura cố với lại gần nhưng bị mắc lại.

- Ta không sang được, váy bị mắc rồi - Sakura bắt đầu hoảng, giật mãi không ra phần váy bị mắc vào thanh sắt.

Sắp đến mép vực rồi, chỉ còn cách 2-3m nữa thôi. Sakura gần như cứng người khi nhìn vách đã phía trước, mắt không dời nổi cái chết đang cận kề phía trước. Chỉ còn 1m nữa là lao xuống vực, không đợi nàng kịp phản ứng, hắn đã đưa tay sang kéo mạnh nàng sang bên mình, tay kia lập tức thắng ngựa lại.

Con ngựa bên kia lao thẳng xuống vực, mất hút trong bóng tối, còn hắc mã đã kịp thắng gấp lại, xoay thân song song với bờ vực. Nhìn xuống dưới đáy vực kia mà con ngựa nuốt ực một cái rồi thở phào nhẹ nhõm.

'May quá, tí nữa thì chết mất xác. Chứng tỏ trời vẫn thương mình lắm. Cảm ơn trời nhé!'

Ngựa thì vẫn còn ý thức được suy nghĩ, còn hai người trên lưng nó thì hoàn toàn đắm chìm trong ánh mắt nhau, nhìn nhau say đắm không quan tâm đến tình thế. Lần đầu tiên mà Sakura hoàn toàn tỉnh táo để chắc chắn rằng nàng thực sự nhìn thấy sự quan tâm và dịu dàng dành cho nàng trong đôi mắt đen sâu thẳm của hắn. Còn Sasuke thì đã nhìn thấy trong đôi mắt lục bảo đó sự cảm động đến bất ngờ trước mình.Đứng từ đằng xa theo dõi mọi động tĩnh lẫn tư thế của hai người. Hiện giờ Sasuke đang vòng tay ôm chặt eo Sakura, còn nàng thì hai tay đang đặt trên bờ ngực rắn chắc của Sasuke, tay nắm chặt vào áo. Và trên hết, hai người đang ở rất sát nhau và đang nhìn nhau đắm đuối trong một khung cảnh đẹp tuyệt vời. Mặt trời đỏ rực tỏa ra những mảng màu sắc, đỏ, hồng, tím xen kẽ nhau. Trên bầu trời mặt trăng bạc đã mập mờ xuất hiện.

'Thế mà dám chối là không yêu nhau. Điêu có sừng có mỏ' (Tenten)

'Hoàng thượng, không lẽ người...' (Naruto)

Quay lại với hai người kia, có lẽ cái nhìn sẽ còn kéo dài nữa nếu như Sakura không nghe lời nàng nội tâm bảo quay mặt đi tránh cái nhìn đi. Sasuke có vẻ hơi hụt hẫng, cất giọng ấm áp có chút ngại lên hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

- Ưm... Kh... Không sao - Sakura đỏ mặt, lúng túng quay đi.

Thấy có vẻ như cảnh lãng mạn không còn nữa, Tenten thở dài thất vọng, nàng cứ nghĩ là có cảnh hun, nhưng mà hình như Sakura chưa đủ rung động thì phải. Vẫy vẫy tay chạy ra hắc mã đang chạy lại gần, Tenten và Naruto rối rít hỏi.

- Có sao không?

- Có bị thương không?

.... Vân vân và mây mây....

Leo xuống ngựa và đỡ Sakura xuống, nào ngờ vừa đặt hai chân xuống đất thì lộ ra một vết rách sâu ép mép trái dài từ hông xuống đến chân, để lộ ra một phần chân trắng nõn của Sakura.

Sakura thì xấu hổ, mặt đỏ ửng lên che vội che vàng đi, quay phắt ra phía hai tên đực rựa kia gắt.

- Nhìn ngó cái gì?

Hai tên kia y như rằng mặt hơi hồng hồng quay đi, Tenten thực sự thất vọng về ông anh trai của mình, chữ háo sắc đang hiện dần trong đầu nàng.

Ho khan một tiếng, Sasuke cởi áo choàng dài tới chân của mình ra khoác cho Sakura rồi bế thốc nàng lên ngựa, bản thân cũng leo lên thúc nhanh ngựa đi, để mặc lại khuôn mặt sững sờ của Naruto và khuôn mặt gian trên từng xăng ti mét của muội muội.

Đúng như hắn đoán, Sakura vừa lên ngựa chưa nổi 5s đã bắt đầu kháng cự.

- Tên chết tiệt này, thả ta xuống! Đây đang là nơi đông người đấy - nàng hắng giọng, mặt cúi xuống để che đi khuôn mặt đang đỏ ửng của mình.

- Đây là cách ngươi trả ơn cứu mạng của người khác à? - hắn lạnh lùng hỏi.

- Trả ơn cái nỗi gì, không phải tại ngươi ta mới suýt chết như thế sao?

- Tại ta? Không phải ngươi là kẻ đã thách thức ta sao? - hắn làm bộ oan gia.

- Ai bảo ngươi tự nhiên xuất hiện đâm thọt ta vài câu làm ta nổi cáu nên mới thách sao? - Sakura căng căng mặt lên, bây giờ thì để xem hắn cãi kiểu gì.

Hoá ra hắn cũng là đối thủ xứng tầm phết đây, không mất chưa đến 5 tíc tắc liền trả lời.

- Ai bảo ngươi đi theo Tenten làm gì?

- Ngươi... Ngươi... - Không thể tin được mình LẠI thua tên này. Nhục nhã nhất là thua ở cái lĩnh vực mình giỏi nhất.

Tức không nói được câu nào, nàng phồng má giận dỗi quay đi.

Nhìn bộ dạng của nàng sao mà tức cười vậy cơ chứ? Làm hắn một chút hối hận cũng không có. Lại gần khuôn mặt đang hờn dỗi của nàng, tay dưới eo kéo sát người nàng lại, nhẹ giọng nói:

- Thôi, đừng cáu nữa! Là tại ta, được chưa? - Giọng hắn bỗng dịu dàng như đang dỗ ngọt một đứa trẻ con.

- Hứ! - Sakura vẫn hất mặt đi chỗ khác. Tưởng xin lỗi là xong chuyện á?

Thấy vẻ mặt bướng bỉnh của nàng, hắn ghé sát đầu lại, thích ý hôn chụt lên má Sakura thay cho lời xin lỗi.

Quay phắt lại nhìn Sádukr, mắt nàng trợn to như thể nhìn sinh vật lạ. Chẳng lẽ lần này lại đến lượt dây thần kinh cảm giác có vấn đề? Trước khi kịp ý thức lại được hành động của mình thì hắn đã bắt gặp cặp mắt lục bảo đầy kinh ngạc mở to hết cỡ của nàng rồi. Dạo này hắn bị làm sao thế không biết, toàn làm rồi mới nghĩ. Luống cuống dừng ngựa quay mặt đi, hắn không tự nhiên nói:

- Xuống ngựa đi.

Sakura bị giọng nói của hắn đánh thức dậy. Vội tiêu hoá lời hắn nói, nàng nhảy tót xuống ngựa, định quay lên hỏi hắn đây là đâu thì hắn đã thúc ngựa chạy đi rồi. Sakura đứng ngơ ngác như con chó lác ở đấy, khẽ đưa tay chạm lên má.

'Hắn vừa hôn mình đấy à? Hay là mình lại bị ảo giác tiếp?'

Sakura cứ mải mê suy nghĩ mà không để ý rằng Tenten đã đứng trước mặt lắc nàng như lắc đồ chơi từ nãy đến giờ.

- SAKURAAAAA....

- Ơ... MAA.... - Sakura giật thót mình khi nhìn thấy Tenten đột nhiên xuất hiện trước mắt, trong khi đó, Tenten đã lắc nàng đến 15 phút rồi.

- Ma quỷ cái đầu cậu ý, nhìn tớ xấu thậm tệ đến thế à?

- Tenten à? Xin lỗi nha. Tớ không để ý. Hề hề...

- Còn định đứng ngoài đến bao giờ nữa, vào trong thôi. Hoàng huynh bảo rằng từ nay cậu sẽ ở chung với tớ.

- À... Ừm... - Sakura chạy theo Tenten vào trong trại.

Tenten vừa đi vừa nhìn lén theo Sakura, khoé miệng nhếch lên một nụ cười.

9. Chương 9: Thánh Nữ Đã Xuất Hiện

ả đêm Sakura chằn chọc không ngủ nổi, căn bản là bởi vì cái chuyện lúc trước cứ ám ảnh trong đầu nàng không chịu buông. Dù Tenten đã đưa ra cho nàng đủ các gợi ý như uống sữa nóng, đếm từ 1 tới 10000, đi dạo hít thở không khí, ngửi hương hoa để ngủ,... nhưng mà đến một cách nhỏ cũng không thành công. Uống sữa thì phải nốc cả chục cốc rồi, đếm cũng đã đếm, đi dạo được 10 vòng quanh doanh trại, ngửi hương hoa thì cứ hắt xì liên tục,... Cuối cùng do não hoạt động quá công suất và người cũng đã thấm mệt, cả hai ngồi ôm gối tựa thành giường thở hồng hộc, mồ hôi lã chã như tắm.

- Trời ạ, đã thử hết các cách rồi đến ngáp còn chẳng có - Sakura thở dài rầu rĩ.

- Có thể là do cậu có chuyện gì bí bách trong đầu chăng? Sakura, cậu có muốn tâm sự với tớ chuyện gì không?

'Chả lẽ nói cho cậu ấy chuyện ban nãy? Không không... Tuyệt đối không thể, nhỡ cậu ấy nói với hắn thì sao?'

- À... Không có gì đâu mà. Tớ hay bị mất ngủ như thế lắm - nàng nói dối, nhưng nào qua nổi mắt cú vọ của Tenten.

- Sakura, đã có ai nói rằng cậu nói dối cực kì tệ chưa?

- Ặc... Rồi - Là hắn, hắn là người nói vậy.

Leo tót sang bên giường, ngồi đối diện với Sakura, Tenten hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Để tớ đoán nhé, có phải chuyện hoàng huynh... hôn cậu lúc chiều làm cậu mất ngủ đúng không?

- Kh... Ông... Tớ... không... H... iểu... Cậ...u... đang... nói...ói...gì cả... - Sakura đổ mồ hôi hột lắp bắp, đừng nói là cậu ấy nhìn thấy nhé!

- Chém gió vừa thôi. Cậu nghĩ tớ là con nít lên ba chắc. Khôn hồn thì gật đầu nhận tội đi.

- Hức... Rồi tớ nhận - Sakura gục đầu xuống gối, bị bạn thân, lại còn là em của cái tên chết dẫm đấy nhìn thấy, nàng chỉ ước sao có cái hố nào để nàng chui cho đỡ thẹn.

Thấy vậy, Tenten bò ra ngồi cạnh bạn, vỗ vai an ủi:

- Không sao, chuyện qua rồi, chỉ là hôn má thôi mà, có phải hôn môi đâu mà cậu đau khổ vậy.

- Không sao là không sao thế nào, hắn cướp mất nụ hôn đầu trên má của tớ. Tớ đã để dành nó cho người tớ yêu, vậy mà.... Hức hức.... - Nghĩ tới đây bao nhiêu uất ức liền biến thành nước mắt.

Nhắc đến "người yêu", mặt Tenten bỗng trở nên đăm chiêu, nhìn lên trần rồi lại nhìn xuống đất, cuối cùng cũng nhìn sang Sakura đang gục mặt xuống gối kia gặng hỏi.

- Cậu có người yêu chưa?

- Chưa. Sao cậu lại hỏi vậy? - Nàng ngẩng mặt dậy, tay lau nước mắt rồi ngước đôi mắt to nhìn Tenten.

- Ừm thì... Cậu thấy... hoàng huynh thế nào?

- Này này... Không phải cậu định... - Sakura híp mắt nghi ngờ nhìn Tenten.

- Ấy chết... Hiểu nhầm rồi! - Tenten khua chân múa tay loạn xạ lắc đầu chối - Tớ chỉ là thắc mắc không biết cậu nghĩ gì về hoàng huynh thôi, hoàn toàn không có ý gì đâu.- Hừm... Tên đó thế nào á? Là một tên tảng băng, không, lạnh hơn cả băng nữa, tên điểu cáng, chấp vặt, chỉ giỏi soi mói, bẩn tính, bựa nhân, thù dai hơn đỉa, chuyên ức hiếp nữ nhân chân yếu tay mềm, ngụy quân tử, xấu xa, cậy quyền hiếp yếu, suốt ngày cạnh khoé người khác hay nói đúng hơn là tớ,... - Sakura cứ thế tuôn ra một tràng mà không để ý rằng sắc mặt Tenten đang xuống cấp nặng nề.

'Tch... Tch... Thế này nặng hơn mình tưởng. Phen này khó rồi đây...'

- Sakura nè, thế cậu có thấy ở hoàng huynh điểm tốt nào không? Dù chỉ một chút chút thôi cũng được - Tenten cố gặng hỏi thử xem thái độ của Sakura thế nào, có thật là vô phương cứu chữa không.

Câu hỏi của Tenten đã khơi gợi lại một phần kí ức đẹp trong nàng về hắn. Nhớ lại cái lúc mà hắn nhảy xuống vực cứu nàng, lúc hắn khoác áo cho nàng rồi khuyên bảo. Nhớ cái lúc mà hắn tự tay băng lại vết thương cho nàng, cả cái lúc mà hắn đã cứu nàng thoát khỏi con ngựa đang đâm đầu xuống vực nữa, cách mà hắn nhìn nàng, ánh mắt ấm áp, quan tâm không chút lạnh lẽo. Càng không thể thiếu mỗi khi hắn ôm nàng cưỡi trên ngựa, lúc đó không hiểu sao Sakura lại cảm thấy ấm áp đến vậy. Có thể hắn không thực sự tồi đến vậy, và có lẽ, lần đầu tiên trong đời, nàng thực sự thấy rung động trước một người khác giới, đó là theo cách nàng nghĩ. Nhưng lòng tự trọng cao vút trời không cho phép nàng thừa nhận điều đó. Hất mặt ra chỗ khác, nàng khẳng định:

- Không hề!

- Thế cậu.... có bất kì... cảm giác gì trước huynh ấy không?

- Càng không!

Sakura không hề biết rằng câu nói của mình đã vô tình làm tổn thương người bên ngoài. Là Sasuke, thì ra hắn đã ở bên ngoài nghe từ đầu câu chuyện đến giờ. Chẳng là ban nãy thấy khó ngủ nên đi dạo bên ngoài, hắn đã bắt gặp Tenten và Sakura và đã lén bám theo hai người từ nãy giờ.

Tại sao khi nghe nàng nói như vậy, tim hắn lại nhói đau như bị ai dùng kim đâm vào vậy? Hắn đã thừa nhận rằng mình đã có những cảm giác với nàng, nói đúng hơn là tình cảm, có điều hắn không ngờ là nó lại lớn tới vậy. Nhưng mà tất cả có là gì cơ chứ khi mà nàng không có lấy một cảm giác với hắn, là hắn yêu đơn phương. Lặng lẽ bỏ đi không ai biết, cũng như khi hắn xuất hiện.

Ông trời hay nói cách khác là cái lũ sắp xếp số phận ở ngục giới lại thối thây đểu cáng thế nào mà lại cho hắn đi ngay khi chuyện hay vừa mới bắt đầu. Người ngoài cuộc chỉ nghe không thôi thì sẽ tin chắc rằng điều nàng nói là sự thật, còn người trong cuộc như Tenten đây, chỉ cần nhìn thoáng qua nét mặt cũng biết là Sakura nói dối. Giọng thì có vẻ thật đấy nhưng mà cái mặt thì vẫn còn non lắm, mắt liếc tít lên tận trần nhà, mặt thoáng đỏ như thế thì lừa được ai?

Tenten liền nở một nụ cười hết sức đểu làm Sakura khẽ rùng mình lạnh sống lưng.

- Sakura ơi là Sakura, cậu tưởng cậu lừa được ai hả? Nếu là tớ thì nhầm đối tượng rồi. Tớ cho cậu 3 giây thành thực khai báo, không thì... Tớ sẽ kể hết cho hoàng huynh nghe... Hắc hắc...

1

2

3

- HOÀNG HUY.... Ưm... - Tenten đang định hét to lên thì bị Sakura nhanh tay bịt miệng lại.- Rồi rồi, cậu thắng được chưa? Đúng là tớ có cảm giác với hắn - không thể tin được là nàng vừa thừa nhận điều đó. Quá xấu hổ, Sakura chỉ biết vùi mặt vào gối mà than đời.

- Không việc gì phải xấu hổ cả, thừa nhận không có gì là sai trái cả. Ai cấm cậu yêu đâu - Tenten bình thản nói.

- Ai bảo là yêu, mới chỉ có một chút chút cảm giác thôi mà, nhỏ chừng này thôi.... - vừa nói Sakura vừa lấy hai ngón tay ép lại tạo thành khoảnh cách nhỏ tí xíu.

- Ừ ừ... Không yêu đâu... - Tenten cứ gật đầu cho qua thôi chứ trong lòng lại nghĩ khác.

'Rồi xem....'

- Tâm sự thế cũng là đủ rồi. Giờ đi ngủ thôi, mai còn tập cung nữa - Tenten leo sang giường mình, tắt nến rồi chùm chăn đi ngủ - Ngủ ngon nha!!!

- Ừm... Ngủ ngon - Sakura cũng kéo chăn đắp rồi đi ngủ.

Quả nhiên trút hết được suy nghĩ trong lòng ra rồi thì cực kì nhẹ nhõm, Sakura vừa đặt lưng xuống giường đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đối lập hoàn toàn với người nào đó, chiếc đèn vẫn được thắp sáng đều đặn.

Một tuần lại trôi qua vù vù như gió, thoáng chốc đã đến cái ngày mà mọi người đều biết, trừ Sakura. Thật sự mà nói thì nàng chẳng hiểu đấy là cái ngày khỉ gió gì cả mà mọi người khắp nơi nườm nượp kéo đến từ trước những 1 tuần. Quân lính người hầu tấp nập chuẩn bị cái gì đó mà đi lại khắp nơi. Sakura lại tưởng chắc là tiệc tiếc vớ vẩn gì thôi nên vẫn cùng Tenten tập cung hàng ngày. Mà trình của Tenten càng ngày càng bay cao bay xa, bắn trúng hồng tâm giờ chỉ là chuyện muỗi. Có thể là do tài năng của Tenten, mà cũng có thể do tài huấn luyện của nàng quá cao siêu. Nghĩ tới đây, Sakura không tự chủ được mà cười đắc ý như con dở hơi, làm Tenten đâm ra hơi hoảng, tưởng bạn sáng va đầu vào đâu nên thần kinh hơi chập mạch. Mà... cũng đã một tuần rồi mà nàng không hề thấy bóng dáng của cả Naruto và Sasuke đâu cả. Hỏi ra thì biết Naruto phải đi duyệt binh gì đó, còn Sasuke thì chịu, cái này làm Sakura có hơi lo và... nhớ.

Cứ mải suy nghĩ mà Sakura đã căng dây cung quá mức.

"Phập" Dây cung đứt đôi sượt mạnh vào ngón trỏ để lại một vết xước sâu rướm máu màu huyết trên là da trắng hồng của nàng.

Sakura kêu oái lên một tiếng làm Tenten quay đầu hớt hải chạy lại.

- Trời ạ, cậu lại mất tập trung rồi. Để tớ đi lấy băng và thuốc! - rồi chạy đi lấy.

Trong lúc chờ đợi Sakura chẳng biết làm gì ngoài cầm cái tay bị xước ra, bất lực nhìn máu chảy dài xuống đến khuỷu tay. Nhìn lượng máu chảy là biết cắt trúng tĩnh mạch rồi. Nhưng mà nàng cũng có biết làm gì đâu, trước đây là nhờ khả năng tự lành nên chẳng bao giờ phải lo cả, còn bây giờ thì...

Đang định ngẩng đầu lên xem Tenten đến chưa thì tự nhiên có một bàn tay rắn chắc kéo tay nàng lại và ấn một tấm vải trắng vào vết thương cầm máu.

- A... - Sakura khẽ nhăn mặt lại, rồi mắt ngước lên xem đó là ai?

- Ơ... Ngươi....???Hắn vẫn không quan tâm tiếp tục việc của mình, lau sạch dòng máu chảy trên tay nàng, lau sạch sẽ rồi xé một đoạn khăn trắng cẩn thận băng lại vết thương cho nàng.

Trong khi đó, Sakura vẫn ngơ ngơ ngác ngác nhìn hắn. Câu hỏi là: hắn từ đâu xuất hiện đấy?

Đọc được câu hỏi trong mắt Sakura, hắn mới lạnh lùng lên tiếng:

- Ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi.

'Aaa... Ra là vậy'

- Cả tuần vừa rồi ngươi đi đâu vậy? - thôi ngu rồi, tự nhiên phun hết ra thế này. Thôi thì đằng nào cũng lỡ lời rồi thì lỡ luôn, đâm lao đành phải theo lao thôi.

Sasuke nghe câu nàng hỏi thì trong lòng bỗng có chút vui vui phấn khởi. Nhưng những niềm vui nho nhỏ đó đã bị dập ngay tức khắc khi hắn nhớ tới chuyện hôm trước, phải rồi, nàng ta không hề có cảm giác gì với hắn sao có thể nhớ được chứ?

Thở dài não nề, hắn xoay người bước đi, nhưng đến giữa chừng thì bị một giọng nói gọi lại.

- À này...

Hắn dừng bước.

- Ừm... Cảm ơn nhé, Sasuke! - Sakura vừa nói vừa nở một nụ cười tươi.

- Hn...

Hắn tiếp tục bước đi, trên khoé miệng vẫn còn vương lại một nụ cười, tuy nhỏ thôi nhưng vẫn là cười, lần đầu tiên nàng gọi tên hắn. Chỉ đáng tiếc là hắn không nhìn thấy được nụ cười đó của Sakura thôi...

Tenten nấp ở bụi cây gần đấy, tay cầm hộp thuốc mà sao cứ muốn bóp nát nó thế nhỉ.

'Hoàng huynh là đồ ngốc, ngu, siêu ngu, siêu đần, thông minh đột xuất ngu bất thình lình. Tự nhiên bỏ đi làm cái gì, choảnh chó à? Người ta nhớ nhung cả tuần qua mà vừa gặp đã thế. Thật là quá thất vọng....'

Mặt trời nhanh chóng khuất sau đỉnh núi, nhường chỗ cho mặt trăng toả sáng. Dòng người đông như trẩy hội nhanh chóng hướng đến hồ Sento, nơi diễn ra sự kiện quan trọng hàng năm.

Sakura sau khi bị Tenten bỏ rơi chốn đông người thì khỏi nói là cảm thấy cô đơn lạnh lẽo thế nào. Nhưng cái đấy không phải lo nhiều, với một người tăng động như Sakura đây thì chỉ đứng như con tự kỉ đúng 30 giây đầu, sau đó nhanh chóng hoà vào dòng người. Nàng mặc bộ váy màu trắng có phủ lụa màu hồng phấn. Bên ngoài khoác áo choàng màu xanh lục nhạt có mũ để che đi mái tóc hồng. Nàng không thích bị soi mói suốt vì mái tóc hơi kì quái này.

Khung cảnh quanh hồ Sento được trang hoàng đẹp lộng lẫy, đèn lồng với đủ thứ ánh sáng bảy màu rực rỡ được treo xung quanh trên những cành cây cổ thụ cao vút. Cờ hoa bay phất phơ trong gió. Xung quanh hồ là người vây kín mít mịt mù, Sakura cũng là một trong số đó, có điều nàng câu được view đẹp hơn nhiều. Nàng đứng cùng hướng với bục tế lễ.

Ở trên mặt hồ, ngay chính giữa hồ là một tấm pha lê mỏng hình tròn được chạm khắc một hình gì trên đó mà Sakura không thể nhìn rõ được do bị quân lính ngăn cản, dù sao nàng cũng chẳng quan tâm, biết làm gì cho nặng óc. Cái nàng thắc mắc là cái đó là pha lê nặng thế thì sao mà nổi được, nhìn có vẻ hư cấu, phản tự nhiên.- Hoàng thượng và Quận chúa giá đáo.... - Tiếng thái giám hô to làm Sakura giật cả mình, thôi không thắc mắc nữa quay ra nhìn nơi phát ra âm thanh.

Nàng nhìn thấy Sasuke và Tenten bước xuống từ kiệu trong bộ y phục rất đẹp mắt, tôn lên vẻ uy nghi, cao quý của người hoàng tộc. Mọi người đồng loạt quỳ xuống cúi đầu tôn kính, Sakura cũng phải quỳ theo. Ghét hắn thì ghét thật nhưng mà nàng không muốn thu hút sự chú ý vì là kẻ duy nhất đứng giữa đám đông đâu.

Hắn và Tenten cùng bước trên thảm đỏ, bước trên bậc lên đến bục cao, đằng sau là đủ thể loại binh lính, thái giám, người hầu, cung nữ,... Dàn sang đứng hai bên từ đầu đến cuối cầu thang.

Sau khi hai người đã lên đến nơi, mọi người mới được đứng dậy.

'Mỏi cả chân, đau cả đầu gối!' Sakura thầm than.

Nữ pháp sư tóc đen và đôi mắt đỏ đứng trên đó cất cao giọng vang đến toàn bộ thần dân ở dưới:

- Hôm nay, dân chúng Hoả Quốc khắp nơi tề tịu tại vùng đất linh thiêng này để bày tỏ lòng thành kính, sự biết ơn sâu sắc với các thế hệ Thánh nữ cao quý từ ngàn năm nay đã che chở cho con dân Hoả quốc! Hãy để buổi lễ bắt đầu!!!

'Thánh nữ? Vớ vẩn, chắc tai mình nó lại lên cơn rồi!' Sakura cúi đầu thầm nhủ.

Buổi tế lễ diễn ra theo đúng như mọi năm, hoặc ít nhất là theo như những gì nàng nghe lỏm được người ta nói vậy. Đầu tiên là lễ dâng hương của hoàng đế, tiếp theo là bài diễn văn dài dằng dặc của vị pháp sư, tế lễ,... và cuối cùng là thắp sáng biểu tượng của thánh nữ mùa xuân, biểu tượng của hỏa quốc do đích thân quận chúa làm. Thế có nghĩa là sao?

Tenten có hơi run run bước tới cầm bộ cung tên, đây là năm đầu tiên nàng phải làm gì đó trong lễ hội. Mọi năm toàn là hoàng huynh làm, năm nay đột nhiên dở chứng bắt mình làm. Tenten mới tập được một tuần, kĩ năng đã tiến bộ rất nhiều nhưng vẫn còn run lắm, đứng trước nơi đông người thế này mà bắn trượt thì nhục như còn trùng trục, còn đâu là uy quyền của quận chúa nữa.

Sasuke cũng đã nhìn thấy được tay nàng đang run lên, liền bắn ánh mắt khích lệ động viên đến hoàng muội.

Nhận được ánh mắt trấn an như nói "sẽ ổn thôi" của hoàng huynh, Tenten cũng phần nào đỡ run. Nạp mũi tên hồng lên cung và ngắm bắn.

"Phập!"

Mũi tên bay trúng vào tâm tấm pha lê trên mặt nước, vừa chạm vào tấm pha lễ lập tức tan biến thành nhiều ánh sáng hồng nhỏ rơi xuống bề mặt viên pha lên. Tức thì toàn bộ bề mặt pha lê sáng bừng lên một màu hồng lấp lánh.

Bỗng nhiên mặt nước đang yên lặng liền nổi sóng, tấm pha lê vẫn ở nguyên vị trí cũ không lệch một milimet nhưng nước hồ bỗng chuyển động theo vòng xoáy bao quanh tấm pha lê hồng. Không khí dần trở nên rộn rã hơn trước hiện tượng này như thể đây là một điềm lành.

Sakura thì há hốc mồm ngạc nhiên trước hiện tượng trước mắt. Tấm pha lê lúc này đã lơ lửng trên không trung, bên dưới xoáy nước đã dâng cao, dần hiện thành một hình người khổng lồ từ nước. Tấm pha lê vẫn đang nằm ngang nên Sakura không thể nhìn thấy được biểu tượng trên đó là gì, còn hình người thì nàng đã nhìn thấy rõ khi quá trình định hình hoàn tất. Đó là một cô gái tóc xanh màu đại dương, cặp tai nhọn vểnh lên, toàn bộ cơ thể hoàn toàn được tạo nên từ nước.

"Đó là nữ thần hồ, sứ giật của Thần đế, Kamino Mizumi."

Sakura nghe thoáng qua mọi người bảo nhau thế. Như lúc đầu, ai cũng quỳ xuống cúi đầu, ngay cả Sasuke và Tenten, nói chung là tất cả những ai xuất hiện ở đây đều quỳ xuống trước mặt nữ thần này. Dù có là hoàng đế thì cũng phải quỳ thôi, Sakura cũng vậy.

Mới mấy phút trước còn ồn ào, bây giờ đã im phăng phắc. Nữ thần cất tiếng phá tan sự im lặng.

- Thần đế đã ra quyết định chọn một người con gái đặc biệt làm thánh nữ, người bảo hộ cho mùa xuân của hoà bình, ấm no, sự phồn phịnh trên khắp mọi miền hạ giới!

Mizumi giơ cao hai tay lên điều khiển tấm pha lê lơ lửng giữa không trung xoay dọc lại, hay hiện giờ nên gọi là tấm gương của thần đế. Hình ảnh chạm khắc trên đó gần như làm Sakura đứng hình, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh khắc trên tấm mè đai của mình mà Sasuke đã dùng để ép nàng phục tùng trước đây! Họa tiết chạm khắc trên đó và trên tấm gương kia..... giống hệt nhau.

'Không phải nữa chứ... Mình phải rời khỏi đây...' Sakura hoảng hốt vội đứng bật dậy chạy luồn lách qua đám đông. Nàng thừa hiểu hai hình ảnh đó giống nhau có nghĩa là gì, chính vì thế phải rời khỏi đây.

- Hãy để ánh trăng qua tấm gương cho ta biết sự lựa chọn của Thần đế tối cao. Cho ta biết vị thánh nữ tiếp theo!

Mặt trăng bỗng nhiên sáng bừng lên, chiếu một luồng sáng bạc qua tấm gương pha lê, một luồng sáng hồng nhạt chiếu thẳng ngay đến Sakura đang chạy lúc bấy giờ. Ngay khi bị ánh sáng đó chiếu tới, nàng hoàn toàn bất động.

Hàng ngàn con mắt hướng về phía nơi ánh sáng chiếu đến kèm theo sự ngạc nhiên đến tột độ. Mọi người lùi xa khỏi ánh sáng đó như để nhường chỗ cho người con gái được chọn, thánh nữ kế tiếp.

'Sakura?' Tenten và Sasuke đều kinh ngạc nhìn nàng. Sasuke thì không hẳn là kinh ngạc đến vậy, bởi ngay từ đầu hắn đã biết nàng là ai rồi.

- Haruno Sakura, con gái của Thiên đế, biểu tượng của mùa xuân, người con gái được đích thân Thần đế giao cho sứ mệnh giữ hoà bình, hạnh phúc của một vị Thánh nữ. Hãy làm tốt trọng trách của mình.

Mizumi tôn kính cúi đầu trước Sakura rồi từ từ biến mất xuống hồ nước, tấm gương cũng trở lại vị trí ban đầu. Mọi thứ trở lại đúng như cũ, chỉ khác một vào điều....

Vị nữ pháp sư hô to:

- Thánh nữ đã xuất hiện! Người sẽ đem đến sự bình an và thịnh vượng cho Hoả quốc của chúng ta! Thánh nữ muôn năm!

"Thánh nữ muôn năm..." Tiếng hô vang rợp, không gian trở nên tưng bừng, rộn rã hơn bao giờ hết.

Sakura vẫn đứng đó, giữa tiếng hô to dành cho nàng, nhưng nàng không có lấy một chút vui vẻ nào là sao? Phải rồi nàng ghét việc này, ghét phải trở thành một thánh nữ rồi đủ thứ trách nhiệm này này nọ nọ ra nặng cả vai.

- Lễ Hội Thánh nữ chính thức bắt đầu! - Sasuke dõng dạc tuyên bố, lúc này đám đông liền vỡ ra lao đến các gian hàng kia, nhập tiệc hết mình.

- Hoàng huynh, Sakura đâu rồi? - Tenten kéo vạt áo lo lắng hỏi Sasuke.

Đưa mắt đảo một vòng xung quanh vẫn không hề thấy bóng dáng của nàng đâu, hắn khẽ cau mày.

'Chết tiệt. Không lẽ nàng ta...'

10. Chương 10: Ta Hứa

- Tenten, muội lo mấy chuyện ở đây nhé! Ta sẽ đi tìm Sakura.

- Huynh yên tâm, cứ để muội. Huynh mau đi tìm cậu ấy đi - Tenten hốt hoảng thúc giục.

Sau khi đã giao lại việc cho Tenten, hắn sai người đi lấy ngựa và nhanh chóng thúc ngựa theo hướng của Sakura bỏ đi.

Đôi mắt màu huyết sắc được kích hoạt để tìm kiếm nàng nhưng hiện giờ Sakura đã nằm ngoài phạm vi tìm kiếm của Sharingan. Giận dữ đưa mắt khắp nơi tìm kiếm dù chỉ là một dấu hiệu nhỏ nhất thôi cũng được nhưng đã không có gì cả. Hắn không thể ngừng được việc thầm trách móc mình rằng đã quá bất cẩn mà để nàng chạy mất, đây là rừng rậm lại nhiều thú dữ mà nàng chân yếu tay mềm, đến vũ khí phòng thân cũng không có thì biết làm sao? Bây giờ hắn không chỉ tức giận mà còn rất, cực kì lo lắng cho nàng nữa. Từ khi người con gái bí ẩn này bước chân vào cuộc đời của hắn, nàng đã làm tan chảy trái tim băng giá của hắn, cho hắn một lần nữa nếm lại được hương vị tình yêu. Nếu người con gái này gặp mệnh hề gì, hắn quyết không tha cho bản thân.

"Híiiii..." Hắc mã bỗng nhiên hí lên một tiếng thu hút sự chú ý của chủ nhân, mặt hất về phía dấu chân ngựa còn in trên đất.

- Giỏi lắm, đi thôi - Con ngựa lao như gió chạy song song với dấu chân còn sót lại đến một nơi.

Khi thấy dấu chân ngựa mờ dần tức là nàng đang ở gần đây, hắn giảm tốc độ lại, cưỡi ngựa lại gần và thấy một mái đầu hồng lấp ló ở bên cạnh con suối đằng kia.

Bao nhiêu giận dữ cùng lo lắng khi nhìn thấy nàng đằng kia làm hắn chỉ muốn lại gần lôi nàng về trách mắng, nhưng khi lại gần hắn nghe thấy tiếng thút thít nức nở, bao nhiêu giận dữ đã không cánh mà bay. Xuống ngựa nấp sau bụi cây, hắn thấy Sakura đang ngồi bó gối, gục xuống mà khóc. Váy áo lấm lem bùn đất, lại thêm vết xước trên tay chân, chắc là nàng bị ngã ngựa, vì ngay cả con ngựa cũng không thấy đâu.

Đang định lại gần xem nàng như thế nào thì một thứ rơi ngay trước mặt hắn sững người lại.

'Tuyết? Bây giờ mới là tháng hai, mùa đông không phải đã qua lâu rồi sao?' Tại sao đang mùa xuân lại xuất hiện cái hiện tượng quái gở này?

Từng bông tuyết lạnh chạm vào làn da của nàng làm Sakura giật mình ngước khuôn mặt đẫm lệ lên nhìn. Nhìn thấy tuyết ngày một nhiều đang rơi trắng xoá cả bầu trời, Sakura vốn buồn lại còn buồn hơn, nước mắt vừa ngưng lại trong khoảnh khắc ngắn ngủi lại lập tức trào ra, thậm chí còn nhiều hơn.

Sasuke đây trên đời ghét nhất là nhìn thấy nước mắt nữ nhi, đặc biệt là của những người mà hắn yêu thương. Sakura từ lúc nào đã chiếm một vị trí đang ngày lớn dần trong tim hắn nên nhìn nàng khóc là việc không thể chấp nhận được. Nhẹ nhàng bước lại gần Sakura ngồi xuống cạnh nàng.

Nghe thấy tiếng sột soạt bên cạnh, nàng ngẩng đầu lên xem đấy là cái gì và bắt gặp hắn đang điềm nhiên ngồi cạnh nàng, nét mặt vẫn lạnh lẽo, bình thản như không có gì xảy ra. Nhìn thấy cái mặt đấy làm Sakura tức sôi máu, giận dữ đứng bật dậy định bỏ đi nhưng đến đứng dậy còn chưa nổi thì đã bị hắn giữ chặt, kéo ngồi lại xuống. Tất nhiên là nàng có vùng vẫy kịch liệt nhưng mà tất cả đều vô dụng, mãi đến cuối nàng mới chịu ngồi im mặc kệ, coi hắn là không khí.- Tại sao khóc? - hắn lạnh te hỏi.

-....

- Làm thần thánh được tôn thờ khổ đến thế sao?

'Làm thần thánh được tôn thờ khổ đến thế sao? Hắn đùa à?'

Quay phắt lại trừng mắt đầy căm phẫn nhìn hắn.

- Được tôn thờ thì sao chứ? Ngươi tưởng sung sướng lắm chắc khi mà lúc nào cũng có kẻ bắt ngươi phải làm cái này cái nọ thật hoàn hảo? Xung quanh thì đầy rẫy những kẻ nịnh hót, đến cả bạn bè cũng không thể có nổi. Sống như thế khác nào đi chết đi cho rồi.

- Nắm trong tay quyền lực tối cao nhất, quyết định vận mệnh của cả thế giới, ngươi không muốn sao?

- Quyền lực? Thật nực cười, quyền lực có cao đến mấy cũng không cho ta được tình bạn chân thành. Nếu cho ta được lựa chọn giữa hai thứ đó, ta thà chết cũng không chọn cái quyền lực vô nghĩa đó. Còn vận mệnh... - nhắc tới hai chữ "vận mệnh", giọng nàng trầm xuống, khuôn mặt thanh tú trong phút chốc lại vương đầy nước mắt.

Sasuke từ nãy đã nghe hết những lời Sakura nói, có thể hiểu được cảm xúc của nàng lúc này đang rối bời thế nào. Nhìn thấy những giọt lệ lại một lần nữa trào ra, hắn vội kéo nàng vào lòng, bàn tay vụng về lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt nàng. Nữ nhi dù bên ngoài có tỏ vẻ mạnh mẽ đến đâu thì lúc nào cũng cần một bờ vai nương tựa, Sakura không phải là ngoại lệ.

- Nắm trong tay vận mệnh của cả thế giới nhưng không thể điều khiển nổi vận mệnh của chính mình.

- Ngươi nói thế là sao?

- Làm thánh nữ đồng nghĩa với việc phải hy sinh toàn bộ tự do, hạnh phúc của bản thân cho thế giới. Chúng ta không có quyền được chọn ngay từ khi sinh ra.

- Tại sao ngươi không kháng cự lại?

- Ta đã cố gắng chứng tỏ rằng mình không xứng đáng nhưng quyết định của thần đế vẫn không thay đổi. Ta cho rằng chuyển xuống hạ giới bắt đầu một cuộc sống mới là quyết định tốt nhất, sẽ được sống như một người thường. Có lẽ ta đã sai. Sau cùng mà nói thì vận mệnh của ta đã được sắp đặt từ trước rồi.

- Ai nói vậy chứ? -hắn lên tiếng phản đối..

- Hả? - Sakura ngước đôi mắt long lanh đẫm nước lên nhìn hắn.

- Đúng là định mệnh đã được sắp đặt từ trước nhưng mỗi việc chúng ta làm, mỗi sự lựa chọn của chúng ta đều có thể thay đổi nó. Chúng ta không có quyền quyết định nhưng có quyền được thay đổi nó.

-...

- Ai nói làm thần thánh thì không được hạnh phúc. Mỗi con người đều có quyền được hạnh phúc, chỉ là để tìm được nó sẽ khó hơn thôi. Hạnh phúc ngươi mong ước là gì? - Hắn cúi xuống nhìn nàng.

-.... Được ở bên gia đình ta.

- Cái đấy đâu khó đến vậy. Ta sẽ đưa ngươi về nhà mà.

- Ngươi nhầm rồi, điều đó khó hơn ngươi tưởng đó. Ngươi không thể đưa ta về được đâu bởi vì.... - nàng buồn rầu nói -... ta không đến từ thế giới này.- Ngươi nói vậy là sao? - hắn không hề tỏ ra ngạc nhiên tí nào bởi hắn ngay từ đầu đã nghi ngờ về thân phận của nàng nhưng vẫn chưa có cơ hội hỏi.

- Nếu ta nói chắc chắn ngươi sẽ nghĩ ta bị điên cho xem. Chúng ta chỉ là truyền thuyết thôi mà - nàng cười gượng.

- Truyền thuyết luôn gắn liền với sự thật. Nói thử xem nào.

Hít một hơi thật sâu, nàng nói:

- Ta... là người của thiên giới - nói xong nàng ngước lên nhìn biểu hiện của hắn.

- Vậy là ta đoán đúng.

- Ngươi... Ngươi biết sao? - Sakura ngạc nhiên nói.

- Ngay từ đầu ta đã nghi ngờ ngươi không phải là người hạ giới rồi. Trên hạ giới này không ai có sức mạnh kiểu như ngươi cả. Khi thần hồ nói ngươi là con gái của thiên đế thì ta tin chắc rằng tiên đoán của ta là đúng.

- Nói vậy ngươi biết cách đưa ta trở về đúng không? - Sakura nét mặt thoáng hy vọng.

- Ta không biết nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ tìm cách đưa ngươi trở về với gia đình. Ta hứa - hắn siết chặt vòng tay ôm nàng vào lòng.

Nghe câu nói của hắn, lòng Sakura bỗng thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, linh tính mách bảo rằng nàng có thể tin tưởng hắn. Tựa đầu trên vai hắn, được hắn vỗ về che chở khiến nàng thấy ấm áp lạ thường. Tộc Uchiha đâu có lạnh lùng vô cảm như chị nàng kể, họ cũng có cảm xúc, có tình yêu thương như những người thường mà. Chỉ là họ hiếm khi bộc lộ nó ra thôi. Cảm giác yên bình này gợi cho nàng nhớ tới chị mình, lòng nàng lại thoáng buồn.

Khẽ đưa tay ra hứng một bông tuyết trắng rơi, đôi môi hé mở thốt lên thành tiếng.

- Chị.....

- Sao vậy? - giọng hắn đầy quan tâm hỏi.

- Không có gì, ta chỉ nhớ tới chị thôi - Sakura không để ý rằng một giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt nàng.

Vẫn là bàn tay đó lau đi giọt lệ đó.

- Tại sao khi nhìn thấy tuyết người lại khóc?

-... Chị ta cũng là thánh nữ, nhưng là thánh nữ mùa đông. Mỗi khi chị khóc là trời lại đổ tuyết bất kể là mùa nào, chị rất yêu thương và luôn che chở, chăm sóc cho ta. Có lẽ vì chuyện của ta mà chị phải buồn phiền không yên tâm.

- Vậy ta sẽ thay chị ngươi chăm sóc cho ngươi, chị ngươi sẽ yên tâm thôi.

Sakura hơi sốc nhìn hắn một lúc, thật không giống hắn tí nào. Nở một nụ cười rạng rỡ trên môi, nàng rướn người hôn lên trên má hắn, dịu dàng nói.

- Cảm ơn.

Những lời nói, hành động của hắn hôm nay đã làm những rung động trong tim nàng càng lớn. Những cảm giác trước kia nay càng rõ rệt, có lẽ nàng đã yêu rồi.

Tuyết bỗng nhiên ngừng rơi, trời quanh mây tạnh hẳn. Có lẽ ở trên thiên giới, Yuki đã phần nào yên tâm hơn khi biết rằng cô em gái nhỏ bé của mình hoàn toàn không cô đơn dưới hạ giới kia đâu.

Kể từ buổi tối hôm đó, quan hệ giữa hai người dần được cải thiện, không tồi tệ như trước, cứ gặp là cãi nhau tùm lum lên nữa. Ngay đến cả Tenten và Naruto còn sốc nặng khi thấy hai người... bình thường như vậy. Quá tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng hai nhân vật chính không chịu khai báo, cả hai đành tìm đến nhân vật phụ: hắc mã. Sau một hồi đe doạ làm thịt, tống cổ không cho ăn bánh ngọt, món ưa thích của nó, nó cũng đã chịu khai toàn bộ mọi chuyện bằng cách vẽ hình tự hiểu.----------

3 ngày sau, vào tầm buổi chiều, 3 người chia tay Naruto khởi hành trở về Hoả thành Konoha. Tenten và Sakura ngồi riêng một xe ngựa để tiện buôn chuyện. Còn Sasuke ngồi riêng một xe dát vàng 8 ngựa kéo. Dọc đường xe của quận chúa lúc nào cũng ồn ào ríu rít tiếng nói chuyện vui vẻ dù chẳng hiểu là buôn cái gì mà lâu thế. Sau 4 tiếng ngồi mòn mông trên xe, cuối cùng cũng đã đến hoả thành. Sakura vén rèm ra xem.

- Oaaaa... Đẹp quá... - nàng tấm tắc khen.

Cổng thành to cao hùng vĩ, bức tường phải dày đến 6-7m chứ ít gì. Bên trong toàn nhà cao cửa rộng, đường xá rộng rãi sạch đẹp. Hai bên đường, hàng người đông đúc cúi rạp khi xe ngựa của hoàng đế, quận chúa và thánh nữ đi qua. Đi qua phố xá, ở trung tâm Konoha chính là hoàng cung.

Phải nói là đi qua cánh cửa sơn đỏ có chạm khắc những con rồng vàng là cả một sân lát gạch rộng mênh mông. Chắc chỗ này là để tổ chức các sự kiện trong hoàng cung. Các cung điện đồ sộ, rực rỡ tráng lệ hiện

ra. Đủ các bức tượng dát vàng, trên ngọn của đại điện, nơi thiết triều và đón các sứ giả từ các quốc gia khác, là một lá cờ, trên đó là gia huy tộc Uchiha.

Xe ngựa dừng lại, Sasuke và Tenten vừa bước xuống thì hàng người phía trước quỳ xuống.

- HOÀNG THƯỢNG VẠN TUẾ VẠN TUẾ VẠN VẠN TUẾ... QUẬN CHÚA THIÊN TUẾ THIÊN THIÊN TUẾ....

- Bình thân - hắn lãnh đạm nói.

Tenten thò đầu vào trong xe nói:

- Sakura, sao cậu không xuống xe đi?

- À... Ừ... Tớ xuống đây - Sakura giật mình đáp. Mải ngắm cảnh quá mà nàng không biết xe đã dừng từ lúc nào.

Chần chừ một lúc, Sakura vừa bước xuống xe thì đã bị hàng trăm con mắt soi mói tò mò hướng đến. Đây là lí do tại sao nàng muốn ở luôn trên xe cho rồi. Không ai dạy bọn họ rằng nhìn chằm chằm là bất lịch sự à?

Senju Tsunade, vị nữ tể tướng trong triều hơi bất ngờ nhìn Sakura hỏi:

- Bệ hạ, người này là...

- Là thánh nữ mới được thần đế chọn, Haruno Sakura - hắn trả lời, đôi mắt liếc nhìn sang Sakura đang đứng nói chuyện với Tenten.

- Ra là vậy, vậy mà thần cứ tưởng là phi tần nào đó bệ hạ mới đưa về - bà che miệng cười châm chọc.

- Hừ..... Không có đâu! - hắn lườm lạnh Tsunade, thấp giọng ra lệnh - Mau đi chuẩn bị bữa tiệc tối nay đi.

- Vâng vâng, thần xin cáo lui - trước khi lui đi, bà không quên nhìn sang Sakura, môi khẽ nhếch lên thành hình vòng cung.

Sực nhớ ra cái gì đó, Tenten kéo Sakura chạy lại chỗ hoàng huynh.

- Hoàng huynh, Sakura sẽ ở đâu?

- Cô ta là nô tì của ta, đương nhiên là ở cung của ta! - hắn không do dự trả lời.

Tenten bỗng dưng cười gian, ái chà, thích ở riêng với Sakura à? Đâu dễ thế! Đúng ra là Tenten phải gật đầu ủng hộ, đằng này nàng lại lên tiếng phản đối.

- Huynh à, người ta nói nam nữ thụ thụ bất thân, ở chung như thế thì... Chẹp chẹp... E là ảnh hưởng đến danh tiếng của cả huynh và Sakura.- Muội muốn ở cùng với Sakura để có người chơi cùng thì nói thẳng ra đi. Không cần phải vòng vo nói lí với ta làm gì cho mất thì giờ.

Chưa gì đã bị nói trúng tim đen rồi, Tenten chỉ biết cười hề hề cho qua. Sợ hoàng huynh không cho "hoàng tẩu" ở cùng với mình, nàng liền nói liến thoắng...

- Vậy là huynh đồng ý cho Sakura... À nhầm... hoàng tẩu ở cung Bạch Hổ với muội rồi chứ gì? Rồi, muội đi đây - rồi chạy toé khói kéo theo Sakura.

Sasuke chỉ biết lắc đầu thở dài nhìn theo bóng dáng hai người rồi hạ lệnh hồi cung.

Sakura còn chẳng kịp nhận thức được cái gì thì lúc lấy lại ý thức xong đã bị kéo đến vào tận trong cung Bạch Hổ rồi.

- Tenten, chỉ một lần trong đời thôi, đừng có lôi tớ xềnh xệch như lôi búp bê thế.

- Hề hề... Xin lỗi nha. Đây là phòng của cậu. Cậu vào nghỉ ngơi một chút đi, để tớ sai người đi chuẩn bị quần áo và nước tắm cho cậu.

- Ừ... - Sakura mở cửa bước vào căn phòng Tenten vừa chỉ.

Căn phòng cũng không đến nỗi nào, rộng rãi thoáng mát, đồ đạc gọn gàng, sạch sẽ. Lại toàn đồ xịn nữa, Tenten chu đáo quá.

Một lúc sau, một cung nữ bước vào thông báo là nước tắm đã chuẩn bị xong và mời nàng đi tắm. Bước đi theo cung nữ đó đến một căn phòng, bên trong là ngút ngàn hơi nước, ở giữa là một bể tắm nước nóng to, nhìn thôi đã thấy thoải mái rồi. Trút bỏ y phục lấm lem bụi bặm vì bị lôi cả quãng đường dài kia, nàng ngâm mình xuống bể nước nóng. Bao nhiêu mệt mỏi cứ lần lượt theo dòng nước mà trôi đi.

Phải đến khi bàn tay hơi sun lại vì ngâm nước lâu, nàng mới chịu leo lên vớ lấy khăn tắm lau người. Đưa mắt nhìn bộ y phục đang treo trên giá kia, nàng nheo mắt lại nhìn.

Trên giá là bộ váy vải màu trắng, bên ngoài là phủ lụa màu đào, trên đó có thêu những bông hoa anh đào đẹp tuyệt vời, ở nhuỵ có đính đá quý nhỏ lấp lánh. Lụa được nhuôm màu rất đặc biệt, ở trên phần vai là màu trắng, càng xuống phía dưới bắt đầu chuyển sang màu đào với nhiều sắc độ. Bộ y phục này không lấp lánh, quá rực rỡ nhưng lại mang vẻ thanh lịch, tao nhã, không loè loẹt.

Đẹp thì đẹp thật nhưng Sakura không có ấn tượng tốt với nó cho lắm. Thứ nhất là nàng không thích mặc váy áo dài lê thê quét đất, mà bộ này lại có phần đuôi quét đất tương đối dài. Thứ hai là, nhìn nó trông phức tạp quá, thế này thì mặc đến Tết mới xong à. Thứ ba là, không biết Tenten có âm mưu gì không mà bắt nàng mặc cái này.

Nhìn xung quanh xem còn bộ khác không và kết quả là không. Ôi lạy trời, nàng phải mặc cái khỉ gió này sao? Mà nếu không mặc thì có mà trần truồng ra ngoài chắc. Thôi thì đành nhịn vậy, đợi sau này nàng trả thù sau cũng chưa muộn. Não nề nhìn bộ y phục treo đằng kia, Sakura hết sức bất đắc dĩ vớ lấy.

Hoá ra nó cũng không khó mặc như nàng tưởng, và mặc cũng rất thoải mái nữa, không chết ngốt như mấy bộ của mấy tiểu thư kia.

Xong xuôi mọi thứ, nàng bước ra ngoài vườn, nơi Tenten đang chờ. Thực ra không phải Tenten đang chờ mà là Sasuke. Hắn đang ngồi thưởng trà ngoài vườn chờ hoàng muội và nàng.

Bước ra trong bộ y phục nàng đã thành công làm binh lính lần lượt vỡ cằm vì rơi ở tốc độ cao, mắt lồi ra quá xa nên rơi xuống lăn lông lốc trên đất. Tất cả binh lính đều chung một suy nghĩ:

'Ôi mẹ ơi, tiên nữ giáng trần kìa

Bộ y phục đã tôn lên vẻ thanh lịch, duyên dáng, cao quý của nàng. Mái tóc hồng dài xoã xuống lưng được chải mượt mà quá hợp với bộ váy. Trên người nàng như toả ra một ma lực hấp dẫn mọi cái nhìn. Đến cả Sasuke cũng phải sững người mở to mắt khi nhìn thấy dáng vẻ thướt tha, mảnh khảnh của nàng. Hắn từ trước đến giờ có bao nhiêu nữ nhân đẹp vây quanh nhưng chưa có lấy một ai lọt nổi vào mắt hắn, bây giờ thì có rồi đấy. Phải nói là không ai hợp với bộ y phục này bằng nàng cả.

Bị quá nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào đâm ra làm nàng mất tự nhiên, mặt còn hơi hồng khi nhìn thấy Sasuke nãy giờ dán mắt vào mình.

Tenten nấp bên trong phòng nhìn ra mà cười khanh khách như con tự kỉ.

'Xời, bà đây đã ra tay chọn y phục thì đến trời cũng phải phục. Á há há... Mình phục mình quá

Nếu không có cung nữ của Tenten ra đánh thức thì không biết sẽ có thêm bao nhiêu người nữa trở thành người khiếm thị do mắt chạy mất đây?

- Khởi bẩm hoàng thượng, quận chúa nói còn lâu mới xong nên mời người và thánh nữ đi trước.

- Hn... Ta biết rồi, ngươi lui xuống! - hắn lấy lại vẻ lãnh đạm nói.

- Vâng - người tì nữ cung kính cúi đầu lui vào trong bẩm báo với chủ nhân.

- Sao sao, thế nào? - Tenten rối rít hỏi.

- Chết ngất hết luôn, quận chúa, mắt lăn đầy ngoài kia kìa. Hoàng thượng đứng hình toàn tập luôn.

- Haizzz... Đúng là chết vì gái là cái chết tê tái. Yumi, ngươi đi theo họ theo dõi mọi động tĩnh cho ta - Tenten cẩn thận nhắc - nhớ là không được để hoàng huynh phát hiện đấy.

- Quận chúa không phải lo thừa. Hoàng thượng mải ngắm người đẹp nên không để ý được đâu.

- Chuẩn chuẩn! Á há há!

Và tiếp đó là một tràng cười bá đạo trên từng hạt gạo của chủ tớ, may mà không ai nghe thấy.

11. Chương 11: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Sau tràng cười bá đạo của Yumi và Tenten, Yumi liền lập tức bám theo Sasuke và Sakura, mắt tai hoạt động hết công suất mong thấy được cảnh hay.

Về phần Sakura và Sasuke thì không hiểu là do ngại hay định giữ khoảng cách tôn trọng mà từ lúc đi đến giờ, hai người cách nhau tầm 4m và con số đó đang tăng dần.

Hơi bực mình khi cứ thấy Sakura tránh xa mình như tránh dịch không bằng, Sasuke bất chợt dừng lại. Sakura đang mải nghĩ ngẩn ngơ nên không để ý rằng hắn đã dừng lại từ khi nào, đến khi chỉ còn cách hắn vài bước nàng mới ngẩng đầu lên và để ý thấy hắn nhìn nàng chăm chú như đang đọc xem nàng nghĩ gì trong đầu. Hơi mất tự nhiên, Sakura cười gượng vội lùi lại vài bước.

Nhưng vừa co chân chuẩn bị bước lùi thì hắn đã nắm lấy tay nàng lôi đi.

- Này, ngươi làm gì vậy? Dở hơi à? - Sakura tự nhiên bị lôi đi nên hơi bực, hết em rồi đến anh lôi, bộ nàng là con chó chắc mà cứ lôi đi lôi lại?

- Ngươi đi chậm quá, trễ hết cả việc của ta - hắn chém đại ra lí do.

- Việc của ngươi thì ngươi cứ đi trước đi. Ta đến muộn mấy phút chết ai? - nàng càu nhàu.

Thật là... Bao nhiêu suy nghĩ tích cực về hắn từ sau hôm vừa rồi lập tức không cánh mà bay. Hoá ra hắn vẫn là tên cục cằn thô lỗ như trước, chỉ giỏi ức hiếp thiếu nữ bé nhỏ đáng thương như nàng.....

Cáu thật đấy, nàng càng kéo tay ra thì hắn càng nắm chặt, tính bóp nát xương nàng ra chắc?

Thấy Sakura nhăn mặt vì đau, hắn mới nới lỏng tay ra cho tay nàng "thở".

Một lúc sau cả hai người đã đến đại điện, nơi diễn ra bữa tiệc. Sau mà chào hỏi quỳ lạy như mọi khi, Sakura đưa mắt xung quanh tìm chỗ ngồi cách xa cái tên chết tiệt kia hết mức có thể. Vừa tìm thấy chỗ ngồi vừa có view super đẹp, lại không lo phải chịu hàn khí tỏa ra từ hắn, Sakura lon ton chạy ra nhanh kẻo mất chỗ phong thủy.

Khốn nạn ở chỗ là nàng đã quên mất tiêu rằng hắn vẫn đang cầm chặt tay nàng. Đã quá muộn để hối hận, hắn đã đọc được ý định của nàng và tất nhiên là còn lâu mới để nàng ngồi đấy, không hề tốn sức lôi Sakura lên thẳng ngai vàng rồi kéo nàng xuống ngồi cạnh mình.

Sakura bất mãn nhích người cách xa hắn được milimet nào thì càng tốt, nhưng mà nhích được chưa nổi 1mm thì bị kéo lại sát cạnh hắn. Rồi thôi hay, nàng vừa bước vào chưa được nổi 5 giây thì đã nghe đủ thể loại xì xào bàn tán rồi, bây giờ còn ngồi cạnh hắn thế này nữa thì nàng không khác gì nam châm hút sắt, vừa ngại vừa ngán.

Hôm nay mừng dịp thánh nữ tái thế, Sasuke đã hạ lệnh tổ chức bữa tiệc mừng, các vị quan trong triều đều xuất hiện, còn có các vị sứ giả từ các quốc gia đem theo đủ các lễ vật, vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa ngà,... Đến tặng thánh nữ.

Thế là chỉ trong phút chốc, từ một người trắng tay từ trên trời rơi xuống, theo đúng nghĩa đen, đã trở thành đại gia tắm trong tiền vàng.

Thế nhưng Sakura đây đến một chút vui mừng còn chẳng có. Căn bản là ánh mắt của mấy tên sứ giả kia nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng không bằng, mặt gian không tả nổi, cứ cười cười.Cười cười cái mẹt! Làm như bà đây là thằng hề không bằng chắc! Thật muốn rút dép ra cho một dép thần chưởng vào mặt bọn chúng, lại phải ngồi cạnh tên chết tiệt kia nữa là nàng thấy cực kì khó chịu. Vậy nên thấy Tenten đến làm nàng mừng khôn xiết, tưởng tìm được người bạn nói chuyện cho đỡ chán thì.....

Nào ngờ trời hành nàng vẫn chưa đủ, Tenten vừa bước vào nhìn thấy hoàng huynh và "hoàng tẩu" thân mật ngồi cạnh nhau, nàng không nỡ ra tay phá hoại nên lờ đi ánh mắt cầu cứu của Sakura lủi ngay chỗ khác. Vâng, bạn bè thế đấy.....

Sau màn chào hỏi và quà cáp đủ kiểu, đến màn giải trí. Mà đã gọi là giải trí thì phải có nhảy múa, có gái đẹp!

Ánh sáng từ từ giảm đi, những vũ cơ xinh đẹp thân mình thon thả, quyến rũ yểu điệu tiến vào, đi đầu là một nữ nhân trong bộ trang phục lụa mỏng manh, thướt tha màu xanh lam, ăn mặc mát mẻ hơn hẳn với những vũ cơ còn lại. Khuôn mặt được che mất một nửa, mái tóc màu đen được buông xoã ra, trên tay là những dải lụa mỏng bay phất phơ.

(tạm tưởng tượng trang phục múa kiểu như người ba tư, có điều không mặc quần mà mặc váy).

Từng bước đi uyển chuyển theo nhạc, những dải lụa màu lam theo động tác múa duyên dáng, mê hoặc, bay lượn xung quanh.

Ai cũng như đắm chìm trong vũ khúc, tất nhiên là trừ 2 người: Sasuke và Tenten, một người lúc nào cũng vũ khí với chả đâm chém cắt cổ giết người như nàng không mấy hứng thú với cái này. Điều duy nhất nàng thán phục là "bà già" này cũng thật đủ dũng cảm để mặc cái trang phục..... sẹc xi kia lượn lờ trước mặt hoàng huynh.

Tiếng nhạc vừa dứt, mọi người ai cũng trầm trồ khen ngợi rằng người đâu mà vừa đẹp lại vừa giỏi, tiếng vỗ tay và lời khen vang lên không ngớt.

Quan Tổng Đốc liền đứng lên cung kính chắp tay, cúi đầu hỏi:

- Hoàng thượng, người thấy vũ khúc của con gái thần như thế nào?

Thì ra đấy là con gái của ông ta, thảm nào nhìn giông giống. Nàng ta tên là Noyasu Kiri, con gái độc của quan tổng đốc Noyasu Shigasa. Nàng ta nổi danh trong Hoả thành là một mĩ nhân với tài múa không ai đọ nổi.

Tất nhiên, đấy cũng chỉ là những gì Tenten nghe dân tình đồn thôi. Chứ tự nàng đánh giá thì "bà già" này đẹp lắm, đẹp gần bằng bà già 50 tuổi, múa cũng đẹp, đẹp gần bằng vũ cơ múa xấu nhất Hỏa thành. Rõ rang là dân tình đồn thổi quá chớn rồi....

Sasuke nhíu mày, ánh mắt lạnh băng liếc nhìn Kiri, rồi bỗng dưng phẫn nộ vỗ mạnh lên bàn, quát:

- Hỗn xược! Dám ăn mặc thô thiển thế này diện trước mặt trẫm!

Mọi người đồng loạt giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, ngay cả Sakura cũng không nén nổi khó hiểu quay sang, trên đầu là ba dấu hỏi chấm. Ăn mặc thế này thì sao? Thế nào gọi là thô thiển, trang phục người ta mềm mại, quyến rũ thế mà? Làm gì mà tức thế, người ta mặc thế nào ảnh hưởng tới kinh tế nhà ngươi chắc!

- Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! – Kiri còn chưa hiểu mình sai ở đâu nhưng vẫn thức thời quỳ rạp xuống van xin tha mạng, tránh chọc giận tới Hoàng thượng thì chỉ còn đường chết.Rất nhanh sau đó, các vị đại thần cũng vội quỳ rạp xuống, đồng thanh hô:

- Hoàng thượng bớt giận!

Sắc mặt Sasuke không khá thêm được chút nào, cặp mắt lạnh lẽo, sắc bén quét qua một loạt đại thần phía dưới rồi rời đến nhìn Kiri đang run rẩy, trầm giọng quát:

- Đường đường là Thiên kim tiểu thư được giáo dục đàng hoàng lại dám ngông nghênh ăn mặc phóng túng như vậy trên điện! Để các sứ thần biết thì còn ra thể thống gì nữa, các nước láng giềng sẽ đánh giá thế nào về văn hoá Hỏa quốc chúng ta!

- Liên quan.....? – Sakura nhỏ giọng lầm bầm, quên mất là mình đang ngồi cạnh ai.

Cái giọng khinh khỉnh này lọt vào tai Sasuke, làm hắn đang giận còn tức điên hơn, hung hăng nhéo mạnh vào đùi nàng một cái, hại nàng giữa đại điện trang nghiêm đang im phăng phắc kêu oái một tiếng.

Chà.... Cái tiếng này mờ ám biết bao....

Tất cả các đại thần, ngay cả Kiri cũng tò mò muốn ngẩng đầu nhưng bị sát khí từ hắn toát ra làm cho khiếp vía đổ mồ hôi, nghiêm chỉnh cúi đầu. Vẫn chỉ có Tenten đang ngồi nhấm nháp ly rượu, nhìn về phía hai người đang "thân mật âu yếm" kia, khinh bỉ một cái.

'Làm như huynh tử tế lắm! Giữa nơi công cộng dám sàm sỡ con gái nhà lành.... Tch Tch.... Hư hỏng!'

Sakura bị nhéo đau, uất ức trừng mắt nhìn hắn, lại ngoài ý muốn bị hắn nhéo cho cái nữa, còn lườm cảnh cáo nàng.

'Lườm cái đầu nha ngươi! Ngươi gây sự trước mà còn dám dùng cái ánh mắt đấy là sao! Muốn oánh nhau à?' Tất cả những suy nghĩ này vô tình thể hiện rõ nét trên mặt nàng. Kết quả.... ăn thêm cái nhéo nữa....

Kì thực Sasuke cũng không thích chơi ác thế đâu, nhưng mà tự nhiên hắn nổi hứng muốn trêu chọc nàng, nhìn cặp mắt rưng rưng ủy khuất của Sakura với cặp má hồng mềm mại kia làm hắn càng muốn chọc tức nàng hơn!

Đáng tiếc, chỗ này không phù hợp để có những hành vi như vậy, với lại, vẫn còn có chuyện cần xử lí....

- Lôi ra ngoài chém làm gương cho kẻ khác!

Cái gì?

Sakura khiếp sợ quay sang. Tên này bị cuồng chém giết hay sao, hở tí là đòi chém người, bị rối loạn tâm lý à?

- Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Nô tì biết tội rồi! Hoàng thượng tha mạng! – Kiri hoảng sợ quỳ xuống, dập đầu van xin, khuôn mặt vốn trang điểm xinh đẹp đã giàn dụa nước mắt, khóc lóc ỉ ôi.

Thấy hoàng thượng ra tay tuyệt tình như vậy, các đại thần cũng không đành lòng, cúi xin thay cho Kiri.

- Hoàng thượng, tài nhân Kiri cũng chẳng qua là vì muốn góp vui cho buổi tiệc mới ăn mặt có chút thất thố như vậy. Mong bệ hạ tha cho tài nhân một con đường sống. Với lại, hôm nay là ngày vui của Thánh nữ, không nên để cảnh chém giết làm ảnh hưởng không khí! Bệ hạ minh xét!

"Bệ hạ minh xét!" Chúng thần đồng loạt hô.

Sasuke cau mày, lửa giận dâng cao. Hắn vốn định hạ lệnh lôi hết lũ đại thần này ra chém, không ngờ cô nàng bên cạnh hắn bỗng dưng ôm chặt lấy tay hắn.- Ông ta nói đúng đấy, dù gì cũng là ngày vui của ta, ngươi không thể làm mất hứng của ta được, Sasuke.... – Một tiếng "Sasuke" ngọt ngào của Sakura kèm theo đôi mắt lục bảo long lanh của nàng thành công làm ai đó mất hồn trong giây lát.

Tức giận của Sasuke lập tức vơi đi một nửa, lại thêm cánh tay mềm mại ôm chặt lấy tay hắn, tức giận cứ thế không cánh mà bay. Có người đẹp ôm mình, tội gì không hưởng thụ! Giữa đại điện, hắn ngang nhiên duỗi cánh tay ra ôm nàng vào lòng, tay còn lại không đứng đắn nhéo má nàng một cái.

- Được rồi, lần này chiều theo ý ngươi!

Sakura nén đau nhức trên mặt, miễn cưỡng nở một nụ cười khó coi, trong lòng khổ sở kìm nén tức giận muốn nổi bão.

'Cứ đợi đấy, thù bị sàm sỡ công khai này nhất định bà sẽ báo!'

Sasuke không nói gì, phất tay cho hai thị vệ đang giữ Kiri lui ra, giọng hắn lạnh lẽo đầy cảnh cáo Kiri đang dập đầu tạ ơn phía trước.

- Khôn hồn về ăn mặc lại cho tử tế! Nếu còn có lần sau, chém đầu không tha!

Sau khi Kiri lui ra ngoài, Sakura bực mình giãy khỏi vòng tay cứng như sắt thép của Sasuke, đen đủi thay, càng bị siết chặt hơn, làm nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Trái lại, Sasuke lại đang rất hưởng thụ, thỉnh thoáng nhéo yêu má nàng một cái, làm ai tức muốn hộc máu....

Bề ngoài người khác nhìn vào thì trông cả hai rất ân ái, hòa thuận, chứ chỉ có người trong cuộc biết khói lửa chiến tranh đang tung tóe cả lên đây....

Tenten nhìn thấy hai kẻ "bất lịch sự" này lại diễn trò ôm ôm ấp ấp, cộng thêm cái mặt hớn hở, sung sướng của ai đó nữa, lần thứ N coi thường.

'Khiếp! Trông cái mặt kìa! Sàm sỡ người ta thế kia còn dám khoe ra cái mặt sung sướng như vớ phải vàng! Mất thể diện hoàng tộc quá đi!'

Sau khi Kiri rời khỏi, bữa tiệc lại tiếp tục như thường, chỉ có điều không khí có chút e ngại, không còn náo nhiệt như trước nữa. Bỗng xuất hiện một sự kiện làm người ta tưng bừng cả lên. Vị quan Khâm thiên cạnh Tente đứng lên tâu:

- Bệ hạ, ngôi hoàng hậu đã lâu chưa có chủ. Vị trí Quốc mẫu không thể một ngày không có, chi bằng tổ chức cuộc thi tuyển tú nữ khắp Hỏa Quốc. Bệ hạ cũng cần lập gia đình nhanh để còn có người sớm nối dõi tông đường. Ý người thế nào?

"Phụt..." Tenten nghe xong mà bao nhiêu rượu trong mồm lần lượt theo gió mà bay. Thấy mọi ánh mắt hướng về hành động không mấy lịch sự của mình, Tenten vội chỉnh đốn lại tư thế, cầm cái khăn lau lau miệng.

Quận chúa đã bình thường lại rồi thì hàng trăm ánh mắt lại nhắm thẳng đến hắn đang ung dung ngồi đằng kia. Tenten nhìn hắn với ánh mắt "huynh mà đồng ý thì phần đời còn lại không xong với muội đâu".

Nàng không muốn có mấy bà chị dâu đỏng đảnh choảnh chó như Kiri phiên bản 2 đâu, nàng chỉ muốn Sakura làm chị dâu thôi.

Sắc mặt Sasuke mới tốt lên được chút lập tức sa sầm lại, giọng nói lãnh khốc vang đến tai quan Khâm thiên.

- Đến chuyện gia đình trẫm ngươi cũng muốn can thiệp sao?- Nô tài không dám! – Quan Khâm thiên vội vàng phủ nhận - Chỉ là.... hoàng thượng cũng đã đến tuổi nên lập phi, yên bề gia thất....

- To gan! Các ngươi không lo chăm sóc dân chúng đang đói khổ, lại suốt ngày nghĩ đến chuyện đưa con gái vào làm phi tần mong trèo cao!

Một câu này của Sasuke đã đâm trúng tim đen của quan Khâm thiên, đúng là ông đang định tiến cử con gái mình vào làm phi, nếu chiếm được sủng ái của hoàng đế thì sau này còn ai dám không nể mặt ông nữa. Tiếc là, ông không ngờ hoàng thượng vạch trần ông như vậy....

- Nô tài biết tội! Hoàng thượng bớt giận!

'Lại là câu này.... các ngươi nói hoài không thấy chán à?' Sakura lười biếng phải để ý mấy chuyện này, cũng kệ xác bàn tay đang khóa chặt eo nàng, cứ ăn đã rồi tính sau!

- Quan khâm thiên to gan, dám cạy quyền làm càn! Lôi xuống đánh 50 đại trượng, tước hết chức quan, đuổi ra khỏi Hỏa đô, vĩnh viễn không được quay lại! – Sasuke không chút nhân từ hạ lệnh, những kẻ dám can thiệp vào truyện của hắn đừng mơ được kết cục tốt đẹp, trừ một người....

Sasuke khẽ liếc nhìn nữ nhân đang thản nhiên ăn uống như thường kia, ánh mắt lóe lên một tia dịu dàng, yêu chiều không rõ....

Mọi người còn tưởng được xem kịch hay, còn đang định nhân thời cơ này góp vui, thử tiến cử con gái mình lên xem có cơ may làm hậu không. Ai ngờ, hoàng thượng lại phản ứng dữ dội như vậy, nếu ban nãy bọn họ mà hùa cùng với lão già kia, không phải lúc này ngồi chờ bị đánh chết sao....

Sakura vẫn điềm nhiên không quan tâm, chỉ cần ông già không chết là được rồi, còn lại nàng không cần để ý nhiều làm chi, mất cả khẩu vị....

Sau hai lần biến cố bất ngờ xảy ra, bữa tiệc vẫn cứ thế tiếp tục.

Nhạc nổi lên, các vũ cơ quyến rũ vào nhảy múa, các thiên kim tiểu thư cũng tham gia hiến vũ, đánh đàn,.... còn có để góp vui không thì chắc chắn là không rồi.

Toàn con ông cháu cha đủ kiểu thế này, cứ như đây là lễ xem mắt không bằng, vui cái nỗi niềm gì. Từ đầu vào đến giờ nàng đã nhìn và nghe đủ thể loại giọng ngọt phát ói, ánh mắt hấp dẫn, quyến rũ hướng đến tên "sáng nắng chiều mưa trưa bão tố" bên cạnh nàng, rồi còn ánh mắt đố kị, ghen ghét bắn về nàng.

Sakura xin thề, xin hứa, xin đảm bảo rằng nếu nàng không bị phong ấn thì nàng sẽ thiêu rụi mấy cái mặt bôi son chát cả hộp phấn lên mặt kia.

Mà nàng cũng không phải dạng vừa đâu, nó trừng mình, mình quắc mắc trừng lại.

'Tưởng chỉ có cưng biết trừng mắt thôi á! Chị mày đây ba năm đoạt giải quán quân trừng mắt suốt 3 tiếng không chớp đấy! Hạng tép riu như chú địch sao nổi chị!'

'Mày rảnh vừa thôi! Con điên!' Inner coi thường mắng.

- Trừng vừa thôi! Lòi mắt ra bây giờ! – Sasuke buồn cười xoay mặt nàng lại, không quen lạnh lùng quét mắt qua đám thiên kim kia, rồi nhanh tay đút quả nho vào cái mồm bên cạnh đang chuẩn bị ngoạc ra mắng hắn kia.

Cứ mỗi khi Sakura nhai xong muốn mở miệng mắng người liền bị hắn tống ngay quả nho hoặc táo vào mồm. Dần dần nàng cũng lười không muốn nói, ăn xong lại há mồm ra cho hắn đút ăn.Tạm thời sau hai biến cố không có nhiều chuyện gì to tát xảy nữa, cho đến khi....

- Hoàng thượng, nô tỳ xin mời người và thánh nữ chén rượu coi như tạ tội vì sự lỗ mãng lúc trước.

Có vẻ như Kiri vẫn quyết tâm mồi chài cho bằng được Sasuke, suýt bị chém chết rồi mà vẫn còn muốn câu dẫn hắn. Sakura thật bội phục bản mặt dày vô đối của ả.

Kiri uốn éo, yểu điệu cầm bình rượu đi đến chỗ bọn họ, rót ra hai chén rượu rồi che mặt làm bộ e thẹn mời mọc.

Sakura: "...." Con rảnh!

Sasuke không trả lời, cảm thấy loại đàn bà này thật phiền toái, hắn cũng biết trừ khi hắn giết ả thì cho dù hắn có đuổi thế ào ả cũng như đỉa bám dính cho mà xem. Sasuke không tìn nguyện, nâng ly lên uống cạn một hơi. Nàng không thích chém giết, vẫn là mình chịu thiệt tí vậy....

Còn Sakura thì nặn ra nụ cười cảm tạ rồi nâng ly lên uống trước ánh mắt vui mừng của Kiri. Rượu mà ả rót là loại rượu cực mạnh, nam nhi sức khoẻ tốt uống quen không sao, còn nữ nhân mà mới uống thì sẽ bị choáng váng đầu óc, hoa mắt chóng mặt, ngất xỉu.

Kiri cho rằng Sakura gây cản trở ả quyến rũ hoàng thượng nên cần loại bỏ ngay vật cản khỏi bữa tiệc. Ả cho rằng Sakura không quen uống rượu vì là thánh nữ, lí do hết sức vớ vẩn. Nếu dùng nó với Yuki thì sẽ thành công, còn với Sakura thì phản tác dụng là cái chắc.

Sasuke uống rồi mới biết là rượu mạnh, định bảo Sakura đừng uống thì ai ngờ nàng đã nốc cạn rồi.

- Sakura, ngươi có sao không? - Sasuke lo lắng nhìn khuôn mặt đỏ bừng bừng của nàng, lắc nhẹ vai gọi.

Sakura im lặng chóp chép miệng một chút, rồi bỗng nhiên cười hớn hở, hưng phấn đưa ly ra đòi thêm.

- Không sao! Không sao! Rượu ngon phết đấy! Cho ta ly nữa!

Kiri hơi bất ngờ trước Sakura, không những không mệt mỏi mà còn rất phấn chấn đòi uống tiếp. Kế hoạch thay đổi, chuốc say nàng.

Và ả tiếp tục rót hết chén này đến chén nọ đến gần hết bình rồi mà nàng vẫn còn rất tỉnh, tỉnh đến đáng sợ. Cầm chén rượu lên định nốc tiếp thì không ngờ bị hắn giật mất chén rượu đặt ra xa.

- Ớ..... ơ..... - Sakura ngơ ngác, đơ mặt nhìn hắn.

- Uống thế đủ rồi! - Sasuke nghiêm mặt nói, phất tay đuổi Kiri - Ngươi lui xuống!

Ả đành bất đắc dĩ lui xuống bực mình, ai mà ngờ tửu lượng của Sakura tốt vậy.

- Trả cho ta. Sao ngươi vô duyên, bất lịch sự thế, ta đang uống mà..... - Sakura làu bàu, rướn người vớ lấy ly rượu nhưng bị Sasuke giữ tay lại.

- Uống gần hết cả bình rượu nặng rồi mà ngươi vẫn còn tỉnh. Ngươi có bình thường không đấy?

- Xời, cái bình bé tẹo đấy ăn nhằm gì. Ngày xưa ta còn chơi cả vại rượu như thế uống thi với phụ hoàng cơ mà.....

Quả thật bây giờ là mặt mũi nàng chán đời thật, đỏ lừ cả lên do nốc nhiều quá. Mắt mũi lờ đờ buồn ngủ, hết ngáp ngắn rồi lại ngáp dài.

Haizzz.... Bó tay...

Kiri nhìn thấy tình trạng của Sakura thì vui như vớ phải vàng, liền bước lên nói:

- Bệ hạ, thánh nữ có vẻ đã mệt rồi, nên đưa người về nghỉ ngơi.

Nghe ả nói có lý, hắn quay sang định bảo Tenten đưa Sakura về thì Tenten đã chạy mất tiêu từ lúc nào rồi. Quay lại nhìn Sakura định hỏi xem nàng tự đi một mình được không thì thấy nàng đã tựa đầu vào hắn ngủ ngon lành cành đào rồi. Thở dài, hắn nói với Tsunade gần đấy.

- Tsunade, phiền bà thay ta tiếp tục bữa tiệc....

Nhìn Sasuke rồi lại nhìn sang Sakura bên cạnh, Tsunade cười một cách mờ ám....

- Không phiền, không phiền! Hoàng thượng mau nhanh nhanh đưa hoàng hậu à nhầm thánh nữ về "nghỉ ngơi vui vẻ". Còn lại cứ để ta lo!

-.....

Hắn quay sang bế Sakura trong vòng tay rời đi, coi như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn mình. Kiri thì tức ói máu, vốn định đuổi Sakura đi thôi, ai ngờ hoàng thượng lại đưa cô ta về. Không những hỏng cả kế hoạch mà còn tạo cơ hội cho hai người kia ở bên nhau nữa. Đây gọi là gậy ông đập lưng ông.

Sakura ngoan ngoãn nằm trong vòng tay hắn, rúc đầu vào người hắn. Không biết là do say hay ngủ mơ nữa mà nàng lại vòng tay ôm cổ hắn, tựa đầu lên vai hắn ngủ ngon lành.

Nhìn nàng ngủ yên trong vòng tay mình, hắn khẽ mỉm cười, tay ôm nàng chặt hơn như sợ nàng sẽ đi mất. Giờ thì hắn đã chịu thừa nhận rằng người con gái này đã trở nên cực kì quan trọng đối với hắn. Hắn sợ rằng một ngày nàng sẽ rời xa hắn mãi mãi để trở về thế giới của nàng, nơi nàng thật sự thuộc về. Trân trọng từng khoảng khắc bên cạnh người mình yêu là tất cả những gì hắn có thể làm bây giờ, bởi ai biết ngày mai sẽ có những chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Bế nàng về cung Bạch Hổ, nhẹ nhàng đặt Sakura lên giường, đắp chăn cho nàng, bảo vệ khỏi cái lạnh vẫn còn vương lại của mùa đông. Cúi đầu hôn lên vầng trán nàng rồi lặng lẽ rời đi.

Ngay khi cánh cửa vừa khép lại cũng là lúc Sakura mở mắt. Hoá ra ngay khi hắn đặt nàng xuống giường nàng đã tỉnh rồi, chẳng qua là giả vờ ngủ để xem hắn có định làm trò gì sàm sỡ nàng không.

Sakura khẽ đưa tay chạm nhẹ lên trán, đôi mắt lục bảo lờ đờ nhìn ra cửa, môi khẽ nở một nụ cười rạng rỡ, ấm áp như mùa xuân....

12. Chương 12: Ôi... 14 Nụ Hôn Đầu Của Tôi

Sáng hôm sau, Sakura tỉnh dậy trong tình trạng không thể tệ hơn được nữa. Mắt đỏ sọc, xung quanh có vết thâm quầng y như con gấu trúc, da trắng nhợt nhạt, đầu tóc bù xù dựng ngược cả lên. Đã vậy đầu còn đau như búa bổ, nàng khó khăn lắm mới lết được cái xác đến phòng dùng bữa với Tenten.

Vừa loạng choạng bước vào, không những không nhận được câu hỏi thăm mà đã bị tra tấn lỗ tai.

- ÁAAAAA.... MAAAAAA... - Tenten mặt cắt không còn giọt máu, lông tóc lần lượt dựng ngược lên trời.

Đấy là may Tenten còn có dây thần kinh tốt chứ cung nữ quanh đấy lần lượt ngã lăn ra sàn bất tỉnh nhân sự.

Sakura khó nhọc lên tiếng trước khi Tenten xỉu nốt.

- Là..... tớ đây mà.....

- Ngươi... Ngươi đừng chém gió... Sakura đẹp hơn ngươi nhiều chứ lấy đâu ra bộ dạng..... thây ma sống lại thế này. Nói, ngươi làm gì Sakura rồi? - Tenten tay run run cầm đũa chỉ trỏ vào nàng.

Bộ nhìn nàng thảm hại đến thế sao mà không ai nhận ra nổi thế? Sự thật phũ phàng rằng đúng là vậy. Nhìn thây ma hồi sinh nó còn đẹp gấp trăm lần nàng bây giờ.

Bò lại chỗ ghế ngồi xuống, nàng thều thào lên tiếng:

- Thôi đừng có lên cơn nữa, hôm nay tớ nhức đầu đủ rồi.

- Ôi trời ơi, là cậu à, Sakura? Sao lại ra nông nỗi này? - Lúc bấy giờ Tenten mới giật mình nhận ra, hốt hoảng nhìn bạn mà gần như không tin vào mắt mình.

- Đừng hỏi..... - Sakura gục ngay xuống bàn.

- Không, Sakura, đừng chết chứ! Sao cậu lỡ lào mà bỏ tớ cô đơn lạnh lẽo ở lại? Hoàng huynh biết sống ra sao khi không có cậu chứ? Oa oa oa... - Tenten ngửa đầu kêu giời kêu đất rồi ôm mặt nức nở khóc lóc.

Nghe Tenten kêu khóc thảm thiết mà Sakura từ từ ngóc đầu dậy, khoé mắt giật giật nói:

- Tenten, tớ chưa chết và cũng không muốn chết, cậu không cần phải rủa tớ như vậy...

Nghe thấy giọng Sakura như vậy, Tenten biết mình đùa hơi quá trớn liền thu hồi lại nước mắt cá sấu thần chưởng, gãi đầu cười trừ:

- Xin lỗi nha! Đùa tí thôi. Cậu về phòng nghỉ ngơi đi, để tớ sai người đi nấu canh giải rượu và đồ tẩm bổ cho cậu. - Tenten quay sang nói với mấy cung nữ vừa mới hồi tỉnh sau khi nhìn thấy ma- Người đâu, mau đưa thánh nữ về.

Vừa về tới cái giường yêu quý của mình, Sakura nằm phịch xuống cuộn vào trong chăn ngủ một giấc đến tận tối, không cần ăn gì hết.

Đến tầm 7 giờ tối, do bụng réo liên tục nên Sakura buộc phải tỉnh dậy. Không hiểu sao lúc cử động là người lại mỏi rã rời ra, chân tay bủn rủn, đầu óc choáng váng, người còn nóng rực cả lên. Chống tay ngồi dậy, nàng đảo mắt nhìn xung quanh theo thói quen...

- Dậy rồi à? - bên cạnh giường một thanh âm vang lên.

- Hở? Sasuke? Người làm gì ở đây? - Nàng ngạc nhiên nhìn hắn.

- Hoàng huynh đã trông cậu suốt từ lúc bãi triều đến giờ đấy? - Tenten bước vào với khay thuốc trên tay.

- Tớ có làm sao đâu mà phải trông? - nàng càu nhàu.- Vâng, không làm sao mà sốt rừng rực từ sáng đến giờ, ngủ mơ khua tay khua chân loạn xì ngậu cả lên. Thật là, có ai như cậu không cơ chứ, nốc cho lắm vào rồi thành ra như thế? - Tenten lên giọng trách móc.

Đặt khay thuốc lên bàn đầu giường, trên đó là hai cốc thuốc bốc khói nghi ngút, mùi hăng không tả nổi.

- Cái gì đây? - nàng bịt mũi chỉ tay hỏi.

- Là thuốc chứ còn gì nữa. Chả lẽ là nước nhà xí chắc? Hỏi thừa! - Tenten gắt - cậu phải uống cho bằng hết đống này. Đây là thuốc giải rượu và thuốc hạ sốt.

Tay run run cầm một cốc lên hít hít ngửi ngửi, nếm một ngụm và...

"Phụt... Oẹ... Cái tởm lợm gì đây? Ghê quá... " nàng nhăn mặt. Sao trên đời lại có thứ kinh khủng đến vậy, vị vừa đăng đắng, ngọt ngọt, chua chua lại hăng hắc.

Đặt mạnh cốc lên bàn, Sakura hất mặt quyết tử không uống, làm gì được nhau? Tenten biết thừa Sakura là thể loại thích mềm không thích rắn nên đàng giở nũng nĩu thần chưởng ra.

Sakura à uống thuốc đi màaa... Không uống sao khỏi nổi

- Không - Sakura cương quyết trả lời. Đến Yuki còn không ép nổi nàng, huống chi là Tenten.

Cả hai bên cứ thế tiếp tục, một người giọng ngọt như mía lùi, một người giọng cương quyết, hai bên đối nghịch nhau như nước với lửa. Từ nãy đến giờ ngồi nhâm nhi trà xem tuồng đâm ra hơi chán và bực. Đặt mạnh cốc xuống bàn làm hai người kia giật mình quay ra.

- Tenten, muội ra ngoài đi.

Tenten mờ mờ hiểu ra ý của Sasuke nên không đôi co nữa làm gì cho tốn nước bọt, đuổi hết người hầu ra ngoài rồi cũng lượn nhanh đi, đóng cửa để lại một khe hở nhỏ để tiện nhòm ngó...

- Đóng chặt cửa lại, Tenten! - hắn không cần quay ra cũng biết là muội muội của hắn đang có mưu đồ bất chính ngoài kia.

Bị nhắm trúng tim đen, Tenten mặt mũi méo xệch đóng sầm cửa lại, miệng càu nhàu:

- Bộ hoàng huynh là quái vật có mắt sau gáy hay sao chứ? Đúng là quái vật mà. Khổ thân Sakura rồi - nàng lắc đầu thương tiếc cho người bạn cứng đầu của mình.

Bên trong căn phòng chỉ còn mỗi Sasuke và Sakura, đơn độc một nam một nữ, có vẻ.... mờ ám. Sakura nhận thấy tình hình không ổn cho lắm, liền chui khỏi chăn lựa lựa chuồn ra ngoài.

Người ta có câu số nhọ vẫn hoàn nhọ, quả không sai, nàng vừa đặt chân xuống giường xong thì đã bị hắn ra đứng trước chặn đường, chuồn bằng niềm tin và hy vọng.

- Ta cho ngươi cơ hội cuối, uống thuốc đi hoặc ta sẽ dùng biện pháp mạnh.

- Còn lâu. Blè... - vâng, câu nói rất đậm chất Sakura.

- Tự ngươi rước hoạ vào thân đấy. Đừng trách ta ác.

- Ngươi....

"Pặc" hắn nhanh tay điểm huyệt động của nàng. Đến cử động một ngón tay nàng còn bất lực, cơ miệng cũng bất động luôn, bây giờ nàng vừa câm vừa liệt, còn mỗi mắt là điều khiển được.Cầm cốc thuốc lên uống một ngụm rồi tiến lại gần nàng, ghé sát mặt vào và... hôn. Thuốc trong miệng hắn sang miệng nàng, đảm bảo đến khi nàng nuốt mới thôi. Sakura mắt trợn to hết cỡ ra, uất ức nhìn hắn.

'Ôi... Nụ hôn đầu kia tôi... Hức hức...' Sakura khóc thầm trong lòng.

Và cứ liên tục như thế cho đến khi cả hai cốc thuốc cạn sạch mới thôi. Lờ đi ánh mắt phẫn uất như hận muốn băm xương xẻ thịt lột da hắn ra mà không được, hắn đặt nàng xuống giường kéo chăn đắp cho nàng rồi rời đi.

Sáng hôm sau, Sakura tỉnh dậy, người cũng đã đỡ mệt mỏi, các huyệt đã được giải nên có thể cử động và nói như bình thường.

- Cậu dậy rồi à? Thấy trong người thế nào? - Tenten vội ra đỡ nàng ngồi dậy.

- Tớ ổn.....

- Hôm qua có chuyện gì xảy ra thế? Sao lúc tớ vào thấy cậu đã ngủ rồi? - Tenten ngây ngô hỏi mà không biết đã vô tình khơi dậy kia ức không nên nhớ của nàng.

Nghe câu hỏi của Tenten, mặt Sakura tối sầm lại, mây đen ùn ùn kéo tới, sấm chớp giật đùng đùng. Lúc này Tenten mới nhận ra là mình lỡ mồm, thôi xong rồi.

- Sakura à, bây giờ cậu nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi cho khoẻ. Tớ... Tớ ra ngoài đây.

Tenten co giò chạy ra ngoài nhưng bị Sakura nhanh tay tóm lại. Cố hạ giọng bình tĩnh nhất có thể.

- Tenten, phiền cậu chuẩn bị cho tớ bộ cung tên được không?

- Ờ... Được...

Tenten sai người chuẩn bị đầy đủ đồ rồi đỡ Sakura ra ngoài sân.

Nàng gần như há hốc mồm trước cách Sakura trút giận. Quả táo ghim trên cây đã bị bắn nát bét đến mức nước chảy ra hết, còn mỗi cái vỏ khô dính chặt trên cây. Từ nãy đến giờ Sakura phải dùng cả mấy rổ tên, mũi tên vẫn đâm nguyên một mục tiêu: quả táo đáng thương (thương thay cho phận quả táo, bị lôi ra làm vật trút giận), mũi tên lần lượt xẻ đôi nhau đâm nát mục tiêu. Càng tưởng tượng đấy là cái mặt của tên khốn đã cướp mất nụ hôn đầu và thứ 2, 3, 4,.... của nàng, khí thế bàng càng hăng và dường như không có dấu hiệu giảm, miệng không ngừng lẩm bẩm chửi thề... Người ta có nụ hôn đầu ngọt ngào, đằng này của nàng lại có vị đắng lè lưỡi ra, còn chua chua lợ lợ mới tởm.

Tenten ngồi gần đấy tưởng niệm thắp hương cúng vái cho quả táo, vốn muốn xen vào cứu nó nhưng lại sợ Sakura đang giận quá hoá khùng mà bắn luôn cả mình. Đành của đi thay người vậy.

Sasuke đứng từ bên ngoài nhìn vào, chỉ dám đứng thôi chứ không dám vào, sợ làm tinh thần nàng thêm bất ổn rồi lại tự làm tổn thương bản thân.

Phải đến tận 1 tuần sau Sakura mới trút hết được giận. 7 quả táo lần lượt được Tenten thắp hương cúng vái cẩn thận và đem đi chôn cất an táng. Bệnh tình của Sakura đã hoàn toàn lành lặn, có điều tâm lí vẫn không ổn cho lắm, Tenten đã phải hạ lệnh toàn bộ người trong cung Bạch Hổ không ai được nhắc đến những từ như: Hoàng thượng, bệ hạ,... Trước mặt thánh nữ nếu không muốn số phận giống 7 quả táo kia.----------

Vào một ngày trời xanh mây trắng nắng vàng, Tenten quyết định dẫn cô bạn đến thư viện đọc sách cho thư giãn đầu óc, nói đúng hơn là hạ hỏa cái đầu của Sakura. Sakura cũng chẳng muốn đọc sách đâu nhưng có hai lí do buộc nàng phải đi: thứ nhất là tâm ta của bạn nàng không thể từ chối, thứ hai là đến đấy biết đâu lại tìm được cuốn nào nói về cách trở về thì sao?

Tất cả những gì nàng biết là cánh cổng sẽ mở ra một lần nữa vào cuối tháng hai, nhưng... ở đâu? Nàng không còn nhiều thời gian nữa, chỉ còn 5 ngày nữa thôi là đến cuối tháng rồi, nếu bây giờ không tìm được, nàng sẽ không thể trở về được trong vòng 1000 năm nữa, mà đố ai sống được tận 1000 năm nữa, trừ thần đế.

Vùi đầu vào những cuốn sách lịch sử dày cộp với hy vọng nó sẽ nói một chút gì đó về cánh cổng. Nhưng mà hộc mặt mà đọc cũng không có lấy một chút gì, toàn mấy cuộc thảm sát đẫm máu rồi tranh quyền đoạt vị của người hạ giới.

Leo lên giá để lấy một quyển khác thì bỗng nhiên nàng bước hụt một cái trượt chân xuống. Trong giờ phút quyết định nàng sẽ tiếp đất bằng mặt hay bằng lưng thì Sakura đã với tay kịp vớ lấy đại một quyển sách dày cộp rồi kéo theo nó cùng ngã ngửa ra sau. Quyển sách đó phải hơn 3000 trang lại còn là bìa cứng nữa, tưởng tượng nó rơi vào đầu thì thế nào đi. Kết quả là Sakura tiếp đất bằng bàn tọa và bị một cục u to tướng xuất hiện trên đầu. Ngửa đầu lên trời than:

- Thật à, trời? Không còn trò nào mới hơn hành con à?

Trời:

Vớ lấy quyển sách để xem nó là cái của nợ gì mà dày thế, rơi vỡ đầu người ta rồi. Nhặt quyển sách lên thổi đi lớp bụi dày trên đó.

- Truyền thuyết?

Cuốn sách tên là truyền thuyết. Có lẽ nào? Như có một tia sáng loé lên trong mắt nàng, Sakura khiêng nó đặt lên bàn, mở ra đọc.

- Đúng là nó rồi - nàng reo lên mừng rỡ.

Mở đầu là câu chuyện về việc địa cầu được hình thành và 3 thế giới. Giở lia lịa các trang giấy để tìm thông tin về cánh cổng giữa ba thế giới.

"...Cánh cổng sẽ mở ra một lần nữa vào cuối tháng hai trước khi đóng lại trong 1000 năm tới. Nơi nó xuất hiện sẽ là ở..."

- Hồ Sento - Sakura thốt lên thành tiếng. Trong lòng không cầm nổi vui sướng được nữa mà nhảy cẫng lên. Vậy là sau gần tháng xa cách nàng sắp được về nhà, về thiên giới, về với chị rồi.

Nhưng như thế cũng đồng nghĩa với việc nàng sẽ mãi mãi không gặp được Tenten, Naruto và hắn nữa. Nghĩ đến đây nàng bỗng khựng lại, niềm vui trên khuôn mặt biến mất. Tenten là người bạn thân của nàng, đã giúp đỡ nàng rất nhiều, cả Naruto nữa, đó là người đầu tiên giúp nàng khi mới đặt chân đến cái thế giới xa lạ này. Còn hắn... hắn thì đáng ghét thật và nàng chỉ mong quên sạch về hắn đi thì càng tốt. Nhưng mà đâu có dễ vậy, dù có hắn có chiếm vị trí nhỏ thế nào đi chăng nữa thì trong tim nàng cũng đã có hình bóng hắn rồi.

'Không được không được, mày đang nghĩ cái gì thế này, Sakura. Không được lưu luyến hắn, ai cũng được miễn sao không phải là Sasuke. Cái tên đáng ghét đó...'

Thở dài đứng dậy gập sách lại, nâng suy nghĩ không biết nên nói với Tenten thế nào đây? Chả lẽ cứ nói rằng tớ là người thế giới khác và sắp phải trở về. Tạm biệt và cảm ơn những gì cậu đã làm cho tớ thời gian qua. Hết. Dở hơi, thế còn lâu Tenten mới để cho nàng đi, có khi còn giữ nàng ở lại nữa chứ.

Từ nãy đến giờ cứ mải miết suy nghĩ mà nàng không để ý rằng mình đang đi nhầm đường đến một cung khác chứ không phải cung Bạch Hổ. Đến lúc nhận ra thì nàng đã đang ở chỗ khỉ ho cò gáy nào rồi. Nơi đây có một lớp sương mù mỏng tạo cảm giác ghê rợn. Ôi má ơi lại còn có tiếng khỉ ho cò gáy thật này, nghe như nhạc tang lễ ý. Sakura bất giác hơi run run, phải chăng nàng bước nhầm vào nghĩ trang, mà thế quái nào lại có nghĩa trang trong hoàng cung.

Bỗng từ xa có thấp thoáng ánh đèn, nàng lại tưởng đó là ma trơi nên chẳng cần nhìn đó là cái gì, quay đầu lại chạy luôn (cái đèn lồng thôi mà mẹ =_=').

Lớp sương mù ngày càng dày làm nàng cứ chạy mà không biết mình đang chạy đi đâu. Kết quả không ngoài dự đoán.

"Bốp" Sakura đâm thẳng mặt vào cái cột gỗ to bự tổ chảng đằng trước.

Loạng choạng ôm mặt khóc không ra tiếng. Vãi cả đau, suýt nữa là gãy mũi rồi, may mà nàng chạy chậm lại rồi đấy chứ cứ đà ban nãy thì có khi lúc trở về không biết chị nàng có nhận ra em không?

Kéo mặt ra khỏi cái cột, nàng nheo mắt nhìn xem mình đang ở đâu. Khổ nỗi trời thì tối, sương mù thì dày, tầm nhìn xa chỉ đạt đến 1m là kịch, mà cái bảng tên treo trên kia phải cách tầm 1m rưỡi. Mon men bước lên bậc cầu thang đẩy cửa đi vào:

- Xin chào. Có ai không?

Nàng cất tiếng, căn phòng này hoàn toàn trống không, ngoài cánh cửa ra chả còn gì cả. Chắc đây là cung bị bỏ hoang. Nhưng mà là ở chỗ là đến một hạt bụi còn chẳng có, cực kì sạch luôn. Tựa lưng vào tường nghỉ tí, nào ngờ chỗ tường nàng tựa là một cánh cửa xoay. Có lực đẩy, nó liền xoay nửa vòng, đưa nàng vào bên trong.

'Chỗ này càng ngày càng đáng sợ rồi đấy. Hay là mình quay về nhỉ?'

Nghĩ vậy thôi nhưng bản tính tò mò còn lâu mới tha cho nàng. Rảo bước đi thẳng phía trước, ít ra thì ở đây còn có vài cái đuốc, không sáng nhưng cũng không tối như ngoài kia. Dù chỉ có độc một con đường thôi nhưng sao nó dài thế không biết, rẽ trái rẽ phải đủ kiểu từ này đến giờ mỏi nhừ cả chân rồi. Cứ cuốc bộ mãi được tầm nửa tiếng mà chẳng thấy cái gì cả, biết thế ban nãy nàng chạy bố nó ra ngoài còn hơn, biết đâu may rủi thể nào tìm được đường ra. Bây giờ thì đã chót đi rồi thì đi đến cùng thôi.

Đi tiếp, cuối cùng cũng đến một cái cửa đóng hờ, bên trong là có ánh sáng khá rõ đấy. Nhanh chân chạy đến cánh cửa định kéo ra nhưng nàng khựng lại khi nghe thấy giọng nói vọng ra từ bên trong.

Rón rén bước lại gần nép sau cánh cửa nhìn vào, nàng thấy một người phụ nữ trung niên có mái tóc màu đen đang nằm trên một khối băng to dày tựa bằng kích cỡ cái giường. Hình như người đó đang ngủ thì phải,

tại nàng thấy người đó nhắm mắt và vẫn còn thở, mà hơi thở trông khá yếu. Còn đứng cạnh giường người đó, đứng quay lưng lại với nàng là...

'Sasuke?'

13. Chương 13: Rời Đi

'Sasuke?' Sakura kinh ngạc nhìn hắn. 'Hắn làm gì ở đây?'

Sakura bắt đầu nghĩ rằng mình không nên ở đây, nàng xoay người định bỏ đi nhưng lại nghe thấy tiếng hắn nói chuyện nên nán lại ở đó nghe lỏm.

Bên trong căn phòng, Sasuke vẫn không hề biết Sakura vẫn đang đứng ở ngoài nghe.

- Con đến thăm người đây... mẫu hậu.

'Mẫu hậu? Hợi nhà nó, đừng nói là lại đến lượt tai lên cơn chứ?'

Sakura cảm thấy tai mình như sắp lòi ra, tại sao một người phụ nữ trông đẹp và hiền lành thế kia lại có một đứa con lạnh hơn cả băng và chuyên ức hiếp phụ nữ chân yếu tay mềm như nàng đây?

- Con và Tenten vẫn khoẻ, mẫu hậu không cần phải lo lắng cho con bé đâu. Nếu có lo con chỉ lo không hiểu nó học ở đâu cái bản tính lì lợm và khôn lỏi thôi?... Chắc là do ở chung với Sakura.

Khoé mắt Sakura bỗng giật giật, miệng trượt xuống tận cằm, trán nổi gân xanh.

'Sao hắn dám bảo mình lì lợm và khôn lỏi?'

- À quên, con chưa nói. Sakura là thánh nữ. Nói thế thôi chứ con không dám tin như vậy, thánh nữ đời trước lúc nào cũng hiền dịu, ăn nói lịch sự, tế nhị. Còn đằng này thì dễ nóng nảy, nói năng không hề tế nhị tí nào...

Mỗi một từ mà Sasuke nói làm Sakura chỉ muốn xông vào mà giết hắn thôi.

- Nhưng... Con thích nàng ấy như vậy. Không giống những tiểu thư quyền quí, yểu điệu suốt ngày ve vãn con kia, nàng ấy rất giản dị, thanh tú, thân thiện và hoàn toàn không bao giờ chịu thua hay nhún nhường một ai cả, đặc biệt là con. Điều đó làm nàng ấy đặc biệt hơn bất cứ ai.

Sakura ngoài kia hoàn toàn đứng hình. Hắn... vừa khen nàng đấy à?

- Ở bên Sakura, con thấy rất ấm áp, hạnh phúc, giống như bên mẫu hậu trước kia, được gỡ bỏ cái mặt nạ lãnh khốc thường ngày ra. Lần đầu tiên ở bên cạnh một người phụ nữ khác, con muốn giữ người đó bên mình mãi mãi...

Thở dài, ánh mắt hắn cụp xuống, giọng buồn bã hơn...

-... Nhưng điều đó là không thể. Sakura là người của thiên giới, con gái của thiên đế. Cánh cổng đưa nàng ấy xuống hạ giới sẽ lại mở ra một lần nữa ở hồ Sento vào 5 ngày tới...

'Hắn biết sao?' Sakura thấy sốc nặng. Nếu hắn biết, tại sao hắn lại không nói gì với nàng?

-... Con đã giấu Sakura điều này và định đợi sau khi cánh cổng đó đóng lại mới nói. Chính vì vậy con mới đem nàng đến hoàng cung cách xa khỏi hồ Sento, phong ấn sức mạnh thánh nữ lại để ngăn không cho nàng trốn thoát...

Sakura che miệng lại ngăn không cho mình hét thành tiếng. Thì ra hắn đã giấu nàng bao lâu nay, giam nàng ở cái hoàng cung chết tiệt này. Nàng thật ngu ngốc khi tin lời hứa của hắn hôm đó, tại sao lại có thể nghĩ rằng hắn sẽ thay đổi được cơ chứ, nàng đúng là ngu xuẩn khi quá cả tin mà. Không chậm trễ, nàng lập tức chạy nhanh khỏi nơi đó, nàng không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa, sẽ chỉ đau lòng và thất vọng hơn thôi. Thế nhưng, nàng không biết rằng, quyết định rời đi của nàng khi đó là hoàn toàn sai lầm, bởi chính vì không đủ can đảm nán lại đó nàng mới không có cơ hội nghe lời giải thích thật lòng và tiếng nói từ trái tim hắn một lần vang lên thành lời.- Con biết con làm vậy là ích kỉ, nhưng... con yêu nàng ấy mất rồi.

Sáng hôm sau, Sakura bước đến thư phòng, nơi Sasuke đang làm việc. Không cần thái giảm bẩm báo, nàng ngang nhiên bước vào đến trước bàn hắn nói:

- Mở phong ấn cho ta.

Không buồn ngước lên, hắn lãnh đạm hỏi:

- Để?

- Để ta trở về.

Lời nói của nàng như sét đánh ngang tai hắn. Vậy là nàng đã tìm được cách trở về rồi. Lấy lại vẻ lãnh khốc thường ngày, hắn đặt bút xuống lạnh lùng nhìn nàng không cảm xúc.

- Nếu ta không mở thì sao?

- Không phải ngươi đã từng hứa sẽ đưa ta trở về sao, bây giờ ta đã tìm được cách rồi, không cần ngươi giúp nữa, trả lại sức mạnh cho ta! - nàng không kiên nhẫn nhấn mạnh.

Hiện giờ hắn không còn cách nào để giữ nàng lại, ngoại trừ một cách... nhưng nó quá tàn nhẫn, hắn không muốn làm tổn thương nàng. Tuy vậy, sự ích kỷ, độc chiếm trong hắn buộc hắn phải làm vậy.

- Ta sẽ không để tuột mất cơ hội ngàn năm của mình!

- Ý ngươi là gì? - nàng khó hiểu nhìn hắn.

- Tương truyền rằng bất kì quốc gia nào có được thánh nữ trong tay sẽ đạt được sự thịnh vượng tuyệt đối trong vòng 1000 năm. Thánh nữ đã 1000 năm rồi mới xuất hiện, không dại gì mà bỏ qua cơ hội ngàn vàng này để Hoả quốc trở thành đại cường quốc. Ngươi nói xem tại sao ta lại để ngươi đi dễ thế được?

- Uchiha Sasuke, ta hỏi ngươi, ngươi xem ta là cái gì cơ chứ? Ta không phải là một món đồ chơi để người ta thích thì dùng, không thì vứt. Ta cũng là con người, ta có gia đình của ta, ngươi không thể làm thế được! - nàng tức giận hắng giọng.

Cười khẩy, hắn đứng dậy lạnh lùng nhìn nàng, nói những lời vô tình, những lời đi ngược lại trái tim hắn.

- Tại sao ta lại không thể!? Nên nhớ, trên hạ giới này, người đời có thể coi ngươi là một vị Thánh để tôn sùng, còn thực chất, ngươi chỉ là một con cờ trong chính trị thôi! Hãy làm tốt nghĩa vụ của mình đi!

Từng lời nói đầy cay nghiệt như gai đâm nát trái tim nhỏ bé của nàng. Vậy là những lời hắn nói trước đây, hành động mà nàng tưởng rằng hắn thực sự quan tâm đến nàng. Hoá ra là nàng tưởng bở, hắn chỉ lợi dụng nàng suốt bấy lâu nay thôi sao?

Một giọt nước mắt lăn dài trên má nàng, Sakura quay đầu chạy thật nhanh ra khỏi đó. Nàng không muốn nhìn thấy tên hai mặt đó nữa.

Nhìn thấy nàng khóc, tim Sasuke như nghẹn lại. Hắn ghét phải thấy nàng khóc, trớ trêu thay, kẻ làm nàng khóc không ai khác chính là hắn. Chỉ vì sự ích kỉ của bản thân mà hắn sẵn sàng làm tổn thương người khác, chỉ vì không dám thú nhận tình cảm của mình với nàng mà hắn nói với nàng những lời vô tình, phũ phàng như vậy.

Từ hôm đó, Sakura không chịu ăn uống gì, cứ nhốt mình trong phòng suốt 2 ngày trời. Tenten lo sốt vó cả lên, không hiểu sáng hôm đó có chuyện gì xảy ra mà không chỉ Sakura mà cả hoàng huynh cũng thế. Ở trên triều thì tỏa ra hàn khí ngút trời, mấy vị quan ở gần đấy thì lần lượt cáo bệnh ở nhà, chỉ còn một số là tim khoẻ nên trụ lại được, mấy ông già không cảm lạnh thì cũng đau tim, đứt dây thần kinh,... Tenten không rõ nguyên nhân là gì nên bất lực không biết chữa cháy kiểu gì. Hai người này đến bao giờ mới để nàng yên được đây, thà cứ chửi mắng nhau như mọi ngày còn dễ chịu hơn là kiểu này.Đến ngày thứ 3, nàng mới chịu bước ra khỏi phòng nhưng không ra vào buổi sáng mà đến tận đêm khuya khi mọi người đã đi ngủ hết rồi nàng mới ra. Đặt bức thư lên trên bàn, nàng lặng lẽ rời đi. Thời gian qua nàng đã suy nghĩ kĩ rồi, nàng không thể tiếp tục ở đây mà khóc lóc được nữa, cơ hội để trở về chỉ còn lại có một và Sakura tuyệt đối sẽ

không để lỡ nó mặc kệ hắn có đồng ý hay không, nàng không tin rằng người thiên giới không thể làm gì với cái vòng chết tiệt này. Hoàng cung ban đêm dù có canh gác cẩn mật thế nào nàng cũng có thể ra ngoài tự nhiên nhờ vào tấm lệnh bài của quận chúa. Dễ dàng rời khỏi Hoả thành, nàng thúc ngựa đến hồ Sento, nơi cánh cổng sẽ lại một lần nữa xuất hiện.

Sáng sớm hôm sau, Tenten như mọi ngày đến kiểm tra xem Sakura thế nào rồi. Thấy cánh cửa phòng đã mở, nàng mừng run người, cứ ngỡ là Sakura cuối cùng đã chịu ra ngoài nên phi thẳng vào trong.

- Sakura?

Căn phòng hoàn toàn trống rỗng, không một bóng người. Trên bàn có độc một tờ giấy được gấp gọn. Mở vội tờ giấy ra đọc, khoé mắt nàng bỗng cay cay. Trong đầu nàng bây giờ chỉ có duy nhất một người có thể giải đáp mọi thắc mắc: Hoàng huynh. Chạy như điên đến thư phòng, hôm nay không phải thiết triều nên nàng tin chắc là hoàng huynh đang ở đó. Đạp cửa xông vào, mặc cho tên thái giám ngăn cản, nàng đặt mạnh bức thư lên bàn trước mặt hắn, ngăn dòng nước mắt tuôn trào, uất ức gắt:

- Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tại sao Sakura lại bỏ đi? Tại sao cậu ấy lại bảo mình không thể sống như một quân cờ?

'Quân cờ?' Sasuke chợt khựng người lại, mắt mở to, tay cầm bức thư Tenten đặt trên bàn, chậm rãi mở ra đọc.

"Gửi Tenten,

Khi cậu đọc bức thư này thì chắc chắn tớ đã đi xa rồi và có lẽ sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa. Tớ xin lỗi vì rời đi quá đột ngột, không kịp giải thích cho cậu được chuyện gì cả. Tớ sẽ nói ngắn gọn lại, sự thật là tớ không phải người ở đây, tớ đến từ thiên giới và đã đến lúc phải trở về trước khi quá muộn. Thời gian qua rất cảm ơn cậu đã làm bạn và giúp đỡ tớ rất nhiều. Có điều tớ không thể ở lại được, tớ không muốn một cuộc sống bị xem là đồ vật để người khác lợi dụng. Tớ không thể phủ nhận rằng mình không có một chút tình cảm nào dành cho Sasuke, nhưng nó cũng chẳng để làm gì khi mà tớ chỉ yêu đơn phương thôi và là quân cờ bị lợi dụng. Trở về nhà sẽ là cách tốt nhất để bắt đầu lại từ đầu. Cậu đừng lo cho tớ làm gì, tớ sẽ ổn thôi. Tạm biệt.

Haruno Sakura."

- Sakura... - hắn khẽ thì thầm tên nàng. Hắn đã làm gì thế này?

- Tenten, Sakura rời đi khi nào?

- Chắc..... Chắc từ đêm qua..... - nàng nghẹn giọng nói, nước mắt bắt đầu rơi.

Gấp gọn bức thư cho vào áo, hắn lập tức xuống đến chuồng ngựa leo lên hắc mã nhằm thẳng đến hồ Sento mà phi hết tốc lực.

'Cánh cổng phải đến tối mới mở, chắc chắn nàng chưa thể rời đi được. Đợi ta, Sakura, ta sẽ chuộc lại lỗi lầm với nàng'

Sakura lúc này đang ngồi ở thảm cỏ xanh trên mỏm núi cách hồ cũng một khoảng tương đối. Nàng biết còn lâu Sasuke mới để nàng rời đi dễ thế, chắc chắn bây giờ đang lục tung khắp nơi gần hồ tìm nàng. Cười buồn, nàng biết hắn đâu dễ để con mồi ngon tuột mất nhanh như vậy, vậy nên Sakura mới phải ra tận đây ngồi chờ cho thời gian trôi qua. Bây giờ đã tầm 4 giờ chiều rồi, chỉ còn một tiếng nữa cánh cổng sẽ mở ra, nàng sẽ rời khỏi đây mãi mãi, không còn luyến tiếc gì nữa.

Ngồi trên núi cao đón từng cơn gió mát lạnh thổi bay mái tóc hồng, thật thoải mái. Mấy ngày qua ở trong căn phòng bí bách thật khó chịu, biết thế nàng chốn sừ nó mấy hôm trước rồi, khỏi phải ngồi trong phòng khóc lóc. Nghĩ vậy, nàng bỗng thấy có lỗi với Tenten. Một người bạn tốt như vậy nàng vẫn chưa biết làm gì để trả ơn, lại còn làm cậu ấy lo và buồn nữa chứ. Nàng thật là một người bạn tồi tệ mà. Riêng chuyện của Sasuke, nàng cảm thấy hối hận vì đã quá tin hắn, sao lại khờ thế cơ chứ? Vậy mà nàng đã từng có lúc nghĩ rằng hắn cũng có một chút tình cảm với mình rồi cơ đấy, kết quả là... Thảm nào người hạ giới mới có

câu "lòng dạ đế vương khó đoán", quả không sai lấy một chữ. Thôi cứ tạm coi đây là một bài học đi, trên đường đời có dại mới có khôn mà...

Nhìn mặt trời đang dần khuất bóng sau đỉnh núi, nàng đoán chắc cũng sắp đến lúc rồi. Đứng dậy phủi bụi rồi leo lên ngựa. Ngắm nhìn khung cảnh thanh bình lần cuối, nàng quay đầu hướng ngựa về phía hồ Sento.

14. Chương 14: Quyết Định

Cưỡi ngựa xuống núi, trời bắt đầu tối dần, màn đêm buông xuống bao phủ lên khi rừng rậm. Nàng cứ ung dung phi ngựa xuống núi mà không hề biết rằng mình đang bị bám theo không phải bởi một mà rất nhiều thứ.

Xuống đến gần hồ, nàng giảm tốc độ lại để ngó nghiêng xung quanh xem hắn có ở quanh đây không.

"Sột soạt" có tiếng động phát ra từ bụi cây đằng sau. Giật mình quay đầu lại rút tên ra bắn vào đó. Sau đó nàng nghe thấy tiếng ư ử gì đó, nheo mắt nhìn kĩ vào trong bóng tối, Sakura nhìn thấy hàng chục đôi mắt đỏ khát máu nhìn mục tiêu không ai khác là nàng.

- Là chó sói! Thôi ngu rồi! Chạy thôi! - Sakura hốt hoảng thúc ngựa chạy hết tốc lực.

Lũ sói thấy miếng mồi ngon bỏ chạy nên lần lượt kéo nhau đàn đàn lũ lũ đuổi theo. Trời ơi là trời, nhìn đàn sói thế kia sơ qua cũng phải 40 con chứ ít gì. Ặc, chạy đâu không chạy chạy đúng vào ổ sói hoang mới nhọ. May mà nàng theo thói quen luôn mang theo vũ khí phòng thân bên người, rút tên ra bắn liên tục vào bọn chúng.

Nhìn vào lượng cung tên ít ỏi còn trong lọ bây giờ, lại nhìn đàn sói hoang đang đuổi theo, nàng không trụ nổi lâu được nữa. Bây giờ không còn cách nào khác là chạy và cầu trời là nàng đến kịp hồ mà vẫn còn nguyên mạng thôi.

Trời đúng là đáp ứng cho nàng thật, phía trước là hồ Sento lấp lánh ánh sáng, và tính đến giờ nàng vẫn chưa chết. Đen đủi là trời không hiểu ý nghĩa ẩn dụ của Sakura, nghĩa đầy đủ là cho nàng sống sót trở về.

'Cảm ơn trời.... chẳng vì cái gì cả....

Trời: này, ta chẳng đáp ứng cho rồi còn gì.

'Trời dốt văn quá đấy'

Trời:.....

Một con sói đã đuổi kịp nàng, chồm lên cắn vào chân sau của con ngựa, làm nó mất đà lộn về phía trước, Sakura trên lưng cũng bị hất văng ra ngã cạnh hồ.

Nén đau đứng bật dậy chạy lại phía hồ nhưng năm con sói nhảy ra trước chặn đường nàng. Quay sang trái, phải, sau cũng đã bị chặn lại. Nàng bị bao vây tứ phía rồi.

Sakura sợ hãi nhìn xung quanh mong tìm được lối thoát nhưng ngay đến khe hở cũng không có, đàn sói kéo đến ngày một đông vây tròn quanh nàng. Chúng nhìn nàng với con mắt thèm thuồng, hàm răng nhọn hoắt chảy đầy dãi nhe ra.

"Grào..." Một con từ sau nàng nhào tới há mồm ra gặm. Sakura quá sợ hãi không biết làm gì ngoài lấy tay che mặt, mắt nhắm chặt lại... Lần này nàng chết thật rồi...

"Phập"

Đôi mắt he hé mở rồi trợn to ra kinh hãi, con sói vồ nàng ban nãy đã bị nguyên một thanh kunai đâm ngay giữa đầu, nằm lăn ra chết thẳng cẳng.

Quay đầu lại ra sau xem ân nhân của mình là ai...

- Sasuke?

Xuất hiện thêm miếng mồi béo bở nữa, nửa đàn trông con mồi cũ, còn nửa đàn kia hung tợn xông ra tấn công con mồi mới, Sasuke.

Rút trong túi ra 5-6 cây Kunai mà ném vào những con gần nhất. Nếu biết có chuyện này xảy ra thì hắn đã mang vài chục cái đi xài dần rồi. Kết ấn thi triển Chidori rồi lao vào tấn công lũ sói, giết được đến đâu hay đến đấy. Mà sao càng giết chúng nó càng kéo đến đông hơn thế, rốt cuộc có bao nhiêu con đây?Sakura từ nãy đến giờ chỉ biết chạy và né, cầm đá ném và cành cây quang quật linh tinh. Hơn bao giờ hết, nàng ước mình có sức mạnh. Quay sang nhìn Sasuke đang chiến đấu lại, mồ hôi chảy trên khuôn mặt hắn, nàng thấy ăn năn, hối hận và cả ngạc nhiên nữa, hắn tại sao phải liều mạng để cứu nàng cơ chứ? Nàng chỉ là một món đồ thôi mà, đâu đáng để hắn hy sinh cả tính mạng như vậy.

Sasuke không biết còn cầm cự được bao lâu nữa, chakra của hắn sắp cạn rồi mà lũ sói như kéo cả ổ đến đây hay sao ý, giết mãi không hết. Điện từ Chidori trên tay hắn yếu dần rồi tắt hẳn. Không ổn rồi.

"Gừ gừ... Gào" Một con sói nhảy vồ lấy Sakura, còn nàng như bất động, chân tay cứng đờ ra không cử động được.

- Sakura...

Trước khi nó kịp nhào tới, Sasuke đã nhảy ra đẩy nàng ra và thế chỗ cho nàng. Con sói nhe hàm răng nanh nhọn hoắt cắm phập vào bả vai hắn không nhả, cắm sâu hàm răng đến tận xương. Rút ra thanh kusanagi đâm xuyên qua đầu rồi gỡ nó ra ném đi.

Con chó sói đã cắn trúng động mạch rồi, máu chảy rất nhanh thành tia dẫn đến tình trạng mất máu nặng, lại thêm vết thương vừa sâu vừa to gây đau không hề nhẹ làm đứt dây thần kinh ở vai dẫn đến tê liệt cánh tay. Ngã khuỵu gối chống thanh kusanagi xuống đất, với tình trạng này hắn không trụ nổi được nữa.

- Sasuke... - nàng chạy ra đỡ hắn, mắt bỗng nhoè lên từ lúc nào? - Tại sao... Ngươi cứu ta làm cái gì để thành ra như thế này?

Lũ sói biết kiểu gì chả được ăn nên đứng đấy xem một tí cũng có sao đâu, kiểu gì chúng nó chẳng vào bụng mình. Đứng đấy gừ gừ ra vẻ oách xà lách tí.

Đau đớn từ vai truyền đến khắp người, máu chảy ướt đẫm cả áo, khó nhọc ngước lên nhìn nàng, tay lau đi dòng nước mắt trên khuôn mặt nàng.

- Xin lỗi nàng, Sakura. Hãy sống tốt.....

Hắn lần xuống bàn tay nàng dùng nốt chút sức lực còn lại trước khi ngất đi, gỡ chiếc vòng ra. Phong ấn được gỡ bỏ cũng là lúc đàn sói xông vào. Theo phản xạ, trên lưng nàng mọc ra đôi cánh to màu đỏ hất phăng bọn chúng đi.

- Sức mạnh của mình... - nàng nhìn quả cầu lửa màu hồng trên lòng bàn tay...

Bọn sói bị hất văng vẫn chưa biết đối thủ của mình là ai nên hung tợn xông vào. Đặt Sasuke tựa vào thân cây gần đó, nàng đứng dậy bước đến gần bọn sói không chút sợ hãi. Tại sao phải sợ, sức mạnh của nàng đã quay trở lại rồi mà. Một luồng khói đỏ bao quanh lấy nàng, ngay khi làn khói đó tan mất cũng là lúc một con phượng hoàng lông đỏ khổng lồ hiện ra...

"Phùuuuu..." Lửa hồng từ miệng phượng hoàng phun ra thiêu rụi đàn sói phía trước, bất kể con nào dù chỉ dính một chút lửa thôi rồi cũng bị lửa lan ra thiêu thành tro cũng không còn.

Nhận thấy được sức mạnh của đối thủ quân mình dù có đông đến đâu cũng không địch nổi nên đàn sói lần lượt rút quân.

Khi quân cứu viện của Naruto và Tenten đến cũng chỉ thấy đàn sói bỏ chạy trước con phượng hoàng đằng kia.

- Hoàng huynh... - Tenten sợ hãi chạy lại phía Sasuke lúc này đang nằm trên vũng máu...- Mau đi tìm thái y. NHANH LÊN - Naruto quát to đám lính rồi chạy lại phía Sasuke.

Ngước đầu lên nhìn con phượng hoàng khổng lồ trước mắt, Naruto lo lắng hỏi:

- Sakura, chuyện gì đã xảy ra?

- Sakura? - Tenten kinh ngạc nhìn con phượng hoàng - Sao lại thế được?

- Không có thời gian giải thích đâu, mau đưa hoàng thượng về trại đi. Hơi thở yếu quá rồi - Naruto thúc giục.

Quân lính vội khiên cáng lại đặt Sasuke lên cáng đưa về doanh trại tức tốc, Tenten cũng hốt hoảng chạy theo, bây giờ ngoài chuyện của hoàng huynh ra nàng không muốn để ý bất cứ cái gì nữa...

Naruto tiến đến bên cạnh Sakura, lúc này vẫn đang hoá thân là phượng hoàng, đang nhìn chăm chăm cổng vàng trên hồ...

- Sakura, nếu nàng muốn về thì mau về đi, đây là cơ hội cuối đó....

Nàng vẫn không đáp, chỉ đứng yên lặng lẽ nhìn cánh cổng trên mặt hồ...

Cùng lúc đó trên thiên giới, một người con gái với mái tóc trắng và đôi mắt xanh đứng trước cánh cửa, trên hai vai là hai con phượng hoàng, một con với bộ lông trắng muốt, một con với bộ lông hồng phấn.

Khẽ nở một nụ cười ấm áp, nàng dịu dàng cất tiếng.

- Chị hiểu mà, Sakura.

Quay đầu sang nhìn con phượng hoàng lông hồng, nàng cẩn thận gỡ chiếc vòng đeo cổ có mặt dây một cuốn sách ra đưa cho nó quắp vào mỏ rồi dặn dò...

- Con bé sẽ cần đến nó thôi. Haruka, nhớ chăm sóc con bé tốt nhé!

Nó khẽ cúi đầu rồi vỗ cánh bay qua cánh cổng vào bên trong khoảng không trắng....

"Sakura.... Sakura...." Sasuke mê man gọi tên nàng trong giấc mơ, mồ hôi chảy đầm đìa trên chán, nét mặt co lại dường như đang gặp ác mộng.

"Đừng đi..... Ta xin lỗi...." Bàn tay siết chặt ga giường, hơi thở trở nên gấp gáp, nặng nhọc... Nét mặt tái nhợt lại...

"SAKURAAAA...." Hắn mở to mắt choàng tỉnh dậy...

Mồ hôi trên trán chảy nhiều thấm ướt cả gối, mặt tái mét lại, miệng thở hồng hộc....

Nghe thấy tiếng gọi to bên trong, Sakura từ bên ngoài hoảng hốt chạy lại đỡ hắn đang gượng dậy.

- Có chuyện gì vậy? Sao mồ hôi chảy nhiều vậy? - Sakura lo lắng lấy khăn thấm mồ hôi trên trán hắn.

- Sakura... Nàng... - ánh mắt hắn thoáng hiện lên tia mừng rỡ, không đợi nàng phản ứng gì đã ôm chầm lấy nàng.

- Sasuke, ngài làm sao vậy? - nàng khó hiểu hỏi. Nàng vừa mới đi có năm giây đã có gì xảy ra sao???

- A..... - Hắn khẽ kêu lên, buông nàng ra. Do ôm nàng chặt quá nên vết thương mới lành đã bị chấn động...

Thấy vậy, Sakura liền xuýt xoa hỏi han...

- Có đau không? Vừa mới lành miệng vết thương mà đã cử động mạnh rồi. Ngài thật là...

- Ngài? Nàng vừa gọi ta là "ngài"? - Sasuke ngạc nhiên nhấn mạnh chữ "ngài"Sakura cũng ngạc nhiên không kém, tay chỉ vào hắn ngơ nhác hỏi:

- Ngài vừa gọi ta là "nàng"???

- Từ khi nào mà nàng/ngài biết dùng kính ngữ/từ ngữ thân mật??? - cả hai đồng thanh rồi bất giác đỏ mặt quay đi.

- E hèm..... Ừm thì..... Dù gì ngài cũng từng cứu ta..... nên..... nên..... thì..... ấy ấy..... - Sakura ngại ngừng lắp bắp, cuối cùng xấu hổ bịa ra lí do lảng tránh.

- Ta..... Ta đi lấy thuốc..... Ngài cứ ở đây nghỉ ngơi đi - rồi phắn ngay ra ngoài...

Một lúc sau, nàng quay trở lại với cái khay to trên tay, trên đó là cốc thuốc đang bốc khói nghi ngút. Đặt xuống bàn đầu giường, nàng đưa cho Sasuke cốc thuốc. Ngửi mùi hăng hắc đã thấy ghê rồi, không hiểu hắn thấy thế nào mà uống một hơi cạn sạch, đến mặt cũng không có biểu hiện gì như uống nước lã, nàng bái phục luôn. Lần sau thử trộn thêm ít nước đái ngựa vào xem hắn có biểu cảm gì không.

Đặt chiếc cốc rỗng sang một bên, nàng quét mắt nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới rồi ái ngại quay mắt đi, nói:

- Ngài.... cởi áo ra để ta kiểm tra vết thương..... - Sao nàng thấy cái từ "cởi áo" nó lại khó nghe như vậy?

Hắn không một lời phản đối, lập từ cởi áo ra trước mặt Sakura, khoé miệng cong lên một nụ cười ẩn ý nhìn gương mặt hồng hồng của nàng.

Ặc, bo đì hắn chuẩn vãi, bụng sáu múi, cơ bắp rắn chắc nổi lên. Không biết sờ sờ bóp bóp một chút sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Sakura chỉ muốn vả bay mồm mình. Trời ạ, tại sao một con người gương mẫu, chính trực như nàng lại có suy nghĩ đồi trụy đấy được?

Sakura ơi là Sakura, mày cũng quá thất bại rồi.....

Nàng phải bình tĩnh lắm mới giữ được vẻ mặt mình hồng ở mức bình thường nhất chứ không đỏ lừ lên như quả cà chua. Nâng bàn tay lên để trên vết thương cũ đã lành lặn không một vết sẹo, ánh sáng xanh lục nhạt tỏa ra từ bàn tay nàng, làm giảm nhẹ cơn đau ê ẩm từ vết thương.

- Sakura, ta đã ngủ bao lâu rồi?

- Do bị mất máu quá nhiều nên đã ngủ 2 ngày.

Sasuke không giấu nổi nét kinh ngạc, mới có hai ngày mà vết thương nặng như thế đã hoàn toàn biến mất, cơ thể gần như bình phục hoàn toàn, khả năng chữa trị của nàng thật quá cao siêu. Nhưng có chuyện hắn vẫn không hiểu...

- Xong rồi đó, ngài còn đau ở đâu không? - nàng ngước khuôn mặt thánh thiện lên nhìn hắn.

Cầm bàn tay đang lơ lửng của nàng, hắn đặt lên vùng ngực trái, nơi con tim đang đập mạnh mẽ...

- Ở đây rất đau!

- Sasuke, ta... - nàng đỏ mặt, lắp bắp, né tránh ánh nhìn của hắn.

- Tại sao nàng lại cứu ta, Sakura? Sau tất cả những gì ta đã nói với nàng, những điều ta làm tổn thương nàng?

Hoá ra điều hắn lo lắng là vậy, nàng thở dài, áp bàn tay kia lên má hắn, nàng trìu mến nói:- Không phải là ngài cũng đã cứu ta sao, ta chỉ là trả ơn thôi. Còn chuyện mấy hôm trước, ta biết ngài không cố ý, ta đã nghe Tenten kể lại, cậu ấy nói rằng ngài vì muốn giữ ta lại nên mới không phá bỏ phong ấn và nói đại ra lý do để giữ ta lại. Ta hiểu mà.

****** Flashback ******

Sakura vẫn lặng lẽ nhìn cánh cổng với hai cánh rộng mở, lúc này nàng đã hoá lại thành người.

- Xin lỗi chị.

Trong khi đó tại doanh trại của Hoả quốc, mọi người đang nháo nhào nhào lên, bao nhiêu thầy y chỉ trong phút chốc đã được gọi đến nhưng chỉ nhìn qua đã lắc đầu quỳ xuống nói:

- Thưa quận chúa, mất máu quá nhiều, e rằng... không còn bao nhiêu thời gi...

Thầy y chưa kịp nói hết câu đã bị Tenten túm lấy cổ áo hét vào mặt.

- Ngươi câm miệng lại cho ta, nói cho ngươi biết, nếu không cứu được hoàng huynh, ta sẽ chu di cửu tộc tất cả lũ vô dụng các ngươi.

Nghe tới 4 chữ "chu di cửu tộc", bọn chúng liền van lạy nhưng nàng không hề quan tâm, mắt đã ngập lệ từ khi nào. Hoàng huynh là người thân duy nhất còn lại đối với nàng, huynh ấy mà chết thì nàng biết sống thế nào đây?

Hất tấm màn bước vào trong trại, nơi hàng người đang quỳ rạp khóc lóc, nàng chạy tới chỗ Tenten đỡ dậy sốt sắng hỏi:

- Tenten, Sasuke thế nào rồi?

Tenten vừa nhìn thấy Sakura, trong mắt ánh lên tia hy vọng, vội túm tay nàng van xin thảm thiết:

- Sakura, cậu là thánh nữ nhất định có sức mạnh cứu hoàng huynh, xin cậu hãy cứu huynh ấy... Hức hức...

- Bình tĩnh lại đi Tenten, để tớ vào xem thử. Tớ sẽ cố hết sức mà... - nàng trấn an người bạn rời chạy đến cạnh giường.

'Vết thương nặng đấy, nhưng vào tay bổn cô nương ta đây sẽ ổn thôi' nàng sắn tay áo lên, đặt hai tay lên trên vết thương, một luồng sáng màu lục nhạt bao trùm lên vết thương hở miệng, làm nó từ từ liền lại trước sự kinh ngạc của mọi người. Tenten thì mừng khôn xiết khi thấy hơi thở của hoang huynh đã dần bình thường lại, vết thương nặng đến thế mà trong phút chốc đã liền da, các dây thần kinh, dây cơ, khớp được nối lại. Tuy nhiên sắc mặt Sasuke vẫn tái nhợt lại do mất máu, điều cần thiết bây giờ là bù lại lượng máu đã mất.

- Ê, mấy ông thầy y kia, ông có phương thuốc nào bổ sung máu nhanh nhất không?

- Thưa thánh nữ, có thì cũng có nhưng nhanh nhất thì cũng phải tầm 2, 3 ngày - một người đáp.

- Gay rồi.... Bây giờ cần phải lưu thông máu đến cánh tay kia nhưng mà với lượng máu ít ỏi này thì sợ sẽ ảnh hưởng đến não nữa - nàng cau mày suy nghĩ. Giá như có cái quyển sách các phương thuốc và y dược trên thiên giới thì hay rồi.

"Kíu Kíu..." Một con phượng hoàng lông hồng bay vào trong lều, đáp cánh trên vai nàng.

- Haruka? Mày làm gì ở đây? - nàng mừng rỡ hỏi, đây là con phượng hoàng nàng nuôi khi ở thiên giới mà, nó là linh vật khắc trên chiếc vòng pha lê của Sakura.Con phượng hoàng không nói gì, vấn đề ở chỗ nó nói được chắc, cúi đầu xuống thả vào tay nàng sợi dây Yuki đưa cho.

- Đây là... - nàng nâng nó lên và mừng rỡ, hiểu rồi, không ngờ chị lại chu đáo đến vậy.

Đặt sợi dây lên bàn, nàng chắp tay niệm ấn chú, tức thì sợi dây phát sáng rồi thay đổi hình dạng, chuyển thành hình một quyển sách to cỡ khổ A3, dày chắc phải 5000 trang là ít. Gỡ khoá mở nhanh ra, lật các trang tìm kiếm, cuối cùng nàng cũng thấy, lấy ra một tờ giấy rồi viết tên nguyên liệu kèm theo cách pha chế rồi đưa cho mấy ông thầy y thúc giục pha nhanh.

May rằng đây là doanh trại, thứ thảo dược quý đến đâu cũng có hết. Thuốc nhanh chóng được dâng lên nhưng vấn đề là uống kiểu gì. Tenten dần định hình ra rồi nhưng lại sợ Sakura không chịu, và chỉ có Tenten mới có kiểu suy nghĩ đen tối đó thôi chứ thiếu gì cách, đâu nhất thiết phải cho bằng đường miệng.

Ban nãy nàng chưa chữa cho liền da là vì thế, đặt bàn tay lên cốc thuốc rồi nhẹ nhàng nâng lên, thuốc trong cốc theo sức kéo mà bay lên thành một khối không theo hình dạng nhất định, di chuyển tay rồi truyền thuốc vào thẩm thấu vào cơ thể qua phần da chưa liền.

Nói nôm na thì đây thực chất là một loại thuốc kích thích sự phân đôi của tế bào máu, thúc đẩy quá trình diễn ra nhanh hơn làm tăng lượng máu ở cánh tay bị liệt ban nãy do vết thương. Vậy là giờ không còn gì đáng lo ngại nữa, chỉ việc chờ hắn tỉnh dậy thôi là xong.

Tất cả mọi người nghe xong tin hoàng thượng đã qua cơn nguy kịch thì hò reo vui mừng, uy danh của thánh nữ nàng chỉ trong một đêm đã vang xa khắp Hoả quốc, không ai không biết đến nàng như một vị thần y cả.

- Sakura, cảm ơn cậu nhiều lắm... Chụt chụt... - Tenten ôm chặt lấy nàng hôn rối rít, bắn tim toé loe

Sakura sởn da gà, né tránh muôn vàn trái tim của Tenten, nhàn nhạt trả lời.

- Không có gì đâu mà, tớ sao có thể để hắn chết dễ thế được.

Nghe vậy, Tenten bỗng xị mặt lại nói:

- Sakura này, thực ra chuyện của cậu với hoàng huynh mấy hôm trước không như cậu nghĩ đâu. Hoàng huynh chưa bao giờ coi cậu như vậy cả, đối với huynh ấy cậu rất quan trọng.....

-... - nàng không nói gì, chỉ là không biết phải nói gì. Lúc đó hắn liều mạng cứu nàng khỏi đàn sói, làm gì có ai sẵn sàng bỏ mạng chỉ vì món đồ chơi cơ chứ. Lúc hắn xin lỗi nàng, nàng không hề thấy chút giả dối nào trong mắt hắn cả.

- Tớ biết là hơi khó tin một chút nhưng cậu không yêu đơn phương đâu, Sakura.... - Tenten nhìn nàng đầy ẩn ý nói.

Sakura mở to mắt ngạc nhiên, đúng là khó tin thật, làm gì có chuyện một người băng sơn lãnh khốc như hắn yêu nàng nhiều cơ chứ...

- Huynh ấy chỉ vì muốn giữ cậu ở bên nên mới nói phũ phàng như vậy. Cậu biết là không dễ để người mình yêu ra đi được mà. Cậu hãy nghĩ kĩ lại đi, tha thứ cho huynh ấy được không?

****** End Flashback ******

'Tenten, lần đầu tiên trong đời cái tính tọc mạch của muội giúp được ta đấy'- Nàng không hối hận vì đã chọn ở lại đây sao? - hắn nắm chặt bàn tay nàng đang áp trên má mình.

- Sao lại không chứ!? Ta còn đang nghĩ đi nghĩ lại sao tự nhiên lại có thể ngu đần, bại não như vậy? Còn có chị và phụ hoàng đang lo lắng trên thiên giới kia mà.... Đã vậy xuống đây lại chẳng có rượu ngon, có người nhậu cùng, cũng chẳng có mỹ nam, soái ca để vừa uống vừa thưởng thức.... Bla.... Bla....

Nghe nàng liến thoắng nói không ngừng nghỉ như vậy, Sasuke sa sầm mặt mày.....

Một mặt buồn bã, thất vọng tràn trề vì nàng hối hận đã ở lại đây với hắn. Một mặt thì ghen lồng ghen lộn, trước khi gặp hắn, ai cho phép nàng dám ngắm nhiều zai đẹp như vậy? Một mặt cuối cùng, Sasuke lần đầu hết sức tự ti về "sắc đẹp" bản thân, chẳng lẽ hắn còn xấu hơn mấy thằng ẻo lả trên Thiên giới sao? Không đáng để nàng thưởng thức sao?

Thấy cái mặt ai đó càng ngày có xu hướng tệ đi theo lời mình nói, Sakura cười ngượng ngùng, gãi đầu dừng lại.

- Hề hề.... Xin lỗi... Ta kể hơi nhiều.... Có điều, phải công nhận soái ca trên Thiên giới đẹp hơn dưới này nhiều.... - ngẫm nghĩ gì đó, nàng lại bổ sung -.... Đẹp hơn chàng nhiều....

-.... - Trái tim ai đó bị tổn thương nghiêm trọng....

Nhận thấy cái mặt ủ rũ, rầu rĩ, không muốn sống nữa của Sasuke, nàng không khỏi buồn cười. Bỗng, nàng vươn tay ôm lấy hắn, dụi đầu vào lòng hắn, khẽ nói.

-... Nhưng nếu khi đó ta quyết định trở về, bỏ mặc một người không màng tính mạng để cứu ta, cả quãng đời còn lại ta sẽ không bao giờ tha thứ cho sự lựa chọn ngu ngốc đó....

- Sakura... - ánh mắt bỗng trở nên mừng rỡ, bao nhiêu thất vọng, ghen tị, tự ti ban nãy đều bị quẳng hết đi chỗ xó xỉnh nào đó, hắn vòng tay ôm chặt lấy nàng, ôn nhu hôn lên tóc nàng - Cảm ơn nàng, Sakura....

Đột nhiên, hắn xoay người đè nàng xuống giường, ghì hai tay hai bên giường, ghé sát khuôn mặt đẹp choai với sức quyến rũ chết người lại.

Ở cự li gần thế này, mặt nàng bỗng chốc đỏ lừ lên.

- Sasuke, ngài... bỏ ta ra được không?

- Với một điều kiện... - hắn nở nụ cười không được bình thường cho lắm làm nàng bỗng có linh cảm không tốt cho lắm.

- Là?

- Đổi cách xưng hô đi?

- Sao cơ? Xưng hô thế này có vấn đề gì? - nàng khó hiểu hỏi.

Hắn bất mãn, nhíu mày cằn nhằn.....

- Ta không thích, nghe... Xa cách quá.

- Thế gọi là gì?

- Hn... - nghĩ ngợi một lúc mới ra được ý tưởng - gọi "chàng", xưng thế nào cũng được.

Lời nói vừa thốt ra đã nhận được làn sóng phản đối dữ dội.

- Dở hơi à, nghe sến bỏ sừ đi được, thà gọi "ngươi- ta" còn dễ trôi hơn!

Mặt vừa cách nhau được 5cm nay càng tiến lại gần hơn, cười âm hiểm, hắn cất giọng tà mị...- Vậy thì cứ việc xưng như cũ nếu nàng muốn. Còn ta thì không chắc sẽ làm gì nàng được đâu... - mặt hắn càng ngày càng sát, quan trọng hơn là môi chỉ còn cách tầm 2,5 cm thôi.

- Thôi được rồi, gọi "chàng" được chưa? - Sakura phất cờ trắng chịu thua, nàng không muốn mất đi nụ hôn thứ 15 đâu.

- Tốt lắm! - hắn cười đắc ý.

Hic, tên điểu này, chỉ giỏi ức hiếp nàng thôi, bắt đầu hối hận tiếp vì đã ở đây rồi đấy....

- Ch.... Chàng thắng rồi, bây giờ bỏ ta ra đi - nàng lên tiếng khi thấy hắn cứ nhìn chằm chằm mình, ngại quá. Vả lại gọi "chàng" nghe cứ kiểu gì ý.

Hắn buông hai tay nàng ra, chống tay sang hai bên đầu nàng, đè nàng xuống.

- Ớ..... Sasuke.....

- Nàng bảo bỏ nàng ra chứ có bảo ta tránh ra đâu... - hắn cười châm chọc.

'Bây giờ thì ai khôn lỏi đây =_="

- Hứ... Không thèm nói nữa - nàng hất mặt đi hờn dỗi.

Nhìn bộ dạng lúc dỗi sao mà cũng đáng yêu quá vậy? Áp bàn tay kia vào má nàng, quay mặt nàng lại, cúi xuống ấn đôi môi bạc lên đôi môi hồng của nàng. Nụ hôn lần này không có vị đắng ngắt, lợ lợ như 14 lần trước mà lại mang vị nhẹ nhàng, ấm áp. Vòng đôi tay thon nhỏ lên cổ hắn, nàng mở miệng đáp trả nụ hôn.

Ở bên ngoài là sáu con mắt nhìn lỏm vào qua khe hở nhỏ.

- Có vẻ như chúng ta đến thăm không đúng lúc rồi - Tenten bình luận.

- Lại chẳng không =_=' - Naruto tán thành.

'Vậy là Sakura đã chọn teme rồi. Haizzz... Đành nhường cho cậu vậy, Sasuke' Naruto tôn trọng quyết định của người khác, vậy nên một khi Sakura đã quyết định chọn Sasuke rồi, Naruto nhất định sẽ không can thiệp vào chuyện tình cảm giữa họ nữa. Sẽ không hay ho gì khi đi cướp vợ của bạn thân nhỉ!!! Ít nhất thì cả hai vẫn có thể làm bạn.

- Đi thôi nào, Haruka, đi kiếm gì bỏ bụng đi - Tenten nói với con phượng hoàng đang nghệt mặt ra trên vai mình.

Nhìn bộ mặt đó là đoán được suy nghĩ của nó rồi.

'Không thể tin được cô chủ lại... Không biết Yuki- sama sẽ nghĩ gì khi nhìn cảnh này đây

Quay lại bên trong lều, lúc này tuy đã được toại nguyện thoả sức ôm hôn mỹ nhân nhưng không khi nào Sasuke nguôi được canh cánh trong lòng một điều: Mình không đủ đẹp trai sao?

Từ đó, dẫn đến sự kiện quái gở mấy ngày hôm sau.

- Tenten! Hoàng huynh của muội rất đẹp trai đúng không?

Tenten dùng ánh mắt như thấy vật thể lạ nhìn hoàng huynh, híp mắt nghi ngờ hỏi lại:

- Huynh lên cơn à?

Sasuke: "...."

....

- Naruto, ta rất soái ca đúng không? - Ai đó chưa bỏ cuộc, tiếp tục truy hỏi.

"Phụtttttt....." Naruto đang ăn cơm, lập tức phun hết sạch mọi thứ trong mồm ra mặt ai đó, trợn lòi mắt xanh nhìn Sasuke, chỉ vào mặt hắn rồi..... ngoạc mồm ra cười không ngớt đến chảy nước như thằng điên.

Sasuke: "...."

Hai lần bị như vậy, Sasuke vẫn kiên trì không chịu thua, tìm đến thú cưng chính chủ, Haruka.

- Con vẹt xấu xí kia, ta soái hơn mấy thằng ẻo lả trên Thiên giới đúng không?

Haruka: 'Bà đây là phượng hoàng cao quý, đẳng cấp, vẹt vẹt cái niềm....'

Vốn ban đầu Haruka chỉ định tặng cho ai đó một loạt ánh mắt khinh bỉ cấp độ cao nhưng là hắn dám chê bai nó là vẹt xấu xí, nó liền tặng cho hắn quà khuyến mãi.

Không biết Haruka làm phép từ đâu moi ra một quyển tranh, bìa ghi: "top 100 soái ca Thiên giới", đưa cho Sasuke xem rồi phất cánh bay đi.

Tâm trạng của Sasuke khi xem xong phải nói là xuống dốc thê thảm, bao nhiêu tự tin về bản thân cứ thế cuốn theo chiều gió.

Buổi tối, Sasuke tủi thân, lủi thủi bỏ về lều. Vừa nhìn thấy Sakura đang đọc sách bên trong, hắn liền muốn rớt nước mắt, liền chạy lại ôm nàng, vùi đầu vào hõm vai nàng làm nũng.

- Chàng làm sao vậy? - Sakura buồn cười nhìn cái người nổi tiếng là lãnh khốc, tuyệt tình đang làm nũng với nàng.

- Sakura.... - Hắn dài giọng, có chút chần chừ, tự ti hỏi -....Ta có đẹp trai không?

Nghe vậy, Sakura đầu tiên là ngây người ra, sau đó không nhịn nổi cười ha hả thành tiếng, làm ai đó bực bội cắn một cái vào cổ nàng, hăm doạ:

- Không cho cười! Cười ta liền cắn nàng!

Sakura ngưng cười, khoé môi giật giật, cả người vì nhịn cười mà rung lên.

Sasuke triệt để thất vọng về bản thân, hờn dỗi cọ mặt vào cổ nàng, nét mặt như sắp khóc đến nơi rồi. Thấy vậy, Sakura mới nhịn lại cơn buồn cười, ánh mắt dịu đi, bàn tay luồn vào mái tóc đen nhánh của hắn, ôn nhu vuốt.

- Trong mắt ta, chàng là đẹp nhất....

Tâm trạng tệ hại của Sasuke lập tức thay đổi vèo vèo, lòng dạ mát rượi, ngọt ngào như được nếm mật, hớn hở, sung sướng ra mặt. Nếu hắn có đuôi chó, đảm bảo bây giờ cái đuôi đấy vẫy mạnh đến bay đi mất rồi.

Lấy được câu trả lời như ý muốn, Sasuke hài lòng, thích ý hôn mạnh lên cổ Sakura, rồi rướn người hôn chụt một cái lên môi nàng, cười híp cả mắt.

- Ta biết mà! Sakura của ta là tốt nhất!

Sakura bật cười, nhéo nhéo má hắn, trong lòng không khỏi cảm thán: 'Sao mà chàng đáng yêu quá ha!!!'

Trong khi đó, hai người một chim đứng rình bên ngoài, nhìn vào trong mà đồng loạt buồn nôn. Người, thú lần đầu tiên chung chí hướng, đồng thanh khẽ thốt lên một câu.

- Ông này lên cơn nặng thật rồi....

15. Chương 15: Chuyển Đến Long Cung Ở Với Ta

Sau hôm đó, lúc nào Sakura cũng túc trực bên Sasuke dù hắn đã khoẻ rồi nhưng vẫn giả vờ để được người đẹp chăm sóc. Cái này gọi là hội chứng chim sơn ca. Nếu không phải vì việc triều chính bận rộn thì hắn đã ăn vạ thêm vài ngày nữa rồi. Sakura lúc nào cũng ở trong trại chăm sóc cho hắn mãi cũng trán. Được hôm hắn ra ngoài có việc tí liền chạy đi chơi với Tenten và Naruto. Ăn chơi tơi bời ở ngoài chán chê rồi thì đến chiều muộn mới chịu về. Thấy Sasuke chưa về tự nhiên Tenten liền nảy ra ý hay, nở một nụ cười gian xảo không lẫn đi đâu được.

- Ê này Sakura, tớ có trò này hay cực.

- Nói đi - nàng ghé tai lại nghe, Naruto cũng chõ tai vào nghe.

Tenten kể ra trò của mình, càng kể mặt càng thêm đểu. Naruto nghe xong thì xua tay lắc đầu đủ kiểu, mồ hôi chảy ròng ròng, mặt tái mét.

- Không được, Tenten, muội đừng làm càn! Thằng teme nó mà biết thì cả lũ chết không có chỗ chôn thây đó!

- Huynh làm gì mà nhát như cáy thế. Yên tâm không sao đâu - Tenten trấn tĩnh bộ xương đang run cầm cập kia. Đại tướng quân gì mà nhát thế không biết.

- Sakura, khuyên Tenten vài câu đi. Nếu bị bắt hai người thì không sao nhưng phải nghĩ cho ta chứ, ta chưa muốn xuống gặp ông bà tổ tiên đâu, còn chưa có người nối dõi, xuống đấy biết ăn nói thế nào..... - Naruto ngước đôi mắt van xin khẩn thiết nhìn Sakura.

Buồn thay, biểu hiện của Sakura sau đó làm hắn rơi cằm. Nàng vỗ vai Naruto cười nói:

- Không việc gì phải sợ, có ta bảo kê cho ngài không phải lo. Tenten, chơi luôn!

- Có thế mới là bạn tốt chứ... Há há há... - vẫn là tràng cười bá đạo bán gạo của chị Tenten.

Mọi người lập tức đi kiếm đồ, Naruto dù không muốn vẫn bị ép tham gia, Haruka được phái đi theo dõi địch tức Sasuke, khi nào hắn gần đến nơi thì ra hiệu cho mọi người trốn.

Sau khi đã chuẩn bị xong cũng là lúc nhận được tín hiệu từ Haruka, liền tức tốc đi trốn sau đống gỗ xếp chồng đằng kia nhìn qua khe hở nhỏ theo dõi.

Sasuke từ nãy đến giờ cứ thấy Haruka bay lượn xung quanh trên trời, chắc chắn là có gì bất thường. Quả nhiên hắn đoán không sai, vừa gạt bước một chân đã dẫm phải sợi dây, ngẩng đầu lên trên thấy một xô nước đá đổ ập xuống. 3 cặp mắt kia căng lồi hết cỡ để xem qua khe hở nhỏ. Cứ đinh ninh rằng hắn sẽ bị tắm trong nước đá là cái chắc, ai ngờ phản xạ của hắn tốt quá, nhanh như cắt, hắn xoay người né dòng nước từ trên đổ xuống như thác. Ặc, đến một giọt còn chẳng bắn chúng, hắn có phải là người không đấy. Ba kẻ đằng kia sợ tái cả mặt, hức, ai ngờ hắn cao siêu đến vậy.

Trừng mắt tức giận nhìn xung quanh, đôi mắt chuyển sang màu huyết sắc tìm kiếm thủ phạm ẩn nấp xung quanh. Và chỉ với một cái liếc mắt hắn đã tìm ra 3 hung thủ qua dòng chakra, hai cái màu xanh lam kia là của Tenten và Naruto. Còn cái màu xanh lục ở bên trái kia không lẫn đâu được, chắc chắn là của Sakura, trên đời này ngoài nàng ra không còn ai có chakra màu đó.

'Mấy người được lắm, dám chơi ta à.' Hắn nhếch mép từ từ tiến lại gần chỗ nấp của ba người.

Nhìn qua khe hở thấy Sasuke đang tiến đến, Sakura hốt hoảng nói nhỏ:- Nguy rồi, Tenten! Kế hoạch không những thất bại thảm hại mà còn bị phát hiện nữa. Làm sao bây giờ?

- Ta đã bảo là đừng dại mà trêu hắn mà, ngày xưa ta cũng thử đầy rồi nhưng có thành công bao giờ đâu, còn bị đánh cho phù mỏ, nằm liệt giường một tháng.... - Naruto run run cắn nát mắng cả móng tay, mồ hôi chảy như tắm.

- Hừ... Chuyện đến nước này thì chỉ còn cách đánh bài chuồn thôi! - Tenten quẫn bách đưa ra phương án trốn.

- Muội tưởng hắn không đuổi được chắc? - Naruto như muốn hét lên, tay vò đầu bứt tóc.

- Cứ bình tĩnh, làm gì mà xồn xồn lên thế, ta chưa nói xong mà! 3 chúng ta chạy theo ba hướng khác nhau, như vậy hoàng huynh chỉ có thể đuổi một người, còn đấy là ai thì đành phó mặc cho số phận vậy - nói là phó mặc cho số phận thôi chứ cả Tenten và Naruto đều biết ai sẽ bị đuổi theo, chỉ có Sakura ngây thờ khờ dại không biết thôi.

Cả hai người trao đổi nhau ánh mắt tội lỗi và thương cảm mà Sakura vẫn không hề hay biết rằng nó dành cho mình.

- Rồi, Sakura chạy bên trái, Tenten chạy thẳng, ta chạy bên phải nhé. 1... 2... 3! Chạy!

Cả 3 nhằm 3 hướng cắm đầu mà chạy. Tenten và Naruto vừa chạy vừa lẩm nhẩm chung một câu:

"Xin lỗi nhé, Sakura, tớ/ ta nhất định sẽ đền bù sau"

Đúng như hai người dự đoán, Sasuke đuổi theo Sakura và mặc kệ hai người kia, tí xử sau.

Sakura vừa cắm đầu chạy thục mạng nhưng khổ nỗi là nàng không giỏi môn này cho lắm, dù đã dốc hết tốc lực rồi nhưng vẫn không bằng hắn dùng 1/10 sức. Chưa đến 5 phút sau, hắn đã đuổi sát mép.

Nàng không muốn bi quan đâu nhưng mà... Nàng sắp chết thật rồi... Đành dùng kế hoạch dự phòng vậy.

- Còn không mau đứng lại. Nàng chạy không thoát đâu.

- Để xem - nàng thách thức, tay chắp lại miệng niệm ấn. Một đôi cánh to màu hồng mọc ra trên lưng nàng, đôi cánh vỗ mạnh đưa nàng lên không trung.

Quay đầu lại lè lưỡi như chọc tức hắn.

- Lêu lêu, có giỏi thì bắt ta đi. Ồ... Xin lỗi nha... Chàng đâu có cánh... Khựa khựa... bây giờ nàng thách hắn bắt được nàng đấy, việc gì phải vội chuồn nhanh làm gì, cứ ở trên cao trêu chọc hắn tí đã, tiện trả thù cho 14 nụ hôn đầu đời của nàng.

Nhìn biểu hiện của Sakura trên kia, hắn tự nhủ đợi khi nào bắt được nàng nhất định sẽ không để nàng yên đâu.

- Đừng vội đắc ý quá, Sakura - hắn cười khẩy làm Sakura có hơi run run.

Chắp tay kết ấn rồi chạm xuống đất.

"Kuchiyose no Jutsu" (triệu hồi tri thuật)

Một làn khói trắng hiện ra, bên trong có cái bóng đen hình con gì ý, Sakura nheo mắt lại nhìn xem đấy là con gì...

"Vụt" từ trong làn khói một con đại bàng bay vút ra, trên lưng nó không ai khác là Sasuke.

- Ôi má ơi xong đời con rồi.. - Sakura nhất thời hoảng loạ vắt cánh len cổ mà bay đi. Đến bây giờ Sakura có thể cam đoan rằng mình số ruồi bâu bãi phân chứ không phải chó, đụng ai không đụng lại đụng phải toàn mấy thằng cao thủ bá đạo dã man tàn bạo vô nhân đạo. Ban nãy nàng hơi chủ quan khinh địch nên có hành động hơi quá khích, bây giờ thì quá muộn để rút lại rồi, hắn mà bắt được chỉ còn nước thăng thiên hoặc ngồi trên bàn thờ ngắm gà khỏa thân,...Từ trên ngọn núi xa đằng sau, Haruka, Tenten và Naruto đứng nhìn hai người đuổi bắt nhau trên trời, lắc đầu chép chép miệng.

- Khổ thân Sakura rồi, con đại bàng điên đó có tốc độ ngang với hắc mã chứ ít gì (Naruto)

- Một phút tưởng niệm cho số phận bi đát như đồng hồ cát của Sakura (Tenten)

'Ăn ở cả thôi, cô chủ ạ' Haruka lắc đầu nghĩ thầm.

1 phút sau.....

- Hết một phút tưởng niệm. Chúng ta đi ăn gì đi!!! - Tenten vui vẻ nói.

- Đi ăn ramen đi. Gần đây có mấy quán cũng ngon phết - Naruto gợi ý.

- Đi thôi.

Trong khi đó, Sakura vẫn bay trong vô vọng và bị hắt xì 3 lần liên tục, Sasuke đã đuổi sát tới và sắp bắt được nàng rồi.

- Bây giờ dừng lại ngay sẽ được hưởng khoan hồng - hắn nói to, bây giờ đã nhịn nàng lắm rồi đấy. Người con gái này trước đây dám kháng lệnh, xem thường hắn, hắn đã bỏ qua, bây giờ lại chứng nào tật đấy, dám bày trò chọc tức hắn, nàng tàn đời rồi Sakura ạ.

- Còn lâu đi. Chàng thích phạt gì thì phạt, ta không quan tâm. - nàng thách thức nói vọng ra sau, bản tính lì lợm lâu ngày mới có cơ hội bộc phát.

Hắn không nói gì, chỉ nhếch mép lên cười gian tà. Thích thì chiều. Hắn lấy ra một thanh kunai có gắn bùa nổ ném mạnh lên phía trước, bay vượt qua nàng lên phía trước.

- Trượt rồi - nàng nhe răng cười.

- Chắc không? - hắn nhếch môi.

Quay phắt đầu nhìn lại lên phía trước....

"BÙM..." Bùa nổ gắn trên thanh kunai ban nãy nổ tung, lực đẩy không quá mạnh nhưng cũng đủ để đẩy nàng ngược lại, mất đà, đôi cánh không quạt gió giữ độ cao được nữa, Sakura rơi từ trên không trung xuống, đôi cánh tan biến thành hàng trăm lông vũ bay trong gió từ từ biến mất...

"Áaaa... Sasuke" nàng giận dữ quay sang gắt người đang cười con đại bàng lao cùng hướng với mình.

- Sao, bây giờ nàng thích thế nào? - hắn bình thản hỏi.

- Chàng... Được rồi, chàng muốn gì? - không biết đây là lần thứ bao nhiêu nàng phải chịu thua cái tên chết dẫm này rồi.

- Ừm... Nghĩ nào... - hắn cố tình câu giờ vờ ngẫm nghĩ...

- NGHĨ CÁI ĐẦU Ý... NHANH LÊN - nàng quát khi nhìn thấy mặt đất ngày càng gần.

- Cứ từ từ rồi khoai nó sẽ nhừ.

- NHỪ NÁT BÉT RỒI CÒN ĐÂU - tên này tính trả đũa nàng vụ ban nãy à, nam nhi gì mà nhỏ mọn thế không biết.

- Hn... Nàng chuyển đến Long cung ở với ta...

- NGƯƠI BỊ ĐIÊN À... THẾ CÒN GÌ LÀ THANH DANH CỦA TA NỮA - Sakura từ sợ chuyển sang tức đến tím tái mặt mũi, không có hiền dịu ngọt ngào gì nữa mà chuyển lại tính quỷ cái tái thế.

- Nàng nghĩ ta tồi tệ đến thế sao? - hắn hơi thất vọng liếc nhìn nàng.

- CÒN PHẢI HỎI.- Không nói nhiều nữa, nàng có đồng ý không? - hắn lờ đi chủ đề này sang vấn để chính.

- TẤT NHIÊN LÀ KHÔNG BAO GIỜ - nàng đâu có ngu mà đồng ý, biết đâu hắn lại giở trò gì với nàng thì sao. Dù sao thì hắn cũng là vua, mà nàng từng nghe kể rằng là vua thì toàn năm thê bảy thiếp, CON ĐÀN CHÁU ĐỐNG đấy, nghĩa là mấy ông vua này.... Mới quen hắn một tháng nàng đâu thể hiểu rõ bản chất con người hắn, lòng người khí đoán mà.

Vẫn bình thản nghiêng đầu nhìn xuống đất rồi nói:

- Nàng chắc chứ? Trên này cao lắm đấy, dưới toàn đá cứng, rơi xuống tan xác là cái chắc - không quên nụ cười đểu khi liếc nhìn nàng.

Nuốt ực nhìn xuống dưới vùng đồi núi toàn đá kia, rơi vào rừng còn có cơ may chứ rơi vào đá thì... Tặc

- Thế nào? - hắn đá đểu nàng.

- Ngươi... Cái đồ... - tên chết tiệt dám uy hiếp nàng. Lịch sử lặp lại mãi không chán à?

- Yên tâm, ta sẽ không làm gì tệ với nàng đâu.

- Thật không? - nàng nhướn mày.

- Ta hứa - hắn đưa tay ra như chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nhìn bàn tay giơ ra bên cạnh, lại nhìn xuống mặt đất không còn bao xa nữa. Trước đây hắn đã từng thất hứa với nàng, bây giờ có nên tin hắn lần nữa không? Bây giờ nàng cũng không có sự lựa chọn nào khác, thôi đành liều mình tin hắn thêm một lần nữa vậy. Nắm lấy bàn tay, hắn kéo nàng lại, con đại bàng lập tức chuyển hướng bay vút lên cao và giữ nguyên ở độ cao 1650m. Từ đây ngắm cảnh thì còn gì tuyệt bằng, bao nhiêu cảnh non nước hùng vĩ thu hết vào tầm mắt, gió thổi mát lạnh làm mái tóc hồng của nàng bay phất phơ trong gió. Mặt trời đã dần xuống núi, xung quanh tỏa ra màu vàng lấp lánh rực rỡ cả một khoảng trời. Đôi mắt lục bảo long lanh sáng bừng lên một màu vàng. Đẹp quá!!!

Quan sát biểu hiện như đứa bé con lần đầu tiên nhìn thấy mặt trời lặn, hoàn toàn đắm chìm trong vẻ tráng lệ của thiên nhiên, hắn khẽ mỉm cười, vòng tay ôm nàng từ phía sau, tựa cằm lên vai nàng ôn nhu nói:

- Thích chứ?

- Ừm - nàng khẽ gật đầu, mắt vẫn chưa rời khỏi khung cảnh.

- Nếu nàng thích, ta sẽ thường xuyên đưa nàng đến ngắm hoàng hôn.

- Thật chứ? Không phải chàng rất bận sao? - nàng quay đầu lại nhìn sang khuôn mặt hắn đang kề sát mặt mình kia.

- Chỉ cần nàng muốn thì chuyện gì ta cũng có thể làm.

Nàng khẽ cau mày, dường như không hài lòng khuyên:

- Chàng không nên vì ta mà bỏ bê công việc. Chàng là hoàng đế còn phải lo cho muôn dân nữa chứ đâu phải ta. Hơn nữa ta có cánh mà, có thể tự bay được.

Hơi bất ngờ trước lời nói của nàng, hắn cứ tưởng nàng sẽ mừng rỡ gật đầu đồng ý, không thể tin được nàng lại trả lời như vậy, lại còn chút phật ý. Người con gái này lại chỉ quan tâm đến người khác hơn mình. Haruno Sakura, hắn quả thật không hề sai lầm khi mở lòng dâng trọn trái tim cho nàng, bây giờ và mãi mãi về sau, sẽ không ai có thể thay thế được vị trí của nàng trong trái tim hắn, Uchiha Sasuke này.Nở nụ cười hạnh phúc, hắn hôn nhẹ lên má Sakura làm nàng khẽ đỏ mặt, quay đầu nhìn hắn.

- Sasuke...

- Ta rất vui vì có nàng bên cạnh - Sasuke vòng tay xuống ôm lấy eo, kéo sát nàng lại gần, hôn lên mái tóc lúc nào cũng phảng phất hương hoa anh đào.

- Ta cũng vậy - Sakura cười dịu, ngả mình tựa vào vai, nắm lấy bàn tay hắn, các ngón tay đan chặt vào nhau như không muốn buông.

Cả hai cứ như vậy, ngồi bên nhau, đắm chìm trong khung cảnh lãng mạn.

Hai hôm sau, Sasuke hạ lệnh hồi cung. Sakura sẽ ngồi chung xe buôn với Tenten như mọi ngày nếu không có hắn đột nhiên kéo nàng lên xe kia với mình, lí do tại sao thì hết sức vớ vẩn: hắn không thích. Tenten không những không phản đối mà còn giơ hai chân hai tay ủng hộ, còn cầm khăn vẫy vẫy miệng cười toe toét nói: "hai người vui vẻ nhé!!!". Đến cả Haruka còn hùa theo Tenten vẫy cánh chào tạm biết kèm theo nụ cười đểu trên mặt. Không thể tin rằng Sakura đã nuôi ong tay áo suốt 18 năm nay.

Xe ngựa vừa bước qua cổng thành thì tiếng hò reo, tung hô thánh nữ từ đám đông vang ầm lên. Đủ các lời ca tụng khen ngợi nàng là thần y, là nữ thần may mắn,... có người còn truyền tai nhau nói hoàng thượng phúc bảy mươi đời mới được thánh nữ giúp đỡ. Được khen như vậy công nhận nghe sương sướng cái tai thật dù vẫn hơi ngại, nàng thò đầu ra vẫy vẫy tay chào cho nó lịch sự tí. Vừa dừng xe, Sakura đã nhanh chân chạy tót đi chơi với Tenten, vâng, không lạ gì chuyện này cả.

Đến tối muộn hai người mới mò về, chợt nhớ ra chuyện hôm trước nàng mới mò lại đến Long cung. Như thỏa thuận hôm trước, nàng chuyển đến Long cung ở cùng với hắn. Cung của hoàng thượng nó phải oách hơn là cái chắc, rộng gấp 3 lần cung Bạch Hổ, có vườn tược rộng rãi, tẩm phòng của hắn thì đẹp thôi rồi, toàn đồ gỗ mỹ lệ dát vàng, sàn trải thảm đỏ, long sàn ở giữa phòng, giường trải ga vàng, lại vừa to vừa

rộng, 3 người nằm vẫn còn thoải mái. Nhưng mà... có mỗi cái giường thôi mà. Quay sang hỏi người đang ngồi thưởng trà đằng kia:

- Sasuke, chàng ngủ ở đâu?

- Trên giường.

- Thế ta ngủ ở đâu?

- Tất nhiên là trên giường rồi.

- Thôi khỏi, ta ngủ trên ghế còn hơn- nàng nói. Có chết nàng cũng không ngủ chung giường với hắn.

Đặt cốc trà xuống, từ từ tiến lại gần nàng rồi bế thốc nàng lên. Sakura mặt chẳng hiểu sao lại đỏ lên, khi biết hắn đang hướng đến long sàng thì nàng la hét giẫy đành đạch lên.

- Cái tên đáng ghét này, bỏ ta xuống ngay, làm cái trò gì vậy?

Hắn lờ đi lời của nàng, đặt nàng xuống giường rồi nằm đè lên người nàng. Sakura bị hắn ôm chặt không cử động nổi, tại sao những lúc thế này sức mạnh nàng không phát huy tác dụng, có cũng bằng thừa. Sakura chỉ còn cách nằm bất lực cầu trời rủ lòng thương.

Cảm thấy đã trêu nàng đủ rồi hắn mới nhổm dậy, hôn nhẹ lên trán nàng nhẹ giọng nói:

- Nàng cứ yên tâm ngủ đi, hôm nay ta không ở đây đâu.

Trước khi nàng kịp hoàn hồn từ sau nụ hôn thì đã nghe thấy tiếng cửa đóng lại rồi. Cuộn mình trong chăn cười khúc khích lăn đi lăn lại, sướng thật, một mình bành chướng cả cái giường cỡ khủng thế này ngủ mới ngon được chứ. Hắn cũng ga lăng phết đấy chứ!!!

Từ hôm hồi cung đến giờ sau khi đã bãi triều xong đều phải làm việc thâu đêm suốt sáng ở thư phòng để xử lí đống việc bù cho mấy hôm nghỉ. Làm vua khổ thật. Sakura một đêm khó ngủ đi ra ngoài đi dạo, tình cờ lại thấy đèn trong thư phòng sáng nên mò vào xem thử và thấy Sasuke vẫn đang ngồi trên bàn duyệt đống tấu chương. Hoá ra mấy hôm nay hắn nhường giường cho nàng là vì thế. Mở cửa bước vào đến cạnh hắn khuyên bảo đi nghỉ đi rồi mai làm tiếp cũng được. Nhưng tâm ý của nàng mà hắn dám gạt phắt sang một bên, bơ nàng đi. Cảm thấy một sự khinh bỉ không hề nhẹ ở đây, nàng bực mình giật phắt quyển tấu chương trên tay hắn dọa rằng sẽ đốt nó thành tro nếu hắn không đi nghỉ luôn và ngay. Quá mệt mỏi không sức đâu mà đôi co với nàng làm gì cho mệt thêm, hắn còn lạ gì tính nàng, nói là làm là đạo lí sống của nàng mà. Giơ tay buông bút chịu hàng hắn nói:

- Rồi nàng thắng, ta đi nghỉ được chưa?

- Có thế chứ. Giờ chàng đi về phòng ngủ đi, chàng mà còn tiếp tục làm việc thì đến nhặt tro đống tấu chương này nhé!!!

Mà về đến phòng, ngồi xuống giường rồi nàng mới chợt nhớ ra một vấn đề, có mỗi MỘT cái giường thôi mà. Thôi nằm ghế cũng được, trông cái ghế cũng rộng và êm phết mà. Chuẩn bị đứng dậy ra ghế thì Sasuke đã kéo nàng xuống ôm như ôm gối. Định la hét quát hắn thì quay sang đã thấy hắn ngủ từ đời nào rồi, chắc hắn mệt lắm. Không muốn phá giấc ngủ của Sasuke, nàng đành ngoan ngoãn nằm im rồi từ từ đi vào giấc ngủ. Sasuke lúc này mắt mới he hé mở nhìn cô gái đang ngủ ngon trong vòng tay mình, khoé môi không kìm được mà cong lên thành hình vòng cung tuyệt đẹp.

Chắc là mệt quá nên hắn không hề biết ở ngoài có cặp mắt theo dõi nhất cử nhất động của mình. Haruka thấy không còn gì để xem nữa nên liền nhẹ nhàng vỗ cánh bay đi về cung Bạch hổ, phòng của Tenten.

Thấy nó bay về, Tenten xúm lại mặt gian không chịu được. Từ đôi mắt Haruka chiếu ra luồng sáng lên trên tường (kiểu như máy chiếu ý), chiếu lại toàn bộ những gì nó theo dõi được hai người kia ban nãy. Đây là một khả năng đặc biệt của nó, có thể chiếu lại tất cả những gì mà nó thấy hay nghe được (không khác gì cái camera cả). Tenten vừa xem vừa lắc đầu chép miệng:

- Hoàng huynh bạo thật, không phải dạng vừa đâu. Sao bây giờ mình mới biết rõ mặt thật nhỉ?

'Đúng là lòng dạ đàn ông'

16. Chương 16: Bạn Mới Và Rắc Rối

Mới sáng sớm mà Tenten đã chạy đến Long cung vần cho Sakura phải tỉnh mới thôi, rồi lôi đi đến cung Bạch Hổ dùng bữa sáng. Sakura vừa ăn vừa nhai vừa ngáp làm Tenten và Haruka ăn mất ngon.

- Con gái con đứa ăn cho đàng hoàng một chút chứ - Tenten nói.

- Oápppp... Người ta đang mơ đẹp mà cậu lại dội cho cả xô nước lạnh vào thế, còn càu nhàu gì nữa - nàng ngái ngủ trách móc.

- Mơ đẹp à? - Tenten chống cằm mặt trở nên gian xảo - Chà chà... Được zai đẹp ôm ấp cả đêm ngủ lại chả không ngon

Sakura đang ăn bánh bỗng dưng nuốt không qua họng mà còn bị tắc nghẹn lại.

"Ặc ặc... Khặc khụ khoẹ..." Sakura ôm cổ ho sặc sụa đủ thứ tiếng. Phải dùng mấy bình nước mới thông được họng. Đang uống nước mà Tenten cũng không tha, còn bồi cho câu:

- Tớ nói gì sai sao, lần trước hai người còn ôm ấp nhau ngồi trên đại bàng ngắm hoàng hôn tình cảm tình củm thế cơ mà.

"Phụtttttt.... Sặc sục soẹ..." Toàn bộ số nước không chỉ trong miệng mà còn từ dạ dày trào ngược lên bè bè lũ lũ kéo nhau ra ngoài.

Phải mất năm phút sau Sakura mới lấy lại được vẻ bình thường, lau đi hết nước mắt nước mũi đi, chỉnh lại giọng nói:

- Tenten, tớ không biết cậu nghe tin đấy ở đâu nhưng đấy không phải sự thật - nàng nói dối, cố làm ra vết mặt thành thật hết mức.

Tenten búng tay ra hiệu, mặt trông rất ngầu. Haruka liền bay ra đậu lên vai Tenten, đôi mắt chiếu ra ánh sáng và chiếu lại tất cả những gì nó nhìn thấy.

Sakura rơi cằm xuống đất, lưỡi trải thảm đỏ cho răng lần lượt đi xuống. Trước khi Haruka kịp chiếu tiếp thì đã bị Sakura tóm cổ lắc như lắc, làm mặt ác quỷ kèm cái giọng rất chi là lưu manh.

- Cái con phản chủ này, 18 năm tao nuôi mày tốn tiền (tốn xu nào đâu mà mẹ chém như thật thế?) nước nôi thức ăn hàng hiệu mà mày trả ơn tao như thế à? liệu bây giờ có quá muộn để làm món "gà" hầm không nhỉ!!!

Nhìn bản mặt hắc ám của cô chủ nó không kiềm chế được mà run lên như cầy sấy, lông lần lượt xù hết cả lên rồi đổi hết sang màu trắng, mặt cắt không còn một giọt máu. Bỗng nhiên nó thấy ở cổ nơi đang bị Sakura tóm nóng rực lên, ngước nhìn lại mặt Sakura lúc bấy giờ, nàng đang.... cười. Nhưng sao nó không thấy vui mà lại thấy rợn gáy nhỉ!

- Ta biết rồi, món gà nướng thành tro thì sao nhỉ

Thấy tình hình không ổn, Tenten liền can thiệp vào trước khi nàng được thưởng thức món tro gà cho bữa sáng. Giật Haruka suýt bị nướng chín ra khỏi tay ác quỷ, nàng vội đánh chống lảng.

- Thôi nào, Sakura, ăn nhanh bữa sáng đi còn đi chơi.

- Đi chơi? Đi đâu, không phải chúng ta quậy hết cả hoàng cung rồi còn gì? - nàng nhún vai chân nản nói, ngồi xuống tiếp tục bữa sáng.

- Ồ hồ hồ, bạn yêu à, tớ có nói là chơi trong hoàng cung đâu

Buông đũa xuống khó hiểu nhìn Tenten.

- Đừng nói với tớ là cậu định ra ngoài, Tenten.- Chuẩn men, cậu cứ đoán đúng ý tớ thế -

Sakura lập tức lên tiếng phản đối, mặt kiểu "cậu đang đùa à?"

Thấy cái vẻ mặt đó, Tenten mới trả lời.

- Không, tớ nghiêm túc đấy. Ở hoàng cung mãi cũng chán, thỉnh thoảng phải lượn ra ngoài chứ. Vả lại như thế sẽ gần gũi với dân chúng hơn, phải không?

- Lần đầu tiên trong đời, cậu nói đúng. Nhưng... Có hai vấn đề cần phải giải quyết. Một là hoàng cung canh nghiêm ngặt thế kia, mọi người lại thừa sức nhận ra bọn mình nên ra ngoài chắc chắn sẽ gây rầm rộ. Hai, là Sasuke sẽ trở về vào trưa, hắn mà không thấy tớ và cậu thì hai chúng ta coi như xác định. Vậy... Cậu định làm thế nào? - nàng điềm tĩnh nói. Kiểu này chắc hôm nay ở nhà rồi.

Trái ngược với những gì Sakura tưởng, Tenten lại cười lớn, vỗ vai nàng nói:

- Sakura à, cậu nghĩ tớ là ai cơ chứ? Mấy chuyện này tớ tính cả rồi. Thứ nhất, chúng ta chỉ việc dùng thuật thay đổi màu tóc, mặc đồ cung nữ khoác áo choàng là xong, chỉ cần nói là ra ngoài mua đồ là ổn. Thứ hai, hôm nay hoàng huynh có việc xuất cung đến phủ phiếc nào đó ăn tiệc, đến tối muộn hoặc đêm mới về. Tóm lại là khỏi lo, tớ trốn ra ngoài quen rồi.

- Nhưng... ra ngoài kiểu gì, có thành lính nào dở hơi cho một đứa chùm mặt mũi kín mít ra vào tự nhiên thế không?

Lắc đầu thất vọng, nàng lấy trong áo ra lệnh bài của quận chúa giơ trước mặt cô bạn ngờ nghệch.

- Aaa... Ra là vậy... Hì hì, quên mất - nàng gãi đầu cười xoà.

- Sakura à, người ra không đẻ ra cái lệnh bài này để ngắm đâu nhé!

- Vậy chúng ta đi thôi nhỉ!

- Làm gì mà phải xoắn, thay đồ và ngoại hình trước đã.

- Ờ nhờ... - dạo này đầu óc mình có vấn đề quá.

Tenten sai người lấy hai bộ đồ cung nữ kèm theo cái áo choàng có mũ nữa. Trong lúc chờ, nàng thi triển thuật biến thân.

"Henge no Jutsu" (thuật biến thân)

Tức thì một làn khói trắng bao quanh hai người, khi khói tan tức là hai cô gái hoàn toàn khác hiện ra. Một người có mái tóc màu đen dài được Tết gọn ra sau, mắt lục bảo, còn người kia tóc màu vàng nắng dài ngang lưng được để xoã, mắt nâu. (Nhìn ảnh) Thực tình mà nói thì bọn họ chỉ thay đổi đúng màu và kiểu tóc, còn mặt mũi mắt thì giữ nguyên, tuy vậy nhưng nhìn cả hai trông rất khác. Bằng chứng là cung nữ vừa đem đồ vào đã hét toáng lên báo động có người lạ. May mà hai người nhanh chân nhảy vào bịt mồm cô cung nữ đó. Phải nhìn kĩ mới biết đó là quận chúa và thánh nữ. Ít người đã từng nhìn kĩ mặt mũi thánh nữ và quận chúa nên cái này không đáng lo. Thay nhanh quần áo cung nữ và khoác áo choàng vào chùm mũ kín mặt, không quên cầm theo mấy cái hộp, bình để cho giả dạng cho nó giống.

Đi đến cổng kiểm tra, một tên lính to con mặt mũi dữ tợn ra tra hỏi:

- Đứng lại. Các ngươi ra ngoài làm gì?

- Chúng tôi phụng mệnh quận chúa và thánh nữ ra ngoài thành mua chút hoa quả tươi tẩm bổ - Tenten nhanh miệng nói.

Nghe lí do có vẻ không hợp lí lắm, hắn hắng giọng quát:- Không phải lúc nào hoàng cung cũng được nhập vào đủ thứ hoa quả tươi tốt nhất sao? Các ngươi có thật là nghe theo lệnh quận chúa và thánh nữ không đấy, hay là gián điệp từ quốc gia khác hả?

- Ngài không tin thì tự mắt mà xem đi - Tenten giơ cái lệnh bài của mình ra trước mặt hắn.

Nhìn cái lệnh bài to lù lù bằng vàng ròng trước mắt mà hắn hơi run run. Lệnh bài này đích thị là của quận chúa không sai một li.

- Aiss... Nếu ngài cứ nhất quyết không cho đi thì ta đành quay về bẩm báo với họ vậy. Không biết quận chúa và thánh nữ mà ra tay thì như thế nào nhỉ? - nàng gián tiếp đe doạ.

'Tự nhiên lôi mình vào đây làm gì?' Sakura nghĩ thầm =_='

Thái độ hắn liền quay ngoắt 180°, giọng ngọt như đường nói:

- Ấy chết, cô nương, là ta đã quá nghi ngờ rồi, mời hai vị đi lối này... Và xin đừng nói gì với quận chúa và thánh nữ ạ...

Làm việc ở hoàng cung bao lâu nay hắn thừa biết quận chúa tính khí bộp chộp dễ nóng nảy, một khi mà nổi điên lên thì sát khí tỏa ra đủ để đóng băng nguyên cả cung Bạch Hổ và giết chết một đàn sói. Còn thánh nữ thì trước đây hắn đã nghe người trong cung đồn về chuyện 7 quả táo, nghĩ mà vẫn thấy kinh dị, mà hắn sợ làm phật ý thần tháng thì đảm bảo kiếp sau làm trâu làm ngựa còn chẳng dám mơ, chỉ làm côn trùng kiến bọ cho người ta dẫm đạp, có khi còn bị đày xuống 18 tầng địa ngục chứ không đùa. Hắn cũng không phải thằng đần mà không biết hoàng thượng đặc biệt sủng ái thánh nữ, quận chúa còn là em gái cưng nữa, động tới hai người phụ nữ của hoàng thượng thì đảm bảo chết không toàn thây, mà được chết còn sướng chứ mà bị tra tấn dở sống dở chết thì thôi rồi lượm ơi...

Tenten và Sakura được đặc quyền không phải xếp hàng kiểm duyệt mà đi thẳng cổng ra ngoài. Lại còn được hắn gọi cho hắn xe ngựa đi ra tận chợ nữa chứ, đỡ mất công cuốc bộ. Cái này gọi là lợi dụng quyền hành, có quyền thì phải hành chứ, dại gì mà không dùng.

Xe ngựa dừng ở chợ, sau khi trả tiền cho ông đánh xe, hai người leo xuống.

- Uầy... Đông thật... - Sakura thán.

Tất nhiên là đông rồi, bây giờ mới là 7 giờ, thời điểm họp chợ nên dòng người kéo đến đông nườm nượp. Chợ trải dài từ đầu phố đến cuối phố, mà đấy mới chỉ là một con phố thôi đấy. Đủ thứ đồ được bày bán, từ đồ ăn đến đồ dùng đến đồ trang sức, y phục, vải lụa,... Các quán ăn, quán rượu đều mở cửa. Tiếng nói chuyện, tiếng gọi mời chào hàng của những ông, bà chủ làm phiên chợ trở nên náo nhiệt.

Sakura vừa đến đã nhìn thấy đủ thứ đồ đẹp đập vào mắt, nàng kéo tay Tenten chạy hết gian này đến gian khác ngắm nghía đồ đạc. Dù đây chỉ là hàng lởm, về chất lượng thì còn phải chạy dài mới đuổi được đồ của hoàng cung nhưng cả hai vẫn rất thích. Nàng và Tenten mua một đôi vòng mạ bạc mỗi người đeo một cái để làm kỉ niệm lần trốn đi chơi này. Cả hai chạy hết chợ này đến chợ khác, vừa đi vừa mua vừa ăn, hoá ra đồ ăn cũng ngon phết, thịt xiên nướng, nem chua rán, chả cá xiên, bánh ngọt, kẹo dẻo,... Đồ cũng chẳng mua được mấy, vì trong cung thiếu gì, chỉ cần phẩy tay phát là sẵn trước mặt, hôm nay chủ yếu là đi ngắm và thưởng thức đồ ăn ở chợ, bao nhiêu món đường phố chỉ trong một buổi trưa và chiều hai cô nàng đã lần lượt thử hết, mỗi thứ một ít, ngon thì ăn nhiều, thế mới là cuộc sống. Chơi đến 4 rưỡi chiều thì chợ bắt đầu vắng, rong ruổi cả ngày thế cũng đủ rồi, cả hai quyết định đi về. Dọc đường tìm bắt xe ngựa thì thấy đằng xa mọi người đang xúm lại xôn xao bàn tán cái gì không biết, thấy có vẻ căng lắm.

- Bọn mình ra xem thử đi - Tenten nói.

- Ừ. Không biết có cái gì nhỉ! - Sakura cùng bạn kéo nhau ra xem.

Đứng hỏi mấy bà quanh đấy thì biết phong phanh là có một cô gái không may va vào và đánh đổ nước lên người một tiểu thư nhà giàu nào đó. Bây giờ cô tiểu thư đó đang quát mắng cô gái kia dù cho cô gái đó ra sức xin lỗi.

Bản chất tò mò trỗi dậy mạnh mẽ, Sakura và Tenten cực nhọc khổ sở mãi mới chen được qua đám đông, cận cảnh hiện trường.

- Xin lỗi cô, là lỗi của tôi. Xin lỗi - một cô gái mái tóc dài màu xanh tím, đôi mắt màu bạc đang rối rít cúi đầu xin lỗi. Nhìn dáng cô gái này trông có vẻ lúng túng lắm, chắc không cố tình đâu.

Còn bên kia thì một cô gái ăn mặc điệu đà, mặt bôi son phấn, mái tóc màu đen óng ả, đầu cài trâm kẹp đủ kiểu, nhìn là biết con nhà giàu phách lối rồi. Cô ta không ngừng nạt nô quát mắng.

- Ngươi tưởng xin lỗi là xong à, hả? Bộ váy đẹp của ta bị ngươi bôi bẩn vào rồi, tí nữa tá còn đi ăn tiệc nữa, giờ lấy gì để thay hả?

Mà, cái mặt này trong quen quen. Ghé vào tai Tenten thì thầm hỏi:

- Tenten, không phải cô ta là cô vũ nữ hôm bữa tiệc ở hoàng cung sao? Cái cô mà mấy ông quan tiến cử vào làm hoàng hậu cho Sasuke ý.

- Không cô ta thì còn ai vào đây nữa. Cô ta là Noyasu Kiri, cha cô ta là quan Tổng đốc vùng này, anh cô ta là quan ngũ phẩm trong triều rất có tiếng. Cô ta lúc nào cũng cậy quyền cha và anh mà đi bắt nạt người khác, xung quanh thì là mấy con khác xu nịnh. Con tóc nâu bên cạnh kia là Nizako Kara, cũng suốt ngày theo Kiri ức hiếp những người khác. Cả hai bọn chúng đều đang cố mồi chài hoang huynh mà không được... - 'Tất nhiên là còn lâu mới được vì hoàng huynh yêu Sakura mà.' Tenten chỉ nghĩ chứ không nói ra, định để sau này cho hoàng huynh tự thổ lộ.

Quay trở lại cuộc cãi nhau, cũng không hẳn là cãi nhau.

- Thực tình xin lỗi, tôi... tôi sẽ đền cho cô cái mới.

- Đền á? - Kiri cười khẩy - Ngươi biết cái váy này là hàng độc nhất vô nhị được may riêng cho ta không? Nó là vô giá. Hạng con gái thấp kém như ngươi có làm cả đời cũng không đền nổi 1 phần 10 của nó. Đồ hèn hạ...

Nghe Kiri nói, cô gái tóc xanh tím kia bỗng rưng rưng nước mắt, cúi gằm mặt xuống.

Thế này thì quá đáng quá rồi đấy, chỉ đổ có vài giọt nước mà chửi bới xúc phạm người ta như thế, Sakura tức giận xen vào quát thẳng vào mặt Kiri:

- Cô quá đáng vừa vừa thôi. Cô lấy đâu ra tư cách mà xúc phạm người ta như thế?

Kiri lần đầu bị mắng như thế nên cơn tức sôi trào:

- Ta thích xúc phạm ai là quyền của ta, liên quan gì đến ngươi.

- Cô đừng có mà cậy quyền mà chửi mắng người ta chỉ vì tí chuyện như thế. Nói cho cô biết, cô chửi người ta là đồ hèn hạ nhưng tự xem lại bản thân mình đi. Đường đường là một tiểu thư được dạy dỗ ăn học mà đi xúc phạm người ta không tiếc lời như thế. Cô mới là đồ hèn hạ, đồ vô học, đồ đầu đường xó chợ - Sakura Quát cô ta cho bõ tức. Cho đến giờ mà nói thì ngoài Sasuke ra, chưa ai địch nổi nàng về khoản đấu khẩu.Kiri lần đầu bị chửi như thế phải nói là nhục như con trùng trục, lại còn bị chửi chỗ đông người nữa chứ, bao nhiêu tiếng xì xào bàn tán hướng thẳng đến cô ta. Căm thù nhìn Sakura, nhân lúc nàng quay ra hỏi han cô gái kia thì giơ tay định đánh nàng, nhưng tay hạ xuống giữa chừng thì bị Tenten ra ngăn, giữ chặt cổ tay ả bóp chặt như muốn bẻ gãy xương ả. Đánh lén à, Uchiha Tenten nàng từ xưa luôn ghét cái trò hèn hạ này, nay ả lại dám dùng trước mặt nàng, lại còn định đánh Sakura nữa, nàng quyết không tha.

Vặn ngược tay ả lại làm ả nhăn mặt kêu đau. Cho chết.

- Thôi, không đáng đâu. Tha cho cô ta đi - Sakura nói.

Nể tình bạn chí cốt, Tenten mới buông ra chứ không nàng vặn cho đứt tay ả mới bõ tức.

Kiri vừa được thả liền ôm cục hận tức đùng đùng bỏ đi, đám đông cũng từ thế mà tan rã, đường ai người nấy về. Đang hỏi cô gái nạn nhân đó có sao không thì đằng xa một cô gái tóc vàng hớt hải chạy lại.

- Hinata...

- Ino? - cô gái tóc xanh tím thốt lên.

- Cậu thật là... đi đâu mà tớ tìm mãi. Mà... - nàng chỉ tay vào Sakura và Tenten thắc mắc - Họ là ai đấy?

- Họ là người giúp đỡ tớ ý mà - Hinata nhẹ nhàng nói.

- Giúp đỡ? Tớ mới đi có 15 phút đã có gì xảy ra sao? - cô gái tên Ino hỏi.

Hinata nghe vậy thì lắp bắp tránh sang chuyện khác nhưng Tenten đã kể lại toàn bộ cho Ino nghe. Nghe xong mà nàng sôi máu bẻ tay răng rắc...

- Con khốn đó tớ mà gặp lại thì đừng mơ mà sống nổi quá 5 giây với tớ. Hừ quanh nàng tỏa ra sát khí bừng bừng làm người qua đường còn thấy sợ run chân.

- Chuyện qua rồi, kệ đi, Ino - Hinata cố làm bạn nguôi giận, rồi quay sang cúi đầu cảm tạ hai vị ân nhân - Cảm ơn hai người đã giúp đỡ.

- Có gì đâu, chúng tôi chỉ thấy con ả đó chướng tai gai mắt cậy quyền nên ra xử tí thôi - Tenten xuỳ xuỳ tay nói.

- Dù sao vẫn phải cảm ơn. Hai người tên gì? - Ino tạm bỏ qua chuyện kia, nở nụ cười hỏi.

- À... Tôi tên là Haru... Ka - Sakura suýt nữa thì phun cả họ tên ra, may mà Tenten bên cạnh huých cho phát. Thôi đành mượn tên Haruka vậy.

- Còn tôi tên là Tekira - Tenten đã nhanh trí bịa ngay cho mình một tên.

- Tôi là Ino. Cảm ơn hai người đã giúp đỡ bạn tôi, Hinata. Thế này đi, hay tối nay hai người qua nhà tôi chơi, tiện trả ơn luôn - Ino vui vẻ đề nghị. Nàng mới gặp nhưng lại có thiện cảm với hai người này nên muốn mời họ về nhà chơi luôn.

Tenten và Sakura nghe xong thì vui lắm, càng tốt, tối nay đang không biết làm gì cho giết thời gian, nay lại có người mời đi chơi, ngu gì mà từ chối.

- Được vậy thì tốt quá. Chúng tôi không làm phiền gia đình chứ? - Sakura hỏi.

- Ồ không phiền đâu. Hôm nay nhà chúng tôi có tiệc mà, càng đông càng vui nhỉ! - Ino vừa nói vừa cười lớn.

Bốn người lên xe ngựa đến nhà Ino. Bước xuống xe, Sakura há hốc mồm ra, cái cổng to bự tổ chảng, ngước nhìn thôi đã mỏi cổ rồi, không biết bên trong thì rộng thế nào nhỉ.'Bà này chắc là tiểu thư khuê cát gì rồi'

- Ino, Hinata này, hai người họ là gì nhỉ? - Tenten quay sang hỏi.

- Tôi là Yamanaka Ino, còn đây là Hyuuga Hinata.

'Thảm nào, con gái của Quan nhất phẩm và Tả thừa tướng có khác. Kiri động nhầm người rồi' Tenten xoa cằm suy tư.

- Tekira, vào nhanh đi còn đứng đấy làm gì? - Ino giục, mọi người đã vào đến giữa sân rồi còn bà vẫn đứng cửa mặt nhìn rất ngộ.

- Ờ, đây đây - Tenten vội chạy vào.

Ino kéo ba người đến phòng riêng của mình rồi sai người chuẩn bị y phục, trang điểm cho họ đâu vào đấy. Cảm kích trước Ino, cả hai người cúi đầu nói:

- Đa tạ tiểu thư đã cho tham dự bữa tiệc, lại còn chuẩn bị cho thế này nữa, chúng tôi Kh....

Chưa kịp nói hết câu Ino đã cắt lời.

- Thứ nhất, đừng gọi tôi là tiểu thư tiểu thiếc gì cả, tôi có tên mà. Thứ hai, đa tạ cái nỗi gì, không phải mấy người giúp đỡ Hinata sao nên trả ơn là chuyện đương nhiên, phải không Hinata? - Ino quay sang Hinata.

- Ừm...- nàng gật đầu lia lịa.

- Thứ ba, nếu muốn trả ơn thì... kết bạn với chúng tôi nhé!

- Hả? Được chứ? - Tenten và Sakura nhướn mày. Cô tiểu thư này lạ quá, vừa gặp nhau chưa đến 30 phút đã kết bạn rồi.

- Được chứ sao không. Rồi, tớ coi thế là câu đồng ý rồi nhé! Bắt tay cái coi - không kịp chờ hai người phản ứng thì Ino đã tóm lấy hai tay bắt vui vẻ.

Hên nhỉ, tự nhiên hôm nay trốn ra ngoài lại kết thêm được hai cô bạn mới nữa. Một người tính cách phóng khoáng, vui vẻ, tự nhiên, còn người kia tính có hơi rụt rè nhưng lại rất hiền lành và dễ thương. Từ nay về sau phải tích cực trốn ra ngoài thường xuyên mới được.

Và thế là trong lúc ngồi chờ thì cả bốn cô nàng đã nhập cuộc rất nhanh, bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất lôi hết ra chém. Bốn người vừa mới gặp nhưng gu nói chuyện rất hợp nên nói mãi không chán. Đang chuẩn bị đến chuyện người yêu thì tự nhiên có thằng nào đó xông vào phá đám (làm au chỉ muốn cho nó một đạp).

- Dạ thưa tiểu thư, hai lão gia gọi hai người đến ạ.

- Tổ sư nhà ngươi, bà đang buôn chuyện hay. Đợi tí bọn ta đến - Ino đập bàn càu nhàu.

- Vậy phiền các cậu rồi. Chúng tớ sẽ quay lại nhanh thôi - Hinata nói.

- Không sao, trong lúc chờ bọn tớ đi dạo cũng được - Sakura nói, tay kéo Tenten đi ra ngoài.

- Thế nhé! - Ino vẫy tay chào hai người rồi kéo Hinata đi nhanh.

Sakura và Tenten đi dạo quanh khuôn viên, ở đây cũng có vườn tược hồ rộng rãi, cũng không thua gì hoàng cung cả.

Đang mải nói chuyện nên không nhận ra có người đứng phía trước.

- Các ngươi...

- Hở??? - Tenten và Sakura ngẩng mặt lên và đứng phía trước là Noyasu Kiri đang ném con mắt căm tức về phía họ.

- Các ngươi là lũ dám vô lễ với ta ban nãy - ả tức giận nói.- Ngươi là gì của bọn ta mà bọn ta phải có lễ với ngươi. Đồ vô học - Sakura khinh bỉ quăng cho ả câu.

Kiri nghe xong thì tức ói máu, Noyasu Kiri cô ta từ trước đến nay chưa từng bị ai chửi cho bẽ mặt như vậy. Nhất định ả không thể chịu thua dễ như vậy. Ném con mắt kinh tởm về phía hai người, ả giễu cợt nói:

- Hai lũ tiện tì thấp kém như ngươi làm gì ở bữa tiệc dành cho hoàng gia quý tộc thế này?

Tenten còn khinh chẳng buồn nhìn ả? Nhìn làm gì cho bẩn mắt.

- Chúng tôi đây được mời hẳn hoi chứ không đi ăn bám theo cha như cô đâu.

- Lũ các ngươi đừng tưởng được mời là xong. Theo ta các ngươi nên tự cuốn xéo khỏi đây đi kẻo lại bị tưởng nhầm là tì nữ mà bị đuổi đi.

- Đây là theo cô thôi, chúng tôi tội gì phải nghe theo loại không có học thức như cô. Mà tôi nghĩ cô mới nên xéo khỏi đây đấy, đồ ăn bám - Sakura khinh khỉnh nói.

- Các ngươi... Người đâu, bắn lấy hai con ranh này lại.

Binh lính liền ra vây quanh xúm lại bắt hai người. Cáu thật đấy, nếu không phải giả thành giời khác thì nàng đã nướng chả cái lũ chết tiệt này.

Mọi người xung quanh bắt đầu xúm lại quanh. Ino và Hinata thấy ồn ĩ nên chen vào xem.

- Haruka, Tekira - Hinata vội chạy lại thì bị bọn lính ngăn lại.

- Á à... Không phải đây là con bé làm bẩn y phục của ta sao? - Kiri bước ra xô ngã Hinata.

Nhìn thấy bạn mình ngã như vậy, Ino chạy ra đỡ bạn, tức giận quát to.

- Con ranh kia, sao ngươi dám đánh bạn ta?

Hình như Kiri không biết mình động phải ai nên vẫn ngang nhiên vênh cái mặt lên.

- Ta thích đánh ai là quyền của ta đấy. Ngươi làm gì được chắc. Mà chơi với loại thấp kém như cô ta chắc ngươi cũng thế thôi.

"BÙMMM..." Rồi, Ino đã lên cơn rồi đấy, không những vậy Sakura và Tenten cũng điên tiết rồi đấy. Vùng tay ra khỏi tên lính, xoay người đấm hắn một cú làm hắn văng xa cả chục mét. Sakura tiến lại tát Kiri một cái làm ả ngã sõng soài xuống đất, tay ôm một bên má đỏ lừ.

- Không ai, KHÔNG AI ĐƯỢC QUYỀN NÓI BẠN TA NHƯ VẬY.

Đúng lúc đó, cha của Noyasu đến, ả liên chạy ra ôm cha khóc nức nở vẻ oan lắm không bằng.

- Cha, mấy con tiện tì đó dám xúc phạm con, còn con tóc đen dám đánh con nữa chứ. Hức hức... Cha xem con gái cha bị ức hiếp quá rồi đấy.

Nghe con gái mà ông ta cưng như bảo bối bị như thế, mặt còn nguyên vết đỏ ửng kia, tức giận ra lệnh bắt Sakura lại, ép nàng quỳ xuống.

- Hỗn xược, hạng thấp kém như ngươi mà dám đánh con gái ta. Hôm nay lão phu sẽ thay trời trừng trị - ông ta giơ cao tay tát vào mặt Sakura.

Ino, Hinata, Tenten bất bình vùng dậy, nói thật mấy nàng sôi máu lắm rồi đấy. Bọn lính kia không biết điều lại còn dám ngăn cản nàng. Khốn nạn là bon chúng đông quá, mấy nàng còn bị giữ chặt chân tay nữa chứ.

Trên má Sakura đã đỏ lừ lên vì vết tát. Nàng phải giữ bình tĩnh lắm mới không biến hoá thành phượng hoàng ăn tươi nuốt sống lão già đó.

Kiri thấy nàng bị như thế thì vênh váo mặt giương giương tự đắc lên.

- Còn không mau khấu đầu xin lỗi con gái ta. - ông ta quát.

Nhếch mép khinh bỉ, nàng trừng mắt lên nói:

- Tại sao ta lại phải xin lỗi con ả đó? Các người đừng có cậy mình quyền cao mà muốn làm gì thì làm.

- Được, vậy hôm nay ta cho ngươi chết không toàn thây. - lão giật lấy kiếm từ một người lính rút kiếm ra định chém.

- Haruka - ba người bạn lo sợ cố vùng vẫy thoát ra.

Nguy to rồi, hoàng huynh mà biết Sakura trốn ra ngoài chơi thành thế này thì nàng coi như xong đời. Bây giờ chỉ còn cách xuất đầu lộ diện thôi. Mở miệng chuẩn bị kêu dừng tay thì đằng kia vọng tới tiếng thái giám.

"Hoàng thượng giá đáo"

17. Chương 17: Chiến Tranh Lạnh

"Hoàng thượng giá đáo"

Mọi người vừa nghe thấy hai chữ "hoàng thượng" thì liền tự động tránh ra làm hai bên đường và quỳ xuống khấu đầu, tất cả không trừ một ai, hô to:

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế..."

- Miễn lễ.

"Tạ ơn hoàng thượng"

Sasuke bước vào đến trước mặt Shigasa trầm giọng hỏi.

- Có chuyện gì?

- Dạ, khởi bẩm hoàng thượng, ả tiện tì này dám vô lễ với con gái thần nên thần hạ lệnh trừng trị nó làm gương.

Quay sang nhìn cô gái tóc đen đang bị lính giữ kia, hắn bỗng thấy nàng có chút quen quen.

Sakura nhận thấy Sasuke nhìn mình thì lập tức quay đi, thôi rồi, hắn mà nhận ra nàng thì chết là cái chắc.

Nấp sau Ino mà Tenten không ngừng run bần bật, mồ hôi đổ ra như suối, răng cắn gãy hết cả móng tay.

"Bỏ cha rồi, hoá ra hoàng huynh đi ăn tiệc ở đây. Đi đâu không gặp lại gặp đúng ở đây mới chết. Bây giờ mà bị phát hiện thì đảm bảo sau này đến nửa bước rời khỏi phòng cũng đừng mơ"

- Ngươi tên gì? - hắn lạnh lùng nói với Sakura.

Sakura giật thót tim, mặt tái mét lại, bây giờ chỉ cần thốt ra nửa từ thôi là hắn nhận ra giọng nàng ngay. Hơn nữa cái tên của nàng...

Sakura đành im lặng tính kế chuồn, thế nào Ino lại nhảy ra nói khi thấy hoàng thượng có vẻ cau mày hơi tức:

- Khởi bẩm hoàng thượng, cậu ấy tên là Haruka, là một người bạn của thần.

'Haruka không phải là tên con phượng hoàng của Sakura sao?'

Đôi mắt xoáy lại thành màu huyết sắc.

'Quả nhiên là nàng, Sakura. Nếu nàng ở đây thì chắc chắn Tenten cũng ở đây' liếc mắt sang bên cạnh và nhận ngay ra dòng chakra của hoàng muội mình. Được lắm, dám nhân dịp hắn xuất cung liền trốn ngay ra ngoài. Đảm bảo kế hoạch này là của Tenten.

Tenten nhìn thấy đôi mắt màu huyết sắc của hoàng huynh thì trong đầu xuất hiện ngay suy nghĩ:

'Thôi xác cmn định rồi'

Có điều là Sakura vẫn chưa biết là số mình đã xác định, cứ đinh minh là hắn chưa nhận ra.

- Thả nàng ta ra. - hắn ra lệnh.

Tức thì cha con Noyasu liền quỳ xuống.

- Hoàng thượng, chuyện này không thể được. Từ xưa đến nay những kẻ thấp kém dám vô lễ với bề trên đều phải chịu chết. Xử phạt ả không phải là ngoại lệ - Shigasa nói.

- Hoàng thượng, mong người hãy suy xét lại. Đòi lại công bằng cho tiểu n...

Lời ả còn chưa nói ra thì đã bị thanh âm lãnh khốc của Sasuke làm cho nín thin thít.

- Câm miệng - giọng hắn không to nhưng đầy uy nghi, lạnh lẽo làm người ta chết run.

Trừng mắt nhìn bọn chúng nói:

- Các ngươi có biết mình đòi trừng phạt ai không?

- Chẳng qua chỉ là tiện tì hoàng thượng việc gì phải để tâm - ả giễu cợt nói, nhưng câu nói tiếp theo của hắn đã làm ả cứng họng.- Haruno Sakura, nàng còn định giả dạng đến bao giờ nữa?

Haruno Sakura không phải là tên của thánh nữ sao? Mọi người nghe xong thì sợ hãi, binh lính đang giữ tay nàng cũng phải lập tức bỏ ra và lùi lại quỳ xuống. Cha con Noyasu thì phải nói là linh hãi luôn, mặt tái mét xanh lè lại.

Sakura nghe hắn gọi tên thì giật bắn mình. Hoá ra ban nãy nàng bị ảo tưởng, hắn đã biết từ lâu rồi.

- Uchiha Tenten, muội cũng ra đây ngay cho ta.

Tenten cũng đành lục cục đi ra trước sự kinh ngạc của không chỉ những người kia mà còn cả của Ino và Tenten nữa. Cả hai không dám tin rằng đó là thánh nữ và quận chúa, cha con ả Kiri kia xong đời rồi.

"Tham kiến thánh nữ và quận chúa" mọi người thêm một lần quỳ lạy nữa.

- Đứng dậy đi - Tenten nói, rón rén lúng túng cùng Sakura bước ra chỗ hoàng huynh.

Bị phát hiện rồi thì còn dùng thuật làm gì nữa, hai người đành giải thuật, màu tóc liền trở lại như cũ, hồng và nâu.

Kiri và Shigasa thì kinh hãi nhìn Tenten và Sakura, không thể tin được là ông ta vừa đánh và định giết thánh nữ, vô lễ với quận chúa.

Lờ đi hai người trước mắt, hắn lạnh như băng nói.

- Yamanaka Ino, kể lại cho ta nghe chuyện gì ở đây?

Ino bước ra, cúi đầu nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, quận chúa, thánh nữ và tiểu thư Kiri có chút xích mích do tiểu thư đẩy ngã Hyuuga Hinata. Tức giận nên thánh nữ đã tát Kiri, đúng lúc đó, ngài Shigasa đến và tát lại thánh nữ, còn rút kiếm định giết chết thánh nữ, may mà hoàng thượng xuất hiện. - Ino kể lai một lèo.

- Là ai gây sự trước?

- Là tiểu thư Kiri - Ino vạch tội Kiri.

Kiri nhìn thấy ánh mắt của hoàng thượng vội vã khấu đầu biện minh.

- Hoàng thượng, tiểu thư Yamanaka không chứng kiến từ đầu đến cuối nên không thể tin được. Hoàn toàn không phải do tiểu nữ gây sự.

Cười khẩy, Ino đắc ý nói:

- Tiểu thư Kiri à, ta tuy không chứng kiến từ đâu đến cuối nhưng tộc Yamanaka có khả năng đọc suy nghĩ người khác, những gì tiểu thư nghĩ bây giờ có cần ta nói ra không?

Kiri nghe thế thì sợ tím mặt, liền lạy lục van xin tha mạng. Tiếc là đen rồi, bất cứ ai động tới Sakura thôi hắn đảm bảo không toàn mạng, nay lại dám tát nàng, ngang nhiên xúc phạm và còn định giết nàng nữa. Tuyệt đối không tha.

- Người đâu, nhốt cha con Noyasu lại, chờ ngày xét xử.

- Tuân lệnh.

Binh lính kéo ra bắt bọn chúng lại, lôi đi mặc cho tiếng van xin ngày càng thảm thiết. Mọi người nhìn mà ai cũng thấy sợ, rút ra bài học rằng từ nay tuyệt đối không bao giờ được đụng đến hai người này.

Ra lệnh xong hắn đình đùng bỏ đi, không nói năng gì với cả Sakura và Tenten. Hai nàng kéo nhau ra trước Ino và Hinata gần đó, ngại ngùng nói:

- Ino, Hinata à, bọn tớ xin lỗi vì đã lừa dối hai cậu.

- Thánh nữ, quận chúa, không có gì phải xin lỗi cả. Dù sao chúng thần vẫn còn nợ hai người mà - Ino cười xoà nói.- Vậy... vẫn là bạn nhé! - Sakura vui vẻ nói.

- Vẫn là bạn, thánh nữ, quận ch...

- Dừng, gọi tên thôi, Sakura và Tenten nhé!

- Được. Giờ đi nhập tiệc thôi - Ino khoác vai Tenten, Sakura, kéo Ino đến phòng tiệc.

Tất nhiên là vẫn giữ được tình bạn, mọi người nói chuyện rất vui, chỉ trừ Sakura. Cả buổi Sasuke còn chẳng buồn liếc mắt nhìn nàng, chàng giận thật rồi. Thế nhưng nàng lại nghĩ đơn giản thế này, chắc hắn sẽ hết giận nhanh thôi. Tiếp tục cuộc nói chuyện bị bỏ dở ban nãy.

- Hinata à, cậu đã để ý ai chưa? - Tenten chống tay nói.

Theo phản xạ tự nhiên, lập tức mặt Hinata đỏ lừ lên, lắp bắp chối:

- Ch.. ưa... c... ó.

- Haizzz... Hinata, khai thật đi, thích ai rồi đúng không? - Tenten trêu chọc.

- Ch... ưa mà...

- Thôi cứ nhận đi, cậu ấy thích đại tướng quân Uzumaki - Ino phun hết ra luôn.

Đại tướng quân Uzumaki, Tenten và Sakura trố mắt ra nhìn "quả cà chua" trước mắt, rồi lại nhìn nhau lăn ra cười sặc sụa...

- Không thể tin được là người như Naruto cũng có người thích... Ha ha ha... (Sakura)

- Cái tên hậu đậu nhanh ẩu đoảng đó mà cũng có người yêu thầm cơ đấy. Tớ còn tưởng hắn ế đến nơi rồi... Á há há há... (Tenten)

Trong lúc đó, ở doanh trại, Naruto đang hắt xì như điên.

- Quái. Đang mùa xuân mà chẳng lẽ mình bị cảm???

Cười no nê rồi cả hai mới bình tĩnh lại nói:

- Thế, cậu đã tỏ tình chưa?

- Ch... ưa...

- Trời ạ, phải nhanh tay lên không là chậm đấy, biết đâu hắn bị cướp mất thì sao? Thể loại trăng hoa mây gió, mặt mũi tồ tẹt như hắn thì... - Tenten đập bốp lên bàn phát, Mường tượng ra đủ trường hợp không đẹp cho lắm.

- Ừm... Tớ định... Kh...i n...ào gặp th... ì sẽ nói.

- Cố lên, có gì gọi bọn tớ ra giúp đỡ nha!!! - Sakura cười tươi nói.

- Ừm. Cảm ơn các cậu!!!

Đảo mắt một vòng, giờ đến lượt Ino.

- Ino, lượt cậu đó - Tenten nhắc.

- À... Thì mình cũng có để ý một ông rồi... - Ino lí nhí nói. - Là... Sai- kun.

Nghe xong mà mặt Tenten nghệt ra như thể Ino nói đùa hay sao í:

- Sai, là Kosaka Sai, đội trưởng đội cấm vệ quân á? Đừng nói với tớ là cậu thích cái thằng bị bạch tạng và mắc bệnh "cười" đấy nhé!

- Đấy không phải là bệnh bạch tạng, là da trắng quá thôi. Mà cười nhiều có sao chứ, tiếng cười là liều thuốc bổ, cười càng nhiều sống càng lâu chứ sao? - Ino lên tiếng bênh người yêu - Sai-kun là tuyệt vời nhất - Ino bắt đầu ngồi mơ mộng.

- Kinh, chị Ino bênh "chồng" đấy - Tenten đá đểu.

- Hứ! Thì sao. Xong của tớ rồi, đến lượt cậu đấy Tenten.Chán nản thở dài, nhấp ít rượu ca cẩm.

- Tớ thì làm gì có để ý thằng nào đâu. Thằng nào cũng như thằng nào, chán không buồn tả. Cứ như zai đẹp và ga lăng chết hết rồi hay sao ý

Ino nghe Tenten nói cũng thừa tin là sự thật. Từ trước đến nay nàng đã nghe đủ các hoàng tử, thiếu gia đến cầu hôn quận chúa nhưng lần lượt bị nàng phũ phàng từ chối, vài thằng dai quá thì bị nàng thả hổ ra lùa.

Ba cô nàng đã xong, giờ đến đối tượng cuối, Sakura.

- Sakura à, cậu đã để ý ai chưa?

Ino vừa dứt lời thì lập tức 4 con mắt xảo trá trên hai khuôn mặt không thể đểu cáng hơn được nữa hướng đến nàng.

- À thôi, không cần trả lời đâu. Để tớ đoán nhé. Cậu... thích hoàng thượng đúng không? - Ino gian tà nói.

- Vớ... V... ẩn. H... ồi n...ào? - Sakura đỏ mặt chối.

- Aww... Ngại rồi kìa. Cậu biết không, Từ chối chính là bước đầu của sự thú nhận đó. (Tenten)

- Chối làm gì nữa, ban nay bọn tớ đều để ý hết ánh mắt của hoàng thượng nhìn cậu rồi. Lo lắng, quan tâm này. Úi chà, quan tâm mới sợ chứ - Ino thừa nước công kích Sakura, cho nàng nước mất nhà tan phất cờ trắng xin hàng mới thôi.

- Rồi. Có thích được chưa? Nhưng chỉ một chút thôi - Sakura ngại ngùng nhận.

- Hẳn chỉ là thích thôi. Bạn yêu à, thích thì đã không ngủ cùng và ôm ấp nhau như thế nhá! - Tenten cười đểu nói.

- Ối giời, còn ngủ chung và ôm ấp nhau cơ á? - Ino ngạc nhiên cười, vỗ bôm bốp vai nàng nói - Sakura à, tớ không ngờ cậu lại táo bạo đến thế đấy? Thế đã...

- Chưa chưa, chưa hề - Sakura nói, tay hết khua bên này đến khua bên kia. Sao đầu óc Ino lại có thể đồi bại như thế cơ chứ?

- Thật không đấy? - Ino nhướn mày nghi ngờ.

- Thật - nàng chắc nịch khẳng định.

- Thế... Bao giờ định?

- KHÔNG BAO GIỜ.

Sakura đã chính thức bùng choái...

Phải khổ sở lắm mới xoay sang được chủ đề khác. Cả buổi hôm đấy bốn cô gái nói chuyện rất rôm rả, dù Hinata không nói mấy.

Đến tận tối muộn hai người mới lên xe ngựa cùng Sasuke hồi cung. Sakura tạm biệt Tenten rồi về Long cung. Sasuke đã chuẩn bị phòng riêng cho nàng, toàn đồ xịn và đẹp khỏi chê luôn, quan trọng là cái giường nó rất êm và to, đêm ngủ khỏi lo lăn xuống đất.

Sakura có lẽ sẽ tận hưởng cuộc đời an nhàn này nếu như Sasuke không phải là tên giận dai. Vâng, nói thế không sai đâu, từ hôm chuyện nàng và Tenten lẻn ra khỏi cung thất bại, suýt bị giết, bị hắn bắt gặp ngay tại trận mới nhục, hắn đã chính thức cho nàng ăn cả tấn bơ chứ ít gì. Nhìn thấy nàng là đi chỗ khác, cần nói gì cũng chỉ sai người gián tiếp nói, quyết không gặp mặt và nói với nàng dù chỉ là nửa chữ. Mới đầu nàng cũng không thèm quan tâm tới chuyện này, hàng ngày vẫn hay đến chỗ Tenten đi chơi và lại lên kế hoạch chuồn tiếp. Nhưng mà lần này đã thất bại ngay từ khi chưa bắt đầu, Sasuke đã hạ lệnh cấm bất kì ai xuất cung, kể cả có giấy phép hay lệnh bài của hắn đi chăng nữa, trái lệnh lập tức xử trảm kẻ để cho ai ra ngoài. Thế là hai người đành chôn chân ở ru rú trong phòng. Tệ hơn, Sakura còn bị cấm cung hoàn toàn, không được rời nửa bước khỏi Long cung, ngay cả Tenten cũng không được đến thăm, ai gặp nàng cũng sợ hãi căn bản là do chuyện cha con nhà Noyasu kia đã bị xử trảm, thây bị ném vào sa mạc cho diều hâu, quạ xẻ thịt ăn đã làm mọi người kinh hãi rồi. Tên chết tiệt đấy định cầm tù nàng đấy à? Đã thế nàng cũng bơ hắn cho biết tay. Và thế là chiến tranh lạnh bắt đầu.Sakura chọn cách giết thời gian là ngồi cày quyển y thuật chị nàng gửi. Một người tăng động như Sakura mà chịu ngồi yên đọc sách thì trời phải sắp sập đến nơi rồi, hoặc là chim biết trèo cây, khỉ biết bay, lợn mọc cánh, bò biết sủa, kiến to bằng người,... đại loại là đi ngược lại tự nhiên. May mắn là không như vậy, Sakura quả nhiên chỉ trụ được 2 ngày 10 tiếng 34 phút 12 giây 7 tíc tắc là phát khùng lên rồi. Hắn nghĩ hắn là ai mà giam được nàng cơ chứ, nàng cứ đi đấy, làm gì được nhau.

Hùng hổ đạp cửa đi ra ngoài cổng cung thì bị một toán lính ngăn lại.

- Thánh nữ, xin người hay về phòng.

- Ta không thích đấy. Thì sao?

- Xin người hãy về phòng. Nếu không... - người lính ấp úng chạm vào thanh kiếm.

Hành động đó đập vào mắt nàng, Sakura thì có bao giờ sợ mấy cái trò này, mặt vẫn rất khí thế, tay bẻ răng rắc.

- Muốn oánh nhau à, càng tốt, lâu rồi ta chưa được khởi động chân tay.

Ngược lại so với những gì nàng mong đợi, tên lính quỳ xuống khóc lóc van xin.

- Hức hức, thánh nữ, xin người về phòng đi, nếu hoàng thượng mà biết người ra ngoài thì đảm bảo thần không những không toang mạng mà cả họ nhà thần cũng chết theo. Xin người rủ lòng từ bi... Hức hức...

'Tên khốn, lại cái trò uy hiếp này, ngươi được lắm, cứ đợi xem một ngày ta trả ngươi đủ'

Sakura bất đắc dĩ về phòng trút giận lên đống gối, miệng lầm bầm chửi rủa rồi lại ngồi gục xuống than cho số ruồi bâu của mình. Không biết nàng còn phải chịu cực hình đến bao giờ nữa đây?

”Cộc cộc”

Sakura ngẩng đầu lên vểnh tai nghe tiếng động phát ra từ đâu.

”Cộc cộc”

Là từ cửa sổ, Sakura vội chạy ra mở cửa và bắt gặp Haruka. Ôm chầm lấy nó ăn vạ:

- Hức hức, tao khổ quá mày ơi, bị tên bạo chúa đó ức hiếp. Tên khốn đó!!! Sao tự nhiên hôm nay mày đến thăm tao vậy? Nhớ quá đi!!!

Hình như mấy hôm nay do bị nhốt một mình nên thành ra tâm lý nàng không được ổn định cho lắm.

Buông Haruka ra, nàng hỏi có chuyện gì thì thấy ở chân nó có buộc một cuộn giấy. Gỡ ra đọc.

”Ngày buồn tháng nhớ năm thương, thân gửi bạn yêu Sakura của tớ,

Mới xa cách có mấy ngày mà tớ đã nhớ cậu gần chết rồi. Cậu sống tốt không? Hoàng huynh có ức hiếp cậu không? Hỏi thừa nhưng chắc chắn là có đúng không? Tớ nhận được thư của Ino và Hinata từ bên ngoài rủ chúng ta đi chơi nhưng thối thây là tình hình của chúng ta hiện giờ, chim lồng cá chậu thế này thì... Bây giờ chỉ có cậu mới giúp được chúng ta thôi. Hoàng huynh nhốt thế này trăm phần là lo bọn mình trốn ra rồi suýt chết như lần trước. Cái đầu của tớ sau bao ngày đã nặn ra được chất xám, tớ biết cách này hơi khó tí nhưng cậu thử dùng mỹ nhân kế xin hoàng huynh đi, huynh ấy trông thế thôi nhưng dễ mềm lòng trước cậu lắm, còn tớ mà xin thì bị phạt là cái chắc. Thế nhé, có gì gửi tin cho tớ.Tenten”

- Đợi ta một tí nhé, Haruka.

Nàng lấy giấy bút ra bắt đầu viết.

”Thân gửi Tenten yêu dấu,

Tớ cũng rất nhớ cậu và tất cả là tại cái tên chết đẫm kia hại bọn mình ra nông nỗi này. Kế của cậu hay đấy nhưng CÒN LÂU TỚ MỚI LÀM. Thứ nhất là tớ và hắn đang chiến tranh lạnh, thứ hai là tớ không tin cái tên cục nước đá đó chịu mềm lòng mất cái mỹ nhân kế của tớ. Thứ ba là tên khốn đó mà lo cho tụi mình thì tớ đi đầu xuống đất cho cậu xem. Tất cả những gì tớ có thể làm bây giờ là đóng sẵn cái quan tài và đào hố. Cậu có cần tớ đóng hộ luôn cái không? Thế nhé, tớ tiếp tục công việc đây.

Sakura”

Bức thư được chuyển về tận tay cho Tenten, càng đọc xuống phía dưới mà nàng càng thất vọng cố viết thư an ủi, động viên Sakura. Lượt gửi phải lên tới 50 lượt, hại Haruka phải làm bồ câu đưa thư bay tới lui nửa ngày trời. Cuối cùng viết đã mỏi cả tay rồi, Tenten viết bức thư cuối đúng vài dòng nhưng mang đậm chất thuyết phục.

”Haruno Sakura, nếu cậu mà còn không chịu nữa thì tớ đảm bảo cả hoàng cung sẽ biết chuyện cậu và hoàng huynh tình cảm tình củm thế nào”

Sakura đọc xong bức thư mà cảm thấy uất ức, bế tắc. Ông trời sao oái ăm vậy, nàng bị chính bạn thân nhất của mình đe doạ. Chắc kiếp trước ăn ở thế nào nên giờ mới phải chịu quả báo kiểu này. Đành phải đồng ý chứ sao.

Đến tối Sasuke về tẩm cung làm nốt đống việc. Sakura nhân cơ hội này định khéo léo lời lẽ xin hắn cho ra ngoài chơi.

Mở cửa bước vào, Sasuke chẳng buồn liếc mắt cũng biết là ai vào, đêm hôm khuya khoắt thế này không phải nàng thì ma chắc. Hắn vẫn bình thản tiếp tục làm việc, lờ đi nàng.

Sakura mon men bước lại trước bàn hắn, miệng ấp úng, hai ngón tay chọc chọc vào nhau, băn khoăn mãi một lúc mới dám lấy dung khí cất nên lời.

- Sasuke à, ngày mai cho ta ra ngoài ch...

- Không - hắn thẳng thừng nói.

Ặc, một tuần không nói chuyện với nhau mà ngay câu đầu hắn đã làm nàng tức điên lên rồi.

'Nhịn, nhẫn nhịn nào, Sakura. Vì một tương lai tươi sáng ngày mai.'

- Chỉ đi một lúc thôi mà - nàng cố mềm giọng hết sức có thể.

- Không - hắn còn chẳng buồn nhìn nàng.

- Đi mà... - nàng kiên trì.

- Không là không, về phòng ngủ đi.

'Thế mà Tenten dám nói mềm một tí là xong ngay. Bà đây không có mềm mỏng gì nữa, cáu rồi đấy Một khi đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai'

Quay phắt 180°, đập tay xuống bàn bực tức nói:

- Này nhớ, ta nói cho ngươi biết ta thích đi đâu là quyền của ta, ta không phải con chó bảo ngồi là ngồi, bảo đứng là đứng, ta LÀ CON NGƯỜI. Và đừng có giở cái bài uy hiếp từ tận đẩu tận đâu ra, cái bài đấy quê một cục rồi.

Nghe Sakura nói mà hắn có phần bực tức, tại sao nàng không chịu hiểu hắn làm vậy là vì sự an nguy của nàng. Cố giữ vẻ điềm tĩnh, hắn lạnh giọng nói.

- Về phòng đi.

- Ngươi... - Sakura tức phát khóc, hắn dám ra lệnh cho nàng đấy à, chẳng lẽ hắn chỉ coi nàng như con chó thôi sao. Uất ức hét to vào mặt hắn, nước mắt chảy ra - UCHIHA SASUKE, TA GHÉT NGƯƠI.

Rồi nàng đóng sầm cửa lại về khoá chặt cửa phòng vùi mặt vào gối khóc.

Tiếng cửa đóng rầm lại, Sasuke buông cây bút xuống, chống tay lên trán, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, phiền não. Công việc bề bộn trên triều đã đủ làm hắn mệt mỏi lắm rồi, giờ lại đến chuyện này. Vốn chỉ muốn tốt cho nàng thôi ai biết đâu lại làm nàng thấy khó chịu đến vậy. Hay rồi, giờ thì để nàng giận mới khổ chứ?

Ở bên ngoài, gián điệp hai mang Haruka vẫn đang tiến hành nhiệm vụ, theo dõi tình hình xong rồi quay về bẩm báo với cánh tay phải của trùm sỏ, Uchiha Tenten. Vừa xem nàng vừa lắc đầu.

- Ngon rồi, Sakura đã giận rồi. Kiểu này không biết bao giờ mới được đi chơi đây. Thế mà Ino dám bảo kế hoạch này sẽ thành công. Thiệt là...

Tenten lấy giấy bút ra viết thư thông báo tình hình cho trùm sỏ, không ai khác chính là Yamanaka Ino.

18. Chương 18: Làm Hoà

Mấy ngày hôm nay Sakura tâm trạng phải nói là cực kì tệ hại, phải kiềm chế lắm mới không thiêu rụi cả cái Long cung này. Chân tay không được vận động nhiều nên đâm ra khó chịu, sát khí lúc nào cũng tỏa ra bừng bừng. Lần đầu tiên trong đời nàng phải ngồi im một chỗ trong suốt 2 tuần trời. Hắn thì vẫn thờ ơ lạnh lùng với nàng, thích chơi xem ai lì hơn à, bà đây chưa từng thua ai về khoản này đâu nhé! Chiến tranh lạnh càng ngày càng đi theo chiều hướng xấu và có nguy cơ bùng nổ chiến tranh vũ trang.

Tenten đã mấy lần sai Haruka gửi thư hạ hoả nhưng có lần nào đến được tay Sakura đâu. Lần đầu sát khí tỏa ra bán kính 5m, nó liều mạng gõ cửa, cửa vừa hé mở đã bắt gặp bản mặt hắc ám của cô chủ làm nó sợ đến nỗi không dám bay mà chạy một mạch về cung Bạch Hổ. Sát khí lần lượt lan theo diện rộng với bán kính lên tới 20km, tức là gần như bao trùm cả hoàng cung. Nhiệt độ ngoài cung là 24° Trời nắng đẹp, gió mát, còn trong cung là 4° trời u ám, gió bấc thổi từng cơn, cây cối hoa lá lần lượt héo hết. Đang mùa xuân mà đi đường gặp ai cũng đang mặc áo bông quàng khăn kín mít.

Các vị quan trong triều lần lượt tâu về việc này và đưa ra giải pháp.

- Bẩm hoàng thượng, nhiệt độ trong cung càng ngày càng giảm, không khí cũng u ám nặng nề. Xin người hãy tìm cách nói chuyện với thánh nữ ngay trước khi cái lạnh bao trùm cả Hoả quốc.

Thở dài chống tay, hắn mệt nhọc nói:

- Sakura hiện giờ đang rất giận, cửa phòng khoá chặt, đến cả Tenten còn không chịu gặp huống chi là ta.

- Xin người hãy cố tìm cách nói chuyện với thánh nữ, chứ cứ tình hình này có khi phải đổi tên Hoả quốc thành Âm quốc mất.

Triều đình càng ngày càng xôn xao xì xào bàn tán. Cá tiền là thánh nữ giận bệ hạ về chuyện cấm cung đây mà.

Cả tuần vừa rồi đâu chỉ mình bọn họ lo chuyện nay, hắn còn nhức óc hơn, thử sống ngay và trong và cạnh nơi tỏa ra luồng sát khí đó đi.

Tenten vẫn viết thư thông báo cho Ino tình hình hàng ngày và nói là cách này thất bại là cái chắc. Nhưng lúc nào Ino cũng gửi lại một bức thư ghi:

"Cứ yên tâm, mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát"

Sasuke đến mức này thì chỉ còn cách vứt hết tự tôn đi xin lỗi nàng thôi. Chẳng biết kế hoạch có thành công không nữa nhưng cứ liều một phen.

Buổi tối, sau khi đã xong việc, hắn đến trước cửa phòng nàng, hít một hơi thật sâu gõ cửa.

"Cộc cộc"

Không ai trả lời.

"Cộc cộc"

Vẫn là im lặng.

- Sakura, nàng ở trong đó không?

(Không ở trong thì ở đâu, phải có người tỏa ra sát khí chứ)

Sakura bên trong vẫn im thin thít, đang định ra mở cửa nhưng nghe cái giọng hắn thì nàng tiếp tục ngồi im, mặc kệ không thèm quan tâm.

- Ta biết nàng ở trong, mở cửa đi.

'Không thích mở đấy'

Sasuke vẫn rất kiên nhẫn.- Mở cửa ra, Sakura.

Im lặng.

Bực mình vì từ nãy chỉ có mình độc thoại, hắn đã nhịn lắm rồi mà nàng còn ngoan cố à? Hắn mà vào được thì nàng chết với hắn.

Thực ra vào được cũng không có gì khó, cửa có ổ khoá bên trong nên chỉ cần xử cái ổ đó là xong. Trên tay hắn xuất hiện những tia sét tích lại bao trùm cả bàn tay.

Sakura ở bên trong bỗng nghe thấy tiếng "chi chi chi" gì đó, quay đầu lại thì...

"Bùm" ổ khoá sắt to như vậy mà đã vỡ tan thành trăm mảnh nhỏ.

Sakura vẫn rất điềm tĩnh, thong thả đứng dậy bước ra phía cửa sổ, trên lưng mọc ra đôi cánh.

Chuẩn bị nhảy ra thì từ đằng sau một bàn tay nắm lấy cánh nàng giữ lại. Cau mày quay ra sau gằn giọng:

- Buông ra.

- Không.

- Ta nói lại, buông ra không đừng trách ta.

- Không. Nàng muốn làm gì cũng được.

- Tự ngươi nói đấy.

Dứt lời, đôi cánh nàng lập tức nóng rẫy lên, nhiệt độ phút chốc đã lên trăm độ C nhưng Sasuke vẫn không buông tay, chỉ hơi nhíu mày vì đau. Máu từ trên tay chảy xuống thấm đẫm một khoảng trên bộ lông hồng. Nhìn vậy, Sakura bỗng hơi hốt hoảng.

- Ngươi làm gì vậy, buông tay ra đi? Ngươi chán sống rồi à?

Hắn vẫn kiên quyết không buông, trái lại còn nắm chặt hơn, máu trên tay cũng chảy ròng ròng.

Sakura thì cũng đang ghét hắn thật, đang chiến tranh lạnh mà, nhưng nhìn thấy hắn ngoan cố cứng đầu lì lợm không để mình đi rồi để đến mức kia nàng cũng không phải lòng lang dạ sói gì nên không nỡ. Bước chân xuống thành cửa, thu lại cánh. Đôi cánh vấy máu vừa biến mất thì Sasuke lập tức ôm chầm lấy nàng từ đằng sau, tựa cằm lên vai nàng.

- Xin lỗi nàng, Sakura.

- Vì?

- Vì đã nhốt nàng ở đây, không cho nàng gặp hay nói chuyện với bất cứ ai...

- Và...

- Và gì nữa, hết rồi.

Câu trả lời của hắn làm nàng có chút cáu, gỡ tay hắn ra khỏi người mình quay phắt ra đối mặt với hắn.

- Và đã bơ ta suốt một tuần. Ngươi có biết ở một tuần không nói chuyện với ai chán thế nào không hả?

-....

- Đã vậy cái tên ngu si nhà ngươi suốt ngày thức đêm làm việc rồi chẳng chịu ăn ngủ gì cả? Ngươi biết người ta lo thế nào không, nhất là khi cứu thấy ta là ngươi lủi như tránh hủi ý - nàng cứ thế xổ một tràng dài, xổ rồi mới biết mình lỡ mồm, vội đưa tay lên bịt cái mồm hay nói mà không cho não hoạt động này.

Nhướn mày nhếch mép cười tà mị giọng trêu trọc nói:

- Nàng lo ta à?

- Lo lo cái đầu nhà ngươi ý, đừng có ảo tưởng sức mạnh. Trình ngươi không đáng để bổn cô nương lo - nàng khoanh tay quay lưng hất mặt đi giận dữ nói.Buồn cười trước vẻ giận dỗi của nàng, hắn khẽ mỉm cười, chịu nói nhiều thế này tức là nàng bình thường lại rồi, còn hơn là mặt mũi cứ hầm hè, lúc nào cũng lừ lừ cái mặt.

Kéo nhẹ nàng ôm lấy cô gái bé nhỏ kia, hắn nhẹ nhàng nói.

- Thế phải làm thế nào mới đủ trình làm nàng quan tâm đây?

- Riêng ngươi thì còn lâu mới đủ trình.

- Hn...

Sakura định đẩy hắn ra thì thấy áo mình ươn ướt, nhìn xuống thì thấy ở phần tay hắn ôm mình máu thấm đẫm vạt áo trắng. Sực nhớ ra ban nãy hắn bị bỏng do động vào cánh nàng.

Ngửa bàn tay bị thương của hắn lên, mặt nàng bỗng dưng nhăn lại. Cánh nàng có thể tỏa ra nhiệt độ lên tới nghìn độ chứ ít gì, ban nãy nàng mới chỉ dám dùng tới 100° mà đã thành thế này rồi. Lớp da ngoài bị bỏng nặng đến mức cháy mất, máu chảy nhiều. Trời ạ thế mà hắn mặt tỉnh bơ, không thấy đau sao? Bộ hắn đứt dây thần kinh cảm giác rồi à?

Vận chakra lên bàn tay đặt lên trên vết thương, ánh sáng xanh lục tỏa ra, như mọi lần, vết thương dù nặng đến mất mà thánh nữ đã ra tay thì xong tuốt.

Vừa chữa miệng nàng lầm bầm nói:

- Đúng là cái tên ngu si thật. Chăm sóc cho cả Hoả quốc mà không chăm sóc nổi cho mình. Ta phục sát đít là ngươi sống được đến bây giờ.

- Hoá ra chỉ cần bị thương là được nàng quan tâm. Vậy thì ta cần tích cực ốm hay tự làm tổn thương là nàng sẽ chăm sóc ta.

- Nói nhăng nói cuội, ta chẳng qua là chiếu cố mới giúp ngươi nốt lần này thôi. Chứ lần sau thì tự túc là hạnh phúc, lao động là vinh quang. Xong rồi đấy, đi đi, ta vẫn chưa hết cáu - nàng đẩy cánh tay đã được chữa lành lại, vùng vằng bỏ đi ra ghế ngồi.

- Thôi nào, ta phải làm gì để nàng nguôi giận đây - hắn ngồi xuống ghế cạnh nàng, dỗ ngọt.

(Au:Từ khi nào Sặc biết dỗ ngọt?

Sặc: từ khi au viết như thế.

Au: =_=')

- Hừm... Có một cách đấy, hủy bỏ lệnh cấm cung, ta được tự do đi lại và gặp bất cứ ai.

- Được.

- Và được xuất cung chơi hàng ngày - Sakura thừa dịp được voi đòi tiên.

- Không - riêng chuyện này hắn không thể đồng ý.

- Tại sao cơ chứ? Ta thừa sức lo cho bản thân mình mà. Hay ngươi lại thích dùng cái bài quản ta? - nàng cao giọng cãi.

- Sakura, không phải vậy, chỉ là ta lo cho sự an nguy của nàng thôi. Ta không muốn nàng gặp nguy hiểm bởi mấy bọn quan lại ngoài kia - không thể tin được Sasuke vừa nói lo đấy, ai nói cũng được nhưng riêng tên này nói lại là một vấn đề, không, hiện tượng lạ đấy. Tiếc là Sakura không nhận ra điều đó.

- Nhưng ta có sức mạnh mà.

- Nàng có chịu dùng nó đâu. Việc hôm trước là một bằng chứng cho sự cứng đầu của nàng.

- Ờ thì hôm đó ta cũng... quên - nàng gãi đầu cười trừ - nhưng đó mới là lần đâu. Đi mà, cho ta đi đi, ta hứa sẽ đi về đúng giờ mà - cứng rắn không được nàng chuyển sang chế độ mềm dẻo, nũng nĩu, đôi mắt chó con xuất hiện.Sasuke có phần lay động vì độ dễ thương cao ngút trời của nàng, hơn nữa nếu hắn tiếp tục nói không e rằng hoàng cung sẽ thành cục băng bởi sát khí của nàng mất.

Thở dài, hắn đành nói.

- Được rồi, ta đồng ý...

- Yeeeeee... - Sakura mừng rỡ hét to.

-... Với hai điều kiện... - hắn hoàn thành câu nói.

- Hở...??? Điều kiện?

- Phải. Thứ nhất, một tuần nàng chỉ được ra một...

- Bốn lần - nàng đòi thêm.

- Hai lần.

- Ba lần, từ 7 giờ sáng đến 5 rưỡi chiều.

- Được. Chốt vậy đi - hắn đành chấp nhận.

- Thế còn điều kiện hai?

- Phải có người đi theo giám sát.

- Giám sát, bọn ta có phải con nít lên ba đâu. Không chấp nhận.

- Phải có người giám sát, nếu nàng không muốn đi đâu cũng bị người ta chỉ trỏ là thánh nữ thì đồng ý đi.

Đắn đo so thiệt một lúc.

'Thì có thằng hầu đi theo cũng tốt, không phải lo mấy cái chuyện xách đồ hay gặp cướp rồi lộ ra thân phận.'

'Mà đi cũng hơi bất tiện khi tự nhiên lòi đâu thêm đứa nữa.'

'Có làm sao đâu. An toàn là bạn tai nạn là thù. Rủ thêm đứa đấy đi chơi cùng luôn cho vui'

'Có lí. Rồi quyết định thế đi'

- Đồng ý - nàng gật đầu.

- Còn nữa...

- Lại còn gì nữa đây? - mặt nàng méo xệch, nàng rất ghét từ "còn", đặc biệt là từ miệng hắn nói.

- Hôm nay nàng phải ở với ta...

-?

Không cần nói nhiều, hắn liền dùng hành động thay cho lời nói. Bế thốc nàng lên rồi cứ thế đi về phòng mình, mặc cho nàng đỏ mặt giẫy giụa. Đặt nàng xuống giường rồi nằm đè lên người nàng, vùi mặt vào hõm vai tận hưởng mùi hương anh đào tỏa ra từ mái tóc nàng. Hắn rất nhớ mùi hương này, đã mấy tuần qua không được cảm nhận nó rồi, hắn gần như phát điên lên mất.

Sakura mặt đỏ ửng cả lên, tay đánh thùm thụp vào lưng hắn.

'Cái tên này định làm gì vậy? Không lẽ...'

Nghĩ đến đây mặt nàng đã đỏ còn đỏ hơn, đến cà chua còn phải bái nàng làm sư phụ, nó có tu luyện cả đời cũng không đọ nổi mặt của Sakura bây giờ.

'Hức hức, ta không muốn mất đời gái đẹp đâu. Ai cứu với... ToT' nàng khóc thầm trong lòng.

'Cứ bình tĩnh, hắn có làm gì mày đâu. Chỉ là... "Ngửi" thôi... Á há há...' Cô nàng kia nói xong từ "ngửi" thì lăn ra cười sặc sụa, dãi bắn tung toé...

'Ngậm miệng lại đi, con kia. Mày cứ đợi đấy. Bố mày sẽ trả thù mày

'Đấy là NẾU mày thoát nổi qua đêm nay. Lời khuyên cuối nhé, cẩn thận không bị hắn "ăn" đến mức cặn bã xương xẩu cũng không còn đó... Tao phắn đi cười tiếp đây. Á há há há...' Rồi biến mất.Quay trở lại với Sakura hiện giờ, nói thế nào bây giờ nhỉ! Uất ức, bế tắc (sao nghe giống Vũ nương quá), muốn lui không được, muốn tiến không xong, tóm lại là bất lực để hắn nằm đè lên ôm. Bao nhiêu sức thì rót hết vào mấy cú đánh ban nãy rồi mà có làm hắn suy chuyển tí nào đâu. Bố tin sư... Mà ôm gì mà chặt thế cơ chứ...

- Sasuke, ta Kh...ông thở... Đ...ược...

Nghe nàng nói vậy, hắn mới nới lỏng vòng tay ra, khẽ xoay đầu hôn nhẹ lên má nàng.

Sakura, tất nhiên là đỏ mặt rồi, tự hỏi hôm nay hắn có đập đầu vào cái cột nào không? Từ ban nãy nàng đã thấy lạ rồi, làm gì có chuyện một tên mặt mũi lúc nào cũng vô cảm như hắn chịu đi dỗ ngọt nàng chứ. Tenten mà nghe tin này không khéo bất tỉnh nhân sự luôn cũng nên.

- Sasuke, hôm nay chàng có làm sao không đấy?

Vẫn dụi đầu trong tóc nàng, hắn cất tiếng.

- Sao nàng lại hỏi vậy?

- Cứ trả lời ta đi.

Chống tay xuống giường nhổm dậy, ghé sát khuôn mặt lại, hai trán chạm vào nhau, hắn ấm áp nói:

- Ta nhớ nàng.

- Mấy tuần qua không được nhìn thấy khuôn mặt, đôi mắt lục bảo của nàng, nghe giọng nàng, ta thấy rất nhớ chúng. (Hình như hơi sến =_=')

- T... Ta muốn hỏi chàng một chuyện. Rốt cuộc ở ta có cái gì tốt mà ngày hôm đó chàng lại nhảy xuống vực cứu ta? Ta chẳng qua chỉ là một kẻ có lai lịch bất minh, chàng khi đó đối với ta thì chẳng đáng nửa xu trong mắt.

'Hoá ra ngày xưa nàng ghét ta vậy à?

- Sakura, trước đây ta có để ý nàng là vì thái độ của nàng đối với ta rất khác. Hầu như tất cả những thiếu nữ khác nhìn thấy ta đều la hét ầm ĩ lên rồi ra sức quyến rũ ta. Chỉ riêng nàng là không như vậy mà còn... như nàng nói, chẳng buồn đặt ta vào mắt - nói đoạn cuối mà hắn có hơi thất vọng. (Hẳn là hơi)

-....

- Thế nên từ đó ta thấy nàng rất... thú vị. Hơn nữa khi đó ta rất tò mò về thân phận của nàng, đâu thể để nàng chết dễ vậy được...

- Thế hoá ra ngươi chỉ để ý đến thân phận ta nên mới cứu ta đúng không? - Sakura cảm thấy như bị lợi dụng, lập tức thay đổi ngay cách xưng hô bực mình đẩy hắn ra nhưng đã bị hắn giữ lại ấn xuống giường, mặt càng ngày càng sát lại.

- Nhưng càng tiếp xúc nhiều với nàng thì càng nhiều cảm giác được sinh ra. Khi thấy nàng vì trò đùa của ta mà bàn tay bị như vậy ta đã rất hối hận. Rồi khi biết nàng chỉ vì lời nói phút nông nổi của ta mà bị tổn thương, bỏ đi, ta hận sao không thể giết chết mình ngày hôm đó. Khi thấy nàng bị bầy sói vây quanh, ta đã rất sợ, lúc đó ta không quan tâm đến bất kì thứ gì hết, chỉ cần nàng an toàn trở về là quá đủ rồi.

- Sasuke, ta... - bây giờ nàng không biết phải nói gì nữa, hoá ra hắn cũng quan tâm đến nàng nhiều đấy chứ. Tenten hoàn toàn không nói dối lấy nửa chữ.

- Hứa với ta, nàng sẽ luôn ở bên ta. Ta không dám nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra khi không có nàng bên cạnh

Trước đây Uchiha Sasuke hắn trên đời này không sợ bất cứ điều gì, nhưng bây giờ mà nói thế có mà nói điêu. Hắn rất sợ, cực sợ một ngày nàng sẽ biến mất, rời khỏi hắn mãi mãi. Trước đây hắn không hề nhận ra điều này, nhưng khi nàng nói sẽ trở về thiên giới thì hắn mới nhận ra nỗi sợ của mình.

Áp tay lên má hắn, nở nụ cười hiền:

- Ta hứa.

Khuôn mặt Sasuke lộ rõ vẻ mãn nguyện, cúi đầu xuống, hai đôi môi chỉ cách nhau đúng 2cm nữa thì Sakura đã đưa tay lên chặn môi hắn lại.

- Ta hỏi nốt tí, tình cảm chàng đối với ta là gì? - Ý nàng tức là, chàng có thích nàng không?

- Rồi nàng sẽ biết thôi - hắn nhếch môi cười, kéo tay nàng xuống rồi áp môi mình lên môi nàng.

Sakura lúc đầu có hơi bất ngờ (tưởng bị cưỡng hôn nhiều rồi phải quen chứ!!! ^^), nhưng sau đó cũng lấy lại bình tĩnh mở miệng ra đáp trả.

Trong khi đó ở bên ngoài Long cung đang diễn ra lễ hội tung áo bông. Luồng sát khí đã hoàn toàn biến mất, trời quang mây tạnh, trăng thanh gió mát. Nhiệt độ tăng vù vù từ 4° đến 24°. Mọi người ai cũng hưởng ứng lễ hội mới hơi bị "độc đáo" này. Hàng ngàn chiếc áo, khăn bông được tung đầy lên trời, rơi trên nóc nhà, sân, vườn,... thành nguyên một lớp thảm để đi. Chỉ khổ cho ai phải đi quét đống áo khăn này, có mà chết mệt.

Có duy nhất hai người không tham gia lễ hội, cũng không hẳn là hai người. Không ai khác đó là Haruka và Tenten. Tenten vừa xem đoạn phim quay được ban nãy vừa viết thư gửi cho Ino mà trên mặt không ngừng được nụ cười dài đến tận mang tai, cười đến sái quai hàm, giãn cả miệng.

19. Chương 19: Người Giám Sát

Mặt trời lúc này đã lên, tiếng chim hót líu lo đón chào một ngày mới. Không còn lạnh lẽo, u ám như mấy tuần trước nữa, bầu trời trong veo, dập dềnh vài đám mây trôi, những tia nắng vàng ấm áp phủ kín sân vườn, mái nhà, len lỏi qua khe cửa, chiếu đến hai con người đang say giấc trên giường kia.

Chói mắt, Sasuke khẽ cựa mình tỉnh dậy, đôi mắt đen tuyền xuất hiện sau làn mi mỏng. Quay đầu sang, ấm áp nhìn người con gái đang gối trên tay mình, cuộn tròn trong chăn, rúc vào người hắn mà ngủ ngon lành. Đôi mắt nhắm chặt, vài lọn tóc hồng rơi xuống trước mắt, cái miệng thỉnh thoảng chóp chép nói mớ gì đó nhìn trong rất dễ thương. Ở nàng toát lên vẻ ấm áp, hiền dịu, gần gũi, không chút toan tính của Trần tục, khác hẳn với những người khác.

Nhẹ nhàng đưa tay gạt lọn tóc chắn trước mắt nàng, cản trở tầm nhìn của mình. Hành động nhẹ hết sức để tránh làm nàng thức giấc. Sasuke cứ say sưa ngắm nàng, ước sao cho thời gian dừng trôi để lúc nào cũng được nhìn nàng thế này.

Trong khi đó, Sakura hiện giờ cực kì khó xử.

'Mày ơi, Sasuke nhìn tao ghê quá, không ngủ được nữa'

'Ơ, mày dậy lúc nào đấy =_=?'

'Con dở hơi này, mày có phải là tao không đấy? Tao dậy từ nãy đến giờ rồi, từ lúc Sasuke gạt tóc tao sang ý'

'Aaa... Ra là vậy' mặt inner trông như vừa được khai sáng.

'Bây giờ làm sao đây mày, chẳng lẽ mở mắt?' Sakura luống cuống cả lên.

'Còn hỏi, mày bị ngu à?'

'Mày mới ngu ý, bây giờ mở mắt ra ngại chết đi được °////°'

'Thế thì... NẰM IM ĐẤY. Tao đi ngủ tiếp đây' rồi inner lại biến mất.

Sasuke khẽ mỉm cười hôn lên trán nàng, ghé miệng sát lại tai, phả hơi thở nóng thì thầm vào tai nàng.

- Tỉnh rồi thì dậy đi. Không phải giả vờ.

'Ặc, bị phát hiện rồi. TẠI MÀY ĐẤY, INNER'

Chơm chớp đôi mắt lục bảo nhìn người đang cười nhẹ phía trước. Nàng cố gắng ngáp dài, vươn vai, diễn cho giống rằng mình vừa tỉnh.

- Đâu có, ta vừa mới tỉnh đấy chứ.

- Đừng cãi ta, nàng đã tỉnh từ lúc mà ta vén tóc nàng rồi, đúng không?

'Thế quái nào mà hắn biết?'

- Đ... Đâu có. Ta vừa mới tỉnh dậy ban nãy đấy chứ... - Sakura vẫn cố chối.

- Thế tại sao sau đó nàng lại đỏ mặt? - hắn dí sát mặt mình lại, tay giữ cằm nàng buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

Sakura mặt càng ngày càng đỏ lên, chẳng khác với hôm qua là mấy.

- Ờ... Ừm... Thì là... là... là...

- Là gì? - giọng hắn đầy ý trêu chọc.

- Được rồi, là lúc đó ta tỉnh rồi được chưa? - nàng ngại ngùng kéo mặt mình cách xa mặt hắn.

- Có thế chứ - hắn cười đắc ý, chống tay ngồi dậy, xuống giường.

Sakura vẫn còn đang lười nên nằm ườn trên giường.Thay xong y phục hắn tiến lại ngồi cạnh giường, kéo chăn đắp lại cho nàng, ôn nhu nói.

- Vẫn còn sớm, nàng ngủ tiếp đi.

- Thôi không cần đâu. Ta không ngủ được nữa - nàng kéo chăn ngồi dậy - Ta sẽ đi qua cung của Tenten.

- Vậy tiện đường đi cùng ta.

- Ừm... Cũng được. Đợi ta về phòng thay đồ đã.

- Nhanh lên. Ta chờ nàng bên ngoài.

Sakura nhảy xuống giường chạy nhanh về phòng và với "thay đồ thần chưởng", chỉ trong 1 phút nàng đã thay xong và bước ra ngoài đi đến cung Bạch Hổ cùng Sasuke.

Tại cung Bạch Hổ, Tenten lúc này vừa mới dậy, đang chuẩn bị dùng bữa. Từ khi Sakura chuyển đến sống với hoàng huynh thì Tenten còn mỗi Haruka bầu bạn tâm sự cùng. Cũng không hẳn là tâm sự, hầu như chỉ có nàng độc thoại thôi, nó là chim mà, làm sao mà nói chuyện được, ít ra nó còn hiểu tiếng người, thỉnh thoảng gật đầu hay vỗ vai nàng cái cho nó đỡ tủi. Bữa ăn vẫn như mọi ngày.

- Haizzz... Chán quá đi. Dạo này chẳng có ai nói chuyện cùng cả, Sakura thì bị cấm cung, mày thì chẳng biết nói, lúc nào cũng câm như hến. - nàng liếc mắt sang chỗ Haruka- Không khéo mình thành tự kỉ mất.

'Ta hiểu tiếng người cho là may lắm rồi còn già mồm'

Đang nghĩ bữa sáng nhạt nhẽo như mọi ngày thì...

"Hoàng thượng giá đáo"

Tenten nghe xong thì mừng lắm liền lon ton chạy ra ngoài nhưng chỉ thấy mỗi Sasuke chứ không thấy Sakura đâu.

- Hoàng huynh, Sakura đâu?

- Ta đến thăm muội mà muội chỉ biết có mình Sakura thôi là sao? - hắn nhíu mày nói.

- Huynh rất tốt nhưng muội rất tiếc. Hiện giờ muội chỉ quan tâm tới Sakura thôi, cậu ấy đâu rồi? - Tenten ngó ngó nghiêng nghiêng tìm bạn.

- Không tới.

- Xời... Tưởng cái trò mèo này mà lừa được muội à. Hoàng huynh à, muội cá tiền là không có Sakura rủ huynh đến đây có chết huynh cũng chẳng thèm tới đâu. Muội lạ gì tính huynh.

'Muội nhớ mặt đấy Tenten. Đợi sau này ta cho muội biết tay'

- Ra đi, Sakura.

Một cung nữ bước tới và...

"Poof" cô cung nữ đó đã biến thành Sakura.

- Ngạc nhiên không? - nàng nở nụ cười tươi nói.

- Sakuraaaaa.... - Tenten nhảy ra ôm lấy nàng hôn chụt chụt - ôi bạn yêu, tớ nhớ cậu quá. Tớ cứ tưởng cậu vui vẻ tay trong tay với hoàng huynh xong rồi bỏ tớ luôn rồi.

- Cái gì mà vui vẻ tay trong tay chứ? - Nàng đỏ mặt đẩy Tenten ra.

- Ủa, tớ nói sai gì đâu? Hôm qua Haruka còn thấy hoàng huynh bế cậu vào ngủ cùng mà - Tenten ngây thơ nói mà không biết mình vừa hại chết một sinh linh nhỏ bé vô tội.

Tenten vừa dứt lời thì Haruka lại từ trong bay ra mới chết chứ. Định bay ra ôm cô chủ thì liền nhận được ánh mắt giết người không vũ khí của Sakura làm nó lần lượt đổi màu từ hồng sang xanh, từ xanh sang tím, từ tím sang trắng.- HARUKAAAAAA.... - tiếng hét long trời lở đất của Sakura làm chim chóc bay toán loạn, cung Bạch Hổ vững chắc như vậy mà đã bị lung lay lắc lư bởi tiếng hét của nàng. Kế tiếp là hàng loạt tiếng rơi vỡ và các quan đến thiết triều, già thì đau tim, trẻ thì chấn động não.

Haruka sợ đến mất mật, cánh cứng đờ, lông rụng tá lả, trong đầu nó vừa tưởng tượng ra các cách mà cô chủ sẽ xử lí nó: đầu tiên là nó sẽ bị vặt sạch lông, moi hết ruột gan tim phổi dạ dày, rồi bị cho vào nồi luộc chín lên. Không, thế quá nhẹ, với phong cách ác má thời đại của Sakura thì nó sẽ bị xay nát ra rồi làm thịt xá xíu sốt cà chua, hoặc là bị cho lên lò nướng, tệ hơn là bị nướng sống thành tro...

Sakura từ từ bước đến, khoảng cách giữa nó với tử thần ngày càng được rút ngắn lại. Nhìn bộ dạng của cô chủ thế kia chắc là chọn món gà nướng thành tro rồi.

Khi chỉ còn cách một bước là nó được xuống chơi với hắc phượng của diêm đế thì Tenten nhảy ra ngăn.

- Sakura, tha cho nó đi.

- Cậu nói nghe như đúng rồi ý. Đâu có dễ thế.

- Dù sao thì nó cũng có công trong việc giúp cậu và hoàng huynh làm hoà mà.

- Hả? Nó thì có công gì ngoài việc đi rình mò làm gián điệp hai mang.

- Nó phải bay hai mấy cây số đến phủ Yamanaka để lấy thư có ghi kế của Ino rồi đưa cho hoàng huynh đấy. Chứ cậu tưởng cái đầu quân sự của huynh ấy mà dễ ngọt được mỹ nhân á, xin lỗi đi.

- Tenten, muội trật tự giùm cái - hắn gần như bó tay với cái mồm của muội muội, bao nhiêu khôn khéo thường ngày quẳng đâu hết rồi. Đường đường là một vị hoàng đế uy nghi lãnh khốc, trên chiến trường chưa từng thua ai mà nay lại phải đi dùng kế của người khác để dỗ mỹ nhân, người ngoài mà biết được thì hắn còn đâu mặt mũi nữa.

- Hn... Tha cho mày đấy, nốt lần này thôi đấy - Tenten thừa hiểu Sakura rất dễ mềm lòng nên chỉ cần nói lí một chút là ổn ngay.

- Sakura à, vào ăn sáng với tớ nhanh còn đi chơi nữa - Tenten lôi nàng vào, bỏ mặc hoàng huynh ở ngoài.

- Ơ khoan... - Sakura chợt đứng lại - Sasuke, người giám sát là ai?

- Rồi nàng sẽ biết thôi - hắn nhếch môi cười rồi xoay người bỏ đi.

Sakura đứng đó chẳng hiểu gì, còn Tenten thì hơi nhăn mặt lại.

- Tớ ghét cái bộ dạng kiểu ngầu ngầu bí ẩn đó của hoàng huynh =_=.

Cả hai tọng nhanh bữa sáng, dùng thuật thay đổi tóc (tóc giống hôm trước) rồi thay y phục thường dân vào. Vì hôm nay là ngày đầu hủy bỏ lệnh cấm cung nên có rất nhiều người ào ạt kéo ra kéo vào cung, nhập hàng hoá đủ kiểu. Tắc nghẽn giao thông nghiêm trọng làm cả hai phải đứng xếp hàng cả tiếng đồng hồ, ra đến ngoài rồi thì Tenten mới sực nhớ là mình có lệnh bài nên được ưu tiên. Sakura thì xỉu luôn, chắc hôm nay Tenten lại lên cơn thông minh đột xuất ngu bất thình lình rồi. Bắt xe ngựa đến phủ Yamanaka thì cũng là 8 rưỡi rồi, mà lịch hẹn là 7 giờ.

Vừa nhìn thấy Sakura và Tenten bước xuống xe, Ino trong khuôn mặt quỷ dữ tiến lại gần hai người, sát khí toát ra đủ làm hai nàng đóng băng.- HAI CẬU ĐẾN MUỘN - Ino gằn lên từng chữ, ánh mắt rực lửa nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hai người trước mắt.

- Hì hì, xin lỗi nha. Tại giao thông đường xá khủng hoảng quá - Sakura cười gượng gạo nói lí do, mồ hôi chảy như suối.

- LẦN SAU MÀ CÒN MUỘN THÌ... - "Rắc Rắc" Ino nắm chặt tay thành quả đấm giơ lên trước mặt hai người...

- Dạ... R... Rõ rồi thưa chị Ino

- Tốt lắm. Đi chơi thôi - Ino chạy ra khoác tay Hinata đi.

- Khoan đã... - Sakura lên tiếng.

-???- mọi người quay ra nhìn thắc mắc.

- Chúng ta còn phải chờ người giám sát.

Bây giờ Ino và Hinata mới nhớ lại đoạn phim mình xem hôm qua, trong đấy có ghi thỏa thuận là phải có người giám sát. Nhưng mà bây giờ thì đợi hắn đến Tết à?

- Hay chúng ta cứ kệ hắn rồi đi chơi đi. Lúc về hoàng huynh hỏi thì bảo là hắn không tới! - Tenten nói.

Lời vừa dứt khỏi miệng thì một giọng nói sau nàng vang lên.

- Quận chúa, người nỡ nào nói vậy, hoàng thượng sẽ giết thần mất.

Bốn người với 4 cặp mắt mở to cùng bốn cái miệng đang há hốc nhìn người nói. Nhìn hắn hình như... hơi biến dị chút, vẫn có tóc tai mắt mũi mồm đầy đủ nhưng hàm răng nhọn hoắt như răng cá mập, tóc màu trắng, trên lưng là một thanh đao to đùng. Nhìn trông giống tên côn đồ hơn là người bình thường.

'Tại sao Sasuke lại cử một tên côn đồ đi giám sát mình?'

Trái ngược với ba cô bạn kia, Tenten chỉ hơi ngạc nhiên lúc đầu rồi vui mừng reo lên:

- A, là Suigetsu phải không?

- Không ngờ quận chúa vẫn còn nhớ, cứ tưởng người cho thần vào dĩ vãng rồi chứ!

- Ha ha, đùa vui đấy. Giới thiệu với mọi người, đây là Hozuki Suigetsu, một cận vệ của hoàng huynh và là một tên tay sai vặt của huynh ấy. Bổ sung thêm, hắn còn là một vật trút giận cực kì hiệu quả nữa chứ.

Ba khuôn mặt kia ngơ ngác khó hiểu, vật trút giận?

- Rồi các cậu sẽ hiểu thôi. Tin tớ đi.

- Xin chào, tên tôi là... - Sakura làm quen nhưng cái đó hình như hơi thừa.

- Thánh nữ Haruno Sakura. Còn kia là con gái quan nhất phẩm, Yamanaka Ino - hắn chỉ tay về phía Ino rồi đến cô gái tóc xanh bên cạnh - con gái thứ của Tả thừa tướng, Hyuuga Hinata.

- Woww... Sao ngươi biết rõ vậy? - Ino kinh ngạc nói.

- Chỉ là kinh nghiệm nghề nghiệp thôi. Bây giờ là 9 giờ rồi đấy, mấy người có định đi chơi không thì bảo? - hắn nhắc nhở.

- À ờ... Đi thôi - Ino, Tenten kéo tay mọi người đi chơi, theo sau là Suigetsu.

Công nhận đi chơi với con gái khổ thật, đặc biệt là mấy cái bà này, đặc biệt nữa là cái bà Ino. Mới đi có 30 phút mà hắn đã phải xách tổng cộng 30 túi đồ rồi. Hắn có mỗi hai tay chứ có phải 30 cánh tay đâu, vậy nên phải tận dụng triệt để các bộ phận khác: tay phải 10 túi, tay trái 10 túi, cổ 5 túi, răng 5 túi, túi to che kín cả mặt, mà không hiểu trong đó có gì mà nặng thế, gạch chắc? Thế này thì giám sát bằng niềm tin, chợ thì đông, mà mỗi bà một hướng, lúc chạy lại thì quẳng cho hắn cái túi đồ rồi đi tiếp. Tại sao hắn cảm thấy mình giống thằng cửu vạn hơn là người giám sát nhỉ?Ino là thế, may mà từ nãy đến giờ chưa thấy gì hợp mắt nên Sakura, Tenten, Hinata chưa mua nổi cái gì, cho đến giờ thôi. Sakura và Tenten tạt qua một quầy trang sức, đồ trông cũng đẹp phết. Cả hai dừng chân đi gần ngắm nghía. Quét mắt qua một loạt, bỗng đôi mắt Tenten sáng lấp lánh trước một vật.

Đó là một cây trâm bạc chạm khắc tinh xảo, ở đuôi nạm ngọc trai và có những sợi kim tuyến ngắn tầm 3-4 cm buông xuống. Chiếc trâm nhìn trong rất đơn giản nhưng lại đẹp một cách quý phái, không quá nổi trội, sặc sỡ, đúng gu của Tenten đây luôn. Đưa tay cầm lấy nó, nào ngờ một bàn tay từ đâu ra cầm lấy đầu kia của nó. Hai tay mỗi tay một đầu. Tenten quay phắt ra nói với đối thủ của mình.

- Cái này là của ta.

Bên kia một chàng trai mặc áo choàng, mái tóc nâu sẫm được buộc hờ ở đuôi và đôi mắt bạc, hắn cất giọng thờ ơ nói:

- Ta chạm trước nên nó là của ta - hắn kéo cây trâm lại phía mình nhưng Tenten cũng kéo lại.

- Xin lỗi đi. Ta nhìn thấy nó trước nên nó phải là của ta mới đúng.

- Ngươi nằm mơ à, ta nhìn thấy nó từ nãy đến giờ rồi.

- Ngươi mới bị ảo ý. Ta nhìn thấy nó từ đời nào rồi. Tóm lại nó là của ta - nàng kéo nó về phía mình.

- Của ta - hắn cũng giật lại.

- Của ta.

- Ta.

- Ta.

.....

Cả hai bên cứ giằng co đưa đẩy một lúc, khăng khăng rằng mình nhìn thấy trước nên là của mình. Cãi nhau mãi không được mà chỉ làm cây trâm cao thêm mấy mm nữa.

'Hu hu, tôi có tội tình gì mà cả hai kéo như kéo co vậy, tôi cao lắm rồi không cần cao thêm nữa đâu' cây trâm khóc thầm

Cuối cùng cả hai quay phắt ra phía ông chủ đồng thanh trợn mắt quát:

- Ông chủ, ông nói xem ai nhìn thấy trước, ai chạm vào trước, NÓ SẼ LÀ CỦA AI???

- Ớ hơ... Cái này... - ông chủ đổ mồ hôi hột, bây giờ nên theo phe nào đây, cả hai trông đều là con nhà có quyền thế, làm phật ý phe nào không chừng phe đấy kéo quân đến đập nát cái quầy này mất, chỉ sợ là ông không toàn mạng mất.

Thấy tình hình có vẻ căng, Sakura chen vào, lên tiếng khuyên Tenten.

- Thôi nhường hắn đi, về cung cũng đầy mà, cái này ở đâu chẳng có, tí nữa đi chỗ khác mua.

- Không được, nhường là nhường thế nào, về cung toàn mấy đồ sặc sỡ đeo nặng cả đầu. Hơn nữa tìm chỗ khác thì còn ý nghĩa gì nữa, mua ở đây làm kỉ niệm chứ. Còn lâu tớ mới nhường - nàng quay lại ném ánh mắt thách thức về phía hắn.

Bên kia, người đi với hắn, một tên đầu gáo dừa, tóc bóng nhẫy, mặc đồ bó từ đầu đến chân màu xanh lục, cũng khuyên can.

- Có mỗi cái trâm thôi, nhường cho nàng ấy đi. Ga lăng chút lên đi.

- Không được. Giờ không phải là lúc ga lăng, tí nữa gặp mà không mua quà cho con bé nó ăn vạ thì khổ. Mãi mới tìm được đồ ưng mắt còn lâu tớ mới nhường - rồi hắn ném ánh mắt thách thức đọ với Tenten. Hai ánh mắt toé lửa bắn vào nhau, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng xẹt xẹt của tia lửa điện.

Không ai chịu nhường ai, tình hình trở nên căng lòi như dây đàn. Bây giờ trong đầu Tenten đang tính tới 36 kế cướp của tên này mà vẫn chạy thoát.

'A, có rồi. Một cách hết sức cổ điển, đơn giản nhưng hiệu quả thì khỏi chê'

Tay chỉ ra sau hắn, mặt ngạc nhiên hét to:

- Hoàng thượng...

Quả nhiên là mọi người lập tức quay đầu lại nhìn, kể cả hắn. Tenten chớp thời cơ giật mạnh cây trâm ra khỏi tay hắn rồi kéo Sakura đang ngơ ngạc chạy thật nhanh, không quên ném lại tiền trên quầy.

Hắn lúc này mới biết là mình bị ăn một vố hết sức là đau, không thể tin là hắn mấy tuổi rồi còn bị mắc lừa cái trò trẻ con này nữa. Người ngoài mà biết được thì hắn còn đâu mặt mũi nữa. Kéo tên bạn đang lớ ngớ nhìn xung quanh kia đuổi theo hai cô gái vừa rồi. Bây giờ không chỉ là vấn đề vật chất nữa mà còn là vấn đề danh dự nữa.

Tenten và Sakura sau khi đã chạy được một quãng xa rẽ vào một ngõ khuất khỏi khu chợ. Cả hai gục xuống thở hổn hển, mồ hôi lã chã như tắm...

- C...ậu đ... điên rồi, Ten... Ten... Hộc hộc... - Sakura mệt đến nỗi nói không thành hơi nữa.

Lấy tay lau đi mồ hôi trên trán, cười mãn nguyện giơ cây trâm lên nói:

- Ít ra thì chúng ta cũng lấy được cây trâm, và chạy thoát khỏi cái tên trời đánh đó.

Bỗng một giọng nói quen thuộc lạnh lẽo vang lên.

- Ta không nghĩ vậy đâu.

20. Chương 20: Lại Là Ngươi

Ta không nghĩ vậy đâu.

Tenten và Sakura giật thót mình quay thót lại.

'Cái ếu gì thế này, sao hắn đuổi được đến đây? Mình chạy xa cả dặm thế cơ mà °0°' Tenten chửi thầm rồi nhìn vào mắt hắn.

- Byakugan (bạch nhãn) - Tenten và Sakura đồng thanh thốt lên - Thảm nào...

Hắn từ từ tiến lại, mắt vẫn kích hoạt Byakugan, lạnh lùng lên tiếng.

- Đưa chiếc trâm đây.

Tenten liền giấu nó sau lưng lì lợm không đưa.

- Còn lâu đi. Nó là của ta, hàng chính chủ đấy.

- Hừm... Vậy đừng trách ta.

Dứt lời hắn đã biến mất và đột nhiên xuất hiện sau Tenten, vận chakra lên tay đánh điểm huyệt nàng. Tenten vốn là người học võ công từ nhỏ nên theo phản xạ đã dễ dàng né được, rút từ trong áo ra thanh kunai bắt đầu tấn công.

Sakura vội chạy lại giúp đỡ bạn nhưng chạy được nửa đường thì một tên nhảy xuống chặn đường nàng, là tên ban nãy đi cùng với hắn.

- Xin lỗi tiểu thư, ta khuyên người không nên tham dự vào trận đánh này.

Không nên tham dự vào trận đánh, hắn nói như đúng rồi ý, Tenten là bạn nàng sao có thể đứng nhìn bạn nàng bị bắt nạt chứ.

'Tổ sư cái thằng giám sát chết tiệt ăn hại kia, lúc cần nhất thì mất tăm mất tích đầu rồi'

Trong lúc đó, Suigetsu đang no nê đánh chén bát ramen thứ 15 và đang chờ bát 16, bên cạnh là một núi đồ của Ino.

Quay trở lại tình hình hiện giờ, Tenten không biết mình trụ nổi đến bao giờ nữa, bây giờ mà dùng Sharingan thì lộ ngay, nhưng không dùng nàng địch không nổi Nhu quyền của tộc Hyuuga.

Sakura vốn đang lo mình ra tay sẽ để lộ thân phận, nhưng thấy Tenten đang dần yếu thế thì nàng không quan tâm tới chuyện đấy nữa. Dồn một lượng chakra vừa phải vào lòng bàn tay rồi đấm mạnh xuống đất...

- Shanaroooo...

Mắt đất rung chuyển mạnh rồi nứt ra. Thừa dịp hai tên kia mất đà chới với không để ý tới nàng, Sakura đã nhanh chóng tàng hình rồi mọc ra đôi cánh trên lưng bay đến cứu Tenten trước khi rơi xuống cái hố kia, làm cho cả Tenten tàng hình rồi sải cánh bay vút lên trời.

Khi bọn chúng tìm được chỗ đứng vững thì mới nhận ra hai cô gái kia đã biến mất, đôi mắt bạc đảo khắp nơi tìm kiếm nhưng không thể thấy hình bóng nào của hai người kia. Có lòi mắt ra mà nhìn nữa cũng không tìm được đâu, thuật tàng hình của Sakura dù cho là Sharingan cũng không nhìn nổi, huống chi là Byakugan, thánh nữ nó phải bá đạo hơn hẳn chứ!

- Bọn họ trốn mất rồi, có nên đuổi theo không? - Tên đầu gáo dừa hỏi.

- Không cần đâu, tớ không nhìn thấy họ. Dù sao thì cũng không cần thiết cho lắm - Hắn cúi xuống đưa tay lấy trong khe đá dưới chân ra một cây trâm bạc.Chấn động ban nãy chắc đã làm cây trâm rơi ra. Nghĩ tới chuyện ban nãy, trong hắn bỗng dấy lên nghi vực, người tóc đen đi cùng với cô ta là ai. Người thường không thể có sức mạnh như vậy được, hơn nữa màu chakra của cô ta hoàn toàn khác so với mọi người, là màu xanh lục chứ không phải xanh lam.

Sakura lúc này đã đáp cánh an toàn xuống một cái ngõ nhỏ cách xa rất xa chỗ hai tên kia. Vừa thu hồi lại cánh và hiện hình lại, Tenten đã nhảy ra ôm lấy Sakura hôn chụt chụt, hình như đây đã là thói quen của nàng với Sakura.

- Cảm ơn bạn iu nha!!! Bạn iu là số một đó !!! Nhờ bạn iu mà tớ mới có được cây trâm đó và thoát khỏi cái tên đỉa đói đó - Tenten đưa tay vào trong túi lấy cây trâm nhưng sao móc mãi không thấy gì.

Nàng lôi hẳn cái túi ra lục nhưng trống không chẳng có gì cả. Trợn mắt nhớ lại ban nãy, chắc là do chấn động bất ngờ làm cây trâm rơi ra khỏi túi. Mặt Tenten lập tức biến dạng, nhăn nhó méo xệch lại, ngửa mặt lên trời gào to:

- Khôngggggggggg....

Tiếng hét đã vọng đến tai ba người kia, Ino, Hinata, Suigetsu, họ lập tức lần theo tiếng động đến nơi và thấy Tenten đang ngồi gục xuống khóc, còn Sakura đứng bên cạnh an ủi.

- Có chuyện gì vậy? - Ino hỏi.

- Hức hức... Mất rồi... Tất cả là tại tên khốn đó, sao hắn dám cướp nó chứ... Giờ thì danh dự của tớ còn đâu cơ chứ... Oa oa oa... TToTT

Ba người kia nghe xong giật bắn mình, không hiểu chuyện nên lại tưởng Tenten bị thằng mất dậy nào đó cướp mất... trinh.

'Tội nghiệp Tenten' (Hinata)

'Không hiểu thằng nào gan to thế không biết?' (Ino)

'Hoàng thượng giết chết mình mất' Suigetsu người run cầm cập, mồ hôi nhễ nhại.

- Không sao đâu, Tenten, chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua đi, cậu còn cả tương lai tươi sáng phía trước cơ mà (Ino)

- Phải đó. Hoàng thượng sẽ tìm lại công lý cho cậu mà (Hinata)

- Quận chúa à, xin người đừng nói gì với hoàng thượng về vụ người mất t-rinh nhớ. Tôi còn yêu đời lắm.

Nghe Suigetsu nói, Tenten ngơ ngác nhìn lên.

- Ngươi lảm nhảm cái của nợ gì đấy, ta bảo ta mất t-rinh hồi nào? Ta bị mất cây trâm mà...

- Àaaaa... Hiểu rồi - ba người gật gật.

- Phùuuu... Mình sống rồi... - Suigetsu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa được bao lâu thì có một cánh tay bóp cổ hắn, tiếp đó là một bản mặc hắc xì dầu hiện lên cận cảnh.

- Cái tên ăn hại này, ngươi làm nhiệm vụ giám sát mà chỉ biết ăn ngủ như thế à, lúc ta cần ngươi ngươi chạy đâu mất rồi. Phải cho ngươi một bài học nhớ đời chứ nhỉ!!! - một nụ cười không mấy thân thiện hiện lên trên mặt Tenten.

- Hức hức... -

Tiếp đó là những cảnh rất chi là bạo lực, Suigetsu bị quận chúa đập cho đến nỗi nước bắn tung toé, mặt mũi nát bét, đánh cho đến sặc cả nước.- Này thì trốn đi chơi này...- Binh binh bốp...

- Ặc... Đi... Ă...n m...à...

- Thì này thì trốn đi ăn này - Binh bốp...

-....

- Nhờn nó quen... - Rầm... Binh... Chát... Bốp...

....

Đứng ngoài xem mà mặt mũi ba cô gái kia như được khai sáng. Bây giờ thì họ đã hiểu tại sao Tenten lại nói hắn là vật trút giận rất tốt. Bản thể Suigetsu thực chất là từ nước, sau khi bị đánh xong có thể tự liền lại như cũ... Nhưng mà... Nhìn vũng nước hất tung toé khắp nơi kia thì... Chắc mất một lúc lâu để lành lại như cũ đây.

- Đi thôi nào, Hinata, chúng ta không nên xem cảnh bạo lực này tránh ảnh hưởng đến mắt. Đi nốc cái gì thôi - Ino và Sakura kéo vội Hinata đi chỗ khác.

- Ờ... Ừm...

Quả nhiên cách trút giận này hiệu quả không thể chê, Tenten tâm trạng đã khá hơn rất nhiều. Ngược lại, Suigetsu mất cả tiếng mới trở lại hình dạng cũ được, cả người bị tẩn đau ê ẩm.

'Nội công của quận chúa càng ngày càng đáng sợ. Nhưng mà ít ra không bị thông báo với hoàng thượng về chuyện này' nghĩ tới những gì Sasuke sẽ làm với mình thôi là hắn lại thấy rùng mình.

5 năm trước hoàng thượng ra lệnh cho hắn bảo vệ Tenten khi ra ngoài, khi về kiểm tra thấy trên tay Tenten có một vết xước nhỏ dài 5mm thôi mà hắn đã suýt nữa bị cho vào lò nướng thành bánh và hầm thành canh rồi. Hoàng thượng thật đáng sợ.

Mọi người tiếp tục bàn xem nên đi chơi đâu tiếp thì hắn chen vào.

- Quận chúa, thánh nữ, hôm nay hoàng thượng dặn thần bảo hai người về sớm có việc.

- Việc? - Tenten hỏi cụt lủn.

- Bố ai mà biết được. Người đi mà hỏi hoàng thượng ý - nói xong hắn vội bịt mồm khi nhận được ánh mắt muốn lột da xẻ thịt của Tenten.

- Mấy giờ?

- 4 giờ. Bây giờ.

- Bố tin sư sao ngươi không nói sớm - thật là... đi chơi với thằng này mất cả vui.

- Thì bây giờ nói rồi còn gì - nói xong hắn tự động chui ra nấp sau lưng Sakura.

- Thôi nào, Tenten. Chúng ta về sớm tí cũng được mà - Sakura cố trấn an bạn, hôm nay tâm trạng Tenten không tốt cho lắm, vớ vẩn thể nào có khi đánh sập cả quán luôn chứ không đùa.

- Thì đi. Chào các cậu.

- Chào, về an toàn nhé!!! - Ino và Hinata đồng thanh.

Về đến hoàng cung, Tenten đùng đùng bỏ về cung của mình, còn Sakura thì đến Long cung, vừa bước qua cổng thì thấy Sasuke đang ngồi ngoài sân thưởng trà.

- Có chuyện gì mà chàng bắt bọn ta về sớm vậy? - nàng ra ngồi cạnh hắn rót ly trà uống.

- Tối nay có tiệc mừng ở hoàng cung, chào mừng một người bạn của ta trở về.

- Bạn trai hay bạn gái? - nàng nhíu mày nghi hoặc.

- Nết ta nói là bạn gái thì sao? - hắn đặt cốc trà xuống liếc mắt quan sát thái độ của nàng.- Thì chàng tự đi đi. Ta ở nhà còn hơn - Sakura đứng phắt dậy đập bàn bỏ vào trong.

Mà bỏ đi đâu dễ, khi nàng đi qua người Sasuke, hắn đã kéo nàng xuống ngồi lên đùi mình, cười đùa:

- Nàng ghen à?

- Ghen cái đầu chàng ý, ta việc gì phải ghen mấy chuyện vớ vẩn như thế. Hứ - nàng hất mặt giận dỗi. Mà sao tự nhiên nàng lại quan tâm tới mấy chuyện này nhỉ? Bạn trai hay gái liên quan gì đến nàng. Nhưng mà nghe cái từ bạn gái nó có hơi... khó chịu. (Hơi thôi á)

Ôm Sakura vào lòng, tựa cằm lên vai nàng, môi nhếch lên nụ cười.

- Ta chỉ đùa thôi. Bạn là con trai.

- Hừ... Thích thì lần sau chàng đi mà đùa người khác. Ta không rảnh - nàng cáu thật rồi đấy, sao hắn dám đùa nàng cơ chứ!

Nhìn nàng giận dỗi trong vòng tay, hắn lại nảy ra trò đùa khác, ghé sát mặt lại, tay ôm nàng chặt hơn.

- Giận rồi à? Hay... để ta đền bù cho nàng nhé!!!

Còi báo động trong đầu Sakura lập tức rú liên tục. Nghe cái giọng hắn thế này chắc chắn là không ổn rồi.

'Lượn nhanh' Inner xuất hiện hô hào.

'Lượn bằng niềm à, hắn giữ chặt quá'

'Thế thì làm gì đó đi'

'Không làm được tao mới hỏi mày. Sao dạo này mày ăn hại thế?'

'Ờ, tao ăn hại thế thôi, kệ xác mày'

'Ơ kìa chị, em lỡ mồm. Cứu em với' - giọng bỗng dưng ngọt xớt ra.

Inner đã biến mất.

'Tin sư nhà mày, biến thì biến luôn đi, tao không cần thể loại phản chủ như mày nữa'

(Sao đổi giọng nhanh thế chị =_=')

Sasuke cúi đầu xuống hôn phớt lên má làm nàng đỏ mặt, quay sang hỏi.

- Ơ... Chỉ thế thôi à?- nàng lại tưởng hắn giở trò gì cao siêu bá đạo

- Hay nàng muốn nữa? - hắn cười tà mị.

- Thôi thôi khỏi... Thế thôi - nàng lúng túng quay đi, cái tên này, thật là...

Người hầu xung quanh nhìn vào họ mà cứ tủm tỉm cười. Hoá ra hoàng thượng bình thường băng sơn lãnh khốc thế thôi chứ gặp thánh nữ là mất điện luôn. Có chết cũng không ngờ người lại "lãng mạn" và "ngọt ngào" thế.

- Người đâu, mau chuẩn bị y phục cho thánh nữ - hắn hạ lệnh. Cung nữ lập tức tỉnh mộng đưa Sakura vào thay y phục.

10 phút sau.....

"Cạch"

Một tiên nữ bước ra. Trên người nàng tỏa ra một sức hút mạnh mẽ hút mọi cặp mắt hướng về mình. Nàng trong bộ y phục màu trắng có viền màu đỏ, đen, bên ngoài khoác một chiếc áo màu đỏ hồng dài qua hông. Từng đường nét trên bộ y phục càng tôn lên vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng. Mái tóc hồng được chải chuốt cẩn thận và tết lại ở đuôi. (Nhìn ảnh) Chỉ tiếc là Sasuke không phải là người đầu tiên thấy vẻ đẹp hiếm có của mỹ nhân này.Tenten vừa đến nơi đã bị một phen loá mắt bởi vầng hào quang Sakura tỏa ra.

- Ôi mắt của tôi... - Tenten che mắt lại trước khi bị mù vì ánh sáng rực rỡ.

- Thôi đi, Tenten - Sakura nhăn mặt.

- Hề hề... Đùa tí thôi mà. Tí nữa mà gặp thì kiểu gì hoàng huynh cũng một phen loá mắt cho mà xem - Tenten cười ranh mãnh.

- Hừ... Mà Sasuke đâu rồi? - nàng đưa mắt nhìn xung quanh.

- Huynh ấy bảo có việc đi trước nên qua đi với cậu. Với cả vẫn còn sớm nên bảo bọn mình vào vườn thượng uyển chơi.

- Ừm... Đi thôi - nàng cười tươi kéo tay Tenten đi nhanh đến vườn.

Phải tận mười phút sau mọi người mới hồi phục được thị giác ban đầu. Sức mạnh của thánh nữ quá đáng sợ mà.

Tại vườn thượng uyển.

Hai người bạn đang đi trên cầu trò chuyện rất vui vẻ. Tenten đang trong lúc khua chân múa tay kể lể gì đó thì va phải một người. Nàng vội quay ra cúi đầu xin lỗi thì có cái giọng khàn khàn quen quen cất lên.

- Là ngươi...

Tenten vội ngẩng mặt lên lùi lại vài bước, mắt trợn to ra, tay chỉ trỏ vào mặt hắn.

- Lại là ngươi.

Sakura cũng chợt nhận ra hai tên phía trước kia, là hai tên nàng và Tenten oánh nhau khi ở ngoài kia. Bọn chúng làm cái khỉ gió gì ở đây?

Hai người kia cũng ngạc nhiên không kém, bọn chúng quan sát hai nàng từ đầu đến chân. Quái, đúng là giọng nói và khuôn mặt ban nãy, nhưng sao màu tóc lại khác thế? Hay là bọn họ dùng thuật biến thân?

- Các ngươi làm gì ở đây? - hắn lạnh giọng hỏi.

- Ta mới là người phải hỏi câu đó, các ngươi làm gì ở đây? - Tenten nghiến răng kèn kẹt hỏi. Tên khốn này ban nãy dám lấy đồ của nàng, bà đây sẽ đòi lại công lý.

- Bọn ta được mời vào đây. Còn các ngươi không phải là kẻ đột nhập sao?

- Kẻ đột nhập? Bọn ta là khách mời danh dự ở đây, ngươi lấy quyền gì mà nói bọn ta thế?

- Thế tại sao các ngươi lại phải đổi màu tóc hả? Sợ bị phát hiện chứ gì? - hắn nghi ngờ nói.

- Bọn ta thích đổi màu tóc đấy, ngươi cấm chắc? - Tenten hắng giọng nói.

- Ngươi... - hắn tặc rồi.

Tenten thừa nước công kích.

- Ngươi là cái đồ không có đạo đức.

Hắn đột nhiên bị xúc phạm danh dự, liền trừng mắt lên nhìn nàng, giọng đầy giận dữ.

- Ngươi nói gì? Thử nói lại xem.

- Ngươi bị điếc à, ta nói ngươi là cái đồ không có đạo đức.

- Sao ngươi dám...

- Ta có gì không dám, mà ta nói sai đoạn nào. Ngươi ngang nhiên cướp đồ của người khác, người có đạo đức không bao giờ làm thế cả.- Nói thế thì ngươi mới là vô đạo đức. Là ngươi cướp đồ của ta còn gì.

- Thế ngươi đã trả tiền chưa mà nói?

-....

- Ờ... Chưa trả tiền mà còn lắm mồm. Ta trả tiền rồi nên nó là của ta. Không may ta đánh rơi, ngươi nhặt được thì phải trả lại chứ. Đâu ra thể loại nhặt được của rơi tạm thời đút túi.

-... - từ bé đến lớn hắn chưa từng bị kẻ nào nói cho đến cứng mồm cứng họng thế này, lại còn bị một nữ nhi mắng chứ.

Còn Tenten thì cực kì tin tưởng vào cái mồm bá đạo của mình. Trong thời gian ở với Sakura, nàng đã học được không ít công phu khẩu thần chưởng từ Sakura.

Hai người ngoài cuộc bị bỏ mặc đứng đung đưa trong gió, đứng đó mà bị coi như không khí. Trong khi Sakura đứng chán nản nhìn hai người kia lườm lườm nguýt nguýt, thì có một cặp mắt hình trái tim lồi ra ngắm đến Sakura. Cảm thấy hơi rợn gáy, Sakura quay ra hướng đó và bắt gặp tên mặc bộ đồ bó sát người đang say đắm nhìn mình

Suy nghĩ của hắn hiện giờ:

'Ôi, sao trên đời lại có một tuyệt sắc giai nhân như vậy? Ôi mỹ nhân, nàng là bông hoa mùa xuân, là ánh sáng sưởi ấm cho vạn vật, là vitamin và chất khoáng của đất mẹ đến cây cỏ, là củi đốt cho lửa, là ngọn lửa của sức sống tuổi trẻ... Vân vân...' (=_=')

Quay trở lại với hai nhân vật kia, Tenten sau 5 phút nghỉ giải lao hồi nước bọt tiếp tục tấn công.

- Khôn hồn thì trả lại cây trâm cho bổn cô nương đây.

Hình như hắn sau 5 phút não đã được thông, chất xám hoạt động trở lại bình thường.

- Mất rồi - hắn thản nhiên khoanh tay nói.

- Ngươi nói gì cơ?

- Ngươi bị điếc à, ta nói là mất rồi - hắn đú lại nguyên câu nói của nàng ban nãy.

- Sao ngươi dám...? - nàng trợn mắt lên nhìn hắn, tay đưa ra đằng sau rút ra ba cây kim độc phòng thân.

Nàng định phóng kim dạy cho hắn bài học nhớ đời, tay vừa lấy đà chuẩn bị phóng thì đến giữa chừng đã bị chặn lại.

Cáu gắt quay đầu lại quát to:

- Kẻ nào dám...

- Kẻ này đây - giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên.

Tenten kinh ngạc nhìn hoàng huynh, khí thế cao ngút trời ban nãy bỗng nhiên tụt về con số không tròn trĩnh. Thế quái nào hoàng huynh tự nhiên xuất hiện ở đây? Đưa mắt sang Sakura thắc mắc thì nhận được ánh mắt kinh ngạc không thua gì mình. Chả lẽ hắn từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên, một bước chân nàng cũng chẳng nghe thấy.

Cười gượng, Tenten giương khuôn mặt ngây thơ vô tội lên nhìn hắn.

- Quậy xong chưa?

- Hơ hơ... Dạ rồi...

- Hn - hắn buông tay nàng, rút ba cây kim độc rồi ném xuống đất.

Hai người kia thấy hoàng thượng liền cúi xuống thi hành lễ.

- Không cần hành lễ.- Tạ ơn hoàng thượng.

- Cậu đến sớm hơn ta tưởng, Neji, Lee

- Chỉ là thần bị thông báo nhầm giờ thôi.

Tenten thấy hoàng huynh xưng hô với hắn như đúng rồi nên nhảy ra chen ngang.

- Khoan khoan, huynh biết cái tên chết tiệt này á? - tay chỉ về phía hắn.

- Đây là bạn của ta, mới trở về từ kinh thành phía tây nên chắc muội không biết.

- "muội"? - Neji thắc mắc nhìn sang Sasuke chờ lời giải đáp.

- Đây là Uchiha Tenten, hoàng muội của ta. Tenten, đây là Hyuuga Neji.

Bây giờ nghe đến "hoàng muội" thôi đến lượt hắn sốc. Tại sao một người lãnh khốc, lạnh lùng như Uchiha Sasuke lại có một hoàng muội không khác gì con yêu quái mồm năm miệng mười!?

Phía bên Tenten: tại sao một người lạnh lùng kén cá chọn canh như hoàng huynh lại có một tên bạn vô đạo đức chuyên ức hiếp con gái chân yếu tay mềm như nàng? Khoan, mà nghĩ lại thì ngày xưa huynh ấy lúc nào chẳng ức hiếp Sakura, chắc tính này lây từ hắn sang đây mà. Từ đây, Tenten có thể hiểu được ý nghĩa của câu: học thầy không tày học bạn.

Sakura hiện giờ đang cảm thấy cực kì lạc loài ở đây, chẳng lẽ khinh nhau đến nỗi không đặt nàng vào nửa con mắt sao? Lượn bố nó đi cho rồi. Nàng nhích dần từng bước tránh xa khỏi nơi này, càng xa càng tốt. Đến khi chỉ còn cách 1 bước nữa thôi là thoát được khỏi cây cầu thì lại bị tên mặc đồ bó chỉ điểm.

- Hoàng thượng, vậy vị tiểu thư tóc hồng kia là ai? - Lee liếc mắt đưa tình làm Sakura cảm giác hơi buồn nôn.

Mọi ánh mắt hướng về phía nàng làm Sakura bất động, lòng thầm chửi tên biến thái, chỉ điểm kia.

- Hơ hơ... Đừng quan tâm đến ta, ta chỉ là một cung nữ không tên tuổi thôi. Thế nhé, đi đây - nàng cười trừ, co giò định chạy thì bị một giọng nói của kẻ mà ai cũng biết giữ lại.

- Đứng lại.

- Hoàng thượng, cô gái này rất lạ. Chắc chắn không phải là người ở đây. Liệu có phải là... - hắn nghi ngờ rằng nàng là gián điệp từ nơi khác phái đến.

- Gián cái đầu nhà điệp ý. Sakura mà là gián điệp thì đã không lọt vào mắt đen của hoàng huynh rồi. Có phải ai cũng xấu xa độc địa như ngươi đâu. Blè... - lời này ngoài của Tenten ra không thể là của ai khác.

Neji thêm một lần ngậm. Mà lọt vào mắt đen của Sasuke được thì chắc chắn không hề tầm thường, tên này từ xưa đến nay mỹ nhân bu xung quanh kín mít nhưng không ai được hắn đặt vào mắt. Bây giờ lại có người xuất hiện đúng là chuyện lạ khó tin.

Sakura thấy Neji nhìn mình ghê quá, tại sao thằng đàn ông nào cũng thích soi mói thế nhỉ? Nàng có gì đâu mà soi.

- Haruno Sakura, thánh nữ - hắn nói rất ngắn gọn mà xúc tích.

- Hm...

Lee nghe xong lập tức phi ra nắm tay Sakura quỳ xuống bắt đầu giở văn ra chém...

- Ôi, Hoa anh đào mùa xuân, thật là một cái tên tuyệt vời, rất xứng với vẻ kiều diễm của nàng, biểu tượng cho mùa xuân và sức sống mãnh liệt... Ba la bô lô... - Lee vừa nói vừa khua tay hết lắc bên này rồi đến bên kia -... Ta là Rock Lee, rất vui được làm quen với mỹ nhân như nàng...

Sakura nghe một tràng mà toàn thân run lẩy bẩy, rút tay lại xoa xoa, mặt nặn ra nụ cười...

- Rất vui được làm quen ngài, Lee- san.

- Ta cũng rất lấy làm vinh hạnh.

Nhìn thấy nàng và Lee nói chuyện thân mật rồi động tay động chân, Sasuke thấy... Ngứa mắt. Bây giờ phải phá ngay cảnh này. Lạnh giọng ra lệnh.

- Chuẩn bị xong rồi, chúng ta vào thôi.

- Sakura- chan, người đi với tôi nhé! - Lee đưa tay ra mời Sakura.

Sakura miệng ú ớ khó xử, ặc, nàng thà đi với Sasuke còn hơn đi với tên "đầu gáo dừa, tóc bôi mỡ" này. Đúng ý nàng, Sasuke ra nắm tay nàng nói:

- Nàng ấy đi với ta - rồi kéo đi.

Tenten và Neji đi song song với nhau nhưng phải cách nhau cả 7-8m, hai người vừa đi vừa lườm nhau rách cả mắt (cẩn thận kẻo lác đấy^^)

'Tên khốn, bà thề bà hứa bà đảm bảo sẽ trả thù mày cả vốn lẫn lãi'

21. Chương 21: Trả Đũa

Bước vào trong đại sảnh, Sakura hơi bất ngờ khi thấy không có nhiều người như trước kia. Càng tốt, đỡ phải lo bị soi mói.

- A, Ino, Hinata, Naruto - Sakura vui mừng vẫy tay chào mọi người.

Ba người họ cũng vui vẻ chào lại, nhưng vừa nhìn thấy hai người tay nắm tay, vẻ thân thiện trên khuôn mặt Ino và Naruto biến mất, thay vào đó là nụ cười đểu cáng, khoe nguyên cả hàm răng ra. Sakura dù đã chứng kiến nó nhiều lần từ Tenten nhưng vẫn thấy sợ mấy kiểu cười kinh dị thế này.

Naruto trêu chọc hỏi:

- Teme, sao giữa chốn đông người tay nắm tay tình tứ thế???

- Ngậm miệng lại đi, dobe. Tí tôi xử cậu sau.

- "Teme"? - Nàng ngạc nhiên nhìn Sasuke, hắn chịu để Naruto gọi thế sao?

- Nàng đừng nên biết thì hơn.

Như mọi khi, hắn kéo Sakura lên ngồi ghế cao cạnh mình, mặc kệ mọi cái nhìn đêu đểu từ mọi người dưới kia.

Tenten bước vào và ngồi cạnh Ino. Tiếp đó là hai nhân vật chính của buổi tiệc, Lee và Neji.

Hai người vừa bước vào thì tiếng hò reo từ không ai khác là Naruto hét lên.

- OYYY... NEJI VÀ LEE ĐÃ VỀ RỒI...

Lee khoe hàm răng trăng sáng, tay giơ ngón trỏ đến phía Naruto.

- Đúng, Lee đã trở lại với sức sống mãnh liệt của tuổi trẻ.

- Cậu ta vẫn vậy nhỉ! - Ino chống tay nhìn Lee với vẻ mặt không lạ gì.

Naruto chạy ra ôm Neji, nước mắt giàn dụa thấy mà ghê, hét to...

- NEJIIIIIII.....

Đến một sợi lông tơ còn chưa chạm được thì Naruto đã lãnh nguyên cú đấm trời giáng của Neji vào mặt, lộn đúng 5 vòng trước khi tiếp đất bằng mặt. Hinata vội chạy ra đỡ Naruto dậy hỏi han.

Mọi người nhìn Naruto văng như bu mê răng thì chỉ lắc đầu nghĩ.

'Đau phết đấy'

'Đầu đất'

'Ngu thì chết chứ có tội tình gì đâu'

'Thằng ngu'

- Baka Naruto - một người tóc đen buộc cao lên ngồi gần chỗ Naruto bị văng bình luận.

- Im đi, đầu quả dứa - Naruto ôm mặt nói.

- Phiền phức.

Do vấn đề hết chỗ nên Neji buộc phải ngồi cạnh Tenten. Nàng vốn không thích đâu nhưng để trả thù thì... chuyện gì cũng được. Trong đầu nàng lúc này đã vạch sẵn 6 kế và 3 kế được lọc ra theo thang điểm: bẩn bựa, khốn nạn, hiệu quả, đơn giản.

Kế đầu: hết sức cổ điển nhưng cũng tạm ổn.

Một cung nữ đi đến bưng bát canh đặt lên bàn hắn. Căn góc độ hoàn hảo, nàng phóng cây kim nhỏ vào tay cung nữ, đây là kim thường không phải độc nên không lo. Bỗng nhiên bị thứ gì đâm nhói vào tay nên cô lập tức buông bát ra, bát canh nóng hổi khói bay nghi ngút từ từ rơi xuống, Tenten chống mắt ra xem bát canh đổ xuống người hắn, hồi hộp thở phì phò, trong lòng cười như một con điên, hắn tránh bằng niềm.Đen là bằng niềm thật đấy, không hiểu hắn là thần tháng phương nào mà nhanh như cắt đỡ lấy bát hứng đến giọt canh cuối cùng rồi đặt xuống bàn. Tenten mặt nghệt ra, há hốc mồm cằm suýt rơi xuống đất °0°.

Không sao, còn hai kế hoạch nữa.

Kế hai mang tên: người khác làm không được thì mình tự làm. Tự túc là hạnh phúc! Lao động là vinh quang!

Cầm cốc rượu đứng lên rồi nàng giả vờ bước hụt khuỵu chân xuống, hất nguyên cả cốc lẫn rượu vào đầu hắn.

'Chết đi con' nàng rủa thầm.

Trời lại thêm một lần nữa ghét nàng, cốc rượu khi chỉ còn cách hắn chừng 5cm nữa thôi thì hắn phát hiện ra nó, đưa tay hất bay cốc rượu ra.

Naruto lúc này mặt vừa mới phồng lại chỗ móp vì quả đấm ban nãy, nay cốc rượu lại phóng với tốc độ không hề nhỏ thẳng vào mặt, đúng chỗ lõm ban nãy, mặt lần này còn móp sâu hơn, in nguyên miệng cốc tròn vào mặt, liền lăn ra xỉu luôn.

Tenten kinh ngạc nhìn đường bay của cái cốc, Naruto ngồi cách nàng tận 4 người, cốc bay thẳng, thế quái nào mà lại trúng Naruto? Việc là như thế này, cái cốc bay đến chỗ Ino đầu tiên, nhưng lúc đó Ino lại đang ngửa đầu ra sau mà ngáp -> bay ngang qua mặt, trượt. Tiếp theo là đến chỗ Hinata, lúc đó nàng lại cúi đầu xuống cảm ơn và nhận ly rượu từ cung nữ -> bay ngang qua gáy, trượt. Chướng ngại vật cuối cùng là Shikamaru, hắn thì vừa cúi đầu xuống nâng bát súp miso lên uống, cái cốc bay đúng vừa xượt qua hai sợi tóc lòi ra từ chỏm tóc quả dứa của hắn rồi đến thẳng mặt Naruto.

Naruto hiện giờ nằm bất tỉnh nhât sự với cái mặt vẹo hẳn sang một bên.

'Thất bại là mẹ thành công, còn kế ba nữa' Tenten thầm hô hào quyết tâm.

Kế ba: hạ độc thủ. Thật ra cũng không phải là độc, mà gọi đúng tên là thuốc xổ.

Tenten lấy bình rượu rót rượu ra hai cốc, lúc rót cốc của hắn nàng đã khéo léo bỏ thứ bột trắng là thuốc xổ loại nặng vào, ít nhất phải ngồi nhà xí 1 tiếng 30 phút. Hành động của nàng cực kì khéo léo nên đảm bảo là không bị phát hiện. Thuốc lại không mùi không vị không phản ứng hoá học với rượu nên yên tâm là hắn không ngửi thấy mùi lạ. Tẩm rắc cho đâu vào đấy nàng cầm hai cốc đưa cốc có thuốc cho hắn, nở nụ cười tươi trông thật nhất có thể, "dịu dàng" nói:

- Công tử Hyuuga, là ban nãy ta đắc tội với huynh. Bây giờ ta mời huynh ly rượu tạ tội.

Neji thì trợn mắt nhìn con thỏ hiền như bụt trước mắt, mới ban nãy còn như sư tử hà đông, cáo già thành tinh, mà nay đã thành ra thế này. Nồng nặc mùi mờ ám ở đây. Hắn vốn không định nhận đâu nhưng phép lịch sự tối thiểu của bề tôi không cho phép hắn làm vậy, đành miễn cưỡng nhận chén rượu từ tay nàng.

Thấy hắn có vẻ chần chừ không dám uống, nàng tiếp tục buông lời ngọt ngào.

- Công tử sao không uống đi? Sợ ta bỏ độc vào chắc? Để ta uống trước cho công tử xem - nói rồi nàng tu luôn một hơi hết sạch chén rượu.

Nhìn nàng uống hết mà không sao, rượu từ một bình lẽ nào có độc ở cốc hắn, hắn cũng nâng rượu lên nói:

- Vậy mọi việc trước đây coi như xí xoá.Tenten trố mắt ra nhìn cốc rượu cần kề môi hắn, lòng vui mơn mởn.

Nhưng mà tên này số hắn may kinh khủng, may vãi cả may. Naruto đúng lúc đó bước qua nhìn thấy Neji đang cầm cốc rượu liền nghĩ ra trò trả thù cho cú đấm ban nãy. Hắn liền giật lấy cốc rượu sắp kề môi Neji và uống cạn, mặc kệ lời can ngăn của Tenten.

- Rượu ngon, rượu... Ọc ọc...

Đây là thuốc hàng hiệu nên hiệu quả cực nhanh, rượu vừa xuống đến dạ dày liền phát huy tác dụng. Naruto mặt đang tươi tắn bỗng dưng tái mét lại, bụng kêu gào thảm thiết, người vặn vẹo không thiếu hướng nào, thu hút mọi ánh mắt: =_=?, rồi hắn vội ôm đít phóng với tốc độ âm thanh đi tìm nhà xí.

Tenten... không còn từ gì để nói °0°' chỉ biết than trách sao ông trời phân biệt đối xử vậy? Lần đầu tiên trong đời mà nàng thua nhục thế này, đến một kế cũng không thành công, nàng chính thức.... BỎ NGHỀ ĐI HỌC LẠI.

Neji nhìn bộ dạng của Naruto là biết ngay trong rượu có gì, thảm nào hắn thấy nghi nghi, may mà có thằng Naruto làm bia đỡ đạn, không thì giờ này hắn đang bị tào tháo đuổi rồi. Liếc mắt sang nhìn Tenten, hắn chắc chắn rằng, nàng không phải dạng vừa đâu, làm gì có ai đi ăn tiệc mà lại mang thuốc xổ theo chứ!

Sasuke và Sakura nãy giờ ngồi trên kia đã quan sát mọi chuyện giữa Tenten và Neji, ghé sang tai nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Rốt cuộc hôm nay ra ngoài có chuyện gì?

- Chàng đừng nên biết thì hơn.

- Suigetsu thế nào?

- Ờ... Thì cũng được - nàng nói dối, được cái nỗi gì? Ngoài để trút giận và xách đồ ra hắn chẳng được cái tích sự gì cả.

- Hn...

- Sasuke, cho ta xuống kia nói chuyện với Ino và Tenten nhé! Tiện hạ hỏa Tenten luôn.

- Hn... - tạm hiểu là ừ.

Sakura liền lon ton chạy xuống ngồi chen giữa Neji và Tenten, sợ rằng cậu ấy ngồi cạnh hắn thêm lúc nào nữa là trời càng lạnh thêm lúc ấy.

- Nhịn đi nào, Tenten, một điều nhịn là chín điều lành - Sakura an ủi.

- Sao nghe như chín điều nhục thế nhỉ.

Thấy Sakura xuống, Ino liền kéo Sakura và Tenten, cả Hinata ra buôn chuyện.

- Ino, cho tớ hỏi này, đây là tiệc đúng không, sao lại có ít người vậy?

- Đây chỉ là tiệc giữa những người bạn thôi, Sasuke không thích làm to rồi mời mấy ông già kia làm gì cho nhức đầu. Để tớ giới thiệu cho cậu một loạt luôn. Kia là Kosaka Sai, đội trưởng đội cấm vệ quân và là... Người trong mộng của tớ.... Ôi Sai- kun - Ino chắp tay mơ mộng...

- E hèm... - Sakura ho khan vài tiếng đánh thức Ino dậy.

- Ngồi cạnh Sai là Akimichi Chouji, quan tam phẩm.

- Wow... Nhìn cậu ta có vẻ... Mập mạp...

- Suỵt... Đừng bao giờ nói bất cứ từ gì đồng nghĩa hoặc gần nghĩa hoặc cùng trường từ vựng với từ "béo" nếu cậu không muốn nếm thử tuyệt chiêu của cậu ta - Ino nhắc nhở.- Tuyệt chiêu?

- Là tuyệt chiêu lấy mỡ đè người của tộc Akimichi, chiêu đó đủ để cán phẳng cả một con voi thành tờ giấy đấy - Tenten chen vào.

- Ngồi bên cạnh là Rock Lee...

- Bỏ qua đi, đầu gáo dừa tóc bôi mỡ chứ gì - Sakura ngăn không cho bạn nói tiếp, nàng thực sự không muốn biết chút gì về cái tên lúc nào cũng "tuổi trẻ, sức sống mãnh liệt" đấy.

- Cạnh đó là Inuzuka Kiba hay còn có biệt danh là người chó (dogman), cậu ta sống 24/7 với con chó tên là Akamaru. Kia là Aburame Shino, chơi thân với Kiba, biệt danh là người côn trùng, trên người cậu ta từ đầu xuống chân là côn trùng kí sinh...

- Sao cậu biết? Cậu nhìn thấy hết rồi à? - Sakura sợ hãi ngồi lùi lại.

- Đồ dở hơi đầu óc đen tối, nhìn cái lầu ý, tớ nghe cậu ta kể thế chứ bộ... - Ino giận dữ quát vào mặt Sakura.

- Rồi rồi. Thế còn tên đầu quả dứa là ai? - Sakura chỉ vào cái tên đang nằm bò trên bàn ngủ.

- Nara Shikamaru, một tên lười không hơn không kém, câu cửa miệng là phiền phức. Thứ duy nhất làm cậu ta không ăn hại là cái đầu IQ 200+... Còn ngồi cạnh Tenten ban nãy là Hyuuga N... Ump... - Ino chưa kịp nói hết thì bị Sakura nhảy ra bịt mồm lại, mắt đảo đảo chỉ hướng Tenten đằng sau.

Tenten lúc này người đang tỏa ra luồng sát khí đỏ lè lè, mặt tối sầm lại. Nàng đang cáu sao tự nhiên nhắc tới tên khốn đó làm chi? Thích đổ thêm dầu vào lửa à?

Thì thầm vào tai Sakura nói:

- Hyuuga Neji, con trai cả của Tả thừa tướng, anh của Hinata. Là một thiên tài xuất chúng của tộc Hyuuga, trấn giữ kinh thành phía Tây.

Dù thì thầm nhỏ đến cỡ nào, Tenten vẫn nghe rõ mồn một, liền sán ra ngồi cạnh Hinata, dịu đang nói:

- Hinata à, hắn là anh trai cậu đúng không?

- Ừm... - dù mặt của Tenten trông rất hiền nhưng sao Hinata cứ thấy run run kiểu gì ý nhờ?

- Vậy cậu có biết điểm yếu của hắn là gì không? *cười*

- H... Huynh ấy... Kh...ông... có... điểm... y...ếu...

- Thật không? *cười*

- Ch...ắc th...ế... *xỉu*

Do không chịu được cái hắc ám tỏa ra từ khuôn mặt ngời ngời của Tenten, Hinata đã chính thức bất tỉnh. (=_=') Phải nhớ Sakura và Ino lắc lư một hồi Hinata mới chịu tỉnh, nhưng mắt vừa mới mở thì nghe một tin động trời phang ngay vào tai.

- SAKURA- CHAN, TA THÍCH NÀNG - Lee lấy hết dũng khí ra quỳ trước Sakura nắm tay nàng.

Hàng chục con mắt trong phòng lập tức hướng đến hai nhân vật chính, nhìn Lee như thể nhìn sinh vật lạ.

- Ha ha... Ngài đùa vui đấy, Lee- san - Sakura cười gượng, rụt tay lại.

- Ta không hề đùa, Sakura, đây là những lời nói từ sâu thẳm trong tim ta. Từ khi gặp nàng ta đã có cảm tình với nàng rồi, chỉ không ngờ cảm xúc đó cứ lớn dần lên như vậy. Nàng là bông hoa anh đào cao quý, ta là hoa sen trong đầm lầy, không ngờ có ngày được gặp một người quý phái như nàng, ta rất lấy làm vinh hạnh được quen biết nàng.... (?)... Ba lô ba la.... Liệu nàng sẽ vui lòng sống bên ta trọn đời chứ? Là người phụ nữ của ta???Sakura không biết trả lời thế nào, đến mở miệng kiểu gì nàng còn chịu.

'Khổ quá, tự nhiên gặp thằng chập cheeng ở đây. Làm thế nào bây giờ?'

'Từ chối đi, hỏi ngu thế'

'Biết rồi nhưng từ chối kiểu gì cho nó tế nhị một chút'

'Thì cứ nói là xin lỗi nhưng ta đã thích người khác rồi'

'Ờ nhờ... Mà khoan, ta thích ai?'

'Mày đùa tao à, còn ai vào đây nữa?' *Nhướn mày hất mặt về phía người trên kia*

'Ảo à, không có đâu cưng'

'Cứ nói đại ra chết ai?'

'Chết tao!'

'Có lý, thôi kệ xác mày!' Inner biến mất.

Ho khan lấy giọng nói:

- Lee, ngài rất tốt nh...

Không để nàng nói hết câu Lee đã tưởng bở là Sakura đồng ý nên hò reo ầm ĩ rồi chạy ra nói:

- Hoàng thượng, mong người sẽ đến chúc phúc cho chúng thần!

- Khoan... Cái gì, ý ta không phải thế... - Sakura ra sức thanh minh nhưng mà nói với hắn không khác gì đàn gảy tai trâu, nước đổ lá khoai.

Mọi người nhìn Lee mà thương tiếc nghĩ thầm.

'Khổ thân thằng bé, bé thế mà ngu' (Tenten)

'Mày tới số rồi con ạ' (Ino)

'Một phút mặc niệm cho sự hy sinh hết sức ngu đần của chiến sĩ' (Kiba)

'Ngu vẫn hoàn ngu' (Shino)

'Sao mình lại có một thằng bạn đần hết chỗ nói như vậy?' (Neji)

Mọi người không ai là không biết rằng Sasuke đối với Sakura có sự quan tâm đặc biệt, nói là yêu, thích thì cũng không có gì lạ. Đến cả thằng đần như Naruto còn nhận thấy, vậy mà Lee một chút cũng không nhận ra, còn ngu si hơn hỏi Sasuke đi chúc phúc cho hắn nữa. Bây giờ mọi người đang chia làm ba phe, một phe cược rằng Sasuke sẽ nổi trận lôi đình (Ino, Tenten, Kiba), phe thứ hai cược rằng Sasuke sẽ lãnh đạm từ chối (Shino, Naruto (vừa trở lại từ nhà xí), Hinata, Sai), phe còn lại mang tên: không quan tâm (Shikamaru, Chouji)

Sakura bối rối, khó xử nhìn Sasuke. Còn hắn thì trong lòng cực kì khó chịu, nãy giờ xung quanh tỏa ra hàn khí còn kinh khủng hơn cả Tenten. Chưa có kẻ nào gan to đến vậy, dám ngang nhiên cầu hôn người phụ nữ của hắn, lại còn mời hắn đi chúc phúc nữa chứ. Phải cho thằng này một bài học nhớ đời mới được.

Trước khi Sasuke nổi trận lôi đình, Neji liền chạy ra kéo Lee ra chỗ khác.

- Hoàng thượng bớt giận. Lee vừa mới từ xa về nên không biết chuyện giữa người và thánh nữ.- 'Nói đúng hơn là không đủ thông minh để nhận ra' - có gì sai mong người lượng thứ.

- Có gì sai chứ, tớ... Ump - Lee hùng hổ định phản bác thì bị Naruto và Kiba đằng sau bịt miệng lôi đi, Hinata điểm huyệt nói và cử động của hắn nên giờ chỉ biết ngậm thôi.

- Hừ... Đây là lần đầu nên ta bỏ qua, tuyệt đối không có lần sau!

- Tạ ơn hoàng thượng - Neji cúi đầu rồi lui lại về chỗ.

- Sakura...

-??? - Nàng quay đầu lại thắc mắc nhìn hắn. Có chuyện gì sao?

- Lại đây - hắn lạnh giọng ra lệnh.

Sakura biết hắn vẫn đang giận vụ ban nãy nên đành ngoan ngoãn vâng lời. Hức hức, nàng đang nói chuyện rất vui với Ino mà.

Nàng dừng lại ngồi cách xa hắn, nhưng lại bị hắn vòng tay qua eo kéo sát lại người hắn, muốn nhích cũng không được nữa. Không chút ngại ngùng, hắn cúi đầu hôn lên má nàng. Mặt Sakura đỏ bừng như sắp bốc khói, quay sang nhỏ giọng trách.

- Làm cái gì vậy, đang chỗ đông người mà.....

- Kệ!

Trước ánh mắt đểu cáng với nhiều suy nghĩ khác nhau trên khuôn mặt cười nhăn răng của mọi người dưới kia hướng về mình, Sakura ngượng chín cả mặt. Cái tên này còn biết tế nhị là gì không hả? Bị nhìn thế này ngại bỏ sừ đi được. Rúc đầu vào vai hắn cố che đi khuôn mặt đỏ lừ của mình, nào ngờ lại bị hiểu nhầm là tỉnh cảm tình củm với nhau. Bố khỉ.

Nhìn cái đầu hồng nhỏ tựa vào vai mình, hai tay bám chặt lấy áo hắn, hắn thấy nàng trông thật đáng yêu hết sức, làm hắn quên sạch mất mình định nói cái gì, thôi để mai lên triều nói vậy. Siết chặt vòng tay kéo sát nàng vào lòng, nghiêng đầu tựa nhẹ lên mái đầu nàng làm Sakura mặt hết đỏ lại hồng rồi lại đỏ, dụi dụi đầu vào tóc hắn. Bây giờ nàng mới nhận ra ở hắn có một mùi hương bạc hà nhẹ nhàng nhưng quyến rũ, sao trước đây nàng không để ý nhỉ? Nàng thích nó lắm!!!

Nhìn hai người tình tứ trên kia, Ino chống tay chán nản nhìn đi chỗ khác.

'Hức hức, Sakura vừa mới đến đã cưa đổ được tảng băng như Sasuke rồi. Còn mình thì... ở đây 18 năm rồi vẫn không cưa nổi Sai. Hôm nào phải hỏi Sakura bí quyết mới được!'

'Cuối cùng mình cũng sắp có hoàng tẩu. Ước mơ từ thời tấm bé đã được thực hiện'

'Đời đúng là bất công, tại sao thằng teme nó lại có người yêu trước mình?' ToT

'Cưa đổ được cả Sasuke, làm cậu ta phát ghen như thế, người này chắc chắn không hề tầm thường' (Neji)

'Ôi mỹ nhân, thê tử của ta (hồi nào? Ảo vừa thôi ông) đã bị hoàng thượng phỗng tay trên.... TẠI SAO TTOTT' (Lee)

22. Chương 22: Ra Mắt

Hôm nay trên triều xử lí được rất nhiều chuyện nhờ có sự giúp đỡ của Sakura. Các công trình thuỷ lợi và hệ thống tưới tiêu cho ngành nông nghiệp được đích thân Sakura ra tay thiết kế cực kì hiệu quả, đem lại năng suất cao. Hơn nữa, từ khi Sakura xuất hiện thì thời tiết của Hoả quốc trở nên yên ổn hơn hẳn. Nếu như trước đây trong mùa xuân, trời lúc nào cũng u ám thì bây giờ trời sáng sủa, trời xanh mây trắng nắng vàng, đêm thì trăng thanh gió mát. Mọi người cho rằng Thiên đế thấy con gái sống tốt nên mới điều hoà thời tiết trở nên như vậy, sự thật là vậy. Thiên đế lúc nào cũng lo cho con gái út nhất, một đứa nghịch như ranh, không quan tâm đến tình yêu như nó mà cuối cùng cũng kiếm được thằng hết lòng vì nó, ông còn mong gì hơn. Để cảm ơn thằng thuần phục nổi con sư tử xổng chuồng như nó, ông mới dành ưu ái đặc biệt cho Hoả quốc.

Không chỉ vậy, cuộc sống người dân rất ổn định, hoàn toàn không xuất hiện bóng dáng dịch bệnh, tai ương nào. Cái này là nhờ diêm đế. Nghe có vẻ hơi hư cấu nhưng Sakura là cháu gái cưng của diêm đế (lí do rất dài, không tiện kể), thấy cháu cưng của mình sống yên ổn nên ông đã tạo cho người dân Hoả quốc những cuộc sống yên bình (vì ngục giới có nhiệm vụ an bài số mệnh mà). Hỏa quốc ngày một tiến lên đỉnh cao với nền kinh tế, thương nghiệp cực kì phát triển.

Còn trong ngoại giao, Hoả quốc đã liên minh được với Tuyết Quốc, Băng Quốc, hai đất nước quanh năm bao phủ bởi băng, tuyết. Tuy nhiên về nền kinh tế và quân sự thì không thua kém ai. Nhờ kĩ thuật nuôi trồng trong hệ thống nhà kính (hình như hơi đi trước thời đại), hai quốc gia này không bao giờ phải lo về vấn đề thiếu lương thực, thực phẩm, thậm chí còn thừa để xuất khẩu. Khoản quân sự thì thôi rồi, đội quân hùng hậu được đào tạo cực kì khắt khe và bài bản, có khả năng thích nghi với mọi địa hình, khí hậu. Vũ khí được rèn từ những kim loại cứng như kim cương và cực bền với năm tháng. Được liên minh với hai quốc gia này quả thật là may mắn lớn của Hoả quốc. Cái này thì phải cảm ơn Yuki, chị Sakura. Đến khi gặp mặt và giao lưu văn hoá với sứ giả rồi Sakura mới biết chị nàng, Fuyuno Yuki là thánh nữ bảo hộ cho hai quốc gia này. Chính thánh nữ mùa đông đã bảo họ liên minh với Hoả quốc và truyền lời sấm nguyền xuống họ rằng phải luôn bảo vệ thánh nữ Haruno Sakura.

Sakura nghe kể xong thì vui lắm, đúng là chị nàng vẫn luôn dõi theo che trở cho nàng, còn phái cả Haruka xuống cơ mà, dù nó hơi ăn hại thật nhưng cũng được việc. Chị nàng đúng là số một.

Từ khi nàng đến đã đem lại không ít may mắn cho Hoả quốc, vậy nên người dân ngoài gọi nàng là thánh nữ còn gọi là nữ thần may mắn. Sasuke cũng rất vui từ khi nàng xuất hiện, nàng là người duy nhất đã mở được cửa bước vào trái tim hắn.

Chuyện tình cảm của hắn đã tạm ổn rồi, bây giờ phải lo cho muội muội của mình chứ. Chả lẽ để nó độc thân đến cuối đời. Và thế là hắn đã ra quyết định.

Vị thái giám đọc to thánh chỉ:

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết. Công tử Hyuuga Neji văn võ song toàn, từng lập không ít công lớn trong triều nên quyết định phong làm Thống lĩnh cấm vệ quân. Lập tức chuyển đến cung Bạch hổ làm cận vệ cho quận chúa Uchiha Tenten. Khâm thử"- CÁI GÌ CƠ? - Tenten mắt chữ o, mồm chữ A, °A°, phải chăng là nàng bị lây bệnh lãng tai từ Sakura rồi?

- Muội nghe rồi đó - Sasuke ngồi trên ngai vàng bình thản nói.

- Xin lỗi, muội bị điếc. Ta thách huynh thử đọc lại coi?

Thái giám nhận được ánh mắt của hoàng thượng hiểu ý liền giở ra đọc lại...

"Phụng th..." Chưa kịp đọc xong thì đã bị tiếng thét của quận chúa làm rơi cả cuộn thánh chỉ.

- ĐẤY LÀ CÂU HỎI TU TỪ. NGƯƠI BỊ NGU À? - Câu này quát thái giám, đừng hiểu lầm đối tượng.

Quay phắt ra trừng mắt với người ung dung ngồi trên ngai vàng kia.

- Không nhận thánh chỉ, làm gì được nhau.

- Quận chúa, làm trái ý chỉ thì sẽ bị chu di cửu tộc đấy - vị thái giám ra khuyên can.

- Cho chu di cửu tộc đấy, nếu thế thì khác nào huynh ấy tự chém mình. - Thì không phải Tenten là em gái Sasuke còn gì.

Vị thái giám cứng họng liếc nhìn hoàng thượng. Đen thật, vừa mới sáng sớm đã ầm ĩ cả triều đình. Không khéo hắn bị trừ lương mất.

Sasuke vẫn rất bình thản, hắn biết kiểu gì hoàng muội cũng phản ứng như vậy nên đã chuẩn bị sẵn kế hoạch dự phòng.

- Một là muội đồng ý, hai là ta sẽ hạ lệnh cấm cung như lần trước.

- Huynh... - Tenten cục tức trào lên cổ làm nghẹn họng. Đầu bốc khói nghi ngút, mặt đằm đằm sát khí. Bây giờ nàng bắt đầu hiểu cảm giác trước đây của Sakura khi bị hoàng huynh "tốt bụng" của nàng uy hiếp rồi.

- Hứ... Bổn cô nương đây không thèm nói nữa - không nói được thì bỏ đi, nàng quay phắt người dậm chân đùng đùng bỏ đi. Nàng đi đến đâu còn nguyên dấu chân lõm trên gạch đến đấy. Lại tốn tiền sửa sàn rồi.

Sakura thấy vậy vội đuổi theo Tenten hạ hỏa, ai mà biết được khi tức Tenten sẽ làm gì để trút giận.

Quay lại nhân vật thứ hai, Neji. Tất nhiên là khi nghe Neji cũng rất sốc, nghe như sét đánh ngang tai. Hoàng thượng đang nghĩ cái quái gì mà ra cái thánh chỉ oái ăm như vậy?

- Ý ngươi thế nào, Neji?

- Hoàng thượng, thần không có ý kiến gì về công việc, nhưng... có cần phải đến ở chung không?

- Cận vệ có nghĩa là vệ sĩ ở gần. Ngươi ở tận phủ trả thừa tướng thì lúc cần thiết sao đến kịp được.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết, có nhận không thì bảo?

- Vâng, thần tuân chỉ - tất nhiên là phải nhận rồi, Tenten là quận chúa thì không sao, nhưng hắn thì chỉ là người bạn, trái lệnh thì chu di cửu tộc là cái chắc. Ở cùng với yêu quái mồm năm miệng mười như nàng ta thì chắc hắn phải tổn thọ vài chục năm mất.

Không còn ai có ta kiến gì nữa thì...

- Bãi triều.

Tenten đã bỏ ra ngự hoa viên trút giận, cách làm giống hệt Sakura, chỉ thay táo bằng trùm nho ghim trên một tờ giấy vẽ lại mặt của Neji với hai cái tai lợn ở đầu, mặt nhìn còn thậm tệ hơn so với chư bát giới, người được vẽ theo kiểu người xương và cái đuôi lợn. Để đảm bảo mọi người nhận ra đó là Neji thì Tenten đã ghi thêm chữ Hyuuga Neji và đánh mũi tên chỉ vào hình. Nàng không giỏi bắn tên như Sakura nên dùng kunai mà phi tới tấp vào cái mặt lợn.Lần này đến lượt Sakura thắp hương khấn vái, làm lễ cầu siêu cho chùm nho xấu số đó, chỉ tiếc là không có cơ hội chôn cất tử tế cho chúng nó, bị ép đến bã cũng không còn thì lấy gì mà chôn nữa.

Đến tối, Sasuke và Neji đến cung Bạch Hổ xem thế nào thì thấy Sakura và Tenten đang ngồi ngoài sân, Sakura thì đang vỗ vai an ủi Tenten đang gục mặt xuống bàn. Cả hai đưa mắt sang nhìn bức vẽ dính nước

màu tím tím bị kunai đâm nát bét. Neji bất giác rùng mình khi nhìn thấy dòng chữ ghi rõ tên mình kèm theo mũi tên chỉ vào cái mặt găm đầy kunai.

Tenten bỗng dưng ngẩng đầu lên và nhìn thấy mặt của hai tên đáng ghét, một hại nàng ra nông nỗi này, một là nguyên nhân nàng bị hại ra nông mỗi này. Đôi mắt nàng xoáy lại màu huyết sắc đầy giận dữ nhìn vào hai tên kia. Sasuke liền lờ đi.

- Sakura, chúng ta đi thôi, để cho hai người làm quen.

'Làm cái đầu nhà quen ý. Tính đổ thêm dầu vào lửa à?' Tenten chửi thầm.

Sakura không dám ở thêm lúc nào nữa, từ sáng đến giờ nàng bị sát khí của Tenten hành cho phát cảm lạnh rồi. An toàn là bạn, tai nạn là thù, xin lỗi Tenten, chúc bạn may mắn lần sau.

Sakura và Sasuke vội rời đi, chỉ còn lại hai người, cung nữ thái giám cũng bị đuổi đi hết.

Thở dài, chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến, hắn không thể tránh mặt nàng cả đời được, thời gian ở chung còn dài, đành phất cờ ngưng chiến vậy.

- Nghe này, có thể chúng ra khởi đầu không tốt...

- Tất nhiên là không tốt rồi.

- Nhưng thời gian ta ở chung với ngươi còn dài nên cứ choảng nhau tiếp thì không ổn. - Hắn nhìn nằng để xem nàng có đang nghe không.

- Tiếp đi, ta đang nghe.

- Ngươi nghĩ sao nếu tạm ngưng chiến?

- Hn... - câu này thành gen di truyền rồi -... Ta là một người từ bi, độ lượng, khoan dung nên sẽ tạm bỏ qua chuyện... với hai điều kiện...

-....

- Thứ nhất, nộp cây trâm đấy ra đây... - nàng ngửa lòng bàn tay ra.

- Cái này không được.

- Vì?

- Ta đã tặng nó cho muội muội rồi, không đòi lại được.

- Nếu là Hinata thì đòi lại dễ thôi còn gì. Không muốn trả thì cứ nói thẳng ra đi, không cần chém gió.

- Không phải là Hinata, là Hanabi.

Ờ, bây giờ nàng mới nhớ ra Hinata còn có một muội muội nữa, là Hyuuga Hanabi. Mà hình như nghe đồn là cô nàng này cá tính và lắm chuyện lắm, đâu ít nói và hiền lành như Hinata. Đồ đã cho thì còn lâu mới đòi lại được. Điều kiện này tạm thời hoãn lại.

- Điều kiện thứ hai, làm osin vô điều kiện vô thời hạn cho ta.

- C... Cái gì? Ng...ươi n...ói lại...ại? - hắn há hốc mồm xem nàng có nói thật không.

- Ngươi làm osin cho ta... - nàng thản nhiên nói lại. Chiêu này là nàng học từ hoàng huynh "kính mến" của nàng. Hồi mới đến doanh trại trước đây nàng đã nghe mọi người kể lại rằng huynh ấy từng bắt Sakura làm osin cho mình.- Ngươi điên à, ngươi là quận chúa phẩy tay phát là có kẻ hầu người hạ, lôi ta vào làm gì?

- Thích. Thì? - nàng câng câng cái mặt lên.

- Không.

Cười khẩy, nàng lôi kế hoạch dự phòng ra.

- Vậy thì ta sẽ nói với hoàng huynh là ngươi cãi lời ta, để xem lúc đấy huynh ấy sẽ làm gì ngươi?

- Ngươi...

Lại lôi hoàng thượng ra, cậy quyền à? Nhưng mà hắn mà dám cãi thì không biết Sasuke sẽ xử hắn kiểu gì đây. Cắn răng chịu đựng vậy.

- Được rồi.

- Xong, osin, lấy cho ta cốc nước - nàng ngồi vắt chân chữ ngũ ra giọng sai bảo.

- Hừ...

Neji đành miễn cưỡng gật đầu làm theo. Không biết kiếp trước hắn nợ Tenten cái gì mà kiếp này bị hành cho như thế.

Quay trở lại với Sasusaku.

Hai người đang đi song song cạnh nhau nhưng lại cách nhau một khoảng, chắc là do Sakura ngại vì từ nãy giờ cứ nhích dần ra xa.

Ánh mắt đen có chút thất vọng nhìn Sakura, tự hỏi sao nàng ấy phải ngượng mấy chuyện này, hắn có ăn thịt nàng đâu mà sợ? Đi lại gần vòng tay ôm eo nàng kéo sát lại người mình.

- Ta muốn hỏi nàng một chuyện... - hắn dừng bước

- Hở? - nàng ngước đầu lên nhìn hắn, giương đôi mắt lục bảo lộ rõ vẻ tò mò. Phải chăng hắn định hỏi...

- Nàng... đã dạy Tenten cái gì?

- =_=?

- Ta hỏi thật đấy, tại sao càng ngày cách ăn nói và hành xử của nó càng giống nàng.

- Ý chàng là gì? - hắn đang khen hay chê đấy. Nếu la khen để thì nàng không thèm. Nheo mắt cười nham hiểm - Ta lại thấy càng ngày Tenten càng giống chàng đấy!!!

- Hử???

- Chàng tự thấy rồi còn gì, cái trò uy hiếp rồi bắt làm osin không phải từ chàng mà ra sao? - Hoá ra ban nãy hai người nấp sau bụi cây hóng chuyện.

- Hn... - hắn không biết trả lời cái gì nên dùng câu nói vô nghĩa kinh điển đáp lại.

Im lặng. Chẳng ai biết nói gì nữa nên chỉ biết trật tự nhìn loang quanh đâu đó. Tuy nhiên tay Sasuke vẫn chưa rời khỏi eo nàng mà còn ôm chặt hơn.

Chẳng hiểu Sakura đang nghĩ gì mà tự nhiên lại nói ra suy nghĩ vẩn vơ của mình.

- Chàng định gán ghép Neji và Tenten đúng không?

-... Phải.

- Chàng nghĩ có thành công không? Hai người họ có vẻ không ưa nhau cho lắm, không khéo ở chung còn ghét nhau hơn chứ không đùa. Hơn nữa với tính khí của Tenten thì...

- Cực kì giống nàng ngày xưa, tính cách Neji cũng khá giống ta trước đây.

- Thì sao? Liên quan gì chứ? - nàng ngơ ngác hỏi. Bình thường cáo cụ lắm cơ mà, sao bây giờ lại như còn cừu non thế?- Nàng thử nhìn lại xem chúng ta bây giờ như thế nào? - hắn cười nhẹ nghiêng đầu tựa vào đầu nàng.

Sakura vẫn khờ khạo không hiểu ngụ ý của hắn, hôm nay não hoạt động chậm quá.

Như để gợi ý thêm cho cô nàng khờ khạo này, hắn cúi đầu hôn phớt lên má nàng rồi mỉm cười khuôn mặt đang đỏ ửng lên cả lên. Nàng bắt đầu hiểu hắn định nói cái gì rồi. Trước đây nàng với hắn chỉ nhìn nhau thôi đã thấy ngứa mắt rồi, thở chung một bầu không khí mà thấy ngột ngạt vô cùng. Bây giờ thì nàng với hắn còn ở chung nữa chứ, đời đúng thật là... trớ trêu.

Quay đầu lại cười để, đùa chút cho vui chứ nhỉ!

- Chàng đừng hoang tưởng quá, ta vẫn đang cân nhắc xem có chấp nhận chàng không đấy!!!

- Nàng dám...

Trước khi hắn kịp nói gì thêm nàng đã đẩy hắn ra chạy đi, còn quay đầu lại lè lưỡi lêu lêu người đằng sau rồi cắm đầu cắm cổ chạy bừa. Đến khi đâm rầm phát vào cái cột đá mới dừng lại, xoa xoa đầu ngước lên nhìn khung cảnh xung quanh.

- Nơi này...

Không phải đây là nơi lần trước mà nàng chạy đến sao? Nơi này lúc nào cũng bao phủ sương mù và luôn u u ám ám như nghĩa địa. Đây là lần thứ hai nàng bước đến nơi này rồi mà vẫn luôn thấy rợn gáy, cảm giác như đầy oan hồn vật vờ quanh mình vậy.

Bỗng nhiên, từ đằng sau nàng, có một bàn tay chạm vào vai nàng. Rồi nghe thấy tiếng rên rỉ rầu rĩ, Sakura mặt xanh lè, từ từ quay đầu lại... và bắt gặp một khuôn mặt trắng bệch, mái tóc đen rũ rượu, mắt đỏ long sòng sọc lấp ló sau lớp tóc đen.

- Áaaaaaaaaa.... MAAAAAA....

Tiếng la thất thanh của Sakura làm "con ma" còn phải nhức óc điên đầu, buông tay ra khỏi vai nàng.

- Nàng la hét cái gì vậy? Ma mãnh gì ở đây?

- Sasuke??? - mặt nàng từ từ đổi màu lại như cũ.

Hoá ra chuyện là thế này, Sasuke đuổi theo Sakura rồi không thấy đâu nên kích hoạt Sharingan lên tìm rồi quên chưa tắt, mặt trắng thì là đương nhiên, da hắn vốn trắng vậy mà. Còn tiếng rên rỉ ban nãy là do tiếng quạ hay con gì nó kêu. Sakura chắc là bị hoang tưởng nhiều quá rồi. Cũng phải, ngày xưa hồi nhỏ ở thiên giới nàng hay chơi ma lon, cầu cơ và gọi hồn với nguyên soái và binh lính, người hầu trên đấy, mấy lần suýt bị tóm chết, hồi đấy vui phết!

Nhìn xung quanh và nhận ra nơi này, hắn nghĩ cũng đã đến lúc đưa nàng đến gặp "Người" rồi.

- Đi theo ta, ta muốn nàng gặp một người - hắn cầm tay nàng dẫn đi.

- Không cần đâu, ta gặp mẫu hậu chàng rồi. Cho ta về đi, nơi này hắc ám quá.

- Hở? Nàng...

Bây giờ mới nhận ra mình lỡ mồm, lỡ rồi thì thôi, nói luôn một thể.

- Trước đây ta đã từng đi lạc đến đây và gặp, cũng không hẳn là gặp, chỉ thấy thôi. Ta thấy chàng gọi người phụ nữ nằm trên tảng băng đó là mẫu hậu nên đoán vậy.

- Khi nào?

- Vào tối hôm trước khi ta đến bảo chàng mở phong ấn, cái lần ta với chàng cãi nhau ý.

Nếu như vậy thì không phải nàng nghe lỏm vào cái hôm hắn nói mình yêu nàng sao? Nắm hai vai nàng, mặt vẻ nghiêm trọng.

- Nàng đã nghe thấy những gì?

- Ta chỉ nghe đến đoạn huynh biết cách trở về nhưng không chịu nói thôi rồi ta giận quá bỏ đi luôn.

- Phù.... - hắn thở phào, may mà nàng chưa nghe đến đoạn cuối.

///Con biết con làm vậy là ích kỉ, nhưng... con yêu nàng ấy mất rồi///

Nhìn bộ dạng của Sasuke, nàng đâm ra nghi nghi, hắn giấu nàng cái gì à?

Mới nhìn qua một lần thôi, chi bằng lần này gặp mặt luôn. Vẫn nắm tay kiên quyết đưa nàng đi, Sakura biết kháng cự cũng bằng thừa, chỉ thiệt.cái thân mình thôi nên đành đi theo, dù sao nàng cũng hơi tò mò rằng tại sao người đó lại nằm trên tảng băng.

Mở cánh cửa đá nặng nề sang một bên, Sasuke dẫn nàng lại gần trước tảng băng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn rõ mặt người phụ nữ đó, khuôn mặt đẹp rạng ngời toát lên vẻ phúc hậu, hiền lành, mái tóc đen dài mượt, làn da tuy không hồng hào nhưng cũng trắng, trông vẫn còn sức sống, nếu hắn không nói đấy là mẹ mình chắc nàng cũng chẳng dám tin. Thế ra là hắn thừa hưởng nét đẹp và quyến rũ chết người từ mẹ.

- Sakura, đây là mẫu hậu của ta, Uchiha Mikoto - hắn nói, kéo nàng ra khỏi đủ các suy nghĩ so sánh tại sao đó lại là mẹ hắn được.

- Xin chào... Hoàng thái hậu, cháu là Haruno Sakura - nàng cũng chẳng biết nói gì nên cứ chào đại trước đã.

- Hôm nay con dẫn Sakura đến gặp người là để ra mắt "mẹ chồng tương lai"

23. Chương 23: Sinh Nhật Vui Vẻ, Sakura

Hôm nay con dẫn Sakura đến gặp người là để ra mắt "mẹ chồng tương lai"

Sakura nghe xong câu của Sasuke mà không khỏi trợn mắt quay phắt lại nhìn hắn. Cái gì mà "mẹ chồng tương lai" chứ, hắn với nàng còn chưa có cái gì mấy mà dám nói thế. Cái tên chết tiệt này, chỉ giỏi ăn nói hàm hồ. Dù nàng không chịu thừa nhận rằng một phần trong mình cũng khá vui vui khi nghe câu đó của hắn.

'Cứ nhận là mày thích câu đấy đi, còn bày đặt làm gì cho lắm chuyện'

'Im đi con phản chủ kia. Tự nhiên mày xuất hiện làm gì?'

'Thích. Ý kiến gì không cưng?'

'...'

'Sao hôm nay mày hiền thế, bình thường là mày cãi cho bằng được thì thôi mà?' Inner xoa xoa cằm xăm xoi.

'Liên quan gì đến mày?'

'Aaaa... Ra là đồng chí đang yêu à. Đúng là tình yêu có sức mạnh làm thay đổi con người lớn đến vậy, biến người ta từ một con hồ ly tinh thành một con thỏ non.'

'Này này... Mày chán sống rồi à?'

'Không, tao yêu đời lắm. Tao còn phải sống để mà chứng kiến đám cưới của mày và "chồng iu tương lai" nữa chứ!!! Rồi còn phải chọn tên cho con của mày nữa, cái não hạt nho như mày chọn tên chán chết'

'CON KIAAAA... BÀ CHO MÀY CHẾT' Sakura cầm giày dép đuổi theo phi tới tấp. Inner tung tăng chạy nhảy trong mưa giày bão dép rồi từ từ chạy mất hút. Còn Sakura thì "chạy" nhiều quá nên thở hồng hộc rồi đầu óc quay trở lại thực tại.

- Sakura tuy có hơi ngốc ngếch ngờ nghệch, sớm nắng chiều mưa trưa bão tối dông đêm tuyết nhưng rất tốt, biết quan tâm đến mọi người và hoàn toàn không giống mấy cô tiểu thư trước đây nên mẫu hậu không phải lo.

Sakura dù hơi tức ở đoạn đầu nhưng nghe đoạn sau nàng ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng lại thấy vui vui, khẽ mỉm cười nhìn hắn.

Sasuke quay đầu lại nhìn nàng cũng là lúc nhìn được nụ cười hạnh phúc đó của nàng, tay ôm chặt nàng dựa vào mình. Khoảnh khắc đó có lẽ sẽ kéo dài lâu hơn nữa nếu Sakura không tự nhiên lên tiếng.

- Sasuke, tại sao mẫu hậu chàng lại phải nằm trên băng?

Gương mặt hắn bỗng thoáng qua nét buồn, vòng tay dần nới lỏng ra rồi buông hẳn xuống.

Nhận thấy điều đó, Sakura vội nói chữa, nàng đâu cố ý làm hắn buồn.

- Sasuke, nếu chàng không muốn trả lời thì không cần đâu, ta không ép.

- Người bị trúng kịch độc, không có cách nào chữa khỏi được, dần rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Cách duy nhất có thể duy trì mạng sống là đặt người nằm trên tảng băng này.

- Người đã nằm đó bao lâu rồi?

- 10 năm... Và ta hoàn toàn bất lực không thể làm gì được - bàn tay hắn nắm chặt lại thành nắm đấm. Hắn hận mình thật vô dụng, chỉ biết đứng nhìn người nằm đó bất động suốt 10 năm trời.

Đôi tay thon nhỏ từ đằng sau nhẹ nhàng ôm lấy hắn, khuôn mặt áp vào tấm lưng vững chắc kia, giọng nói dịu dàng, đầy thương cảm vang lên:- Không phải lỗi tại chàng, đừng tự trách mình nữa. Quan trọng hơn là phải tìm cách chữa bệnh cho mẫu hậu chàng.

- Vô ích thôi, ta đã gọi tất cả các thầy y trên thế giới nhưng tất cả đều lắc đầu.

- Tất cả thầy y? Có thật là tất cả không, đã tính ta chưa?

- Nàng... có thể - Sasuke quay phắt người lại, nắm chặt hai vai nhìn nàng, đôi mắt thoáng qua tia hy vọng.

- Ta cũng chưa biết thế nào nữa nhưng... ta sẽ cố - Nàng quyết tâm nói.

Khuôn mặt Sasuke đang căng thẳng bỗng dãn ra nhẹ nhõm, chí ít thì cũng có lấy một hy vọng nữa rồi. Đôi môi bạc nhếch lên mỉm cười, rồi từ từ tiến sát lại đôi môi hồng đào kia.

- Sasuke, chúng ta đang ở trước mẫu hậu chàng đấy - nàng quay đầu né tránh đôi môi hắn, tay chỉ về phía Mikoto.

- Hn... - hắn nghe Sakura nói cũng có lý nên có chút nuối tiếc lùi lại.

Quay đầu lại cúi đầu trước Mikoto, hắn lễ phép nói:

- Mẫu hậu, con và Sakura có việc bận rồi nên phải về trước, người nghỉ ngơi đi. Chúng con cáo lui - rồi cầm tay Sakura kéo đi.

Dọc đường, Sakura cứ nghĩ mãi.

'Quái, mình thì có việc bận gì nhỉ???' (Tí nữa cưng sẽ biết *cười nham hiểm*)

Về đến Long cung, Sasuke kéo nàng vào phòng mình rồi bế thốc lên đặt xuống giường. Sakura lúc này mới dần hiểu ra lúc nãy hắn có ý gì, liền vội chống tay dậy định đánh bài chuồn, nhưng mà lúc nào chẳng muộn rồi. Đến nước này thì chống cự cũng vô dụng, đành phải phụ thuộc vào mồm mình nó lợi hại đến đâu.

- Sasuke, chàng làm gì đấy? Lần này ta không có phạm tội gì nên đừng nói là phạt.

- Ai nói ta phạt nàng?

- Ta đoán thế. (Mẹ đoán như thật ý) Mà không phạt thì là vì cái gì?

- Cảm ơn - hắn đáp cụt lủn.

- Cảm ơn? - nàng ngơ ngác nói.

- Cảm ơn nàng đã giúp mẫu hậu.

- Ta đã làm được gì đâu mà cảm ơn.

- Ta chỉ cảm ơn trước thôi. Nói ta nghe, nàng muốn gì? - hắn dụi đầu vào hõm vai, cọ mũi mình vào cổ nàng

- Muốn gì à? - nàng đắn đo suy nghĩ, hắn đã cho cơ hội thì đòi cái gì cao siêu chút, nhưng nàng có thiếu cái gì đâu - Ta muốn... cái gì cũng được...

Sakura không biết rằng nàng vừa tạo cơ hội cho sói xám ăn thịt cừu non. Còn "ăn" theo cách nào thì còn tuỳ xem độ "đói" của con sói đó. (Dạo này đầu óc tui đen tối quá)

Ngước đầu lên cho nàng thấy nụ cười rang mãnh trên khuôn mặt mình, tà mị nói:

- Vậy thì ta sẽ cho nàng.... ta.

Sakura trên mặt vẫn còn in nguyên dấu hỏi chấm to lù lù. Nhưng dấu hỏi chấm đó nhanh chóng biến mất khi hắn dùng hành động để giải thích. Nàng bắt đầu cảm thấy những nụ hôn nóng bỏng trên cổ mình... từ Sasuke.Sakura ngượng chín cả mặt, cả người nóng ran, tay lập tức hoạt động để đẩy hắn ra nhưng đã nhanh chóng bị trấn xuống giường. Những nụ hôn càng ngày càng mãnh liệt, để lại trên chiếc cổ trắng ngần của nàng những dấu hôn đỏ, hết cổ rồi xuống đến vai. Vai áo dần dần bị tuột xuống để lộ ra bờ vai trắng, rồi bị tuột xuống đến trên ngực một chút. Sasuke ban đầu chỉ định trêu nàng tí thôi, nhưng càng làm càng không muốn dừng, nàng không biết rằng ở nàng tỏa ra sức hút quyến rũ thế nào đâu.

- Sasuke... - giọng nàng nghẹn ngào, những giọt lệ đã bắt đầu chảy ra. Nàng... chưa sẵn sàng cho việc này mà.

Thấy mình đã đi hơi quá trớn, hắn từ từ ngẩng đầu lên, lấy tay lau đi những giọt lệ đó, nhưng càng lau thì nước mắt chảy ra càng nhiều hơn, khuôn mặt có chút day dứt nhìn nàng.

- Sakura, ta... Xin lỗi nàng, là lỗi tại ta. Đừng khóc nữa.

- Hức... Chàng... Là đồ đáng ghét. Sao dám làm thế với ta? Ta ghét ngươi, ghét ngươi - nàng vừa khóc thét vừa lấy tay đập thùm thụp vào ngực hắn.

Sasuke không biết làm gì ngoài việc cứ để nàng trút giận lên mình, nhưng nhìn nàng khóc mà hắn bỗng nhiên thấy khó chịu trong lòng. Uchiha Sasuke, hắn rất ghét nhìn nàng, Haruno Sakura phải khóc. Tch, thế là từ định cảm ơn thì lại thành giận nhau, ông trời tốt bụng gớm.

(Trời: không phải khen. Ta không dám nhận.

Au: Dám nhận bà đây cho trời tàn đời luôn.)

Nhanh tay đánh mạnh vào huyệt ngủ sau gáy Sakura làm nàng lịm dần rồi thiếp đi. Sasuke thở dài, vòng tay bế nàng lên đi về phòng riêng của Sakura, nếu sáng mai dậy mà Sakura thấy mình vẫn ở trong phòng hắn thì chắc chắn sẽ giận to cho xem. Lâu rồi mới có cơ hội ôm nàng ngủ cùng, vậy mà....

Đặt nàng xuống giường, lau sạch đi nước mắt còn vương trên mặt nàng, hắn nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán nàng, dường như đây đã là thói quen đặc biệt với chỉ riêng Sakura, rồi hắn lặng lẽ rời đi.

Mấy hôm sau, Sakura như người mất tích, đi đâu suốt từ sáng sớm đến tối mịt mới về, đi về thì chỉ lẳng lặng bước vào phòng rồi đóng sầm cửa lai không tiếp ai, ăn uống thì cũng chỉ vài miếng rồi xong. Tenten thấy vậy thì lo lắm, liền gặng hỏi hoàng huynh xem có chuyện gì xảy ra không nhưng đáp lại nàng chỉ là sự im lặng, gặng hỏi lắm thì cũng chỉ là câu: "không có gì" hoặc "về đi".

Sasuke nói vậy là vì biết Sakura đi đâu hằng ngày, cái này không thể nói với Tenten, đây là bí mật trọng đại, còn thái độ của Sakura thì chắc chắn là đi vẫn còn giận hắn chuyện tối hôm trước.

Trong phòng, Sakura đang điên đầu lồi mắt đọc từng chữ trong cuốn sách y thuật kia, có ghi các cách chữa mụn nhọn, trầy da, gãy chân đủ kiểu nhưng cóc ghi cách chữa hôn mê, giải độc. Nàng đã làm đủ các thí nghiệm này nọ nhưng vẫn chưa tìm ra là loại độc gì. Nhớ lại giờ hối hận quá, biết thế ngày xưa nàng chịu khó học hành đến nơi đến chốn thì đâu có như ngày hôm nay. Haizzz... Nhưng biết thế nó đã không thế... Nàng cứ thức đến tận tầm 1-2 giờ sáng rồi mới đi ngủ, có khi còn thức khuyu hơn để đọc sách...Cho đến một ngày...

Sakura thức dậy bởi tiếng chim hót líu lo. Chui ra khỏi chăn làm VSCN rồi định ăn đại vài miếng cho bữa sáng. Mà... Sao hôm nay bữa sáng trông lạ vậy nhỉ? Cái gì cũng màu hồng và toàn là bánh ngọt, bánh kem, lại có toàn là món tủ của nàng nữa chứ. Ở trên bàn trước đĩa bang quy vẽ mặt cười có tờ giấy ghi: "Ăn ngon miệng - Tenten". Chắc là dạo này thấy nàng biếng ăn quá nên Tenten sai ngự thiện phòng làm món ngon tẩm bổ, tâm ý của bạn sao nàng dám không nhận. Ăn xong sạch sẽ bữa sáng cũng là lúc Ino đạp cửa bước vào, trên mặt là nụ cười toả nắng:

- YO... Chào Sakura- chan yêu dấu!!!

- Ino? Cậu làm gì ở đây? - Sakura ngạc nhiên nhìn cô bạn tóc vàng.

- Hỏi ngu, tất nhiên là đưa cô bạn xinh đẹp đáng yêu của tớ đi chơi rồi - Ino "ngọt ngào" nói làm Sakura không thẹn mà sởn gai ốc.

- X... Xin lỗi, tớ bận rồi - nàng nói gượng, ngồi xuống bàn toan mở sách ra thì...

"Rầm" Ino gập sách lại làm Sakura tí nữa kẹp tay.

- Không có xin lỗi xin leo gì ở đây hết. Một là đi, hai là... - Ino cười gian - Đừng mơ gặp lại sách yêu dấu nữa - rồi giật mạnh cuốn sách khỏi tay Sakura.

Và thế là nàng bất đắc dĩ phải đi. Vừa đi vừa ngước lên nhìn trời, rồi lại thở dài, lắc đầu. Thấy vậy, Ino ở bên cạnh liền tò mò gặng hỏi:

- Cậu làm sao mà cứ chốc lát lại nhìn lên trời vậy?

- À, tớ là chẳng quả kiểm tra xem trời sập được mấy km rồi để còn biết đường mà đào hầm trốn - Sakura bình thản trả lời.

- Trời sập? - Ino nheo mắt lại nghi ngờ nhìn - Ý cậu là gì?

- Tớ hơi... à nhầm, cực kì bất ngờ khi thấy hôm nay cậu cao hứng dậy sớm đến mức đón tớ đi chơi cơ đấy. Mọi ngày tớ đến vẫn còn thấy cậu đang nằm ườn trên giường ngáy khò khò nói mớ ngủ cơ mà, dội cả thùng nước đá mới tỉnh.

- A... Hoá ra là cậu, thảm nào sáng dậy tớ cũng thấy mình ướt lạnh từ trên xuống dưới - Ino bỗng nhiên tức giận, mặt phừng phừng lên. Hung thủ nay đã chịu xuất đầu lộ diện. Lúc này Ino chỉ muốn xông vào tẩn cho Sakura nhừ đòn 1 năm không xuống nổi giường thôi. Nhưng... Hôm nay, cái đấy là không thể.

Ino hôm nay dẫn Sakura đi rong ruổi khắp phố phường kinh thành trong con mắt sốc đến sắp nổ của Sakura. Hôm nay Ino hoàn toàn không cáu giận gì trước mặt nàng, thường ngày đi đường mà có thằng nào va phải mà không xin lỗi thì đảm bảo thằng đấy xác cmn định rồi. Đằng này chị lại chịu cúi đầu xin lỗi người ta.

'Không biết sáng nay Ino có bị đập đầu vào tường, trượt vỏ chuối hay dây thần kinh có cắm nhầm vào ổ nào không???'

Trong khi đó, tại hoàng cung, vườn thượng uyển riêng ở Long cung.

Mọi người đang tấp nập đi đi lại lại tay bưng bê chuẩn bị mọi thứ, còn trồng thêm đủ các cây hoa muôn màu rực rỡ nữa. Tenten đi đi lại lại trực tiếp chỉ huy mọi việc, tay cầm cuộn giấy ghi danh sách mọi việc cần làm.

- Ừm... Không tệ... - Đang đảo mắt tấm tắc khen một vòng thì chợt ánh mắt dừng lại ở mặt hồ rộng trống trơn trước mắt.Tất cả mọi thứ cho đến giờ là hoàn mỹ rồi chỉ... riêng cái hồ đó. Đẹp thì đẹp thật, nước trong nhìn tận đáy, còn thả cá vàng nữa, nhưng... mặt hồ trông thiêu thiếu cái gì đó...

Đang xoa xoa cằm suy tư thì trên trời có tiếng chim kêu rồi đậu xuống vai nàng.

- Thế nào rồi? Ino vẫn theo đúng kế hoạch chứ, Haruka?

Haruka khẽ gật đầu. Nhanh chóng nhận ra vẻ suy tư trên gương mặt Tenten, nó nhướn mày gõ mỏ ý hỏi.

- Hm... Nhìn cái hồ không được đẹp lắm. Mày có ý kiến gì không?

Haruka bắt chước mặt Tenten ban nãy, lấy cánh xoa mỏ, cặp mắt xanh đảo xung quanh, nhìn ngó cái hồ rồi lại nhìn xuống dòng suối chảy vòng quanh khu vườn. Một ý tưởng bỗng loé sáng trong đầu nó...

Đến tối...

Rong ruổi khắp nơi cả ngày, cuối cùng cả hai cũng đã thấm mệt, lại chẳng không, bị Ino lôi đi hai vòng quanh Konoha, chui vào từng ngõ ngách xó xỉnh, đủ nơi khỉ ho cò gáy chó sủa vượn kêu gián bay... Đại loại là không thiếu nơi nào.

Trước khi hai người lên xe ngựa về kinh thành thì thấy đám đông tụm lại xem cái gì đó, còn vỗ tay khen ngợi xì xào bàn tán nữa...

Không nén nổi tò mò, Sakura kéo tay Ino chen chúc vào trong.

- A... Là diễn ảo thuật!!! - Sakura reo lên, nàng từ bé đã thích xem ảo thuật rồi, Yuki cũng hay làm mấy trò đơn giản cho nàng xem như biến hoa thành bồ câu,...

Trái với tâm trạng vui vẻ, hưng phấn của Sakura, Ino lại cau mày tỏ vẻ không chút hài lòng...

'Bố khỉ, có cái quái gì đâu mà cậu ấy thích thế? Không phải mấy cái trò cỏn con này Sakura cũng làm được sao??? Quan trọng hơn là... tổ sư, sắp muộn rồi'

Ino vội vã thúc giục Sakura đi về nhưng nàng kiên quyết kháng cự ở lại cho bằng được, thậm chí còn kéo ngược cả Ino giữ lại không cho đi. Mình thì vẫn vui vẻ theo dõi, còn Ino thì cứ thấp thỏm vội vã, chân cứ buồn buồn đậm đi dậm lại.

10 phút sau...

Ino thì mồ hôi mồ kê nhễ nhại vừa vì nóng nhưng cũng vì sốt ruột...

'Trời ơi, muộn 10 phút rồi, còn 15 phút đi nữa cơ chứ Bình tĩnh vận bộ não thiên tài của mày đi nào, nóng nảy dễ ỉa chảy, phải bình tĩnh...' Và thế là nàng cau trán suy nghĩ.

Sakura vẫn dán chặt mắt theo dõi từng trò một. Bỗng nhiên đôi mắt dừng lại trước một hành động của ảo thuật gia.

Không quan tâm hắn dùng cách gì nhưng nước từ trong cốc lơ lửng bay lên thành khối cầu không rõ định hình. Tiếp theo, hắn từ từ di chuyển khối nước trước sự kinh ngạc của mọi người (trừ Ino và Sakura) rồi đưa nó đi qua tấm vải cô phụ tá căng ra, khối cầu nước đi qua tấm vải mà vải không hề bị ướt, từng giọt không lấy một giọt thấm lên vải, được rút sạch ra theo khối cầu.

'Là nó' Sakura như reo trong lòng. Chính là nó, cách đó... Đó là cách duy nhất...

Vội vã kéo Ino chen ra ngoài, nét mặt nàng thoáng những tai mừng rỡ làm Ino không khỏi ngạc nhiên. Có cái gì mà làm Sakura vui vậy???Khỏi cần bắt xe ngựa làm gì cho mệt, nàng kéo Ino vào một ngõ nhỏ không bóng người, miệng niệm ấn...

Một đôi cánh hồng to hiện ra, thi triển xong phép tàng hình cho hai người, nàng nắm tay Ino rồi sải cánh bay đi, hướng về hoàng cung, chọn cung Bạch Hổ là nơi đáp cánh.

Thu hồi lại cánh, giải thuật xong xuôi, Sakura lúc này mới ngước nhìn xung quanh, ánh mắt không khỏi nghi ngờ.

'Quái! Tại sao mới 8 giờ tối lại vắng tanh như chùa bà đanh thế này? Chẳng lẽ mọi người hôm nay đều biết giữ gìn sức khoẻ mà nghỉ ngủ sớm đến vậy à?'

- Ino à... cậu có biết ch...??? - Sakura lời còn chưa dứt quay sang đã thấy Ino mất tăm mất tiêu đâu rồi, mới hai giây trước còn ở đây cơ mà?

Mọi thứ càng ngày càng lạ rồi đấy! Đầu tiên là Ino tốt bụng đột xuất phò tá nàng đi chơi cả ngày, tiếp đến là cung Bạch Hổ thành ra thế này, lại còn Ino đột nhiên biến mất chứ... Tất cả như... dẫn nàng tránh xa khỏi cái gì đó...

'Vấn đề là "cái gì đó" là cái gì cưng ạ!!!' Inner đột nhiên xuất hiện.

'Nhưng là cái gì mới được??? Mày biết không?'

'Hôm nay mày ăn nhầm phải cái gì không đấy? Mày không biết chẳng lẽ tao biết à? Có mà bằng niềm tin và ảo mộng'

'Thôi cái đồ bất tài vô dụng, biến đi' nàng đưa tay xuỳ xuỳ đuổi nó.

'Tao khinh không thèm ở nữa. Biến thì biến. Hứ!!!' Inner hất mặt giận dỗi biến mất.

Sakura cũng hất mặt trở về thực tại, quan trọng hơn là phải nghĩ thử xem có chuyện gì đang diễn ra đã? Hay là...

Một giả thiết xuất hiện, đúng rồi, có thể lắm chứ! Nếu như đúng thế thì...

Không do dự, Sakura lập tức hốt hoảng chạy lại về hướng Long cung. Mặt bỗng dưng tái mét lại... Lỡ... có chuyện gì xảy ra với Sasuke thì sao? Lỡ mọi kế hoạch đều là để nàng không gặp mặt hắn, không biết hắn hiện giờ thế nào? Lại còn cả tuần qua không hề gặp mặt hắn nên cũng không biết thế nào nữa...

Nàng bỗng thấy... Sợ?

Không, không thể là lúc này. Trấn an mình, đôi chân không ngừng sải bước thoăn thoắt chạy đến Long cung, ánh mắt vui kèm theo chút lo sợ khi nhìn thấy cổng Long cung.

Chạy nhanh vào bên trong phòng tìm kiếm nhưng... đến một cái bóng cũng không có. Đúng ra là hằng ngày hắn phải trong phòng làm việc chứ? Hay là đột nhiên lại rảnh quá ra vườn đi dạo?

Nghĩ đến đây, nàng lại mở cửa chạy nhanh ra vườn thượng uyển bên ngoài.

Những điều kì quái không ngừng tăng. Thứ nhất, sao hôm nay vườn lại tối om om thế này, đèn nến đâu cả rồi? Thứ hai, sao Sakura lại có cảm giác ai đó đang theo dõi mình nhưng nhìn xung quanh lại chẳng thấy bóng dáng ai? Thứ ba, hay là nơi này mới bị ma ám à?

'Ma mãnh gì ở đây, có mà tại mình chơi cầu cơ nhiều quá nên bị hoang tưởng ý mà'

Kiên trì tiến bước vào bên trong, ngay khi bàn chân vừa đặt lên cây cầu thì bỗng nhiên mặt nước suối dưới cây cầu sáng bừng lên ngọn lửa màu hồng, lửa theo đó lan ra khắp mặt nước trải dài từ sông rồi mặt hồ sáng lên ánh sáng ấm áp màu hồng, thắp sáng cả khu vườn. Lửa này chỉ đủ để thắp sáng chứ không đủ để làm bốc hơi nước nên không lo.Lúc này, vẻ đẹp thực sự của khu vườn mới hiện lên. Đủ sắc màu hoa rực rỡ hiện lên mang theo hương thơm phảng phất trong gió mát. Ánh mắt nàng lúc này mới dừng lại ở căn nhà nhỏ (nơi ngồi ngắm cảnh ý ở vườn ý, mình ko biết nó gọi là gì nên nói đại là thế). Ở bên ngoài là được treo màn gió, đó là những con hạc giấy đủ màu sắc được xâu lại thành dây treo.

- CHÚC MỪNG SINH NHẬT!!!

Sakura giật mình khi nhìn bên trong đó là những người bạn: Ino, Hinata, Tenten, Naruto, Shikamaru, Neji, Kiba, Shino, Chouji... Nhưng không có người đó...

- Các cậu nói gì vậy? Sinh nhật ai cơ? - Sakura ngơ ngác hỏi.

- Trời ơi, không sinh nhật cậu thì sinh nhật ma chắc. Chẳng lẽ mới ở trong phòng có tuần là quên luôn ngày tháng rồi à? Hôm nay là ngày 28 tháng 3 - Ino ra nhắc nhở.

- 28/3... - Lúc này Sakura mới sực tỉnh -... Là sinh nhật tớ... - Thật là, sinh nhật mình sao có thể quên được chứ?

- Rồi rồi... Nhớ rồi thì thôi... Chúng ra ra ăn bánh thôi - Naruto liếm mép xoa bụng, ôi nhìn cái bánh ngon quá!

Ino và Tenten kéo nàng ra ấn xuống ghế trước cái bánh ba tầng to tướng. Ra là vì họ muốn chuẩn bị bữa tiệc bất ngờ cho nàng nên mới phái Ino đưa nàng đi cả ngày. Bạn tốt nó phải thế chứ!

Tiếc là... Bạn bè đều đông đủ nhưng... chỉ thiếu hắn... Khuôn mặt nàng bỗng thoáng tia thất vọng.

Hát bài sinh nhật, bắn pháo rầm rộ ra rồi mới được bóc quà. Có một điểm rất lạ ở đống quà này là...

'Sao toàn đồ đôi thế nhỉ?' Trong lòng nàng dấy lên thắc mắc.

Hinata tặng nàng áo choàng, một cái màu hồng, một cái màu đen. Tenten tặng nàng hai chiếc vòng có hai mặt dây là hai nửa trái tim... Ý gì đây???

Dư sức nhận thấy thắc mắc của Sakura, Ino nháy mắt ra hiệu với Naruto đưa quà lên.

- Sakura- chan, đây là món quà của ta đặc biệt hao tâm tổn sức tặng cho hai người. Mong nàng nhận - Naruto tay cầm hộp quà đặt vào tay nàng.

Mở ra và...

- Cái gì thế này? - Mắt nàng giật giật liên hồi, tay giơ bộ váy cho trẻ con lên trước mặt.

- Đây là bộ váy dành cho CON của nàng. Ta phải vắt óc ra mới nghĩ được nó đấy. Vì chưa biết nó sẽ tên gì nên ta mới thêu mỗi chữ Uchiha lên đấy thôi. Thông cảm nha!!! - Naruto cười thật tươi "ngây thơ" nói.

Bây giờ Sakura chính thức được khai sáng. Bọn họ hoá ra từ nãy đến giờ đều tặng cho nàng "quà cưới".

'Mấy người tàn đời rồi'

Sát khí lạnh toát toả ra làm mọi người ngưng cười. Tenten nháy mắt ra hiệu triển khai kế hoạch C mang tên: tẩu vi thượng sách.

Trước khi nàng kịp đứng dậy thì mọi người đã toé khói chạy đi rồi. Sakura giận giữ đuổi theo Naruto.

- ĐỨNG LẠI NARUTOOOOO...

Có ngu mới đứng lại, hắn co giò hết sức chạy, vừa chạy vừa than khóc thầm.

'Tại sao lúc nào mình cũng phải nhận nhiệm vụ nguy hiểm nhất ToT?' (Đời nó có số cả rồi. Ăn ở cả)

Naruto chạy nguyên hình chữ N rồi mất tăm mất tích luôn. Sakura đảo mắt một hồi không thấy cái đầu vàng kia đâu nữa, thay vào đó là một cái đầu đen, toàn thân cũng đen nốt, đang đứng quay lưng lại với nàng, nhìn về phía mặt trăng.Trong một phút, Sakura như đứng ngây người ra. Dù không nhìn thấy mặt người đó nhưng nàng lại có thể cảm nhận rõ được sự quen thuộc và sức hút không thể chối của hắn.

- Sasuke... - môi nàng khẽ mấp máy thanh âm tuy rất nhỏ nhưng đã lọt đến tai của người đó, nhưng hắn vẫn không quay ra.

Sakura lúc này rất muốn lại gần nhìn mặt hắn. Thú thật, một tuần không gặp hắn nàng thực sự thấy nhớ. Nhưng lại nghĩ tới chuyện hắn có ý định... với nàng, nàng lại thấy bực. Vừa bực vừa nhớ, muốn tiến lại muốn chạy đi, não nàng không biết xử lí thế nào nên đành theo phe trung lập, đứng yên đấy cúi gằm xuống mặt đất. Bên trong thì đang xảy ra chiến tranh ác liệt giữa đi và ở lại. Oánh nhau long não lở người mới phân biệt thắng thua, phe đi thắng với tỉ số rất suýt 5-4.

Hạ quyết tâm rời đi, nàng xoay người định rời nhưng đã bị một vòng tay mạnh mẽ từ đằng sau giam giữ lại.

- Sakura... - Thanh âm nhẹ nhàng cất lên.

Sakura giật mình, mới ban nãy hắn còn ở kia mà sao đã nhảy ra đây nhanh thế?

- Nàng vẫn còn giận à?

-.... - nàng vẫn im lặng không đáp.

- Xin lỗi.

-....

- Ta biết lỗi rồi, tha thứ cho ta đi.

- Không - nàng tức giận nói, mặt đầu vẻ cương quyết.

- Nếu nàng tha thứ, nàng muốn gì cũng được - hắn tiếp tục làm nũng, đầu dụi vào tóc nàng, tay ôm chặt hơn.

- Thật? - nàng nhướn mày.

- Thật. Ta chưa từng nuốt lời với ai cả.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nàng liền thay đổi 180°, vui vẻ quay lại chìa tay trước mặt hắn vòi vĩnh như trẻ con.

- Quà ta đâu?

Sasuke bị sự thay đổi đến chóng mặt làm cho giật mình, nhanh chỉnh đốn lại, hắn nói:

- Ta có hai món quà cho nàng. Món quà thứ nhất, đang ở sau lưng nàng.

- Hả??? - Sakura quay đầu lại.

"Meo ..."

Một con mèo có bộ lông trắng muốt như tuyết, đôi mắt xanh như băng nhảy phốc lên tay nàng, dụi đầu vào người nàng. Sakura vui mừng ôm lấy nó cưng nựng, miệng không kìm được mà thốt lên!!

- Xinh quá!!! Tao sẽ đặt tên mày là Fuyuki nha!!!

Con mèo này nhìn quả thực rất giống Yuki. Phải rồi, Yuki cũng có mắt xanh tóc trắng giống hệt thế này. Như vậy, Sasuke tặng nàng con mèo này là để nàng có cảm giác chị luôn ở bên cạnh sao?

- Nàng thích chứ?

- Ừm... - nàng gật đầu cười rạng rỡ.

- Còn giờ là món quà thứ hai...

Con mèo nghe câu này liền nhảy tót khỏi tay Sakura chạy về phía bụi cây trước sự khó hiểu của nàng. Nó làm sao thế nhỉ?

Khó hiểu, thắc mắc của nàng lập tức được giải đáp khi Sasuke vòng tay xuống eo xoay người nàng lại kéo sát nàng vào mình, tay kia nâng cằm nàng lên, đầu cúi xuống áp môi mình vào đôi môi kia.

Sakura mắt trợn to đầy kinh ngạc nhìn làn mi khép hờ trước mắt. Đôi môi nàng bị hắn nuốt trọn trong phút chốc. Ban đầu có ý định từ chối nhưng nó đã bị cuốn gói đá văng khỏi đầu bởi sự ngọt ngào của nụ hôn. Vòng tay ôm cổ hắn, nghiêng đầu nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn.

Trong bụi cây gần đó.

- Chà chà... Tớ biết ngay là kế hoạch này sẽ thành công rực rỡ mà. (Ino)

- Có khi tớ phải bảo hoàng huynh đặc cách phong cho cậu làm quân sư riêng đi cho rồi. Mưu hèn kế bẩn đến trời còn phải bái cậu làm sư phụ (Tenten)

- Ino có khác, một khi đã ra tay hạ thủ thì chó cũng phải chết. (Naruto)

- Thằng kia, mày nói cái gì đấy? - Ino trán nổi gân xanh gằn giọng.

- Ớ dạ... Em hổng có nói gì ạ! Em chỉ là đang khen chị có tài năng và bộ não xuất chúng đứng thứ nhất thế giới thôi ạ - Naruto chữa cháy.

'Có mà đứng thứ nhất từ dưới lên ý' (Shikamaru)

'Chẳng qua là ăn rùa thôi' (Kiba)

'Không biết với cái cảnh này mình tống được bao nhiêu tiền nhỉ!!!^^' (Tenten)

24. Chương 24: Kusuda Karin - Khởi Nguồn Của Mọi Bi Kịch

Sáng sớm trên triều, Tenten và Sakura đang đứng thấp thỏm nhìn ra cửa, nhìn đoàn người nườm nượp tiến vào.

Hôm nay triều đình tổ chức buổi chào đón long trọng đoàn sứ thần đến từ Thuỷ quốc và Lôi quốc, trong đó có công chúa của Lôi quốc, Kusuda Karin. Sakura rất tò mò xem cô ta trong như thế nào nên cũng đi theo, nghe đồn là một đệ nhất mỹ nữ của Lôi quốc.

Giữa hai hàng người cung nữ, một nữ nhân với mái tóc đỏ rực để xoã, diện trên mình bộ y phục màu huyết từ trên xuống dưới, bước vào đại điện, quỳ xuống trước hoàng thượng.

- Tham kiến Hoả vương.

- Miễn lễ - hắn lạnh lùng nói.

Vừa đứng dậy, cô ta lập tức liếc mắt đưa tình nhìn Sasuke rồi ra vẻ yểu điệu quyến rũ giữa tiếng bàn tán của mọi người. Có thể Sakura ngây thơ khờ dại không nhận ra nhưng với đôi mắt tinh xảo của Tenten thì không khó để nhận ra.

'Muốn cưa hoàng huynh đâu dễ thế'

Đáp lại ánh mắt đưa tình của Karin là đôi mắt đen tuyền lạnh lùng vô cảm của Sasuke, hắn hoàn toàn không đặt lấy ả trong nửa con mắt.

- Các vị đi đường xa đã mệt mỏi rồi. Người đâu, dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi tại cung giành cho khách quý. - hắn gián tiếp đuổi khách, nhìn thấy ả ta làm hắn khó chịu quá.

Vị thái giám cúi đầu vâng mệnh dẫn đoàn sứ thần đến phòng nghỉ ngơi.

Ngay sau khi bái triều, Tenten liền "lôi" hoàng huynh của nàng ra chỗ riêng nói chuyện, khuôn mặt có vẻ khá bất bình.

- Huynh có 10 giây để giải thích cái con ả..... choé loẹ kia là có ý gì và huynh có ý gì. 10 giây bắt đầu - Tenten giơ tay ra đếm.

- Đấy là công chúa của Lôi quốc và muội tự thấy rồi đó, ả ta có vẻ...

- Muội vẫn đang nghe - Tenten kiên nhẫn lắng nghe.

- Thích con đúng không? - Mikoto từ sau vui vẻ nhảy ra chen lời Sasuke.

****** Flashback ******

Sau khi nụ hôn kết thúc, nguyên nhân là do khó thở quá, Sasuke lưu luyến rời đôi môi nàng, trên mặt thoáng qua vẻ hồng hồng ngại ngại. Sakura mặt cũng đỏ không kém gì hắn, ngại ngùng cúi gằm mặt xuống.

- Nàng thích món quà sinh nhật chứ? - hắn nhẹ nhàng nói, đôi mắt đầy trìu mến, ấm áp nhìn khuôn mặt ngại ngùng của nàng.

- À... Ừm... - Sakura mặt đã đỏ càng đỏ hơn.

- Thích thì tốt rồi, ta lại tưởng nang không thích món quà thứ hai để chuẩn bị món quà thứ ba - hắn châm chọc, môi khẽ nhếch lên nụ cười tà mị.

Nghe đến món quà thứ ba, trong đầu Sakura bắt đầu xuất hiện những hình ảnh, suy nghĩ không được trong sáng cho lắm. Cái tên này đúng là dâm dê đê tiện.....

Bất giác, Sasuke cúi đầu xuống hôn nhẹ lên gò má ửng đỏ của nàng.

Sakura trợn mắt ngỡ ngàng ngạc nhiên nhìn hắn, miệng ú ớ không thành lời...

- Ơ... Ch... Chàng...

- Dù sao cũng đã chuẩn bị quà rồi thì phải tặng cho hết chứ... - hắn đỏ mặt quay mặt sang chỗ khác tránh ánh nhìn của nàng. May là hắn đứng ngược chiều với ánh trăng nên không bị nàng thấy cái vẻ mặt ửng hồng của mình.Nhưng những người trong bụi cây kia toàn là mắt diều hâu, đại bàng, cú vọ nên có thể thấy hết các biểu hiện của hắn.

'Đường đường là một vị hoàng đế nổi tiếng uy nghi, băng sơn lãnh khốc tuyệt tình mà lại sến sụa, lãng mạn, thân mật, ngại ngượng với nữ nhi này như vậy. Người đời mà biết được thì không biết thế nào đây? Cá tiền là ai nghe xong cũng sẽ như bị nồi phang vào tai hoặc đứt luôn dây thần kinh thính giác, có khi đột quỵ luôn chứ không đùa' (Mọi người)

Sakura vẫn ái ngại cúi mặt nhìn đất, hôm nay tự nhiên nàng cảm thấy mặt đất có vẻ đẹp kèm theo sức hút lạ thường, chỉ là mấy viên gạch và thanh gỗ thôi mà sao nàng rời không nổi tầm mắt. Tự nhiên lòng lại thấy hơi khó chịu, hắn tặng nàng nhiều "quà" vậy mà nàng chưa có cảm ơn hắn câu. A... Có cách cảm ơn rồi!!!

- Sasuke...

- Hn... - hắn quay mặt lại nhìn nàng.

- Ta có tin này muốn nói với chàng...

-....

-... Ta đã tìm được cách chữa cho mẫu hậu chàng rồi.

- Nàng nói thật chứ? - ánh mắt hắn lộ rõ tia vui mừng, hai tay nắm chặt vai nàng.

- Ừ... Nhưng...

Nghe được từ "nhưng", nét mặt hắn thoáng trầm xuống, chẳng ai thích nghe từ này bao giờ cả, đặc biệt là trong trường hợp này.

- Nhưng... cách này ta không dám đảm bảo là sẽ thành công, chỉ chắc đến 5 phần thôi.

Hy vọng trong lòng tụt xuống một chút nhưng vẫn không vì thế mà dập tắt. Hắn tin tưởng nàng nhất định sẽ làm được.

Đám người trong bụi cây nghe xong mà há hốc mồm ra, cằm đã tiếp đất hoàn hảo. Không phải là thái hậu đã mất từ 10 năm trước rồi sao? Thế quái nào còn sống được, chẳng lẽ là... ma? Mọi người chân tay dần bủn rủn, chỉ trừ có 5 người: Naruto, Tenten, Neji, Ino và Shikamaru.

Không sai, bọn họ là 1 trong 6 người còn sống biết đến sự thật về hoàng thái hậu, người chưa từng chết, chỉ là đi vào trạng thái hôn mê sâu thôi. Năm đó vì để đảm bảo an toàn cho người nên mới tung tin người đã qua đời và tổ chức tang lễ long trọng.

Có điều... Sakura thực sự có khả năng cứu được thái hậu sao? Hy vọng là vậy.

Sáng 3 hôm sau, Sakura sau khi chuẩn bị đồ xong xuôi liền cùng Sasuke đến cấm cung, nơi Mikoto đang ở hiện giờ. Đằng sau họ là 5 thân ảnh lén lút bám theo, bước đi êm như gió, không một tiếng động, nhưng vẫn chưa đủ trình qua khỏi mắt hắn.

Bỗng nhiên dừng chân, hắn lạnh lùng nói.

- Không cần phải lén lút bám theo nữa, ra đi.

5 người đang nấp sau bụi cây, sau tường kia biết là không trốn nổi được nữa, chỉ biết lầm bầm trong lòng bước ra. Đây là lí do ngày xưa hồi nhỏ không bao giờ chơi trốn tìm nổi với hắn, trốn chưa được 2 giây đã bị tóm cả bọn.

5 người mò ra từ chỗ nấp, gãi đầu cười trừ.

- Hoàng huynh thân mến, huynh nói cái gì mà lén lút bám theo chứ? Bất quá chẳng qua là tiện đường thôi. Ai rảnh mà theo dõi hoàng huynh với hoàng tẩu cơ chứ!!!- Đúng vậy. Đúng vậy - Naruto hùa theo - Làm gì mà căng thế, teme?

- Có phải ai cũng đen tối như hoàng thượng ngài đâu! - Ino nói.

Sakura nghe họ nói mà chắc chắn rằng trong 5 cái đầu kia không hề có cái gì "bình thường" cả.

- Nếu không có ý gì mờ ám tại sao không đường đường chính chính đi thẳng, cứ lấm la lấm lét làm gì? - hắn vẫn giữ vẻ lãnh khốc trên mặt, giọng nói trầm thấp có chút ghê rợn. Hoá ra trong đầu bọn họ hắn chỉ thuộc cái dạng đen tối thế thôi à.

- Ờ thì.... thì... - Tenten đổ mồ hôi hột, á khẩu không nói được. Thôi đã đến mức này rồi thì đành nói thẳng toẹt ra vậy, nàng có làm gì bất chính đây mà sợ - Muội muốn đến thăm mẫu hậu, có gì không được sao?

- Hn... Nếu thế thì sao muội không nó ngay từ đầu, đỡ mất thời gian của ta. Chuyện hôm qua chắc chắn 5 người đều nấp trong bụi cây nghe thấy hết rồi đúng không?

Ai nghe giọng hắn cũng dư sức hiểu hắn ngụ ý cái gì. 1 phần là chuyện mẫu hậu, 9 phần còn lại là cảnh hắn cùng nàng "tình tứ". Ánh mắt băng sơn kia như muốn nói, nhằm, đe doạ rằng ai mà đem chuyện đấy đi kể linh tinh thì đời này coi như xác định.

- Đến thì cũng đến rồi. Đi thôi - hắn bước lên cầm tay Sakura đang ngơ ngác kia kéo đi. Nàng đột nhiên bị lôi đi cũng chỉ kịp kêu nhẹ một tiếng rồi bước theo hắn, hoàn toàn không để ý tới tay hắn đang nắm chặt bàn tay mình.

Nhưng mà mấy người đằng sau đâu có đui, mấy người chỉ cười khúc khích cái rồi í ới đuổi theo.

Bước qua cánh cửa đá nặng nề, mọi người bước vào căn phòng, khuôn mặt hết sức trang nghiêm lặng lẽ cúi đầu cung kính trước người phụ nữ trên tảng băng.

- Thỉnh an Hoàng thái hậu.

- Thỉnh an mẫu hậu.

Đáp lại họ vẫn chỉ là sự im lặng từ người phụ nữ, không phải là không muốn đáp mà muốn cũng không thể được.

Sakura nhẹ nhàng bước ra phía bàn, lấy ra một cuộn giấy đặt lên mặt bàn rồi mở ra. Nàng đặt bàn tay lên giữa vòng tròn mực, miệng lẩm nhẩm thần chú rồi rút tay lại. Dứt câu, một làn khói trắng nhỏ hiện ra, trên đó hiện ra lần lượt các ống nghiệm và những lọ chứa thuốc và bộ dụng cụ y học.

- Được rồi, trước khi tớ bắt đầu, yêu cầu tất cả các nam nhân ở đây lui hết ra ngoài.

- Sao cơ? Không ra đâu, ta muốn ở đây cơ... - Naruto giãy đành đạch phản đối như con nít rồi giơ tay lên nói to - Ta là nữ nhi. Cho ta ở lại nhé!!! - Hắn chơm chớp mắt long lanh cầu xin Sakura.

"Bốp"

Ai đó bực mình giáng vào đầu Naruto một cú rõ đau, làm hắn bất tỉnh nhân sự luôn. Trên đầu trong chốc lát xuất hiện một quả núi cao ngất, có ba ngôi sao bay vòng quanh đỉnh núi. Neji và Shikamaru chỉ biết thở dài nhìn thằng ngốc nằm lăn cu đơ dưới đất rồi cả hai mỗi bên cầm một chân Naruto kéo ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba nữ nhân kia và Sasuke, hai đôi mắt với những ý nghĩ quái dị kia hướng về phía hắn. Lờ đi chúng, hắn từ từ bước lại phía Sakura, lúc này đang chuẩn bị đồ nên không để ý, bàn tay khẽ vòng xuống eo nàng kéo sát lại người mình, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, ôn nhu nói thầm vào tai Sakura:- Cẩn thận nhé!

Rồi bước ra ngoài đóng cửa. Sakura thì thực sự rất ngạc nhiên, mặt có hơi ửng hồng. Ở đây lâu như vậy rồi nàng vẫn chưa quen hắn với mọi hành động thân mật của hắn, nhưng mà lần này có hơi quá đà, dám ngang nhiên trước mặt người khác làm thế với nàng. Tí nữa về xử sau. Không chỉ có mình Sakura không quen mà cả Ino và Tenten đứng kia cũng nhìn không lọt mắt, hắn diễn mất cái cảnh tình tứ này trước mặt hai quý bà độc thân đây là ý gì?

'Giỏi lắm, dám không xem bà đây ra cái gì mà tự nhiên thế à? Nói cho mà biết, không có hai quý cô nương đây từ bi ra tay giúp đỡ thì giờ không biết ai theo chủ nghĩa độc thân đây? Bổn cô nương đây sẽ ghi vào sổ nợ tính dần' *cười nham hiểm*

Sakura từ từ điều chỉnh lại sắc mặt quay ra nói với hai người mặt nham hiểm kia.

- Tớ có chút chuyện nhờ các cậu giúp. Các cậu không phiền chứ?

- Không vấn đề. Đây là vì mẫu hậu/hoàng thái hậu mà. Nói đi.

- Tenten, trong quá trình tớ làm, phiền cậu sử dụng Sharingan để theo dõi xem cơ thể thái hậu có gì biến đổi bất thường không. Còn Ino, phiền cậu kiểm soát chặt chẽ ý chí của người, không cho tay chân giẫy giụa mạnh, đại loại là giữ người nằm im. Hai cậu làm được chứ?

- Xời... Tưởng gì chứ cái này dễ như con thỏ ý. Yên tâm đi - Hai người đồng thanh.

- Vậy bắt đầu thôi.

Sakura đổ lọ dung dịch thuốc ra một cái chậu nhỏ, pha chế liều lượng và thêm một số thành phần. Đây là loại đặc nên chỉ cần làm một lần là đủ. Đặt chậu thuốc và bộ đồ nghề trên bàn cạnh tảng băng. Đưa tay vạch cổ áo của bà xuống đến trên ngực, để lộ ra làn da trắng có phần nhợt nhạt, đây là lí do tại sao nàng đuổi hết mấy tên đực rựa kia ra ngoài.

Cầm con dao giải phẫu đã được sát trùng trên tay, trước khi tiến hành, nàng hướng ánh mắt đến Tenten. Tenten hiểu ý, đôi mắt xoáy lại màu huyết sắc nhìn vào dòng máu lưu chuyển ổn định trên người mẫu hậu. Sakura tiếp tục, tay cầm con dao nhỏ rạch nhẹ hai đường ngắn tầm 2,5 cm cách nhau 4cm trên người bà, cẩn thận tránh các mạch máu. Đặt con dao xuống, bàn tay di chuyển lên trên mặt nước rồi từ từ kéo theo khối chất lỏng nhấc lên khỏi chậu. Tay từ từ điều khiển bóng nước đến trên miệng một vết rạch rồi ấn quả bóng nước xuống vào trong cơ thể qua vết rạch. Cơ thể Mikoto bắt đầu phản ứng lại, người bắt đầu giãy giụa, mặt nhăn lại, răng nghiến kèn kẹt. Cách này rất đau nhưng mà là cách cuối cùng rồi, phải để Ino ra tay khoản này. Tộc Yamanaka theo như Sakura được nghe kể thì có khả năng thâm nhập vào ý chí người khác và điều khiển cơ thể họ theo bất cứ cách nào họ muốn, đây là khả năng cơ bản của mỗi tộc nhân, vì vậy, việc này đối với Ino còn dễ hơn cả mở mắt. Trong phút chốc,bà đã nằm im không động đậy.

Sau khi đã cảm thấy thời gian đã đủ, bàn tay Sakura nhẹ nhàng di chuyển đến trên miệng vết rạch thứ hai, từ từ nâng lên cao đồng thời kéo theo bong bóng nước từ bên trong kéo ra. Nhưng có điều là nước không còn mang màu vàng nữa, cả quả cầu nước to như thế mà bên trong phải đến 3/4 đã mang theo chất lỏng màu đen kịt.'Dùng chừng này độc tố, không biết là kẻ nào ra tay nhẫn tâm như vậy' Nàng thầm nghĩ, tay đã thả bóng nước về lại chậu, vết rạch cũng đã được chữa lành không để lại chút sẹo.

Sau khi chỉnh lại trang phục cho thái hậu, nàng mới gọi cho mấy tên đứng ngoài vào.

- Thế nào rồi? Có ổn không? - Sasuke là người đầu tiên đi vào liền hỏi thăm. Mắt hắn đã nhanh đảo qua chậu nước đục ngầu trên bàn.

- Tạm thời đã ổn rồi. Ta đã rút được khá nhiều độc tố từ lục phủ ngũ tạng rồi, trước mắt là không lo đến tính mạng nữa nhưng...

- Nhưng...? - Sasuke không ngừng lo lắng nhìn nàng, Tenten cũng không khác gì.

- Độc tố tuy đã được rút ra nhưng vẫn còn trong người, ít ra bây giờ ta có thể nghiên cứu được là loại độc gì. Mọi người cứ tin tưởng Sakura này đi và... Đừng làm mặt nghiêm trọng thế chứ - nàng mỉm cười trấn an mọi người.

Ai nghe xong mặt cũng giãn ra. Năng lực của Sakura thuộc mức thần thánh, không muốn tin cũng phải tin. Người đâu mà vừa đẹp vừa giỏi, tiếc là... hàng đã có chủ rồi. Nghĩ thế mà Naruto bất giác thở dài mà than thầm sao thằng bạn mình nó tốt số vậy, chẳng bù với hắn, bằng này tuổi đầu rồi vẫn chưa một mối tình song phương. Ông trời bất công ToT

Liếc mắt sang nhìn thái độ của Sasuke, mọi người liền hiểu hắn chắc có gì muốn nói nên mới nhìn chằm chằm Sakura như vậy. Bệnh đểu tái phát, 5 người kia cười gian rồi lập tức lấy lí do bận, đau bụng, tiêu chảy cấp, cho chim ăn, đau đầu lủi ngay ra ngoài nấp ở cửa hóng.

Trong phòng chỉ còn có mình Sakura và Sasuke, mà nàng thì ngây thơ khờ dại đang bận xếp đồ không để ý. Hắn bước lại gần, bước chân êm không phát ra tiếng động nào, đứng sau lưng nàng vòng tay xuống cái eo mảnh khảnh dịu dàng ôm lấy, đầu tựa và hõm vai.

- Ơ... Sasuke? Chàng chưa về à? - nàng bị hành động của hắn làm cho giật mình, mặt trong phút chốc đỏ lên, tay gỡ tay hắn ra.

- Nàng muốn đuổi ta lắm đúng không? - giọng hắn mang chút giận dữ, tay dứt khoát không buông.

- Đâu có... Chỉ là... Ta đang bận thôi. Chàng còn bao nhiêu việc sao rảnh mà ở đây?

- Ta thích. Việc đã có người khác làm rồi, hôm nay ta sẽ đặc cách ở bên cạnh nàng - hắn dụi đầu vào mái tóc hồng của nàng khẽ thì thầm vào tai.

- Vì...?

- Lâu rồi không có thời gian bên cạnh nàng, ta muốn gần nàng một chút.

- Nhưng mà... Uhm...

Nàng còn chưa kịp cãi xong thì đã bị chặn lời, môi hắn áp vào môi nàng nuốt hết mọi lời nói, tận hưởng vị ngọt đặc biệt của nàng.

Vẫn là bên ngoài quen thuộc, 10 con mắt chán ngông buồn nhìn.

- Mặc dù đã là lần thứ 3 nhìn họ thân mật nhưng sao cảnh này vẫn không lọt nổi mắt nhỉ? - Ino khẽ than. =_=’

- Xời... Thế này đã là gì. Chuyển vào cung đi rồi mới thấy được cảnh này vẫn còn thường chán. Tớ đây nhìn phát chán rồi, mọi cấp độ chưa thiếu cái nào - Tenten nói.- Thà Teme nó cứ lãnh khốc còn hơn nhìn nó thế này. Mắt tớ tiêu hoá không nổi.

- Chuẩn!!!

Mấy ngày hôm sau, Sakura hào hứng cầm lọ thuốc kéo Sasuke đến lãnh cung tươi cười. Sau bao ngày thức đêm và gây ra hơn 20 vụ nổ phá nát cả 2 cái ngự hoa viên và đánh sập hơn nửa phủ Yamanaka thì nàng cũng đã tìm được thuốc giải. Đến nơi đã thấy 5 người kia phục kích sẵn ở cổng chờ người tới.

Ông trời quả nhiên có mắt, bao nhiêu vất vả của nàng và thiệt hại của hoàng cung cuối cùng cũng được báo đáp, thuốc giải đã thành công rực rỡ. Hoàng thái hậu sau 10 năm hôn mê cũng đã hồi tỉnh. Cả kinh thành như nổ tung lên tiếng reo mừng, thứ nhất là vì hoàng thái hậu của họ đã ”sống lại” và thứ hai là đủ mọi lời ca tụng về tài làm người chết sống lại của Thánh nữ.

****** End Flashback ******

- Mẫu hậu? Người làm gì ở đây? Sao không ở Thanh Long cung nghỉ ngơi? - Tenten ngạc nhiên hỏi.

- Xì... Ta đã nằm nghỉ 10 năm chán chết rồi. Bây giờ phải chịu khó đi lại vận động xương cốt chứ. Chẳng lẽ hai đứa muốn ta ngồi im một chỗ như người tàn tật à? - Mikoto nhăn mặt càu nhàu.

- Dạ đâu có. Con chỉ lo cho sức khoẻ của người thôi mà - Tenten nhảy ra ôm cánh tay bà nũng nịu. Để bà tức lên thì đảm bảo cả hoàng cung này trong phút chốc sẽ thành đống gỗ nát bét cho mối ăn.

- Thôi quên đi. Hai đứa đang nói cái gì đấy? - nhớ lại, sắc mặt bà đột nhiên xuống cấp thê thảm, trừng mắt quay sang nhìn Sasuke làm hắn có phần hơi rợn.

Thanh âm lãnh khốc đầy sát khí vang lên hướng tới hắn.

- Đừng nói với ta là con thích con ả loè loẹt đỏ choé loẹ đấy nhé! Nếu thế thì ta không dám đảm bảo một tương lai tốt đẹp cho con đâu.

Mẫu hậu nói vừa đúng ý mình nên Tenten lợi dụng thời cơ hùa theo nói chen vào.

- Khôn hồn thì huynh khai ra ngay có thích hay không? Thành thật khai báo sẽ được hưởng khoan hồng, dối trá...

- Chém không tha.

Hai mẹ con ăn ý phối hợp công kích hắn, hai đôi mắt trừng lên đe doạ.

Thở dài nhìn hai người trước mắt mà não nề nói:

- Mẫu hậu, con không hề thích ả ta.

- Vậy tại sao huynh lại đối với ả ta nhẹ nhàng như vậy?

- Mắt muội có vấn đề à? Nhẹ nhàng chỗ nào?

- Hn... Muội hy vọng là vậy. Mong huynh không quên tất cả ân oán trước đây mà tử tế với loại người của Lôi quốc - nhắc đến hai chữ ”ân oán” này, đôi mắt của Tenten bỗng xoáy lại màu huyết sắc, ánh mắt chứa đầy căm thù.

- Ta không bao giờ quên. Từng món nợ máu năm đó ta sẽ giải quyết hết từng người một.

Buổi tối hoàng cung diễn ra tiệc tùng linh đình đón tiếp các sứ thần. Tham dự còn có các quan cấp cao đến dự.

Như mọi khi, Sakura lúc nào cũng được đặc cách bị Sasuke kéo lên ngồi cạnh rồi hắn cư nhiên không biết xấu hổ vòng tay ôm eo nàng kéo sát lại mình. Sakura thì bó tay, thật chẳng hiểu nổi trước mặt khách khứa đông thế này mà ngang nhiên thân mật với nàng. Có khi hắn bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi cũng nên. Bạn bè hai người ở dưới nhìn họ mà cười tủm tỉm, lần này còn có thêm cả thái hậu nữa. Bây giờ bà mới rõ bộ mặt thật của thằng con trai mình, bề ngoài thì lạnh lùng với người khác, bên cạnh mỹ nhân thì quay phắt 180°.Đa số mọi người đều là hướng ánh nhìn thiện ý đến họ, chỉ riêng một người.

Kusuda Karin, ả ta nhìn thấy cảnh trước mắt mà thấy chướng mắt vô cùng, đặc biệt khi thấy Sasuke cúi xuống hôn nhẹ lên má Sakura, máu trong người ả sôi sùng sục lên. Vứt hết thể diện của một công chúa Lôi quốc, Karin xông lên ngồi cạnh Sasuke, nũng nịu tựa vào người hắn mềm ngọt nói:

- Hoàng thượng, lâu mới có cơ hội gặp người, thần thiếp kính người chén rượu... - rồi ả ôm lấy cánh tay của hắn mà dụi dụi làm nũng.

Nhìn thấy cái cảnh trước mắt, Sakura phải nói là tức phát khóc, đã vậy Sasuke còn không có dấu hiệu gì gọi là muốn đuổi ả đi, đôi mắt lục bảo lập tức chuyển sang màu đỏ, nhìn chằm chằm Karin như muốn dùng lửa thiêu sống ả. Phải kiềm chế lắm mới bình tĩnh lại được, đôi mắt lai trở về một màu xanh lục bảo.

Gạt cánh tay hắn đang ôm nàng ra, đứng phắt dậy giọng mỉa mai hướng đến hai người bên cạnh.

- Xin lỗi đã làm phiền hai người. Ta đi ngay đây - rồi rời xuống ngồi chỗ khác.

- Sakura!!! - Sasuke muốn đứng dậy với theo nàng nhưng bị con đỉa bên cạnh bám chặt đẩy mạnh thế nào cũng không buông.

- Kìa... Người ta muốn ở bên cạnh bệ hạ mà.

- Buông ra - mặt hắn lạnh như băng, giọng nói chứa tia phẫn nộ. Không ngần ngại mà hất mạnh tay ả ra.

Karin bị hắn hất đi ngã nhào lên sàn.

'Đáng đời' Trăm người suy nghĩ như một nhìn Karin.

Ban nãy nhìn Karin ngang nhiên xông lên đó ngồi mà trong mắt mọi người đã ra ngay đánh giá về người này: vô liêm sỉ, trơ trẽn, mặt thớt.

Mặt Tenten, Ino tối sầm lại, giọng lạnh lẽo.

- Cậu có nghĩ giống tớ không, Tenten?

- Còn phải hỏi.....

Hai con người nở nụ cười xảo quyệt. Hôm nay xem ra không ra tay chỉ giáo cho con ả đó biết thân biết phận thì cá là sau này hai người không dám xứng với cái danh phận: Ino cáo già và Tenten lưu manh rồi.

- Dùng thuốc xổ hạng nặng nhé!

- Thuốc xổ quá nhẹ nhàng. Phải làm cho ả ta mặt mũi cũng không còn, sau này không dám ra ngoài gây rối nữa.

- Ồ... Vậy thì tớ có cách - Tenten cười nham hiểm.

Nàng rút từ trong tay áo ra một cây kim cực nhỏ, ám khí nàng luôn mang theo người. Căn chuẩn góc độ cộng thêm quán tính và lực và bán kính vòng cung,... nàng phóng ám khí trúng chân cung nữ trên tay là khay thức ăn đủ món sơn hào hải vị. Cung nữ mất đà ngã, khay thức ăn bay theo đường parabol hoàn hảo úp thẳng vào mặt bôi son chát phấn của Karin.

Mọi người được phen cười đau bụng khi thấy khuôn mặt còn dính hai lát cà chua trên má kèm theo hai con tôm cắm vào hai lỗ mũi. Mặt bôi phấn mà bị nước canh đổ vào thì phấn chảy nhão nhào ra, nhìn như con ma sống lại. Vì phép lịch sự nên mọi người vẫn cố nén cười trong bụng, cung nữ xúm lại đỡ Karin lau mặt

mũi cho ả. Vốn định xử chém cung nữ làm đổ đồ kia nhưng người đó đã được Tenten với tư cách là quận chúa bảo kê cho toàn mạng.

Đắc ý nhìn về phía Ino nói:

- Thế nào?

- Vẫn còn quá thường. Nhìn mà học hỏi đây này.

Hai người đều từ nhỏ được dạy dỗ làm sát thủ rất bài bản nên trong người luôn mang theo ám khí. Ino rút trong tay áo ra cây kim nhỏ phóng lên trần xoẹt qua dây đèn lồng. Đứt dây, cái đèn lao đúng một đường thẳng xuống đất. Đúng lúc đó, Karin vừa bước đến thì bị cả một cái đèn lồng rơi ụp xuống đầu. Nhìn cô ta bấy giờ không khác gì với cái tên "Đầu bí đỏ". Cả người đã cả một màu đỏ nay thêm cái đầu quá khổ màu đỏ nữa đã trở thành một màn giải trí tuyệt vời cho mọi người.

"A ha ha ha..."

Tiếng cười không kìm nổi phụt ra từ miệng mọi người. Cung nữ cố che miệng lại mà chạy lại đỡ ả ta.

- Chiêu này thế nào? - Ino tự mãn đắc ý nhìn thành quả của mình, liếc mắt sang Tenten.

- Hn... Không t... - Tenten còn chưa kịp nói hết thì đã bị cắt lời. Một người ngồi xuống chen ngang giữa hai người.

- Quá thường. Trò này vẫn chưa là gì cả.

- Mẫu hậu/ Thái hậu - hai người giật thót mình quay ra nhìn nữ nhân chen ở giữa.

- Hai đứa nhìn tiền bối mà học hỏi đây này.

Mikoto thực ra từ ban nãy đã thấy khó chịu với Karin rồi, thấy hai đứa kia nhẹ tay quá nên bà quyết định xuất trận chinh chiến.

Đôi mắt đen tuyền bỗng nhiên xoáy lại thành màu đỏ.

'Amaterasu'

Hắc hoả xuất hiện ở chân bàn tiệc lớn, tuy nhỏ nhưng nó đã thiêu rụi gần gãy đôi chân bàn tiệc lớn rồi mới biến mất. Liếc mắt lên trên dây treo một chuỗi đèn lồng to. Dây lập tức đứt ngay và nhằm thẳng hướng Karin mà liên tiếp đập thùm thụp vào cái mặt lem luốc của ả. "Ăn" được tầm 15 cái đèn lồng thì ả mất đà ngã ngửa về phía sau, ngay giữa cái bàn tiệc lớn mà đổ làm cả cái bàn gãy làm đôi, toàn bộ đồ ăn từ khai vị đến tráng miệng, từ nước hoa quả đến rượu nặng mùi trượt thẳng đổ ập xuống người Karin nằm giữa.

Tenten và Ino rơi cằm.

"Á HÁ HÁ HÁ..." Mọi người không phân biệt giới tính nằm ra mà cười lăn cười bò, ngay cả tên lạnh băng như Sasuke cũng buột miệng cười thành tiếng. Sakura và Naruto thì ôm bụng mà cười sặc sụa.

- Xin sư phụ nhận chúng con làm đệ tử(Tenten, Ino)

- Đệ tử ngoan. Sư phụ sẽ ra tay chiếu cố cho con - Mikoto vỗ ngực tự sướng. Ngày xưa bà nổi tiếng là ác mộng của hoàng cung một thời với thành tích, toàn bộ cung Bạch Hổ bị đánh sập, sụp đổ chỉ còn lại đống sắt vụn đem bán đồng nát.

Buổi tối, sau khi trận chiến huy hoàng của Mikoto kết thúc, mọi người mới lần lượt cáo biệt trở về đa số trong tình trạng sái quai hàm theo mức độ nặng nhẹ từ 1 đến 10.

Lần này Sakura vẫn đang chưa hết cú vụ ban nãy nên đùng đùng bỏ về cung Bạch Hổ. Sasuke đáng lẽ sẽ đuổi theo dỗ nàng nếu không bị Karin lẽo đẽo theo đuôi mồi chài.

Ả còn chính thức tuyên bố sẽ ở hoàng cung mấy tháng nữa với lí do là: học hỏi văn hoá Hoả quốc.

Vậy là những ngày bình yên lặng sóng đã chính thức kết thúc. Sóng gió đã kéo đến, những hiểu lầm, âm mưu, thủ đoạn gắn liền với những bi kịch đau khổ kéo dài tới hàng tỷ năm sau.

25. Chương 25-1: Kế Hoạch Chính Thức Bắt Đầu

Kể từ hôm đó, Sakura kiên quyết không về Long cung mà cứ lì lợm ở cung Bạch Hổ, mặc cho Tenten và Ino khuyên ngăn thế nào cũng không chịu về.

Tenten đành phải tìm đến Thanh Long cung xin sự chỉ bảo của "sư phụ", lĩnh giáo được vài chiêu rồi mới về.

Sáng hôm sau, Tenten và Ino đánh thức Sakura từ sáng sớm rồi lùa ra ngự hoa viên chơi. Đến giữa đường thì hai người tự động lủi đi từ lúc nào không hay, còn lại một mình Sakura bơ vơ lạc lõng đi trong ngự hoa viên, miệng lầm bầm chửi mắng cho hả giận. Ngày hôm nay còn có thể tệ đến thế nào được nữa chứ? (Rất tệ là đằng khác)

"Rầm"

Mải chửi rủa không để ý đường đi nên đột nhiên va phải ai đó, nàng loạng choạng lùi lại vài bước, trán nổi một cục u, cảm giác đau nhức truyền đến não. Nếu không nhờ khả năng tự lành của mình thì chắc hôm nay nàng không dám ra đường với cái "sừng" trên đầu mất.

'Bố khỉ, va phải cái gì mà cứng như đá thế không biết?'

Ngẩng đầu lên nhìn xem mình va phải cục gì thì thấy một người toàn thân đỏ choé đang đứng xoa xoa đầu, trên mặt đất là khay đồ điểm tâm vương vãi.

- Cô là...

- To gan. Sao ngươi dám đâm vào bổn công chúa chứ? - giọng nói the thé như xé vải vang lên, cặp mắt đỏ rực đầy tức giận bắn về phía Sakura.

- Xin lỗi. Là do ta không chú ý - nàng lãnh đạm nói, đôi chân nhanh chóng cất bước.

Vừa mới sáng sớm mà dây dưa mấy cái vụ như thế này thì đen cả ngay, tránh được lúc nào hay lúc đấy. Nhịn, phải nhẫn nhịn.

Nhưng lòng kiên nhẫn của nàng có hạn, đã xin lỗi rồi ả còn chanh chua quát lại.

- Xin lỗi là xong à? Ngươi có biết bao nhiêu tâm huyết của ta dồn vào khay điểm tâm đã bị ngươi phá sạch rồi không? Ngươi có mắt mà như mù, có người đi đường cũng không nhìn nổi - Karin vốn quen thói cũ mà tác oai tác quái, mặc kệ đối thủ không phải là người phàm.

Mấy ngày nay tâm trạng Sakura không được tốt, rất dễ dàng bùng cháy bất cứ lúc nào. Và đây chính là lúc nào đó.

- Mù? - Nàng mỉa mai - Ngươi nói ta có người đi đường cũng không nhìn nổi. Ta không nhìn thấy đường đã đành, nhưng ngươi lại va vào ta. Nhìn thấy người mù không tránh mà va, bây giờ xem ai mù đây hả?

- Ngươi... - Karin bị nói cho á khẩu, chỉ biết chỉ trỏ nghiến răng nghiến lợi.

- Ta làm sao? Hết mù rồi đến câm luôn rồi à? Tí nữa đến điếc đúng không?

- Ngươi dám xúc phạm ta, còn làm hỏng điểm tâm của hoàng thượng. Hôm nay ta nhất định sẽ thay Hoả vương trị tội ngươi.

Lọt vào tai nàng chỉ có đúng cụm từ "hỏng điểm tâm của hoàng thượng", những thứ còn lại nàng không nghe rõ. Trong lòng nàng dấy lên bao nghi vực.

'Điểm tâm của Sasuke không phải là chỉ có ngự thiện phòng mới được làm và dâng lên thôi sao? Ngoài bọn họ ra không ai được phép đụng vào. Thế sao Karin lại được...? Chẳng lẽ...' Mặt nàng bỗng nhiên tối sầm lại, bây giờ nàng không suy nghĩ gì nhiều nữa, lập tức muốn đi hỏi cho rõ ràng..."Chát" một cái tát dáng xuống má nàng, rất mạnh và bất ngờ làm nàng không kịp ứng phó. Khi tỉnh lại thì nàng thấy mình đã ngã dưới đất, má phải đỏ rát lên, một vài chỗ còn rỉ máu.

- Ha ha... Xem bây giờ ngươi còn dám lớn tiếng nữa không? - Karin đứng chống nạnh hả hê cười, ánh mắt nhìn nàng loé lên tia khinh bỉ.

Tại một bụi cây không xa mà cũng không gần.

- Buông tớ ra, Ino. Để tớ ra nghiền nát cái mặt con ả Karin kia, để xem ai cười ai - Tenten mặt đen kịt lại vì tức, giọng nói trầm lạnh, răng nghiến kèn kẹt.

Bây giờ Tenten chỉ muốn xông ra mà lột da xẻ thịt con ả dám khó dễ bạn cưng của Tenten ta đây, không xử nó hôm nay nàng không phải là người.

Ino thấy bạn kích động liền ra sức ngăn cản. Trời ạ, bây giờ xuất đầu lộ diện là đi tong kế hoạch sư phụ bày ra.

Quay trở lại phía bên kia.

Sakura chống tay đứng lên từ mặt đất, ánh mắt kiên cường nhìn Karin.

- Tiểu nhân.

- Ngươi nói cái gì? - Karin giận sôi máu tím tại mặt mũi.

- Ngươi điếc à? Ta nói ngươi là đồ TIỂU NHÂN.

- Sao ngươi dám vô lễ với Hoả hậu tương lai? - ả rít lên, người hầu xung quanh kinh hãi mà lùi lại vài bước.

- Hoả hậu? Ngươi nói... Ngươi - nàng kinh ngạc sợ hãi. Nói như vậy tức là...

Thấy biểu hiện sững sờ của Sakura, Karin tiếp tục vênh váo ra mặt.

- Không sai. Ta chính là Hoàng hậu tương lai của Hoả quốc. Hạng người lai lịch bất minh như ngươi khôn hồn đừng đi cướp chồng của người khác nữa. Bằng không... - Ả vung tay lên, nhân cơ hội nàng đang ngẩn ngơ suy nghĩ định giáng thêm cái tát nữa.

Bàn tay vừa vung lên cao đang theo lực hạ xuống đến giữa chừng thì đã bị một bàn tay thô ráp cứng cỏi ngăn lại.

Karin bực tức quay đầu lại định quát "kẻ to gan" đó thì đã bị ánh mắt lạnh lẽo của người đó làm cho run người, môi mấp máy thành lời...

- Sa... Sasuke?

Cái tên quen thuộc đã làm cho nàng bừng tỉnh, giật mình nhìn lên định vui mừng reo lên thì đã bị cho lời nói ban nãy của Karin làm ngưng lại động tác. Lặng lẽ cúi đầu xuống, giọng nói toát lên vẻ u buồn.

- Xin lỗi đã làm phiền - rồi cất bước chạy nhanh ra khỏi hoa viên.

- Sakura... - Sasuke hất tay Karin ra đuổi theo nhưng Karin lại trơ trẽn kiên quyết giữ hắn lại, giọng nũng nịu...

- Kìa, sao chàng nỡ bỏ thiếp. Chúng ta còn bao nhiêu việc phải chuẩn bị cho đám cưới mà. (Oẹ)

Những lời nói đó lần lượt lọt hết vào tai nàng, không sót một chữ nào. Từng chữ được thốt lên tương đương với từng giọt nước mắt rơi xuống của nàng.

Tức giận, phẫn nộ thể hiện rõ rệt trên khuôn mặt Sasuke, đôi mắt dõi theo bóng hình khuất sau bức tường. Trừng mắt quay lại nhìn Karin, hất ả ra khiến ả ngã dập mông trên đất.- Ngươi đã nói gì với nàng ấy? - giọng nói lạnh như băng chất vấn ả.

- Ta chỉ bảo cô ta đừng xen vào tình yêu giữa chúng ta thôi. Có gì sai cơ chứ? - Karin làm vẻ mặt vô tội nhìn hắn, từ từ đứng dậy.

Khoé miệng kéo lên một nụ cười khinh bỉ, hắn tiến lại gần Karin, bàn tay nắm chặt cằm ả như muốn bóp gãy nó, thanh âm ghê rợn, khuôn mặt lãnh khốc đúng vẻ thường ngày.

- Giữa ta và ngươi không bao giờ có hai chữ "tình yêu", càng không bao giờ có hôn ước. Nếu từ nay ngươi trước mặt Sakura nói nhảm nữa thì đừng trách ta độc ác.

Dứt lời, hắn buông tay ra phất áo choàng rời khỏi hoa viên theo hướng Sakura.

Trong bụi cây ban nãy phát ra tiếng xì xào.

"Ino, tớ không nhớ rằng kế hoạch nó như thế này!"

"Ngốc ạ, đây là kế hoạch dự phòng. Mau báo cho "hôn phu" của cậu chuẩn bị đi"

"Cái gì mà hôn phu chứ!" Tenten ngượng chín mặt. Đúng là gần đây quan hệ giữa nàng và Neji tốt lên thật nhưng mà chưa đến mức như Ino nói. Ais... Nhớ lại cái hôm đó mẫu hậu nàng ra tay tác hợp cho hai người, giờ mới thấy trình độ mai mối của bà lên tới thần thánh, từ ghét cay ghét đắng thành yêu chân thành. Ngẫm lại mới thấy cái câu: "ghét của nào trời cho của ấy" quả không sai. Mà sao chuyện tình của nàng lại na ná với của Sakura và hoàng huynh thế nhỉ! Thêm một câu nữa: gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

"Ê này, mơ mộng về "hôn phu" thì tí nữa mơ tiếp cũng được. Bây giờ không nhanh lên là hỏng bét đấy" Ino vội giục khi thấy người bên cạnh đang ngồi ngẩn ra.

Sakura sau khi chạy thẳng một mạch đến đau nhừ cả chân ra, nàng dừng lại trước một cái hồ rộng, xung quanh không có lấy một bóng người. Chẳng biết là đang ở đâu nữa, lúc này nàng chỉ muốn giải toả tâm trạng bằng một cách: khóc thật to thôi.

Và thế là nàng ngồi xuống bậc thang xuống hồ, gục mặt vào hai cánh tay mà khóc, tiếng khóc cùng tiếng sụt sịt vang lên thật to và rõ.

'Thôi nào, nín đi. Chuyện đã qua rồi thì cứ mặc xác nó. Hơn nữa chắc gì lời con ả đó nói là đúng' Inner hiện ra, cố gắng ngọt giọng an ủi nàng.

'Không đúng thì người ta nói làm gì? Tên khốn Uchiha đó... Hức hức... Hắn coi ta là cái gì chứ? Có hôn thê rồi còn dám... dám giữ ta ở lại. Chẳng lẽ là định bắt ta nhân danh trời cao chúc phúc cho hắn chắc...'

'Tạm thời cứ bình tĩnh lại đã. Con người lòng lang dạ sói, tuyệt đối không thể tin nửa lời ả ta nói. Tại sao mày không thử hỏi Sasuke xem? Yêu nhau là phải tin nhau. Tao, lấy tư cách là mày, tin chắc chắn rằng Sasuke tuyệt đối không lừa mày đâu. Ít nhất thì nghe hắn giải thích đã' lần đầu tiên trong đời, Inner thực sự đưa ra một lời khuyên tử tế.

'Tao...'

'Dừng!!! Đừng hỏi tao, hỏi hắn ý!'

'"Hắn"??? Ý mày là gì?'

'Rồi thế nhé! Phắn đây!!!' Như mọi lần, Inner luôn biến mất trước khi nàng kịp nói gì thêm.

Đúng lúc nàng đang thắc mắc "hắn" là ai thì bỗng dưng cảm thấy có thứ gì vừa mềm vừa ấm trên vai.Ngước khuôn mặt đẫm lệ lên, ngoái đầu lại nhìn bên vai, nàng thấy một chiếc áo choàng đen phủ trên vai, rồi đôi bàn tay nam đặt lên vai nàng chỉnh lại chiếc áo choàng lên sát cổ.

- Trời buổi đêm có gió độc, nàng không nên ra ngoài này.

Giọng nói quen thuộc vang lên, tiếp đó, Sakura nhận ra được khuôn mặt của kẻ khiến nàng đang phải khổ sở khóc lóc.

Hừ lạnh một tiếng, bàn tay nhỏ lau vội đi nước mắt trên mặt, nàng gạt tay hắn đi, chiếc áo choàng bị hất sắp tuột khỏi vai.

Cánh tay bị hất giữa không trung đã nhanh chóng quay trở lại, đem toàn bộ nàng ôm chặt vào lòng.

- Tên khốn này, ngươi muốn làm gì? Buông ta ra!!! - nàng giận dữ gỡ tay hắn ra. Đã có vị "hiền thê" rồi còn tỏ vẻ thân mật với nàng làm gì nữa, thương hại chắc?

Thở dài, cánh tay tăng thêm lực không cho nàng có cơ hội giãy giụa, ôn nhu nói:

- Chuyện không phải như nàng nghĩ đâu. Nàng đừng tin lời cô ta, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ thành thân với cô ta, càng không bao giờ yêu kẻ như Karin.

- Tại sao ta phải tin lời ngươi nói? Biết đâu ngươi lừa gạt ta thì sao? Lòng dạ đế vương các người làm sao ta đoán nổi.

- Vậy ta hứa với nàng, ta sẽ không bao giờ thành thân với bất kì nữ nhân khác... trừ nàng.

Lời nói của hắn làm nàng có yên tâm đôi chút, thậm chí còn hơi hơi vui, nhưng miệng thì trách mắng hắn, thực chất là để che giấu rằng mình đang xấu hổ.

- Ngươi nói cái gì mà trừ ta chứ? Đừng có ảo tưởng sức mạnh quá, nằm mơ ta mới lấy ngươi. Thèm vào!!! Hứ!!!

- Nàng không đồng ý? Được thôi. Vậy ta và nàng sinh một đứa nhỏ rồi ta sẽ dùng nó để buộc nàng thành thân với ta. Ý kiến này không tồi chứ? - hắn nhếch mép cười, cằm tựa lên bờ vai mảnh khảnh của Sakura, mũi dụi dụi vào sau gáy.

Mặt Sakura trong phút chốc đỏ ửng lên. Ặc, hắn vừa mới nói cái gì cơ? Phải chăng bệnh tai của nàng lại tái phát? Bằng này tuổi đầu rồi nàng cũng không còn ngây thơ trong sáng gì nữa mà không biết phải làm cái loại chuyện gì rồi mới có thai rồi sinh con.

Trừng mắt đỏ mặt nhìn hắn, tức phát nghẹn...

- Ngươi... Ngươi... Đồ dâm dê đê tiện... Ngươi đi chết đi cho đỡ chật đất...

Đối với lời nói của nàng hắn không chút tức giận, trái lại còn vui cười nói:

- Chỉ sợ ta chết rồi có người quan tâm, đau lòng.

- Ta cam đoan rằng người đó không phải là ta.

- Vậy chúng ta thử xem có đúng không nhé!

Hắn rút ra một thanh kunai kề vào cổ mình, không do dự kề lên cổ mình, ấn nhẹ lưỡi dao vào da thịt, cứa một đường, cẩn thận tránh động mạch chủ ở cổ.

Thấy máu từ vết thương dưới lưỡi dao chảy ra, Sakura hoảng hốt tay chân cuống cuồng cả lên, vẻ mặt sợ hãi tái cả lại. Tay lấy nhanh thanh kunai ra khỏi tay hắn quăng xa sang một bên, đặt tay lên trên vết thương chữa.

- Ngươi bị điên à? Có thằng ngu nào đang sống khoẻ mạnh tự nhiên lại chỉ vì một lời nói mà cứa cổ mình không? Đồ dở người, hết khôn dồn ra dại - Nàng cứ thế mà giận dứ chửi mắng hắn. Nói thật nàng không hề nghĩ rằng hắn làm thật đấy!

Bị thương mà mặt Sasuke vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, môi nhếch lên lộ rõ ý cười.

- Vậy là nàng có quan tâm.

Sakura nghe thấy nhưng im lặng mà chữa, bởi nàng biết có nói thêm gì nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì, không khéo còn chuốc thêm họa vào thân.

Chữa xong, nàng thu tay về, tay chống xuống đùi đứng dậy thì thêm một lần nữa bị kéo ngược lại, nàng ngã vào người hắn, bị hắn ôm chặt vào.

- Sasuke... - nàng hơi kinh ngạc, ngại ngùng muốn đứng dậy.

- Một lúc thôi. Đã lâu rồi ta không được ở gần bên nàng.

Nghe hắn nói, Sakura cũng không kháng cự gì nữa, chỉ lặng lẽ tựa đầu vào vai hắn, vòng đôi tay nhỏ ôm thắt lưng hắn. Lông mi nàng khép lại, miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

Vẫn là một hình ảnh quen thuộc không thể thiếu, trong tán cây to rộng trên một cái cây cách đó 90m.

- Đến khi nào bọn họ mới có thể thôi mấy cái màn sến sụa này? - Ino than dài.

- Chỉ có trong mơ thôi - Tenten đáp.

- Bọn họ càng thân thiết thì càng làm những người theo chủ nghĩa độc thân như chúng ta đây đau lòng - Naruto thương thay cho cái kiếp ế của mình.

- Chỉ có các cậu thôi, tôi đã có người yêu rồi, nhớ chứ? - Neji thản nhiên nói, mắt liếc sang Tenten đang đỏ mặt tía tai, mặc cho mấy con mắt thần chết đang bắn đến mình đằng kia.

- Trật tự đi, Neji - Ino gằn giọng, mặt đã đen kịt lại.

- Dù sao thì lần này Sasuke thành công thoát kiếp ế cũng là nhờ mưu sâu kế hiểm của Hoàng thái hậu nương nương - Neji nói lảng sang chuyện khác.

- Cũng đúng. Nếu không nhờ Thái hậu đưa cho Neji thanh kunai rời bày cho kế rút dao cứa cổ thì còn lâu mới đến được nước kia - Naruto chỉ tay ra phía cặp tình nhân tay trong tay đằng kia.

- Mẫu hậu quả là đáng sợ - Tenten cảm thán, mọi người lập tức giơ ngón tay cái tán thành.

Có điều mới lạ là, lần này, bọn họ không phải là người duy nhất theo dõi, vẫn còn kẻ khác. Và kẻ đó vừa mới rời đi không bao lâu sau.

Tại cung điện giành cho khách.

"Choang"

Chiếc cốc vỡ tan tành nằm trên mặt đất, gần đó là khuôn mặt hầm hè, phần nộ của Karin.

Vừa nghe câu chuyện ban nãy thuộc hạ theo dõi kể lại mà ả tức đến tím tái mặt mũi, liên tục đập vỡ nát đồ đạc như người điên. Gằn giọng thốt ra từng chữ, ánh mắt giận không thể nhảy vào phá tan bọn họ bây giờ.

- Haruno Sakura, tuy ta không có được tình yêu của Sasuke nhưng ta thề sẽ làm cho ngươi vĩnh viễn không bao giờ có được hạnh phúc với chàng - khoé miệng nhếch lên một nụ cười tà ác, độc địa - Kế hoạch chính thức bắt đầu.

26. Chương 25-2: Ngoại Truyện: Oan Gia Ngõ Hẹp (1)

Đây là ngoại truyện về làm sao Neji và Tenten đến với nhau được. Khi đó, mọi chuyện vẫn bình yên lặng sóng trong hoàng cung... trừ cung Bạch Hổ.

- NGƯƠI NÓI GÌ CƠ? TA CHO NGƯƠI NÓI LẠI!! - Tiếng quát tháo gào thét đến thủng màng nhĩ điếc tai lại theo lịch hàng ngày vang lên.

Tuy mọi người đã quen với cái "gà báo thức" phiên bản người này hàng ngày rồi nhưng vẫn không dừng nổi giật mình mà làm rơi đủ thứ bình, bát, cốc, chén,... khổ nhất là mấy người mới nhập cung do quá giật mình vì ở cự li gần "gà báo thức" mà bị nhồi máu cơ tim, tăng huyết áp, đứt vài dây thần kinh,... phải rời cung vào ngày đầu tiên đi làm. Những người ở lại sống sót qua ngày được mệnh danh là thần kinh thép.

Mới chỉ tiếp xúc gián tiếp với âm thanh thôi mà đã như tra tấn rồi, vậy nếu mà tiếp xúc trực tiếp thì thế nào? Mọi người hãy quay lại với chuyện đang diễn ra trong căn phòng sắp sập ở cung Bạch Hổ lúc này.

- Ta nói cô là đồ "soi mói". SOI MÓI, nghe rõ chưa?

Đối diện với Thần chết mà Neji cực kì bình tĩnh, thẳng thắn nói toẹt ra hai chữ "soi mói", còn nhấn mạnh nữa mới sợ.

Tenten bị chọc tức cho hộc máu. Từ trước đến giờ chưa có ai dám nói nàng soi mói, đến cả hoàng huynh còn không dám, huống chi là tên khốn chết tiệt này.

- Ta nói sai chỗ nào à? - Neji vẫn rất bình tĩnh hỏi lại.

- Lại chẳng không? Ta nói cho ngươi biết, bà đây mà là soi mói thì loại như là cực kì soi mói, đồ bắt lỗi. Cái loại đàn ông chỉ biết vạch lá tìm sâu, moi móc việc của người khác như ngươi nữ nhân người ta thèm vào! - Tenten nghiến răng nghiến lợi mà quát cho hả giận.

- Cô thèm chắc mà bảo thế?

- Bà đây thèm vào cái mặt dày nhà ngươi!

- Cô không thèm nhưng có khối người thèm. Có tin ta chỉ cần phẩy tay khác là đàn bà xếp hàng dài không hả? - Neji lên tiếng bảo vệ danh dự của một thằng đàn ông, không thể bị xúc phạm như vậy được.

- Mấy cái loại đàn bà theo ngươi giỏi lắm toàn mấy con tiểu thư bị teo não hoặc não phẳng thôi nhé! Đừng có mắc bệnh ATSM!!!

- ATSM là gì? - Bình thường ở quân đội nghiêm túc nên Neji không biết hỏi lại.

Tenten như bắt phải vàng liền bắt ngay lỗi mà châm chọc.

- Ha ha... Có thể mà cũng không biết, cái đồ CH. Bà đây khai sáng cho mà nghe, ATSM là Ảo tưởng sức mạnh!

'CH là cái gì?' Lời này hắn rất muốn nói ra nhưng mà hỏi tiếp chỉ tổ chuốc thêm phiền phức mà thôi, tốt nhất là nuốt lại trong đầu.

Nhưng mà Tenten đã đoán được hắn đang nghĩ cái gì rồi, tiếp tục đắc ý bĩu môi đá đểu.

- Sao? Không biết CH là gì đúng không? Còn bày đặt ra vẻ ta đây thông minh với ai chứ với ta thì vứt nhớ! Đúng là cái đồ thiểu năng trí tuệ.

Neji đã đi đến bờ vực của sự nhẫn nhịn, câu cuối vừa rồi của Tenten đã một cước sút bay hắn xuống vực.

- Cô tưởng mình thông minh lắm chắc? Có giỏi thì so xem điểm bài kiểm tra nâng cao cấp độ 8 ai hơn điểm ai?- Xời! - Tenten vênh mặt lên khoanh tay nở nụ cười "ta hơn là cái chắc" - Bà đây được 88/100 nhớ! Trình của ngươi đọ sao nổi với ta đây, giỏi lắm xách được dép cho ta là tốt lắm rồi!

- Ôi thế à! Cũng cao phết nhỉ! Tiếc là... ta đây được 90/100 nhớ! - Neji dài giọng nhấn mạnh con số 90 chọc ngược lại Tenten.

Tức giận vừa dịu xuống nay lại trào lên, núi lửa đã hoạt động trở lại, dung nham sôi sùng sục. Đè nén giận xuống không chịu thua so tiếp.

- Đừng vội vênh, bài đấy chẳng qua là ta mất tập trung chút thôi. Thế bài cấp 9 ngươi được mấy?

- Cũng bình thường thôi. Được 95/100 ấy mà - Neji vờ thất vọng thở dài than điểm kém, mắt liếc khuôn mặt đang bốc khói đằng kia cười cười.

Núi lửa bây giờ đang phun khói bụi đen mù mịt phủ kín bầu trời, nham thạch văng loạn khắp nơi từ miệng núi, thật giống với tâm trạng Tenten lúc này. Không thể tin được, sao cái tên CH này lại hơn nàng những 5 điểm. Tuyệt đối không thể thua thế được.

- Bình thường thôi! Bài cấp 10 ngươi được bao nhiêu?

- Kém lắm! Đừng hỏi nữa... - hắn phiền não than...

- Biết mà! - núi lửa tạm dừng - Cái trình như ngươi sao vượt nổi bài kiểm tra nâng cao cấp 10. Đẳng cấp như ta mới được 92/100. Mấy bài trước ngươi coi như may mắn, còn bài này thì may với chả mắn cũng coi như cho vào sọt rác!

Khoanh tay mặt suy tư xoa xoa cằm, hắn gật gật đáp:

- Có lí! Chắc tại thiếu may mắn với cả hay đi chơi nhiều quá nên ta chỉ được có mỗi 99/100 thôi!

'Uỳnh' núi lửa không nén nổi nữa đã bùng choáy mãnh liệt, hỗn hợp dung nham, nham thạch phun xối xả lên trời như đài phun nước, trên cao còn có khói bụi mây đen phụ họa.

'Hắn nói "chỉ được có mỗi", mỗi thôi á? Thích chọc tức bà à? Có biết bà học hành khổ sở thế nào mới được 92/100 không? Còn tên khốn nào đó "đi chơi nhiều quá" nên "chỉ" được 99/100 thôi! Sao nghe mấy cái từ này nó khó nuốt thế?'

Biểu hiện mặt mũi méo xệch của Tenten làm Neji cực vui. Ván này hắn thắng chắc rồi!

- Haizz... Hoàng thượng thì khỏi nói, 100/100; Ino và Shikamaru được 99,5/100; Hinata được 95/100; đến đần như Naruto còn được 94/100. Vậy mà quận chúa như cô lại... Chẹp chẹp... Thất vọng thiệt... Còn tưởng cô thông minh thế nào, hoá ra... - hắn ẩn ý khinh khỉnh liếc nàng....

Tenten giận đến tái mặt, dậm chân rầm rầm, chỉ thẳng vào mặt Neji mà mắng.

- Ngươi im đi! Chỉ là chút điểm số chẳng đánh giá được cái gì cả! Cái quan trọng là áp dụng ra ngoài đời thế nào. Cái mặt ngươi thì làm được gì?

- Aiss... Cũng không nhiều đâu. Cùng lắm là dẹp loạn phương Tây, thống nhất quân hai hướng Bắc Nam. Ít quá nhỉ? - Neji vờ buồn buồn than, nhướn mày bắt đầu khoe.

Mặt Tenten đã đen ngòm, méo xệch, hai mắt ánh lên tia sát khí. Từng lời hắn nói không khác gì ném quẳng thêm mấy thùng ga vào miệng núi lửa.- Không biết Sakura làm thì thế nào nhỉ! Có khi...

- Ngươi câm miệng đi! - nàng gắt - Sakura đã làm bài kiểm tra đâu mà biết. Đợi đấy! - nói rồi Tenten lập tức xoay người đạp cửa rời đi.

Quyết tử không thể về bét được!

Vừa vượt qua thái giám đặt chân vào Thư phòng đã thấy ngay một màn đẹp. Hoàng huynh thân yêu đáng kính của nàng đang thân mật ngồi cùng bạn thân nhất của nàng, tay phải cầm bút, tay trái ôm Sakura. Đã vậy, nhìn cái hành động mà cảm thấy một sự mờ ám không hề nhẹ ở đây: hoàng huynh đang cúi xuống ghé sát mặt lại.....

Tiếp tục xem cảnh không phù hợp với thiếu nhi thế này.... Không tốt, cực có hai cho đôi mắt trong sáng của mình.

- E hèm... - Tenten che miệng ho khan vài tiến đánh thức hai người kia tỉnh mộng.

Hai người kia nghe thấy tiếng người lạ mới giật mình quay đầu lại ái ngại nhìn Tenten.

- Mới sáng sớm mà hai người đã diễn cảnh tình tứ trước mặt người độc thân như muội rồi, có thấy hơi tàn nhẫn không?

Sakura mặt đỏ ửng quay đi định lượn đi ngay thì bị giữ lại ngồi im. Sasuke hướng vẻ bất mãn nhìn hoàng muội, nhàn nhạt mở miệng.

- Muội đến đây làm gì? Sao không ở cung quậy mà đến đây quậy làm gì?

- Hừ! Không đến phá chuyện tốt của huynh đâu, muội đến mượn Sakura tí thôi.

'Thế mà dám nói không phá chuyện tốt, muội định chọc ta tức chết đúng không?' Sasuke đen mặt, từ khi nào mà Tenten trở nên thích phá đám người khác như vậy?

Trái ngược với tâm trạng bực bội của Sasuke, Sakura lại rất vui vẻ, trên mặt không có gì gọi là tiếc nuối cả. Ban nãy nàng cầu rời đi còn chẳng được, bây giờ cơ hội dâng đến miệng, ngu gì từ chối, liền mở miệng đồng ý đáp lại, từ từ dịch khỏi ma trảo của hắn dưới thắt lưng.

Có người nào đó rất nhanh đọc được ý định của ai đó, bàn tay tăng thêm lực ấn nàng xuống, mắt liếc xéo nàng ý bảo muốn sống thì trật tự ngồi im, rồi mới thẳng miệng từ chối.

- Không!

- Đi mà.... huynh đẹp zai.....

- Không là không! Muội về đi!

Ăn vạ cả tiếng mà đáp lại vẫn là từ "không" quen thuộc, càng nghe kĩ thì mới thấy càng nói hắn càng mất kiên nhẫn. Tenten cũng hơi khó chịu, xin đến khản giọng rồi vẫn thất bại thảm hại.

'Đồ ki bo, mượn một tí mà cũng không cho. Không phải huynh lúc nào cũng quấn cậu ấy 24/7 sao? Không nỡ xa người đẹp à?'

Cuối cùng đành phải dùng đến tuyệt chiêu cuối thôi!

Trong phút chốc, đôi mắt kia chợt phóng to long lanh đẫm nước, miệng run run gợn sóng, nhìn rất đáng thương làm bọn họ giật mình. Tenten sụt sịt chấm chấm nước mắt, lóc oán trách:

- Hức hức... Chỉ m...mượn có tí thôi... Mà... mà... Hức hức...

Lập tức một con mồi sập bẫy. Sakura quá nhẹ dạ tin bạn mình rồi, thấy Tenten rưng rưng nước mắt không nghĩ ngợi gì liền đẩy bàn tay kia ra chạy tới dỗ nàng. Sasuke thì khoé miệng giật giật nhìn hai người kia. Sakura ơi, nàng cả tin quá rồi, cái trò nước mắt cá sấu kia hắn còn lạ gì, ngày xưa bị lôi ra làm vật thí nghiệm quen rồi nên trò này đã mất công hiệu với hắn, hắn còn tỉnh chán!- Chỉ đi có chút chuyện thôi, chàng đâu cần phải làm quá lên thế! Ta đi với Tenten một lúc rồi sẽ về thôi! - rồi mặc kệ khuôn mặt đen kịt của ai đó kéo tay Tenten ra ngoài.

'Á há... Thành công mĩ mãn. Mới rơi có mấy giọt mà đã lừa được rồi. Đời còn ai giỏi hơn ta. Á há há...' Tenten ngoài phụng phịu nước mắt ròng ròng, bên trong thì cười tự sướng như điên.

- Cái gì đây? =_=' - Sakura nhìn tờ giấy trên bàn rồi lại nhìn Tenten.

- Không có gì, chỉ là bài kiểm tra kiến thức một chút thôi mà. Cậu cứ bình tĩnh làm đi, thời gian 90 phút - Tenten nhét bút vào tay bạn cười nói.

- Cậu chắc là muốn tớ làm chứ? - Sakura nheo mắt gặng hỏi.

- Chắc chắn. Cậu làm đi, hết giờ tớ sẽ vào thu bài.

Nhắc người bấm giờ trông coi xong, Tenten ra ngoài thì đập ngay vào mắt là tên đại khốn nào đó.

- Không biết Sakura được bao nhiêu nhỉ? Dám chắc phải trên 92, hơn ai đó là cái chắc - Neji cười như có như không châm chọc Tenten.

- Ngươi cứ đợi mà xem, còn lâu ta mới thua. Tsunade chấm rất chuẩn!

35 phút sau...

Tsunade bất ngờ đẩy cửa bước ra ngoài, trên mặt là nụ cười rạng rỡ làm bọn họ càng thêm tò mò sao bà ra sớm thế, bu lại hỏi không ngớt. Im lặng nghe hết một loạt rồi đột nhiên bà cười phá lên vỗ vai hai người tấm tắc khen ngợi không ngớt:

- Nhân tài, quả nhiên là nhân tài hiếm có! Thằng nhóc Uchiha đó đúng là không nhìn nhầm người, ta có lời khen cho gu chọn vợ của nó đấy!!!

- Rốt cuộc là thế nào? Người nói thẳng cho bọn con đi! - Nàng sốt ruột hỏi, mồ hôi tuôn như suối, trái ngược hẳn với vẻ điềm tĩnh lạ thường của Neji.

- Kết quả bài kiểm tra nâng cao cấp độ 10 của Sakura là 100/100, bằng luôn với thằng nhóc đó! Khác mỗi là Sakura làm xong bài chậm hơn nó 2 giây.

100/100! Tenten nghệt mặt ra, cằm rơi xuống đất. Đánh chết nàng cũng không ngờ rằng Sakura siêu nhân đến vậy, hay là do ở Thiên giới tiêu chuẩn trình độ có hơi khác?

- Lúc nó nộp bài ta còn tưởng nó khó quá nên bỏ cuộc, ai ngờ nó làm đúng hết! Thật là... Nó vs Sasuke đúng là một cặp trời sinh, cái này chưa là gì so vs chúng nó cả.... Ha ha ha!!!

Tsunade khen thì cứ khen mà không để ý mặt nàng đã tối sầm lại. Hoá ra ban nãy Sakura gặng hỏi không phải vì đề khó mà là vì dễ quá, có cần làm hay không!'

Khen chán chê rồi bà cười sung sướng rời đi, để lại một người mặt mày u sầu, một người rất chi là vui vẻ. Neji bước ra đang định tung vài câu nữa thì đã bị chặn họng.

- Ngươi ngậm mồm lại! Sakura là Thánh nữ đương nhiên là giỏi hơn ta rồi. Còn về điểm số thì người ta đã có câu học tài thi phận. Đừng có cậy mình điểm cao mà vênh. Cái mặt nhà người bà khinh không thèm chấp nhớ! Đàn bà ghét là phải, nhìn ngứa mắt!

Liến thoắng một mạch rồi đùng đùng bỏ đi, không để hắn có cơ hội mở miệng thắng thế châm ngòi núi lửa nữa. Trận này coi như nàng thua, mối nhục thù này không báo nàng không phải là người.

Sakura ở bên trong áp tai vào cửa nghe ngóng mà cười cười lắc đầu.

'Sao giống mình ngày xưa thế nhỉ!^^'

---

4 ngày tiếp, Tenten chuyển hẳn đến Long cung ở chung phòng với Sakura với lí do là muốn ở gần với bạn củng cố tình bạn bè, huynh muội. Nói thế thôi nhưng ai chẳng biết thừa là cãi nhau với Neji rồi bỏ sang đây, ngày nào chẳng choảng nhau như thế nhưng đây là lần đầu Tenten tức đến nỗi bỏ sang đây. Sakura có gặng hỏi mấy lần nguyên nhân nhưng lúc nào cũng chỉ nhận được một bài cày nhàu tức giận cụ thể với mấy câu như: "thằng điên, thằng thần kinh", "tên khốn nạn, chết tiệt", "chết đi cho rảnh nợ",... làm Sakura mấy phen nhức đầu nên rút ra bài học, thà đừng hỏi còn hơn.

Việc ở chung này cực bất lợi cho Sasuke khi mà Tenten cứ bám dính Sakura 24/24, không cho hắn có cơ hội ở với nàng dù chỉ một phút. Cả ngày bận rộn theo thói quen cũ thì luôn có nàng bên cạnh giúp đỡ hắn, còn bây giờ, nhờ ơn muội muội yêu quý mà làm nàng giận không thèm nói chuyện với hắn nữa.

Không thể để tình trạng này kéo dài lâu, hắn quyết định tìm đến cao nhân nhờ giúp đỡ.

- Mẫu hậu...

27. Chương 25-3: Ngoại Truyện: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)

Mẫu hậu...

- Sasuke, con đến chơi à? - Mikoto hí hửng cười nói.

Sasuke cười đáp lại kéo ghế ngồi đối diện với bà, hỏi thăm.

- Mẫu hậu, người vẫn khoẻ chứ? - Không nên nói thẳng vào chuyện chính, cứ lòng vòng trước đã.

Tuy nhiên, Mikoto đã thừa biết nguyên nhân thằng quý tử tới đây làm gì, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt.

- Con nói lòng vòng làm cái gì nữa, nhờ gì thì khai ra luôn đi.

Khoé miệng hắn giật giật thầm nhủ nên biết mình đang nói với ai. Đang mở miệng định khai báo thì Mikoto giơ tay lên ý bảo khoan rồi bà liến thoắng một hồi.

- Tenten và Neji cãi nhau, tức quá nên con bé bỏ sang Long cung ở với Sakura và bám đinh nó 24/24 nên con không có cơ hội riêng tư với Sakura. Nhịn không nổi nên con mò sang đây mong ta bày cách, đúng không?

Lúc này trên trán hắn đã phủ một tầng mồ hôi lạnh, khoé mắt nháy liên tục, ánh mắt khiếp sợ nhìn bà, khó khăn lên tiếng:

- M... Mẫu hậu, người đừng làm con sợ...

Trước biểu hiện của thằng quý tử, bà che miệng cười khúc khích. Nó nghĩ bà là ai chứ, bà đây tốc độ cập nhập thông tin hơi bị nhanh đấy, khả năng suy luận thì có thừa.

- Con nghĩ khả năng suy đoán của con lấy từ gen ai?

- Mẫu hậu là nhất ạ! Bây giờ người có cách gì bày cho con đi.

Bỗng dưng thôi cười, mặt bà trở nên nghiêm túc.

- Con thấy thằng nhóc Neji là người thế nào?

- Đừng nói với con là...

- Cứ trả lời đi. Không phải con muốn ta nghĩ cách trả "vợ" lại cho con sao?

'Tất nhiên là muốn'

- Hn... Nghiêm túc, văn võ song toàn, không trăng hoa mây gió như thằng dobe. Có thể nói là cậu ra rất chung tình đấy! - Hắn nói ra suy nghĩ của mình, quen biết bằng đấy năm rồi hắn còn lạ gì tính cách của lũ bạn trời đánh kia.

- Không tệ! Vậy mà mẹ cứ tưởng nam nhân tốt thực sự tuyệt chủng hết rồi. Con thấy nó có hợp với Tenten không?

- Không hề! - Hắn không do dự trả lời - Hai người đó tính khí trái ngược một trời một vực, một điểm tĩnh một bốc đồng chuyên làm trước khi nghĩ. Chưa kể hai người đó suốt ngày cãi vã nhau như chó với mèo, không yên lặng một ngày tuyệt đối không được, cứ như sinh ra đã là khắc tinh của nhau vậy!

Hắn cực phản đối ý định của mẫu hậu, hắn không muốn biến hoàng cung này thành rạp xiếc đâu. Tuy nhiên chỉ một câu của Mikoto đã làm hắn phải im bặt.

- Không phải trước đây con và Sakura cũng thế sao?

Lời bà nói không phải đúng nữa mà là quá đúng, chuẩn không cần chỉnh, sự thật không thể chối cãi. Đừng tưởng bà không biết chuyện tình lằng nhằng kia nó như thế nào, lúc trước Tenten và Naruto đã ngồi tường thuật từng trận oánh nhau long trời lở đất đến mấy cảnh sến không thể sụa hơn được nữa. Vậy mới nói đời người không thể đoán trước được, phải thử mới biết.- Mẫu hậu, có phải ai cũng như con với Sakura đâu, ai mà cũng thế thì cái thế giới này nó loạn hết rồi à?

- Ngu gì mà không thử một lần cho biết. Trên đường đời có dại mới có khôn, liều một lần chết ai?

Vẫn cảm thấy cái ý này nó không bình thường cho lắm, hắn muốn lên tiếng bảo bà cân nhắc lại một chút thì...

- Thế rốt cuộc con có muốn ta bày cách cho con về với vợ không mà cãi?

Còn phải hỏi? Hắn tìm bà hôm nay là vì thế mà. Muội muội thân yêu, thứ lỗi cho hoàng huynh không tốt, cái này không phải tại ta mà là tại mẫu hậu. Ta vô tội! (=_=')

- Tenten, cậu tính trút giận lên đám cây cỏ đến bao giờ nữa? - Sakura phiền não than, ánh mắt không giấu nổi sự thương cảm cho bãi "cỏ nghiền" qua mỗi bước chân như nặng hàng tấn của Tenten.

- Đến khi nào tớ hết tức - Tenten càu nhàu đáp lại.

- Tớ có thể hiểu nghĩa là không bao giờ không?

- Hừ! Tuỳ cậu!

Sau 5 ngày chịu tra tấn tinh thần, Sakura chịu không nổi vượt lên chắn phía trước Tenten, giọng có chút mất kiên nhẫn nói:

- Khổ quá, tóm lại là hai người giận nhau cái gì?

- Tại sao nghe cậu nói cứ như là người yêu giận nhau thế nhỉ!

- Cậu có khai không thì bảo, hay là muốn tớ dùng biện pháp mạnh mới chịu? Có phải lâu rồi nên cậu thèm nhớ hương vị thuốc nói thật của tớ không? - dỗ ngọt không được thì đe doạ, cái này nàng học từ Ino.

Nhắc đến hương vị "thuốc nói thật" của Sakura, nàng bất giác rùng mình. Ôi má ơi, có chết nàng cũng không dám quên hương vị "đa sắc màu" của nó, đầu tiên là ngọt ngọt, rồi đến ngọt lợ, rồi lại chua loét ra, rồi cay xè rát lưỡi như vừa ăn cả bình ớt, chưa kể còn nhờ nhợ, mặn chát hơn cả muối, đắng lè lưỡi ra nữa, đúng là ác mộng. Lần trước nàng uống nhầm cốc để trên bàn, còn tưởng đấy là nước lọc, ai ngờ... Nói thật lúc đấy vị tởm đến nỗi nàng khóc không ra nước mắt nữa...

Thấy đối phương đã yếu thế run sợ, Sakura hùng hổ tiến quần theo chiến lược "đánh nhanh thắng nhanh" làm địch muốn chạy cũng không kịp.

- Xem ra là cậu thấy nhớ nó rồi. Đừng lo, lúc nào tớ pha chế rất thừa thãi để ở phòng dành riêng cho cậu. Fuyuki, về lấy cho tao vài lọ mang đến đây!

Fuyuki ngoan ngoãn nghe lời co giò phi thẳng về cung. Đi chưa được mấy bước thì đã bị ai đó túm đuôi kéo lại.

- Tớ sẽ thành thật khai báo ngay lập tức không sai từ nào. Chỉ xin cậu... - Tenten chắp tay cầu khẩn -... Đừng cho tớ uống cái thứ kinh tởm đấy nữa!

Tenten đã phất cờ trắng chịu thua Sakura đâu phũ phàng cho bạn "thưởng thức" thành quả của mình như vậy, lúc nãy chỉ là nói đùa thôi.

- Yên tâm, tớ là người rất từ bi độ lượng. Có gì ngồi xuống từ từ nói.

Và cả hai kiếm cái bàn đá ngoài vườn ngồi nói. Càng nghe mà mặt mũi Sakura càng méo xệch, bắt nguồn từ nguyên nhân cãi nhau hết sức củ chuối. Chúng ta đều biết Neji tạm thời đang làm "osin" cho Tenten, lần trước Neji rót trà cho Tenten rồi bỏ viên đường vào. Mà nàng thì bảo là cho nửa viên đường nhưng hắn căn tỉ lệ không chuẩn nên viên đường thừa 1mm. Thói quen bắt lỗi thường ngày nổi lên, rồi cả hai đại chiến như hôm nay chỉ vì một viên đường chia thừa 1mm. Sakura phải thực lòng mà thừa nhận hai người này còn đáng sợ hơn cả hồi nàng với Sasuke.Tenten nàng cứ hăng say kể chuyện, thực chất là chửi cho sướng cái miệng, thì thấy chân váy bị cái gì giật giật rất khó chịu. Nóng nảy quay xuống thì thấy Fuyuki ngây thơ nhìn nàng, tay chỉ về phía kia. Sakura cũng hóng theo, 4 con mắt theo hướng tay nó giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt. Haruka mới đậu xuống nhìn thấy thì trợn to mắt rơi mỏ xuống đất, lấy lông dụi dụi xem mắt có dính bụi không. Nhưng dụi đến toét mắt ra thì thực tế không thể chối cãi.

- Kia không phải là... Neji đấy chứ? - Sakura là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh, nuốt ực một cái nói tiếp -... Thế cô gái tóc nâu bên cạnh là ai?

Mọi người vẫn chưa thoát khỏi trạng thái: °0° thì đã thấy bọn họ đi tới cúi đầu chào.

- Tham kiến Thánh nữ và quận chúa... - cô gái lễ phép chào, nhìn qua là biết con nhà gia giáo rồi.

Thấy trạng thái ba người kia không được lịch sự cho lắm, Sakura tung chân dưới gầm bàn một sút trúng cả ba đánh thức họ, còn mình thì nén ngạc nhiên cười tươi đáp lại.

- Không cần đa lễ làm gì đâu, người nhà cả ấy mà!

- Người nhà??? - mọi người thêm một phen sửng sốt trợn lòi mắt nhìn Sakura.

- Ớ... Thì Neji là bạn Sasuke, mà cô lại là bạn gái của cậu ta, không người nhà thì là gì? - Nàng ngây thơ đáp.

Tenten nghe đến chữ "bạn gái" của thằng chết tiệt đó thì không hiểu sao tự nhiên thấy... khó chịu, chân mày nhíu lại.

- Thánh nữ hiểu lầm rồi, chẳng qua là hoàng thượng nhờ huynh ấy dẫn tôi đến gặp người thôi, chứ chúng tôi chẳng có gì cả đâu.

Nghe đối phương giải thích, chân mày nàng mới dãn ra đôi chút.

- Thế sao không đến gặp hoàng thượng mà đến chỗ ta làm gì?

- Hoàng thượng có lệnh muốn cả quận chúa và thánh nữ đến gặp người có việc gấp.

Sakura nghe hắn muốn nàng đến gặp thì cáu giận mấy hôm trước lại sôi lên. Trên đời này làm gì có thể loại hoàng huynh đi tranh bạn với em gái chứ, đã vậy thấy em khóc mà còn cứ lôi nàng đi cho bằng được. Bực quá nàng quyết định tuyên bố không thèm nói chuyện với hắn nữa. Sakura thẳng thừng từ chối.

- Bảo hắn là ta không muốn nhìn cái mặt hắn nữa. Không đi!

Neji thì đã không lạ gì với tính cách người này, nói gì làm nấy, mặc xác đấy là ai đi nữa. Còn cô gái tóc nâu kia thì đã nghe đồn qua tính khí của Sakura và tình cảm của hoàng thượng cho nàng, bây giờ tận mắt chứng kiến mới thấy thương cảm cho bệ hạ, bị người yêu cự tuyệt chắc khổ lắm đây! (còn hỏi)

- Vậy nếu người quyết không đến thì thần sẽ bẩm báo lại cho hoàng thượng. Xin cáo từ.

Không hiểu lúc Tenten thấy Neji và cô gái đó chuẩn bị "cùng nhau" rời đi thì lòng cảm thấy bức bối, khó chịu vô cùng. Không suy nghĩ gì liền chạy ra túm tay Sakura kéo đi gọi với...

- Đợi bọn ta đi với! - rồi mặc kệ Sakura có phản đối hay không cứu kéo đi đến thư phòng cùng bọn họ.

Dọc đường đi, hai người kia đi trước vui vẻ trò chuyện với nhau, ít nhất qua con mắt của Tenten là thế chứ thật ra Neji chỉ ậm ừ vài tiếng, còn lại là cô gái kia nói là chính. Người nàng tự nhiên tỏa ra khí lạnh, ánh mắt như muốn lóc thịt hai người đi trước kia, định diễn tuồng trước mặt nàng à?Một người đi ngay bên cạnh Tenten như Sakura sao có thể không cảm nhận được luồng "gió mùa Đông Bắc" kia bắn vào ai. Nàng và Fuyuki, Haruka ngầm trao đổi ánh mắt.

'Mày có nghĩ giống như tao nghĩ không?' (Sakura)

'Đương nhiên là có' (Fuyuki + Haruka)

'Tại sao nhìn cứ như là vợ bắt gian chồng tại giường thế nhỉ?' (Sakura)

'Đâu, nhìn giống chuyện tình tay ba hơn' (Fuyuki)

'Không tính, giống chuyện tình tay 2,5 hơn' (Haruka)

'=_=" (Sakura + Fuyuki)

Sasuke ngồi trong thư phòng sốt ruột chờ đợi, mắt cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Đã mấy ngày nay rồi Sakura cạch mặt hắn, giờ hắn thực sự đang mong chờ nàng, đến nỗi cả chồng tấu chương cao vút bên cạnh hắn cũng kệ.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra. Sakura vừa bước qua cánh cửa đã nhìn thấy mặt của tên đáng ghét nào đó, mặt theo phản xạ có điều kiện nhăn lại, mắt lảng sang chỗ khác coi hắn là không khí.

Sasuke dĩ nhiên là nhận thấy rằng nàng vẫn còn rất giận, đành thở dài rời tầm mắt đến 3 người kia, ra lệnh cho họ ngồi xong mới nhận thấy có điều gì đó bất thường. Sao mặt muội muội gắn lại u ám đen kịt thế kia?=_=?

- Không biết hôm nay hoàng thượng có việc gì triệu tiểu nữ đến đây? - cô gái đó nhẹ nhàng lên tiếng.

Chuyển tầm mắt đến Neji, môi hắn nhếch lên nụ cười tà mị, lãnh đạm nói.

- Ngươi mới nhập cung chưa quen. Vì vậy từ nay ngươi sẽ chuyển đến cung Bạch Hổ cùng với quận chúa, Neji sẽ giúp đỡ ngươi các việc còn lại.

"Ruỳnh..." Tiếng sét đánh ngang tai bọn họ, mặt mũi chốc lát méo xệch.

- Khoan đã! Muội còn chưa biết đây là ai sao huynh có thể tuỳ tiện để người lạ đến được? - Tenten nóng nảy lên tiếng, mặt đầu bất mãn.

- Kosaka Ryuna, em họ của Sai - nói thế chắc ai cũng tự biết rồi.

- Thế thì cho đến phủ Yamanaka chứ đến chỗ muội làm gì? - Ino thích Sai mà, mắc mớ gì mà nàng nhận mồi ngon của bạn vào nhà?

- Phủ Yamanaka ở trong cung chắc? - Hỏi ngu.

- Thế đến Thanh long cung với mẫu hậu?

- Chỗ mẫu hậu thừa người rồi.

.....

Hai huynh muội cứ thế hỏi xoáy đáp xoay, ai đó càng nóng nảy thì hắn càng điềm tĩnh trả lời không hề ngập ngừng.

Biết mình địch không nổi mà nàng vẫn lì lợm địch cho lại mới thôi. Không hiểu sao lần này khí thế từ đâu mà hăng thế? Chỉ là... nghĩ tới việc hai người kia ngày ngày thân mật cười nói với nhau trước mặt nàng

thì máu đã sôi tới ngực. Lại nghĩ tới hoàng huynh đặc biệt sử dụng vệ sĩ chuyên dụng của nàng cho người khác thì máu đã sôi tới não rồi.

Trong lúc hai người trên đại chiến, người dưới đang mải miết suy nghĩ, thực chất là đang xoa cằm suy luận.

'Tại sao tự nhiên tên đáng ghét lai cho Neji bảo vệ một người lạ? Không phải từ trước đêm giờ hắn đều không quan tâm đến bất cứ nữ nhân nào khác trừ Thái hậu, Tenten sao? Mình cũng "đen đủi" (hẳn là vậy) bị hắn để ý, (quan tâm) nhưng nghe Tenten kể mình là người đầu tiên. Không lẽ...'Nghĩ đến đây, mặt mũi nàng trông càng xuống sắc, bàn tay nắm chặt thành ghế, sau đó có chút khói bốc lên. Fuyuki đang nằm trên đùi nàng tự nhiên lạnh toát cả người, tự động bỏ chạy. Haruka đậu ở thành ghế nhìn lớp khói mỏng bốc lên từ bàn tay nàng liền run rẩy co giò chạy theo Fuyuki. Chúng nó đều rất yêu đời, không muốn bị đem ra làm vật trút giận đâu.

Hành động của bọn chúng đã thi hút sự chú ý của hai huynh muội, quay ra nhìn Sakura thì có chút sợ.

- Rất tiếc phải thông báo với huynh, hiện giờ muội đang ở Long cung sống rất tốt, không về đâu! - nào, giờ nói thử xem!

Sasuke vẫn giữ phong thái lãnh đạm, nhàn nhạt hạ lệnh.

- Đơn giản thôi, cả Neji và Ryuna chuyển đến Long cung. Dù sao thì một mình ta ở nơi rỗng rãi vậy cũng chán.

- Nhắc cho huynh nhớ, Long cung chỉ có hai phòng ngủ chính thôi, mà có những năm người, chả lẽ nằm đất?

- Đến tối rồi tính - khoé miệng gắn cong lên một nụ cười tuyệt đẹp đầu toan tính.

Giờ khắc quyết định chỗ ngủ đã đến. 5 người cộng với 2 con thú cưng đứng ngoài bắt đầu sắp xếp chỗ ngủ.

- Ta và Sakura một phòng, ba người còn lại một phòng.

- Chúng ta về cung Bạch Hổ đi, Tenten - Thà chết nàng cũng không ngủ chung với hắn.

- Ờ! - Thà chết nàng cũng không ở chung với cặp "tình nhân" kia. Chướng tai gai mắt!

Neji và Ryuna không phản đối, căn bản là không thể phản đối bởi ánh mắt muốn róc thịt với hàm ý "giỏi thì nói thử xem" của tên độc tài nào đó. Neji tuy sợ nhưng vẫn lên tiếng bảo vệ quyền công dân của mình.

- Hay là ba nữ một phòng, tôi với cậu một phòng?

- Không! - hắn gầm nhẹ lên, bắt lấy tay Sakura, đang định chuồn, lôi đi, giận dữ quăng lại mệnh lệnh, dùng giọng không cho kẻ khác cự tuyệt - Về phòng ngay! Kẻ nào trái lệnh rời đi nhốt vào ngục dùng cực hình!

"RẦM" Hắn và Sakura biến mất sau cánh cửa, tiếng quát thảm thiết của Sakura cũng biến mất.

Tenten cực kì cáu với cách hành xử và cái lệnh quái đản của hoàng huynh, đang yên đang lành tự nhiên xáo trộn hết lên làm gì? Lại còn cả cái cô tiểu thư từ trên trời rơi xuống này nữa.

Ba người đi vào phòng thì chỉ thấy có độc hai chiếc giường, một đôi một đơn. Miệng Tenten giật giật, từ khi nào hoàng huynh chơi khăm vậy???

Ryuna có vẻ rất biết thân phận nhẹ nhàng nói.

- Quận chúa và Hyuga-sama cứ mỗi người một giường, tiểu nữ sẽ ngủ trên trường kỉ.

- Không cần đâu, để hắn ngủ trên trường kỉ là được rồi! - Tenten thản nhiên phán như là chuyện đương nhiên. (Bó tay chị)

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết, hắn ngủ trên ghế quen rồi, không chết được đâu!

Ryuna biết mình không cãi được lệnh, chỉ biết lon ton chạy ra giường ôm chăn gối đặt lên trường kỉ rồi đỏ mặt ấp úng...

- Trời đêm khá lạnh, Hyuga-sama chú ý giữ ấm.- rồi ngại quá leo lên giường ngủ luôn.

Đối với sự quan tâm của Ryuna không hiểu nổi Neji một chút cũng không để ý, chỉ chăm chăm theo dõi biểu hiện của Tenten.

Tenten thấy hành động của Ryuna thì với kinh nghiệm lâu năm biết ngay là cô ta có gì đó với tên này. Cảm giác nóng nảy, bực bội ban chiều lại dâng lên.

'Hôm nay mình làm sao thế nhỉ? Tự nhiên quan tâm tới chuyện của tên đáng ghét này làm gì? Đi ngủ thôi!' Tenten tự vỗ vai trấn an mình rồi leo nhanh lên giường đi ngủ, mặc kệ mấy chuyện kia, có lẽ là do mệt quá nên mới biến đổi tâm lý thôi.

Neji thấy nàng mặc kệ đưa lưng về phía mình thì từ trong ánh mắt không khỏi nhuốm đầy thất vọng. Hồi chiều tưởng rằng nàng vì ghen nên mới phản ứng vậy. Haizzz... Xem ra hắn bị mộng tưởng rồi, làm sao mong chờ nàng có chút cảm giác với được chứ... Có vẻ như hắn... đơn phương rồi.

Có điều, Neji thất vọng nhiều quá nên không nhận ra rằng Tenten nằm trằn trọc cả đêm không ngủ được. Cứ nghĩ rằng ngủ một giấc là sẽ bình thường lại nhưng đến nhắm mắt nàng còn chẳng làm nổi. Bởi cứ khép mắt lại thì cảnh Neji và Ryuna thân mật đi dạo bên nhau trong vườn sẽ hiện ra rõ nét làm nàng không sao bình tĩnh đi vào giấc ngủ nổi.

Một đêm thức trắng đã tạo hiệu ứng rất đáng kinh ngạc cho Tenten. Sáng Sakura vừa đi ra khỏi phòng với Sasuke thì nhìn thấy...

- Ta không biết là chàng nuôi gấu trúc trong cung đấy! - nàng ngây thơ thốt lên.

Fuyuki và Haruka cũng vừa đi dạo về thì thấy "gấu trúc" nằm bò trên bàn ngoài sân không khỏi ngạc nhiên hỏi nhau.

'Tao không biết bây giờ trong giới gấu trúc đang thịnh hành xu hướng mặc váy bảy màu đấy!' (Fuyuki)

'Chắc cái này mới! Hôm nào tao phải thử mới được!' (Haruka)

Sau một lúc luyện mắt thần chưởng, mọi người bàng hoàng trước sự thật đó là Tenten (trừ Sasuke). Tình trạng của muội muội như thế này thì xem ra kế hoạch đang chạy rất đúng hướng rồi. Bây giờ hắn không nên tiếp xúc nhiều quá đề phòng bị phát giác.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Sakura, hắn ôn nhu nói.

- Nàng đi xem Tenten thế nào đi, ta có việc đi trước.

- Ừm...

Sakura bước lên đi tới phía "gấu trúc" thì đột nhiên tay bị giữ lại rồi kéo ngược ra sau, cằm được nâng lên rồi từ trên hạ một nụ hôn xuống ngay môi nàng. Nụ hôn chỉ kéo dài 3 giây thì hắn lưu luyến rời xa môi nàng, hôn nhẹ lên gò má ửng hồng kia.

- Ta sẽ về buổi trưa dùng bữa - rồi rời đi.

Sakura mãi một lúc sau mới hoàn hồn lại, nhớ ra mục đích chính của mình liền bước lại gần "gấu trúc" lay gọi.

- Tenten, cậu ổn chứ?

28. Chương 25-4: Ngoại Truyện: Oan Gia Ngõ Hẹp (3)

- Tenten, cậu ổn chứ?

Tenten bất thình lình mở to cặp mắt gấu trúc của mình, đồng thời doạ cho Sakura một phen kinh hãi.

- Không, tớ không ổn chút nào... - nàng uể oải lên tiếng - Đầu đau như búa bổ, cả người uể không còn chút sức lực...

- Có lẽ là do cậu mệt quá thôi. Thử đi ngủ chút đi!

- Cậu tưởng tớ không thử chắc, tớ nằm nhắm mắt ở đây 4 tiếng rồi mà có ngủ nổi đâu...

- Vậy cậu về phòng nằm nghỉ chút đi, ngoài này trời lạnh lắm...

- Không! - Tenten thẳng thừng từ chối.

- Tại sao?

- Vào đấy xem bọn họ âu yếm thân mật thà ở ngoài này hóng gió lạnh còn hơn.

Nghe lí do, Sakura "à" một tiếng, cái mặt bỗng trở nên gian không tả nổi mập mờ nói.

- Ra là vậy... Không ngờ Tenten cũng biết ghen đấy!

- Tớ không ghen! - nàng gằn giọng cãi. Tại sao nàng lại ghen chứ? - Chỉ là thấy chướng mắt thôi!

- Cậu chướng mắt vì thấy Neji ở cùng với Ryuna... không phải sao? - Sakura dài dòng như hỏi như không...

- Vớ vẩn! - Tenten nhíu mày chối cãi, dù ngoài miệng rất hùng hổ nhưng bên trong lại hơi chột dạ. Nàng ghen thật sao?

Nụ cười gian trên mặt Sakura càng dài hơn.

'Ghen thật rồi cơ đấy! Có nên kiểm tra một chút nữa cho chắc không ta?'

- Ban nãy tớ thấy Neji với Ryuna đi dạo ở ngoài vườn, hai người trông có vẻ hạnh phúc lắm! Nhìn thì ai cũng tưởng họ là cặp đôi hoàn hảo nha! - Sakura dẻo miệng không ngớt lời cảm thán...

Rất nhanh, lông mày Tenten nhíu chặt lại đủ để kẹp chết một con ruồi. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, nàng bỗng có cảm giác muốn giết người.

Sakura rất hài lòng với những gì mình thấy, trong đầu tự nhiên nảy ra một kế hoạch nho nhỏ để cho Tenten tự thân vận động cảm xúc tiềm ẩn.

- Tenten à, tí nữa cậu dùng bữa trưa với tớ và Sasuke nhé!

- Nhìn tớ trông có khả năng không? - bộ nàng chưa đủ thảm à?

- Chuyện vặt! Tớ sẽ pha cho cậu vài liều tăng lực là xong. Bây giờ cậu cứ về phòng nghỉ ngơi đi! Bọn họ ra ngoài hết rồi nên không cần lo đâu!

Hỏi chắc chắn rằng hai người kia đã ra ngoài, Tenten mới đồng ý để Sakura dìu về phòng nghỉ ngơi. Trong khi đó, nàng không khỏi rùng mình trước sự phởn không hề nhẹ của Sakura. Sao mà cậu ấy cứ cười cười suốt từ sáng đến giờ thế nhỉ?

Nhờ uống thuốc tăng lực liều nặng của Sakura mà Tenten đã lấy lại sức sống hàng ngày, tâm trạng đã được cải thiện tốt hơn... cho đến giờ là thế!

- Sakura, cái gì đây?

- Bữa trưa chứ sao! - nàng hồn nhiên đáp.

- Ý tớ là tại sao lại có những 5 bộ bát đũa? - Tenten đè nén thanh âm xuống, tránh không cho mình mất kiểm chế mà xử Sakura.- À... Tớ nghĩ ăn ba người thôi thì chán quá nên mới thêm hai người nữa cho đông vui! ^^

- Đừng nói với tớ là... - mặt Tenten không thể đen hơn được nữa. Đây có được gọi là bị đâm sau lưng không?

Sakura không nói gì nữa, chỉ che miệng cười cười rất chi là vui vẻ.

Đúng như lời nói, đến trưa Sasuke đã về. Dường như hắn không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy sự xuất hiện của ba vị khách kia, chắc chắn là do Sakura mời chứ còn ai vào đây nữa?

Phất tay ý nói không cần thi lễ, hắn ung dung đi tới chỗ Sakura khom người ôm nàng, hôn nhẹ lên má nàng, ân cần hỏi.

- Nàng chờ lâu chưa?

Đối với mấy hành động thân mật của hai người này ở nơi công cộng, Tenten và Neji đã quá quen, nhìn nhiều cũng chán. Còn Ryuna là mới đến thì kinh ngạc thôi rồi. Trước đây ai cũng nói rằng hoàng thượng cực lãnh khốc vô tình với mọi người, bây giờ lại dịu dàng, quan tâm quá mức đối với thánh nữ. Đúng là sức mạnh của tình yêu!

Sakura dịu dàng lắc đầu mỉm cười, đáp:

- Chưa đâu. Chàng ngồi đi.

Sasuke không nói gì nữa ngồi xuống ghế bên cạnh sát lại gần Sakura.

- Hôm nay ta mời thêm vài người cho vui, chàng không giận chứ?

- Không sao, người nhà cả mà.

- Người nhà? - Động tác gắp đồ ăn của Tenten dừng lại, sững người nhìn hoàng huynh.

Mọi người bắn ánh mắt khó hiểu về phía hắn.

- Mấy hôm trước Hizashi có dâng tấu xin ta tìm cho Neji một nữ nhân để cậu nhanh chóng yên bề gia thất.

- Cho nên... - Neji dù đoán được rồi nhưng vẫn muốn từ miệng hắn xác nhận.

- Vừa hay Ryuna cũng đã đến tuổi thành thân, hơn nữa lại có đức có tài rất hợp với cậu.

Ryuna nghe xong hơi đỏ mặt cúi đầu xuống. Thái độ này lại một lần nữa làm Tenten cực khó chịu, không lẽ cô ta cũng thích Neji?

- Nên cậu định nghe theo cha tôi? - Thái độ của Neji vẫn hết sức bình tĩnh, không có ý định phản đối.

- Còn tuỳ... Sai cũng mấy lần bảo tôi tìm cho em cậu ta một đấng phu quân. Ý hai người thế nào? - Hắn miệng nói nhưng mắt lại nhìn các biến hoá trên khuôn mặt muội muội.

Ryuna ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, chỉ biết lắp bắp trả lời...

- Ý... Ý hoàng thượng đã quyết, tiểu nữ đâu dám cãi. Chỉ là tiểu nữ không có tốt như lời ngài nói... Không biết có xứng với Hyuga-sama không?

Một người xong, bây giờ hướng đến người còn lại, ai cũng không khỏi tò mò, hồi hộp, có cả... run sợ...

Neji chỉ lạnh nhạt đáp lại câu...

- Tuỳ cậu...

Hai chữ tuy đơn giản nhưng đã khiến cho tim Tenten bất giác đau nhói, nước mắt chỉ trực trào ra. Không hiểu sao nàng lại cảm thấy đau lòng đến vậy khi nghĩ rằng hắn muốn thành thân với Ryuna.- Vậy quyết định thế đi. Mai ta sẽ sai người báo cho thông gia hai bên.

- Sasuke!!! - Sakura nãy giờ ngồi im theo dõi Tenten đã thấy không ít cảm xúc của bạn.

Nàng đã thấy rõ được đau buồn trong con mắt kia khi nghe câu trả lời của Neji với hôn ước này. Cách làm này của Sasuke có phần hơi quá nên muốn nhắc hắn khoan hãy hạ ý chỉ. Nhưng hắn đã phớt lờ nàng, tiếp tục nói về hôn ước kia. Hình như càng nói Ryuna càng tỏ ra rất vui vẻ, giống như hôn ước này đã là ước nguyện lâu năm của cô ta.

Cuối cùng, Tenten chịu không nổi nữa kéo ghế đứng dậy, nhàn nhạt mở miệng.

- Muội hơi mệt, hôm nay sẽ về cung Bạch Hổ nghỉ. Không làm phiền nữa... - rồi không chờ ai đồng ý xoay người đẩy cửa bỏ đi.

Sakura thấy vậy liền đứng dậy đuổi theo nhưng lại bị hắn giữ lại.

- Cứ để nó một mình.

Tenten cứ chạy mà không biết mình chạy về đâu thì bỗng nhiên va phải một người. Ngước đôi mắt long lanh lên nhìn người đó thì nàng càng không kìm nén nổi mà nhào vào lòng người đó khóc oà lên...

- Tenten, con làm sao vậy? Sao lại khóc? - Mikoto thấy con mình nước mắt ròng ròng lo lắng hỏi.

Tenten không trả lời mà còn khóc to hơn làm bà càng lúng túng không hiểu sao, chỉ biết dìu nàng về đến Thanh long cung gần đó rồi tính tiếp.

- Tenten ngoan, nín đi nào! Có ai bắt nạt con phải không? Con nói cho mẫu hậu nghe, nhất định mẫu hậu sẽ đòi lại công đạo cho con! - Bà dịu dàng vuốt tóc nàng, ôn nhu dỗ dành.

- Hức hức... Kh... Không có ai... bắt nạt con... cả...

- Con không phải sợ, cứ nói đi! Có phải hoàng huynh của con lại gây khó dễ cho con đúng không? Để mẫu hậu đi cho nó một trận! - bà hùng hổ tuyên bố.

Cái thằng này, đã bảo nó nhẹ tay chậm mà chất thôi sao lại hấp tấp như vậy, hại con gái của bà phải khóc thảm vậy. Phen này mày chết với mẹ, con ạ!

Tenten khẽ lắc đầu nói "không phải", nhưng mà bà biết thừa là nó gián tiếp làm.

- Thế sao con khóc?

- Con... Con... Không biết... - nàng hồn nhiên đáp lại.

Mikoto tí nữa sặc, đầu phủ đầy hắc tuyến, khóc cái gì mà còn không biết. Có phải khi yêu ai cũng thế không? Dựa theo kinh nghiệm (kịch bản viết sẵn), bà ôn tồn giải đáp.

- Nhìn con thế này thì chắc chắn là khóc vì tình rồi! Nói cho ta nghe, thằng nào dám làm con khóc? - bề ngoài bà vờ như không biết gì chứ bên trong biết thừa rồi còn hỏi. Ngoài thằng nhóc kia ra còn đứa nào nữa?

Tenten bỗng chột dạ lắc đầu chối đưa chối đẩy, quyết không nhận nàng khóc vì tình. Mà Mikoto đâu dễ buông tha như vậy, tiếp tục nói.

- Đừng cãi! Ta chỉ hỏi lấy lệ thôi chứ ta biết thừa là thằng nào rồi, Hyuga Neji chứ còn ai!

Thấy vẻ bất ngờ đến phát sốc, bà nói tiếp.- Nếu ta đoán không lầm thì chắc là thằng đấy tỏ ra thân mật với ai đó trước mặt con hoặc là sắp thành hôn với ai đó đúng không?

Tenten sợ hãi lùi lại vài bước, từ khi nào mà bà có khả năng tiên tri đọc não?

- Đừng có nhìn ta như nhìn sinh vật lạ, cái này là hoàng huynh con kể cho ta.

- Aaa... Ra là vậy... Thảm nào... - Làm nàng tưởng nhầm -... Nhưng mà con không hiểu tại sao lúc thấy hắn đồng ý, con lại muốn khóc. Rồi lúc hai người họ thân mật bên nhau con lại cực kì khó chịu, thậm chí còn không ngủ nổi... - nàng không ngần ngại kể hết một loạt ra cho bà nghe, mong tìm được lời khuyên hữu ích...

Mikoto nghe xong cười phá lên, một tay ôm bụng một tay đập bàn cười ha hả ra. Thật là mất hết hình tượng!

- Ngốc à, dĩ nhiên là do con yêu thằng đấy rồi! Á há há...

Bản thân nàng nghe xong thì thêm một lần sốc, mắt trợn không thể to hơn được nữa.

- Vô lý! Làm sao có thể chứ? Con và hắn là kẻ thù không đội trời chung, nhìn thấy nhau là cãi vã ầm ĩ. Lúc nào cũng moi móc lỗi của nhau để trêu chọc... Làm gì có thể loại nào yêu mà như thế! - nàng ra sức phủ nhận mặc dù trái tim lại vô tình thừa nhận điều đó.

- Hình như con chưa nghe câu "ghét của nào trời trao của ấy", lại còn cả "yêu nhau lắm cắn nhau đau". Về học lại câu đấy đi con! ^^

- Đấy chỉ là trên lí thuyết thôi, thực tế nó KHÔNG THỂ XẢY RA!!! - nàng đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ cuối.

- Thôi đừng cãi chày cãi cối nữa, có cần ta kể lại chuyện tình của hoàng huynh con không?

Có vẻ như chuyện giữa Sasuke bà Sakura đã được đưa vào chương trình giảng dạy của các cặp "yêu nhau lắm, cắn nhau đau", rất đáng để người ta suy ngẫm.

Lời của Mikoto như đòn sát thủ đánh sập bức tường cố chấp trong nàng. Gục mặt xuống bàn, nàng bất lực than vãn:

- Được rồi, con thừa nhận, con thích hắn. Nhưng mà có nhận cũng để làm gì chứ, huynh ấy chắc gì đã thích con? Vả lại, huynh ấy sắp thành thân với Ryuna rồi....

Nét mặt bà dịu đi, vẻ ôn nhu của một người mẹ hiền. Bà khẽ đưa bàn tay xoa đầu con.

- Con yêu, không có ai nói là cậu ta không thích con cả. Hơn nữa, con cũng chưa thử nói lên cảm xúc của mình. Biết đâu, cậu ra cũng giống như con, yêu nhưng không dám nhận thì sao?

Ngẫm lại cũng đúng, biết đâu hắn cũng giống nàng thì sao? Xét theo mình "định lý Sasusaku" thì nàng là Sakura, còn hắn là hoàng huynh, khả năng thành công lên tới 70%. Thử một lần chết ai?

Mikoto thấy Tenten đã hạ quyết tâm thì nụ cười trên mặt không tài nào biến mất nổi. Bà nhấp một ngụm trà, cười hỏi:

- Vậy bây giờ con nên làm gì?

- Con đã biết rồi. Cảm ơn mẫu hậu yêu quý số một của con! Chụt! - nàng hôn chụt vào má bà rồi phá cửa chạy đi.

- Con nợ ta tiền sửa cánh cửa đấy nhé!!! ^^ - Bà nói vọng ra rồi lắc đầu cười nói - Haizzz... Chúng nó lớn cả rồi, còn lại cái thân già ta đây...---------

Tenten tức tốc chạy về Long cung với tốc độ ánh sáng, lục khắp nơi tìm hình bóng quen thuộc nhưng đến cái bóng cũng không thấy, cả hoàng huynh, Sakura và Ryuna cũng không thấy tăm hơi đâu. Hỏi thái giám thì mới biết bốn người họ đã dùng xong bữa ra vườn thượng uyển đi dạo rồi. Suy ra... Vườn thượng uyển thẳng tiến...

Tại vườn thượng uyển rộng mênh mông, bốn người đang đi dạo. Hai người đi trước là Sasuke và Sakura, đi sau là Neji và Ryuna. Có vẻ như Sakura vẫn chưa hết giận vì vụ hôn ước đột ngột ban nãy nên cứ lẳng cái mặt tên đáng ghét kia ra, bước thật nhanh tránh càng xa hắn càng tốt. Còn Sasuke tất nhiên là khổ sở đuổi theo chứ sao nữa!^^. Rất nhanh sau đó cả hai người đã bỏ xa cặp đằng sau.

Neji vừa đi vừa nghĩ về hôn ước kia lẫn vẻ mặt lúc đó của Tenten. Phải chăng là hắn đã sai khi dùng tới cách này để thử tình yêu của nàng? Kết quả đúng là làm hắn vui, có ghen tức là có yêu, nhưng mà nét mặt đau buồn của nàng khi rời đi làm tim hắn thắt lại. Sự thật nàng không hề biết rằng trong thời gian chung sống với nàng, hắn đã nảy sinh tình cảm với nàng rồi. Cũng giống Tenten, hắn không hề biết đến tình cảm này, cho đến 1 tháng trước hắn nhìn thấy nàng cùng Kiba vui vẻ trò chuyện trong vườn. Nàng đã cười với cậu ta, nụ cười mà không bao giờ giành cho hắn. Lúc đó hắn mới biết là mình đã ghen rồi... Cũng phải mất một thời gian mới tiếp nhận được tình cảm đó, nhưng hắn không biết nàng đối với hắn là thế nào? Cho đến hôm nay mới biết đôi chút thì chuyện này lại xảy ra...

-...Hyuga-sama... Hyuga-sama.... - Ryuna đi bên cạnh kéo kéo tay áo gọi, đây đã là lần thứ 3 rồi, nàng đã gọi gắn từ nãy đến giờ rồi.

Neji lúc này mới hoàn hồn giật mình dừng bước, quay sang nhìn người bên cạnh.

- Chuyện gì?

- Ngài đang suy nghĩ gì sao? - thấy hắn không trả lời, nàng kiên trì hỏi tiếp - Có phải ngài đang suy nghĩ về hôn ước giữa chúng ta không?

Câu này đã đánh trúng tim đen của Neji, hắn chỉ biết trầm mặc không nói gì.

- Em muốn hỏi... Ngài cam tâm tình nguyện chấp nhận cuộc hôn nhân sắp xếp này sao?

- Không giấu gì cô, bản thân ta hoàn toàn không muốn cuộc hôn nhân này....

- Tại sao? - Ryuna đè nén nỗi buồn gặng hỏi.

- Bởi người ta muốn thành thân cùng không phải là cô - hắn phũ phàng trả lời.

- Nhưng... Em yêu ngài... Yêu... Rất yêu... - Ryuna nói lên nỗi lòng của mình.

- Rất tiếc người ta yêu không phải là cô...

- Là quận chúa, có phải không? - Ryuna đau lòng hỏi, đôi mắt nâu trong chốc lát đã nhuốm lệ...

- Không sai! Người ta yêu là quận chúa, Uchiha Tenten!

Cảm xúc khó khăn đè nén đã như lò xo bật tung, Ryuna tiến đến vòng tay ôm lấy Neji, oà khóc van xin trong dòng nước mắt...

- Xin ngài... Hãy để em ích kỉ một lần... Hãy chấp nhận tình cảm của em được không? Em đã yêu ngài từ rất lâu rồi...Lời nói của Ryuna tha thiết, chân thành, khuôn mặt đẹp phủ lệ làm người ta phải động lòng thương cảm mà nghe theo lời đó... Nhưng đáng tiếc Neji không ở trong số "người ta" đó, trong đầu lúc này chỉ tràn ngập hình bóng Tenten thôi.

- Rất tiếc... Chúng ta không có duyên phận... Xin lỗi đã phải phụ lòng cô rồi... - Giọng nói dường như đã giảm chút nhẫn tâm, cũng không đẩy Ryuna ra...

Ryuna không nói gì nữa, chỉ gục mặt vào vạt áo Neji mà khóc cho thỏa lòng, khóc cho nỗi đau vơi đi...

Đúng lúc đó...

- Hai người...

Một giọng nói thân quen thu hút sự chú ý của hai người họ. Cả hai đồng thời quay lại nhìn và bắt gặp khuôn mặt từ kinh ngạc đến đau lòng của...

- Tenten...?

Lệ vừa dừng nay lại trào lên phủ kín đôi mắt Tenten. Không muốn ở lại nhìn bọn họ tình tứ chút nào nữa, chỉ đau lòng hơn thôi, nàng vội xoay người chạy nhanh khỏi đây.

Neji đã thấy được nước mắt của nàng, lòng không khỏi sợ hãi, đẩy mạnh Ryuna ra rồi vội vã đuổi theo Tenten vừa chạy vừa gọi tên nàng...

Nhưng những lời đó một chữ cũng không lọt vào tai nàng, cả hai tai như bị trúng phép lạ mà ù ù không nghe nổi. Thì ra hắn thật sự yêu Ryuna, vậy nàng là người thứ ba rồi! Cũng đúng, Ryuna vừa đẹp lại vừa giỏi, lại còn rất hiền lành, thục nữ, chả bù với nàng, chẳng bằng nổi một phần của cô ấy.. Nàng càng không thể giống với Sakura. Sakura là một tuyệt sắc giai nhân, lại còn là Thánh nữ, con gái của Thiên đế, cậu ấy với hoàng huynh là một cặp trời sinh rồi. Còn nàng thì hoàn toàn chẳng xứng với Neji, ngoài cái địa vị "quận chúa" ra thì nàng chẳng có gì hết...

Bỗng nhiên cổ tay nàng bị ai bắt lại rồi giữ chặt không cho chạy tiếp.

- Buông tay ra! - không cần quay lại nhìn cũng biết đấy là ai.

- Tenten, nghe ta giải thích đã.

- Chúng ta chẳng là gì của nhau cả mà cần giải thích. Buông tay ta ra, quay trở lại với hôn thê của ngươi đi! - nàng tức giận xua đuổi, nhưng so với nàng, hắn còn tức giận hơn.

Bất ngờ kéo tay Tenten lại làm nàng mất thăng bằng loạng choạng va vào lồng ngực hắn. Cố chống cự muốn bỏ chạy thì hai vai bị giữ lại, hai đôi mắt khoá chặt vào nhau.

- Muội nói chúng ta chẳng là gì của nhau vậy tại sao lại khóc? Tại sao lại bỏ chạy? Muội nói ta là tên đáng ghét vậy tại sao lại khóc khi nghe ta đồng ý hôn ước? Muội nói đi! - Neji chưa bao giờ giận đến vậy mà gần như quát lên...

Đến nước này rồi thì có giấu diếm cũng chẳng để làm gì, đôi mắt long lanh dạt dào cảm xúc, nàng nghẹn ngào lên tiếng.

- Vì ta yêu huynh....

Neji thoáng giật mình mở to mắt nhìn Tenten. Nàng chịu thừa nhận rồi sao?

-...Nhưng mà giờ có nói yêu cũng muộn rồi bởi huynh đã có một vị hôn thê hoàn m.... Uhm...

Tenten còn chưa kịp kết thúc câu nói thì môi đã bị khoá chặt, mắt kinh hoàng nhìn khuôn mặt phóng đại phía trước... Trời ạ.... Hắn... Hắn đang... H...ôn nàng đấy à? (Cần e tả kĩ không mà còn hỏi?=_=')Đến tận khi Tenten đã sắp nghẹt thở rồi hắn mới lưu luyến rời môi nàng, tựa hai trán vào nhau, nhìn khuôn mặt đỏ ửng hơn cả cà chua của Tenten nhẹ nhàng nói...

- Ngốc ạ, ta cũng yêu muội! Và hơn hết, cái ta yêu là con người thực sự của muội...

Chỉ cần câu nói của Neji đã làm lòng Tenten ấm cả lên, liền bước lên một bước ôm lấy Neji, khoé miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Nép sau bức tường cách đó không xa cũng không gần, đủ để không bị phát hiện, ló ra một cái đầu hồng...

- Mọi chuyện có vẻ rất thuận buồn xuôi gió... Xem ra, chàng phải huỷ hôn ước giữa Neji và Ryuna rồi! - Sakura xem hai người họ hạnh phúc mà lòng cũng phơi phới theo.

Sasuke đứng dựa lưng vào tường, không cần theo dõi cũng đoán được kết thúc này vì... Mẫu hậu đã ra tay thì không thành công cũng đại thành công.

- Cảm ơn chàng! - Sakura thu lại tầm mắt đặt trên hai người kia chuyển sang Sasuke.

- Cảm ơn? - hắn nhướn mày nhìn nàng.

- Vì chàng đã tác hợp cho bọn họ.

- Không cần, Tenten là muội muội của ta, Neji lại là bạn tốt lâu năm với ta. Hơn nữa, kế hoạch này là của mẫu hậu bày ra. Có cảm ơn thì nên cảm ơn mẫu hậu mới đúng.

- Vẫn phải cảm ơn chàng đã góp sức giúp đỡ...

Sasuke vốn định bảo không cần nhưng tự nhiên nghĩ ra cái gì đó lại thôi, cái mặt trở nên gian hơn nhìn nàng...

- Cách cảm ơn của nàng hình như chưa đủ thành ý...

- Thế chàng muốn ta cảm ơn thế nào? - thỏ non đã sập bẫy sói xám.

Hắn từ từ bước tới trước nàng, một tay vòng xuống eo kéo sát nàng lại, bàn tay còn lại di chuyển lên trên gò má ửng hồng kia, ngón tay cái chạm nhẹ vào đôi môi anh đào kia, tà mị nói...

- Còn tuỳ xem thành ý của nàng...

Sakura không phải trẻ con mà không biết hành động mờ ám của hắn thế này là ý gì. Muốn nàng chủ động á? Ở đấy mơ tiếp đi! Bực mình há miệng ra cắn lấy ngón tay cái hắn, cắn thật mạnh cho hắn biết điều chừa cái ý định đấy đi! Thế nhưng... Sakura đâu biết rằng hành động kết hợp với khuôn mặt của mình lúc này có sức hấp dẫn kinh hồn thế nào, làm hắn phải kiềm chế lắm mới không "xử" nàng ngay.

- Sakura, nàng thế này... là đang quyến rũ ta sao?

Nhìn khuôn mặt của hắn có vẻ như đang rất chịu đựng cái gì đó. Mà hiểu được "cái gì đó" là gì rồi Sakura mới sợ hãi nhả ngay ngón tay trong miệng mình ra, đỏ mặt cuống cuồng tìm đường lui. Buồn thay, đã quá muộn rồi! (Good luck)

Tay phía dưới eo càng tăng thêm lực giữ không cho nàng có cơ hội chạy, khuôn mặt điển trai của hắn càng kề sát lại gần Sakura, làm nàng phải ngửa cả cổ ra sau tránh hắn. Đã vậy ngửa được một nửa thì lại bị tay hắn đỡ dưới gáy nâng lên. Hay rồi, giờ thoát bằng niềm.

- Nàng đã không có thành ý cảm ơn ta, lại còn cắn ta, tội này nên phạt thế nào đây?

- Chàng chả bảo là không cần cảm ơn còn gì? - Sakura chưa thấy Thần chết nên chưa sợ, ngoan cố cãi lại.- Thế là ai cứ khăng khăng cảm ơn, còn bảo muốn trả ơn nữa? Hử? - Hai chóp mũi chạm vào nhau càng làm nàng thêm đỏ mặt tía tai lúng túng...

- C... Cái này... Cái này... - Sakura toát mồ hôi hột, mắt đảo lên xuống liên hồi. Tên đáng ghét này không chừa cho nàng đường sống sao?

'Hừ! Được rồi, muốn hôn đúng không? Rồi thì hôn!'

Sakura liền nghiêng đầu nhón chân hôn chụt cái lên má hắn rồi cười đắc ý khiêu khích:

- Đây là lòng thành của ta, được rồi chứ?

- Không được! - hắn khẽ gầm nhẹ lên.

Nàng giỏi lắm, càng ngày càng không coi hắn ra gì, hết giận dỗi lại giở trò khiêu chiến, còn không ít xem thường hắn. Hôm nay nhất định phải dạy cho nàng một bài học nhớ đời mới được.

Sakura đang mải cười khúc khích nên không nhận ra được khuôn mặt đen xì của hắn.

- Nàng thử cười nữa xem! - Hắn lạnh giọng đe doạ.

Sakura bị gió Bắc cực thổi từ trên xuống người làm nàng cảm giác như sắp bị đóng băng đến nơi rồi. Rất thông minh nàng tự biết điều mà ngậm miệng lại, chọc hắn tức điên lên rồi thì người khổ là nàng chứ ai.

Thấy Sakura có vẻ biết điều, lửa giận trong hắn cũng nguôi chút, dùng giọng không cho từ chối ra lệnh:

- Lại!

Sakura tự biết số mình có hạn, lần này thoát bằng niềm. Đành chịu thiệt một chút vậy. Vì chiều cao khiêm tốn nên nàng phải kiễng lên hết cỡ thì may ra đứng đến mũi hắn, hai tay bám vào hai vai hắn để giữ thăng bằng. Lấy hết can đảm hôn phớt lên môi hắn rồi tụt xuống.

Nào ngờ, ngay lúc nàng chuẩn bị rời môi thì tay hắn dưới gáy cố định đầu nàng không cho thoát, còn môi thì trực tiếp công kích môi nàng. Và thế là từ một nụ hôn phớt chuyển thành nụ hôn sâu dài.

Lại từ trong tán cây cổ thụ xa xa gần gần, ở một vị trí view cực đẹp, một lúc bắt được cả hai cảnh hay, đã vậy chất lượng hình ảnh đẹp thôi rồi, có 4 cái bóng đang vắt vẻo trên cành cây to, lại còn có tiếng nhai nhồm nhoàm phát ra từ 4 cái bóng đó.

- Cái bọn này thật là... Có kịch mới mà không mời bọn mình xem... - Naruto cho một nắm bỏng ngô vào miệng nhai cho bõ tức...

- Chuẩn! May mà có Haruka và Fuyuki đến gọi chứ không còn lâu mới được ngồi đây ăn bỏng ngô xem kịch kép...- Ino vừa nói vừa cho bỏng ngô vào mồm...

Ngồi giữa bọn họ là Haruka và Fuyuki, mỗi người đang cầm một túi bỏng ngô to tướng xài dần. Vừa nghe thông báo gấp của Haruka từ sáng nay mà Naruto vứt hết công việc ở doanh trại, ba chân bốn cẳng chạy về cung. Ino nhận được tin từ Fuyuki thì bỏ luôn cả việc ngắm zai phi vào cung với tốc độ âm thanh. Mà bọn nó cũng chu đáo phết, chuẩn bị sẵn cả chỗ xem và đồ nhấm cho bọn họ rồi, chỉ việc đến ăn không ngồi dồi xem thôi, chẳng tốn xu nào cả!

- Ê! Haruka, mày bật chế độ ghi hình chưa đấy? - Ino nhắc.

Haruka không nói gì, chỉ cười cười. Nó là ai chưa mà lại hỏi thế, không bật sau này tống tiền kiểu gì? Chúng nó tính cả rồi! ^^

- Mà... - Naruto đột nhiên lên tiếng - Có ai cảm thấy là nhân vật phụ kia nhập vai hơi bị tốt không?

- Ừ nhờ! Nhắc mới để ý... Trình diễn xuất của cô ta bá đạo thật! - Ino cảm thán.

- Có khen thì phải khen bộ não xuất chúng của Thái hậu. Sặc, bố ai mà nghĩ ra nổi cái kế hoạch này chứ! - Đầu tiên là ra đòn kích đểu mức độ nhẹ, đưa Ryuna nhập cung, rồi sau đó hạ đòn kích mạnh là hôn ước bất ngờ. Tiếp đến là để thái hậu đích thân ra tay tung đòn sát thủ. Cuối cùng là chuẩn bị hậu trường tỏ tình là trong vườn thượng uyển.

Nhưng điều họ không ngờ tới trong kế hoạch này là lại có đoạn Ryuna ôm Neji tỏ tình...

Chỉ có Ino là nhận ra tại sao... Vì nàng đã từng nghe qua Sai kể rằng... Ryuna thực sự đã yêu Neji từ lâu rồi. Mong ước cả đời của Ryuna là thấy Neji được hạnh phúc bên một nửa của mình, vậy nên nàng đã đồng ý giúp đỡ thái hậu để được tận tay đem lại hạnh phía cho người mình yêu...

29. Chương 26: Từ Từ Sập Bẫy

Sau khi đã làm lành với Sasuke, Sakura lại trở về như cũ, tuần 3 lần đi chơi ngoài thành với hội kia. Cứ thong thả mà tận hưởng cuộc đời vui thú thích đi đâu thì đi, nàng chưa bao giờ hối hận về cuộc sống này cả, có bạn bè đầy đủ, có một nam nhân lí tưởng dành riêng cho mình, tự do tự tại không bị gì bó, ép buộc. Nhưng đó chỉ là cho đến bây giờ, trong tương lai, nàng sẽ hối hận không nguôi về ngày này, hối hận về tự do đang có.

Hôm nay Tenten và Suigetsu có việc bận phải ở lại hoàng cung nên vốn dĩ nàng phải ở im trong phòng nhưng đằng này, lâu rồi nàng không được động chân động tay đâm ra hơi ngứa. Chính vì vậy, nàng quyết định sẽ lủi ra ngoài chơi một mình, để đảm bảo an toàn hơn nữa, hôm nay nàng sẽ không đến phủ Yamanaka mà sẽ đặc biệt đến một nơi hoang vu, thêm cơ hội trải nghiệm cảm giác rùng rợn như mỗi lần chơi ma lon hay ngôi nhà ma.

Rảo bước đến một khu phố bị bỏ hoang hẻo lánh, ghê rợn, vắng bóng người, chỉ có vài tia nắng yếu ớt chiếc xuống đường đi chật hẹp. Nhà cửa bị bỏ hoang, lớp bụi dày đặc, thi thoảng lại có tiếng kêu lách cách lạch cạch.

'Chưa gì đã thấy kinh rồi. Hay là mình quay lại?' Mới đi đến giữa đường mà nàng đã thấy hơi rợn rồi, đấy mới là ban ngày thôi đấy, không biết ban đêm thì còn tởm thế nào nữa.

Xoay người ra hướng cổng khu phố tính đi về thì một tiếng khóc lóc, rên rỉ tham thương, bi ai vọng đến tai nàng.

Sakura sợ đến mức chân cứng đờ ra, không nhúc nhích nổi, mặt xanh lét.

'Con ngu kia, mày đứng đấy làm cái gì? Chạy đi không "con ma" nó đuổi đến làm thịt mày bây giờ!!!' Inner giận dữ gào thét.

'Khoan đã, mày nghe kĩ thử xem. Đây không phải tiếng ma mà là tiếng khóc của người' Sakura dỏng tai lên nghe cho kĩ, quả nhiên là vậy.

'Trời ạ! Ma không phải là người không siêu thoát chắc? Mà đã là người thì không biết khóc chắc?' Inner đập trán thất vọng than dài 'Mày chơi ma lon bao lâu nay mà không có lấy một chút kinh nghiệm thực tiễn nào à?'

'Mày trật tự giùm cái. Nhức đầu quá! Tao sẽ đi xem thử xem đấy là cái gì' Nói rồi nàng quay người trở lại, lần theo tiếng rên rỉ rầu rĩ. Và đây cũng là lần đầu tiên Inner bị ăn quả bơ từ Sakura bản chính.

Càng bước lại gần, tiếng khóc càng trở nên rõ rệt, là tiếng khóc của một đứa trẻ. Đẩy cánh cửa gỗ cũ nát ra, nàng bước vào bên trong căn nhà nhỏ, sàn trải một lớp bụi dày, tường tróc sơn, trong góc nhằng nhịt mạng nhện.

Nhìn đến góc phòng, nơi phát ra tiếng khóc, có một bé trai trông tầm 4-5 tuổi đang gục mặt xuống sàn khóc đến giọng lạc hẳn đi vẫn cứ khóc. Phía trước đứa bé là một người phụ nữ trung niên, người gầy dơ xương, da trắng bệch, môi khô cong, tóc xơ. Đôi với một thầy y nghiệp dư như Sakura nhìn qua là biết người này đã qua đời được khoảng 1-2 ngày rồi.

Nghe được tiếng sàn nhà cót két, đứa bé ngưng khóc ngẩng đầu lên nhìn nàng, khuôn mặt gầy guộc, mắt sưng phồng lên đỏ hoe, nước mắt nước mũi nhem nhuốc khắp mặt.

- Chị là ai? - đột nhiên mặt đứa bé chuyển sắc, đầy sợ hãi, run run hỏi - Chị có phải là kẻ đến đòi nợ không?- Hả? Kh...ông...

Không để nàng nói đầu đủ câu, đứa bé lập tức khóc toáng lên.

- Oa oa oa... Nhà chúng tôi chẳng còn gì đâu... Xin các người tha mạng... Oa oa... Xin các người tha cho mẹ tôi... Oa oa...

- Em hiểu nhầm rồi... Chị không phải kẻ đòi nợ gì hết cả. Chị chỉ tình cờ đi qua đây thôi. Chị không phải người xấu - Sakura lúng túng xua tay lắc đầu.

Đứa bé lúc này mới thôi gào thét, bò ra túm lấy chân nàng, ánh mắt cầu khẩn van xin.

- Xin chị hãy cứu mẹ em, em không hiểu tại sao 2 hôm nay mẹ ngủ dậy không tỉnh lại nữa... Mẹ có bị làm sao không? Em sợ lắm... Nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao? Mẹ là người thân duy nhất của em... Hức hức

Ánh mắt nàng bỗng nhiên trầm xuống. Nhìn đôi mắt đẫm lệ của đứa bé mà nàng không đành lòng. Nhưng nàng đâu thể làm gì khác, người chết đâu thể sống lại, cho dù là thần thánh cũng không làm nổi.

Ngồi xổm xuống xoa đầu đứa bé, nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi em. Chị không thể làm gì khác được. Mẹ em... sẽ không tỉnh lại được nữa.

- Không.... Không biết đâu. Chị nói dối... Oa oa... Nhất định mẹ sẽ tỉnh lại... Mẹ không có chết... - Đứa bé lần nữa khóc thét lên.

Sakura thì quả thật loay hoay không biết nói gì để an ủi đứa bé đây... Bỗng nhiên, nó im bặt lại, ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng.

- Chị ơi, chị có thể đi xin thánh nữ ra tay giúp đỡ được không? Người đã từng hồi sinh hoàng thái hậu thì chắc chắn sẽ hồi sinh được mẹ... Xin chị... Mất mẹ em không biết phải sống ra sao nữa... Thánh nữ rất hiền lành tốt bụng, chắc chắn sẽ đồng ý thôi.

- Chuyện này... - nàng không biết nói thế nào, chẳng lẽ bảo là hoàng thái hậu lúc đó đâu có mất, chỉ là hôn mê nên mới cứu được thôi.

Nàng rất muốn thẳng thừng từ chối nhưng đau lòng thay lại hoàn toàn không có khả năng đó. Đành gật đầu đồng ý đại vậy, có gì về cung sẽ tính sau.

Đứa bé thấy nàng gật đầu thì vui lắm, ríu rít cảm ơn nàng, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Tại hoàng cung, thư phòng, cùng lúc đó.

- Hoàng huynh, hôm nay huynh gọi mọi người đến đây chỉ để ngắm huynh làm việc thôi à? - Tenten chán nản chống tay gật gù trên ghế.

Naruto và Suigetsu ở bên cạnh thì đã ôm gối ngủ từ lúc nào, miệng còn có nước dãi chảy tong tỏng ra kia kìa. Ino thì lấp đầy bụng nước trà rồi, hiện giờ đang uống cốc thứ 20. Neji thì vẫn lãnh đạm khoanh tay ngồi.

Kể từ lúc mọi người vào đến giờ đã là 1 tiếng, cuối cùng hắn cũng chịu lên tiếng nhưng nói một câu chẳng có đầu đuôi.

- Thế nào rồi?

Tenten ngơ mặt chẳng hiểu gì cả, nhưng chỉ có mình nàng lạc loài thôi vì ai cũng hiểu hết. Naruto và Suigetsu choàng tỉnh, Ino đặt cốc trà xuống. Neji lên tiếng trả lời:

- Hiện giờ Karin vẫn chưa có động tĩnh gì, ngoài ở im trong phòng và đi ra vườn thôi thì hoàn toàn không có gì khác.

- Sứ giả bên Thuỷ quốc cũng không có động tĩnh gì. Từ đầu đến giờ ngoài bữa tiệc ra chưa hề gặp mặt với bất cứ người nào của Lôi quốc. (Suigetsu)- Gián điệp bên Lôi quốc nói rằng hiện tại Orochimaru bên đó đang chuẩn bị cho cái gì đó mà đào bới lung tung cả nghĩa địa lên thu thập xương cốt. Đồng thời dời phòng thí nghiệm đến đảo núi lửa Kosaka ở phía Đông Lôi quốc. (Ino)

- Còn gián điệp bên Thuỷ quốc thông báo lại rằng Danzo và Orochimaru đang ngấm ngầm cấu kết với nhau hợp binh lực hai quốc gia, tập trận duyệt binh hàng tuần như đang chuẩn bị cho chiến tranh. (Naruto)

- Hn... Tiếp tục theo dõi mọi động tĩnh của Danzo và Orochimaru, tìm cho ra được kế hoạch Orochimaru đang chuẩn bị. Giám sát Karin và người của Thuỷ quốc thật chặt và mọi người xung quanh. Và... Canh chừng Sakura, phái thêm người đến bảo vệ nàng ấy.

Mọi người nghe xong mặt lập tức trở nên gian xảo.

- Chưa gì đã lo lắng cho "hoàng tẩu" rồi à? Huynh yên tâm, có muội ở bên cạnh thì không phải lo cho hoàng tẩu.

- Có muội bên cạnh ta mới lo.

- Huynh nói cái gì? Thử nói lại xem nào - Tenten nghiến răng kèn kẹt, trừng mắt nhìn Sasuke.

- Hoàng thượng, cho thần mạo phạm hỏi một câu. Rốt cuộc Người đối với Sakura- sama là thế nào?

Chỉ một câu hỏi của Suigetsu làm không khí bỗng nhiên trầm hẳn xuống, mọi ánh mắt lập tức bắn đến trên người đang cúi mặt vào phê tấu chương trên bàn kia. Thực ra mọi người ai cũng có thể thấy rõ được tình cảm hắn đặc biệt dành cho Sakura, chỉ là muốn xác nhận lại một chút cho rõ thôi.

Nghe câu hỏi của hắn xong mà Sasuke tay cầm bút có chút ngừng lại, rồi một lúc lại thế tục viết.

- Không đến lượt ngươi quan tâm.

- Nhưng lượt muội quan tâm và muội muốn biết - Không để Sasuke dễ dàng thoát như vậy được.

- Đây là chuyện riêng của ta và Sakura. Đợi sau này ta sẽ nói cho muội sau.

Tenten tiếp đó không nói gì nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi bỏ ra ngoài, mặt lộ rõ vẻ bất mãn. Trước khi mở cửa, nàng quay đầu lại nói một câu:

- Nữ nhân không thích chờ lâu và không thích tuổi thanh xuân của mình bị lãng phí.

Rồi rời đi, đóng sầm cửa lại.

- Tôi thấy Tenten nói đúng đấy chứ! - Naruto rất tự nhiên đưa ra quan điểm của mình về câu nói ban nãy - Hai người đã qua lại được một thời gian tương đối dài rồi, vậy mà cậu vẫn chưa có động tĩnh gì gọi là... "tỏ tình" với nàng ấy cả.

- Tình cảm của hai người đần như Naruto cũng thấy...

- Cái gì? - Naruto trợn mắt tức giận nhìn Neji.

-... Cậu nên nhanh chóng thổ lộ đi, cho người ta một lời khẳng định rằng hai người là tình cảm song phương chứ đừng để người ta nghi ngờ mãi được. Tôi cá chắc rằng Sakura cũng từng hỏi cậu về vấn đề này đúng không?

-.... - Sasuke không nói gì, mắt vẫn chăm chú vào dòng chữ trên quyển tấu chương trước mắt như đang cẩn thận đọc. Nhưng thực ra đến một chữ cũng chẳng lọt nổi vào trong mắt hắn, trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ về Sakura và những câu hỏi của bọn họ.- Ngài nên đánh dấu chủ quyền người của mình trước đi để sau này không lo bị chiếm đóng - ý của Suigetsu là muốn Sasuke nhanh chóng lập Sakura làm hậu để tuyên bố rằng nàng chính là của riêng Uchiha Sasuke này.

Hắn dĩ nhiên hiểu được ý này của Suigetsu.

- Hiện giờ ta vẫn chưa muốn nghĩ đến chuyện đó. Trước mắt quan trọng nhất vẫn là thanh toán hết mọi chuyện trong quá khứ với hai lão rắn độc đó. Bây giờ vì an toàn của nàng tốt nhất cứ để nàng yên phận như thế đã - đôi mắt đen tuyền hướng đến phía Suigetsu, giọng lạnh băng dặn dò mà như đe dọa - Suigetsu, nếu có chuyện gì xảy ra với Sakura, ngươi đừng mơ sống bình thường phần đời còn lại.

- Tuân lệnh hoàng thượng. Người yên tâm, chắc chắn Thánh nữ sẽ không thiếu một sợi lông nào khi gặp điện hạ đâu. Có khi giờ này người đang an tâm tĩnh dưỡng tại Long cung - hắn sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lòng đang cầu khấn rằng người kia đang yên phận trong phòng. Hôm nay hoàng thượng cấm cung nàng, không biết người có định giở trò gì mà chuồn đi không nữa. Lạy trời là không. Hắn quả thực muốn sống khỏe mạnh, tứ chi đầy đủ phần đời còn lại.

Tuy nhiên, ông trời có vẻ như không ưa hắn cho lắm nên điều hắn sợ cuối cùng cũng đến.

- Nguy rồi, hoàng thượng. Thánh nữ đã mất tích - một người tì nữ hốt hoảng chạy vào.

Trước khi bị ánh mắt lãnh huyết tàn khốc của cái người ngồi trên kia giết chết, Suigetsu đã phóng vèo ra ngoài, bỏ của chạy lấy người.

Đến tối.

Sakura sau khi cả ngày vùi mặt vào các hiệu sách ngoài kia cuối cùng cũng chịu mò về trong trạng thái bị hoa mắt, chóng mặt, đau đầu, nhìn đâu cũng thấy toàn chữ và sách. Thế nhưng cả ngày cũng chẳng kiếm thêm được cái gì vào đầu cả, căn bản là y học không thể hồi sinh người chết, điều này là đạo lí không thể thay đổi. Nhưng.... Lại nghĩ tới lời một người đàn ông nàng vô tình gặp đã nói, nàng càng cảm thấy phân vân khó xử.

/// Ta có thể giúp cô hồi sinh người chết. Chuyện này đối với ta không có gì là khó cả. Nếu cô giúp ta lấy một thứ, ta sẽ chỉ cho cô cách///

Tch... Có nên tin lão này không nhỉ? Nhìn cái mặt lão xảo quyệt không chịu nổi, da thì trắng bệnh cứ như bị bạch tạng, quanh mắt có quầng màu tím. Đã vậy giọng còn khàn khàn, lè nhè nghe cứ dị dị kiểu gì ấy.

'Hay là liều mình tin thử một lần xem?' Bây giờ, ngoài tin thử lão ra thì không còn cách nào khác, nếu không nàng không biết nên đối diện thế nào với đứa bé đó nữa. Còn cái điều kiện thì...

/// Ta muốn cô giúp ta lấy một vật ở trong hoàng cung. Đó là một cuộn giấy màu xanh lam có ghi chữ "Thiên" ở ngoài. Nó được cất giữ trong phòng cấm dưới lòng đất, nằm ngay dưới thư phòng của hoàng thượng. Lối đi ẩn sau giá sách thứ ba trong góc phòng///

Nàng đủ thông minh để nhận ra chắc chắn tên này có ý đồ gì xấu đây, chắc chắn sẽ không có lợi cho Hoả quốc, biết đâu đây là gián điệp? Nói vậy tức là nàng tiếp tay cho địch?Bây giờ thì đành tuỳ cơ ứng biến thôi. Nếu thấy có gì khả nghi thì nàng sẽ mặc kệ lời đề nghị của hắn, tự tìm cách khác giúp đỡ đứa bé. Quyết vậy đi.

"Bốp"

Vừa mở cửa bước vào phòng nàng đã va phải lồng ngực rắn chắc của ai đó. Người gì mà cứng như sắt thép thế này, đau vỡ đầu nàng. Ngẩng đầu lên định quát xem kẻ nào va phải nàng thì từ trên đỉnh đầu có giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang tới.

- Đi chơi cả ngày giờ mới thèm về à?

'Tèn ten ten tèn. Tèn tén tèn ten' một khúc nhạc vang lên trong đầu nàng với ý nghĩa chua buồn sâu sắc Inner dành cho nàng.

Mặt nàng méo xệch đi, cố nặn ra nụ cười gượng gạo, lúng túng nhìn hắn, khó khăn lắm mới thốt ra được vài từ.

- Hơ hơ... Ch... Chàng về khi nào đấy?

Hắn ngồi xuống ghế nâng chén trà lên nhấm nháp một ngụm, nhẹ giọng hỏi:

- Nàng còn quan tâm? Tưởng nàng đi chơi quên luôn ta rồi?

- Qu.. Quên thế nào được. Mà ta chỉ đi dạo ngoài vườn tí thôi mà, có đi đâu xa đâu! - nàng thuận mồm chém gió.

- Đi dạo ngoài vườn cả ngày? Không biết nàng đột nhiên hứng thú với cây cỏ như vậy! - giọng điệu hắn châm chọc nàng. Nàng nghĩ hắn mấy tuổi rồi mà còn nói mấy cái loại lí do này. Chém thì chém cho thật chút.

- Ta... ngủ quên! Thôi muộn rồi, ta đi ngủ đây. Buồn ngủ quá! - ngủ cả ngày rồi còn muốn ngủ tiếp. Đã ai nói là nàng diễn quá tệ chưa?

Không để nàng dễ dàng trốn tội như vậy, vươn tay ra kéo nàng lại. Sakura đột nhiên bị kéo nên loạng choạng vài bước rồi ngã lên đùi hắn, hai khuôn mặt sát lại gần nhau, chóp mũi chạm vào nhau.

Tiếp xúc thân mật gần gũi như vậy làm mặt nàng trong phút chốc đỏ ửng lên. Đã vậy tư thế hai người còn rất chi là... mờ ám. Sakura ngồi trên đùi Sasuke, hai tay quàng trên cổ hắn, còn hắn thì hai tay ôm vòng dưới eo nàng.

- Nàng nghĩ ta là ai mà để cho một người không phép tắc như nàng tự tiện như vậy? Có thưởng, có phạt. Để xem ta nên phạt nàng thế nào đây! - hắn nhếch môi cười tà mị, thanh âm không cao mà cũng không thấp nhưng lại tạo cho nàng cảm giác rợn rợn.

- Một vị vua khoan dung, độ lượng như chàng chắc sẽ không chấp nhặt mấy chuyện vặt này đâu nhỉ!

- Rất tiếc là ta là một người thích chấp nhặt như vậy - trên mặt hắn giương giương một nụ cười đểu chế giễu nàng.

Khoé mắt Sakura không ngừng giật giật liên tục, trong đầu đang suy nghĩ xem hắn định giở trò gì "phạt" nàng nữa đây? Coi như nàng tận số rồi. (Ăn ở cả)

Tay Sasuke khẽ dùng lực ấn lưng nàng nhích lại gần mình, khuôn mặt từ từ hạ xuống cần cổ trắng ngần của nàng. Hành động chậm rãi càng làm cho nàng vừa sợ vừa hồi hộp, người run lên không ngừng.

Sakura sợ đến mồ hôi đổ ròng ròng, mắt nhắm chặt lại không muốn nhìn, mà có mở mắt cũng chẳng thấy gì.

Hoá ra trừng phạt không đến nỗi đáng sợ như nàng nghĩ, ít nhất là cho đến giờ. Bởi tất cả những gì nàng cảm thấy là một đôi môi đặt lên cổ nàng, rồi kế đó là những nụ hôn nhẹ chạy khắp cổ lên đến má rồi xuống vai, gặp phải vật cản là vai áo của Sakura.- Sasuke... D... Dừng lại...

Cảm thấy tay hắn đưa lên kéo tuột hai vai áo nàng sang đến giữa bờ vai, nàng mới dần dần ý thức được mọi chuyện, hai tay đẩy vai hắn ra. Nhưng đôi tay của nàng đã bị hắn bắt được và vắt ra sau lưng, còn hắn thì vẫn tiếp tục công việc "trừng phạt" của mình.

Lúc nãy chỉ là khởi động một chút, còn bây giờ mới gọi là phạt thật. Đôi môi dừng lại ở dưới cổ, trên vai nàng, miệng hơi há ra và...

"Phập" Hai hàm răng găm sâu vào trong da thịt Sakura.

- Ao!!! Sasuke, chàng làm gì vậy? Nhả ra đi! Tên chết tiệt này! Tên đáng ghét! Ngươi là cờ- hó à???...

Sakura giận dữ kèm đau ầm lên quát hắn, hai tay đập thùm thụp vào vai hắn mà cũng chỉ như tẩm quất đối với hắn. Hắn không đau vai nhưng nghe tiếng nói như "hát hay" của nàng làm đầu cứ ong ong nhức nhối liên hồi. Không nhanh làm gì có mà thành điếc mất. Hàm răng càng găm sâu hơn nữa vào làn da nàng, vị máu tanh dần lan trong miệng hắn. Vì đau nén Sakura ngay lập tức im bặt đi, cắn răng mà chịu.

Đến khi thấy đã đủ, hắn mới từ từ nhả ra, trên khoé miệng vẫn còn vương lại chút máu đỏ, đáy mắt đầy vẻ tự hào khi nhìn thành quả của mình. Trong khi đó, Sakura đang xót xa cho làn da trắng không tì vết của mình tự nhiên thêm một dấu răng đỏ, may mà bẩm sinh nàng có khả năng tự lành không để lại sẹo. Nàng thở phào nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì bị lời nói của hắn làm mặt tối sầm lại.

- Đừng nghĩ rằng nó không để lại sẹo. Ta đã bôi lên đó một loại dược làm vết thương có thể lành nhưng chắc chắn sẽ để lại sẹo mờ.

Sakura hoảng sợ nhìn lại vết cắn đang thần tốc khép miệng rồi hoàn toàn lành lặn nhưng lại lưu lại vết sẹo mờ hình hàm răng trên đó.

- Ngươi... Ngươi... - nàng tức giận tay chỉ trỏ vào mặt hắn, tức phát nghẹn họng, trong lòng không ngừng chửi bới kẻ nào đó.

Nhìn cái mặt tỉnh bơ của hắn mà làm máu trong người Sakura sôi đến sắp bốc hơi thành khói bay đi. Đối với loại này thì nàng đã đúc kết kinh nghiệm thực tiễn qua bao nhiêu trải nghiệm thực tế, nói chỉ tổ tốn nước bọt, cứ lẳng lặng mà bỏ đi là phương án tối ưu.

Không chần chừ một phút giây quý giá nào, nàng duỗi chân đứng bật dậy rời đi. Lần này thành công hơn chút là không bị tóm luôn mà bước thêm một bước rồi mới bị tóm lại, bế lên giường. Haizz... Kết cục lúc nào cũng vậy: cãi nhau, bỏ đi, bị tóm lại, bị quăng lên giường, rồi cuối cùng ngủ chung với hắn luôn. Lần này cũng không phải ngoại lệ, có điều lần này là do nàng giãy nhiều quá nên bị ngã, hắn vì đỡ nàng nên cũng ngã theo luôn. May mà cái giường ở bên cạnh, và.... nàng nằm trên hắn, hai tay chống trên ngực hắn, eo bị giữ lại, chạy bằng niềm.

- Tối ngủ lại với ta, được không? - hắn nhẹ giọng hỏi.

- Cho dù ta từ chối cũng đâu thoát được. Hơn nữa, ta mà đi thì sao đòi được bồi thường! - Sakura trả lời như đây là việc dĩ nhiên, sự thật là vậy.

- Bồi thường?

- Đương nhiên. Chàng vô duyên vô cớ để lại sẹo cho ta, phải có phí tổn thất chứ nhỉ!!!

- Ta để lại cho nàng sẹo là có lí do.

- Là...

Ánh mắt hắn dời xuống bờ vai nơi vết sẹo kia đang ở, ngón tay lướt trên nó, khẽ chạm nhẹ.

- Để đánh dấu rằng nàng đã có chủ.

- Chủ tớ gì chứ? Ta là chó à mà đánh dấu?

Trước thái độ của nàng, hắn chỉ thở dài, sao nàng ngốc quá vậy? Ngu nhất thì cũng phải hiểu được ẩn ý của hắn chứ! Chẳng lẽ muốn hắn nói thẳng ra chắc? (Chứ sao)

Bàn tay rời dấu vết, áp nhẹ lên má nàng, nhỏ giọng nói:

- Để đánh dấu rằng nàng là của ta.

Nói ra mấy cái lời sến sụa này làm hắn chỉ muốn ói thôi, lòng thầm trách sao nàng không thể thông minh thêm một chút?

Tuy hắn nói nhỏ nhưng từng chữ đều lọt đủ hết vào tai nàng, đôi mắt nàng trợn to ra kinh nhạc nhìn người bên dưới, miệng không nói được lời nào nữa. Bao nhiêu giận dữ dần dần không cánh mà bay hết, lòng nàng dấy lên cảm xúc xúc động, vui, hạnh phúc lẫn lộn.

- Thôi muộn rồi, đi ngủ thôi!

Đánh lạc hướng là cách an toàn nhất hiện giờ, cứ nhìn khuôn mặt nàng thế này làm hắn không dừng được lật nàng lại mà hôn mất.

Kéo Sakura xuống khỏi người mình sang nằm bên cạnh. Tay theo thói quen cũ vắt trên eo nàng, người nằm đối mặt với mặt, mắt nhanh chóng nhắm lại đi vào giấc ngủ.

- Ngủ ngon.

Sakura vừa mới hoàn hồn thì đã thấy hắn ngủ từ đời nào rồi. Trong lòng đã vui lại càng vui hơn, bật ra vài tiếng cười nhỏ.

'Aw... Sasuke ngại rồi kìa!!!' (Inner)

Chống tay nhổm dậy nhích sát lại gần hắn, cúi đầu áp môi hôn lên má hắn, dịu dàng nói thầm:

- Ngủ ngon.

Rồi kéo chăn lại, tự động rúc vào ngực hắn kiếm vị trí thoải mái rồi ngủ thiếp đi.

Lúc này hắn mới mở mắt nhìn người con gái bé nhỏ nằm ngon giấc trong ngực mình, một nụ cười hạnh phúc hiện lên trên gương mặt vẻ ôn nhu hiếm có của Sasuke. Người con gái này, sẽ mãi chỉ là của một mình hắn mà thôi.

Cùng lúc đó, tại căn phòng của Karin.

- Công chúa, người không tức giận vì cô ta ở bên cạnh Hoả vương sao? - cung nữ quỳ dưới đất hơi ngạc nhiên nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Karin.

- Tại sao ta phải tức? Tức giận thì có tác dụng gì chứ? Quan trọng nhất bây giờ là phải bình tĩnh theo kế hoạch. Phụ vương đã cất công đến tận đây giúp đỡ ta, ta phải biết nhẫn nại chứ! - Karin thông thả nhấp ngụm trà nói.

Bây giờ, tất cả những gì ả cần làm là bình tĩnh ngồi làm theo kế hoạch, còn lại hãy cứ để con mồi từ từ sập bẫy. Không lâu sau, ngôi vị hoàng hậu Hoà quốc, con người ả yêu, tất cả sẽ thuộc về Kusuda Karin này.

30. Chương 27: Hiểu Lầm

Mấy ngày nay dù đắm chìm trong hạnh phúc nhưng nàng vẫn chưa quên việc đã hứa với đứa bé đó và thoả thuận với gã lạ mặt. Nhưng xem chừng việc đó hơi bất khả thi một chút bởi ban ngày Sasuke luôn ở bên trong ngự thư phòng, đến tối muộn mới về tẩm phòng nghỉ ngơi, vậy đêm là thời điểm hoàn hảo để chuồn đi. Tuy nhiên, kể từ sau tối đó thì lúc nào hắn cũng kéo nàng vào ngủ cùng. Bây giờ phương án cuối cùng chính là lẻn đi lúc ngủ.

Buổi tối hôm đó, như thường lệ, Sasuke về tẩm phòng nghỉ ngơi, kéo theo Sakura đi ngủ. Không rõ là do giả vờ hay mệt quá nên vừa đặt lưng xuống giường thì đã nhắm mắt ngủ, tay thuận theo thói cũ ôm nàng. Sakura để cho chắc chắn rằng hắn đã ngủ nên phải đợi đến 12 giờ đêm mới bắt đầu hành động. Do cả ngày nàng đã ngủ bù nên đêm mới không có cảm giác buồn ngủ, dư sức thức đến 12 giờ.

Nhẹ nhàng vén chăn lên, hết sức chậm rãi, cẩn thận nhấc tay hắn trên thắt lưng mình ra, dùng một cái gối ôm dài làm vật thế thân. Sau khi kiểm tra rằng hắn vẫn đang ngủ say, nàng mới rón rén xuống giường, vớ đại lấy chiếc áo choàng đen khoác lên người, nhón chân rời phòng.

Nàng không gặp khó khăn nào để vượt qua hàng lính tuần tra và lính canh phòng, ít nhất và với khả năng thần thánh của mình.

Mở hé cánh cửa đủ để mình chui vào, sau khi khép cửa lại, nàng thắp cây nến trên tay lên, bước về phía giá sách thứ ba trong góc phòng theo lời gã lạ mặt nói. Bây giờ nàng gặp phải vấn đề khác, làm thế nào để mở cửa? Cách thông thường nhất là di chuyển một cuốn sách trên kệ.

5 phút sau.

Sakura đã thử tất cả các kiểu "di chuyển sách" như ấn vào, kéo ra, nhấc hẳn lên, lôi hai ba quyển ra một lúc mà vẫn không thấy gì gọi là "cánh cửa mở ra cả"!

Cách thứ hai, đây có thể là cửa xoay thì sao? Nàng thử đẩy hai thành giá vào trong nhưng vẫn không thấy nó xê dịch dù chỉ một chút.

'Bực mình rồi đấy!' Trán nàng bắt đầu xuất hiện dấu gân xanh nổi lên, hai hàng lông mày nhíu sát sịt vào. Nóng nảy, nàng co chân sút một phát vào cái tường bên cạnh.

Trớ trêu thế nào, góc tường bị nàng sút trúng sụt vào trong, kêu "cạch" một tiếng. Kế tiếp là giá sách tự động di chuyển sang bên phải, để lộ ra đường hầm sau nó.

'Đã vậy thì lần sau cứ việc sút đại vào đâu đó là xong. Đỡ mất công chất xám hoạt động nặng!'

Sakura đi vào bên trong cũng là lúc cái giá sách tự dịch về chỗ cũ.

Cúi đầu nhìn xuống dưới cầu thang xoáy tối om là đủ biết chỗ này sâu đến mức nào rồi. Rơi xuống đảm bảo không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai nữa luôn. Mà toàn bậc thế này bước đến Tết à? Đây mới là xuống thôi đấy, chứ leo lên thì tính sao? Chỗ này quá hẹp, nàng không thể dùng cánh được. Chỉ có thể phụ thuộc vào nghị lực của nàng thôi! Thắng xuống nào!!!

30 phút sau.

- Hộc... Hộc...

Sakura thở không ra hơi, mồ hôi đầm đìa đầy trán, chân mỏi nhừ. Lòng thầm chửi rủa.'Bố khỉ! Không biết thằng đần nào thiết kế ra cái cầu thang dài dằng dặc kiểu này nữa. Tổng cộng 1000 bậc chẵn, bóc lột sức lao động à? Cái đồ ki bo lõ đít tiết kiệm đất, tiền đào hang, sao không làm cầu thang thẳng đi cho rồi?...'

Mắng chửi một hồi cho lại sức, nàng mới tiếp tục đi tiếp. Cũng may đoạn đường tiếp theo chỉ là đường thẳng, hành lang không đến nỗi dài, đi tầm 400m là đến một cánh cửa gỗ.

Mở to cánh cửa ra, nàng gần như choáng ngợp trước căn phòng trước mắt. Ôi mẹ ơi, ai mà tin được dưới lòng đất lại có một căn phòng rộng, không, phải là khổng lồ và đồ sộ thế này cơ chứ. Nhìn sơ qua cũng phải bằng cái cung Bạch Hổ của Tenten và nửa Long cung cộng lại chứ bé nhỏ cái nỗi gì!

Mà cũng phí thật, cả nơi rộng rãi thế này lại bị dùng làm kho sách. Từ đầu đến cuối nàng chỉ thấy có đúng những vật sau đây: giá sách và cuộn giấy, hết. Mà cuộn giấy thì có đủ loại màu sắc: xanh, đỏ, tím, vàng, lục, lam,... Biết tìm đâu ra cuộn nào là cuộn hắn yêu cầu.

'Con ngu, mày bị mù màu hay sao? Không phải mỗi cuộn giấy đều được xếp theo màu à? =_=" Inner chán nản nói vọng lên.

'Ờ nhờ!!! Mày cũng khôn phết đấy!!!'

'Tao là mày mà. Thực tế mà nói, tao là chất xám của mày! Thôi mày tìm nhanh cho tao nhờ cái! Ở đây có cái gì đó không bình thường' Inner dựa vào giác quan cảm nhận mà nói. Rõ ràng nó mơ hồ cảm nhận được có một người nữa đang ở đây, hơn nữa lại không có cảm giác là bạn mà là địch, nhưng không chắc nên không nói.

'Ừ... Đợi tí'

Không lãng phí tíc tắc nào, nàng bắt đầu đi từng dãy để tìm giá màu xanh lam. Đến dãy thứ 30 thì đến màu cần tìm, giờ là tìm cuộn có chữ "thiên". Đào bới lục lọi một lúc, nàng đã móc ra một cuộn màu xanh lam có ghi chữ "thiên" trên đó.

'Tao nghĩ mày không nên mở nó ra đâu! Kệ nó và đi về thôi!' Inner thực sự lo lắng khi nó dần cảm thấy rõ sự tồn tại của một người... nữa. Không ổn chút nào, lẽ ra Sakura không nên đến đây.

'Không được! Sinh mạng của mẹ đứa bé đó phụ thuộc vào cuộn giấy này. Tao ít nhất phải biết nó là cái gì!'

Sakura mặc kệ Inner ngăn cản, mặc dù bản thân cũng do dự nhưng suy cho cùng thì vẫn không thắng nổi sự tò mò. Ngón tay run run bóc một chút mép giấy lộ ra giấy trắng bên trong rồi dừng lại. Nàng hiện giờ đang phân vân, bối rối có nên mở toang ra xem nội dung bên trong không? Câu trả lời vẫn là nên. Hít một hơi lấy sức và ổn định lại tinh thần, nàng cầm mép giấy kéo ra.

- Dừng lại.

Giọng nói lãnh khốc từ sau lưng vang lên dừng lại mọi động tác của nàng, ngăn không cho nàng tiếp tục mở ra nữa. Sakura như sững người lại, giọng nói này...

- Sasuke... - nàng khẽ lẩm nhẩm cái tên này trên miệng, sợ đến mức không dám quay người lại đối mặt với hắn. Làm thế nào mà hắn lại ở đây? Hắn không phải đã ngủ rồi sao?

Thực tế phũ phàng, nàng đã quá khinh thường hắn rồi. Một người được tôi luyện bao nhiêu năm ở chiến trường khốc liệt đầy rẫy nguy hiểm như hắn, sống trong hoàng cung không biết bao nhiêu kẻ đã phái người giết hắn thì làm sao một người lén lút rời khỏi bên cạnh hắn mà hắn có thể tiếp tục ngủ ngon được. Hắn đã thức dậy ngay từ lúc nàng ngồi dậy rồi, chẳng qua hắn chỉ giả vờ ngủ để theo dõi nàng thôi. Gần đây hắn phát hiện ra rằng nàng có điều gì đó không bình thường. Sẵn sàng bỏ cả việc ra ngoài đi chơi để đến thăm hắn làm việc ở thư phòng. Hơn nữa mỗi khi đến, nàng đều ra đi loanh quanh trước giá sách thứ ba trong góc phòng. Nàng nghĩ hắn là ai mà không nhận ra điều này? Thế nhưng tại sao nàng lại biết đến nơi này? Nàng đang tìm cái gì? Quyển trục thư đó ư?- Nàng làm gì ở đây? - hắn lãnh đạm hỏi.

-... - Bộ không nhìn thấy sao mà còn hỏi? Thích làm khó nàng à?

Bây giờ biết tính sao đây? Bị hắn bắt tận gốc ở nơi này...

- Bỏ quyển trục đó ra.

Bỏ nó ra ư? Không thể nào. Nếu đánh đổi quyển trục này có thể cứu được sinh mạng của một người thì nàng tuyệt đối sẽ không buông tay. Nàng sẽ đánh liều một lần để xem nó là gì? Mặc kệ người đằng sau nói bỏ, nàng vẫn cứ lì lợm muốn kéo ra.

"Vút" một cái, người kia đã dịch chuyển đến trước mặt Sakura, cầm chặt cổ tay nàng không cho nàng tiếp tục mở.

- Ta nói bỏ ra nàng không nghe sao? - thanh âm cao hơn mức bình thường một chút như đang kìm nén tức giận, không muốn quát nàng.

Sakura vẫn im lặng cúi gằm mặt xuống đất, bàn tay run run thêm siết chặt cuốn trục trong tay đủ để thấy nàng đang căng thẳng thế nào.

- Làm thế nào mà nàng biết được nơi này? - câu hỏi như đang chất vấn nàng.

'Chẳng lẽ cứ nói là có người bảo mình chắc? Hay là kể toàn bộ mọi chuyện ra cho hắn nghe? Không được, nếu biết hắn nhất định sẽ không tha cho mình, mà không biết thì cũng không tha. Tốt nhất là nói dối'

- Ta... Ta vô tình tìm thấy - trán Sakura không ngừng đổ mồ hôi, tay ướt nhẹp.

- Nàng nói dối không giỏi đâu. Rốt cuộc thì làm thế nào mà nàng biết được căn phòng này? Là ai nói? - hắn gần như mất kiên nhẫn, bàn tay bóp chặt cổ tay nàng như muốn bóp nát nó.

Nơi đây là cấm địa, ngoài hắn và 5 người nữa ra thì không ai biết được. Mà 5 người kia càng không có khả năng nói. Vậy là kẻ nào?

Sakura không hiểu được độ nghiêm trọng của việc này, nàng hoàn toàn không biết trong những quyển trục đó chứa những thứ đáng sợ đến mức nào nên vẫn giữ thái độ im lặng làm ngơ đó.

Có vẻ như sự im lặng của nàng đã làm lòng kiên nhẫn của hắn đi đến giới hạn. Giật mạnh quyển trục trong tay nàng ném sang một bên rồi xoay người kéo nàng đi khỏi nơi này.

Chỉ qua lực nắm ở cổ tay nàng thôi cũng biết hắn đang giận dữ đến thế nào nên nàng cũng không có gì gọi là kháng cự, chỉ ngoan ngoãn đi theo.

Về đến Long cung, hắn không hề nhẹ nhàng như trước mà trực tiếp đẩy nàng vào phòng riêng của nàng rồi đóng sầm cửa lại. Sakura ở bên trong có thể nghe thấy tiếng ra lệnh gần như quát đám lính của hắn. Hắn sai người canh giữ nàng 24/7, không để nàng bước nửa bước ra khỏi phòng cũng như không để ai bước vào trong tiếp xúc hay nói một câu chữ nào với nàng.

Trời ạ, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Trong suốt mấy ngày tiếp theo, tuyệt nhiên nàng không được đặt chân qua nổi cánh cửa, những cung nữ đưa đồ ăn cũng không ai dám mở miệng nói một tiếng gì với Sakura. Đến cả Tenten hay Mikoto cũng không được đến chứ đừng nói là vào mà nói chuyện với nàng. Nàng gần như sắp phát điên với tình trạng này, đến Haruka cũng không được vào, hắn muốn tra tấn nàng để nàng chịu khai mới thôi à?Cùng lúc đó, tại ngự thư phòng, không khí hết sức căng thẳng.

- Kiểm tra thế nào? - Sasuke lạnh giọng hỏi người đứng trước, sắc mặt vô cùng kém.

- Tất cả đều ở nguyên chỗ cũ trừ một cuốn - Neji trả lời, mặt không giấu nổi lo lắng.

Từ sau hôm đó, Sasuke đã phái Neji đi kiểm tra những cuốn trục trong căn phòng đó, sai người giám sát chặt chẽ hơn mọi hành động của hai kẻ ở Lôi quốc và Thuỷ quốc nhưng vẫn không thấy gì khả nghi. Ngay cả Karin cũng không có động tĩnh gì. Như vậy, tất cả mọi nghi ngờ đều đổ hết lên đầu Sakura.

- Là cuốn nào?

- Cuốn trục màu tím viền đỏ có ghi chữ "diệt".

Tay cầm bút của hắn dừng lại, mắt trợn to kinh hãi. Không thể là quyển trục đó được, Sakura tại sao lại lấy nó?

Đặt mạnh cây bút xuống đứng bật dậy bước về phía cửa.

- Cậu đi đâu đấy? - Neji thấy không ổn lắm gọi với theo.

- Long cung - hắn trả lời ngắn gọn rồi nhanh dời đi.

Sakura đang ngồi chán nản đọc cuốn sách y học trước mắt thì cánh cửa đột nhiên mở phanh ra làm nàng giật bắn cả mình, suýt nữa ngã ngửa về phía sau.

Đến khi nhìn lại người đứng giữa nàng mới bình tĩnh lại một chút, ngoảnh mặt làm ngơ.

- Đưa đây - hắn thấp giọng đè nén thanh âm nói, dùng chút kiềm chế còn sót lại.

- Hả? Đưa cái gì? - Sakura nheo mắt khó hiểu, hắn đang nói cái quái gì vậy? Đưa cái gì mới được cơ chứ?

- Nàng đừng làm bộ làm tịch nữa. Cuốn trục màu tím viền đỏ có chữ "diệt".

- Ta chẳng hiểu ngươi đang nói cái gì cả. Cuốn trục gì nữa? Ngoài quyển trục màu xanh lam ra ta chẳng chạm vào quyển nào nữa cả. Không tin ngươi cứ lục tung cả chỗ này lên đi xem có cái gì không? - nàng giận dữ đứng phắt dậy đập bàn. Bao nhiêu cáu giận tích tụ suốt mấy ngày nay đã chính thức bùng phát. Đầu tiên cấm túc nàng, được, cái đất nàng nhận sai vì đã vào phòng cấm. Nhưng đột nhiên đến vu cho nàng tội ăn cắp thì làm sao mà không tức.

Vẫn chưa thoả mãn với câu trả lời của nàng, hắn tiếp tục chất vấn.

- Vậy nàng đã đưa ai vào cùng? Đồ không thể tự dưng mất được.

- Ngươi cậy vào đâu mà nói ta đưa ai vào hả? Đừng có càng ngày càng ức hiếp người quá đáng nữa.

- Ức hiếp? Ta ức hiếp nàng khi nào? Sao nàng không thể tự nhận rằng nàng đã tự tiện dẫn kẻ lạ vào ăn trộm quyển trục đó.

- Chỉ là một quyển trục thôi. Ngươi việc gì phải làm quá lên như vậy? - nàng hét lại vào mặt hắn.

- Nó không phải là quyển trục bình thường. Nàng biết kẻ nào có nó trong tay có khả năng hủy diệt cả một cường quốc không? Nếu nó rơi vào tay kẻ xấu nàng có gánh nổi hậu quả không? Tại sao nàng cứ ngoan cố, lì lợn như vậy. NÓI ĐI. - Hắn gần như quát vào mặt nàng.

Lâu rồi Sakura mới thấy hắn giận dữ với mình như vậy. Điều này không khỏi làm nàng bất ngờ cũng như đau lòng, đôi mắt lục bảo phủ một tầng sương mỏng. Cố nén nước mắt nàng gượng nói.- Ta đã nói tất cả những gì ta biết rồi. Ta không lấy quyển trục đó cũng như dẫn người lạ vào. Ngươi không tin ta?

- Nàng nghĩ ta tin nàng được không? - hắn hắng giọng rồi xoay người ra ngoài đóng sầm cửa lại. Càng hạ giọng canh nàng nghiêm ngặt hơn.

Sakura vẫn đứng im đó, đôi mắt trong phút chốc đã đẫm lệ. Câu nói như vậy tức là không, đúng không? Hắn không tin nàng cho dù nàng đã nói đến thế rồi sao? Với hắn, rốt cuộc nàng là cái gì chứ?

Ở bên ngoài, Tenten không biết làm gì hơn là đứng đó lắc đầu.

'Lần này to chuyện rồi đây'

Lần này nguyên nhân là do đâu chứ? Tại sao nàng lại có cảm giác chuyện này không đơn giản như mọi lần? Cảm giác bất an này cứ như sắp có sóng gió kéo đến vậy! Linh cảm của nàng luôn đúng nhưng... lạy trời là nó sai lần này đi.

Hai ngày sau.

Đúng hai ngày nàng tuyệt thực, ngoài uống nước lã ra thì không ăn gì hết. Đồ ăn lúc bưng vào so với lúc bưng ra không hề khác nhau chút nào, ngay cả bát đũa vẫn ở nguyên một vị trí không lệch milimet nào. Mấy ngày nay thắc mắc rằng "nàng đối với hắn rốt cuộc là cái gì" vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu nàng. Hay tất cả mọi chuyện đều như lời hắn nói trước kia, nàng đối với hắn chỉ là món hàng để lợi dụng?

Lệ lại một lần nữa rơi. Nếu sự thực đúng là như vậy thì những gì hắn đối xử với nàng bao lâu này đều chỉ là một vở kịch thôi sao? Người ta nói yêu nhau thì sẽ tin nhau, còn hắn thì lại hoài nghi nàng phản bội. Hắn đối với nàng từ trước đến giờ không có chút gì gọi là "tin tưởng" cả. Vậy thì cứ thế đi. Đường ai người

nấy sống. Nàng, Haruno Sakura không thuộc về nơi đầu rẫy những kẻ lừa gạt như thế này. Bây giờ thì phải làm sao? Trở về, về đâu, không phải nàng đã đánh mất cơ hội nghìn năm có một rồi sao?

'Chị. Em phải làm sao đây?' Nàng gục mặt vào hai đầu gối mà khóc.

"Cạch... Két két..."

- Sakura.

- Tenten? Cậu... - nàng vội quay mặt đi, tay gạt đi nước mắt trên mặt, môi nở nụ cười giả dối trông thấy - Cậu làm gì ở đây vậy? Không phải là hắn sai cậu đến kiểm tra xem mình giấy đồ ở đâu chứ? Hay là đến xem mình chết chưa?

Âm điệu rất bình thường nhưng sự cay nghiệt, mỉa mai chứa trong đó không khỏi làm tim Tenten như thắt lại.

Kê ghế tới ngồi cạnh giường, khó nhọc lên tiếng.

- Sakura à, chuyện lần này... chỉ là do hoàng huynh có chút nóng tính thôi. Huynh ấy thực sự không cố ý làm cậu bị tổn thương.

- Là cố ý hay vô ý hắn là người rõ nhất. Cậu không cần phải nói chữa cho hắn - nàng lạnh lùng khẳng định.

- Tớ không có nói chữa cho ai hết. Cậu cũng biết tính huynh ấy rồi mà. Chuyện đó thực sự vượt quá tầm kiểm soát của huynh ấy - Tenten ra sức khuyên nhủ nàng. Là vua gánh đủ thứ trọng trách mệt mỏi, lại thêm việc thế này nữa làm sao không tức.

- Tớ không biết tính hắn bây giờ, tớ chỉ biết một con người đã từng ôn nhu và nhất là biết cách khống chế cảm xúc của mình thôi. Nhưng có lẽ... - khẽ nhếch môi cười buồn - đó chỉ là trong trí tưởng tượng của tớ thôi.

Tenten có thể hiểu được một phần tình trạng của Sakura hiện giờ, có lẽ cậu ấy lại nghĩ rằng hoàng huynh từ trước đến giờ đối với cậu ấy chỉ có lợi dụng, giả tạo, cậu ấy chưa từng là cái gì trong mắt huynh ấy cả. Tenten bây giờ thực lòng chỉ muốn hét to lên rằng.

'Cậu bị thông minh à? Nếu huynh ấy chỉ vì lợi dụng mà đối tốt với người ta thì con ả Karin kia đối với huynh ấy mà nói thì rất có giá trị sử dụng xong rồi quăng đấy! Mà cậu so sánh thử cách đối xử với Karin và cậu xem nó một trời một vực thế nào?'

Nhưng mà lời đến cổ thì nghẹn lại. Chuyện này không phải mình nàng xử lí được. Trước hết cứ lui về tính kế trước đã.

Nghĩ vậy, Tenten chống tay đứng dậy thở dài.

- Hôm nay tớ chỉ biết nói vậy thôi. Cậu hãy giữ gìn sức khoẻ, đừng tự làm khổ mình nữa.

Rồi xoay người rời đi, trả lại căn phòng vẻ yên tĩnh đến bi thương vốn có.

Tenten đi chưa được bao lâu thì Sakura lại khóc.

Giả dối, tất cả là giả dối. Nàng ghét ở nơi này, nàng muốn về nhà! Về thiên giới, về với chị...

Nhưng phải rất rất rất lâu sau nữa, nàng mới được trở về với Yuki. Sóng gió hãy còn dài hơn nàng có thể tưởng tượng. Giờ khắc chia ly hàng triệu thế kỉ dù sớm hay muộn cũng sẽ đến. Số mệnh đã được an bài rồi.

Đêm tối bên ngoài hoàng cung, trong khu phố âm u bị bỏ hoang. Một đứa bé ăn mặc rách rưới rảo bước đến đứng trước mặt người đàn ông khoác áo choàng đen chùm mũ, đằng sau có một người nữa.

- Tôi đã làm theo những gì ông nói với người phụ nữ đó, hãy thả mẹ tôi ra - đứa bé này chính là người lần trước Sakura bắt gặp và hứa giúp đỡ.

- Không phải ta đã trả người rồi sao? Hai mẹ con nhóc diễn kịch khá lắm... Ha ha... Ta có lời khen - tiếng hắn nói không khác là bao so với tiếng rắn rít.

Nghe hắn nói, mặt cậu bé tái mét lại, chân tay run run...

- Kh... Không phải đó là mẹ tôi chứ?

- Không sai. Mẹ ngươi đóng vai xác chết không khác gì thật cả. Nói đúng là đóng thật chứ nhỉ!

Vậy cái xác đó, chính là mẹ của cậu? Mẹ cậu... đã chết? Cậu bé sững sờ, sợ hãi loạng choạng lùi lại vài bước, ngón tay nhỏ run rẩy chỉ vào mặt hắn.

- Ông... Ông đã giết mẹ tôi...

- Ngươi biết rằng kiếm xác chết giả là rất khó, chi bằng đung đồ thật, phải không? Yên tâm, ta rất giữ chữ tín, số tiền ta hứa sẽ trả cho ngươi không thiếu một xu.

Dứt lời, người đằng sau ném ra cho cậu một bao tải vàng nặng trịch.

- Tôi không cần tiền, tôi muốn mẹ tôi. Tôi trả ông tiền, ông trả mẹ cho tôi.

Lẽ ra cậu không nên ngu ngốc nghe theo cuộc giao dịch này. Giờ có tiền cũng chẳng để làm gì, mẹ cậu đã mất rồi. Thà rằng cuộc sống của hai người túng thiếu như trước đây nhưng hạnh phúc trong tình thương còn hơn là thành thế này.

- Rất tiếc, đồ đã cho không trả lại được. Cố mà sống đi... Ha ha ha... - hắn cười khàn, quay lưng lại bước đi, biến mất hút vào màn đêm.

'Mình đã làm gì thế này? Mình đã hại chị ấy rồi ư? Không được, nhất định phải chuộc lại lỗi lầm này'

Cậu hạ quyết tâm, phải tìm cho ra chị gái tốt bụng đó để nói cho chị ấy biết mọi chuyện. Coi như chuộc lỗi với người tốt.

31. Chương 28: Chẳng Là Gì Cả

Dạo này Sakura gầy đi trông thấy, mới có 3 ngày không ăn thôi mà đã như vậy. Con người chỉ có thể chịu được 3 ngày không ăn thôi, tiếp tục như thế thì Sakura sẽ chết vì thiếu Protein đấy! Theo lời những cung nữ hằng ngày đem đồ ăn đến nói nhìn Thánh nữ xanh xao, tiều tuỵ như người ốm nặng, đến một giọt nước canh cũng không động vào, ba ngày chỉ dùng nước không hơn không kém để sống.

Tình trạng hiện nay của Sakura không khỏi làm Tenten, Mikoto, Ino,... lo lắng. Còn Sasuke hắn thì không chỉ có lo lắng không mà còn đau lòng nữa. Tiếp xúc với nàng một thời gian tương đối dài cũng đủ để biết được tính cách của nàng, dám làm dám chịu là một trong những đạo lí sống của Sakura. Huống hồ nàng không phải kẻ ngu mà để bản thân chịu thiệt chẳng vì lí do gì cả. Nói cách khác, tuyệt thực cũng là cách để chứng minh nàng không ăn trộm thứ gì hết, cùng lắm là chết vì thiếu chất thôi chứ có gì đâu (cách nghĩ của Sakura là vậy, bó tay luôn). Mà ba ngày sắp qua rồi, cũng đã đến giới hạn chịu đựng của nàng. Trước hết tạm thời cứ gạt chuyện mất cắp sang một bên đã, tính mạng của nàng là quan trọng nhất.

Đứng bật dậy sải bước tới cửa, bước chân dài rộng hướng đến Long cung, trước khi đi còn dặn tên thái giám sai Ngự thiện phòng chuẩn bị bát cháo đem đến Long cung, phòng Thánh nữ.

Lúc này, vẫn tại trên giường, Sakura đang ngồi ngắm chiếc vòng tay đá màu hồng nhỏ trên bàn tay. Không sai, đây chính là chiếc vòng mà hắn dùng để phong ấn sức mạnh của nàng một thời, nàng vẫn còn giữ đến giờ. Ngẫm lại hồi đó cũng có nhiều kí ức vui phết, đa số là những lần hắn và nàng đấu khẩu, cãi nhau như chó với mèo, nhục thay, tỉ số lúc nào cũng nghiêng về hắn, cãi nhau 10 trận thì hắn phải thắng đến 8-9 trận. Cứ cãi vã nhiều như vậy không hiểu sao tự nhiên nàng lại thích hắn được mới siêu!

'Khoan khoan, mình nghĩ cái gì đây? Mình làm sao thích hắn được? Cái tên khốn khiếp chết tiệt đấy!!!'

'Hơn nữa, đối với hắn, mình cũng không là gì cả...'

Đôi mắt nàng lại cụp xuống ánh lên buồn bã. Kể từ khi hai người gặp nhau đến giờ, hắn đến một từ "thích" cũng chưa từng nói ra với nàng, càng không thể là yêu, chỉ có thể nói chắc chắn rằng hắn khi đó chỉ là nhất thời hứng thú thôi. Nhưng đối với nàng, như vậy cũng là đủ rồi.

Người ta nói không sai, mọi chuyện chỉ tốt nhất khi lúc ban đầu thôi, càng về sau sẽ càng bị tàn phá theo thời gian, hắn và nàng không phải là ngoại lệ. Nếu có thể quay ngược thời gian, nàng muốn giữ mãi mọi chuyện như trước kia, hằng ngày cãi vã, tranh luận đủ kiểu.

Ngắm nhìn chiếc vòng ngọc trên tay, vật một thời từng là ràng buộc giữa hai người, lòng nàng lại thắt lại, nước mắt không kìm nén được lại túa ra. Sakura rất muốn phá vỡ nó đi nhưng nàng không có khả năng làm vậy, loại đá này không phải là thứ một sớm một chiều có thể huỷ đành bọc nó lại trong lớp vải đỏ rồi để xuống gối.

"Cạch"

Đột nhiên cánh cửa mở toang ra làm nàng hơi giật mình, ánh sáng chiếu vào lại mắt nàng híp lại. Mấy ngày đến cái cửa sổ cũng không mở, rèm cũng không kéo làm mắt nàng có chút không quen. Đến khi đôi mắt thích nghi được với ánh sáng, cảm giác chán ghét, tức giận, xem thường lại trào lên nhìn kẻ đang bước tới.Con mắt đen tuyền quét qua một lượt từ trên xuống dưới con người đang ngồi trên giường.

'Gầy quá' hắn thầm nghĩ, bộ dạng hốc hác, xanh xao của nàng làm lòng hắn quặn lên.

- Sakura...

Xoay người kéo chăn lên ngang bụng, nằm quay lưng lại với hắn, cất giọng nhẹ nhàng đầy giễu cợt:

- Sao? Vẫn nghi ngờ ta lấy trộm cuốn trục nên đến lục soát à? Hay là tìm ra kẻ ta dẫn vào là ai rồi nên đến thẩm vấn? Muốn làm gì tuỳ ngươi!

Thái độ thờ ơ, lạnh nhạt của nàng làm tim hắn như bị dao cứa. Không lẽ chỉ một lời nói bộc phát lúc trước lại làm tổn thương nàng đến vậy?

Lời nói của hắn càng thêm khó khăn mà thốt ra, hai nắm tay siết chặt lại:

- Ta đến xem nàng thế nào...

- Cảm ơn. Ta chưa chết.

Đối diện với nàng, hắn không biết nên nói gì nữa, đành giữ im lặng, ánh mắt không rời nàng một milimet nào.

Cảm thấy mình bị nhìn chằm chằm, Sakura đâm ra khó chịu, vẫn giữ thái độ lãnh đạm mà nói.

- Không phải hoàng thượng như ngài có trăm công ngàn việc sao? Hy vọng việc giám sát một tù nhân như ta không tốn thì giờ của ngài...

- Đủ rồi!

Hắn giận dữ gầm nhẹ lên, nàng đang cố chọc tức hắn sao?

Nghe tiếng quát của hắn, Sakura không nói gì nữa mà nằm im trên giường, hốc mắt lại lần nữa ướt át nhưng lần này nàng quyết không khóc, cố nuốt cho nước mắt trôi vào, nhắm chặt mắt lại.

Nghe thấy tiếng sụt sịt rất nhỏ của nàng, hắn mới biết mình lại hơi quá nóng giận, lòng thầm trách mình lại thêm một lần ngu. Nhẹ bước đến ngồi xuống cạnh giường, ôn nhu nói:

- Xin lỗi nàng, là ta quá nóng giận.

Không có tiếng đáp lại, Sakura vờ như đã ngủ say không quan tâm.

- Những lời hôm đó, ta không cố ý làm nàng buồn phiền. Thật xin lỗi...

Dù nàng có không muốn nghe cũng không thể không nghe, lời của hắn vẫn cứ văng vẳng trong tai nàng, làm Sakura có chút dao động nhưng vẫn lì lợm không mở mắt, nằm im như chết.

- Hoàng thượng, cháo đã tới - vị thái giám đứng bên ngoài nói vọng vào.

- Vào đi.

Thái giám bưng khay cháo đặt lên tủ đầu giường theo chỉ thị của Sasuke rồi lập tức lui ra ngoài.

Sau khi cửa đã đóng kín, trong phòng phòng lại chỉ còn mỗi hai người.

- Dậy ăn chút cháo đi.

-....

- Ta biết nàng chưa ngủ nhanh đến thế được, dậy ăn đi, nếu không sẽ chết đói đấy...

-....

Đối với sự ôn nhu, quan tâm săn sóc hiện tại của hắn vẫn chỉ là thái độ thờ ơ, không đặt hắn vào trong nửa con mắt như trước đây của nàng. Nàng có chết cũng không đến lượt hắn quan tâm, thà xuống chơi với bác ở Ngục giới còn hơn.Gọi mãi kiểu gì đi nữa nàng vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn coi hắn là không khí. Thái độ này làm hắn có phần bực tức. Gần đây đủ mọi thứ chuyện phát sinh mà nàng là một trong số đó đã làm hắn đủ điên đầu rồi, bây giờ lại đến chuyện này nữa, hắn thực sự không khống chế nổi cảm xúc của mình nữa mà nóng giận với nàng.

- Rốt cuộc nàng là muốn thế nào? Đồ đã lấy thì cũng mất rồi, tại sao cứ phải làm ta tức điên lên mới chịu được? - hắn gầm nhẹ lên.

Sakura lúc này cũng không muốn nằm im nữa, ngồi bật dậy đối mặt với hắn.

- Vậy ta hỏi ngươi, ngươi muốn ta phải làm sao mới chứng minh được rằng ta không lấy trộm cuốn trục đó?

- Chuyện đó ta không trách nàng, tại sao nàng lại phải làm to chuyện lên?

- Không trách? - nàng khinh thường thường một tiếng, nói ra suy nghĩ của mình - Ta biết thừa trong lòng ngươi nghĩ gì, cho dù miệng thì nói rằng không trách, nhưng chắc chắn trong lòng đang nghi ngờ, oán trách ta tột cùng. Chắc chắn rằng ngươi đã nghi ngờ ta là gián điệp và khẳng định rằng ta đã lấy trộm cuốn trục, có đúng không?

Chột dạ... Sao hắn lại cảm thấy chột dạ? Chẳng lẽ nàng đã nói đúng suy nghĩ của hắn rồi sao?

Nhìn vẻ mặt băng lãnh thoáng giật mình khi nàng nói hết câu, nàng... đã biết được câu trả lời rồi. Sakura cố cúi mặt xuống để mái tóc che đi những giọt nước mắt và để che đi khuôn mặt đau đớn của nàng. Quả nhiên là vậy, hắn đã sớm đưa ra kết luận cho chuyện này rồi, mọi tội lỗi đều là do nàng hết cả. Nếu hắn từ trước đến giờ hoàn toàn không tôn trọng hay tin tưởng Sakura, nàng cũng không việc gì phải giữ lễ nghĩa với hắn cả.

Dù lòng đau như cắt khi nhắc lại vấn đề này nhưng nàng vẫn phải nói.

- Ta nói đúng rồi nên ngươi mới im lặng phải không?

- Đúng vậy - hắn thẳng thắn thừa nhận, không muốn lừa dối nàng nữa.

- Ta hiểu rồi - nàng đè nén nỗi đau trong lòng xuống, che dấu đi bi thương trong lòng trực tiếp nhìn thẳng vào hắn, ra vẻ như không có gì xảy ra - Ta muốn hỏi ngươi một câu nữa...

-....

- Ta... đối với ngươi là gì?

Cuối cùng Sakura cũng có can đảm để hỏi hắn thắc mắc bao lâu nay.

- Chẳng là gì cả - nói ra lời này không khác gì tự lừa dối trái tim mình cả, cũng đồng thời bóp nát trái tim nhỏ bé của con người phía trước kia.

- Ra là vậy... - nàng hướng hắn nhoẻn miệng cười, một nụ cười chua chát, cười như không cười, so với khóc còn tệ hơn.

Lần đầu tiên, kể từ khi gặp mặt người con gái này đến giờ, hắn luôn tự nhủ với mình rằng phải luôn làm nàng cười mỗi ngày, không được phép khóc. Còn bây giờ, nhìn nụ cười giả dối trước mặt mình, hắn thà rằng thấy nàng khóc còn hơn.

- Cảm ơn đã giải thích mọi thắc mắc trong lòng ta. Vậy thì ít ra bây giờ ta có thể thôi giày vò bản thân rồi.

Tuy vẫn duy trì nụ cười tươi bất cần đời trên mặt nhưng ánh mắt là cửa sổ tâm hồn đã phản chiếu lại nỗi mất mát trong lòng. Nghĩ là không yêu nhưng quan sát biểu hiện hiện tại của nàng xem, có khác gì thất tình không?Cầm thìa múc từng muỗng cháo đã nguội từ lâu, bàn tay run run đưa đến miệng, khó khăn nuốt cháo xuống cổ họng khô khan. Vẻ mặt vẫn bình thản, vô tư cười như người đời vẫn nói, nụ cười chính là tấm mặt nạ bền nhất để che đi tâm trạng của ta.

Hắn muốn bước đến ôm nàng vào lòng nói "xin lỗi" đến khi nàng tha thứ mới thôi, muốn chính mình nói thật tằng nàng đối với hắn quan trọng thế nào, muốn nói ba chữ "Ta yêu nàng" với Sakura nhưng bây giờ nói ra có lẽ sẽ không những không khiến nàng tin mà còn làm nàng thêm bối rối, sợ hãi hơn. Lúc đó hắn không thể thôi tưởng tượng nổi nàng sẽ có nghĩ quẩn không mà tiếp tục tuyệt thực. Vậy cách này có nghĩa là gián tiếp nói với nàng rằng nàng hãy cố sống mà hận hắn đi, sống tìm cách trả thù hắn đi.

Sakura không phải kẻ ngốc mà không hiểu được câu trả lời của hắn, nhưng nàng lại chỉ nghĩ đến cái tiêu cực mà không nghĩ đến mặt tốt kia. Được, vậy nàng sẽ sống, sống thật tốt cho hắn thấy hối hận vì đã lừa dối nàng.

Nhưng, tình cảm dễ buông xuôi vậy sao?

Tại cung Bạch Hổ.

- Tệ. Rất tệ. Cực tệ.

- Thảm. Rất thảm. Cực thảm.

Tenten và Naruto theo dõi những gì đã được chiếu lại lên tường qua con mắt của Haruka.

- Thực lòng tôi không nghĩ bọn họ lại thành ra thế này đâu. Chuyện lần này, nhất định có uẩn khúc gì đó - Neji khoanh tay xoa xoa cằm suy nghĩ.

- Chắc chắn là có uẩn khúc rồi. Bây giờ chúng ta phải tìm cho ra kẻ đã lấy trộm cuốn trục. Cậu có ý kiến gì không, Shikamaru? - Ino hướng sang người lúc này đang cau mày động não.

- Tôi có hai giả thiết. Một là... Sakura thực sự là kẻ lấy trộm cuốn trục...

- Cậu bị điên à? Không có khả năng đâu - Tenten lập tức phản đối. Với tính cách của Sakura, không việc gì cậu ấy phải lén lút lấy nó rồi khóc lóc kêu oan được.

- Thứ hai là... Có kẻ cố tình gài bẫy cô ấy.

- Nhưng là kẻ nào? Hắn muốn gì?

- Đến giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng chắc chắn là chẳng có gì tốt đẹp đâu - Shikamaru thấp giọng nói.

- Hiện giờ tôi sẽ cố gắng giữ cho họ tránh gặp mặt để gây phiền phức. Có gì thì báo cho nhau nhé! - Tenten buồn phiền nói, chuyện lần này thực sự đi quá xa rồi.

- Ừm.

Mọi người đồng thời gật đầu, nhìn nhau trao đổi bằng ánh mắt. Rồi lại nhìn ra phía cửa giấy, nhếch mép nhìn bóng đen nhỏ di chuyển mất hút sau cánh cửa giấy và khe gỗ.

Gian phòng của Karin.

Một thân ảnh nhỏ nhắn mặt che khăn bước vào quỳ trước Karin.

- Công chúa, hiện tại có vẻ như nhóm quận chúa vẫn chưa phát hiện ra điều gì bất thường.

- Tất nhiên là không phát hiện rồi. Kế hoạch này không phải một sớm một chiều có thể làm ra, làm sao mà lũ tầm thường như bọn chúng có thể đoán ra được - Karin tự mãn cười, không giấu nổi sung sướng trong lòng.

- Hiện tại Sasuke với con ả đó thế nào? - ả vừa cầm lược chải chuốt vừa hỏi.

- Hiện tại hai người đang bất hoà, hoàng thượng đã trực tiếp từ chối Thánh nữ, xem ra mối quan hệ giữa bọn họ không duy trì lâu được nữa đâu - cô gái đó thành thật khai báo tất cả mọi chuyện cho chủ nhân.

Nghe xong mà nụ cười trên mặt tô đầy son phấn của cô ta càng lộ ra vẻ mãn nguyện, hài lòng. Mọi thứ đều theo đúng kế hoạch ban đầu đã vạch ra, cứ đà này thì không bao lâu sau cô ta sẽ đường đường chính chính trở thành mẫu nghi thiên hạ.

- Tiếp tục bước tiếp theo đi.

Karin vui mừng ra lệnh cho cô gái đó.

Nhận mệnh lệnh, cô gái đó cúi đầu cung kính lui ra rồi hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, không để lộ ra tiếng động. Tuy nhiên, thân ảnh nhỏ bé của cô ta vẫn nguyên vẹn lọt vào tầm mắt một người.

32. Chương 29: Cái Chết Của Hoàng Thái Hậu. Xét Xử

Từ sau hôm đó, tin tức về mối quan hệ rạn nứt của Sasuke và Sakura không hiểu từ đâu mà bắt đầu lan truyền. Khắp cung ai cũng thì thầm to nhỏ bàn tán chuyện lần này. Hoàng thượng vốn rất sủng ái Thánh nữ, vậy mà cớ đâu lại bắt nàng vào lãnh cung, sai người giam giữ nàng như canh tội phạm. Rồi còn những lời phũ phàng của hắn với nàng lần trước cũng từ đâu xuất hiện. Tệ hơn nữa, trong cung bắt đầu có tin đồn rằng nàng là gián điệp từ quốc gia khác phái tới để theo dõi triều đình và ăn trộm bảo vật. Mà đã là tin đồn thì càng lan truyền sẽ càng méo mó, biến dạng không ra gì, cuối cùng đến tai hoàng thái hậu.

Mikoto phản ứng đầu tiên là mặc kệ cho qua, nghĩ rằng đây chỉ toàn là mấy tin vịt là do kẻ nào rỗi hơi bày ra. Nhưng càng ngày đi đến đâu cũng thấy người bàn luận về vấn đề này làm bà đâm ra hơi bất an. Cuối cùng trực tiếp đến lãnh cung tự mình kiểm chứng.

Bà gần như sốc đến suýt ngất khi thấy bóng hình Sakura ngồi trong lãnh cung. Hơn nữa, sắc mặt và biểu hiện trên khuôn mặt nàng không được tốt cho lắm. Lập tức vớ đại một cung nữ bắt tường thuật lại mọi chuyện, dù câu chuyện bị méo mó biến tấu không ít nhưng vẫn không sai lệch đâu vấn đề chính: hoàng thượng đối xử lạnh nhạt với thánh nữ và đem nàng nhốt vào lãnh cung giam lỏng.

Chuyện tình này càng làm bà thêm trăn trở mỗi tối, khó khăn lắm thằng quý tử lạnh lùng của bà mới biết tình yêu là gì kể từ sau "chuyện đó". Vậy mà giờ nó lại nghĩ cái gì mà cho người nó yêu vào lãnh cung, nơi nhốt các phi tần phạm tội. Lại còn hạ lệnh không cho ai tiếp cận gặp mặt hay nói chuyện chứ. Tiếc thay, bà không phải là người dễ bỏ cuộc, nhất định phải gặp được Sakura.

2 ngày sau.

- Ngươi nói cái gì?

Sasuke trừng mắt nhìn vị thái giám đang sợ đến sắp tè ra quần đứng trước mắt.

- D... Dạ... Kh...ởi bẩm hoàng thượng, Thái hậu đã hai ngày..... quyết tử không động vào một giọt thuốc nào, dù ai khuyên cũng không chịu uống.

- Mẫu hậu lại muốn cái gì nữa đây? - hắn chống tay lên trán mệt mỏi than.

Sau khi Mikoto đã hồi tỉnh, tuy độc đã được lấy ra kha khá những vẫn còn trong người, loại độc này còn rất khó diệt hết nên đến giờ vẫn phải uống thuốc hàng ngày trừ dần độc dược còn trong người.

- Dạ, thái hậu nói là không muốn uống thuốc của bất cứ ai đưa ngoài... Thánh nữ.

- Ra vậy...

Hắn thừa hiểu ngụ ý của mẫu hậu là gì, rất muốn thẳng thắn từ chối vì hiện giờ nàng đang bị giam lỏng ở lãnh cung, mà người giam nàng không phải ai khác chính là hắn. Lí do là vì không muốn để nàng tiếp tục thấy khó chịu khi phải ở gần hắn, nếu ở gần với Tenten thì hắn cũng không yên tâm, tốt nhất là đưa nàng đến lãnh cung. Những lí do trên cũng chỉ chiếm một phần nhỏ, lí do lớn chính là để trừng phạt nàng, vì nàng mà bây giờ một thứ rất quan trọng và nguy hiểm rơi vào tay kẻ không rõ tung tích. Nhốt nàng ở đó vẫn là quá nhân từ rồi.

- Phái người đến đưa Thánh nữ đến chuẩn bị thuốc đi - coi như chịu thua Người.

- Nhưng... - hắn lúng túng -... Thái hậu còn nói rằng còn muốn Hoàng thượng cùng thánh nữ đến đưa thuốc cho Người.Tại sao bà lại quá đáng như vậy, biết rõ hắn bây giờ với nàng như thế nào còn bắt như vậy. Coi như để đền đáp công ơn dưỡng dục của mẫu hậu, hắn sẽ đi.

Sakura đột nhiên được đưa đến ngự y viện có hơi bất ngờ. Có ai ốm đau gì chăng?

Mải nghĩ thì tự nhiên nàng va phải cô cung nữ, cả bát thuốc bốc khói nghi ngút trên tay cô ta đổ ập lên cánh tay và mu bàn tay Sakura. Phần da tiếp xúc với nước sôi trong chốc lát đã tấy rồi sưng lên.

Cô cung nữ đó hốt hoảng quỳ lạy xuống dập đầu van xin tha mạng. Sakura cũng không phải người nhỏ mọn, nàng cũng chỉ nói không có gì, kéo tay áo che đi vết bỏng, tí nữa nó sẽ tự lành ngay thôi, rồi bước tới lấy thuốc.

- Ủa? Thuốc không phải vừa được đưa đến cho Người rồi sao? - thái y ngơ ngác hỏi.

Kể ra mới biết cốc thuốc đổ lên người nàng ban nãy kia chính là thuốc của thái hậu. Vì không muốn làm phiền đến họ nên nàng đã đưa ra đề nghĩ.

- Mọi người cứ đi nghỉ đi. Thuốc của thái hậu ta sẽ sắc lại, ta thuộc công thức nên mọi người không phải lo.

Nghe nàng nói họ cũng không có ý kiến gì thêm, dù sao trước đây thuốc giải cũng là do một tay nang điều chế mà. Họ chỉ để một cung nữ lại phụ giúp, còn lại ra ngoài hết.

Lúc Sasuke đến thì Sakura cũng đã làm xong xuôi cả rồi, cầm khay bưng ra thì bắt gặp hắn, vẻ mặt bỗng chốc biến đổi nhanh rồi lại quay trở về như cũ, lạnh nhạt, thản nhiên bước qua hắn tiến đến Thanh Long cung. Đi thật nhanh qua Sasuke để hắn không thấy được những xúc động, nỗi nhớ, niềm vui kèm theo những bi thương, buồn bã trong đôi mắt ngọc lục bảo của nàng.

Sự thờ ơ của nàng làm tim hắn lại nhói lên. Biết rằng chính hắn đã đẩy nàng ra xa, chính hắn là người phụ lại lòng tin của nàng nhưng có lẽ tình cảm đối với nàng vẫn chưa dứt và có lẽ sẽ không bao giờ dứt.

Đặt chân bước theo nàng, cả quãng đường dài như vậy, hai người đến một từ cũng không nói, cứ im lặng vậy mà đi. Không khí hết sức căng thẳng, ngột ngạt đến khó thở, lại lãnh lẽo không rõ làm cung nữ, cận về đi đằng sau họ đến hít thở cũng không thông. Phải thử mới biết là họ mừng rỡ thế nào khi hai người trước đến nơi và để bọn họ ở ngoài, kéo theo không khi u ám đi xa.

- Mẫu hậu, con đến rồi.

- Hai đứa đến rồi à, ngồi xuống đi. Ở một mình cũng chán, cuối cùng hai con cũng đến thăm ta - bà mỉm cười nói.

- Thái hậu, mời người uống thuốc nhanh kẻo nguội.

Sakura cười gượng, bưng khay thuốc đến trước Mikoto.

- Ta biết rồi. Haizzz.... Thỉnh thỏang hai đứa cũng nên đến thăm ta một chút chứ! - bà cầm lấy cốc thuốc trên khay, đôi mắt đảo qua người con gái trước mắt.

Trông nàng khác quá, làn da xanh xao, vẻ mặt không còn lúc nào cũng vui vẻ, tự nhiên như trước nữa. Thay vào đó là những mệt mỏi, u buồn khó nói.

Đôi mắt hướng đến Sasuke, trách móc.

- Có thời gian con nên quan tâm đến Sakura một chút, nghe chưa?- Dạo này triều chính bận quá, con không có thời gian - hắn lạnh lùng nói, ánh mắt theo dõi biểu hiện của nàng.

- Không cần đâu. Thần có thể tự chăm sóc cho bản thân mình mà, không cần phiền đến Hoàng thượng - nàng mỉm cười ra vẻ mạnh mẽ rằng tựu mình có thể làm được.

Mikoto cũng không nói gì nữa, nâng cốc lên kề môi uống thuốc. Nhưng ngay vừa nuốt xuống một ngụm, mắt bà lập tức trợn to lên. Lập tức ném cốc thuốc xuống đất vỡ thành trăm mảnh, tay ôm cổ ho ra máu.

- Mẫu hậu.

- Thái hậu.

Hai người thấy biểu hiện của Mikoto thì hoảng hốt chạy lại đỡ bà.

Máu từ trong miệng bà trào ra, khuôn mặt trong phút chốc trắng bệch, tái nhợt đi, đôi mắt trở nên đỏ sọc, toàn thân đau nhức như có ngàn vạn mũi kim đâm vào.

Người hầu cuống cuồng la hét gọi thái y đến, Thanh Long cung náo loạn rầm rộ lên, kéo theo sự chú ý của các cung khác như Bạch Hổ hay nói cách khác là thu hút sự chú ý của Tenten và mọi người.

- Độc..... Trúng độc - dựa trên biểu hiện của bà, Sakura có thể đoán ra được ngay nhưng, tại sao lại có độc trong cốc thuốc đó được?

- Mẫu hậu, người bình tĩnh lại..... Thái y đang tới rồi - Sasuke hoảng sợ cố trấn an người, máu từ miệng bà không ngừng tràn ra chảy xuống tay hắn. Đáy mắt đầy những tia sợ hãi, sợ sẽ mất người một lần nữa.

Bàn tay nàng đưa đến muốn giúp đẩy độc ra ngoài bỗng nhiên bị ánh mắt bà làm cho dừng hẳn lại.

Oán hận, bà oán hận nhìn nàng, miệng lẩm bẩm lời gì đó, bàn tay run run ngón tay chỉ về phía nàng. Đôi mắt mập mờ, u sầu của Mikoto hướng tới nàng đầy vẻ oán trách...

- T... Tại... S...ao?

- Hả?

Nàng ngơ ngác khó hiểu nhìn bà, tốt cuộc bà đang định nói gì vậy?

Nàng không hiểu nhưng hắn thì hiểu rõ, chỉ là nhất thời khó tin nổi vào điều đó, ánh mặt trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết nhìn nàng.

- Sasuke, ta có thể giúp... - nàng lúng túng đề nghị, bộ dạng cũng lo lắng không kém gì hắn nhưng...

"Bốp" Hắn vung tay hất mạnh tay Sakura ra, làm nàng mất đã mà ngã vào đống cốc vỡ trên mặt đất, vết bỏng phồng lên trên tay bị thủy tinh đâm vào làm vỡ bọt nước nổi trên tay nàng. Cảm giác đau đớn, sợ hãi dậy lên trong nàng, không phải là vì vết thương mà là vì hành động và ánh mắt tuyệt tình của hắn đối với nàng. Khoé mắt bỗng ướt át, nàng lặng lẽ cúi đầu không biết làm gì hơn.

Thái y nhanh chóng được đưa đến, vội vã đưa bà lên giường bắt mạch, lấy thuốc cố ngăn độc phát huy tác dụng. Mọi người đứng ở ngoài cửa lo lắng chờ tin bên trong, đặc biệt là Sasuke, hắn không biết nên làm gì hơn là cố giữ bình tĩnh lúc này.

- Kẻ nào làm thuốc đưa lên cho thái hậu? - hắn lớn tiếng chất vấn tất cả người hầu đứng ngoài, ánh mắt sắc bén đảo qua một lượt rồi dừng lại trên thân ảnh người con gái nhỏ bước lên một bước.- Là ta - Sakura bình tĩnh nhẹ giọng thú nhận.

Tiếng ồ kinh ngạc, hãi hùng vang nhẹ lên, mọi ánh mắt hướng về nàng.

Ánh mắt hắn càng trở nên lãnh khốc, tàn nhẫn. Thanh âm trầm thấp phủ băng hàn...

- Tại sao?

-....

- TẠI SAO NÀNG LẠI BỎ ĐỘC VÀO THUỐC? - hắn giận dữ gầm thét vào mặt nàng, không tài nào chịu nổi vẻ mặt thờ ơ của nàng nữa.

Đối diện với sự phần nộ của hắn, nét mặt nàng vẫn duy trì bĩnh tĩnh, lạnh nhạt nhìn hắn.

- Ta không hề bỏ độc vào!

"Chát"

Bàn tay to lớn lại lần nữa vung mạnh lên má nàng.

Bị tát mạnh như vậy, nàng loạng choạng lùi về sau rồi ngã gục xuống đất, môi mím chặt không bật ra tiếng kêu cũng như tiếng khóc nào.

Tenten và Neji vừa đến cũng là nhìn thấy cảnh này, vội chạy lại đỡ Sakura ngồi trên mặt đất, trừng mắt hét về phía hắn.

- Hoàng huynh, tại sao huynh lại tát Sakura!??

Giận dữ đã lấn át hết lí trí của hắn, mặc kệ lời nói của Tenten, hắn quát:

- Ta hỏi nàng lần nữa, tại sao nàng lại bỏ độc vào thuốc?

'Bỏ độc vào thuốc?' Cả Tenten và Neji đồng thời kinh hãi nhìn Sakura. Trên đường chạy đến đây, bọn họ đã nghe qua loa rằng thái hậu bị trúng độc trong thuốc, nhưng sao lại đánh Sakura? Lẽ nào...

- Huynh nói nhảm gì vậy? Làm sao cậu ấy bỏ thuốc độc vào được? Thuốc là do ngự y viện làm cơ mà!? - Tenten nhảy ra đứng chắn trước Sakura đề phòng hoàng huynh lại làm gì tổn thương đến cậu ấy.

- Muội tự hỏi thì biết! - hắn trừng mắt nhìn về khuôn mặt trắng bệch của Sakura ở sau lưng Tenten.

Để tạm trấn an tình hình, Neji nãy giờ đứng yên đã xen vào.

- Nơi này không thích hợp để nói chuyện, bây giờ tạm đưa Sakura đi trước đã. Mọi chuyện sẽ từ từ điều tra sau.

Một vị hoàng đế giỏi là người phải luôn giữ bình tĩnh trong những lúc dầu sôi lửa bỏng nhất. Huống chi bây giờ có làm gì thêm nữa cũng chẳng có ích gì, chi bằng ổn định lại mọi thứ trước đã.

- Đem cô ta về lãnh cung tiếp tục giám sát. Không để cô ta dời nửa bước khỏi đó - Sasuke uy nghiêm hướng đám lính ra lệnh.

Tức thì quân lính vây quanh áp giải nàng không khác gì tội phạm, chỉ thiếu mỗi còng tay còng chân thôi.

Sau khi người đã được đưa đi, lúc này Tenten mới lo sợ nắm chặt vạt áo trong tay, đôi mắt trong phút chốc đã ngấn lệ, giọng run rẩy:

- M... Mẫu hậu...

Neji đứng bên cạnh vội kéo tay Tenten ôm nàng vào lòng vỗ về, an ủi.

- Sẽ không sao đâu... Mọi thứ sẽ ổn thôi mà...

Hiện giờ mọi người không khác nào đang ngồi trên đống lửa, ngóng đợi từng phút từng giây nhìn vào cánh cửa khép kín.Một lúc sau, cánh cửa gỗ cuối cùng cũng được mở ra, nhưng lại để lộ ra khuôn mặt rầu rĩ của thầy y. Ông ta quỳ phục xuống trước mặt ba người.

- Xin hoàng thượng, quận chúa tha mạng... Vi thần đã cố hết sức nhưng... Thái hậu đã... Qua đời...

"Qua đời", hai chữ này vừa được nói ra đã kéo theo bao nhiêu tiếng than khóc. Tai Tenten ù đi, nước mắt không kìm lại được tuôn như suối, gục vào trong lòng Neji mà khóc oà lên.

Bản thân Sasuke tựa như không tin vào tai mình, đạp thái y ra bước đến bên cạnh giường bà, quỳ xuống.

- Mẫu hậu... Xin người đừng doạ con nữa... - hắn nắm chặt lấy bàn tay lạnh băng của bà dùng sức lay... - Mẫu hậu... Người hãy mở mắt ra nhìn con đi... Người không thể cứu thế mà ra đi được... MẪU HẬU....

Mặc cho hắn lay gọi đến khản cổ, người vẫn nằm im trên giường không cử động, hơi ấm cứ thế dần rời đi khỏi người.

Tại sao lại như vậy, hắn khó khăn lắm mới có thể đưa bà hồi tỉnh, tại sao chưa gì đã rời đi vĩnh viễn vậy? Hắn còn chưa báo đáp công ơn của bà, còn chưa thực hiện kịp lời hứa với Phụ hoàng và Đại huynh năm đó bà đã bước theo họ rồi sao?

Bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm, hai hàm răng nghiến chặt, ánh mắt nhuốm đầy căm phẫn, hận thù. Trước lĩnh cữu của Hoàng thái hậu - Uchiha Mikoto, hắn thề cho dù có chết cũng phải tìm ra kẻ đã hại bà và... giết chết kẻ đó, bất kể là ai.

---

7 ngày tiếp theo là 7 ngày ngập trong đau thương, nước mắt của mọi người dân trên khắp Hoả quốc. Ai ai cũng đau lòng, thương tiếc cho sự ra đi vĩnh viễn của vị Hoàng thái hậu đức độ, hiền từ, Hoả quốc như lại mất đi một người mẹ hiền nữa. Tuy nhiên điều làm họ đau buồn và khó tin hơn cả là kẻ hạ sát bà chính là vị Thánh nữ tôn kính của bọn họ, người đã đưa bà trở lại với sự sống lại chính là người ra tay đưa bà rời đi lần nữa. Chuyện này chắc chắn là có uẩn khúc đằng sau, Thánh nữ hiền lành, độ lượng như vậy không hơi đâu mà lại đi giết người, hơn nữa, không phải Thánh nữ... Yêu hoàng thượng hay sao?

Cuộc xét xử được mở ra với sự có mặt của các vị đại thần cấp cao tại đại điện. Bởi vì mọi chuyện đã vô tình bị lan hết ra ngoài nên phải mở cuộc xét xử công khai. Nếu thực sự nàng không có tội thì thì danh tiếng của nàng sẽ lại như cũ, còn nếu thực sự mọi bằng chứng đều chống lại nàng thì... tuỳ theo tội danh mà xét xử. Nhưng, thực tế phiên toà này là vô dụng bởi mọi chuyện... đã được sắp xếp từ trước rồi.

Mở đầu, cung nữ đã ở cùng với nàng làm thuốc hôm đó được giải lên.

- Ngày hôm đó khi phụ giúp thánh nữ, nô tì đã thấy thánh nữ nhân lúc nô tì không để ý đã... - cô ta liếc mắt nhìn Sakura rồi nói -... Bỏ thứ bột trắng vào nồi thuốc.

Sakura kinh ngạc nhìn cô ta một lúc rồi ánh mắt trầm xuống như cũ.

'Ra là vậy. Ngay từ đầu mọi việc đã được sắp xếp từ trước. Mình có giải thích cũng không ích gì. Vậy cứ để thế đi'

Một người lính cầm lên lọ nhỏ màu trắng, bên trong thứ bột màu trắng. Bên cạnh là một bát nước lã bình thường vô hại. Vị thái y tiến hành kiểm tra chất bột bên trong là độc hay không phải. Lấy một lượng nhỏ bỏ vào bát nước khuấy đều lên hoà tan, rồi nhúng một đầu cây trâm bạc vào.Sakura nhắm mắt lại, nàng không cần nhìn cũng đoán được kết quả. Quả nhiên...

- Là cực độc - vị thái y kinh hoàng nhìn một đầu đen xì của cây trâm mà phán.

Lọ thuốc này được tìm thấy ở lãnh cung, ngay trong phòng nàng, mọi lời giải thích đều là vô dụng, thừa thãi.

Mọi người không khỏi bàng hoàng nhìn về phía Sakura, không khỏi run sợ sao Thánh nữ lại có thể ra tay tàn độc như vậy được?

Sakura có thể chịu được mọi ánh mắt, lời bàn tán, trách cứ, khinh thường nàng nhưng lại không sao chịu nổi ánh mắt của người nàng tưởng là yêu dành cho mình, trong đó chứa đầy căm hận, tức giận, phẫn nộ, khó xử và còn khó hiểu nữa. Tại sao nàng lại im lặng, tại sao nàng không lên tiếng bảo vệ cho chính mình? Chí ít để hắn còn nuôi chút hy vọng rằng nàng không làm chuyện đại nghịch bất đạo đó. Chỉ cần một lời thanh minh của nàng thôi hắn cũng sẽ không kết tội nàng. Nhưng... Im lặng đồng nghĩa với sự thừa nhận sao?

- Hoàng thượng, nay mọi bằng chứng vật chứng buộc tội Thánh nữ đã có, Người cũng không phản biện gì, cũng không có ai phản đối kết án. Tiếp theo bản án nên quyết định thế nào?

- Khoan đã - Tenten đứng bật dậy, từ lúc đầu đến giờ, đây là lần đầu nàng lên tiếng, đứng lên bảo vệ bạn của mình - Ta phản đối việc kết tội Thánh nữ.

Tiếng xì xào lại rộ lên. Vị quan ban nãy yêu cầu thi hành án cúi đầu nhìn quận chúa, cung kính nói:

- Quận chúa, với tất cả sự kính trọng của mình, Người không nên vì tình bạn mà bỏ quên nghĩa vụ đối với Quốc gia. Tất cả mọi chuyện không phải đều đã được sáng tỏ rồi hay sao?

- Thế nào gọi là được sáng tỏ? Những nhân chứng vật chứng này hoàn toàn... vô căn cứ.

- Cái gì? - mọi người nhất thời ngạc nhiên.

- Ta đồng ý với ý kiến của quận chúa - Ino đứng dậy đồng tình.

Hai đôi mắt một nâu một xanh lam hướng đến Sakura với ý 'yên tâm đi, chúng tớ sẽ không để cậu gặp chuyện gì đâu'

Khoé mắt Sakura bỗng dưng cay xè lại nhìn họ, hoá ra trong cái thế giới này nàng không có cô đơn một mình, cho dù là bị người mình yêu phản bội, nghi ngờ, nàng vẫn còn có bạn bè cơ mà!!!

- Tiểu thư Yamanaka, xin hỏi không sáng tỏ ở chỗ nào?

- Thứ nhất là ngày đó chỉ có hai người trong phòng, không có ai giám định rằng lời nói của cung nữ đó là chuẩn xác. Thứ hai là trong quá trình khám xét phòng, hoàn toàn không có lấy một vị quan cấp cao nào theo dõi toàn bộ quá trình. Trường hợp có kẻ lén bỏ lọ thuốc vào là không thể thiếu - Ino tận tình phân tích, lí lẽ xác thực đúng là làm người ta phải suy xét lại.

Thế nhưng tên đó vẫn lì lợm cố cãi, cứ như mục đích của hắn tới đây là để buộc tội nàng vậy.

- Tiểu thư, đừng chỉ nói suông, có giỏi cô hay đưa ra bằng chứng xem nào. Tộc Yamanaka có thể thâm nhập vào tâm trí người khác, chi bằng cô tự tay kiểm tra xem.

- Hn... - Ino khẽ nhíu mày lại, lão già này đang thách thức nàng sao? Như vậy chắc chắn lão đã chuẩn bị trước, hay là chỉ làm thế để doạ nàng. Phải thử mới biết.Cả Tenten và Sasuke đều hướng tới phía Ino đầy mong đợi. Đặc biệt là Sasuke, hắn là kẻ mong đợi hơn bao giờ hết.

Ino chắp tay lại niệm ấn thuật, hướng đến phía nhân chứng kia. Kết quả làm Ino hết sức bất ngờ, mọi chuyện diễn ra... đúng như lời cô ta nói. Nàng nhìn thấy Sakura lén lút bỏ độc dược vào nồi thuốc đó.

Hai hàng lông mày thanh tú co lại, mặt vẻ không hài lòng.

Thấy vẻ mặt của Ino và Tenten, lão già đắc ý cười cười nói:

- Tận mắt thấy rồi chứ? Giờ không còn nghi ngờ gì nữa. Hoàng thượng, xin người kết án. Tội tày đình này cho dù là thần thánh cũng không thể tha, phải xử trảm.

'Xử trảm? Điên rồi, lão biết lão đang nói gì không?' Tenten hung hăng mắng lão trong lòng.

Bản thân Sasuke nghe xong còn thấy sốc hơn. Hắn... Không thể. Có lẽ Sakura nàng không biết, thực tế là sẽ không bao giờ biết được, ít nhất là trong kiếp này, hắn chưa từng có ý định lợi dụng nàng, hắn đối với nàng có những rung động thực sự, hay cũng có thể tóm gọn một từ là "yêu". Chính vì vậy, cho dù có căm hận nàng thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không thể xuống tay tàn độc với nàng.

Nhưng trái lập với tâm trạng hoảng hốt, lo lắng của mọi người, Sakura lại bình tĩnh đến lạ thường. Khuôn mặt đẹp rạng ngời không những không có một chút dao động gì khi nghe tới án phạt nàng phải chịu cả, mà còn xuất hiện dấu hiện nhẹ nhõm. Chết à? Vậy cũng tốt, có thể thoát khỏi thế giới này là mơ ước lớn nhất đời nàng rồi. Bây giờ chỉ cần một câu nói của hắn cũng sẽ thành toàn cho nàng rồi.

- Không thể - hắn lạnh lùng lên tiếng, thanh âm thể hiện rõ uy nghiêm của một bậc đế vương.

- Hoàng thượng, việc này phải tuân theo pháp luật của đất nước, bất kể là thần thánh cũng phải chịu tội giống như người dân. Có vậy mới khẳng định được tôn nghiêm quốc gia - lão già ngoan cố không chịu buông tha, kéo theo mấy lão già khác đến quỳ xuống khấu đầu đồng thanh.

- Xin hoàng thượng suy xét. Có như vậy Thái hậu dưới suối vàng mới có thể nhắm mắt yên nghỉ.

Sasuke trừng mắt nhìn lũ quan lại quỳ dưới kia, bọn chúng đang cố tình ép hắn giết nàng để làm gì chứ? Lại to gan dám lôi Mẫu hậu ra đây, nỗi đau chưa nguôi làm hắn không kiềm chế nổi tức giận quát to.

- Câm miệng! Việc này không phải bất cứ các ngươi hay ta đều có thể quyết định được. Số mệnh của Thánh nữ là do Thần đế quyết định, kẻ phàm tục sao có thể tuỳ tiện hạ lệnh chém giết.

Nhắc đến Thần đế, bọn chúng có chút run run, đó là người tạo ra vũ trụ này, nắm quyền sinh sát toàn bộ ba thế giới, là người chọn ra Thánh nữ, không có bất kì lệnh gì của Ngài, không kẻ nào được kháng lệnh, nếu có giết thì cũng chỉ ngài được giết, hạ giới không có quyền.

Đã nói đến thế rồi, lão ta không biết trời cao đất dày là gì sao mà còn cãi tiếp.

- Nhưng nếu không trảm e rằng các quốc gia khác sẽ coi thường kỷ cương phép nước của Hoả quốc này. Đến lúc đó, danh dự của chúng ta biết đặt đâu?

Naruto lúc này đã chính thức cáu, lòng chửi rằng não bọn chúng để trang trí hay sao? Hùng hổ đập bàn đứng dậy quát vào mặt lão.

- Danh dự? Nực cười, trong mắt bọn chúng đã bao giờ xem trọng chúng ta, lúc nào cũng lăm le xâm chiếm. Đối với bọn chúng cần gì phải giữ danh dự.

- Không sai - Shikamaru nói chen vào - Đối với bọn chúng, ta không cần để tâm. Quan trọng nhất chính là chú ý tới Tuyết quốc. Thánh nữ của chúng ta là em gái của Thánh nữ bảo hộ Tuyết quốc, cũng xem như là thánh đối với Tuyết quốc và Băng quốc. Trước đây để bảo vệ Sakura nên họ mới liên minh với chúng ta, nếu bây giờ ta lại xử trảm người thì liên minh sẽ bị phá vỡ, từ bạn thành thù. Đến lúc đó liệu một mình cái miệng của ông có chống đỡ nổi với đội quân của họ không?

Lần này mặt ông ta xanh lại, miệng cứng ngắc, trong lòng thầm nghĩ nếu đắc tội với hai chiến quốc này thì đến lúc chiến tranh, ông ta chết đầu tiên.

Để chắc chắn lão già này sẽ câm miệng lại, Neji tiếp lời.

- Chưa kể đến Thánh nữ là con gái của thiên đế, mà thiên giới lại là nơi điều khiển thiên nhiên dưới này, đắc tội với mẹ thiên nhiên còn kinh khủng hơn là với hai quốc gia kia - bởi không gì chống lại nổi sức mạnh của thiên nhiên. - Lúc đó, cái mạng già của ông có đền nổi cho sinh mạng của trăm người vô tội bị liên luỵ không?

Không thể không nhìn nhận ra những hậu quả đáng sợ của quyết định "chọc tức thần thánh" này. Lão chỉ còn biết ngậm miệng lại lui về chỗ.

Đôi mắt lục bảo long lanh quan sát những người bạn của nàng lần lượt đứng lên bênh vực, lòng không khỏi vui mừng, vô ý quên đi cái ý nghĩa muốn chết kia.

Thấy mấy lão kia đạc biết điều, mọi người cũng yên tâm về ngồi xuống, tính mạng của Sakura tạm thời không đáng lo. Nhưng mông chạm ghế chưa được bao lâu thì đã lần nữa tách biệt khi nghe lời phán quyết cuối cùng từ Hoàng đế.

- Hiện giờ chưa đưa ra án phạt, tạm thời giải người vào ngục chờ án.

33. Chương 30: Kí Ức Đẹp Một Thời

Hiện giờ chưa đưa ra án phạt, tạm thời giải người vào ngục chờ án.

Lời vừa nói ra thì đã có người bật lại phản đối.

- Cái gì? - 5 miệng một lời hoảng hốt hét to.

- Tại sao không vào lãnh cung, sao phải nhốt ở ngục tối? - Tenten bất bình lên tiếng.

- Kẻ phạm tội phải giam ở ngục. Không phân biệt tầng lớp.

Một lời nói của hắn làm cho mọi người im bặt, mặc dù muốn giúp nhưng lần này không thể rồi. Đành phải để Sakura chịu thiệt một chút, 5 người bọn họ nhất định sẽ sớm tìm lại công đạo cho nàng.

Sakura nghe hắn nói ba chữ "kẻ phạm tội" như nhắc nhở tội lỗi nàng vậy hay muốn nói rằng kẻ phạm tội phải ở nơi hắn thuộc về đây? Đôi mắt lục bảo ánh lên tia buồn bã, hắn bắt đầu khinh thường nàng từ khi nào vậy?

Đứng dậy đi theo quân lính hướng đến ngục tối, không chút chần chừ bước thật nhanh đến đó, ở nơi ngột ngạt đầy ánh mắt giả dối thế này, nàng chịu không nổi.

Sau khi các vị đại thần cùng người hầu đã lui ra, cửa đã đóng, trong phòng chỉ còn lại 5 người kia và hắn. Tenten nhịn tức không nổi đập rầm một cái vào bàn hét lớn vào mặt Sasuke.

- Huynh thật quá đáng. Tại sao cứ phải làm khó cậu ấy, HẢ!!? Là huynh giả ngu hay giả ngốc mà tin rằng kẻ hạ độc là cậu ấy?....

Sasuke trầm mặc như cũ, chống lại lời giận dữ của hoàng muội lúc này chỉ là hình bóng mảnh mai, nhỏ bé của Sakura tựa như chỉ một cơn gió thôi cũng có thể làm nàng tan biến mất.

- Tenten, bình tĩnh lại đã. Có gì từ từ nói - Ino nhẹ lời khuyên can.

Quả thực đối với thái độ lạnh nhạt của hoàng thượng với Sakura, Ino cũng uất ức không kém gì Tenten.

Lời nói của Ino không làm cho cô bạn hạ hỏa mà còn bốc hoả hơn.

- Có cái gì mà từ từ nói chứ! Hoàng huynh, ta hỏi huynh, huynh rốt cuộc là như thế nào với Sakura? Đừng có nói là huynh yêu cậu ấy bởi... Huynh không có tư cách đó đâu.

- Muội ra ngoài đi - hắn mệt mỏi chống tay lên trán nói, ngày hôm nay chưa đủ phiền hay sao?

- Ta không ra. Ngày hôm nay ta nhất định phải nói cho rõ. Huynh nghe cho kĩ đây, Uchiha Sasuke, huynh không xứng đáng với tình yêu của cậu ấy.

Chưa bao giờ Tenten lại cảm thấy giận dữ với hoàng huynh của mình như vậy, có lẽ là do không đành lòng nhìn bạn mình bị bội bạc như vậy.

- Cậu ấy từ trước đến giờ tuy không nói cho ai nhưng cái cách cậu ấy nhìn huynh đã nói rõ tất cả rồi. Cậu ấy cũng nghĩ rằng huynh cũng có rung động đối với cậu ấy. Nhưng... Sự kiện gần đây là một cú sốc lớn đối với Sakura - giọng nàng nghẹn ngào - Tự tay huynh giam giữ cậu ấy, nghi ngờ, đánh cậu ấy, kết tội cậu ấy là kẻ phản nghịch, lại bắt vào ngục tối. Huynh nói xem có ai chịu nổi không?

-.... - hắn im lặng, không ngừng suy nghĩ về những gì muội muội nói. Hắn đã sai thật?

- Huynh nói huynh yêu cậu ấy nhưng một chút cũng không hiểu được cậu ấy? Những lúc thế này huynh có biết cậu ấy nghĩ gì không? Có biết cậu ấy tuyệt vọng thế nào không?Nước mắt Tenten đã chảy ra từ lúc nào, cảm xúc rối loạn không kìm nổi.

- Bây giờ ta mới biết tình yêu của huynh cũng chỉ tầm thường thế thôi sao? Mới gặp chút sóng gió mà đã muốn buông tay. Không biết đã có kẻ nào cho huynh ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà thành ra con người nhu nhược như vậy! Thật khác với vị hoàng huynh mạnh mẽ, dám liều mạng vì người mình yêu, người ta đã từng tôn kính một thời. Giờ thì không còn nữa.

Ánh mắt Tenten trở nên băng lãnh trong phút chốc, người toả ra hàn khí không khỏi làm mọi người giật mình vì sự thay đổi của nàng. Khoé miệng nhàn nhạt nói:

- Nếu huynh dám làm tổn thương Sakura, ta sẽ hận huynh đến chết.

Dứt lời, nàng xoay người ra cửa rời đi. Những người còn lại chỉ lắc đầu thở dài nhìn vị hoàng đế của họ rồi đi theo Tenten.

Một lúc sau, người còn lại trong phòng cũng lặng lẽ rời đi nốt.

Bước chân vô thức bước đi đến một nơi thì tự nhiên dừng bước. Ngước lên trên nhìn 3 chữ lớn trên trên cổng:

- Đào Hoa Viên?

Tại sao hắn lại đến đây?

Khó hiểu muốn rời đi nhưng chân lại không nghe lời đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Dù sao đến cũng đã đến rồi, cứ vào một lúc cũng đâu có sao?

Chân có vẻ đồng tình với ý kiến này nên tự nhiên hoạt động bình thường bước đến trước cánh cửa gỗ lớn rồi dừng lại ra hiệu cho tay làm việc. Tay tuân lệnh đẩy cửa ra, cánh cửa gỗ cũ kĩ đã bạc màu nặng nề mở to ra, chân chống đỡ cơ thể bước vào.

Đừng chỉ nhìn bề ngoài cánh cửa mà phán xét nơi đằng sau nó, bên trong cánh cửa cũ đó là cả một khu vườn rộng lớn tưởng như bất tận, đặc biệt, đây không phải là vườn bình thường mà là một vườn chỉ toàn trồng hoa anh đào bốn mùa nở rộ. Để cho màu sắc hài hoà hơn là một màu hồng đơn điệu, cắt chéo vườn là một con suối nước trong veo rộng tầm 3-4m, sâu 1m3. Nối liền hai nửa là một cây cầu sơn đỏ. Đi quá cây

cầu 5m là đến một cái chòi nhỏ để ngòi ngắm cảnh. Bên trong bày biện đơn giản, nhưng thay vì chỉ có một bộ bàn ghế uống trà đôi là đủ lại có thêm một cái bàn hình chữ nhật nữa, ở trên có bút lông các kiểu, mực, chặn giấy, ở dưới tủ bàn là có chứa đủ các cuộn giấy vẽ, một bên là giấy trắng chưa dùng, còn một bên là giấy đã hơi phai vàng phía mép. Chỉ cần nhìn qua thôi cũng biết là bàn để vẽ tranh rồi, phong cảnh đẹp thế này không lưu lại thì phí, tiếc là có cảnh đẹp nhưng không có... người đẹp như trước kia.

Đào Hoa Viên là khu vườn được đặc biệt xây dựng dành riêng cho Sakura và hắn, ngoài họ ra, kẻ khác không được biết và đến, kể cả Tenten và mấy người kia, nơi này có thể coi là bí mật của hai người họ vì ngoài ra làm gì có ai biết và nói thật, đường đến đây chẳng khác nào cái mê cung cả, hết rẽ phải rồi trái rồi đi xiên đi chéo đi lùi... Đại loại là rất lằng nhằng.

Những lúc rảnh rỗi, Sasuke thường dẫn nàng đến đây để thư giãn, đi dạo và bí mật vẽ Sakura lúc nàng không để ý. Tuy nhiên cũng chẳng vẽ trộm được bao lâu...****** Flashback ******

- Sasuke, chàng làm gì vậy? - Sakura giương đôi mắt lục bảo long lanh nhìn người đang đứng trong chòi, tay cầm bút lướt lướt trên giấy.

Hình như hắn tập trung quá hay sao mà nàng gọi lần thứ n rồi hắn vẫn không để ý, tay mải miết cầm bút lông lướt như gió.

'Hơi cáu rồi đấy nhé! Gọi bà đến đây rồi định bơ bà à? Không có cửa đâu' Mấy lần trước hắn cũng thế nhưng mà nàng gọi lần hai là đáp ngay, hôm nay chắc chắn có vấn đề.

Sakura trán nổi gân xanh rón rén bước ra sau hắn định hù hắn một phen cho chừa tội bơ nàng.

Đời nó buồn cười làm sao! Nàng đang làm mặt quỷ, hai tay dồn sức định đập bộp phát vào vai hắn thì... tên chết tiệt này đột nhiên làm mặt vô cảm trắng lạnh như người chết quay ra trợn mắt nhìn nàng. Kết quả là hại người hại mình, nàng bị dọa cho suýt nữa té xỉu, mặt xanh lét, khóc thầm trong lòng, cái này có được gọi là quả báo không ta!??

Sasuke nhìn nàng vỗ ngực thở gấp như vừa thấy ma (lẽ nào ko phải? ¡), miệng không khỏi bật cười thành tiếng. Nữ nhân này, trước đây bao lần như vậy rồi còn chưa rút ra bài học gì sao? Đừng dại mà trêu Thần chết!

Sakura đã bình tĩnh hơn một chút so với ban nãy, nghe thấy tiếng cười và thấy cái khuôn mặt cực kì sảng khoái vì chọc được nàng mà đầu bốc khói dày đặc, trừng mắt nhìn cái tên ôn thần kia.

- Cái tên đáng chết này, sao dám bày trò chọc ta, nhỡ ta sợ quá mà bị nhồi máu cơ tim rồi lăn ra xỉu thì sao? - nàng làm bộ đau tim cho nó ăn khớp với lời nói tí!

- Nàng cứ xỉu đi, yên tâm ta sẽ đem nàng về "chăm sóc" cho cẩn thận bằng tỉnh mới thôi - hắn cười châm chọc, đặc biệt nhấn mạnh từ "chăm sóc".

Từ điển đen tối trong đầu Sakura hoạt động rất đúng lúc đúng chỗ, tra ngay ra được hàm ý của từ "chăm sóc" rồi truyền nghĩa tới não xử lí thông tin. Mặt Sakura phút chốc đỏ lên vừa xấu hổ vừa tức. Xấu hổ là vì sao hắn dám giữa ban ngày ban mặt nói thế chứ, may mà ở đây không có ai chứ để người khác nghe thấy, nàng đào đâu ra lỗ mà chui xuống đất đây? Mà tức là tức bản thân sao chấp nhận nổi một cái tên biến thái đầu óc đen tối như vậy! Đàn ông đúng là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới thôi!!!

Ngắm khuôn mặt đang biến hoá đủ màu sắc của nàng, hắn càng không nhịn nổi mà đặt bút xuống, đến ôm nàng vào lòng từ phía sau, đầu hơi cúi, miệng ghé sát vào bên tai nàng thì thầm:

- Muốn ta "chăm sóc" nàng kiểu gì đây?

Phản ứng của nàng làm hắn rất hài lòng, Sakura mặt đã đỏ càng đỏ hơn, tay chân luống cuống kéo tay hắn ôm mình xuống, lui lại vài bước, tìm cách từ chối:

- Ờ... Ừm... Ta... Kh... Ông cần... Đâu... À... Mà... Mà.....

Mắt Sakura đảo một vòng rồi dừng lại ở giấy trắng trên mặt bàn, vội lảng sang chủ đề khác.

- Mà chàng đang làm cái gì vậy? Ch... Cho ta xem với...

Nàng vụng về vuốt vuốt mép giấy phẳng ra rồi nhìn vào nét mực tạo nên hình thù...mới vừa nhìn thoáng qua thôi nàng đã không kìm được khen:- Không nghĩ là chàng cũng biết vẽ nha! Lại còn vẽ đẹp như vậy!!!

Đúng là hơi khó tin một chút, nhầm, là nhiều chút, một tên lạnh lùng chỉ biết cầm kiếm và phê tấu chương như hắn lại biết vẽ mới sợ chứ! Đời đúng là hư cấu!

Trong khoảng thời gian ngắn đã vẽ lại được cặn kẽ khung cảnh từ cánh hoa đào đang bay lẫn ở trên cây đến khe đá dòng suối. Đấy mới chỉ là phần phụ, ở giữa và nhân vật chính của bức tranh là một cô gái, nhưng mà hắn vẫn chưa vẽ xong nên hơi khó nhìn chút.

- Đây là ai vậy? - nàng chỉ nhẹ tay vào cô gái đó.

- Nhìn kĩ đi.

Mắt nheo lại nhìn vào từng đường nét trên khuôn mặt cô gái đó, hình như đã từng gặp ở đâu rồi đó.

- Nhìn quen quen... Chắc chắn là thấy ở đâu đó rồi - Sakura xoa xoa cằm suy tư (Trời ạ, là chị chứ ai)

Sasuke phải nói là bó tay với nàng luôn, sao nàng lại có lúc ngấy thơ khờ dại như vậy, con cáo già mọi ngày đâu rồi? Hắn rất muốn nói ra suy nghĩ này nhưng lại sợ nàng điên lên thì hắn chạy không kịp mất!

Lần nữa ôm nàng từ sau, tay trái vòng xuống ôm trọn vòng eo nhỏ của Sakura, tay phải với lấy cây bút chấm chút mực trong hiên...

- Chưa nhận ra thì gợi ý thêm một chút cho nàng vậy!

Chỉ trong vài nét vẽ mà nét đẹp của cô gái trong tranh đã được nổi bật đáng kể, nhất là nụ cười tươi duyên dáng vẻ ngây thơ, thánh thiện với mái tóc dài mềm mại bay phất phơ trong gió, đôi mắt trong veo, lấp lánh, trong sáng không lẫn chút tạp chất nào. Trong mắt hắn, cô gái đó là như vậy, tuy nhiên nàng một điểm cũng không nhìn ra, lại còn không nhìn nổi ra đó là ai nữa mà ngây ngốc hỏi lại:

- Ừm... Đây... là ai vậy? Ta nhìn không ra?

Khoé miệng hắn không ngừng co rút liên tục. Tự hỏi hôm nay mắt nàng có vấn đề không đấy? Lù lù thế này mà còn không nhận ra, hắn chỉ muốn đập đầu vào tường chết đi cho rồi. Hỏi thật lòng, nàng đã bao giờ soi gương chưa, hay là ở thiên giới không có gương? Nếu thế thật thì thiên giới còn lạc hậu hơn cả hạ giới cơ đấy!

- Nàng làm ơn nhìn kĩ một chút! - hắn cố giữ vẻ bình tĩnh, kiên nhẫn bảo nàng. Hắn vẽ xấu đến vậy à!??

Có khi thế thật bởi nàng híp chặt cả mắt, nghiêng đầu nhìn đủ các hướng mà vẫn không nghĩ nổi là ai. Một người đẹp như thế này nếu từng gặp rời chắc chắn phải nhớ, sao chỉ có thể thấy quen quen được. Cuối cùng chất xám chạy loạn thế nào mà phán ra một câu:

- A! Là Ino phải không? (Trời ah, bay đâu ra Ino đây)

Rồi, hắn đi chết đây!

Thấy Sasuke trầm mặc không nói gì, mặt biến sắc liên tục, Sakura mới quay sang nhìn vẻ mặt lạnh như tiền của hắn, lòng không khỏi chút lo lắng:

- Ê! Chàng làm sao vậy? Sao lại im lặng như vậy? Ta nói sai à? (Còn hỏi)

Không biết là buồn quá hoá dồ hay sao mà tự nhiên lại gục đầu xuống vai nàng mà cười khúc khích, cười đến người run bần bật. Nàng đúng là rất biết cách chọc hắn phát điên.- Sakura, nàng đúng là ngốc, là đại ngốc!!!

- Cái gì cơ? - Sakura ngang nhiên bị xúc phạm nên tức giận nghiến răng nghiến lợi nói.

- Ta nói nàng là đại ngốc có gì sai? Nàng nhìn xem, đến cả chính mình cũng không nhận ra, còn nhận đó là Ino, không phải đại ngốc thì là thiên tài chắc? - Hắn càng nói càng không nhịn được cười, chẳng hiểu sao lại cười nữa. Hắn bị thần kinh rồi cũng nên!

Sakura vốn định cãi nhau tay bo tiếp với hắn nhưng lại nghe bảo rằng người trong tranh đó chính là mình thì không khỏi ngỡ ngàng, ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào bức vẽ.

Người này chính là nàng sao? Sao chẳng giống gì cả? Người này vừa đẹp lại trông rất thánh thiện, thanh cao, duyên dáng, chả bù với nàng. Thì cứ cho là nhìn ngoại hình cũng na ná nhau đi nhưng xét về cái dáng vẻ này thì hoàn toàn một trời một vực. Sao hắn lại vẽ nàng như vậy?

Nhận thấy vẻ mặt băn khoăn, khó hiểu của nàng, Sasuke ngưng cười, tay phải đặt cây bút xuống vòng lên ôm nàng, ôn nhu giải thích.

- Trong mắt ta, nàng chính là đẹp như vậy! Đẹp nhất là khi cười như lúc đó.

Lời nói của hắn làm trong lòng Sakura dâng lên nỗi xúc động. Hôm nay có nhiều chuyện hư cấu xảy ra thật nha! Đầu tiên là hắn biết vẽ, rất đẹp là đằng khác. Thứ hai là hắn khen nàng đẹp, dù nàng không đẹp đến vậy đâu (ai bảo thế?).

Không gian bỗng chốc im lặng, hồi hộp đến lạ thường. Ngay cả tiếng gió thổi, tiếng nước chảy cũng cố đè nén xuống thấp nhất để ngồi hóng xem phản ứng tiếp theo của Sakura.

Điều đặc biệt xảy ra rất không đúng lúc, nàng phát hiện ra mình có thêm một biệt tài nữa, đó chính là biệt tài phá vỡ khoảnh khắc. Không khí đang lãng mạn như vậy đã bị nàng một gáo nước lạnh dập tắt.

Cau mày hờn dỗi trách:

- Hừ! Có đẹp cũng không cho chàng vẽ. Đã xin phép ai chưa mà tự tiện vẽ "chùa" người mẫu hả?

(Từ "chùa" ở đây được dùng như nghĩa trong "wifi chùa", tức là hàng free)

- Vườn của ta, người của ta, có gì mà không được? - hắn bình thản trả lời.

- Cái gì? Ta là của ngươi khi nào? Trên người ta có chỗ nào ghi là của ngươi chắc? Ngươi chưa có đánh dấu chủ quyền gì trên người ta nên đừng có lắm lời nhớ!

Ban nãy vừa có chút xúc động với hắn, còn bây giờ, hai chữ "xúc động" đã bị đá văng ra khỏi quyển từ điển trong não nàng.

Hắn vốn định nói gì nữa nhưng lại thôi. Nói nhiều không phải "phong cách" của Uchiha, dùng hành động vẫn là nhất.

Trước khi nàng kịp nhận ra điều khác thường, tay phải của hắn đã di chuyển tới cần cổ nàng, ngón tay nắm lấy cổ áo phải và kéo sang, để lộ ra làn da trắng nõn và trên đó in một vết sẹo mờ trông như vết cắn.

- Cái này được xem như là "đánh dấu chủ quyền" không? - hắn tà mị hỏi, mắt liếc sang nhìn nàng.

Sakura đột nhiên bị hắn "kéo áo" ra giữa ban ngày ban mặt như vậy thì không khỏi xấu hổ, tay vội kéo vạt áo che lại, giận đùng đùng quát hắn.- Cái tên biến thái này, sao ngươi giữa ban ngày ở nơi công cộng giở trò với ta? Đồ dâm dê đê tiện, đồ sắc lang...

Đối với cơn giận của nàng, hắn chỉ thờ ơ nhún vai đáp:

- Dù sao nơi này cũng chỉ có ta với nàng, nàng còn ngại gì?

- Tất nhiên là ngại ngươi rồi. Ở với ngươi mà không đề phòng thì cầm chắc cái chết.

- Đừng nói sang chuyện khác nữa, nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Muốn ta trả lời chứ gì? Được thôi, ta nói luôn, KHÔNG CHẤP NHẬN. Ngươi có bằng chứng vật chứng gì mà nói đó là của ngươi?

Nhếch môi lên, ra là nàng thích chơi khó chứ gì? Hắn chấp hết.

- Tenten luôn phái Haruka theo dõi chúng ta, vậy nàng nghĩ sao nếu đi tìm nó đang ở đâu đó quanh đây rồi nhờ nó chiếu lại lúc ta "đánh dấu" nhỉ!

Haruka nấp sau bức tường gần đó nghe thấy mà sợ run bần bật. Bộ tên này có mắt dán trên tường sao mà đang vui vẻ với cô chủ vẫn biết nó đang ở đây, nó trốn kĩ thế cơ mà? Tên này tuyệt đối không phải dạng vừa đâu!

Nàng biết hắn không nói đùa, tính của con phượng hoàng này với Tenten nàng còn lạ lẫm gì nữa. Tenten biết mình không có khả năng vượt qua mê cung nên mới phái Haruka bay một đường thẳng đến đây theo dõi bọn họ. Rồi lúc nó về thì hai chủ tớ ngồi uống trà ăn bánh quy xem kịch hay, đấy là còn chưa biết có rủ thêm ai xem cùng nữa không, càng đông càng vui mà! Thời điểm hoàn hảo để dùng kinh nghiệm lâu ngày là đây, oánh nó không nổi thì... Chuồn.

Nâng gối, căn chuẩn mục tiêu rồi hạ xuống một phát vào chân hắn. Sasuke nhíu mày vì đau, tay ôm nàng hơi buông lỏng. Tay trái ngang được giải phóng co lại, khuỷu tay củ chỏ thẳng vào sườn hắn (đau đấy). Lực không đủ để gây sát thương nhưng cũng đủ làm hắn đau mà buông nàng ra. Sakura chộp lấy cơ hội ngàn năm chạy thoát thân. Đến cạnh con suối, xác định là đảm bảo khoảng cách an toàn với hung thần, nàng quay đầu lại nhìn hắn, lè lưỡi trêu tức:

'Giỏi lắm, dám giở trò đánh lén với ta à? Để xem khi ta bắt được nàng còng dám thế nữa không' Lần này đến lượt hắn giận rồi đấy.

'Haruno Sakura, mày thảm rồi' Inner thầm nhủ.

Thấy tên "hung thần" đang tiến đến gần, xung quanh hắn là một mây đen kịt, sấm chớp đùng đùng, nhiệt độ xuống tới con số âm, Sakura bắt đầu hối hận về việc ban nãy (muộn rồi chị ạ), nàng có mạnh tay quá không? (Chẳng lẽ là không mà sặc thành ra như thế à?)

Thôi thì một phút lầm lỡ cũng đã xảy ra rồi, phóng lao phải theo lao thôi, chạy tiếp vậy! Xoay người nhắm mắt cắm đầu định chạy tiếp mà nàng vô tình quên rằng đằng sau không phải là mặt đất mà là mặt nước. Đen đủi hơn, một hòn đá phía sau đang nằm ở một vị trí rất chi là không phong thủy. Dẫn đến tình hình như sau:

Sakura cứ cắm đầu chạy theo hướng sông nước thẳng tiến mà vẫn không hay biết gì. Rất may là vẫn còn có người tỉnh táo, Sasuke phóng thật nhanh đến chỗ nàng.

- Cẩn thận!!!

Sakura nghe tiếng hắn mới mở mắt ra nhưng không kịp nữa mà chới với trên mép bờ "phân vân" giữa ngã ra trước hay sau thì Sasuke đã kịp tóm lấy tay nàng bước lên một bước lấy đà kéo lại.Khốn nạn thay, hắn lại vấp phải cái viên đá bất lịch sự nằm giữa đường đấy nên ngã về trước đẩy luôn nàng theo...

"TÙM"

Nước bắn tung toé sang hai bên bờ, hai người ngoi lên từ mặt nước, cũng may là không đến nỗi sâu, không chết đuối được. Nhưng mà Sakura thì chưa chuẩn bị tinh thần nín thở nên bị sặc nước từ phổi lên đến tai mũi họng. Hắn tất nhiên là không bị làm sao rồi, người tôi luyện lâu năm chứ có phải con gà mờ như nàng đâu!

Ho sặc sụa một lúc đến chảy nước mắt nước mũi ra mới tạm ổn lại, trợn mắt mũi lên nhìn cái tên kia mà xả giận:

- Cái tên đáng ghét kia, tại ngươi mà ta thành ra như thế này đấy!

- Tất cả đều là tại nàng trêu tức ta nên mới thành như vậy.

- Ta mặc kệ - nàng gân cổ lên mà cãi - Bây giờ ta ướt từ đầu xuống chân như con chuột lột thế này thì đi về kiểu gì? Bắt đền đi!!!

- Thì cùng lắm là nàng một mình ở tạm đây qua đêm hong khô quần áo chứ sao! (Nói như đúng rồi ý)

Khoan, hắn nói một mình nàng tức là sao?

- Này nhớ, ngươi nhìn xem mình ướt khác quái gì ta mà còn đòi lết xác về nổi?

Hắn nhún vai đáp:

- Ta khác, nàng khác, ta có ướt cũng chẳng sao, còn nàng... - hắn bỗng nhiên nhếch mép cười tà mị nhìn xuống người nàng.

Sakura đầu ba dấu hỏi chấm nhìn theo ánh mắt hắn cúi xuống nhìn người mình.

- Á...

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng xấu hổ đỏ mặt tía tai quay lưng lại, hai tay chắn trước ngực. Quần áo của nàng do ngấm nước nên bám chặt vào người, từng đường nét hoàn hảo của cơ thể lộ ra trước mắt, đã vậy váy của nàng toàn làm từ lụa và vải mỏng mùa hè nên trở nên tương đối... trong suốt.

- Nhìn cái gì mà nhìn! Thích chết à? - nàng lườm một cái khi thấy ánh mắt ai đó không rời khỏi người mình.

Lời cảnh cáo của Sakura đã làm hắn tỉnh lại một chút, ho khan vài cái rồi chuyển ánh mắt đi. Khỉ thật, sao cơ thể nàng lại hấp dẫn hắn đến vậy? Tóm lại là ở lâu dưới này không tốt.

Leo lên bờ xong, hắn đưa tay hướng phía nàng, mắt nhìn sang chỗ khác nói:

- Lên bờ thôi, ở lâu dưới nước sẽ bị cảm lạnh.

Kể ra hắn nói cũng đúng, Sakura đành miễn cưỡng đồng ý nhưng trước khi nắm lấy tay hắn thì...

- Ngươi nhắm mắt lại đã.

Thấy hắn đã nhắm chặt hai mắt lại, nàng mới nắm lấy tay hắn để hắn kéo lên bờ. Nào ngờ, vận xui chưa hết, viên đá ban nãy vẫn nằm nguyên chỗ không phong thủy đấy một lần nữa hại nàng vấp phải rồi đâm thẳng đầu vào lồng ngực hắn (cú này đau đấy)

Sasuke lúc này mới mở mắt ra nhìn nữ nhân trên ngực mình, mở miệng trêu chọc.

- Nàng thế này là đang khiêu khích ta sao?

- Khiêu khích cái đầu nhà ngươi ý, tại cái viên đá chết tiệt kia thôi chứ cái mặt ngươi ta thèm vào. - bực thật, hôm nay là cái ngày khốn nạn gì không biết. Hay đây là do đi chơi không xem ngày hoàng đạo?

- Là nàng nói không thèm đấy nhé! - hắn đột nhiên buông nàng ra, lùi lại vài bước.

Trong phút chốc không có ai che chắn, cả dáng người nàng lộ ra dưới lớp vải mỏng. Sakura mặt lại bừng lên theo phản xạ tự bảo vệ nhưng cũng tự hại chính mình nhảy ra vồ lấy hắn ôm chặt.

- Sao ôm ta chặt thế? Tưởng không thèm cơ mà? - hắn tuy miệng cười nhạo nàng nhưng vẫn vòng tay ôm chặt lấy Sakura.

Ngẩng đầu lên càu nhàu.

- Hừ! Chẳng qua là bất đắc dĩ thôi chứ ta thà chết còn hơn là ô... Uhm...

Sakura kinh hãi trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai phóng cực đại trước mắt mình, môi hắn áp chặt lấy môi nàng chặn mọi lời nói khó nghe từ nàng.

- Nàng nói nhiều quá.

Môi hắn mấp máy một câu rồi lại tiếp tục trở lại với đôi môi anh đào, tay nâng cằm nàng lên để Sakura không có cơ hội né tránh hắn.

Mất một lúc nàng mới có khả năng tiếp nhận được hắn, hai tay ôm cổ hắn từ từ đáp trả.

Haruka ngoài kia nhòm vào mà chán nản nghĩ.

'Khổ chưa kìa, cô chủ lại bị cưỡng hôn lần nữa. Mà... Hai người này cũng thật là... toàn diễn mấy cái cảnh không phù hợp với thiếu nhi, mà mình thì toàn phải nhìn mấy cái này!

***** End Flashback *****

Sasuke ngồi ngắm bức tranh ngày hôm đó mà bao nhiêu kí ức cũ ùa về. Những bức tranh vẽ lại những khoảnh khắc hạnh phúc chỉ có nàng và hắn. Tiếc là tranh còn đây mà người đã đi mất rồi.

Vậy mới nói, không có gì trường tồn, bất diệt với thời gian. Kí ức là kí ức, quá khứ là quá khứ, dù kí ức có đẹp đến mấy cũng chỉ mãi nằm yên trong quá khứ, chỉ còn lại có thực tại tàn khốc mà thôi.

34. Chương 31: Đánh Cược

Trong nhà ngục tối tăm, ẩm ướt, bẩn thỉu, hôi thối, một cô gái đang ngồi thu mình trong góc phòng, bao quanh là bốn bức tường đá dày cộp. Cả căn phòng tối om chỉ được chiếu sáng qua ánh mặt trời yếu ớt lọt qua song sắt trên cửa sổ. Căn phòng lúc này thật giống với tiền đồ của nàng, tối đen như mực, không có tương lai tươi sáng.

Nàng đã từng một thời là một vị thánh được nhiều người xem trọng, còn bây giờ, nàng được coi như một tên tội phạm, sát nhân máu lạnh. Thời hoàng kim đã qua, còn hiện tại là thời kì sụp đổ của mọi thứ. Mọi người khinh rẻ, ghê sợ, bị người mình yêu vứt bỏ, coi thường, tại sao nàng lại phải chịu những thứ này cơ chứ? Nàng đã làm gì sai?

- Người không làm gì sai cả.

Nghe được một giọng nói lạ trong phòng kèm với tiếng cửa mở, Sakura ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đàn ông rất tự nhiên bước vào căn phòng rồi đóng cửa lại, tiến tới trước mặt nàng rất giữ khoảng cách.

- Ngươi là ai?

- Xin tự giới thiệu, tên tôi là Yakushi Kabuto, hân hạnh được diện kiến Thánh nữ.

Thánh nữ? Nàng cười mỉa mai, danh phận cao như vậy đâu còn đến lượt nàng nữa!

- Không dám. Hiện giờ ta đâu còn là "Thánh nữ" quyền cao danh trọng như vậy.

- Thánh nữ được chọn bởi Thần đế, phải hay không đều đã sớm được quyết định rồi.

- Ngươi muốn gì?

Sakura không quen với cái kiểu nịnh nọt này nên vào thẳng vấn đề chính luôn, hắn muốn gì?

Nhếch mép cười nói:

- Quả nhiên là Thánh nữ có khác. Rất thông minh.

- Ta không muốn mất nhiều thì giờ với người lạ, dù ta không quan tâm lắm làm sao ngươi vào được đây nhưng chắc chắn không phải để giúp ta không công - nàng nhàn nhạt phân tích.

'Cô gái này... Quả không phải là chỉ mang cái danh vọng không thôi. Ta có thể hiểu được đôi chút về lựa chọn của Thần đế'

Hắn bỗng dưng quỳ một chân xuống trước mặt Sakura, đưa một tay nâng cánh tay phải của nàng lên.

- Chúng ta sẽ nói vào vấn đề chính, nhưng trước hết... - hắn sắn tay áo Sakura lên, để lộ ra vết thương vẫn còn rỉ máu trải dài từ mu bàn tay đến gần khuỷu tay -... Ta nên chữa vết thương của cô đã.

Sakura trợn mắt kinh hãi nhìn kẻ vẫn điềm tĩnh trước mắt. Vết thương này nàng đã che giấu rất kĩ, làm sao hắn biết được?

Ánh sáng màu xanh lam nhạt từ bàn tay hắn để trên miệng vết thương dần chữa lành nó.

- Không khó để nhận ra cô bị thương, chỉ cần nhìn qua cách cử động đều tránh phần tay đó là được.

Ánh mắt nàng cụp xuống, trầm mặc không nói gì nữa. Thấy vậy, gắn đưa tay đẩy gọng kính lên, đọc ra suy nghĩ của nàng.

- "Một người lạ còn biết được mình bị thương, vậy mà hắn còn không buồn quan tâm", có phải cô đang nghĩ vậy không?Sakura lần hai kinh hãi, đồng thời càng đề cao cảnh giác. Tên này tuyệt đối không phải bình thường.

- Không cần nhìn ta nghiêm trọng như vậy, ta chỉ nói ra những gì ta thấy thôi. Mạo muội hỏi chuyện riêng một chút... "Hắn" mà cô nghĩ đến không phải là Hoả Vương chứ?

- Phải. Thì sao? - nàng thẳng thắn thừa nhận.

- Ồ... - hắn bật cười vài tiếng - Nếu là thế thật thì câu chuyện tình này có vẻ bi thương nhỉ!

Chữa xong tay cho nàng, lành lặn đến mức không còn lưu lại chút sẹo nào, Kabuto đứng dậy lui lại vài bước.

- Bị chính người mình yêu quy cho mọi tội danh: gián điệp, kẻ trộm, sát nhân, cô chắc là thất vọng về hắn lắm!

Ánh mắt Sakura càng trở nên sắc bén quan sát kẻ lạ mặt.

- Đối với hắn, cô là gì? Điều này ch...

- Chẳng là gì cả - nàng cắt đứt lời hắn - Hắn đã trả lời ta như thế, được chưa?

Kabuto vẫn thản nhiên cười nói, không dễ dàng mà buông tha cho quân cờ chủ chốt được.

- Thì ra là cô yêu đơn phương à? Xin chân thành chia buồn...

-.... - Tên khốn này...

- Nhưng cũng đừng đau buồn quá, biết đâu là do bất dắc dĩ nên hắn nơi phải nói vậy thôi. Theo như những tin đồn ta từng nghe thì hắn hết mực sủng ái và yêu chiều cô, ta nghe đúng chứ?

Lời hắn nói như làn sóng khơi dậy nỗi đau đè nén trong trái tim nàng. Phải mất rất nhiều công sức cùng thời gian để chôn nó xuống thật sâu nhưng lại chỉ mất có vài giây để đào nó lên, phơi bày ra trước mắt.

Nhận thấy những biến hoá trên khuôn mặt Sakura, hắn biết mình đã sắp đi đến thành công, bây giờ chỉ việc đổ thêm chút dầu vào lửa nữa thôi.

- Vậy là ta đã nghe đúng!

- Đừng vòng vo nữa, rốt cuộc ngươi muốn cái gì thì nói thẳng ra luôn đi.

Đối với mấy kiểu hành động bỉ ổi chọc vào nỗi đau người khác này đã làm nàng thấy chán ghét, tức giận gần như là phẫn nộ với kẻ trước mắt.

- Được thôi, nếu cô muốn nói thẳng vào vấn đề, ta sẽ nói luôn: Hôm nay ta đến đây là muốn... Đánh cược với cô.

- Nguy to rồi, hoàng thượng - một người lính bộ dạng tả tơi, bầm dập như vừa đánh nhau đẩy cửa xông vào thư phòng quỳ xuống trước hắn.

- Có chuyện gì?

Hắn khẽ nhíu mày, đặt quyển tấu chương sang một bên. Nhìn qua quân phục của tên lính thì biết hắn từ ngục tối đến. Ngục tối? Không phải có chuyện gì xảy ra với nàng chứ? Linh cảm hắn mách bảo rằng chắc chắn là có chuyện chẳng lành. Quả nhiên...

- Có một kẻ lạ xông vào ngục tối lần lượt hạ một loạt lính canh. Hiện... Hiện... - hắn ấp úng không biết nói thế nào nữa...

- Làm sao? - Sasuke giật dữ rống lên quát. Lạy trời linh cảm của hắn là sai.

Tên lính thấy Hoàng thượng nổi giận, không dám vòng vo nữa mà run rẩy khai.- Hiện giờ hắn đang ở phòng giam của Thánh n...

Trước khi tên lính kịp kết thúc câu nói, hắn đã biến mất từ lúc nào, phía trước là cánh cửa mở toang hoang.

- Đánh cược? - Sakura trợn mắt đầy ngạc nhiên nhìn hắn.

- Phải.

- Hiện giờ ta đến một xu dính túi cũng không có. Đặt cược cái gì chứ!

- Đừng hiểu nhầm, thứ ta muốn cô đặt cược không phải là tiền, mà là... Sức mạnh của cô.

- Sức mạnh của ta? - nàng chạm lên bàn tay mình rồi lãnh đạm nói - Ngươi cũng đã tự thấy rằng ta đã mất đi sức mạnh, đến cả khả năng tự chữa cũng không còn. E rằng lần này ngươi phải tay không trở về rồi.

- Sức mạnh của cô không phải mất đi mà chỉ là bị kìm nén lại, nguyên nhân tác động lớn nhất đó chính là tinh thần bị suy sụp.

Sakura im lặng không nói gì. Không sai, nàng cũng đã từng nghe chị nói qua về chuyện này, cuộc sống ở Thiên giới của nàng rất hoàn hảo không lo nghĩ, nhưng ở đây...

- Ta có thể giúp cô hồi phục sức mạnh.

- Nội dung của cuộc đánh cược là gì?

- Đơn giản thôi, ta và cô sẽ cùng đánh cược tình yêu của hắn đối với cô - hắn cười nói, quan sát thái độ của nàng rồi tiếp tục - Hiện giờ chắc hắn cũng đang đến đây rồi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Ta sẽ bắt cô đi, nếu hắn phái người đi tìm cô thì chứng tỏ ràng hắn còn yêu cô, thế có nghĩa là cô thắng. Còn nếu hắn không đi tìm mà thay lòng đổi dạ thành thân với kẻ khác, cô coi như thua.

- Nếu ta thắng thì sao?

- Nếu cô thắng, ta sẽ giúp cô giải oan và đưa cô về đoàn tụ với hắn. Còn nếu cô thua - hắn nhếch mép cười - cô sẽ phải cho ta mượn sức mạnh của cô. Thế nào, Thánh nữ, cuộc đánh cược lần này không phải quá có lợi cho cô sao? Hơn nữa, ta tin rằng cô cũng đã muốn làm chuyện này lâu rồi, đây chính là cơ hội tốt đó.

Dứt lời, hắn đưa tay ra trước nàng như chờ đợi câu trả lời của Sakura.

Còn nàng thì đang ở giữa ranh giới của đồng ý và từ chối. Đúng là nàng có suy nghĩ này, muốn thử xem có thật rằng nàng chẳng là gì đối với hắn không, điều kiện cũng không bất lợi cho nàng, chỉ là sức mạnh thôi mà, nàng cũng chẳng cần.

'Suy nghĩ cho kĩ đi, đây không phải là chuyện nên quyết định một sớm một chiều đâu. Mày còn chưa xác định được hắn là bạn hay địch, có giở trò gì không, tốt nhất đừng có làm liều. Sakura, lần này hãy nghe tao, từ chối đi' Inner kịch liệt khuyên can, giống như lần trước, nó có linh cảm không tốt chút nào nếu không muốn nói là cực xấu.

'Xin lỗi, nhưng ta đã có quyết định rồi'

"Rầm"

Cánh cửa phòng giam được mở toang ra.

Một thân ảnh to lớn đứng sừng sững trước cánh cửa, đôi mắt đen sắc bén đảo một loạt qua căn phòng trống rỗng không bóng người, chỉ có duy nhất một mảnh giấy trắng ở giữa căn phòng.

Cất từng bước nặng nề đi tới giữa phòng, khom người nhặt mảnh giấy lên đọc.

Khuôn mặt không còn giữ được vẻ bình tĩnh nữa, bao nhiêu lo lắng, kinh ngạc được bộc lộ đủ trên gương mặt xuất chúng đó. Hai bàn tay hắn siết chặt hai mép giấy.

'Ta nhất định sẽ đưa nàng an toàn trở về, Sakura'

Hai ngày sau khi cuộc đánh cược bắt đầu, kết quả đã xuất hiện.

Hôm nay toàn bộ người dân ở Konoha tập trung ở quảng trường, nghe nói là có lệnh triệu tập của Hoàng thượng để thông báo một tin mới. Sakura và Kabuto mặc áo choàng chùm mũ khuất mặt cải trang làm người hành khất hoà vào dòng người.

Rất nhanh sau lệnh tập trung, mọi người đa phần đều xuất hiện, các vị đại thần cấp cao, các vị cố vấn và kì lạ hơn là có thêm cả sứ giả của Lôi quốc đến.

Hoàng đế Uchiha trong phong thái uy nghiêm xuất hiện trên điện cao trước toàn dân chúng.

Những lời hắn nói trước đó một chữ cũng không lọt vào tai nàng, trong đôi mắt xanh chỉ dán chặt vào hình bóng hắn cùng bao nỗi nhớ, mong chờ, hồi hộp và hy vọng. Có vẻ như tình yêu nàng dành cho hắn không hề mất đi mà chỉ càng lớn hơn, Sakura đã đặt rất nhiều hy vọng vào cuộc đánh cược này, thử một lần nữa tin tưởng vào con người lạnh lùng, tàn nhẫn đó xem.

Kabuto cười nham hiểm quan sát biểu hiện của nàng.

'Thật ngu ngốc'

Người ta nói không nên quá tin tưởng vào một ai, bởi ngay cả cái bóng của bạn cũng bỏ bạn đi trong bóng tối đấy thôi. Và chính lẽ đó, kết quả đã phá tan tất cả mọi hy vọng trong nàng.

"Để mối quan hệ liên minh giữa Lôi quốc và Hoả quốc càng thêm bền chặt, ta và công chúa Lôi quốc, Kusuda Karin sẽ lên duyên phu thê, tháng sau tổ chức hôn lễ kết giao"

35. Chương 32: Ta Sẽ Khiến Ngươi Phải Trả Giá Thật Đắt

- CÁI GÌ???

Hàng người kinh ngạc thốt lên, khiếp sợ nhìn về phía hoàng đế trên cao. Tenten trợn to hai mắt hãi hùng nhìn về phía hoàng huynh, có phải nàng nghe nhầm không?

Nỗi khiếp sợ còn chưa dứt thì những lời băng lãnh đã tiếp tục.

"Còn về việc của Thánh nữ, dù người mang tội danh không thể tha nhưng nể tình người đã từng có công lớn nên sẽ được tha tội chết. Truyền lệnh phế Thánh nữ, giáng xuống làm thường dân"

Mọi người tựa như bị sét đánh ngang tai, sốc nặng. Hoàng thượng kết hôn với công chúa Lôi quốc đã là chuyện không thể chấp nhận được, lại còn chuyện phế Thánh nữ nữa thì hỏi xem ai chịu phục. Từ trước đến giờ họ một lần cũng không tin là nàng làm chuyện tàn nhẫn như vậy, thậm chí có người đồn rằng là do ả công cháu kia ra tay hãm hại nàng. Còn nữa, ai cũng biết rằng mối quan hệ từ trước của hai quốc gia này ra sao, Hoàng thượng sao có thể rước kẻ địch về nhà?

Tiếng xì xào bàn tán rầm rộ lên, không ai chịu phục chuyện lần này, có quá nhiều điều kì lạ, tất cả mọi người dân đều đứng về phía Sakura bênh vực nàng. Nhưng, có lẽ tâm trí lúc này của Sakura không hơi đâu mà nhận ra điều đó. Đôi mắt long lanh luôn vui vẻ mọi ngày nay đã phủ một tầng sương mỏng, nhắm chặt lại không muốn mở ra như nàng muốn tin rằng đây chỉ là một cơn ác mộng, mở mắt ra mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, như khi nàng cùng hắn hạnh phúc bên nhau.

Thực tại đau lòng, có nhắm mắt đi rồi mở mắt lại nàng cũng chỉ thấy một sự thực cay đắng rằng hắn đã mãi vứt bỏ nàng, vứt một phế cờ.

- Xem ra ván cược này ta đã thắng rồi - Kabuto bước đến bên cạnh nàng nói.

Nàng không nói gì, mắt nhắm chặt lại, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại ép cho nước mắt chảy ra, hai hàm răng cắn chặt. Có phải nàng đã sai khi hy vọng quá nhiều vào hắn không? Nếu không thì tại sao bây giờ tim nàng lại đau đến vậy? Thì ra đây là cái gọi là tình yêu của hắn, à không, không phải là yêu, chưa bao giờ là yêu cả. Bởi nếu là yêu, hắn sẽ không thoải mái như vậy khi vứt bỏ nàng. Đau đớn thay, sự tồn tại của nàng bấy lâu này lại làm hắn khó chịu đến vậy, làm cản trở tình yêu của hắn. Người hắn yêu là Karin cơ mà, vậy nên nàng vừa biến mất hắn đã công bố kết hôn với cô ta, nhìn hai người họ ban nãy trên điện còn rất hạnh phúc, hắn đã cười.

- Chúng ta đi thôi - Lưu tại nơi này lâu không tốt, rất dễ bị phát hiện.

Kabuto đặt tay lên vai nàng niệm ấn, trong nháy mắt, hai người biến mất.

Hắn đã dịch chuyển bọn họ đến một ngọn núi cao vắng bóng người. Tại đây cảnh vậy thưa thớt, từng cơn gió heo may lạnh lẽo va vào người nàng.

Đưa nàng đến nơi đây, Kabuto tự động biến đi chỗ khác, hắn biết đây là lúc nên để nàng một mình suy nghĩ, tự quyết định con đường tương lai của mình sau ngày hôm nay.

Bầu trời khoác một chiếc áo màu huyết âm u, đằng xa kia là mặt trời vĩ đại đang dần đi xuống khuất sau dãy nũi. Cảnh hoàng hôn này có chút gì đó quen thuộc mà cũng thật xa lạ. Nhắm mắt lại tìm kiếm hình ảnh này trong kia ức, một chuỗi hình ảnh cùng thanh âm ôn nhu tái hiện lại.- Thích chứ?

- Ừm.

- Nếu nàng thích, ta sẽ thường xuyên đưa nàng đến ngắm hoàng hôn.

- Thật chứ? Không phải chàng rất bận sao?

- Chỉ cần nàng muốn thì chuyện gì ta cũng có thể làm.

.....

- Ta rất vui vì có nàng bên cạnh.

- Ta cũng vậy.///

Phải rồi, là khi nàng cùng bên cạnh hắn ngắm hoàng hôn. Nhìn họ khi đó thật chẳng khác gì những cặp đôi mới yêu cả, bản thân nàng cũng từng nghĩ như vậy, nghĩ rằng, hy vọng rằng hắn cũng yêu nàng.

Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Tuyệt vọng là tâm trạng của nàng lúc này. Khung cảnh quen thuộc vẫn còn đó, lời hứa vẫn chưa hề biến mất nhưng lòng người đã đổi thay theo năm tháng. Khung cảnh đẹp thân quen như vậy mà Sakura cảm thấy thật xa lạ. Nàng không thể dừng được việc tự trách mình được rằng tại sao khi đó lại ngu đến mức mù quáng mà chọn tình yêu thay vì gia đình.

'Đừng tự trách mình nữa, Sakura' Inner ngậm ngùi hiện ra an ủi, nó biết Sakura đã chịu đả kích rất lớn nên tâm lý bất ổn, rất dễ quyết định sai lầm.

'Lẽ ra tôi nên nghe lời cô, không chấp nhận vụ cược này. À không, tôi không sai. Sự thực không phải quá rõ ràng rồi sao, cũng nhờ quyết định sáng suốt của tôi lần này nên chúng ta mới biết rõ bộ mặt thật của hắn. Tôi không có lỗi'

'Nhất định là có uẩn khúc gì đó. Không hơi đâu hắn lại lấy ả cả, cô biết hắn yêu cô...'

'Cô im đi' nàng giận dữ quát to 'Thế nào gọi là yêu chứ? Yêu là đi phản bội người ta như vậy à? Sự thật lù lù như vậy ra rồi cô còn muốn nói gì nữa'

Inner không nói gì nữa, bản thân cô ta cũng không biết giải thích sao bây giờ?

'Cô không có lỗi' nó chỉ biết nói như vậy.

'Đúng, ta không có lỗi' nàng lạnh lùng nói 'Là hắn có lỗi. Hắn là kẻ đã lừa dối ta, vứt bỏ ta, phản bội ta'

'Sakura...' Inner không tin vào tai mắt mình, chỉ trong phút chốc nàng ta đã thay đổi thành bộ dạng như vậy.

'Hắn đã hủy hoại danh dự của ta, biến ta thành kẻ tội đồ không nơi dung thân trong khi hắn ngồi theo dõi ta từng bước sụp đổ'

Lấy trong áo ra chiếc vòng đã phong ấn nàng trước đây, điều khiển nó lơ lửng trên lòng bàn tay mình chứ không cầm như coi nó thật bẩn thỉu, không đáng để nàng chạm vào. Đôi mắt nàng mở ra nhưng không còn một màu lục bảo thuần khiết nữa mà màu xanh đã chuyển sang màu đỏ vẩn đục nhuốm đầy hận thù, đau đớn tích tụ, thang âm lạnh lẽo chưa từng có vang lên.

- Ta, Haruno Sakura thề rằng sẽ trả thù kẻ đã hại ta thành như ngày nay, sẽ khiến hắn phải chịu đau đớn, sống không bằng chết, khiến hắn mất đi những gì hắn yêu quý nhất...

Bàn tay nàng nắm chặt lại, ánh mắt lạnh băng nhìn chiếc vòng trước mắt dưới sức mạnh của mình mà vỡ làm đôi.- Uchiha, Sasuke, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá thật đắt.

"Lách cách"

Hai nửa của chiếc vòng rơi xuống đất nằm cách xa nhau cũng như tình yêu và mối liên hệ giữa hai người đã vỡ làm hai, mãi mãi không thể hàn gắn.

”RẦM”

Cánh cổng bị đạp tung ra đến nỗi gãy bản lề, một cô gái đùng đùng giận dữ bước vào, mặc cho quân lính ngăn cản.

- Quận chúa, xin người hãy ra ngoài. Hoàng thượng đã có lệnh kẻ nào tự tiện bước vào sẽ...

- CÂM MIỆNG!!! Ngươi nói một câu nữa ta sẽ chu di cửu tộc nhà ngươi - Tenten quát to, đạp tên lính đang tái mặt sang một bên, giẫm đến nứt cả sàn đá đến Thư phòng, phá cửa xông vào trong.

- Muội có còn coi quy củ của hoàng cung ra cái gì không? - Sasuke ảo não nói.

- Vậy huynh có còn coi tình cảm của con người ra cái gì không? - Tenten không kìm được mà hét lên, đôi mắt vằn lên những tia máu.

- Ta không đến nỗi máu lạnh như vậy - hắn điềm tĩnh đáp, một lần cũng không ngẩng đầu lên nhìn hoàng muội.

Lời nói của hắn rất khó nghe làm tai nàng không tiếp nhận nổi, tức giận từ ban nãy bùng phát đến kịch điểm.

- Vậy ban nãy huynh mới nói cái gì? Cái gì mà kết giao với cả phế Thánh nữ. Giỏi thì nói cho rõ x...

Cánh cửa vừa mới được khép lại lần nữa bị đạp tung ra. 4 người với bốn khuôn mặt lửa giận bừng bừng bước vào.

- Cậu nói cho rõ xem, cậu kết hôn cái gì? (Naruto)

- Tại sao tự nhiên lại chui đâu ra con ả khốn nạn kia? Cậu giải thích rõ cho tôi ngay! (Ino)

- Phế, phế cái gì? Tôi cho cậu nói lại! (Neji)

- Cậu biết là nói đùa không hay đúng không? Khai ra hết cho tôi mọi chuyện. (Shikamaru)

4 người họ không chút kiêng nể hay có tôn kính gì ở đây mà thẳng thắn xưng hô bình thường, gằn giọng mà hỏi.

Trái lại với tâm trạng nóng nảy của 5 người, hắn vẫn rất điềm tĩnh không cáu giận, hoặc đó chỉ là cái mặt nạ bên ngoài.

- Tất cả là sự thật.

Lời thừa nhận của hắn thành công làm bọn họ sôi máu nghiến răng nghiến lợi quát thét.

- Cậu điên rồi, Sasuke!

- Tôi tuyệt đối không chấp nhận, cậu có biết cậu muốn kết hôn với ai không? Đó là con của kẻ thù không đội trời chung với gia tộc, cậu ngu đến nỗi rước giặc về nhà sao? - Naruto thét vào mặt hắn, tay nắm chặt.

- Tôi biết.

- Cậu biết vậy sao còn làm vậy? Vậy còn Sakura thì sao? (Ino)

- Phế bỏ - hắn vô tình trả lời hai chữ.

- Nực cười! Sakura là thánh nữ, có phế cũng không đến lượt phàm nhân như cậu phế. Việc cậu đang làm chính là chống lại với Thần đế, cậu chán sống rồi sao? (Shikamaru)- Cô ta là tội nhân, không giết cô ta đã là nhân từ lắm rồi. Các cậu mong gì hơn ở tôi.

- HUYNH IM ĐI!!!

Tiếng rống của Tenten đã làm mọi người im bặt kinh ngạc ngước mắt nhìn về phía nàng.

- Đến giờ ra vẫn không ngờ rằng Sakura lại có thể yêu một người như ”ngài”...

Một tiếng "ngài" của nàng đã khiến Sasuke phải ngẩng lên kinh ngạc nhìn muội muội. Từ trước đến giờ dù Tenten có giận đến đâu cũng không bao giờ gọi hắn xa cách như vậy. Nhưng lần này...

- Hoá ra bấy lâu nay đều là ngài chỉ đùa giỡn với tình cảm của cậu ấy, chán thì vứt bỏ. Ngài không thấy mình thật hèn hạ không xứng bậc quân tử hay sao? Hơn nữa, ngài là kẻ bất hiếu bất kính không xứng đáng với gia tộc này.

Tay Sasuke siết chặt lại thành nắm đấm, ánh mặt cụp xuống vô định. Trong lòng hoàng muội, hắn chỉ là kẻ vô lại như vậy thôi sao?

- Kết hôn với kẻ thù, phụ lòng tin của người yêu mình, thật thảm hại! Ta, Uchiha Tenten, kể từ ngày hôm nay không còn bất cứ huynh muội gì nữa - nàng dõng dạc tuyên bố.

- Tenten... - 4 cặp mắt kia trợn lên nhìn nàng, chỉ riêng con mắt trầm lạnh của hắn vẫn tránh xa nàng.

Không dứt tình mà đoạn tuyệt mối quan hệ huynh muội với người thân duy nhất còn lại của nàng. Nàng đã từng cảnh cáo rằng nếu hoàng huynh làm tổn thương Sakura, Tenten cả đời sẽ không tha thứ cho hắn, nàng sẽ thực hiện đúng như lời mình đã nói. Quân tử nhất ngôn.

Dứt lời, nàng không lưu luyến mà lạnh lùng, hờ hững rời đi.

Khi căn phòng chỉ còn lại có một mình Sasuke, hắn mới rời mắt khỏi bàn ngả lưng tựa lên ghế, tay đặt lên vai xoa bóp. Một động tác nhỏ nhưng cũng khiến tâm trí hắn ngập tràn hình bóng nàng.

Trước đây, Sakura cũng thường hay đến đây, bí mật chuồn ra sau lưng hắn bịt mắt.

****** Flashback ******

- Đố biết là ai? - giọng nữ cao lảnh lót vui vẻ vang lên, đôi tay nhỏ bé vươn lên trước che kín hai mắt hắn.

- Người của ta - hắn trả lời, môi nhếch lên hàm ý trêu chọc.

Sakura chu môi giận dỗi, hai tay áp chặt thêm gần giọng bật ra từng chữ:

- Sai bét! Ở đây không có ai tên là "người của ta" cả.

- Có nàng.

- Sai tiếp. Tên ta không phải là "nàng". Nàng là một danh từ chung chỉ phụ nữ. - tên khốn kiếp, dám chơi đểu nàng à?

Nhân lúc Sakura không để ý, hắn vươn tay trái lên nắm lấy cổ tay nàng rồi kéo cả người phía sau lên trước xông thẳng vào người hắn mà đâm, tay ôm eo nàng giữ lại để Sakura không bị ngã.

- Sakura - hắn nhẹ nhàng gọi tên nàng.

- Rất tiếc là vẫn không đúng. Trên đời này có rất nhiều người tên là Sakura và Sakura là tên gọi của một loài hoa, còn ta là con người - Sakura tiếp tục cãi cố.

'Này thì dám chơi bà này!!!'

Vốn đã quen với sự trêu chọc này, hắn rất biết rõ cách để làm nàng trật tự ngoan ngoãn nghe lời.Tay phải nâng cằm nàng lên buộc nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt mình, tiến sát mặt lại gần tà mị nói.

- Có phải lâu rồi ta chưa "dạy" lại nàng nên nhờn rồi phải không?

Không tốt, tuyệt đối không tốt. Tình hình hiện nay khiến chuông báo động nguy hiểm trong đầu nàng kêu liên tục. Nhìn cái mặt gian không tả nổi thế kia là các đỉnh nàng hiện đang "ngàn cân treo sợi tóc"

- Ớ... Hơ... Ta... Ta đâu dám. Mà... Bây giờ ta... ta có việc bận rồi. Cáo từ đi trước đây! - nàng muốn đứng dậy đẩy hắn ra rồi đánh bài chuồn nhưng đã bị hắn đọc ra ý định đó.

Rất nhanh, hai tay trấn nàng xuống ngồi im không cựa quậy được.

- Vừa hay ta có việc muốn nhờ nàng đây...

- Chàng rất tốt nhưng ta rất tiếc, ta có hẹn trước rồi. Có vì để sau, nhé!

- Ta là vua, mặc kệ là kẻ nào, nàng phải ở đây giúp ta. Nếu không... - cười đểu -... Một tháng ở yên trong phòng. Tuỳ nàng lựa chọn.

'Một tháng? Hắn bị điên à?' Nhốt nàng trong một căn phòng tẻ nhạt suốt một tháng trời. Giết nàng đi cho rồi! Tên khốn này, đã ai nói rằng hắn rất biết cách đe doạ tống tiền chưa? Đây là khả năng thiên phú đấy!

- Được rồi, được rồi! Rốt cuộc là chàng muốn gì mới tha cho cái mạng nhỏ xinh của ta? - nàng cáu kỉnh hỏi.

- Hn.... Ta đang mệt.

- Thì...? - hờ hững nhướn mày.

- Cho ta ngủ nhờ...

- =_=???

- Thôi quên đi, ta mỏi vai, bóp cho ta - hắn vừa nói vừa lấy tay bóp vai làm bộ uể oải.

Đắn đo cân xem mình có thiệt thòi gì không rồi mới chịu gật đầu đồng ý, ngồi dịch lại quỳ lên đệm lấy tay bóp đều lên hai vai hắn. Lực rất vừa phải, không mạnh cũng không nhẹ làm xua hết mệt mỏi mấy ngày nay.

Được một lúc thì tự nhiên hắn ngả vào người Sakura làm nàng giật mình hơi lay lay vai gọi.

- Ê... Ngồi thẳng lưng lên một ch... út...

Nhổm lên thì thấy hắn đã nhắm mắt ngủ từ lúc nào, hơi thở đều đều chứng tỏ hắn đã ngủ tương đối say. Quan sát kĩ thì mới nhận ra quanh mắt hắn có quầng thâm nhạt nhạt, đôi mày nàng nhíu lại có chút phật ý.

'Tch... Chắc lại thói tham công tiếc việc đây mà. Bó tay...'

Vốn muốn di chuyển người để hắn tựa vào ghế mà ngủ nhưng vừa khẽ cử động thì người hắn có chút động, mí mắt nhíu lại. Bàn tay hắn nhắm rất chuẩn bắt lấy bàn tay nhỏ kia nắm chặt.

'Ặc... Hắn giữ thế này thì chuồn bằng mắt à?'

'Thì cứ ngồi im đấy đi. Muốn lắm còn nhiều chuyện. Bày đặt

'IM ĐÊEEEE....'

'Ố hố hố... Chúc may mắn nha cưng ' Inner nháy mắt tạm biệt rồi lượn.

Sakura tất nhiên là không nỡ đánh thức hắn rồi, cũng không cáu gắt muốn chạy như ban đầu nữa mà dịu dàng cười duyên. Trìu mến nhìn người say ngủ trong lòng, nàng để hắn tựa vào vai mình mà ngủ, tay kia vòng lên ôm hắn, nắm lấy bàn tay kia.

Thực tế khi đó là hắn cũng chưa hẳn đã ngủ đâu. Đây gọi là kế điệu hổ li sơn. Kế này là của...

'Kế này của Ino công hiệu thật'

***** End Flashback *****

Tại cung Hàn Bắc, cung dành cho phi tần CẤP THẤP.

- Ngươi xem bộ vải này có phù hợp với ta không? - Karin hí hửng ướm vải màu nhung đỏ lên người hỏi cung nữ bên cạnh.

- Công chúa, người mặc gì cũng đẹp cả - ả người hầu bên cạnh nịnh nọt đến líu lưỡi.

- Ta biết ta đẹp mà nhưng vẫn phải là đẹp nhất. Không bao lâu nữa ta sẽ chính thức trở thành Hoả hậu, ước mơ từ tấm bé đã được thực hiện - ả đắc ý cười.

- Phải phải, người là đẹp nhất, trên đời này không ai sánh nổi với vẻ đẹp hoàn mỹ của công chúa. Chỉ sợ là lúc đó Hoàng thượng sẽ chết ngất trước vẻ đẹp của người.

- Tất nhiên rồi, ả Thánh nữ kia và chàng đã trở mặt thành thù, ta chỉ việc chiếm vị trí của ả trong lòng chàng mà thôi. A ha ha...

Tiếng cười the thé như xé vải làm cung nữ không khỏi rùng mình. Thật không tin nổi người như cô ta sao có thể trở thành Hoả hậu được chứ. So sánh với Thánh nữ mà nói thì đúng là đến 1/10 cũng không bằng nổi Thánh nữ của bọn họ. Đáng buồn thay, về chuyện của Người... Thật đáng thương..

36. Chương 33: Đến Chiến Trường

Sự biến mất bất thình lình của Sakura và tuyên bố của Hoả vương đối với nàng đã đem lại rất nhiều bất lợi và khó khăn cho Hoả quốc.

- Con chắc chứ, Yuki? - Thiên đế nhẹ giọng hỏi, đôi mắt bất ngờ có chút khó tin nhìn người con gái lạnh lùng phía trước.

- Chắc chắn - Yuki không do dự trả lời, đôi mắt xanh thường ngày hạ rõ ý chí quyết tâm của nàng, cả người tản ra hơi băng hàn lạnh lẽo.

Với khí thế của con gái, ông cũng không cách nào ngăn cản mà cũng không muốn ngăn cản, muốn ra tay trả thù. Bản thân là một người làm cha hỏi sao không đau lòng khi lần đầu tiên thấy con gái út của mình bị chính tình yêu bội bạc, phũ phàng vứt bỏ mà đau lòng, khổ sở nhuốm đầy đau đớn, hận thù. Đứa con gái cả không đành lòng để em gái chịu uất ức, tủi nhục thành ra như vậy nên một lòng hạ quyết tâm trả thù, tự biến mình từ một người thánh thiện, hiền lành thành một người lãnh khốc, tuyệt tình.

Kể từ khi kẻ phàm nhân đó hạ lệnh phế Thánh nữ cũng chính là tự tuyên bố đối địch với Thiên giới, đối địch với mẹ thiên nhiên. Thiên giới tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ nào dám phạm đến Thánh nữ của bọn họ, tuyệt đối không tha.

Và với sự trừng phạt của Thiên giới, bao nhiêu thiên tai, thảm họa tự nhiên xuất hiện: động đất, núi lửa, lốc xoáy, bão tố,... Tệ nhất là tuyết rơi vào cuối hè, khí lạnh không biết từ đâu kéo tới tàn phá mùa màng gây ra nạn đói khắp một vùng Phía Tây Hoả quốc, làm ảnh hưởng đến phát triển kinh tế của khu vực và toàn quốc.

Nhân lúc Hoả quốc suy yếu, các quốc gia khác vớ lấy cơ hội ra tay xâm lược, chiến tranh lại một lần nữa nổ ra, hại bách tính nhân dân. Thuỷ quốc dường như đã đợi cơ hội này từ lâu nên chủ động xuất quân đầu tiên tiến đánh, dẫn đầu là Thuỷ Vương Kimimaro Danzou.

Trước tình hình quân sự ngày một xấu, Sasuke đích thân xuất trận chinh chiến vào 1 tuần trước lễ thành hôn, toàn bộ mọi việc giao lại cho Neji.

- Đây có được coi là sự trừng phạt của Thiên giới không?

Tenten nhấp ngụm trà đều đều nói, vẻ mặt bất cần đời nhìn người ngồi đối diện.

- Có thể tạm coi là như vậy - Neji bình tĩnh đáp.

- Nhìn huynh có vẻ không quan tâm lắm đến chuyện này. Huynh không sợ Hoả quốc sẽ rơi vào tay giặc sao?

- Muội là quận chúa mà còn không sợ, huống chi là ta. Lẽ nào muội thực sự đoạn tuyệt với cậu ta? Dù sao đó cũng là huynh ruột của muội.

Ánh mắt nàng thoáng buồn, nhấp một ngụm trà nhỏ rồi tiếp tục.

- Phải có ai đó dạy cho huynh ấy một bài học. Sự mất tích của Sakura đoán chắc phải do huynh ấy gây ra, và... một phần cũng là do ta.

- Đừng tự trách mình, đó là do chúng ta không còn cách nào khác. Bây giờ điều quan trọng nhất là phải cứu lấy Hoả quốc đã. Tuyết quốc và Băng quốc đã gửi thư tuyên chiến, phá bỏ hiệp ước, e là chúng ta không trụ được bao lâu nữa.Thở dài mệt mỏi, bao nhiêu chuyện đã xảy ra kể từ khi Sakura biến mất, không chỉ là tin sốc đối với người dân, mà còn đối với bọn họ,... đối với hoàng huynh. Huynh ấy lúc nào cũng ngập

đầu trong công việc, dùng bận rộn để ngừng nhớ về Sakura, thường xuyên bỏ bữa, có ăn cũng chỉ vài miếng, uống rượu là chủ yếu. Càng nghĩ càng phiền não...

- Quận chúa... - một cung nữ bước đến cúi đầu ấp úng...

- Chuyện gì?

-.... Fuyuki lại chạy mất rồi ạ...

- Ta biết rồi. Ngươi lui trước đi.

Fuyuki là con mèo mà Sasuke tặng Sakura nhân dịp sinh nhật vừa rồi, tiếc là nuôi chẳng được bao lâu đã xảy ra bao nhiêu biến cố liên tiếp rồi dẫn đến bây giờ. Kì lạ ở chỗ là Tenten nuôi con mèo này suốt một thời gian mà sao cứ lúc nào nàng sơ sảy là nó lại chạy đến chỗ hoàng huynh vậy?

Kéo ghế đứng dậy chào tạm biệt Neji rồi cùng Haruka đi tìm nó.

'Lần trước là tìm thấy nó ở thư phòng với hoàng huynh, có khi nào nó lại đến đó. Không được, con mèo này khôn như rận ý, ngu gì mà đến đó để bị mình bắt lần nữa. Biết đâu nó lại lừa mình tưởng nó đi chỗ khác thì sao. Có lý, đến thư phòng cái đã'

Trong thư phòng, trên bàn làm việc của Sasuke có một cục lông trắng đang loay hoay nghịch ngợm cào bới gì đó trên chồng sách trên bàn, rồi lại nhảy xuống ngăn kéo bàn mở ra lục lọi. Gặp đến cái hộp gỗ to trong ngăn kéo thì đôi mắt xanh của nó sáng lấp lánh như tìm được vàng. Bộ móng sắc nhọn hiện ra sau lớp lông trắng với tới cái ở lỗ khoá, nhưng cái đầu móng còn chưa chạm nổi thì nó đã bị xách cổ nhấc lên không trung.

- Giỏi nhỉ! Lần này lại trốn đến đây à? Tao tưởng mày khôn thế nào trốn chỗ khác chứ hoá ra trình gà thế thôi à? - nàng cười cười châm chọc nó, cái mặt đểu làm con mèo bất mãn kêu réo ầm ĩ lên.

Sắp thành công rồi tự nhiên bay đâu ra người phá đám nó, cáu thật đấy!

Tenten đảo mắt xung quanh căn phòng xem xét thiệt hại, cũng may là nàng đến kịp nên không đến nỗi, mặt bàn và một số giấy tờ, sách bị cào xước, còn lại ổn cả. Bỗng đôi mắt dừng lại ở chiếc hộp gỗ trong ngăn kéo.

Tenten vốn không phải là người thích xen vào việc riêng của người khác, nhưng khổ nỗi bản tính tò mò không ngừng thúc giục nàng, lại cộng thêm ánh mắt xúi giục và động tác gật đầu liên tục của cả Fuyuki và Haruka nữa nên nàng chịu thua, đặt con mèo xuống, lấy hộp gỗ để lên mặt bàn.

Cái ổ khoá cỏn con này không là gì với Tenten cả, nhưng mà cái làm nàng sợ là cái con mèo IQ 190+ chỉ trong 3 giây dùng một cái móng nhọn hoắt của nó đã mở "tách" một cái. Vấn đề khoá đã được giải quyết rất nhanh gọn nhẹ.

Nàng kinh hoàng trố mắt nhìn nó, chả hiểu hoàng huynh kiếm đâu ra cái giống mèo này nữa? Từ trộm phá khoá chuyên nghiệp à? Tại sao bất cứ động vật nào của Sakura cũng bất bình thường thế, cả con phượng hoàng IQ 200+ kia nữa???

Fuyuki có chút khó chịu khi Tenten cứ nhìn chằm chằm nó như nhìn quỷ hiện hình không bằng, ngoác miệng kêu to một tiếng đánh thức nàng dậy.Bị đánh thức, nàng lúng túng một lúc rồi cũng bình tĩnh lại, tay hơi run run mở nắp hộp ra, mắt hoạt động hết công suất hồi hộp nhìn. Thứ gì quan trọng đến vậy mà huynh ấy có thể cất giấu kĩ như vậy, lại luôn đặt bên mình??? 6 con mắt căng tròn ra, mồ hôi như túa...

- Cái gì thế này? Sao toàn là... Giấy???

Nàng hơi thất vọng nhìn vào những cuộn giấy trong hộp, mép giấy có hơi ngả vàng, chắc là đã dùng lâu rồi. Tài sản quý giá của huynh ấy là giấy à?

Fuyuki và Haruka chỉ lắc đầu chép miệng nhìn cô chủ "tạm thời" đang ngơ mặt kia, ánh mắt bọn chúng tràn trề thất vọng.

'Có ngu cũng biết đấy là giấy vẽ mà! Người đâu mà thông minh thế không biết?' (Haruka)

'Đây là cái tai hại của việc IQ thấp hơn mức bình thường' (Fuyuki)

Mặc kệ Tenten, chúng nó cứ làm việc của chúng nó, mỗi người ngoạm một cuộn giấy trong hộp ra, đặt trên bàn, mở dây buộc rồi trải phẳng ra trên mặt bàn.

Bóng người quen thuộc trong tranh hiện ra trước mắt...

- Đây là... - tay nàng run run chạm nhẹ lên bề mặt giấy -.... Sakura...

Fuyuki đắc ý nhìn thành quả của mình, bốc bừa cũng trúng.

Chẳng là lần trước đến thư phòng chơi như thường lệ, đúng lúc nó vào thì nhìn thấy chủ nhân đang nhìn chằm chặp vào cái gì đó trên mặt bàn, ánh mắt dao động nhiều cảm xúc. Lâu rồi nó mới nhìn thấy nhiều cảm xúc như vậy trong đôi mắt đen tuyền lạnh lưỡi đó, nhất là kể từ khi cô chủ biến mất.

Không ngăn nổi bản thân thôi tò mò về vật thần thánh có thể làm chủ nhân nó "đa cảm xúc" như vậy, nó rón rén luồn ra sau lưng ghế hắn nhún một cái rồi bật lên thành ghế, bấm móng xuống giữ vững thăng bằng. Đôi mắt xanh vừa híp lại do thám đã trợn tròn lên lấp lánh.

'Sao trên đời lại có người đẹp toẹt vời như vậy? nó bị sắc đẹp cộng với nụ cười toả sáng kia làm cho loá mắt. Mà nếu nó không đui thì đó là Sakura thì phải?

- Rất đẹp đúng không? - Sasuke nhẹ giọng hỏi, mắt vẫn không rời khỏi người con gái hắn vẫn luôn thương nhớ trong tranh.

Nó gậy đầu rối rít, hai mắt vẫn sáng long lanh. Trước đây, Fuyuki rất ít khi nhìn thấy nàng cười, căn bản là vì tên nào đó lúc nào cũng chiếm cô chủ của nó , phũ phàng hất nó sang một bên, nên bây giờ nhìn thấy nụ cười như hoa như thiên thần đó làm nó được mở rộng, khai sáng con mắt.

- Mỗi lần thấy nhớ là ta thường lấy bức tranh này ra ngắm, ít ra thì có thể nguôi ngoai được phần nào nỗi nhớ... - ngón tay hắn lướt nhẹ trên mặt giấy, dừng lại ở đôi mắt, đôi môi hồng đang nở nụ cười tươi, vui vẻ.

Lồng ngực, nơi trái tim đang đập mạnh nhói lên cảm giác đau, mất mát. Đôi mắt càng bi thương hơn khi nghĩ đến câu hỏi: phải đến khi nào hắn mới được thấy nụ cười đó đây? Khi nào mới được ôm nàng trong vòng tay như trước đây, hôn lên đôi môi kia? Không bao giờ nữa, khoảng cách giữa hai người cứ ngày một xa dần...Fuyuki đọc từng tâm trạng một trên nét mặt hắn, buồn có, đau lòng có, day dứt có, nhớ nhung có. Với chỉ số IQ cao ngất ngưởng của mình, nó chắc chắn rằng hắn thực sự yêu cô chủ. Tin đồn trong cung đúng là vớ vẩn, mặc kệ mấy bà cô tâm chuyện kia nói gì, nó vẫn tin tưởng chủ nhân, tin rằng một ngày xích mích giữa hai người sẽ được phá vỡ.

Quay trở lại với thực tại, Tenten nhìn bức vẽ kia mà trong lòng không ngừng xúc động, vui mừng. Thứ nhất là vì người trong tranh quá đẹp và quá thật, không có chút gì gọi là hư cấu cả, Sakura thực sự là đẹp như vậy, bạn của nàng nó phải khác chứ! Thứ hai là chỉ nhìn qua thôi cũng biết rằng hoàng huynh giữa nó cẩn thận thế nào, chứng tỏ Sakura đối vơi huynh hoàn toàn không phải là 4 chữ vô tình "chẳng là gì cả".

Nhưng thực tế đã khiến Tenten phải tỉnh táo lại, nếu Sasuke yêu Sakura, tại sao lại phải làm ra cái chuyện tàn nhẫn phế nàng, tuyên bố lấy con ả điên khùng thảm hoạ nhan sắc kia?

'Biết ngay là có vấn đề mà. Động não đi, Tenten' Nàng cau mày suy nghĩ, ngón tay hết xoa rồi đến bóp cái cằm đáng thương.

Trong khi đó, hai cục lông một trắng một hồng trước mắt đang cật lực chiến tranh cướp cái hộp tranh trước mắt. Nhìn tranh vẽ nàng làm chúng nó cảm giác như nàng luôn bên cạnh, con nào cũng muốn cướp cái hộp đó về tay mình. Đầu tiên là hình thức thoả thuận chia ca. Một tuần 7 ngày chia đôi ra, buồn thay, 7 là số lẻ không chia đôi được. Đúng ra IQ vào như bọn nó phải khôn một chút là chia ra làm 3,5 ngày, tức là mỗi đứa 3 ngày 12h, đằng này trí thông minh vận dụng không đúng lúc. Thay vì nghĩ ra chia đôi ngày kia, chúng nó lao vào choảng nhau rồi giành giật cái hộp. Cứ kéo kéo đẩy đẩy một lúc, cuối cùng thắng bại phân rõ, con mèo trình gà kia địch sao nổi với sức trâu bò của Haruka!

Fuyuki thua không phục, không ăn được thì đạp đổ. Nó buông tay ra mặc cho Haruka kéo, vô tội vẫy tay mỉm cười chào tạm biệt con chim cùng cái hộp đang lao thẳng xuống sàn...

"Rầm..."

Haruka bị nguyên một chiếc hộp gỗ to hơn mình rơi thẳng vào làm nó cảm giác như nội tạng đã lên đến cổ, sắp chuẩn bị ọc ra ngoài rồi.

- Tại sao chúng mày không thể bình thường một ngày cho tao? Không oánh nhau không chịu được à? - Tenten làu bàu cúi người nhấc cái hộp đang úp sọt Haruka, mắt liếc xéo vẻ mặt ngây thơ "vô tội" của con mèo đang cười tươi kia.

Động tác bỗng nhiên ngừng hẳn lại, nheo mắt nhìn kĩ đáy hộp.

- Fuyuki, lại đây tao nhờ cái... - nàng lật úp chiếc hộp xuống bàn.

Fuyuki nhận thấy ánh mắt không bình thường của Tenten dành cho đáy hộp, nó cũng hơi nghi ngờ bước lại nhìn kĩ.

Người ta nói mắt mèo rất tinh quả không sai, vừa nhìn qua nó đã thấy một khe hở nhỏ hình chữ nhật, phải nói là rất nhỏ và khít. Bật móng ra khéo léo cậy cậy khe đó bẩy lên, lực vừa phải đề phòng làm hỏng khe.

"Cách" Phía nắp trên bật ra, lộ ra khoảng trống bên trong.

'Ra là hộp hai đáy, hoàng huynh khôn thật. May mà nhờ bọn chúng cãi nhau nên mình mới để ý. Lần đầu tiên trong đời tao cảm ơn bệnh xung đột oánh nhau của bọn mày'

Nhanh tay mở nắp ra, tay đưa vào tìm xem có gì hữu ích không thì lại sờ thấy... giấy.

Đừng đùa chứ, lại giấy nữa à? Lần này là tranh gì nữa đây mà giấu kĩ vậy? Khẳng định là rất quan trọng.

Moi nhanh tờ giấy ra, nhìn nó trong tay mà ba bọn họ càng nghi ngờ. Khác với những cuộn giấy trên trước hết, đây chỉ là mảnh giấy, thứ hai, nó rất nhàu nhĩ và có vẻ nát, sắp rách đến nơi rồi, lại còn bị gấp nhiều lần nữa.

Tiếng sột soạt mở giấy vang lên trong căn phòng im lặng, lấp đầy bởi sự hồi hộp. Càng đến cuối, tay nàng càng run rẩy đẫm mồ hôi, lấy hết can đảm mở to mắt lật nốt nếp gấp cuối ra.

- Kh... Không thể nào... - con ngươi đen láy co lại vì sợ hãi kèm theo kinh hoàng, bàn tay lạnh toát, khuôn mặt trắng bệch.

Tờ giấy trên tay nàng rơi xuống bàn, ngay trước mắt bọn chúng, từng chữ hiện lên rõ nét làm bọn chúng cũng sợ không kém gì Tenten.

Phải mất một lúc Tenten mới lấy lại chút bình tĩnh còn sót lại, giữ cho khuôn mặt bình thường hết sức có thể cầm lấy tờ giấy trên bàn gấp gọn vào trong áo. Dọn lại đống tranh vẽ rơi lả tả trên đất cho gọn vào hộp rồi khoá lại cất vào ngăn kéo. Riêng bức tranh mà ban nãy Fuyuki lấy ra xem thì nàng cuộn lại không cất đi mà cầm theo bên mình, chạy vọt ra ngoài đến một nơi.

Còn Fuyuki và Haruka bị bỏ lại trong phòng, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau một cái rồi cắm đầu cắm cổ đuổi theo Tenten.

Tenten chạy như gió về đến cung Bạch Hổ, xông vào phòng Neji thở hổn hển...

- Tenten? Có chuyện gì sao? - hắn vọt tới bên nàng dìu nàng tới ghế, làm sao mà nàng lại thở như vừa chạy ma không bằng vậy?

Vừa đặt mông xuống ghế, Tenten đã đứng phắt dậy ánh mắt cương quyết nhìn Neji, đanh giọng nói một câu:

- Ta muốn đến chiến trường.

- Cái gì? Muội điên à? - Neji đang uống trà cũng bị sặc trợn mắt nhìn nàng - Muội biết chiến trường là nơi thế nào không? Muội chán sống rồi sao???

- Ta không quan tâm. Bây giờ ta cần phải gặp hoàng huynh, không thể chậm trễ phút nào - nàng khẩn trương nói.

- Không thể. Ta đã đồng ý với Sasuke rằng sẽ giữ muội an toàn ở kinh thành rồi - hắn lẳng lặng từ chối giúp nàng.

- Được. Huynh không muốn giúp phải không? Không thành vấn đề, dù sao ta cũng không phải đến xin phép huynh mà chẳng qua là thông báo một tiếng thôi. Đã vậy một mình ta sẽ tìm đến chiến trường. Ta có chết cũng là do huynh cả thôi, chờ xem hoàng huynh sẽ "xử" huynh thế nào! - Tenten nghiến răng nghiến lợi hăm doạ, chờ con mồi rơi vào bẫy.

Neji nghe nàng hăm doạ cũng hơi do dự. Nhưng sau khi phân tích biểu hiện biến đổi bất thình lình của Tenten hôm qua và bây giờ, khẳng định là có vấn đề. Mà vấn đề này khả năng cao là liên quan đến Sasuke. Có lẽ nên đồng ý, hơn nữa đi cùng nàng sẽ tiện bảo vệ luôn, nếu không Tenten có chuyện gì thằng kia nó phanh thây mình luôn chứ không đùa!

- Được, ta sẽ giúp muội.

37. Chương 34: Mai Phục

Trong doanh trại quân sự đóng tại phía Tây Hoả quốc, nơi cận kề với chiến trường khốc liệt.

Không khí trong lều chính phải nói là căng thẳng đến nghẹt thở. Cuộc chiến ở đây đã đủ mệt rồi lại còn bao nhiêu tin dữ đổ xuống nữa, nhất là việc Tuyết quốc và Băng quốc tuyên chiến. Với tình hình hiện tại bây giờ, Hoả quốc không có khả năng chống lại với binh đoàn Kim cương của hai quốc gia đó, đảm bảo cầm chắc thất bại.

Mà nguyên lai của mọi tai ương giáng xuống Hoả quốc đều là do cái lệnh phế Thánh nữ của Hoàng thượng và hôn lễ. Bọn họ có chết cũng không ngờ tới Thần linh lại trừng phạt đáng sợ như vậy. Cũng có nhiều lần một vài vị quan lớn mật dám đứng lên xin hoàng thượng huỷ lệnh nhưng tất cả nhận lại chỉ là ánh mắt sắc lạnh đến thấu xương.

Chưa kể đến vấn đề kia, trước hết

phải xử lí xong cuộc chiến tại đây đã. Mỗi ngày đều là một trận chiến sinh tử, không biết liệu có còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai không nữa.

Cả buổi cũng chỉ bàn về chiến lược tiến đánh rồi giải tán, tất cả đều lui ra ngoài, trừ Naruto.

- Lui ra đi - hắn lạnh lùng ra lệnh, mắt không rời giấy tờ trên bàn.

- Tôi có chuyện muốn nói.

-....

- Huỷ bỏ lệnh phế Thánh nữ đi.

- Không thể!

Tức giận dồn lên trên não, hắn trừng mắt nhìn người kia, giận dữ quát:

- Lẽ nào cậu còn muốn bao nhiêu người dân vô tội chịu khổ chỉ vì quyết định của mình nữa?

Ánh mắt lạnh lẽo trong phút chốc biến đổi vẻ đau lòng nhưng đã nhanh chóng giấu đi, thờ ơ lờ đi lời nói của Naruto.

Điều này làm Naruto đã cáu lại càng cáu, lời nói trách cứ, oán giận không chút kính trọng của bề tôi.

- Tôi mặc kệ hôn lễ của cậu hay "tình cảm"... - hắn nhấn mạnh mỉa mai hai từ này -... đối với con ả đó là thế nào nhưng tôi sẽ không để người dân hay nàng ấy phải chịu cực khổ đâu. Nếu biết rằng con người thật của cậu độc ác, tàn nhẫn, vô tình như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không để nàng ấy đến bên cậu khi đó. Lẽ ra tôi không nên từ bỏ mà phải giành nàng ấy từ cậu, cho Sakura một tình yêu thật xứng đáng...

Mới chỉ nói đến đây thôi, bàn tay Sasuke đã nắm chặt lại, cây bút trong tay đã bị bóp đến nứt gãy.

- Quên chưa nói cho cậu biết, thực ra tôi cũng không định nói nhưng xem ra không nói không được. Tôi... cũng rất yêu Sakura.

"Rắc..." Cây bút đã gãy làm đôi, đâm vào lòng bàn tay hắn, từng giọt máu nhỏ xuống giấy trắng hoà với mực, ánh mắt đã không còn vẻ lạnh nhạt mà đã gợn sóng.

- Nhưng khác với cậu, tôi hoàn toàn thật lòng với nàng ấy, chưa không phải muốn lừa dối, lợi dụng danh phận của người ta rồi phũ phàng vứt bỏ.

- Cậu nói những lời này để làm gì?

- Để chính thức tuyên bố rằng tôi sẽ theo đuổi Sakura. Cậu không thể đem lại hạnh phúc cho Sakura, vậy tôi sẽ làm, bất kể là gì cũng không cản được tôi - Naruto quyết tâm nói, ánh mắt vững vàng, chân thật.Cười giễu cợt một tiếng, ánh mắt càng thêm lãnh khốc.

- Nếu ta cản thì sao? Cậu sẽ làm gì?

- Vậy tôi và cậu sẽ không còn là bạn nữa - hắn không do dự đáp.

Thật thất vọng! Hoàng muội, đứa em gái hắn luôn che chở, bảo vệ đã vì chuyện này mà đoạn tuyệt tình huynh muội. Nay đến cả Naruto, người bạn từ nhỏ lớn lên cùng với hắn, thân thiết như huynh đệ ruột thịt cũng đối địch với hắn vì nàng. Còn nàng thì sao, chắc chắn bây giờ đang hận hắn đến thấu xương, hai người bây giờ ngoài là kẻ thù ra thì không còn mối quan hệ gì nữa.

Tình yêu khó khăn thật đấy. Yêu nhưng không nói được ba chữ "Ta yêu nàng". Muốn bảo vệ nàng nhưng lại làm nàng phải đau khổ, hại theo bao nhiêu người nữa. Chưa bao giờ hắn thấy bản thân mình bất tài vô dụng đến vậy.

- Ra ngoài!

Cảm thấy bản thân đã nói hết những gì cần nói, Naruto cũng không kháng lệnh nữa, cúi đầu chào rồi lui ra. Giờ chỉ còn một mình hắn trong căn lều to rộng nhưng trống vắng này. Hắn không thể ngừng nhớ được về nàng, nhớ lại trước đây khi nàng mới đến doanh trại đã chọc hắn phát điên thế nào, rồi khi nàng quyết định ở lại hắn vui thế nào, hạnh phúc, ấm áp thế nào khi được bên nàng! Hắn đối với nàng chưa bao giờ có giả dối ở đây cả, tất cả đều là chân thật. Giá như cuộc sống đó cứ mãi như thế, hai người ở bên nhau đến hết cuộc đời. Nhưng mà cuộc đời mà không có sóng gió thì còn lâu mới biết ai là chó ai là người. Định mệnh đã viết thế nào thì còn lâu mới đi ngược lại được, hắn và nàng có lẽ sẽ không thể ở bên nhau kiếp này. Vì nàng, hắn sẽ hy sinh đi phần đời còn lại bên kẻ khác.

'Rất xin lỗi nàng, Sakura'

"Cộp... Cộp...."

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trên con đường mòn trong rừng, trời lúc này đã sẩm tối, tiếng thở dốc của hai con ngựa cũng đã lớn dần.

- Tenten, trời đã tối rồi, cứ đi cố cũng không đến được luôn đâu. Dừng lại nghĩ đã - Neji thúc ngựa chạy song song với Tenten khuyên.

- Không được, muội nhất định phải đến sớm, không thể chậm trễ được - nàng vẫn lì lợm phóng ngựa chạy tiếp.

- Muội không muốn nghỉ cũng phải nghĩ cho lũ ngựa chứ, cứ đà này chúng không sống nổi đâu.

Đưa mắt nhìn xuống con ngựa thở mệt mỏi, nàng cũng chịu dừng lại, tìm một bãi đất trống gần đó nghỉ ngơi.

Ánh sáng từ đống lửa đủ để cho Neji thấy vẻ mặt bồn chồn của Tenten.

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà muội lại khăng khăng muốn đến chiến trường?

- Bây giờ muội chưa nói được. Khi nào đến thì huynh sẽ biết thôi. Tóm lại là đến càng sớm càng tốt, bao lâu nữa chúng ta đến nơi?

Neji lấy bản đồ trong túi ra xem rồi trả lời:

- Cứ với tốc độ này thì đến tầm tối mai chúng ta sẽ đến nơi đóng quân.

- Có đường tắt không? - không hài lòng với thời gian, nàng hỏi lại.

- Đây đã là đường tắt rồi.- Chết tiệt! - nàng lầm bầm chửi thề một câu.

- Tenten, muội phải hiểu rằng lần này chúng ta rời cung là rất nguy hiểm, đặc biệt là muội. Các thế lực mới nổi dậy sẽ không từ mọi cách để giết hai hậu duệ cuối của tộc Uchiha đâu.

- Vậy ý huynh là ta có thể gặp mai phục bất cứ lúc nào?

- Chính xác.

- Huynh yên tâm, muội không dễ chết đâu. Chừng nào chưa trả thù cho Sakura và mối thù nhà 10 năm trước, ta tuyệt đối không dễ chết đến vậy đâu! - Tenten chắc nịch khẳng định, muốn giết nàng đâu phải chuyện dễ.

"Sột soạt"

Bỗng nhiên tiếng động từ bụi cây làm hai người giật mình lui về rút vũ khí thủ thế.

- Là ai? - Tenten lớn tiếng quát về phía bụi cây.

Cả Byakugan và Sharingan đều được kích hoạt nhìn về phía đó nhưng không thấy gì. Đột nhiên...

"Meo w..."

Fuyuki từ phía sau lưng vồ ra nhảy lên vai Tenten hù nàng một phen thót tim.

- Con mèo điên này, mày tính làm bà lên cơn đau tim à - Tenten vừa vuốt ngực vừa quát cái con mèo trắng đang lăn dưới đất cười sằng sặc kia.

Đảo mắt sang bụi cây ban nãy thấp giọng ra lệnh:

- Haruka, khôn hồn thì mày vác nốt cái mặt ra đây!

Dứt lời, bụi cây tách ra làm đôi, trên đất hiện đến dấu chân chim, tiếp đó, Haruka mới hiện nguyên hình, lộ rõ sự đểu cáng trên từng centimet.

Thấy Neji có vẻ kinh ngạc nhìn Haruka hiện ra, Tenten mới nhẹ giọng giải thích.

- Sharingan và Byakugan hoàn toàn vô hiệu với thuật tàng hình của người thiên giới. Đó là lí do tại sao trước đây huynh không thể nhìn thấy khi Sakura cứu muội chuồn đi. (cái lần oánh nhau long trời lở đất vì cây trâm ý!)

Giải thích xong, Tenten lại trở về vẻ mặt ác quỷ trợn ngược mắt nhìn Haruka và Fuyuki mà mắng:

- Tao bảo bọn mày ở cung cơ mà, tự nhiên vác xác đến đây làm gì. Đứa nào chủ mưu?

Hai con lập tức chỉ vào nhau làm vẻ mặt ngây thơ, oan ức lắm không bằng.

- Còn làm mặt oan ức cái nỗi gì? Giả vờ ngây thơ với ai chứ với tao thì vứt nhớ! Bây giờ muốn sống toàn thây thì lượn về luôn và ngay!

Vừa mới đến đã bị đuổi về, chúng nó cảm thấy rất chi là bất mãn. Lặn lội đường xa đến đây chỉ mong giúp được gì đó, ai ngờ bị đuổi thẳng cẳng về cung. Chẳng lẽ ai cũng nghĩ bọn nó phiền phức khốn nạn đến vậy à? (Còn phải hỏi =_=')

- Thôi nào, Tenten, đằng nào thì cũng đã đến rồi, biết đâu lại giúp gì được chúng ta - Neji nói đỡ cho hai đứa kia. Dù sao thì biết đâu IQ 200+ cũng giúp được gì đó!- Hừ! Mong là thế. Ví dụ như bây giờ bị mai phục thì biết đâu bọn nó sẽ giúp, đúng không? - Tenten nhún vai nói, đằng nào nàng cũng không lạ gì hai con đệ của Ino.

Ma xui quỷ khiến thế nào, vừa dứt lời thì...

- Cẩn thận! - Neji nhanh chóng kéo Tenten lại phía mình, mép áo sượt qua một vật nhọn.

"Phập!" Một con dao phóng sượt qua mép áo nàng, cắm xuống đất. Nếu như không nhờ Neji kéo nàng kịp thời thì có lẽ bây giờ lưỡi dao đó đang nằm ngay giữa tim nàng chứ không phải trên đất đâu!

- Có mai phục!

Neji kích hoạt Byakugan hướng đến nơi phóng dao ban nãy, rút trong túi ra 3 thanh kunai phi thẳng đến đó.

Tenten đã lấy lại bình tĩnh tăng cường cảnh giác cao độ, đôi mắt đồng thời chuyển sang màu huyết sắc phát hiện kẻ địch.

Địch đã bị phát hiện, bọn chúng không cần ẩn thân nữa mà lũ lượt kéo ra từ tứ phía bao vây bọn họ.

' Đúng là họa từ mồm mà ra. Vừa nhắc tới tào tháo tào tháo đến ngay. Có khi sau này mình phải cân nhắc xem nên đi chung với bà này không đây =_=||" Đến nước này rồi mà hai cái con "thú cưng" kia còn nghĩ như vậy. Chúng nó có não không mà không thấy bọn họ đang chiến đấu bảo vệ chúng nó.

Khốn nạn thay, hai người dù thân thủ siêu phàm đến đâu, sở hữu huyết kế giới hạn hiếm có thì cũng địch không lại nổi lũ sát thủ ngày một đông một hăng thế này. Tình hình căng rồi đây.

Xem ra lũ sát thủ áo đen này kiên quyết muốn giết hai người cho bằng được, không tiếc người điều bao nhiêu kẻ đến đây, còn bố trí trận địa gần xa cẩn thận.

Nấp ở khoảng cách an toàn không bị phát hiện ở hướng Đông, Tây là 2 tiểu đội phóng ám khí hỗ trợ cho đội cận chiến. Với trận địa thế này, hai người địch không nổi. Tuy nhiên.... Đâu chỉ có mình hai người họ.

Sai lầm lớn nhất của bọn chúng là quá chủ quan khinh địch rồi. Tại tiểu đội hướng Đông, một thân ảnh nhỏ vụt qua không để lộ hình ảnh, tưởng như "người" này có tốc độ di chuyển như sấm chớp. Vụt qua vụt lại vài lần bọn chúng cũng phát hiện có người khác, tay thủ sẵn ám khi bao vây bụi cây mà bọn chúng cảm nhận thấy có sự tồn tại của thứ gì đó. Nhưng khi tách hai bụi cây ra thì chẳng có gì cả, chúng đành quay lại tiếp tục nhiệm vụ của mình mà không hề hay biết rằng sau lưng của mình đã được trang bị thêm vài vật.

- Có ai ngửi thấy mùi gì khét khét không? - Một tên cất tiếng hỏi và...

"BÙM... BÙM.... BÙM... BÙM... BÙM... BÙM..." Một màn biểu diễn pháo hoa đẹp lung linh, rực rỡ bảy sắc cầu vồng vừa bắn trên trời lẫn nổ dưới đất.

Fuyuki và Haruka ở trên cây cao xem pháo hoa nổ mà cứ lắc đầu trách nhau.

"Tại mày đấy, pháo hoa đẹp thế này sao không xài nốt thùng còn lại?" - Haruka trách.

"Tại quần bọn nó hết chỗ cài rồi chứ không tao khuyến mãi cho mỗi đứa 7 quả nữa rồi. Giữ lại cũng có ngắm được đâu"

"Đằng nào cung đã dùng rồi, mà cũng chưa rõ là hai thùng ban nãy đủ cho bọn kia về chầu Diêm vương không, hay là..." Haruka cười gian, hai đứa nhìn nhau rồi tụt xuống gốc cây.

"BÙM... BÙM... BÙM... BÙM..." Pháo hoa cứ thế được bắn lên vẫn từ một chỗ ban nãy, tiếng nổ lẫn ánh sáng chói loà thắp sáng cả một vùng trời đến nỗi đứng ở cách đó 20km vẫn có thể nghe được tiếng pháo.

Sau khi trận pháo hoa "chúc mừng năm mới" kết thúc, nơi nổ pháo quang cảnh hết sức hoang tàn, cây cối cháy rụi, đến xác người cũng không còn chỉ còn tro bụi do Haruka đã đặc biệt dùng lửa hơi bị "chất lượng", thiếu đến tro cũng gần hết.

Ngắm nhìn thành quả của mình, chúng nó vẫn thấy chưa hài lòng lắm do màn trình diễn pháo hoa có mỗi 10 phút, xem chưa đã mắt.

"Lần sau rút kinh nghiệm chuẩn bị 10 thùng đi bắn, xem cho đã mắt" (Haruka)

"Ờ" (Fuyuki)

Đối với trận địa Tenten và Neji, nhân cơ hội bọn chúng bị hoảng do tiểu đội bất ngờ bị tập kích ngược lại, hai người chiếm thế thượng phong xử lí hết một loạt. Còn với tiểu đội phía Tây kia, khi mọi người đến đã thấy xác bọn chúng nằm la liệt, ở cổ có vết chém sâu cắt đúng động mạch chủ, chết tại trận. Không biết là thánh nhân ra tay giúp đỡ?

Nguy hiểm đã qua, ánh mắt Neji và Tenten nhìn Haruka và Fuyuki ngày một biến đổi theo hướng kinh hãi và sốc. Một con mèo cậy khoá chuyên nghiệp và một con phượng hoàng từ trên trời rơi xuống xử lí cả một tiểu đội sát thủ hạng nhất bằng 3 thùng pháo hoa??? Thế giới ngày một khó hiểu! Cũng may mà mấy trò quậy của bọn nó cũng có ích, nhờ trận pháo đó bọn họ mới thắng thế. Nhưng mà tiểu đội bên kia thì...

- Ê! Chúng mày biết ai xử lí đội phía Tây không? - Tenten thắc mắc hỏi.

Hai con nhìn nhau, không trả lời (trả lời bằng niềm à? Chúng nó có biết nói tiếng người đâu), tay chỉ phía sau lưng bọn họ.

Sau lưng hai người, từ trong bóng tối xuất hiện hai bóng người tiến ra.

Tenten ngạc nhiên mất chữ O mồm chữ A,°A°, tay run run chỉ vào hai người một nam một nữ lộ rõ khuôn mặt trước ánh sáng yếu ớt từ ngọn lửa chập chờn.

- I... Ino? Kakashi - sensei???

38. Chương 35: Nhớ

- I... Ino? Kakashi - sensei???

- Ya! Lâu rồi không gặp, mấy đứa khoẻ chứ? - Kakashi cười híp mắt giơ tay chào.

Nhưng có người không tin vào thị lực của mình, dụi dụi hai mắt tự than với bản thân.

- Chắc mình bị đui nặng rồi chứ cái ông già chuyên đọc chuyện không phù hợp với thiếu nhi đó giờ này đang tung tăng ở sa mạc nào đó ăn chơi hưởng lạc rồi cũng nên. Haizzz... Chắc dạo này căng thẳng quá đâm ra hoa mắt rồi...

Kakashi nghe xong chỉ biết cười khổ nhìn Tenten đau lòng hỏi:

- Em nghĩ ta thậm tệ đến thế sao? Đất nước gặp nguy mà ta còn có tâm trạng ăn chơi tơi bời được chắc?

- Lại chẳng không! - nàng phũ phàng trả lời - Mà em không hiểu nổi cái cuốn sách 18+ đó có gì hay mà thấy cứ dán mắt 24/7 vào? Đúng là hỏng cả một thế hệ!

- Thứ nhất, đấy không phải sách 18+, tên nó là "Thiên đường tung tăng" và thầy phải khổ sở lắm mới mua trước được cả bộ đấy. Thứ hai, đây là một cuốn sách rất ý nghĩa dạy cho ta rất nhiều bài học cuộc sống! - ông tận tình giảng giải nghe như giảng đạo.

- Vâng, dạy bài học về cách rình trộm ở nhà tắm nữ - nàng khoanh tay bĩu mỗi đáp.

- Rình nhà tắm nữ để không bị phát hiện cũng là một kĩ thuật đấy! ^^

Mọi người chán không buồn nói, chỉ lắc đầu phục sức ảnh hưởng của cuốn sách kia, càng bội phục trước cái lão tác giả này. Phải gọi lão là dê cụ dê kị chứ! Đúng là càng già càng chơi...

- Mấy người làm ơn trật tự cái! Có thể nói sang vấn đề khác không? Bà đây không lặn lội đường xa cưỡi ngựa đến móp mông chỉ để nghe bình luận về sách "không lành mạnh" đâu nhé! - Ino có hơi cáu. Thật không hiểu nổi đàn ông hiện nay nữa.

Nghe Ino nhắc, Tenten mới quay lại chủ đề.

- Mà sao tự nhiên hai người đến đây? Có chuyện gì sao? Muốn tìm hoàng huynh à?

- Tất nhiên là có chuyện mới đến cái tên đáng chết kia! Nhưng mà chuyện bây giờ chưa nói được, sau này sẽ biết - Ino úp úp mở mở nói, càng làm Tenten tò mò.

- Chuyện có quan trọng lắm không? Có phải là về Sakura không? - Mặt Tenten lộ vẻ lo lắng. Khả năng cao tìm huynh ấy chắc chắn có chuyện gì về Sakura, vừa hay nàng cũng vậy.

Câu cuối của Sakura làm cả Ino và Kakashi hơi khựng lại một chút nhưng cũng lấy lại vẻ bình tĩnh. Nàng nặn ra nụ cười vỗ vai trấn an cô bạn, cười nói:

- Yên tâm, chuyện này cũng không quan trọng lắm, có một chút liên quan tới cậu ấy thôi. Tóm lại là không đáng ngại đâu.

Ino cũng rất tinh mắt nhìn thấy Tenten định mở miệng hỏi lại nên liền đổi chủ đề.

- Vậy hai người vội vã đến tìm tên kia làm gì?

- Phải đến đó mới nói được nhưng tin tớ đi, chuyện lần này rất nghiêm trọng đó. Bây giờ chúng ta tiếp tục hành trình thôi. E rằng nán lâu ở đây không an toàn đâu.

Lời nàng nói rất phải, nếu kẻ địch đã chuẩn bị kĩ càng như vậy thì chắc chắn đã hạ quyết tâm giết bọn họ. Nên nhân lúc chúng vừa rút lui để chuẩn bị lực lượng thì mình nên tiếp tục hành trình.- Chúng ta đi thôi!

Tại chiến trường, tiếng binh đao va chạm như lời mời gọi của Thần chết, máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Khung cảnh điêu toàn, loạn lạc, âm u không khác gì nghĩa trang.

Mấy ngày này tình hình chiến sự hai bên không có tiến triển gì cả. Nhưng mà cứ đều đều thế này thì không ổn chút nào, chỉ tổ thiệt hại người hai bên thôi.

Từ trước đến giờ có những lúc giao chiến suốt hàng tháng trời hắn cũng không thấy mệt, nhưng bây giờ mới có gần tháng thôi hắn dường như tinh thần lẫn sức lực của hắn đã bị vắt kiệt. Người hại hắn thành ra bây giờ cũng chính là động lực cho hắn sống qua ngày, là nàng. Nhưng mà hắn biết mong chờ gì chứ, không phải chính hắn xua đuổi nàng đi sao? Kể từ sau khi nàng biến mất, hắn đã phái người khắp nơi bí mật tìm tung tích của nàng nhưng không thu được gì, cứ như là nàng đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Điều hắn vẫn luôn lo sợ nhất chính là nàng trong một phút lầm lỡ mà nghĩ quẩn, hay nàng lại như trước, vì đau lòng mà làm khổ mình...

Trên nét mặt của hắn lúc này chỉ có u buồn, mệt mỏi, bi thương.

- Đã mệt rồi thì đừng có cố làm việc nữa... - Shikamaru bỗng nhiên vén màn đi vào trong thì thấy ngay cái mặt u sầu của hắn, khuyên vài câu - Cậu nên đi nghỉ chút đi, cũng không còn sớm nữa...

- Tình hình nguy cấp hiện nay tôi còn có thể nghỉ sao? Về đi! - hắn thu lại hết mệt mỏi, buồn bã trên mặt, lại cắm đầu làm việc tiếp.

- Giờ này cậu nghỉ một chút cũng không chết ai đâu, nhưng cậu mà chết vì mệt thì chúng tôi coi như xác định. Huống hồ còn có tôi ở đây để làm cảnh chắc!

Hắn lờ đi coi như không nghe thấy gì, coi người kia là không khí. Làm gì mà đến nỗi chết vì mệt chứ, nghĩ hắn là ai?

Shikamaru khuyên không được, nói đạo lí cũng không được, cuối cùng phải dùng đến cách này.

- Cậu như vậy, cô ấy sẽ lo đấy...

Hắn dĩ nhiên biết cô ấy là ai, ánh mắt lại rũ xuống. Đúng rồi, trước đây mỗi lần hắn thức đêm làm việc, nàng đều tức giận ầm ĩ mắng hắn không biết lo cho sức khoẻ, năm lần bảy lượt dọa đốt tấu chương, phóng hoả thiêu trụi ngự thư phòng rồi lôi hắn về nghỉ. Lúc đó ai cũng không khó để nhận ra là nàng quan tâm hắn, còn bây giờ thì sao? Nàng hận hắn còn không hết, làm gì có chuyện lo lắng cho hắn chứ?

- Sẽ không đâu...

Miệng nở nụ cười chua xót, giễu cợt thực tại nhưng vẫn chịu buông bút đứng lên ra ngoài. Bây giờ hắn ra ngoài đi dạo hít thở không khí hy vọng có thể giúp đầu óc khuây khoả đôi chút.

Thời tiết ban đêm vào mùa thu tương đối lạnh, từng cơn gió heo may lạnh lẽo thổi vù vù, tiếng lá rụng rơi xào xạc trải trên đường. Rừng đêm trông âm u, ghê rợn đến lạ thường. Thế nhưng điều kỳ lạ là ở giữa thời tiết rét buốt, ở cái nơi hiu quạnh này lại có một cây hoa anh đào sừng sững mọc lên, xanh tốt lạ thường. Nhưng lạ hơn nữa là cả cây chỉ toàn là lá màu xanh và có độc một bông hoa anh đào mới chớm nở. Thật khó tin, rõ ràng là rất khoẻ nhưng sao lại có mỗi một bông hoa?Nhìn bông hoa anh đào, một hình bóng quen thuộc lại lần nữa phủ hết tâm trí hắn. Khẽ đưa tay chạm nhẹ lên cánh hoa mỏng manh, không kìm nổi mong nhớ tới nàng, bật nhẹ ra tên gọi của người con gái đó:

- Sakura...

Bỗng nhiên từ trong bụi cây xa xa phát ra tiếng động thu hút sự chú ý của hắn. Vội thu tay về, khuôn mặt trở lại vẻ lạnh lùng như cũ, cất giọng nguy hiểm hỏi:

- Kẻ nào?

Con mắt đã chuyển sang màu huyết sắc, Sharingan nhưng tuyệt nhiên không thấy bất cứ ai. Đến khi hắn tưởng rằng là mình nghe nhầm thì một bóng hình vụt quá làm hắn sững người trợn to mắt, đôi chân theo bản năng lập tức đuổi theo.

Bóng đen đó biết rằng mình đã bị phát hiện và đang bị truy đuổi liền dùng hết sức lướt nhanh như gió luồn lách qua cây cối cố ý làm mất dấu. Nhưng cho dù có nhanh thế nào cũng không thoát khỏi tầm mắt người kia.

Nàng càng cố tránh hắn hắn càng phải đuổi cho bằng được. Dù chỉ trong vài tíc tắc ngắn ngủi hắn cũng có thể nhận ra được dáng người kia, lại thêm mái tóc hồng phấn lướt qua càng thêm chắc chắn rằng đó là ai...

- Sakura!!! Nàng lập tức dừng lại ngay!!!

Nghe được tên gọi, Sakura có thoáng giật mình. Làm sao hắn có thể nhận ra, nàng chạy nhanh thế cơ mà? Chẳng quan trọng, bây giờ bảo nàng dừng lại á, đừng mơ!

Sức lực được dồn hết xuống chân, phóng nhanh hơn trước rất nhiều. Tiếc là người đằng sau cũng không chịu thua kém gì, khoảng cách không hề tăng, trái lại còn có nguy cơ giảm, hắn đã đuổi đến sát nàng.

- Ta sẽ không để nàng thoát đâu! - hắn gầm lên tức giận, người đã đến sao có thể dễ dàng để tuột mất được. Hắn sẽ không tỏ ra ăn hại như trước mà để nàng chạy mất, rời xa hắn. Có biết trong khoảng thời gian vừa qua hắn sống khổ sở thế nào không?

Không biết, nàng đâu biết được trong thời gian đó hắn rất, rất rất nhớ nàng. Lúc này đầu óc Sakura đã bị tiêm nhiễm biết bao nhiêu điều giả dối, vì vậy, nàng một mực cho rằng uý hắn là nàng đừng mơ thoát tội giết người kia, phải quay về chịu tội... Trái tim đã nguội lạnh từ lâu nay càng thêm lạnh lẽo, tan nát. Sau chừng đấy ngày gặp lại mà điều đầu tiên hắn muốn nói là thế sao? Thật đáng thất vọng!

Cuộc đuổi bắt này vốn đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tốt nhất nên kết thúc thôi. Chân chuyển hướng lao thẳng tới vực thẳm phía trước.

Con mắt của Sasuke trợn to kinh hãi khi thấy nàng không ngần ngại lao thẳng xuống vực thẳm đen tối sâu không đáy. Bản thân hắn cũng không hề sợ hãi mà dừng chân, thậm chí còn chạy nhanh hơn muốn lao xuống vực.

Nhưng ngay lúc chân đã sắp rời khỏi vách thì đột nhiên hắn khựng lại, toàn thân không thể nhúc nhích được nữa.

- Buông ra! - hắn giận dữ thét lên. Chỉ thiếu chút nữa là hắn có thể xuống theo nàng rồi, tại sao lại có kẻ dám cản.

- Cậu bị điên à? Tự nhiên vì đuổi theo một kẻ lạ mà lao xuống vực, chán sống rồi à? - Shikamaru bực mình lên tiếng. May mà đến kịp, nếu không ai biết giờ này hắn tan xương nát thịt chỗ nào rồi.

Vậy mà có kẻ lại không cảm kích mà quát vào mặt hắn không thương tiếc.

- Cậu im đi!!! Nàng ấy không phải là kẻ xa lạ. Đó là Sa...

- Cậu tỉnh táo lại chút đi! Cậu nghĩ hiện giờ người đó hận cậu như vậy còn có thể ngu hơn được không mà chạy đến đây? Khác quái nào nộp mạng cho cọp!

Sasuke sững người lại. Cũng đúng, với tính cách của nàng thì sẽ không hơi đâu mà chạy đến đây. Có lẽ hiện giờ nàng mong hắn chết đi còn chẳng kịp. Người ban nãy có khi là kẻ cải trang đến đây hoặc hắn nhìn nhầm thôi!

Thấy mặt Sasuke đã quay lại vẻ điềm tĩnh thì Shikamaru mới giải thuật trói bóng, xoay lưng bước về, trả lại không gian cho hắn. Có lẽ do Sasuke không để ý nên đã không thấy được vẻ mặt băn khoăn, hai hàng lông mày nhíu chặt của Shikamaru.

Không bao lâu sau khi hai người đã rời đi xa, từ bóng tối dưới khe vực, một thân ảnh vụt lên trên mặt đất. Đôi mắt đỏ phủ một tầng u buồn nhìn về phía sâu trong khu rừng, mái tóc hồng theo động tác cúi đầu mà rũ xuống, che khuất một phần khuôn mặt.

- Muội không nên đến đó...

Một giọng nam trầm đều đều sau lưng nàng vang lên. Sakura hơi giật mình, lặng lẽ quay lưng lại đối diện với người đó.

Dưới ánh sáng yếu ớt của trăng, một bóng hình nam nhân hiện lên, mái tóc ngắn và đôi mắt đỏ, người khoác một chiếc áo choàng đen dài chùm chân cao cổ, trên áo có họa tiết là vài đám mây màu đỏ.

- Mọi người rất lo cho muội...

- Xin lỗi, ta không nghĩ mình lại bị phát hiện... - nàng cúi đầu buồn buồn nói...

Như thấu hiểu suy nghĩ của Sakura, Sasori thở nhẹ khuyên...

- Nếu hắn đã không coi trọng muội, muội cũng không việc gì phải nhớ nhung hắn làm gì.

Không nghĩ là tâm tư của mình lại dễ đoán đến thế, mà sao nàng một chút cũng không hiểu mình. Nàng... Nhớ hắn sao? Không thể nào, chắc chắn không bao giờ có chuyện đó, hãy tự nhớ lại những gì hắn từng làm với mình xem.

Dường như quá khứ kia đã trở thành bài học nhắc nhở nàng mỗi phút yếu lòng mà nhớ tới kẻ phụ bạc kia. Giữa nàng và hắn chỉ có thể có "hận" chứ không có "yêu".

Sự biến đổi phức tạp của Sakura đã lọt hết vào mắt Sasori, hắn cũng không muốn làm khó muội nữa nên xoay người lại nhắc.

- Đi thôi, để Konan lo quá không tốt đâu!

- Ừm! - Sakura gật đầu đi theo Sasori về căn cứ.

Tại cổng doanh trại.

4 con người cưỡi ngựa đến nơi này không khỏi thở phào.

- Cuối cùng cũng đến rồi! - Tenten than nhưng trên mặt không giấu được vẻ tươi cười.

Đôi mắt nâu nhìn lên bầu trời đen như mực, bàn tay nắm chặt dây cương.

'Đợi tớ nhé, Sakura. Tớ nhất định sẽ trả lại công đạo cho cậu'

Nhưng cho dù công đạo có được trả thì cũng đã quá muộn để thay đổi mọi chuyện. Cái gì đã xảy ra trong quá khứ thì vẫn sẽ không đổi, còn cái gì sẽ xảy ra thì cũng sẽ phải xảy ra, tuân theo định mệnh sắp xếp.

*Note: hình ảnh trên chỉ mang tính chất minh hoạ.

39. Chương 36: Kết Thúc Của Một Khởi Đầu

Trong căn cứ ngầm dưới lòng đất, dưới ánh đèn đuốc mập mờ, 10 người đang vừa đi đi lại lại vừa ngồi trên ghế, hết than thẩm rồi đến thở dài. Cho đến khi cánh cửa mở ra...

- Tôi về rồi - Sasori bước vào, lập tức bị mọi người vây quanh hỏi rối rít.

- Có tìm thấy con bé đâu không?

- Nó có làm sao không?

- Có bị thương ở đâu không?

.....

Đến khi Sasori nghẹt thở rồi thì Sakura mới thèm bước vào, làm mặt tội lỗi, lí nhí nói...

- Muội về rồi...

- Haizzz... Thật là.... Sao bây giờ mới về? - Konan lại gần than thở.

- Hại mọi người mất ngủ một đêm. - Deidara làu bàu, vừa nói vừa ngáp chảy nước mắt.

- Tại sau muội cứ có thói quen bỏ đi không để lại tin nhắn thế? Viết một cái tin có khó lắm đâu! (Hidan)

.....

Có vẻ như là mọi người đã vì nàng mà lo lắng hơi quá rồi. Mà không chắc là hơi đâu, nếu 5 phút nữa mà không có ai về thì chắc bọn họ san bằng cả cái khu rừng này để tìm người mất. Sakura có chút hối hận vì đã bỏ đi như vậy, nhưng mà cũng vui vui vì đã có người lo lắng cho mình. Cái cảm giác này được gọi là gì nhỉ! Đúng rồi, là cảm giá gia đình, rất lâu rồi nàng mới lại được cảm nhận nó. Nghe người ta lải nhải tụng kinh mà nàng vẫn thấy vui.

- Thôi, người cũng đã về rồi, mọi người than thở cũng đủ rồi đấy! - Itachi này giờ nghe tụng kinh hơi khó chịu nên đứng dậy nhắc.

- À đúng rồi, mà muội đi đâu đấy? - Deidara hồn nhiên hỏi.

Lại nhắc đến vấn đề này, ánh mắt nang lại trầm xuống, cảm giác vui vẻ cũng dần tan biến.

Mọi người đều hiểu ngay đây là vấn đề tế nhị không nên nhắc, nhưng mà vẫn có thằng ngu nào đó không hiểu.

- Rốt cuộc là vấn đề g... Oái!

"RẦM"

Deidara chưa kịp nói xong thì ăn nguyên quả đấm của Hidan phóng đến, bay lộn vài vòng rồi đập vào tường bất tỉnh nhân sự.

'Thằng ngu' Bọn họ chửi thầm trong lòng.

- Cũng muộn rồi, muội đi nghỉ đi, Sakura - Konan vội đổi chủ đề khi thấy tâm trạng của Sakura càng ngày càng tệ.

- Ừm...

Nàng rất hiểu tâm ý của chị nên lặng lẽ đi theo Konan về phòng ngủ, trong phòng sinh hoạt chung chỉ còn lại hội con trai.

- Lại đi tìm thằng oắt đó à? - Kisame đánh mắt hỏi Sasori.

- Ừ! Lần này còn bị phát hiện rồi bị nó đuổi theo nữa cơ...

- Thế có bị bắt không? (Hidan)

- Tất nhiên là không. Lúc hắn chuẩn bị nhảy xuống vực theo Sakura thì bị người khác giữ lại rồi sau đó hai người đấy nói gì đó rồi đi về. Do đứng ở xa nên tôi không nghe nhìn rõ - Sasori tóm tắt lại cho mọi người nghe.Nghe xong tự nhiên ai nấy trầm hẳn xuống nghĩ ngợi gì gì đó. Căn phòng lại rơi vào im lặng, mỗi người đều thắc mắc đúng một câu.

Cuối cùng Zetsu đánh tiếng hỏi, mong giải đáp nỗi lòng mọi người.

- Thế nếu không có ai giữ thì hắn có định nhảy theo không?

Lập tức mọi con mắt bắn về phía Itachi, nãy giờ im lặng tựa lưng đứng góc phòng.

- Nhìn gì? - Itachi lạnh giọng lên tiếng, không ai thích mình cứ bị nhìn chằm chằm như vậy.

- Biết rồi còn hỏi. Cậu chắc biết rõ thằng nhóc đấy nhất, phải không? - Kisame nói, càng làm áp lực từ mọi người rơi lên người Itachi nặng hơn.

Kisame, mọi người có mặt trong căn phòng này tất nhiên là biết rõ, rất rõ là đằng khác quan hệ của Itachi với "thằng oắt" kia như thế nào. Có lẽ câu hỏi này chỉ Itachi mới trả lời được.

Trước mong chờ của 9 người kia, hắn nhắm mắt lại, đắm chìm trong suy nghĩ.

Chà... Nếu như là trước đây thì chắc chắn câu trả lời sẽ là không. Tính cách của nó hắn còn lạ gì, tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân xa lạ mà không cần mạng. Đối với nó mà nói thì từ sau khi biến cố 10 năm trước đó xảy ra, thứ duy nhất nó quan tâm là sự nghiệp phục hưng đất nước và báo thù. Nhưng mà kể từ khi Thánh nữ xuất hiện thì không thiếu tin đồn nó rất sủng Sakura, một mực yêu chiều. Itachi cũng đã suýt tin là Sasuke đã thay đổi, nhận thức được tình yêu. Tiếc là.... Mọi chuyện lại quay ngược 180°, đi đến bi kịch ngày hôm nay, hắn không ngờ hoàng đệ lại đối xử như vậy với Sakura.

Sasuke là hoàng đệ của hắn, Sakura cũng như là muội muội của hắn, cả hai hắn đều thương như nhau, không phân biệt đối xử.

- Không, nó sẽ không nhảy xuống đâu - Itachi nhàn nhạt mở miệng.

Câu trả lời tuy nằm trong dự đoán của mọi người nhưng nghe xong ai cũng thấy cáu.

- Tôi biết ngay mà! Cái thằng khốn nạn... - Hidan nghiến răng kèn kẹt quát.

- Sao trên đời lại có loại người này cơ chứ? Thật là sự sỉ nhục cho nam nhân chúng ta mà... - Kisame nhịn không nổi cục tức.

- Tại sao muội muội thân yêu của chúng ta lại phải khổ sở hao tổn tâm tư vì loại người này? (Sasori)

- Đúng đấy, Tobi thấy thật thương cảm cho Sakura- chan mà!!!

- Zetsu muốn giết người!!!

- Giết đã là gì, phải tra tấn nó thật dã man tàn bạo vô nhân đạo, trả thù thay cho con bé!!! - Hidan bắt đầu tưởng tượng ra các cách tra tấn hành hạ sống không bằng chết.

.....

Ngược lại với sự nóng nảy của mấy người trẩu tre đang gầm rú kia, vẫn còn người đang rất tỉnh táo mà suy nghĩ sâu xa.

Nhưng mà bị bọn kia gầm bên tai thì sao mà nghĩ thông suốt được. Sự chịu đựng đã đi đến giới hạn, Nagato, Sasori, Yahiko gằn giọng phẫn nộ quát lớn:

- Mấy người đừng có làm ầm lên nữa, trật tự đi!!! - Tại sao tổ chức sát thủ số một hạ giới lai toàn mấy thằng đàn bà như thế này?Bị quát thế rồi mà vẫn có thằng không biết điều ngậm miệng. Sakura đã không lên tiếng gì rồi thì chí ít bọn họ phải làm đúng bổn phận của một người anh trai kết nghĩa.

- Im là im thế nào được! Cái thằng bại hoại, khốn nạn đấy!!! Đúng l....

"RẦM"

Thêm một thằng không biết thân biết phận chọc tức ngài thủ lĩnh đại ca, bị ngài cho ăn nguyên một đấm vào chính giữa mặt, lực đạo không nhẹ nhưng cũng không quá mạnh, đủ để bay từ đầu phòng tới cuối phòng. Và thế là Hidan nhập hội với Deidara, hội hôn tường.

Những người còn lại nhìn Hidan làm gương mà toát mồ hôi lạnh, biết điều ngậm miệng lại. Chọc tức ngài thủ lĩnh thì coi như các cmn định.

Hài lòng với kết quả của mình, Yahiko phũ phàng phủi tay, nghiêm khắc cảnh cáo.

- Lần sao mà còn oang oang cái mồm nữa thì cứ nhìn Hidan mà học tập. Phòng ở đây cách âm kém, Sakura mà nghe được thì các cậu liệu thần hồn với tôi đấy! Nghe chưa?

- Rõ, đại ca! - Nhất tề dõng dạc gật đầu. Đùa à, bọn họ chưa muốn chết trẻ đâu mà cãi lời thủ lĩnh đại ca.

- Tốt lắm! Bây giờ lượn hết về phòng!!!

Lập tức bọn kia chạy toé khói về phòng, tiện lôi thêm hai cái xác hôn tường kia rời phòng. Giờ chỉ còn lại có Yahiko, Nagato, Itachi, Sasori, Kakuzu ở lại chuẩn bị việc quan trọng cần làm.

- Muội làm gì ở đây? - Sasuke cả người tỏa ra hàn khí trừng mắt nhìn người không biết trời cao đất dày phía trước.

Vừa về đến thành hắn đã nhận được tin báo hoàng muội đang ở lều chính chờ thì hắn đã tức sôi máu chạy đến đây. Càng ngày Tenten càng coi thường hắn, ngang nhiên trái lệnh. Không thể chấp nhận được!

Thấy vẻ mặt nhởn nhơ coi lời của hắn là không khí thì còn tức hơn.

- Muội có việc - Tenten đáp.

- Việc gì thì để sau. Nơi này không phải nơi muội nên đến...

- Nếu huynh không nghe việc này, huynh sẽ hối hận cả đời!

Hối hận? Buồn cười, hắn còn tư cách gì để hối hận nữa chứ, việc gì thì cũng đã xảy ra rồi, hối hận cũng đã muộn.

Che giấu u buồn trong mắt, cả người hắn lại toả ra vẻ lạnh nhạt, lãnh khốc ngồi lên ghế cao, đè nén nỗi đau trong lòng mà vô tình nói.

- Nếu là về chuyện của cô ta thì muội không cần nói. Ta không rảnh để quan tâm tới kẻ phản bội, loại máu lạnh đó.

Đố ai nuốt nổi lời nói phũ phàng của hắn, nếu là người ngoài thì chỉ muốn xông lên moi tim hắn ra xem trong đó có chứa cái gì gọi là tình cảm không. Nhưng nàng là người trong cuộc, nắm rõ tình hình trong lòng bàn tay.

- Có thật là huynh không có chút gì gọi là nhớ, đau lòng đối với cậu ấy không? Có thật là chấp nhận buông xuôi không? - Lời nói của Tenten tuy nhẹ nhàng nhưng lại đánh trúng vào tim đen, quá đủ để nhận ra sự dao động trong con mắt đen tuyền kia.Có chứ sao không, rất nhiều là đằng khác, không lúc nào hắn không nhớ đến nàng, lại càng trách bản thân mình đã tàn nhẫn, phụ bạc nàng. Hắn cũng đã từng nghĩ đến việc buông xuôi nhưng đâu có dễ đến vậy. Đâu thể nói yêu là yêu, bỏ là bỏ, nhất là khi mình đã hoàn toàn lún quá sâu vào tình yêu này.

Bây giờ hắn chỉ có thể nhắm mắt lại, không để ai thấy được phút yếu lòng của hắn, khó khăn mà lên tiếng.

- Muội đã thấy chúng?

- Phải - nàng lấy trong túi ra một cuộn giấy vẽ đặt lên bàn trước mặt hắn.

Biết ngay là không nên để nó trong phòng mà, không sớm hay muộn cũng bị phát hiện. Rất nhớ nụ cười đó của nàng, nhưng bây giờ xem ra hắn không xứng đáng để nhìn nó, sau tất cả mọi chuyện hắn đã làm.

Trước sự ngạc nhiên của Tenten, hắn thẳng tay gạt cuộn giấy xuống đất, con mắt đầy thù hận lạnh lẽo mở ra.

- Thứ này đã là quá khứ rồi, ta không cần nó. Bây giờ cô ta đã lộ rõ bộ mặt thật của mình rồi, ta còn cần nhung nhớ cái loại cáo già đó làm gì?

- Sao huynh có thể nói như vậy được? Dù gì thì cậu ấy cũng đã rời đi rồi còn đâu. Còn về chuyện của mẫu hậu....

- Im đi! Đừng nhắc lại chuyện đã qua, khi đó không giết cô ta đã là phước cho cô ta lắm rồi! Loại như cô ta thì mong gì hơn - hắn cố ép mình ra sức miệt thị nàng, muốn chứng minh rằng hắn đối với nàng đã chết tâm.

Thái độ của hoàng huynh thật sự đã khiến Tenten quá thất vọng, nhưng nàng không muốn oán trách gì huynh ấy... bởi nàng hiểu tại sao lại như vậy, nàng cũng có lỗi.

- Mẫu hậu chưa mất...

4 từ thôi cũng đủ làm Sasuke kinh hãi, tận mắt hắn đã chứng kiến bà uống phải độc mà chết, cơ thể bà trở nên lạnh lẽo và cứng đơ trong tay hắn, tim cũng đã ngừng đập.

- Người chết ngày hôm đó không phải là mẫu hậu. Bọn muội đã biết được kiểu gì cũng có kẻ ra tay với bà nên đã đưa bà đến nơi an toàn, rời khỏi hoàng cung. Kẻ chết hôm đó... là Yumi - càng về cuối giọng Tenten càng nhỏ, ánh mắt nhuốm bi thương...

Yumi đã vào cung được 7 năm là người tì nữ riêng của Tenten, nhưng Tenten chưa một lần coi Yumi là người hầu mà luôn đối xử tốt, coi nàng như bạn, là tỷ muội với mình. Có ai ngờ được rằng Yumi lại chính là gián điệp của Lôi quốc phái đến hoàng cung Hoả quốc. Sự thực này nàng cũng tình cờ biết được 3 năm rồi và luôn làm như không biết. Nàng vẫn luôn chờ có một ngày Yumi thực lòng nói với mình, liều mạng đặt hy vọng rằng Yumi một lần coi nàng là bạn mà không hại gia đình nàng. Kết quả, Tenten đã không hề sai lầm. Vào đêm trước khi Karin phái người sắp xếp hạ độc Mikoto, Yumi đã đến tìm nàng, nói hết toàn bộ kế hoạch đó cho Tenten và hơn cả, nàng tình nguyện trở thành vật thế thân cho Mikoto, tình nguyện chết thay bà....

Hắn như chết lặng, bàn tay nắm chặt lại đến trắng bệch, hai hàm răng nghiến chặt.

- Muội xin lỗi vì đã không nói với huynh từ sớm, để hai người hiểu nhầm nhau. Muội đã muốn nói cho huynh nhưng lúc đó luôn bị theo dõi nên không cách nào nói được, chỉ có thể nhìn huynh đối địch với cậu ấy... - càng nói Tenten càng cảm thấy bản thân mình thật đáng hận.Suốt thời gian qua chỉ có thể nhìn bạn mình chịu oan ức, căm hận từ người mình yêu, rồi cuối cùng phải chọn cách rời đi. Việc đi đến ngày hôm nay nguyên nhân gián tiếp là tại nàng bất tài vô dụng. Nhưng mà nguyên nhân trực tiếp vẫn là...

- Sau khi Sakura biến mất, muội tin là huynh cũng biết hung thủ là ai rồi, phải không?

Lại nhắc đến vấn đề này, ánh mắt của Tenten trở nên rét lạnh, bàn tay lại siết chặt. Con ả khốn nạn đó hại tình yêu của hoàng huynh tan nát, làm người dân hỏa quốc mất đi một vị Thánh nữ thiện lương, một hoàng hậu đức độ, hại nàng hiểu lầm hoàng huynh. Nó lại còn dám mơ tưởng chen chân vào gia đình này. Có mơ cũng đừng mơ! Năm xưa cha ả cướp đi toàn bộ anh em họ, phụ hoàng của họ, nay con gái ả lại cướp đi người họ yêu. Thù này và thù trước, nàng sẽ trả cả vốn lẫn lời cho bọn chúng.

Ngày hôm nay đến đây nói ra điều này định là để hoàng huynh không cần cảm thấy tội lỗi và oán trách Sakura nữa. Mà ai ngờ nó lại phản tác dụng đến vậy, nghe xong, sắc mặt hoàng huynh còn tệ hơn chục phần, tay đã nắm chặt đến trắng bệch.

Tenten nói không sai, sau khi nàng mất tích, cầm tờ giấy còn lại trong phòng giam đọc mà tim hắn như bị bóp nghẹt.

"Nếu muộn nàng ta bình an vô sự trở về thì trong vòng 2 tháng tới lập tức sắc phong Kusuda Karin làm hoàng hậu Hoả Quốc"

Thư không phải đã nói quá rõ ràng rồi sao? Chỉ có con tiện nhân kia mới có thể không từ thủ đoạn nào trở thành hoàng hậu. Mơ hồ đã đoán được toàn bộ kế hoạch của ả đến đây lần này rồi. Mục đích chính là chia

rẽ bọn họ, tạo mâu thuẫn hiểu lầm rồi để chính tay hắn đẩy nàng vào hận thù, chấp nhận làm tay sai cho bọn chúng. Hắn đối xử với nàng như vậy Thiên giới nhất định sẽ không để yên. Lão già Danzo kia nhân cơ hội tiến binh phát động chiến tranh xâm lược.

Khốn nạn!!! Tại sao hắn lại ngu si như vậy mà dễ dàng mắc mưu chúng chứ?

- Không phải lỗi của huynh... - Tenten không đành lòng nhìn hoàng huynh tiếp tục dằn vặt khổ sở như vậy mới nhẹ giọng lên tiếng.

- Ta đáng chết lắm phải không?

Đột nhiên lại hỏi một câu như vậy có phần gây sốc, nàng đớ người ra một lúc, muốn nói gì đó nhưng bị chặn...

- Đến nữ nhân mình yêu cũng không bảo vệ nổi... Không thể thực hiện nổi lời hứa sẽ luôn bên nàng mọi lúc, lại chỉ biết làm nàng phải đau buồn, để nàng cô đơn....

Chưa bao giờ mà hắn lại thấy bất lực như vậy. Trước đây qua bao công lao, vất vả để chinh phục trái tim nàng, hoá giải mọi hiểu lầm, bây giờ thì bao nhiêu công lao đã đổ xuống sông xuống biển, ngay từ nơi bắt đầu cũng không thể quay về được nữa.

Ngẫm nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên nàng nở nụ cười rất lạc quan, vô tư mà trả lời:

- Đúng là huynh là một tên đáng ghét, lạnh lùng, tiết kiệm nước bọt, lãnh khốc,... Nhưng muội vẫn không thể phủ nhận được rằng huynh là một vị vua tốt, một hoàng huynh không tồi.... Chỉ tiếc là huynh là một người yêu rất tệ hại, thạm bại, vô dụng, sến sụa, nói chung là thất bại của tạo hoá... - Tenten rất không khách khí mà thực lòng nhận xét, vừa tung người ta lên cao tít tầng mây rồi quăng thẳng xuống mặt đất, kiểu hành này là vừa xoa vừa đấm!

Trong thời khắc thế này mà nàng còn tâm trạng mà đùa, làm hắn vừa sợ vừa nể tinh thần lạc quan của hoàng muội mình.

-.... Huynh coi như đã bại trận dưới tay Sakura lần này rồi, lần đầu thất bại rước cậu ấy về làm vợ. Cũng may là ông trời không phải cũng ki bo lõ đít như muội mà không cho huynh cơ hội thứ hai. Mọi chuyện bây giờ mới chỉ là kết thúc của một khởi đầu thôi, không bao giờ là quá muộn khi đi chuộc lỗi cả. Muội tin là rồi huynh sẽ có cơ hội thôi!!! - Nàng mỉm cười thật tươi động viên hoàng huynh.

Muốn có thành công thì không thể thiếu ý chí và niềm hy vọng vào tương lai. Thất bại là mẹ thành công, có ngu mới có khôn hãy cứ coi như đây là một bài học đi.

- Hãy quên những gì làm huynh đau nhưng đừng quên nó đã dạy huynh những điều gì...

Lời nói của nàng thật đáng để người ta suy ngẫm và ghi nhớ, hiếm khi thấy nàng nghiêm túc như vậy.

- Cảm ơn muội, Tenten - cảm ơn muội đã dạy cho ta thứ gì gọi là niềm tin.

- Cảm ơn gì chứ, huynh muội với nhau cả mà! Muốn báo đáp thì khôn hồn rước ngay tẩu tẩu Sakura về nha!!! - Đúng là Tenten có khác, ban nãy còn ra vẻ triết lý thế nào, bây giờ đã về mặt dày như cũ...

'Ô hô hô!!! Xem ra lần này đến đây thành công ngoài dự đoán rồi nha!!! Mình phục mình quá!!!'

- Lần này muội đến đây không chỉ để nói mỗi chuyện này thôi đung không? - đột nhiên hắn thấp giọng hỏi, khoé miệng nhếch lên. Tâm tính của nàng hắn còn lạ lẫm gì nữa.

Trong mắt nàng liền loé lên một tia kinh ngạc rồi nhanh chóng được thay thế bằng ý cười.

- Đúng là hoàng huynh của muội có khác! Không sai, lần này muội đến đây còn là muốn tặng huynh.... một vị quân sư....

Sasuke có hơi kinh ngạc nhìn khuôn mặt vẫn tươi cười đến nham hiểm của muội muội. Mặc dù không biết nàng định giở trò gì quái dị nữa đây nhưng mà với tình hình hiện nay thì hắn đâu còn lựa chọn.

Tenten nhận được câu trả lời vừa lòng thì quay đầu nói vọng ra ngoài.

- Vào đi... Haruka!!!

40. Chương 37: Phản Kích - Trả Thù

Sau hôm Tenten dẫn vị "quân sư" đến đã được một tuần, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi theo kế hoạch. Giờ bọn họ chỉ việc đứng trên thành điều khiển mọi chuyện.

- Sẽ thành công chứ? - Neji nhẹ giọng hỏi Tenten, khuôn mặt không giấu nổi chút lo lắng.

Hắn thừa nhận là kế hoạch này không tệ nhưng mà rất mạo hiểm. Không phải cái gì cũng lường trước được nên lúc này lo lắng không hẳn là thừa thãi.

Liếc mắt sang nhìn hoàng huynh, cho dù vẫn là cái mặt lạnh như tiền đấy nhưng mà nàng vẫn đọc ra được căng thẳng trên đó. Người như hoàng huynh mà vẫn còn căng thẳng, bất an thì nàng mấy phần tin vào cái kế kia đây.

Công nhận là IQ của Haruka cao thì cao đấy, đã vậy nó còn là người của thiên giới, ngu lắm thì cũng phải biết chút binh pháp có ích. Vậy nên nàng mới để nó bàn bạc chút với hoàng huynh rồi bay ra được cái ngày hôm nay. Không thể phủ nhận nó khôn, chỉ mong là kẻ địch không khôn bằng nó thôi. Mà khả năng này là rất thấp vì cái lão già kia thì hiểm thế nào nàng thừa biết. Tất cả những gì có thể làm là cầu Thần đế vẫn còn ưu ái bọn họ một chút thôi...

- Giờ lành đã tới... Lập tức xuất binh! - Giọng nói uy nghiêm, dõng dạc của một vị hoàng đế từ trên thành cao hạ xuống.

Cánh cổng thành nặng nề rộng mở, một tốp binh lính khí thế hào hùng ồ ạt kéo ra. Đây là 1000 binh lính tinh nhuệ được đích thân hắn chọn ra cho kế hoạch lần này.

Nghe số 1000 thì có vẻ nhiều đấy nhưng mà so với 8 vạn (80000) quân của Thuỷ quốc bên kia mà nói thì chỉ đáng xách dép. Thế nên mới bảo kế này rất mạo hiểm, được thì thắng, mà không được thì mất trắng.

Nheo mắt nhìn số lượng quân kinh hồn của địch, Sasuke nhếch mép cười khinh.

Lão già này xem ra nhịn không nổi thèm muốn với Hoả quốc của hắn đến thế sao? Lão sẵn sàng điều động toàn bộ binh lực còn lại tấn công trực tiếp vào thành chứ không đánh lẻ tẻ như trước. Chắc lão cũng nhận được tin từ gián điệp là lương thực sắp cạn kiệt, sức khoẻ quân giảm nên khinh địch muốn đánh nhanh thắng nhanh đây mà. Cứ khinh đi rồi đến cuối mới biết ai khinh ai.

Đúng như suy nghĩ của hắn, lão già kia nhìn cánh quân địch chưa bằng 1 phần 10 của mình, nụ cười nham hiểm đắc ý trên mặt càng dãn ra. Phất tay ra lệnh giết không chừa một ai.

Hai bên hùng hổ lao chém giết lẫn nhau. Quân tinh nhuệ của Hoả quốc khác hẳn so với bọn tép riu bên kia, rất nhanh đã giết được kha khá địch. Nhưng xét về số lượng thì không bao lâu sau, quân ta bị đàn áp.

Trên thành theo dõi tình hình, Sasuke biết là đến lúc chuyển sang bước hai, liền sai người bắn pháo ra tín hiệu lui về.

Binh lính trên chiến trường nghe được 2 tiếng pháo nổ lập tức khẩn trương lui về thành. Cổng đóng.

Quân địch tưởng thắng, không suy nghĩ gì, cắm đầu hồ hởi lao đầu về phía thành mà không biết mình đang chui đầu vào lưới. Ngay cả lão già Danzou cũng không mảy may nghĩ ngờ, thậm chí còn cười to hạ lệnh thẳng tiến.Mọi người thấy mọi thứ đúng như dự liệu thì tấp nập về vị trí chuẩn bị. Sasuke nhìn lũ cá tự chui vào lưới thì không khỏi cười khinh thường. Hắn sẽ từ từ tính sổ với bọn chúng sau...

Lũ quân nhao nhao phá cửa thành bè lũ xông vào giương kiếm hô to. Đến khi đã kéo chật kín cả thành rồi muốn phá cửa vào thành trong thì chúng mới phát hiện căn bản tất cả các cửa đã được khoá chặt và chặn đứng từ ngoài.

Lúc này bọn chúng nhận ra thì cũng đã muộn rồi, cánh cửa sắt dày cộp hạ xuống, nhốt hơn phân nửa quân trong thành, tứ phía đều là tường đá vững chắc, muốn lui không được mà muốn tiến cũng không xong.

Trên thành cao, hàng hàng cung thủ xuất hiện, trong tay là nỏ đã được nạp ngân châm ngắm xuống dưới chờ lệnh.

Chỉ sau cái phất tay của hắn, mưa châm được bắn tới tấp xuống binh lính. Kẻ nào trúng trâm đều lăn đùng ra bất động, cả người tê dại, đứng cũng không vững.

Haruka đậu trên vai Tenten hạnh phúc chiêm ngưỡng thành quả của mình. Lí do nó chọn vũ khí tầm xa là ngân châm chứ không phải cung tên là vì châm này vừa nhỏ, tốc độ lại nhanh, căn bản địch không có cơ hội nhìn thấy mà đỡ. Hơn nữa, châm này nhỏ như vậy, tẩm thuốc lên tiết kiệm nguyên liệu và công sức hơn nhiều. Cái này mới gọi là chất lượng đạt tiêu chuẩn.

"Ê! Mày tẩm gì vào ngân châm đấy?" Nhìn phản ứng của bọn người kia Fuyuki không khỏi tò mò hỏi.

"Đây là thuốc tê liều lượng nặng trộn lẫn với chun chút thuốc phiện, đảm bảo bọn này sớm nhất phải mai mới tỉnh" Haruka vui vẻ đáp, đây là loại thuốc bí quyết gia truyền của nó đấy!!!

Vẻ đắc ý trên mặt Danzou đã không cánh mà bay, chỉ còn lại bất ngờ và run sợ. Lão không ngờ hắn lại có kế hiểm như vậy. Trận chiến mới vừa bắt đầu mà lão đã mất phân nửa quân rồi. Lui binh!

Phần quân bên ngoài nghe tiếng kêu thảm thiết của quân bên trong thì không khỏi tái mặt, co giò mà rút lui. Chỉ tiếc là phần này cũng không ngoài dự đoán của Haruka. Xì! Nghĩ nó là ai chứ, đã bắt thì bắt cho hết, nhổ cỏ tận gốc!

Địch còn chưa kịp lui thì từ hai bên, quân lính từ đâu ào ra bao vây tứ phía, dẫn đầu là Naruto và Shikamaru.

Đã bị trận đầu làm cho loạn, nay lại bị tập kích bất ngờ chỉ có thể dồn vào giữa, một số thì không biết tự lượng sức mình lao ra cảm tử (Ngu)

Hai người dẫn quân bao lại hình vòng tròn, hết sức dồn địch càng vào vị trí đã bàn. Đến khi thấy đã đủ thì cả hai ra hiệu cho toàn quân ta đeo mặt nạ dưỡng khí vào, chờ người trên kia sử dụng vũ khí bí mật.

Cùng lúc đó, trên thành, Haruka tay cầm ngọn đuốc hồng đưa cho Fuyuki.

"Lady First!!!"

Fuyuki rất vui lòng đón tiếp cây đuốc, châm lửa vào ngòi quả tên lửa cỡ bự được sơn bảy sắc cầu vồng. Nổi bật nhất vẫn là dòng chữ to rực rỡ ghi: "ĂN ĐI CON!!!"

Châm lửa xong hai con ba chân bốn cẳng phóng vèo sang hai bên, di tản vùng dân sự xung quanh, cắm bảng cảnh cáo: "Không phận sự miễn vào". Tiếng ngòi cháy "xẹt xẹt", ngay khi lửa đã đốt hết ngòi đến trong thì quả tên lửa lên ga phóng vèo lên trời lượn 10 vòng rồi lao thẳng xuống đất, mũi nhọn đáp cánh ngay xuống tâm đường tròn và...."BÙMMMMMM....."

Quả tên lửa rơi trúng đầu tên xấu số nào đó rồi nổ tung thành trăm mảnh, lực sát thương không lớn lắm nhưng không quan trọng. Mục đích của vũ khí bí mật này là khác cơ.

Quả tên lửa sau khi nổ tung đã tỏa ra làn khói trắng dày đặc bao quanh đó trong phạm vi bán kính 200m. Bọn chúng vừa hít phải khói thì lập tức ôm cổ ho sặc sụa, vừa ho vừa cười như điên, hai mắt đỏ sọc vằn lên tia máu, nước mắt nước mũi lan tràn bắn tung toé. Nói trắng ra là đã hít phải khói này thì coi như xác định.

Ai cũng kinh hãi trợn mắt, khoé miệng giật đùng đùng nhìn "hiệu quả" của bom khói, vũ khí bí mật của nó ra là cái này.

"M... Mày cho cái gì vào tên lửa đấy?" Fuyuki run run nuốt nước bọt gặng hỏi.

"À... Cũng không có gì nhiều đâu! Tao cho mấy lít dấm đặc, năm bịch ớt bột, gừng nghiền và hạt tiêu hiệu siêu hắt xì trộn với muối tinh, tinh dầu đặc của nấm cười, dung dịch phân bò phân trâu, hành tây xắt và dung dịch tạo khói ấy mà!!!" ^~^

"O_o" Mày bệnh hoan thật đấy! - Fuyuki chỉ dám nghĩ trong đầu chưa không nói ra, nhỡ nó dùng cái thuốc đấy với mình thì chết chắc!

"Kiểu này không chết được đâu, cùng lắm là cười khóc như điên suốt một ngày thôi. Hy vọng là không bị cười nhiều quá đến mức vỡ mạch máu não rồi tai biến mà chết" Haruka suy tư nghĩ, hình như là nó cho hơi quá tay tinh dầu đặc nấm cười thì phải. Thôi kệ đi!

Tất nhiên là đa số địch đã lâm vào tình trạng dở khóc dở cười này rồi thì còn hơi sức đâu mà đánh tiếp nữa, đành giơ tay chịu trói. Lần này thua tâm phục khẩu phục!

Và kết cục là chưa đến 1 tiếng mà toàn bộ 8 vạn quân địch bị bắt gọn trong tay quân ta. Sau vụ này thì ai ai cũng nhìn Haruka với con mắt khác, gặp là tránh xa ở cự li an toàn 10m.

Cách đó không xa, trên núi cao nhìn xuống có thể theo dõi được toàn bộ diễn biến trận đánh, có 3 người với 3 cái cằm đang quét đất, cầu mắt lồi ra. Trong khi đó một người vẫn đang rất bình tĩnh nhìn, thi thoảng nhếch mép cười khẽ.

- Ta cá tiền rằng đây không phải là do thằng oắt kia làm - Deidara ném bịch tiền xuống đất cá.

- Không cần nói cũng biết, nghĩ gì mà một thằng như vậy lại chế ra được cái thuốc biến thái, bệnh hoạn nào đó - Hidan mặt méo xệch nói, mắt không rời khỏi đám lính bị bắt rồi mà còn cười như điên.

- Khẳng định là người chế ra nó đầu óc cực không bình thường! Không hiểu nổi nguyên liệu của nó là gì nữa! (Tobi)

- Dấm đặc, năm bịch ớt bột, gừng nghiền và hạt tiêu hiệu siêu hắt xì trộn với muối tinh, tinh dầu đặc của nấm cười, dung dịch phân bò phân trâu, hành tây xắt và dung dịch tạo khói - Sakura nay giờ đứng cười đột nhiên lên tiếng làm mọi người cả kinh không chỉ vì thành phần không bình thường mà cả vì sao Sakura lại biết nó.

Ặc! Đừng nói là... Ba người lùi lùi về xa nhìn nàng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng. Kiểu nhìn như nhì ma the này làm nàng hơi cáu, bực mình giải thích:

- Đừng có nhìn muội với ánh mắt đấy! Muội không chế ra thuốc này mà là con thú cưng của muội chế!

Thú cưng? Thể loại thua cưng gì mà còn biết chế thuốc quái đản này? Chẳng lẽ thú cưng đời này nó có sở thích quái nhân thế sao? Bọn họ đúng là không theo kịp nổi thời đại...- Xin hỏi con thú cưng của muội là có thần kinh điên cấp độ mấy theo thang độ điên từ 1 đến 10? Sở thích của nó là gì vậy? - Deidara đánh bạo hỏi.

- Chắc khoảng cấp độ 100, sở thích của nó là chế các loại thuốc có đủ hương vị chua cay mặn ngọt và làm nhiễu loạn cảm xúc. Tuỳ theo dược liệu mà tác hại khác nhau, cùng lắm là chết mà! - Nàng chân thực nhận xét, nuôi nó 18 năm nàng còn lạ lẫm gì cái con cáo cụ trong lốt phượng nữa! Dù vậy đi nữa, nó cũng là nhân tài hiếm có nha!!! Đây chính là kế úp sọt và tên lửa "ăn đi con" huyền thoại của nó đấy!!!

- Ta thấy thương cảm cho kẻ nào được "thưởng thức" hương vị này nha! Cả đời cũng không dám quên mất!!! (Tobi)

- Lần này theo muội đến đây ta đúng là được mở mang tầm mắt, con thú cưng của muội ngầu thật!!! (Deidara)

- Có nó giúp đỡ thì kiểu này Thuỷ quốc muốn chiếm Hoả quốc đúng là chuyện hái hoa trên trời! Chiến tranh lần này kết thúc rồi - Hidan thở phào.

Kì thực bọn họ vốn không ưa gì chiến tranh, bởi thành viên của Akatsuki số đông đều là nạn nhân của mấy cuộc chiến phi nghĩa này, cảm giác oan ức mất nhà, mất người thân của dân chúng bọn họ cũng hiểu.. Bọn họ tuy là tổ chức sát thủ nhưng quy định số 1 chính là không được phép giúp đỡ những kẻ muốn gây chiến tranh phi nghĩa. Tổ chức này cũng rất nhân đạo nha!!!

Sakura chỉ cười nhẹ gật đầu tán thành. Đúng là nàng rất hận kẻ phụ bạc kia nhưng không vì thế mà ghét bỏ những người dân vô tội, vậy nên không tránh khỏi chút lo lắng. Xem ra bây giờ lo thừa rồi, làm sao nàng có quên được tài năng xuất chúng của con cáo già kia chứ!

- Chúng ta về thôi, không cần đoán cũng biết điều gì tiếp theo rồi!

Sau khi bắt gọn quân địch, quân ta thừa thắng đánh thẳng vào hang ổ của địch, phá tan doanh trại, cướp vũ khí, lương thực và bắt sống vua địch, giải về thành xử.

- Không nghĩ rằng ngươi lại kém cỏi đến vậy nha!!! Tám vạn quân cũng không thắng nổi. Nhục!!! - Ino đứng gần đó giễu cợt, nhìn lão già Danzou trong bộ dạng thảm bại trong gông kiềng quỳ dưới đất trên điện, trước mặt bọn họ.

Bị nhục nhã, Danzou không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn người ngồi trên ghế cao, hận không thể giết chết kẻ đó.

- Đằng nào cũng bị bắt rồi, các người muốn chém muốn giết thì tuỳ! - hắn sẵng giọng nói, lập tức ăn một bạt tai.

Ba ánh mắt nhuốm đầy hận thù, sắc lạnh bắn về phía hắn, sát khí không ngừng tỏa ra làm đại điện phút chốc đóng băng.

Sasuke khinh thường hừ lạnh, thanh âm trầm thấp đầy hàn khí:

- Hừ! Giết ngươi? Không thể, như thế quá dễ dãi rồi.

- Ngươi tưởng cái mạng chó của ngươi đền được cho sinh mạng của hàng trăm tộc nhân Uchiha và Uzumaki sao? - Tenten cao giọng quát.

- Xem ra các ngươi vẫn còn nhớ rõ...

- Chúng ta có thể quên được sao? - Naruto phẫn hận nhìn hắn, ánh mắt ngập trong đau đớn, Sasuke và Tenten cũng vậy.10 năm, đã 10 năm rồi bọn họ mới có thể báo thù cho gia đình, cho người thân của mình. Vào 10 năm trước, tại mật đạo chung của hai tộc Uchiha và Uzumaki ở ngoại thành Konoha, có kẻ đã mạo danh hai tộc trưởng gửi thư chéo đến tộc trưởng thật, nói có chuyện gấp, cần tập hợp toàn bộ tộc nhân từ già trẻ lớn bé đến đây. Không ai nghi ngờ bức thư liền đến đó, nào ngờ đó lại là một cái bẫy khủng khiếp. Thời khắc họ đặt chân vào nơi đó, cánh cửa đá đóng lại cũng chính là lúc cuộc thảm sát kinh hoàng diễn ra. Nấp sẵn bên trong chính là hàng trăm sát thủ. Có lẽ mọi người sẽ đủ sức chống lại nếu không phải trong đó có phun khí độc, loại độc này chỉ cần hít vào cũng sẽ làm cả người tê liệt, suy nhược ngay tức khắc, nhiễu loạn tinh thần, trí tuệ. Trong một đêm, toàn bộ tộc nhân hai tộc bị giết sạch... Chỉ trừ 4 người may mắn sống sót.

4 người đó chính là Mikoto, Naruto, Sasuke và Tenten. Nguyên lai là Mikoto khi đó mắc bệnh không đi được, còn ba người kia đi chơi về muộn nên khi đến đó thì cuộc thảm sát đã diễn ra xong. Nhưng, bọn họ không bao giờ quên được ngày đó núp trong bụi cây nhìn thấy hai kẻ lạ mặt không nên ở đây từ mật đạo bước ra, Danzou và Orochimaru. Khi bước vào, độc đã tiêu tan hết, chỉ còn lại hàng trăm cái xác ngập trong máu, mà trong đó có cha mẹ của Naruto, Minato và Kushina, và cả phụ hoàng và đại huynh của Sasuke, Tenten. Không bao lâu sau, Mikoto bị hạ độc mà rơi vào trạng thái hôn mê.

Nỗi đau đến tột cùng khi đó đã phá hủy tâm hồn thánh thiện của những đứa trẻ còn chưa lên 10, đồng thời nuôi lớn nỗi hận thù trong lòng họ. Suốt bằng đấy thời gian, ba người phải gánh trên lưng nỗi thù nhà, giờ gánh nặng đã phần nào trút xuống.

Đối diện với ánh mắt sắc lạnh, thù địch của ba người, lão không khỏi run sợ mở miệng.

- C... Các ngươi muốn làm gì?

- Giết ngươi!

Sasuke đứng khỏi ghế, rút thanh kusanagi ra từ từ tiến đến trước hắn, xung quanh tỏa ra khí thế bức người.

- Năm xưa, ngươi đã giết tổng cộng 156 tộc nhân. Giờ, ta sẽ cho ngươi nếm thử nỗi đau của 156 người đó.

Dứt lời hắn vung kiếm, động tác nhanh, mạnh chém lên người hắn. Nhưng là các vết chém đều là ngoài da và tránh các huyệt đạo, động mạch và tĩnh mạch. Chém xong đúng 156 nhát, hắn tự động lui xuống vài bước.

Trải qua bao năm chinh chiến, những vết chém này đã là gì. Lão liền phá lên cười miệt thị:

- A ha ha ha.... Sự trả thù của ngươi chỉ có thế thôi sao? Thật nhích nhã... Á ha ha ha...

- Danzou, ngươi đừng vội đắc ý quá! - Tenten đột nhiên cười lạnh, vẻ mặt trở nên nham hiểm, lạnh lẽo.

Lúc nàng dứt lời cũng là lúc nụ cười trên mặt hắn tắc nghẹn. 156 vết thương trên người tự nhiên càng lúc càng đau, xót, rát. Lão run run trừng mắt nhìn thanh kiếm trong tay Sasuke:

- Tr... Trên kiếm c... có đ... độc....?

- Hỏi ngu! Ngươi nghĩ gì mà chúng ta chỉ chém 156 vết cho vui thôi! Cái bọn ta muốn, chính là cho ngươi nếm thử cảm giác đau đớn đến thống khổ của bọn họ khi chết - Naruto nhìn bộ dạng đau đớn của lão mà lòng trở nên nhẹ nhõm. Phụ thân, mẫu thân, hai người hãy yên tâm! Thù này con đã báo được một nửa rồi.

- Ngươi cứ từ từ mà thưởng thức sản phẩm mới của Haruka đi. Vừa hay nó đang thiếu người thí nghiệm, ngươi lại xuất hiện. Loại thuốc này thấm qua đường máu, từ từ đem cơn độc đến khắp cơ thể, tra tấn người ta thừa sống thiếu chết trong thời gian là 8 tiếng. Còn đau thế bào thì ngươi thong thả mà "hưởng thụ" - Ino tận tình giải thích, đằng nào cho hắn nghe chút cũng có chết ai đâu.

Loại dược này quả nhiên đáng sợ, lúc thì đau, lúc thì ngứa, cảm giác như có hàng ngàn con kiến lửa bò, cắn đốt trên người. Cả lục phủ ngũ tạng đau quặn, tựa hồ như lão đang bị trăm con sói xông vào xé xác xẻ thịt. Đau ngứa luân phiên xen kẽ với nhau đúng là nhục hình không thôi, đến mức mà cả đại điện đều vang vọng ra tiếng gào thét thảm thiết, nghe mà hãi...

Không chịu nổi nữa, lão mở miệng hướng Sasuke cầu xin...

- X... Xin ngươi... Th...a.... Mạng.... L...ạy ng...ươi.... ươi....

Hắn thậm chí nhìn lão còn thấy lười, ung dung mà nhấp chén trà.

Thấy bộ dạng thờ ơ của hắn, lão không nhịn được mà lấy điều kiện ra xin...

- N... Nếu ngươi...tha...a ta.... Ta... s...ẽ nói...nói cho ng...ươ biết "nàng" đ...ang ở đ...âu...

Một chữ "nàng" thôi đã làm bọn họ giật mình sửng sốt nhìn lão, tay cầm chén trà của hắn cứng đờ lại.... "Nàng" không phải là...

41. Chương 38: Tâm Sự - Cơ Hội Thứ Hai

Biểu cảm của mọi người thật đúng như lão nghĩ, xem ra như vậy tức là hắn còn một con đường sống rồi. Nén cơn đau đang giày vò khắp người, hắn tiếp tục nói:

- N... Nếu ngươi tha ch...o ta, ta sẽ giúp ng...ươi gặp nàng....

Tay cầm chén trà của hắn nắm chặt lại tựa hồ như muốn bóp nát nó, nét mặt trầm xuống, thoáng qua nét ưu thương.

- Nói!

- N...àng... Đ...đ...ang....

Lời nói của lão trở nên ngắt quãng không rõ thành từ bởi cơn đau chết người.

Thấy vậy, Sasuke liếc mắt sang Haruka ngầm ra hiệu. Thật lòng mà nói nó chẳng muốn đưa giải dược ra đâu, nếu không phải vì cô chủ đang không rõ tung tích thì nó chỉ muốn lôi ra mấy bịch độc nữa rót vào miệng cho lão chết đi. Ngứa mắt!

Haruka dù bất mãn nhưng vẫn lấy ngân châm có tẩm thuốc giảm đau ra phóng đến huyệt trên ngực lão. Đây chỉ là thuốc giảm đau thôi, ai ngu đến mức tra tấn còn chưa đã đã đưa thuốc giải rồi. Hành thì phải hành cho tới bến mới sướng!

Thuốc giảm đau đã ngấm một chút, lão cũng đã ngừng gào thét, mặt cũng bớt thảm hơn ban nãy.

- Nói! - hắn kiên nhẫn lặp lại lần nữa - Nàng đang ở đâu?

- Ta không biết nàng đang ở đâu nhưng... ta có thể giúp ngươi gặp lại nàng một lần, còn... nàng muốn quay trở về hay không còn tuỳ vào ngươi...

- Ý gì? - hắn lạnh lùng gằn giọng - Rốt cuộc các ngươi đã làm gì nàng?

- Không phải bọn ta, mà là ngươi đã làm gì. Cái này chắc ngươi phải rõ hơn ai hết...

Tenten đứng bên lề nghe hai người nói chuyện mà lòng không khỏi nặng trĩu. Là tại nàng vô năng, tất cả là tại nàng bọn họ mới thất hoà.

Đột nhiên Neji đứng cạnh nàng phản đối.

- Sasuke, cậu không thể tin hắn, biết đâu đó là một cái bẫy. Không thể liều được - vì trong điện cũng chỉ có nhóm người bọn họ nên Neji không ngại xưng hô ngang hàng.

Đúng là có thể đó là cái bẫy một đi không trở lại. An toàn nhất vẫn là nên ở lại nhưng hắn không thể, hắn đã mắc nợ nàng quá nhiều rồi. Nếu có thể chết vì nàng, hắn cũng không hối hận.

Sự quyết tâm trong mắt hắn đã đủ để thấy câu trả lời rồi. Neji chỉ thở dài một hơi rồi tự động lui xuống.

- Ở đâu?

Đêm tối trong rừng yên tĩnh không chút tiếng động không khỏi tạo cảm giác kinh dị như đang đi vào ngôi nhà ma. Ngoài ánh sáng yếu ớt của vầng trăng khuyết soi sáng qua tán lá dày thì cả khu rừng mênh mông cũng chỉ một mảng tối đen. Ai mắt có vấn đề thì thậm chí còn nhìn ra có vài bóng trắng lượn lờ góc tối.

Tuy nhiên vẫn có người thần kinh thép điềm nhiên bước vào rừng. Có vẻ như người này rất thông thạo địa hình nơi đây, một mạch bước thẳng tới nơi mình cần đến.

Khẽ đưa tay gạt bụi cây và cây leo lằng nhằng ra, nhẹ bước vào bãi đất trống nhỏ. Nơi này đặc biệt được trăng chiếu thẳng xuống mà không bị tán cây che khuất nên không tối lắm như bên ngoài.Ánh sáng bạc hắt lên khuôn mặt nàng, lộ ra mái tóc hồng phấn xoã dài, đôi mắt đỏ nhạt, nước da trắng ngần, dung nhan tuyệt mỹ.

Sakura từ từ bước đến giữa bãi đất, nơi đó đặc biệt có một cây hoa anh đào xum xuê lá. Không cảm thấy cái gì lạ, nàng mới ngồi xuống tựa gốc cây thở dài một hơi.

May mà lần trước bị phát hiện nàng đã khôn khéo thay đổi khung cảnh xung quanh, che lấp đi bóng cây nên giờ không lo bị hắn quấy rầy nơi nghỉ ngơi, tâm sự của nàng nữa.

- Haizzzz.... Lại thêm ngày nữa trôi qua, sao thời gian trôi như điên thế, chưa gì đã gần hai tháng trôi qua kể từ hôm đó rồi.... - Hôm đó, cái hôm mà nàng muốn quên nhất nó lại không quên.

- Ta rất nhớ mọi người, nhớ Tenten, Ino cáo già, nhớ cái con mèo điên và phượng hoàng bệnh hoạn đấy nữa... Ta mới đi có hai tháng mà chúng nó đã quậy tưng bừng cả lên trên chiến trường rồi. Đúng là sự sỉ nhục và tự hào cho người thiên giới! - nàng rất không khách khí mà nói xấu sau lưng, chắc lúc này nàng đang ngây thơ nghĩ rằng nơi này chỉ có một mình mình nên không ngại nói hết những gì mình nghĩ trong lòng ra, đè nén thanh âm, nỗi đau mà nói nốt -... Ta cũng nhớ hắn...

Lời của nàng tuy rất nhỏ nhưng cũng đủ để lọt đầy đủ vào tai ai đó.

- Không biết bây giờ bọn họ có nhớ ta không? Chắc chắn là không đâu, làm gì có cái chuyện đấy cơ chứ! Bảo ai đi nhớ nổi kẻ máu lạnh giết người không gớm tay như ta. Đúng là nực cười! Ha ha...

Nàng cười như không cười, tiếng cười gượng gạo thật khó nghe, cốt để che đi sự chua xót, nỗi đau trong lòng nhưng càng cười thì tim càng thêm đau nhức, không che được gì lại càng lộ rõ hơn. Nước mắt trong chỗ lát đã lăn ngày một nhiều trên gò má. Cảm nhận được vị mặn tràn vào trong miệng, nàng mới dừng cười lại, nâng tay lau sạch nước mắt, chỉ là càng lau thì lệ càng nhiều hơn...

- Khóc cái gì mà khóc! Khóc thì thay đổi được gì chứ, đằng nào mọi thứ đã được công bố rõ ràng rồi, càng làm vẻ đáng thương thì chỉ càng bị người ta ghét hơn thôi! Nín đi nào... - nàng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc tự an ủi mình. Bộ dạng thương tâm của nàng lúc này làm ai đó càng đau lòng không thôi.

Càng lau càng vô dụng, cuối cùng nàng đành để mặc nó, cứ để nước mắt trút hết đau đớn đi, dùng đến cách hà khắc nhất mà nói:

- Đằng nào cũng bị ghét rồi còn có thể ghét thêm được nữa sao? Hận có, khinh thường có, không phải mày đều thấy hết trong mắt hắn ngày hôm đó rồi sao? Mày mong gì hắn có cảm xúc với mày chứ, mày chẳng đáng là gì đối với hắn cả, này có quyền gì mà khóc mà đau lòng chứ?

Nước mắt chảy ra mãnh liệt, rơi xuống ướt đẫm cả vạt áo.

- Ta đã muốn hận hắn, ghét hắn nhưng là không thể hận được, tại sao cứ phải luôn nhớ đến một kẻ một chút tình cảm cũng không giành cho mày chứ?

Lời tố cáo, oán trách của nàng làm cho hắn càng thêm chán ghét bản thân hơn, bàn tay nắm chặt đến trắng bệch.

- Sakura, hắn không yêu mày, chấp nhận sự thật này đi.... Hãy buông tay thôi.... - nàng đã quá mệt mỏi rồi, không thể đi đến cùng được nữa....Giây phút nghe nàng nói muốn buông tay, tay hắn không khỏi run lên. Nếu lúc trước hắn còn thấy vui mừng vì nàng vẫn còn nhớ hắn, tức là hắn vẫn còn cơ hội, còn bây giờ nàng muốn buông tay, cắt đứt mọi quan hệ làm hắn không khỏi sợ hãi. Sợ rằng lần này nàng sẽ thật sự rời bỏ hắn vĩnh viễn. Không được, hắn không cho phép!

Mải suy nghĩ miên man mà hắn đã giẫm phải cành cây, vô tình phát ra tiếng động đến tai nàng.

Hàng phòng bị mới vừa được buông xuống lập tức dựng lên, Sakura nhanh che đi mọi u buồn, thay vào đó là vẻ cảnh giác, nhanh tay rút kiếm bên hông ra hướng đến nơi phát ra tiếng động lạ:

- Ai?

Hắn biết mình nấp không nổi được nữa, mà hắn cũng không muốn trốn tránh nữa. Đặt chân bước ra khỏi bóng tối, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ của nàng.

- Là ta.

Ngay khi nhìn một thân ảnh quen thuộc dưới ánh trăng, nàng đã ngỡ là nàng nhìn nhầm. Nhưng còn giọng nói này không thể sai lệch được. Tay cầm kiếm của nàng bỗng run run, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt, sợ hãi.

- Ngươi muốn gì? - Lúc này cần phải bình tĩnh mà ứng biến.

- Muốn nàng từ bỏ ý định buông tay.

- Ngươi đã nghe được những gì? - nàng hơi run run, hít một hơi hỏi.

- Còn quan trọng sao?

- Vậy là ngươi đã nghe được tất cả. Sao? Bây giờ ngươi mới chịu lộ diện là muốn giết ta? Hay là muốn vũ nhục gì nữa? - nàng cười lạnh hỏi.

- Sakura, ta... - hắn bước lên muốn lại gần ôm lấy nàng nhưng lại bị tiếng thét của nàng chặn lại.

- Đứng đó!!! Đừng có lại gần ta!!!

Nhìn đau đớn, sợ sệt loé lên trong mắt nàng, hắn cũng không khỏi đau lây theo, nhưng là bước chân vẫn kiên trì không dừng đến gần nàng.

Khoảng cách ngày càng thu hẹp lại làm nỗi lo sợ ngày một lớn, nàng miệng hét hắn đứng đó, chân không ngừng lùi về sau cho đến đường cùng, tựa lưng vào gốc cây.

Hắn bước đến khi thanh kiếm chỉ ngay trước ngực mới dừng lại, thanh âm mang theo ăn năn, hối hận mà nói:

- Xin lỗi nàng... - hắn biết lúc này mà nói thì đã muộn rồi nhưng không thể không nói.

- Xin lỗi? Xin lỗi vì cái gì chứ? Phải là ta xin lỗi ngươi mới đúng, xin lỗi vì ta đã đến thế giới này, làm vật cản đường của ngươi, làm ngươi chướng mắt... - nàng giận dữ mà hét lên, muốn nàng xin lỗi thì chỉ cần nói thôi, không cần hạ bộ đến mức vậy đâu.

Lời nói của nàng làm tim hắn như bị bóp nghẹt, tay muốn đưa lên lau đi nước mắt trên má nàng lại vì tiếng thét căm hận của nàng ngăn lại.

- Là ta có lỗi với nàng, đã không tin tưởng nàng, làm tổn thương nàng hết lần này đến lần khác... Xin lỗi...

- Ta không xứng để ngài, Hoả vương cao quí, liều mạng tin tưởng, ngài muốn tổn thương ai mà chẳng được, ta làm gì có quyền can... - nàng cười lạnh mỉa mai.

Cách nàng gọi hắn sao nghe xa cách như vậy? Nàng đã hận hắn đến mức nào rồi?- Ta biết dù ta có nói gì đi nữa nàng cũng không tin. Chi bằng... để ta chuộc lỗi với nàng.

Dứt lời, nàng còn chưa kịp phản ứng gì thì tay hắn đã nắm chặt đầu thanh kiếm, chân bước lên, tay hướng đầu mũi kiếm lên sát cổ hắn.

- Ngươi....

- Nếu như giết ta mà nàng có thể tha thứ cho ta thì nàng cứ giết đi. Ta xuống địa ngục cũng không oan trách nàng.

Tay nàng run rẩy nắm chặt chuôi kiếm, đôi mắt ánh lên tia do dự, bối rối, run sợ. Nếu bây giờ chỉ cần nàng đâm lên phía trước cũng chính là giết hắn, giết người, nàng đủ can đảm sao?

"Tách... Tách..."

Một giọt, hai giọt máy đỏ thẫm chảy ngược xuống lưỡi kiếm rồi rơi xuống đất ngày một nhanh, nhiều. Nhìn đến lòng bàn tay nắm lấy lưỡi kiếm sắc bén nhuộm đầy máu tươi nàng càng thêm kinh hãi.

Hắn điên rồi hay sao?

Máu chảy nhiều thế kia hẳn là đau lắm... Tay nàng run run buông thanh kiếm ra, ánh mắt trùng xuống ẩn chứa nhiều suy nghĩ.

"Keengggg..." Thanh kiếm rơi xuống đất, trên chính vũng máu tươi trên đất.

- Sakura...

- Ngươi đi đi! - nàng trực tiếp lên tiếng đuổi hắn.

Chết tiệt! Nàng đã hạ quyết tâm hận hắn nhưng sao muốn cũng không hận nổi. Rốt cuộc nàng yêu hắn đến mức nào đây?

- Trở về với ta...

- Ngươi nghĩ gì mà nói vậy? Tại sao ta phải trở về nơi không thuộc về ta? - nàng cười khẩy - Ngươi cũng tự thấy được rằng thời gian qua ta sống tốt thế nào rồi, tốt hơn nhiều khi ở với ngươi!

- Hắn chỉ lợi dụng nàng thôi!

- Thì sao? Ngươi khác gì hắn? Ít ra hắn cũng giúp cho ta thấy được bộ mặt thật của ngươi? Ta khuyên ngươi, chiến tranh kết thúc rồi, trở về mà làm đám cưới với người ngươi yêu ở Konoha kia kìa... - nàng chua xót nói, kìm nén không cho lệ chảy ra.

- Người ta yêu là nàng... - đưa bàn tay còn lành lặn áp nhẹ lên má nàng.

Sakura một lần nữa sững người lại, đôi mắt đỏ ngấn lệ mở to nhìn hắn. Có phải nàng nghe lầm không hay là hắn nói người hắn yêu là nàng? Hắn cũng yêu nàng sao?

Đôi môi hé mở ra mấp máy nói gì nhưng lại bị chặn lại không nói nên lời. Đôi môi bạc của hắn áp lên môi nàng nuốt lấy mọi lời nói. Lúc này hắn không muốn nghe nàng nói gì tự tổn thương mình nữa, hắn muốn nếm lại cảm giác khi hôn nàng mà đã hai tháng không được nếm. Cái cảm giác ngọt ngào khi hôn người mình yêu nó tuyệt như thế nào.

Sakura bị nụ hôn của hắn rút hết sạch ý thức, tay chân cứng đờ, mắt trợn lên nhìn khuôn mặt phóng đại phía trước. Lí trí bảo rằng nàng hãy đẩy hắn ra đi, đã bị lừa một lần rồi không thể lại bị lừa thêm một lần nữa. Bằng không thì kết cục người bị đau cũng chỉ là bản thân thôi. Tuy vậy, trái tim thì lại nói rằng hãy cứ mở lòng mình một lần nữa đi, đánh cược một lần nữa. Sakura có thể đánh lừa lí trí nhưng trái tim thì không thể, nàng yêu hắn phải không? Vậy hãy cứ để nó như vậy đi, nàng không muốn sống trong hận thù nữa. Dù bên ngoài nàng có mạnh mẽ đến đâu thì bên trong nàng cũng chỉ là một nữ nhi bình thường khao

khát tình yêu thôi.Sasuke thấy nàng không chống cự mà nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn của hắn thì vui khó tả, liền đưa tay ôm lấy nàng bất chấp vết thương vẫn chảy máu không ngừng.

Đang chìm trong nụ hôn thì Sakura tự nhiên cảm thấy áo trên eo ươn ướt, nhơn nhớp rất khó chịu. Nàng đột ngột nghiêng đầu cắt đứt nụ hôn làm hắn có hụt hẫng, bất mãn hỏi lại:

- Sao vậy?

Kệ lời hắn, nàng đưa tay ra sau gỡ lấy tay hắn đặt trên eo mình kéo lên trước nhìn. Nhíu mày lại khi nhìn thấy bàn tay thấm đẫm máu trước mặt, rồi lại oán trách tức giận liếc xéo hắn một cái. Nàng không nói gì chỉ lẳng lặng đặt bàn tay mình lên trên mà chữa.

Thà rằng nàng cứ như trước quát tháo hắn ầm ĩ chứ còn hơn là nàng cứ lạnh nhạt với hắn thế này.

- Sakura...

-....

- Sakura...

-.... - hơi cáu rồi đấy.

- Sakura...

- Cái gì nữa?- nàng trừng mắt lên gằn giọng.

Ngay khi đôi mắt của nàng giao với ánh mắt hắn, hắn hơi sửng sốt áp tay lên má nàng.

- M... Mắt nàng....

Nghe vậy mới hiểu, nàng lại cúi đầu xuống buồn buồn nói:

- Mắt ta bị như vậy lâu rồi, cũng không rõ tại sao nữa. Sau khi rời đi mới phát hiện ra màu này...

- Không phải vậy... - hắn mỉm cười ôn nhu vuốt má nàng, nhìn vào đôi mắt nàng -... Mắt nàng trở lại màu lục bảo rồi.

Kì thực khi nhìn vào đôi mắt đỏ của nàng hắn hơi sốc, bây giờ thì không còn gì đáng lo nữa rồi.

- Hả? Thật á? - Nàng kinh hãi chỉ vào mắt mình. Đang màu xanh, rồi bùm cái ra màu đỏ, lại bùm phát nữa ra màu xanh.

'Mình dị thật đấy'

- Ừ... Như thế này đẹp lắm...

Hắn đột nhiên dịu dàng khen nàng, không còn vẻ lãnh huyết nữa làm nàng không khỏi rùng mình đỏ mặt. Nàng mới đi có hai tháng thôi mà.

Chữa xong rồi nàng liền đẩy tay hắn ra thì lại bị tay hắn nắm chặt không rời, cúi xuống lần nữa ghé sát mặt gần mặt nàng.

- Vẫn giận ta à?

- Hừ! - nàng quay đầu không thèm liếc hắn một cái.

- Giận vì ta bị thương à?

- Cái... Cái đầu nhà ngươi, ta... ta tức vì máu ở tay ngươi làm bẩn y phục của ta... - điêu! Nghe cái giọng với cái mặt đã thấy là chém rồi!

Hắn không hề tức giận vì nàng nói dối, chỉ cười nhẹ, tà mị nói:

- Vậy à?

- Ừ... Ừ... - sao nhìn hắn cười mà nàng lại thấy rợn rợn nhỉ? Nàng có linh cảm xấu -... Oái....!

Hắn ngang nhiên ban đêm ban mặt bế ngang nàng đi như thế. Khốn nạn! Biết hắn khốn nạn thế nàng đã không vội cho hắn thêm cơ hội nữa rồi! Có phải khi yêu ai cũng mù quáng như vậy không?

- Cho nàng cơ hội cuối nói thật...

- T... Ta nói thật rồi còn gì... - Nàng vẫn lì lợm khăng khăng như vậy.

- Là nàng nói đấy nhé! Đừng trách ta không tốt! - không hiểu trong đầu hắn có cái gì mà lại tỏ ra rất vui khi nàng phạm lỗi. Mà khoan, đây được tính là lỗi à?

Hắn vừa huýt sáo thì một con ngựa với bộ lông đen tuyền chạy nước kiệu đến dừng trước mặt họ.

'A! Đây là hắc mã mà! Lâu rồi không gặp!!!' - lời này nàng chỉ có thể nghĩ chứ không thể nói bởi hắn đã nhanh đặt nàng lên ngựa, tự mình leo lên sau nàng rồi thúc ngựa chạy thật nhanh đi.

'Tên khốn! Hắn biết mình sợ cảm giác mạnh còn cố tình. Đúng là đại đại khốn nạn!'

Sakura quá chuyên tâm chửi thầm mà không để ý rằng ngón tay hắn đã chạm đến cổ áo và kéo nhẹ xuống một đoạn, đủ để lộ ra vết cắn đánh dấu chủ quyền hôm trước. Đến tận khi nàng tự nhiên thấy vai lành lạnh mới quay sang thấy hắn cười cười nhìn vết cắn trên vai. Biểu hiện đầu tiên của nàng là túm lấy vai áo che lại, quát vào mặt hắn:

- Tên biến thái, đê tiện!!! Cút xa ra một chút!

- Ha ha... Để ta cho nàng biết thế nào là biến thái, đê tiện nhé!!! - hắn sảng khoái đáp. Hai tay giữ chặt tay nàng ở sau, từ từ cúi sát lại vai doạ - Thế nào, có chịu nói thật không?

Sakura bị doạ đến xanh mặt, tất nhiên là phải nhận.

- Thì ta giận vì ngươi bị thương, được chưa? - nàng lí nhí trong miệng.

- Cái gì? Ta không nghe rõ...

'Chém! Ngươi mà không nghe nổi thì ta điếc từ lâu rồi

- Rất tiếc, ngươi không có nói ta phải nói hai lần. Vậy nên.... MƠ ĐI!!! - nàng lè lưỡi trêu tức hắn.

- Giỏi lắm! Vốn định trêu nàng thôi, bây giờ ta nghĩ lại rồi! - Cười.... Hắn kéo nàng sát lại gần, nhe hàm răng trực hạ xuống vai.

- TA GIẬN VÌ NGƯỜI BỊ THƯƠNG - nàng cấp tốc hét vào tai hắn.

Nhận được câu trả lời vừa tai, hắn cười đểu nhấc mặt lên.

- Ngoan lắm!

'Ngoan ngoan cái đầu nhà ngươi

Hắc mã vừa chạy vừa nghe hai người tình tứ với nhau, lại nghe chủ nhân mình lời ngon tiếng ngọt dỗ mỹ nữ thì thấy buồn ói. Mới hai tháng không nghe thôi mà giờ nghe lại vẫn thấy hãi. Đành chạy cho nhanh về thành mà nôn vậy. Nhịn!!!

Hai tay được giải thoát, nàng phụng phịu chỉnh lại vạt áo cho tử tế, không ngừng chửi hắn là dâm tặc. Thái độ của nàng làm hắn bật cười nhẹ, nàng đã trở lại đúng là nàng rồi...

Từ phía sau, hắn giang tay ôm trọn thân ảnh bé nhỏ ngồi trước vào trong lòng, đầu tựa lên vai dụi mũi vào tóc nàng hít hà hương hoa anh đào. Hành động của hắn làm nàng hơi giật mình nhưng cũng nhanh chóng thích ứng. Như thế này thật giống với trước đây, khi hai người còn đang không ưa gì nhau. Nhớ lại mới thấy khi đó vừa lãng mạng mà cũng vừa sến kiểu gì ý! Thôi kệ, tận hưởng thì cứ tận hưởng thôi!

Nàng dựa vào người hắn, nhắm mắt lại cảm nhận giây phút này. Cứ để bọn họ có được chút không gian yên bình đi trước khi quay tiếp tục đương đầu với khó khăn chờ trước.

42. Chương 39: Thấy Lửa Phải Đổ Thêm Dầu

- Haizzzz..... Bây giờ cũng tầm được 1 tiếng trôi qua rồi mà vẫn chẳng thấy tiến triển gì cả.... Haizzzz... - Tenten vừa than vãn vừa đi đi lại lại, hết thở dài cũng chỉ có thở dài....

- Phải bình tĩnh chứ.... Tin tưởng hắn một lần xem... - Neji nói đỡ cho bạn.

- Cái gì bà đây cũng có thể tin hắn NHƯNG riêng về mấy cái vụ yêu đương này bà thà cược cả gia tài vào 1 con chó còn hơn là vào hắn... - Ino không hề khách khí nói.

- Có cưa một người mà giữ cũng không xong. Chán đời!!! - Tenten thật lòng cảm thán, nghĩ gì nói nấy.

- Thảm họa người yêu... - Ino chép chép miệng nói.

- Sự sỉ nhục của nam nhân.

- Thất bại của thần tình yêu...

Và hai chị cứ thế mỗi người một câu không tiếc lời chê trách, mặc kệ hắn là vua trên vạn người, cứ thật lòng mà nói. Người ra có câu: sống thật không chật với lòng mà!!!^^

Nửa tiếng sau, đến khi hết lời để đáp rồi, Tenten mới sực nhớ ra một chuyện, quay sang hỏi Ino:

- Ino này, sao dạo này không thấy Kakashi- sensei đâu?

Ino tạm ngưng cái mồm đang lèm bèm của mình lại để trả lời:

- À... Thầy ấy sau khi thấy ý chí quyết tâm rước vợ về của Sasuke thì mới yên tâm rời đi chơi tiếp...

Mặt Tenten phút chốc méo xệch, miệng giật giật.

- Thầy ấy đến đây chỉ có việc cưới vợ cho hoàng huynh thôi á? Đây là việc quan trọng bí mật quân sự mà ông ấy lẩm nhẩm suốt mấy ngày á? Hết việc để làm rồi mà thầy ấy đùa như vậy???

Từ đáy mắt Ino xẹt qua một tia bất an, lo lắng nhưng lại nhanh khôi phục vẻ tươi cười gật đầu coi như vậy.

- Chán quá hoá dồ

Tenten lúc này chỉ nghĩ đơn thuần là vậy, còn có vẻ như Neji và Shikamaru nhận ra được điều bất thường qua ánh mắt Ino. Hơn nữa, bọn họ cũng biết rằng Hatake Kakashi, cố vấn số 1 của vương triều Uchiha, không thể vì vấn đề vớ vẩn này mà lặn lội đến đây rồi đi nhanh như vậy...

Đang thử tập trung nghĩ thì từ xa có tiếng vó ngựa truyền tới.

Tenten vội mừng rỡ định chạy ra đón "hoàng huynh cùng hoàng tẩu" thì bị Neji ngăn lại. Sắc mặt mọi người trầm xuống. Độ cảnh giác tăng vọt lên.

- Có chuyện gì vậy? - nàng nghi hoặc hỏi.

- Đây không phải là Sasuke - Neji nghiêm mặt nói.

- Sao cơ???

- Nghe kĩ thì tiếng động này không phải từ một con ngựa mà là nhiều con. Trong khi đó, hắn ngoài cưỡi hắc mã ra không còn mang theo gì thêm nữa - Shikamaru nhíu mày phân tích.

- Ngoài ra còn có cả tiếng bước chân người nữa. Dựa theo âm thanh, độ vang thì đoán già cũng phải tầm 100 người. Chưa kể tiếng bước chân mạnh và đều như vậy thì chỉ có thể là của binh sĩ hạng tốt - Ino lắng nghe âm thanh cặn kẽ phân tích.

- Mà người được 100 binh sĩ hạng tốt này đi hộ tống khẳng định thân thế không tầm thường. Một nhân vật như thế làm gì ở đây? - Neji càng suy càng nhăn mày, lập tức kéo Tenten ra phía sau lưng mình.

Shikamaru thấp giọng hạ lệnh một tốp binh lính trực ở cổng trong trạng thái chuẩn bị tấn công.Âm thanh ngày một dần, hình ảnh đoàn người hiện rõ lên qua bóng tối, dẫn đầu là 10 kỵ binh, sau là binh lính đang hộ tống một chiếc xe ngựa xa hoa.

- Kẻ nào? - Ino lớn tiếng hỏi, tay nắm chặt chuôi bảo kiếm đeo trên hông trực rút.

Người dẫn đầu kỵ binh liền xuống ngựa, chạy đến cung kính quỳ xuống trước mặt họ.

- Vi thần tham kiến quận chúa, thống lĩnh, ngài cố vấn và Yamanaka tiểu thư.

- Đứng lên đi - Tenten nhàn nhạt mở miệng bước lên.

- Đến đây làm gì? - Ino lạnh giọng nói - Nơi này không phải kẻ nào cũng được đến. Cút!!!

Ino đột nhiên có linh cảm không tốt lắm về việc sắp xảy đến. Nàng rất không khách khí mà quát lớn đuổi khách.

Bỗng nhiên, từ trong xe ngựa vọng ra âm thanh nữ nhân.

- Ả tì nữ này thật hỗn xược. Đến cả bổn cung muốn đi đâu đến đâu cũng đến lượt ngươi quản sao?

Tiếp đó, một thân ảnh đỏ rực từ đầu xuống chân bước xuống xe ngựa, bọn lính hầu xung quanh lập tức cúi đầu hô:

- Hoàng hậu nương nương...

Hai chữ "Hoàng hậu" làm Tenten, Ino tức giận nắm chặt tay trừng mắt nhìn Karin, kiềm chế sao cho không nhảy lên cắt tiết ả.

Ino cười khẩy giễu cợt...

- Không dám? Ta có gì không dám! Bản tiểu thư đây muốn quản ai thì kẻ nào dám cấm?

- To gan!!! Dám ăn nói như vậy với bổn cung! Ngươi có biết bổn cung là ai không? Là hoàng hậu Hoả quốc, là mẫu nghi thiên hạ này đấy! - Karin ngoạc miệng ra khoe khoang, trợn mắt lấy thân thế của mình doạ nạt Ino.

Đáng tiếc, Ino đến tai cũng nghe, bộ dạng vờ ngây thơ đầy vẻ khinh thường, thờ ơ hỏi lại:

- Hoàng hậu là gì? Ăn được không?

Karin bị nàng chọc cho tức tím mặt tím mũi, mặt mũi méo xệ quát:

- Tiện nhân!!! Dám cãi hoàng hậu ta!!!

- Xí! Hoàng hậu á? Ta nhổ vào! Cái loại như ngươi ngồi vào ghế hậu đúng là sự sỉ nhục cho cái ghế đó!

Không thể để Ino vui một mình được, Tenten cũng muốn góp vui nha!!!^^

- Uể? Ngươi làm hoàng hậu khi nào vậy? Lễ sắc phong diễn ra năm nào tháng nào ngày nào giờ nào phút nào giây nào tíc tắc nào? Đã ai thấy chưa mà ở đây khua môi múa mép?

- Ngươi...

Tenten làm như không thấy ả đang giận, hướng Ino nói tiếp:

- Kì thực, dạo này nhiều người mắc bệnh ảo tưởng sức mạnh quá đi, Ino nhỉ?

- Còn phải nói! Phải hít thở chung một bầu không khí với mấy kẻ này đúng là ngột ngạt! Không khí bị ô nhiễm nặng quá nha! - Ino phẩy phẩy tay trước mũi, ho khan vài cái làm bộ khó thở.

Neji và Shikamaru nghe hai chị diễn kịch hay thì không khỏi vỗ tay tán thưởng trong lòng. Được! Rất tốt!!!

Karin lần đầu lãnh giáo hai người này đã biết mình đấu không nổi, đành nén cơn giận xuống hỏi:- Hừ!!! Ta không rảnh mà nói chuyện với các ngươi. Sasuke đâu rồi?

Tenten nghe cũng như không, coi ả là không khí, chỉ lắc đầu chép miệng chán nản tiếp lời với Ino.

- Ino à, nói thật nhé! Tớ không ngờ ở nơi này cũng có chó đấy... - nàng nghiêng đầu giả nghe ngóng -... Đấy! Nghe thấy tiếng chó sủa không?

Ino liền hiểu ý hợp tác.

- Công nhận... Thành này loạn hết cả rồi... Tí nữa có khi tớ phải phái vài ngươi đi tìm con chó này làm thịt thôi! Không biết hương vị thịt cho chấm mắm tôm như thế nào nhỉ!

- Ăn như cứt ý! - Tenten bĩu môi chê.

Hai nam nhân ngoài cuộc kia trong lòng càng không ngớt khen ngợi hai nàng nghĩa hiệp trừ hại cho nước. Quả không hổ danh là đệ tử ruột của Thái hậu thần thánh, đã chửi là chửi cho chết!

Bộ dạng của Karin lúc này quả là đáng doạ người, mặt nhăn như khỉ ăn ớt, đỏ lừ lên như khỉ đít đỏ, mắt hung ác trợn lên, hằn những tơ máu, răng nghiến kèn kẹt. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu nàng bị nhục nhã như vậy, không thể chấp nhận được! Ả đang muốn lớn tiếng quát hai nàng thì từ đằng sau, một thanh âm lãnh khốc truyền đến.

- Có chuyện gì?

Mọi ánh mắt dồn về phía hắn, binh lính quỳ rạp xuống khấu đầu:

- Tham kiến hoàng thượng...

- Đứng lên đi - Hắn nhàn nhạt mở miệng.

Sau khi đã đứng dậy, mọi ánh mắt lập tức dồn về phía hắn và một nữ nhân tóc hồng úp mặt vào người hắn nằm ngủ ngon trên tay hắn. Trên người nàng có phủ một tấm áo choàng đen tuyền, nhìn qua thôi cũng biết là từ đâu ra.

Ánh mắt Karin càng thêm ngoan độc trợn ngược lên nhìn kẻ nằm trong vòng tay "phu quân" (trong mơ) của ả, hận không thể lao vào xé xác nàng ta.

Ngược lại, ánh mắt của bốn người kia càng thêm hiền hoà nhìn Sakura rồi thở nhẹ nhõm. Như vậy thì tình hình ổn thoả rồi.

Đột nhiên, ánh mắt họ thay đổi 180°, trở nên đằng đằng sát khí nhìn con kỳ đà cản mũi mặt thớt kia lao ra tình tứ ôm tay Sasuke làm nũng, õng ẹo nói:

Sasuke- kun, chàng sao giờ mới về? Biết thiếp nhớ chàng thế nào không? Chàng thật là....

"Buồn nôn" là cảm giác của mọi người lúc này.

"Mặt trơ chấn bóng" là suy nghĩ của mọi người nhìn ả.

Với biểu hiện của ả ta, Sasuke một chữ cũng khinh không thèm nghe, lười không thèm liếc nhìn, chỉ lặng lẽ nhìn người trong lòng có bị đánh thức không? Thấy nàng vẫn yên giấc hắn mới yên lòng, ánh mắt đầy dịu dàng, ôn nhu dành riêng cho nàng làm ả không khỏi đố kỵ, càng thêm căm thù nhìn Sakura, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ hiểm ác.

Bệ hạ Thiếp rất nhớ chàng nha Giờ chúng ta mau chuẩn bị hồi cung để thành thân đi Chàng hứa với thiếp sẽ tổ chức đám cưới thật linh đình rồi đấy nhé

"Oẹ!" Rốt cuộc cũng có người không chịu nổi cái giọng mềm đến nhão nhoét này mà bịt miệng chạy đi nôn.

Lúc này, ả đã dám nhắc đến chuyện thành thân trước mặt hắn tức là đã chạm đến tối kỵ của hắn. Ánh mắt ôn nhu rời khỏi nàng, con ngươi lạnh lẽo, lãnh khốc hướng đến ả.Sự rét lạnh trong con mắt đó không khỏi làm ả run người, sợ hãi buông tay lùi lại. Đừng nói là ả mà người xung quanh đất cũng cả kinh chết khiếp, tất nhiên là trừ 4 người kia ra. Thậm chí Ino và Tenten còn tận tình cổ vũ, khoái chí nhìn ả gặp hoạ. Ngu thì chết chứ có tội tình gì đâu...

Theo bái Mikoto làm sư phụ, Ino và Tenten đã thấm thía, khắc cốt ghi tâm, học tập và làm theo lời tấm gương đạo đức sư phụ dạy:

Sống phải biết mình là ai, thấy sai phải biết sửa, thấy lửa phải đổ thêm dầu, thấy người nhảy lầu thì phải hô to cổ vũ.

Vì vậy, Tenten bắt đầu làm bộ ủy khuất, mắt rơm rớm nước mắt, sụt sịt vạch tội ả, tức là trực tiếp đổ thêm dầu vào "núi" lửa.

- Hoàng huynh, oan cho muội quá... Hức hức... Ả ta đột nhiên đến đây bắt nạt muội, còn... còn... Xưng là mình hoàng hậu ăn hiếp một người hiền lành yếu ớt như muội... Hức hức...

Ai nấy đều lạnh sống lưng. Ai bắt nạt nổi quận chúa, trừ thống lĩnh ra, họ liền cạo tóc đi tu cầu phúc cho kẻ ăn gan trời đó.

Sasuke còn lạ gì tính hoàng muội nữa, khẳng định là nó đang diễn kịch cho hắn xem. Nhưng mà khi nghe Tenten nói rằng ả tự xưng là hoàng hậu thì mặt hắn đã lạnh nay còn lạnh lẽo hơn cả băng tuyết.

- Có đúng không? - giọng hắn trầm xuống, đè nén tức giận muốn rút kiếm giết người, chỉ sợ mình làm kinh động đến giấc ngủ của nàng.

Tenten nặn ra nước mắt, mắt chơm chớp mồm đớp đớp nức nở nói:

- Thật mà... Không tin huynh hỏi thử người khác thì biết!

Karin sợ đến tái mặt, không nghĩ hắn lại tức giận đến thế. Tay ả nắm chặt, tức hộc máu mà không có chỗ phát tiết.

Một tên lính bị ánh mắt tàn khốc của hắn ngắm đến, liền quỳ xuống van xin.

- Hoàng thượng tha mạng... Nô tài chỉ phụng mệnh của hoàng hậ... Công chúa Lôi quốc mà gọi như vậy thôi... Công chúa nói sớm muộn cũng là hoàng hậu Hoả quốc, kẻ nào không nghe theo sẽ bị đánh 200 đại trượng...

Tenten nghe xong mà sướng đến run người, tay cố che mặt lại để người khác nhìn không ra là nàng đang nhịn cười khổ sở cỡ nào mà rớt nước mắt. Lời mẫu hậu dạy quả là cao siêu, tính giết người không thua gì đao kiếm...

Quả nhiên hàn khí tỏa ra càng đáng sợ hơn, ánh mắt thâm sâu, tuyệt tình liếc qua Karin rồi mới mở miệng, giọng nói không cho kẻ khác cãi:

- Huỷ bỏ hôn lễ giữa ta và ả. Từ nay kẻ nào còn cả gan gọi ả là hoàng hậu... chu di cửu tộc.

Nói rồi hắn mặc kệ Karin ở sau ngồi thất thần trên đất, bế chắc nàng bước về phòng mình.

Tenten thấy hắn đã đi rồi mới trưng ra cái mặt đểu cười cười, cực sung sướng ngoắc tay ra lệnh:

- Thưởng cho kẻ nào vừa nôn ban nãy... - rồi sảng khoái rời đi nghỉ cùng mọi người. Hôm nay được xem đủ tuồng hay, không biết tối có vui quá mà lên cơn rồi mất ngủ không nữa...

Còn lại một mình Karin phẫn hận ngồi trên mặt đất. Lần này đến đây ả đã sớm biết được kết cục này rồi nhưng vẫn không cam lòng. Nếu không phải vì tương lai mà phụ vương ả hứa hẹn trong tương lai, ả tuyệt đối sẽ không hạ thấp bản thân chịu nhục như hôm nay. Ánh mắt hiểm ác cùng toan tính, nghiến răng nhìn theo hướng Sasuke vừa ôm Sakura đi, gằn giọng hung tợn thề:- Haruno Sakura, ta thề sẽ cướp hết tất cả những gì thuộc về ngươi.

Sasuke bế nàng về phòng rồi đặt lên giường, hành động nhẹ nhàng hết mức gỡ áo choàng đen của mình trên người nàng, tận tình đắp chăn bông ấm áp cho nàng. Thay xong y phục, hắn bước tới cạnh giường nhưng chỉ ngồi xuống rồi nhẹ lên tiếng.

- Tỉnh rồi còn giả vờ ngủ gì nữa?

Nghe vậy, làn mi mỏng khẽ mở, lộ đôi mắt lục bảo trong suốt mang theo nhiều tâm tư.

- Nàng tỉnh khi nào?

- Lúc ta nghe Karin chạy đến ôm chàng - nàng chống tay ngồi dậy, đều đều đáp, ẩn trong vẻ mặt lạnh nhạt đó là nỗi buồn.

Thái độ lạnh nhạt của Sakura làm lòng hắn không khỏi nơm nớp lo sợ nàng hiểu lầm, vội vã muốn giải thích nhưng lại bị chặn lại.

- Ta... Cản trở hôn lễ hai người à? - hỏi câu này xong, nàng quay mặt né tránh hắn, cốt để che đi ưu thương trong mắt.

Điều gắn lo sợ đã đúng, nàng lại hiểu lầm rồi. Hắn vươn tay ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng giải thích.

- Không phải. Ta vốn không ưa gì ả ta, lần này kết hôn chỉ là bất đắc dĩ thôi... Từ sau khi nàng rời đi, có rất nhiều chuyện xảy ra, ta sẽ từ từ kể cho nàng sau...

- Trong thời gian ta biến mất, hai người luôn ở bên nhau à? Có làm gì không? Tại sao chàng lại để mọi người gọi cô ta là hoàng hậu? - nàng ngước lên nhìn hắn hỏi dồn dập.

Thái độ nóng nảy của nàng làm hắn bật cười, tay búng nhẹ lên trán nàng một cái rồi cười chê:

- Ngốc! Ta tránh ả còn không kịp, hơi đâu mà ở với ả rồi làm mấy cái trò như nàng nghĩ trong đầu. Ta không biết rằng ả lại dám ngang ngược tự bắt mọi người gọi mình là hoàng hậu, Tenten kể ta mới biết.

Câu trả lời của hắn vẫn chưa giải đáp trí tò mò của nàng, cắn răng hỏi câu cuối:

- Chàng... Yêu ả không?

Cặp mắt đen tuyền chăm chú nhìn gương mặt nàng làm Sakura hơi đỏ mặt khi bị nhìn như vậy. Tay nhanh hơn não liền đẩy hắn ra, lùi về sau né tránh.

- Ch.... Chàng nhìn cái gì?

- Nhìn xem nàng lại đang nghĩ cái gì ngu ngốc nữa. Ta rất tò mò xem trong đầu nàng chứa cái gì mà hỏi câu như vậy?

- Hừ! Chàng có trả lời không thì bảo? - Sakura không quen mình cứ mãi bị áp bức như vậy, lấy lại khí thế oách xà lách hất mặt nói.

- Nàng là giả ngốc hay ngốc thật đấy? Hay là ý chê mắt nhìn người của ta xuống dốc tệ hại đến vậy mà thích ả? - Sasuke có chút (nhiều) bất mãn, trách cứ.

Tốt! Câu này làm hài lòng nàng đấy nha! Tâm trạng của Sakura nhảy vọt lên cao theo chiều hướng rất tốt. Là nàng suy nghĩ quá nhiều rồi.

- Bây giờ chàng mới biết à? Gu thẩm mỹ của chàng là cực thảm! - nàng châm chọc ngược lại hắn.

- Nàng.... - không nghĩ tự nhiên nàng lại trêu chọc hắn như vậy, làm hắn không khỏi nhớ đến hồi hai người mới gặp nhau, một ngày ba bữa thì ít nhất phải cãi cả 3 bữa.

Vừa mới bình thường lại một chút mà hắn đã bị nàng chọc tức rồi. Hừ! Đừng mơ hắn để yên cho nàng! Sasuke như hổ vồ mồi nhảy đến ôm nàng ấn xuống giường. Làn môi bạc kề sát bên tai nàng, thổi từng hơi nóng lên làn da nàng, tà mị nói:

- Lâu không gặp mà lá gan nàng ngày một lớn nhỉ...

- Hức.... - Sakura lờ mờ hiểu ra tình thế hiện giờ, nàng là người bất lợi nhất - Đ... Đâu có... Ta đâu có gan trời mà chọc chàng.... Cái này... Chàng dịch ra một chút được không?

Hắn không trả lời, chỉ cười khẽ nhe răng ra cắn một cái lên vành tai Sakura, làm nàng đau "A" lên một tiếng. Nhiều khi nàng bắt đầu nghi ngờ hắn là cẩu thành tinh hay là người mà chỉ biết cắn nàng. Đang thận trọng suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy trên eo nhột nhột rồi buồn buồn nhịn không nổi mà phá lên cười.

- Ha ha ha... D... Dừng... L...ại... Ha ha ha....

Trời ạ, hắn thọt lét nàng. Mà nàng nhớ không nhầm thì mình làm gì có máu buồn, thế quái nào lại thấy buồn cười. Mẹ kiếp, tên khốn này dám hạ thuốc với nàng.... Tiếc là bây giờ có muốn chửi mắng thì cũng đã muộn rồi, giờ nàng đang lo xem mình có vì cười nhiều quá mà ức chế mạch máu não rồi lăn đùng ra chết không nữa....

Trong căn phòng truyền ra những tiếng cười thoải mái, vui vẻ cũng làm người ta mập mờ hình dung ra không khí hạnh phúc trong đó mà muốn cười lây theo. Nhưng hắn lại cười không nổi, đôi mắt xanh biển rũ xuống nhuốm một mảnh buồn bã. Y thở dài một hơi thất vọng về mình rồi lặng lẽ rời đi.

Y lại đến trễ một bước rồi...

43. Chương 40: Nhớ Đời

Sáng hôm sau, Sakura khẽ cựa mình chơm chớp mắt rồi tỉnh dậy, ngáp nhẹ một cái, theo bản năng ngồi dậy nhìn sang bên cạnh. Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt hoàn mỹ, đẹp tựa thần thánh. Làn mi mỏng khép lại, mái tóc đen tuyền có vài lọn không yên phận trượt xuống làn da trắng trên gương mặt hắn.

'Ôi mẹ ơi, hắn đẹp trai quá!!! O_O' Đây đã là lần thứ N+1 Sakura không kiềm chế nổi mà khen. Tên này công nhận là hàng cực phẩm trong cực phẩm!

Sakura không kìm được mà vươn tay gạt lọn tóc đen kia sang một bên. Vốn định thế thôi là xong, bố ai ngờ tay nàng không thoát nổi sức hấp dẫn, cứ hết chọt chọt vào má, thỉnh thoảng thấy yêu quá rồi lại nhéo một cái! (=_= Rảnh!)

Cái mặt này đúng là hại nước hại dân mà, hèn gì mà bao nhiêu thiên kim tiểu thư gục thê thảm trước hắn. Ngón tay cuối cùng quậy phá một hồi chán chê thì dừng lại trên làn môi bạc (môi mỏng).

Không biết ngoài nàng ra còn có ai từng hôn hắn nữa không? Cứ nghĩ có cảnh nữ nhân khác hôn hắn thì trong người nàng lại cảm thấy... cáu. Nàng bực bội muốn rút tay lại thì cổ tay đột nhiên bị nắm lại.

Ánh mắt đen một phát bắn lên người Sakura làm nàng giật thót mình ngồi lùi ra sau. Tay theo phản xạ rút lại nhưng cổ tay càng động thì càng bị nắm chặt, không cho nhúc nhích.

- Mới sáng sớm mà nàng đã không chịu yên ổn rồi à?

Sakura thẹn quá hoá giận, lại thêm cái suy nghĩ ban nãy kia làm nàng khó chịu không thôi, nóng nảy giật tay mình ra.

Sasuke thấy biểu hiện của Sakura có chút không bình thường, lại nhớ ban nãy tay nàng dừng lại lâu nhất trên môi mình nên với IQ 200+ đã mơ hồ đoán ra gì đó rồi. Thật không nghĩ nàng cũng có lúc trẻ con như thế này...

Nàng càng giật tay về thì hắn càng giữ chặt. Hơi dùng lực, Sasuke kéo cả tay lẫn người vào ngực. Trong khi nàng đang cáu kỉnh vì đầu bị đập đau, nóng nảy đẩy hắn ra lại bị tay hắn giữ cằm nâng lên rồi đôi môi bạc kia bất ngờ giáng xuống môi nàng, càn quét tứ phía, hút hết sạch dưỡng khí của nàng.

Đến khi mặt nàng đã đỏ ửng lên vì khó thở, hắn mới lưu luyến tách ra. Vẻ mặt hài lòng nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, ngón tay cái chạm nhẹ lên đó cười hỏi:

- Thích không?

- Thích cái đầu nhà ngươi ý! Bà nó, sao ngươi dám hôn ta?

- Thích!

Hắn trả lời như đúng rồi ý, nàng thuộc dạng gì mà để cho người khác thích làm gì thì làm như vậy! Hừ! Ngươi cứ đợi đấy!

"Phập" Sakura há mồm ngoạm ngón tay trên môi mình mà cắn, đôi mắt hung hăng trừng lên nhìn hắn với ý: "ta cắn chết ngươi"

Sasuke có hơi giật mình nhưng sau đấy lại trưng ra cái bộ mặt kiểu: "Honey, I don't care". Nhìn bộ dạng con mèo xù lông của nàng hắn thấy thật... đáng yêu! (Chẳng hiểu đáng yêu ở chỗ nào? Bó tay =_=') Đau đớn trên ngón tay bị nàng cắn cứ không cánh mà bay, thay vào đó là nụ cười trên nhặt.

Phản ứng của hắn làm nàng hơi... sợ. Hắn chỉ ôn nhu nhìn nàng, còn cười khẽ mới kinh chứ! Càng nhìn nàng càng rợn tóc gáy, run run nhả ngón tay hắn ra rồi nhanh chóng chui vào sâu trong góc giường, cuộn tròn vùi mặt vào trong chăn bông. Bộ dạng này của nàng có được coi là xấu hổ không?Hắn nhìn bộ dạng nàng mới ban nãy còn hùng hổ cắn hắn thế mà bây giờ lại rúc vào trong chăn không dám nhìn hắn thế kia không khỏi cười. Đúng là chỉ có nàng mới làm cho hắn cười nổi mấy cái chuyện kiểu này.

- Muộn rồi, dậy ăn sáng đã... - hắn vừa dỗ ngọt vừa lay nàng trong chăn.

- Không đói!

- Ngoan... Không đói cũng phải dậy ăn chút gì cho có chất....

- Không thích!

Rồi, lòng kiên nhẫn của hắn đã đến giới hạn.

- Nếu nàng không dậy ăn thì ta sẽ ăn nàng luôn tại đây... - Vẫn giọng ôn nhu như vậy nhưng lại mang tính chất đe doạ, muốn sống thì chọn 1 trong 2.

Sakura toát mồ hôi lạnh...

Ở phòng ăn, Ino, Tenten và Neji vừa mới ngồi xuống bắt đầu dùng bữa, Shikamaru có việc nên phải đi từ sớm nên chỉ có 3 người ngồi xung quanh cái bàn đầu ấp sơn hào hải vị.

- Ê! Hôm qua cậu ngủ được không, Ino? - Tenten liếc cái mặt gấu trúc nhìn Ino.

- Nghĩ gì? Cả đêm bị cái tiếng cười văng từ nơi nào đó sang tra tấn thì ngủ bằng niềm tin và hy vọng chắc? - Ino uể oải trả lời.

- Chả biết hôm qua bọn họ làm cái gì nữa mà cười như điên vậy? Diễn tuồng cho nhau xem à?

- Nếu thế thật thì bọn họ phải xem lại thần kinh của mình đi. Tớ bắt đầu hối hận vì để hai người điên đến với nhau rồi đấy...

- Đúng là chỉ có những người điên mới đến được với nhau - Tenten chán đời bình luận.

- Ai điên cơ? - một giọng nói lạnh lẽo kèm theo gió mùa Đông Bắc thổi vù vù đến làm cả căn phòng đông lạnh.

Tenten run run quay đầu lại nhìn, mặt mày nàng xanh ngắt lại. Chết cha rồi, không biết huynh ấy nghe được đoạn nào rồi nữa? Lạy trời thương con không phải là hết.

(Trời: Con à, trời ghét con lắm!!!)

- Úi chà! Hoàng huynh cùng hoàng tẩu đến rồi à? Hai người lại đây ngồi dùng bữa với mọi người cho vui - Tenten nhanh chóng vận dụng kĩ thuật nịnh hót để chữa cháy.

Sakura vẫn không hề ưa cái chữ "hoàng tẩu" này tí nào, lại liếc xéo tên đáng ghét bên cạnh rồi giận dỗi đến ngồi ghế cạnh Tenten, mặc xác hắn ngồi đâu thì ngồi.

- Hai người lại choảng nhau à?

Tenten nhìn thấy hai người họ ngồi đối diện nhau, ánh mắt Sakura thì đằng đằng sát khí, còn ánh mắt Sasuke thì vẫn hết sức lãnh đạm, thậm chí còn thoang thoảng ý cười.

- Xời! Không dám... Bổn tiểu nữ thân phận thấp kém nhỏ nhoi sao dám cãi nhau với hoàng đế cao cao thượng thượng đây! - rõ ràng là khen người ta nhưng nồng nặc mùi chanh chua, mỉa mai.

'Bắt đầu đấy...' Ba người ngoài cuộc lại thở dài. Tại sao muốn bình yên cũng khó khăn đến thế sao?

- Rốt cuộc là lại cái chuyện gì nữa đây?- Cậu đi hỏi cái ngài "hoàng đế điện hạ" ngồi kia kìa chứ hỏi gì tớ?

Tenten lười biếng liếc mắt sang nhìn hoàng huynh mong nhận được câu trả lời nào đó nghe lọt tai.

- Ghen.

Một câu trả lời hết sức ngắn gọn nhưng đầy hàm súc, giải thích trọn gói vấn đề. Mọi người "Ồ" lên một tiếng rồi lại lắc đầu chép chép miệng nhìn Sakura đang tức đỏ mặt.

- Sakura à, ghen cũng tốt nhưng mà ghen vừa phải thôi! (Ino)

- Yên tâm là hoàng huynh không dám ba lăng nhăng ở ngoài đâu, chỉ có người ta ba lăng nhăng với huynh ấy thôi (Tenten)

Sakura không nghĩ là hắn lại thẳng thắn trả lời như thế, liền cáu gắt đặt mạnh đôi đũa xuống rồi đùng đùng bỏ đi. Còn lại Tenten và Ino ngồi bụm miệng cười, đã thành công đổ thêm dầu vào lửa, giờ mặc cho hắn muốn dỗ dành kiểu gì thì dỗ, các nàng ngồi xem kịch thôi.

Neji từ đầu đến cuối ngồi im không nói một câu nào, bắt đầu có cảm giác mình là người thừa rồi đấy...

Sakura một thân nuốt một cục tức cực lớn trong cổ không biết trút đi đâu. Để giảm thiểu thiệt hại trong kinh thành, nàng đã len lén trốn ra bìa rừng ngoài thành, tha hồ mà tìm cách trút giận.

- Muội mới đi có một ngày mà sao lại thành ra nông nỗi này?

Sakura giật mình dừng hành động hành hạ tảng đá, ngoái ra sau nhìn rồi reo lên mừng rỡ:

- Sasori- nii!!!^^

- Tại sao muội lúc nào cũng chỉ nhìn thấy hắn thôi? Chẳng lẽ ta đây là người vô hình? - Deidara bất mãn dựa cây nói.

- Dạ, muội không dám! Ai bảo huynh có sức hấp dẫn quá thấp!

- Muội thế này là đang xúc phạm danh dự của một thằng đàn ông đấy... Nhìn ta rõ ràng đẹp trai thế này cơ mà! - vừa nói hắn vừa hất hất mái tóc vàng làm vẻ cuốn hút nhưng nó lại chỉ làm Sakura tởm hơn thôi.

- Thôi muội xin huynh bình thường lại cái... Mà hai người đến đây làm gì? Muội tưởng hai người phải đi làm nhiệm vụ?

- À... Kể từ cái hôm muội đột nhiên chạy theo zai bỏ bọn huynh ở lại mà không thông báo một tiếng thì bọn huynh bị Konan và Yahiko hành cho tới sống tới chết vì không trông nom muội kĩ. May mà còn tìm được muội đấy chứ không có khi bọn ta bị Konan ướp xác cũng nên.... - Deidara vừa kể vừa nhớ lại bộ mặt thần chết của Konan mà hãi.

Nàng nghe vậy thì thấy áy náy không thôi, lại hại mọi người lo lắng rồi.

- Chết thật! Hôm đấy muội quên béng mất! Bây giờ muội muốn đi gặp tỷ tỷ và mọi người nói chuyện một chút, được không?

- Ở! Đằng nào bọn họ cũng đang rảnh... Nhanh đi thôi, Konan nói là nếu 1 tiếng nữa không đưa muội về thì bọn ta sẽ bị băm thịt nấu canh cho bữa tối đấy....

Sakura nghe vậy chỉ biết cười khổ, nàng không nghĩ tỷ tỷ lại đáng sợ đến vậy.

----------Buổi đêm, Sakura tung tăng đi về thành, tinh thần cực kì sảng khoái, vui vẻ, vừa đi vừa cười không khác gì con... (tự kỉ)

Khi về đến bìa rừng ngoại thành thì nàng mới để ý khắp cả khu rừng đều xuất hiện những đốm lửa đỏ di chuyển trong bóng tối. Lập tức mặt nàng từ hồng thành trắng, núp vội vào sau tảng đá run sợ nghĩ.

'Mẹ ơi, chẳng lẽ là ma trơi? Bà nó, kiểu này thì về bằng niềm à?'

Dù đã không ít lần trải nghiệm cảm giác ma ở ngay sau lưng vẫy tay "chào" mình nhưng nàng vẫn thấy chết khiếp mấy cái này! Hơn nữa mọi lần nàng đều chơi theo hội, lần này có mỗi một mình "tự túc là hạnh phúc" chơi với cả một rừng ma thế này, bố ai mà chơi nổi!

Đang ngồi run run cắn móng tay tính cách chạy an toàn nhất mà vẫn đảm bảo linh hồn còn nguyên trong người thì xa xa trong rừng có thanh âm lạnh lẽo mà quen quen truyền đến.

- Tìm thấy gì không?

- Khởi bẩm hoàng thượng, vẫn chưa tìm thấy gì ạ... - quân lính vừa nói vừa rét run khi cảm thấy nhiệt độ không khí đột ngột lao vù vù xuống.

Hiển nhiên nghe xong câu trả lời này hắn cực tức, cực kỳ tức, gầm lớn:

- Tiếp tục tìm nàng cho ta! Tìm không thấy các ngươi cũng đừng mơ toàn mạng!

Toàn bộ quân lính nghe xong sợ xanh mặt cuống cuồng tản ra tìm tiếp, mở rộng phạm vi ra ngoài rừng, tức là cũng sắp đến chỗ nàng rồi.

Người nàng nấp sau tảng đá bất giác run cầm cập. "Nàng" ở đây không phải là nàng đấy chứ? Nếu thế thật thì nàng.... Ực! Nghĩ đến kết cục bi thảm phía trước nàng không khỏi toát mồ hôi lạnh. Đột nhiên, trong một phút ngây thơ trẩu tre mà nàng nghĩ rằng nếu mình ra nhận tội thì sẽ được hưởng khoan hồng chăng? (Mơ đi cưng)

- Sakura, nếu để ta tìm ra nàng thì nàng chết với ta - Thanh âm không che giấu sự tức giận cực đại lọt đến tai nàng, lại còn có tiếng chân ngựa đang đến gần nữa.

'Téo teo tèo' Vâng, nàng trẻ trâu với ai thế này, bây giờ mà ra thì khẳng định mãi mãi không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa... Haizzz... Đành vì cuộc sống tràn ngập ánh nắng ngày mai, nàng đi di cư đến chỗ Akatsuki lánh nạn vài hôm vậy....

Sakura lại một lần nữa ngây thơ đến ngu ngơ cho rằng nàng chỉ cần dùng thuật tàng hình thôi là có thể thoát êm gọn nhẹ. Ai ngờ, đời không như mơ, nàng vừa mới nhấc tay lên thi triển thuật thì cổ tay liền bị nắm chặt.

'Tèo.... Tèo téo teo.... Téo teo tèo... Tèo..' Đây là nhạc chia buồn Inner tốt bụng hát tặng nàng.

Sakura vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt đầu hàn khí của hắn quét trên người nàng, người run càng thêm mạng. Có thể là nàng quá sợ, không dám nhìn vào mắt hắn quá 3 giây nên không nhận thấy lo lắng, ưu thương tràn trong mắt hắn, ẩn dưới cái tức giận, lạnh lùng kia.

- Ơ hơ hơ.... Đ...êm khuya...uya Ch... Chàng... Làm gì...ở đây vậy? - nàng cười gượng gạo nhìn hắn, vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội.

Im lặng.

Hắn một chữ cũng không nói, chỉ lạnh nhạt lôi nàng dậy rồi kéo đi, hạ lệnh thu quân về thành, phân phó người đem một con ngựa khác đến cho nàng rồi mặc nàng ngô nghê đứng cạnh con ngựa khó hiểu, leo lên cưới hắc mã về. Trước khi đi, hắc mã còn đặc biệt "ban tặng" cho nàng cái nhìn đầy thương cảm.....

- SAKURAAA....

Sakura vừa mới xuống ngựa được 5 tíc tắc thì đã bị một cục bông vồ lấy ôm chặt đến tắc thở, hét cho nàng thủng màng nhĩ.

- Ten...ten... Tớ kh... không th...ở... nổi... - mặt nàng tím ngắt lại vì thiếu oxi, nói không ra hơi...

- À... Xin lỗi nha!!! - Tenten thấy mặt cà tím của nàng thì vội buông ra, cười cười lấy lệ.

Tenten vừa mới buông ra, Sakura dùng cả tai mắt mũi miệng, "nhét" không khí vào để thở. Lần đâu tiên nàng muốn nói với nó rằng: "không khí, tao yêu mày"

Trong khi nàng thở, Tenten vẫn không ngừng diễn thuyết.

-....Zời ơi là zời, cậu biết bây giờ là mấy giờ rồi không mới thèm vác mặt về? Đi chơi thì cũng phải chú ý đến thời gian chứ... Haizzzz... Chẳng bù với tớ, ngày xưa đi đâu cũng 5 giờ tối là có mặt ở phòng...

Sakura nhìn Tenten với ánh mắt: "thôi đi, làm như tớ không biết thành tích xuất chúng của cậu ý"

- E hèm... Ừ thì có vài lần về muộn muộn chút...

- Được rồi! Rất nhiều lần về muộn!!! - Thật không chịu nổi cái mặt này của Sakura...

- Thế tớ về muộn có làm sao đâu mà "hắn" phải cáu? Tên này đổi tính đàn bà khi nào vậy?

- Cậu nói thế không đúng đâu Sakura... - Ino chen ngang vào nói - Nếu "hắn" không lo cho cậu thì đã không cần phải cáu làm gì rồi.

- Làm sao cậu biết là hắn "lo" cho tớ?

- Chỉ bằng hắn điều động cả đội quân đi tìm cậu từ chiều đến giờ.

Nghe Ino nói mà nàng có chút giật mình. Hắn... Điều cả đội quân đi tìm một mình nàng á? Đây có được gọi là điên thái quá không? Mặc dù nàng có hơi bất mãn với hành động của hắn nhưng trong lòng không tránh khỏi ngọt ngào, cảm giác cứ sương sướng kiểu gì ý!

- Hình như tớ thấy hắn đang ở trong thư phòng đấy... - ý định của Ino quá rõ ràng, muốn nàng đi tìm hắn xin lỗi chứ còn sao nữa.

- Ừ ừ... Xin lỗi hai người, tớ đi có việc một chút... - Sakura làm sao mà không hiểu ý của Ino chứ. Ít nhiều gì cũng chơi với nhau một thời gian rồi, không hiểu ý này mới là có vấn đề.

Sakura nhanh tìm đường lên thư phòng, tính sẽ dùng mỹ nhân kế để xin lỗi, khả năng thành công là 50/50.

"Cộc cộc cộc" Gõ cửa lần một - không ai trả lời.

"Cộc cộc cộc" Gõ cửa lần hai - vẫn không ai trả lời.

"Cộc cộc cộc" Gõ cửa lần ba - nghĩ gì mà có người trả lời.

Cảm thấy một sự khinh bỉ không hề nhẹ, trán nàng đã nổi đầy gân xanh, trực tiếp đẩy cửa vào. Nhìn thấy người thờ ơ ngồi trên kia nàng không nhịn được cáu giận. Này nhớ, nói cho mà biết, nàng đây có thể bơ người ta nhưng người ta tuyệt đối không thể cho nàng ăn quả bơ. Nếu không phải lần này 100 phần là nàng sai thì hắn cứ liệu đấy!

Còn về phần Sasuke, không buồn liếc mắt cũng biết là ai, ngoài nàng và một số người không biết trời cao đất dày nữa ra, còn ai dám đạp cửa như thế với hắn. Hắn chỉ lạnh nhạt gập quyển tấu chương đang xem dở lại, bước đến bàn trà ung dung ngồi xuống ghế bành thưởng trà thượng hạng, chờ xem nàng định làm gì.

Sakura thu lại bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống người ta, thay vào đó là vẻ thỏ con mắc lỗi, mon men lại gần hắn.

- Ừm... Chuyện hôm nay.... Cho ta xin lỗi... Là ta sai.... Ta không nên đi chơi về muộn như vậy....

-....

- Chàng... Tha thứ cho ta chứ?

-.... Nàng nói thử xem... - cuối cùng hắn cũng chịu mở lời.

- Tha chứ.... Đương nhiên là tha - Sakura cười gật gật đầu, dẻo mỏ tung hắn lên 9 tầng mây - Chàng là một vị vua anh minh, độ lượng, bao dung, luôn vì dân vì nước, là người tốt nhất trong tất cả những người xuất sắc nhất nha!!!

- Ha ha... Nếu ta nhớ không nhầm thì ta đã từng bảo nàng rằng ta là một người nhỏ mọn thì phải?

- Thế à? Sao ta không nhớ nhỉ? Chắc là chàng nhớ nhầm rồi! Ha ha... - nàng có ngoạc miệng ra mà cười cho có, mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán.

'Bà nó! Vụ đấy từ đời nào rồi mà sao hắn vẫn nhớ?'

- Có cần ta nhắc lại cho nàng không? - hắn cười tà mị liếc mắt về phía nàng.

- Hơ hơ... Thôi khỏi! - lúc này không nên dây dưa lằng nhằng gì ở đây kẻo người khổ lại là nàng chứ ai -> chuồn.

Sakura quay người cắm đầu cắm cổ phi ra ngoài, thế nào một bước còn chưa nổi thì đằng sau eo bị một cánh tay vững chắc ôm lấy. Tay còn lại nhanh chóng xoay người nàng lại đối diện với hắn. Trong lúc nàng còn đang sững sờ thì người kia đã chuẩn xác hạ môi xuống khoá chặt môi nàng. Khác với nụ hôn những lần trước, lần này gắn hung hắn cắn mút môi nàng, hại đôi môi nàng vừa sưng vừa đau.

'Hức hức, tên khốn! Ngươi cứ đợi đấy!' Không nói được nàng chỉ còn nước vừa khóc vừa chửi thầm trong lòng mà thôi.

Còn hắn dù đang "hôn" nàng cũng biết rõ lúc này nàng ức chế đến thế nào, vẻ mặt càng thêm đắc ý. Đau đớn lần này mong là nàng đã có bài học nhớ đời

44. Chương 41: Vô Tình Tổn Thương

- Sakura.... Môi cậu bị làm sao đấy? - Tenten nheo nheo mắt nhìn chằm chặp vào môi nàng, nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, mặt nàng đỏ bừng lên, vội lấy tay che đôi môi sưng đỏ vết cắn lên của mình. Rồi lại trợn mắt chửi thầm tên đang ngồi thưởng thức điểm tâm ngon lành ngồi cạnh. Hừ! Nhờ "phúc" của ai đó mà nàng làm Bạch tuyết chết ghen với đôi môi đỏ hơn máu này...

Ino ngồi kế bên điềm đạm cắn miếng bánh, nhàn nhạt mở miệng khuyên:

- Tớ nói này, hai người yêu nhau, tớ không ý kiến gì, nhưng mà hành động yêu đương thì cũng vừa vừa phai phải thôi. Haizzz.... Làm gì mà ra nông nỗi này...

Cái cụm từ "hành động yêu đương" này hình như nghĩa hơi đa dạng và rất dễ gây hiểu lầm. Bằng chứng là đã có người hiểu theo nghĩa sâu xa không được trong sáng lắm.

- Chậc chậc... Đúng là hỏng một thế hệ... - Tenten ngao ngán lắc đầu, Ino gật đầu phụ hoạ theo.

Khoé miệng Sakura giật giật. Này, không phải là bọn họ hiểu lầm nàng và hắn.... đấy chứ? Lúc này thẹn quá hoá giận lại không làm gì được, giải thích thì vô dụng là cái chắc rồi, nên nàng chỉ biết hung hăng trừng mắt ra ám hiệu với Sasuke.

Hắn đương nhiên là không cần nhìn cũng hiểu. Bất quá, hắn đâu dễ buông tha cho nàng vụ hôm qua được. Vừa hay Tenten và Ino "ngoan" tạo cơ hội, ngu gì không tận dụng.

- Không hỏng thì làm sao muội sớm có cháu bế! Có muốn lên chức cô không?

"Phụtttttt...." Hai câu của hắn làm thức ăn trong miệng Sakura không tự chủ được phọt thẳng ra ngoài, ánh mắt kinh hoàng nhìn hắn như thể nhìn ma.

Ngược lại, Tenten nghe xong lại rất phấn khởi gật đầu liên tục, trong lòng vui sướng khó tả!!! Nếu hỏi nàng ước mơ của quận chúa cao quí đây là gì thì nàng sẽ không do dự mà mơ mộng trả lời: "ước mơ của ta đây chính là được nhanh chóng thăng quan tiến chức lên làm "cô"!!!

Biểu hiện đôi mắt sáng long lanh lấp lánh rực rỡ bảy sắc cầu vồng của Tenten nhìn chằm chặp vào Sakura của Tenten không khỏi làm nàng tủi thân. Xong! Nàng đã bị chính bạn mình bán đứng... Đau lòng, đau lòng thật! Tiếc quá, nàng có chết cũng phải lôi người chết cùng nha! *cười*

Sakura khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh ban đầu của mình, nở nụ cười thật tươi nhưng lại làm người khác hơi sởn tóc gáy.

- Tenten à... Hay là cậu cũng mau có một đứa với ai đi, tớ cũng muốn nhanh lên làm cô nha!!!^^

"Phụtttttt...." Lần này đến lượt cả Tenten và Neji phun "mưa xuân"

Sakura cực kì sung sướng muốn phá lên cười lại phải kiềm chế, giả bộ ngây thơ ngu ngơ hỏi lại:

- Ớ! Sao hai người lại ngạc nhiên thế? Tớ có nghe qua hình như hai người ngủ chung với nhau được một thời gian rồi mà, chắc cũng phải nhanh lên làm phụ mẫu rồi chứ? - Lời này là nàng muốn lấy lại sự trong sạch cho mình. Trời chứng giám, nàng và hắn ngoài ôm hôn đi ngủ ra cũng chưa làm gì quá cả. Nàng vẫn chưa thất thân đâu.

'Trả thù! Chắc chắn là cậu ấy muốn trả thù đây mà...' Tenten nhủ thầm trong lòng.

Sasuke ngồi một bên xem không tránh khỏi buồn cười. Vốn biết nàng mồm mép không tầm thường, bản thân hắn ngày xưa cũng không ít lần khổ sở mới đấu lại nàng, nhưng vẫn không ngờ qua một thời gian ngắn mà kung fu mồm của nàng tiến bộ rõ rệt đến vậy.Còn Ino thì vừa cười vừa khóc thầm. Cười vì nó buồn cười, còn khóc là vì trong phòng này còn mỗi mình nàng vẫn Ế. Ông trời bất công! T-T

Đang lúc Tenten còn đang xấu hổ chưa biết lên tiếng thế nào thanh minh cho sự trong sạch của mình thì ngoài cửa bỗng có tiếng "vù vù" ngày một lớn.

"Ruỳnh.... Rầm.... Xoảng...."

Ba âm thanh tiếp nối nhau. Cái thứ nhất là tiếng của cánh cửa bị "vật thể bay không xác định" (UFO) tông cho rơi cả hai cánh xuống đất. Thứ hai là "vật" đó rất không lịch sự "đáp cánh" xuống bàn ăn đầy ắp sơn hào hải vị. "Vật" đó trượt từ đầu bàn xuống cuối bàn, quét toàn bộ từ bát đĩa, đũa đến khăn trải bàn xuống đất. Bát đĩa loảng xoảng rơi xuống đất vỡ tan tành, và đó là âm thanh thứ ba.

....

Tất cả mọi người đều giật mình tăng cảnh giác nhìn về phía cuối bàn nói nó vừa trượt xuống. Cả Sasuke và Neji theo bản năng rút vũ khí, kéo Sakura và Tenten ra sau lưng mình phòng hộ. Hành động này lại lần nữa làm tan nát con tim độc thân nhỏ bé của chuy Ino, thật là khóc không ra nước mắt.

Một cánh tay vải đặt lên bàn.

Mọi người nín thở nhìn "UFO" đang cố leo lên bàn. Cả tấm khăn trùm lấy nó nên không nhìn ra nó là cái gì, nhưng chắc chắn là trông không bình thường, thế nào mà lại nhìn ra chỗ lồi chỗ lõm chỗ nhọn chỗ tròn thế kia??? Người ngoài hành tinh chăng??? =_=?

Tấm vải dần trượt xuống, nó đã gần leo được lên bàn.

5 người căng lòi mắt ra...

- Haruka? Fuyuki??? O_o??? (Tenten)

Tấm khăn trải bàn đã hoàn toàn trượt xuống, lộ ra hai cái mặt quen thuộc không lẫn đi đâu được. Nhưng mà... sao nhìn hai đứa nó khổ sở thế kia? À không, phải là sao "nó" thảm thế kia? Haruka thở hồng hộc, mặt mày uể oải, mồ hôi ướt đẫm cả lông vũ vất vả lắm mới leo nổi lên bàn. Trong khi đó, Fuyuki tinh thần rất thoải mái, sảng khoái, tràn đầy sức sống nhảy từ trên lưng của Haruka lên bàn thong dong bước, để lại Haruka nằm oè cổ trên bàn há mỏ "nốc" vội không khí.

Nguyên lai là do Haruka có việc khẩn cấp bay vội về, lại phải trở thêm con "lợn" này trên lưng nữa, rất tiêu hao sức lực. Đã vậy lúc đáp cánh xong còn bị nguyên "tảng mỡ" trên đè cho tắc thở, thà nó đè trên lưng còn đỡ chứ nó đè vào đầu mới xót. Nó còn sống là kì tích nhân loại rồi...

Thấy được hai nhân vật quen thuộc, mọi người cũng thu lại vũ khí, lắc đầu thở dài.

- Thế nào, đi chơi chán rồi mới thèm về à? Có mua quà lưu niệm cho tao không? - Tenten vọt tới trước mặt Fuyuki xoè tay đòi quà.

Đáp lại nàng là con mắt khinh khỉnh của nó với ý: "Nghĩ gì? Không thừa tiền!" làm nàng muốn xông lên bóp cổ cái con mèo khốn nạn này, may mà Neji giữ kịp lại không chắc phải chuẩn bị quan tài rồi.- Có chuyện gì?

Vốn định chọc tức thêm Tenten nhưng mà Sasuke đã dùng giọng nghiêm túc rồi nó cũng không quấy nữa, lẳng lặng ra đá đá Haruka cho tỉnh.

Haruka đã lấy lại hơi sức rồi ngồi dậy, chiếu toàn bộ những gì mình thám thính được hôm trước lên tường.

- Binh đoàn Kim cương!!!

Nhìn hình ảnh đoàn quân chiếu trên tường mà mọi người không khỏi giật mình căng thẳng. Cuối cùng Tuyết quốc và Băng quốc cũng đã ra tay rồi... Binh đoàn Kim cương được mệnh danh là đội quân bất bại của hai quốc gia này, lực lượng lên tới 200 vạn, vũ khí, áo giáp được tạo nên từ kim loại ngàn năm cứng bền hơn kim cương, quân đội được huấn luyện đặc biệt, sức một người địch nổi trăm người. Lần này họ dùng Binh đoàn Kim cương tức là một mực muốn hủy diệt Hoả quốc.

- Bây giờ tính sao đây? Xét theo tình hình hiện tại thì quân ta một giờ cũng trụ không nổi.

- Trước hết cứ tạm thời đem quân đến cầm cự, chúng ta sẽ tính kế sau - Sasuke hạ xuống lệnh xuất quân đến phía Bắc Hoả quốc, nơi Binh đoàn Kim cương hướng đến.

Không khí lúc này trầm xuống căng cực độ. Cho dù Haruka có ra tay cũng chưa chắc thắng nổi bọn họ. Nguy to rồi...

Mọi người rơi vào trầm tư, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Sakura, quân bài chủ chốt này.

- E hèm... Này, tớ có ý kiến....

Lúc này mới nhớ đến Sakura vẫn còn trong phòng, thực ra không hẳn là tất cả đều biết nàng ở đây. Fuyuki và Haruka nhìn thấy chủ nhân thì mắt chữ o mồm chữ a đơ người ra nhìn nàng như nhìn sinh vật lạ. Dụi mắt một hồi, chúng nó mới lấy lại vẻ điềm tĩnh quay sang nói với nhau.

"Mày ơi, tao bị đui rồi" (H)

"Có khi tao đang nằm mơ chứ làm gì có chuyện cô chủ ở đây. Hình như tai nhớ không nhầm là cô chủ đang mất tích mà?" (F)

"Mày nhớ không nhầm đâu. Mình đang mơ rồi" (H)

"Lại đây tao nhờ tí. Mày đấm tao đi, đấm mạnh vào cho tỉnh" (F)

"Ờ! Mày cũng đấm tao mạnh vào" (H)

Và thế là hai con dồn hết lực vung nắm đấm đấm thẳng vào mặt nhau. Kết quả là hai đứa văng ra hai mép bàn ôm cái mặt sưng vù móp một bên má. Quay khuôn mặt biến dạng ra nhìn chỗ nàng ban nãy, mong rằng tỉnh ngủ rồi nhưng thế nào vẫn thấy nàng đứng lù lù đấy.

"Kiểu này chưa tỉnh rồi! Oánh tiếp đi mày" (F)

"Nhào luôn"

Sakura và 4 người còn lại nhìn hai con thú cưng đang xông vào đấm nhau như phim chưởng mà mặt ngày một méo, mắt mũi miệng giật giật liên hồi, tự hỏi: Chúng nó lại lên cơn à?

- Chúng mày choảng nhau đủ chưa? - Sakura đi tới xách cổ bọn nó lên tách ra.

"Mày ơi, phải chăng đây là hồn ma cô chủ hiện về ám?" (H)

"Có lẽ nào.... cô chủ một mình ở địa ngục chán quá muốn lôi chúng ta theo?" (F)

Hai con lại kinh hãi bắt đầu giẫy giụa thảm thiết kêu:"Khônggg... Tao không muốn chếttttt....!!!" (H)

"Cô chủ, người có lòng từ bi thì xin đừng kéo con chết cùng. Chỉ cần người để con ở đây con xin hứa con sẽ đốt thật nhiều tiền vàng và quần áo cho người, hàng tuần cúng hoa quả, bánh kẹo và gà luộc vịt quay khỏa thân cho người xài..." (F)

Fuyuki càng kêu thì mặt Sakura càng thêm đen. Nàng dĩ nhiên là hiểu được chúng nó nói gì, máu sôi sục lên quát vào mặt chúng nó:

- BỐ LÁO BỐ TOÉT!!! BÀ ĐÂY CHƯA CHẾT MÀ CHÚNG MÀY DÁM RỦA TAO SỚM LÊN BÀN THỜ! BÂY GIỜ MỘT LÀ CHÚNG MÀY CÂM MIỆNG CHO TAO, HAI LÀ TAO CHO CHÚNG MÀY VÀO NƯỚC LUỘC CHÍN RỒI KHOẢ THÂN TRÊN BÀN THỜ LUÔN! HIỂU CHƯA???

Haruka và Fuyuki mặt tái mét im phăng phắc, nuốt ực một cái, chúng nó khẳng định rằng đây là cô chủ rồi. Giọng này không lẫn đi đâu được.

- Tao nói.... HIỂU CHƯAAAA????

"Dạ rõ!!!" Hai con đồng thanh gật đầu như điên, mặt đã trắng còn trắng hơn.

- Tốt lắm! Ngoan!^()^

Thái độ của nàng quay phắt 180° từ ác quỷ sang thiên thần không chỉ làm chúng nó đau tim mà còn làm mấy người ngoài cuộc kia sởn tóc gáy.

- Nào.... Giờ chúng ta nói tiếp về chuyện Binh đoàn Kim cương kia...

Trong một giây nữa, khuôn mặt nàng lại thay đổi sang vẻ nghiêm túc, không còn đùa cợt nữa.

- Ta có thể giúp.... Hãy đưa ta theo cùng...

- Không được! - hắn cự tuyệt nàng.

- Tại sao? - Nàng bất mãn hỏi lại.

- Đây là chuyện của riêng Hoả quốc. Không cần nàng can thiệp.

- Nhưng mục đích của họ đến đây là bởi ta, ta cũng phải có trách nhiệm! - Sakura kịch liệt cãi lại.

- Không phải tại nàng, nàng không cần phải đến đó. Nàng cứ yên phận mà ở đây, ta sẽ đi giải quyết mọi chuyện.

- Ta mặc kệ! Ta cứ đi! Đừng mong ngăn cản!!! - Nàng đã hạ quyết tâm rồi.

Thời gian qua lúc sống với Akatsuki nàng đã nghe những lời đồn về việc Tuyết quốc và Băng quốc dẫn quân tiến đánh rồi, cũng nghe qua là Thánh nữ hạ lệnh. Mà người đó lại là chị nàng, hẳn là chị khi đó muốn trả thù cho nàng. Vậy nên việc này nàng hoàn toàn liên quan. Không thể để người dân vô tội chết vì tranh chấp, hiểu lầm giữa hai người được.

Và thế là từ việc cho ý kiến ban đầu đã biến thành cãi nhau đi hay không được đi của hai người. Tenten, Ino, Neji và hai con thú cưng kia biết mình có ở lại cũng chỉ để làm cảnh thôi nên tự động lui ra ngoài, còn rất tốt bụng đóng cửa đuổi người ngoại cho bọn họ. Thực lòng ai cũng mong Sakura sẽ đi cùng vì việc này ngoài cậu ấy ra thì không còn ai cản được binh đoàn bất bại kia. Nhưng Sasuke lại một mực không cho nàng đi và "Vì sao" thì tự đoán đi.

Đến khi trong phòng chỉ còn lai có hai người, Sakura cũng không có dè dặt gì nữa mà nói như hét vào mặt hắn:

- Ngươi thừa biết Hoả quốc không có khả năng chống lại binh đoàn Kim cương, đem quân ra trận đánh vô nghĩa như vậy khác nào hy sinh mạng của hàng ngàn người vô tội!- Chưa thử làm sao biết. Chẳng lẽ cái danh "tứ đại cường quốc" chỉ là bịa đặt?

- Ngươi có còn là người không mà đem sinh mạng biết bao nhiêu người ra để thử nghiệm?

-.... - Đúng là không thể không nghĩ đêm sinh mạng của những người lính đã tận tâm vì đất nước. Việc đánh trực tiếp binh đoàn đó cũng không khác gì tự sát.

Nhưng hắn không muốn nàng phải đến đó để sửa chữa lỗi lầm hắn gây ra. Chắc chắn Thuỷ quốc và Lôi quốc sẽ không ngồi yên nhìn nàng dễ dàng đến đó giúp Hoả quốc. Hắn tuyệt đối không muốn nàng vì sai lầm của hắn mà gặp nguy hiểm, hắn không muốn rời xa nàng lần nữa.

Thấy Sasuke trầm tư không nói gì, Sakura cho là hắn đã ra quyết định không để nàng đi nên không muốn đôi co với nàng nữa. Điều này càng làm lửa giận trong lòng nàng bốc cao ngùn ngụt, giận dữ túm lấy vạt áo hắn, thét to:

- Tự ngươi cũng đã thấy được mình cũng không có khả năng thắng. Sao còn không để ta đi? Ngươi cam lòng để người dân chết vì lựa chọn của mình sao? Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?

- Tại sao nàng cứ phải khăng khăng muốn đi như vậy? Nàng vừa mới trở về đã muốn rời đi ngay, có phải nàng chán ghét ta rồi không? - ánh mắt hắn nhuốm lo sợ khi nghĩ đến vấn đề này, kích động nắm chặt hai vai nàng lo lắng hỏi.

Nghe cái cách hắn chuyển đề tài nhanh như vậy, Sakura không khỏi cười khinh một tiếng, tự đoán được kết thúc của việc tranh cãi vô dụng này. Khuôn mặt mới ban nãy còn đầu ắp cảm xúc giờ đã trở nên lãnh đạm. Sakura lạnh lùng hất hai tay hắn trên vai mình ra, nhàn nhạt mở miệng.

- Quyết định của ngươi cuối cùng vẫn là không để ta đi. Vậy ta không cần mất thời gian ở đây nữa - nàng bước vòng qua hắn muốn rời đi, tay lại bị nắm lấy.

- Nàng muốn đi đâu?

- Việc gì ta phải khai báo với ngươi. Buông ra! - Sakura điên tiết vùng vằng giật tay mình ra nhưng hắn không chỉ không buông mà còn nắm chặt hơn.

Sống đến bằng này tuổi rồi, cũng qua không ít chuyện rồi, Sakura cũng tự biết lúc này không nên nổi nóng. Thôi không quẫy nữa, nàng hướng hắn cười lạnh.

- Ngươi nghĩ ngươi ngăn được ta sao?

Khuôn mặt lạnh lùng, xa cách làm hắn không khỏi giật mình tự hỏi, rốt cuộc trong khoảng thời gian hai tháng kia đã xảy ra những chuyện gì?

- Sakura, nàng nghe ta nói đã... Chuyện này không nghiêm trọng như vậy đâu. Hãy tin ta... Ở lại đây đi - đứng trước mặt nàng, hắn chỉ có thể cố gắng mềm giọng khuyên nhủ, thuyết phục nàng.

Hắn lo cho nàng, sợ nàng gặp bất trắc. Vậy mà Sakura trong cơn nóng giận, cứng đầu, cố chấp không chịu nghĩ đến điều này, một mực trách cứ hắn.

- Uchiha, ngươi là kẻ ích kỷ, cứng đầu, kiêu ngạo! Ngươi sợ người đời chê trách ngươi là một kẻ phải nhờ vào nữ nhân mới cứu được nước mình.... sợ người dân chỉ trích ngươi là một ông vua bất tài đến nước mình cũng không giữ nổi chứ gì?

- Không phải vậy... Nàng hãy bình tĩnh nghe ta... Ta... - thấy nàng kích động, hắn ra sức muốn giải thích nhưng lời cứ đến miệng thì bị chen ngang.

- Trước đây ta còn tưởng ngươi luôn một lòng vì nước vì dân thế nào... Hoá ra bây giờ mới lộ rõ mặt thật... Mạng ngươi đáng để ngươi coi thường sao?

Lời nói như lên án của nàng thực sự như dao găm vào tim hắn. Rõ ràng là mọi chuyện đang vừa mới tốt đẹp xong sao tự nhiên biến thành như thế này? Tại sao nàng không chịu hiểu ý của hắn? Muốn tốt cho nàng lại phải nhận lấy ánh mắt căm tức của nàng sao?

- Sakura... Ta chưa bao giờ coi rẻ mạng người dân. Chỉ là... Ta sợ... - càng nói, thanh âm càng nhỏ dần. Khuôn mặt cúi thấp xuống...

- Ha! Sợ? - nàng cười xem thường một tiếng - Ngươi hết lý do rồi sao mà phải dùng đến cái lý do cổ hủ này!

- Ta...

- Ngươi im đi! Ngươi chỉ càng nói ta càng chán ghét ngươi thôi! - trong một phút tức giận mà nàng không nghĩ tới đã tổn thương sâu sắc hắn.

Chỉ đến khi nhìn vào đôi mắt ưu thương, đau lòng của hắn, nàng mới hối hận. Nhưng lúc này có hối hận cũng đã muộn rồi.

- Sasuke... Ta... Ta - muốn đưa tay lên chạm vào hắn giải thích thì Sasuke đã nghiêng mặt né tránh.

Không nói bất cứ gì nữa, hắn lẳng lặng quay đầu đi ra ngoài, đến liếc mắt cũng không buồn liếc nàng. Bỏ lại Sakura đứng ngây ngốc ở đó.

"Rầm!!!"

Tiếng cánh cửa sập mạnh làm nàng dần tỉnh táo, nhớ lại ban nãy mình đã tức giận thế nào? Đã nói những lời cay độc thế nào? Đã tổn thương hắn thế nào... Nhớ lại ánh mắt bi thương của hắn nhìn nàng sau khi nàng nói rằng nàng chán ghét hắn...

Bàn tay nhỏ siết chặt lại, mệt mỏi ngồi xuống, cau mày suy nghĩ. Rốt cuộc nàng bị làm sao vậy? Tại sao chỉ vì cái vấn đề này thôi mà ngu ngốc nổi nóng, đánh mất lý trí như vậy?

45. Chương 42

Ngày hôm sau, mọi người lên đường đến phía Bắc Hoả quốc, ứng phó với binh đoàn Kim cương. Cũng sau vụ tranh chấp hôm qua, không có ai ngăn cản Sakura cả, nàng muốn đi hay không thì tuỳ. Tất nhiên là nàng sẽ vui vẻ đi rồi.

Tuy nhiên, khi đến nơi tập trung, giáp mặt với Sasuke thì nàng sững người lại, không nói gì, chỉ đứng im như pho tượng nhìn hắn. Ngược lại, ánh mắt hắn chỉ dừng trên người nàng không quá 2 giây rồi rời sang chỗ khác. Thấy đã đông đủ mới lên ngựa rồi hạ lệnh xuất phát, hoàn toàn như không để ý tới nàng.

Dọc đường, Sakura ngồi trên ngựa với vẻ mặt thất thần, ủ rũ đã thu hút sự chú ý của Tenten. Nàng tiến ngựa lên cạnh Sakura, mở lời hỏi thăm.

- Sakura, cậu ổn chứ?

- À.... Ừ... Tớ ổn... - Sakura có chút giật mình rồi mỉm cười đáp lại.

- Thôi đi! Cậu nghĩ tớ là ai nữa... Có chuyện gì nói nhanh ra đi... Cứ giữ lại trong lòng buồn phiền sẽ nhanh già đấy!

Quả nhiên là Tenten, nàng nghĩ nàng lừa được ai hả! Nụ cười trên mặt Sakura tắt ngấm, cúi đầu rầu rĩ kể lại chuyện hôm qua cho bạn nghe.

Nghe xong, Tenten ngoài thở dài cũng chỉ biết thở dài ai oán trong lòng. Aizzz... Nàng chỉ mong có một cuộc sống bình yên thôi có khó khăn lắm không? Tại sao hai người mà nàng yêu quý nhất lại không thành toàn cho ước mơ be bé nhỏ nhoi này của nàng?

- Này! Có đôi khi tớ thật nghi ngờ cái kết quả bài kiểm tra nâng cao cấp độ 10 của cậu! Cậu có dùng phao không đấy?

- Liên quan?

- Tất nhiên là liên quan rồi. Chỉ số thông minh của cậu đúng ra mà nói là chỉ đáng xách dép cho Fuyuki thôi...

Tại một xó nào đó trên đường, Fuyuki bỗng dưng hắt xì 2 cái.

- Cậu ở đây để an ủi tớ hay là chê tớ còn không bằng thú cưng của mình đấy?

- Hề hề... Còn tuỳ!!!

- Hừ! Chỉ số thông minh của nó cao hơn cậu đấy!

- Thế có nghĩa là cậu chỉ đủ trình đi xách dép cho tớ thôi nha!

- - Không còn gì để nói.

- Đừng cáu! Đùa chút cho vui thôi!

- Cậu làm ơn giải thích cho tớ tại sao trình tớ lại gà hơn cả cậu được không? - ý nàng là có phải Tenten đã "gà" nàng còn "gà" hơn không?

- Rất đơn giản! Thực tế chứng minh tớ dù ngu nhưng cậu còn ngu hơn mới không hiểu ý nghĩ sâu sâu xa xa trong lời hoàng huynh.

- Ý nghĩ?

- Phải! Cậu đã bao giờ tự hỏi tại sao huynh ấy lại cứ khư khư không cho cậu đi chưa?

- Tớ.... - Lời nói của Tenten đã đánh đúng vào điểm yếu của Sakura.

Đúng vậy, lúc đó nàng hoàn toàn không nghĩ đến suy nghĩ, cảm nhận của hắn, chỉ biết suy bụng ta ra bụng người mà mắng nhiếc hắn. Càng nghĩ nàng càng thêm hối hận, thầm trách bản thân mình hôm qua.

- Nhưng mà tại sao hắn lại muốn tớ ở lại đến vậy? Hắn rốt cuộc sợ cái gì?

- Tất nhiên là sợ mất cậu chứ còn cái gì nữa... - Tenten chán nản trả lời. Đúng là càng nói càng thấy ngu! Có phải ai gặp chuyện tình cảm cũng trở nên thành thế này không?Giật mình trợn mắt là biểu hiện của Sakura lúc này. Ngón tay run run chỉ vào mình, miệng lắp bắp lặp lại lời nói...

Tenten như đã đoán được Sakura định nói cái gì, Tenten lập tức chen ngang tiếp lời...

- Tớ với cậu cũng là bạn bè một thời gian rồi, tớ việc gì phải nói dối cậu, được lợi lọc gì cho tớ...

-....

- Cậu phải biết rằng hai tháng trước kẻ bắt cậu không hề tầm thường. Hắn nguy hiểm và khát máu hơn cậu có thể tưởng tượng được - nói đến vấn đề này, ánh mắt nàng phút chốc xẹt qua tia thù hận. Những gì mà kẻ đó đã làm 10 năm trước vẫn còn in sâu trong tâm trí nàng, là cơn ác mộng đeo bám cả nửa cuộc đời họ.

Sakura cúi đầu trầm ngâm không nói gì. Nàng biết nói được cái gì cơ chứ! Người ta một mực muốn bảo vệ nàng, nàng lại phũ phàng quát mắng, khinh thường, không tiếc lời tổn thương. Mà cái "người ta" ở đây lại là người nàng yêu.

Nét mặt Sakura đã nói lên tất cả lúc này nàng đang nghĩ gì và cảm thấy gì, Tenten cũng đọc được điều đó nên không muốn quấy phá, lặng lẽ rời đi. Khi thúc ngựa đi qua Sakura, nàng chân thành khuyên một câu.

- Huynh ấy từ trước đến giờ chỉ muốn tốt cho cậu, chưa từng có ý phản bội cậu, mong cậu hiểu được.

Lời này vừa muốn giúp họ chuyện lần này, cũng là gián tiếp phần nào giải thích mâu thuẫn hai tháng trước. Không có ý gì đâu nhưng hy vọng Sakura đủ thông minh để nhận ra.

Từ Tây sang Bắc đi đường tắt ít nhất phải 4 ngày. Mà với cái tốc độ hành quân này thì phải 5 ngày. Lại còn đường tắt gì mà hết leo núi rồi vượt sông chèo đèo, băng qua rừng rậm đủ thứ rắn rết hổ báo cáo già. Bây giờ mọi người mới thấm hiểu của cái niềm "tự hào" đất nước rộng lớn với muôn vàn cảnh quan rừng núi thác hồ, còn quả hệ sinh thái đa dạng nữa thì thôi rồi. Kiểu này chưa đến nơi đánh giặc nổi đã chết vì kiệt sức giữa đường rồi.

Tại tối ngày đầu tiên, toàn quân dựng trại nghỉ ngay giữa Rừng Đen.

'Ôi mẹ ơi, rừng gì mà nghe cái tên đã thấy không bình thường rồi, đừng nói là rừng này có ma ám hay là nghĩa địa gì đấy nhé!' Inner than trong lòng.

Chẳng qua là bất đắc dĩ lắm mới phải ở lại cái khu rừng này. Ban đêm sương mù không hiểu từ đâu cực kì dày đặc bao quanh. Vì vậy, quân lính được đặc biệt khuyến cáo là không nên ra ngoài dưới 20 người lúc tối, tốt nhất là đừng có ra thì hơn. Mọi người ở Hoả quốc không ai từng nghe qua truyền thuyết về nơi này.

Hơn 3000 năm trước, nơi này từng là một ngôi làng tuy không lớn lắm nhưng cũng khá nhộn nhịp, đông vui. Người dân ai cũng hoà thuận, hiền lành, hoạt động buôn bán, lễ hội diễn ra tấp nập. Lai thêm phong cảnh rừng núi xung quanh kì vĩ nữa thì thôi rồi, ngành du lịch có thể nói là hái ra tiền.

Nhưng rồi có một ngày nọ, một vị đạo sĩ đến nói rằng ở một đầm lầy ngoại thành có một con yêu quái tu luyện 1000 năm. Vào đêm rằm này nó cần rất nhiều sinh mạng của con người để hoàn tất quá trình tu luyện. Và nơi này là địa điểm thích hợp nhất. Vị đạo sĩ đó đã lớn tiếng cảnh cáo người dân nhanh rời khỏi đây trước khi quá muộn. Nghe xong, dân chúng không những không tin mà còn cợt nhả chê cười, cho là ông ta nói nhảm nên cũng không thèm để vào tai. Tuy nhiên, vào đúng sau đêm rằm đó, toàn bộ người dân làng đó đã bị xoá sổ khỏi địa cầu, đến xác người cũng biến mất không vết tích. Duy nhất chỉ có một người may mắn sống sót và kể lại những gì người đó nghe được, tiếng gào thét của người dân và tiếng kêu khát máu của con quỷ đó. Mọi người ban đầu không ai tin, nhưng sau đó tận mắt chứng kiến cái làng trống không đó thì dân gian đã đồn thổi câu chuyện bí ẩn về nơi này. Rừng Đen cũng từ đó trở thành địa điểm dành cho người có thần kinh thép và những người có xu hướng chán đời chơi.Không ai sinh ra ở Hoả quốc mà không biết câu chuyện này, trừ Sakura. Bằng chứng là nàng quen thói cũ nửa đêm khó ngủ vào rừng đi dạo... một mình.

Không biết nàng gần đây có phải theo xu hướng chán đời không nữa mà dù thấy nơi này có mức kinh dị hơn thường, vẫn cứ cắm đầu cắm cổ mà đi "dạo". Thực ra là căn bản mình đi đâu cũng không biết, trong đầu lúc này ngoài vụ cãi nhau hôm vừa rồi ra cũng chẳng còn chỗ đâu mà nhồi thêm việc khác.

Cũng là đến khi lớp sương mù ngày một dày, không khí càng thêm u ám, rùng rợn thì Inner mới rung chuông cảnh báo.

- Nơi này là đâu?

Sakura mở to mắt nhìn quanh cảnh. Trước mắt nàng là một đầm lầy, nước đục ngầu. Bên bờ là vài khóm cây lau, sậy thi thoảng hơi đung đưa trong gió. Lớp sương mỏng, dày lẫn lộn lượn lờ trên mặt đầm hoàn toàn không tạo cảm giác nghệ thuật mà làm người ta liên tưởng rằng đây như là hơi thở của quỷ dữ.

'Má ơi! Con ở nơi khỉ ho cò gáy nào thế này?'

Bỗng nhiên, một bóng đen xẹt qua bụi cây, phát ra tiếng xào xạc của lá. Sakura kinh hãi quay phắt ra nhìn nhưng chỉ thấy bụi cây hơi động.

Nuốt ực một cái, nàng run rẩy mở miệng...

- Có ai ở đó không?

"Xoẹt"

Bóng đen vụt qua bụi lau sau lưng nàng. Lần nữa, nàng dùng tốc độ nhanh nhất của mình quay ra nhìn. Nhưng vẫn không thấy ai, chỉ thấy khóm lau hơi động, một cây đung đưa một cách kì dị, chậm ngả sang trái, rồi ngả sang phải, đung đưa....

Lúc này, người nàng càng run rẩy mãnh liệt hơn, vài bước chập chững lùi ra sau.

'Chạy khỏi đây đi! Nhanh!' Tiếng Inner hoảng hốt thúc giục, nó đã cảm nhận được nguy hiểm sắp tới rồi, không thể nán lại nơi này giây nào nữa.

Rất tiếc phải nói rằng, đã quá muộn. Xin chân thành chia buồn...

Ngay khi quay đầu lại, chắn trước mắt nàng là một thân hình cao to phải cỡ 2m1, đồ sộ. Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống làm mập mờ lộ ra màu da tím ngắt của hắn. Dọc cánh tay hắn là gai nhọn hoắt mọc dài ra. Lấy hết dũng khí, run run ngước lên nhìn mặt hắn...

- Aaaaaaa....

Một tiếng la thất thanh vọng lên. Sakura không khỏi rùng mình kinh hãi lùi lại ra sau. Ánh mắt đỏ rực nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi, nét mặt hung hãn, hàm răng nhọn hoắt nhe ra. Quỷ, xác thực là quỷ rồi! Cả người tỏa ra âm khí lạnh lẽo. Thì ra không khí quỷ dị từ đầm lầy là của hắn...

Đột nhiên, con quỷ từ từ nhấc chân bước gần nàng. Sakura lúc này bị dọa cho đến tái mặt, cả người đã rơi vào trạng thái cứng đờ. Hức! Từ trước đến giờ nàng mới chỉ chơi thể loại chạy ma thôi chưa đã chơi quỷ bao giờ đâu. Sau này có về thì nhất định phải viết thư cho bác ở Ngục giới quản lý lại trật tư an ninh mới được. Nhưng.... vấn đề ở đây là nàng có còn sống để mà về không đã....

- Ng... Ngươi đừng lại đây.... - cho dù nàng có lấy hết dũng khí còn sót lại cũng không tránh khỏi run cầm cập. Chưa tính trời mùa đông còn rất lạnh nữa.Con quỷ này tất nhiên không vì thế mà dừng bước, trái lại còn bước nhanh hơn, mặt lộ rõ vẻ thèm khát.

- Trên người ngươi đặc biệt có rất nhiều linh khí không giống người thường.... Chỉ cần ăn ngươi là ta có thể đạt được công lực phải tu luyện 2000 năm rồi...

'Mẹ nó, bà đây vị ngon thế sao? Mà có ngon cũng không đến lượt ngươi nếm! Hương vị hảo hạng của Thiên giới giá cao đấy' Nàng rủa thầm rồi đột nhiên giật mình. Đúng rồi, nàng là người Thiên giới, là thần thánh hạng VIP đấy, tội gì phải lép vế trước cái loại quỷ nhỏ của Hạ giới này. Nó không có ý đồ tốt với nàng, nàng cũng không rảnh mà đi thương lượng làm gì cho tốn nước bọt.

Nghĩ là làm, bàn tay nàng toả ra ánh lửa màu hồng, phóng thẳng về hướng nó. Hai tay liên tiếp phối hợp bắn ra một loạt cầu lửa hồng về mục tiêu đang di chuyển. Bất quá, nàng ra ngoài không xem giờ hoàng đạo, gặp đúng phải loại khó chơi. Ở trên địa bàn địch, nàng chính là kẻ bất lợi nhất. Không hiểu sao, càng ngày nàng càng đuối sức, lửa bắn cũng yếu dần rồi không bắn được nữa.

'Chết tiệt, hôm nay sao lại dễ đuối như vậy chứ?'

Mồ hôi túa ra, con mắt đảo xung quanh, nhìn lớp sương ngày một dày hơn. Lúc này nàng mới chợt tỉnh ngộ.

- Thế nào? Nhận ra rồi phải không? Lớp sương này đặc biệt có khả năng hấp thụ sức mạnh của con người rồi chuyển về dạng sương cho ta dùng. Ngươi càng dùng nhiều sức mạnh thì càng bị mất sức nhanh. Như vậy thì kết cục của bản thân, ngươi tự đoán được rồi chứ? - hắn nở nụ cười khinh rồi bất chợt lao đến sau lưng nàng.

"Roẹtttt..." Tiếng móng vuốt như xé gió hướng đến lưng nàng. Rất may trong khi ở với Akatsuki, nàng được rèn luyện không ít nên may mắn né được một đòn. Nhưng may mắn không lặp lại lần hai. Ai biết tên này ra đòn kép chứ! Né được một đòn nhưng lại bị đòn hai, tay hắn co lại đánh thẳng vào vai nàng. Lực đạo của hắn rất mạnh, đánh nàng bay thẳng rơi xuống giữa hồ. Sakura dù rất mạnh nhưng ở thế bị bất ngờ, ở thế bị động, người không được trang bị một chút vũ khí nào, lại bị rút hết sức.... Xem ra lần này nàng khó sống thật rồi.

Rơi xuống nước, nàng cố hết sức ngoi lên bờ. Chính là khi đã sắp ngoi được lên trên mặt nước thì dưới chân có một bàn tay nắm lấy cổ chân, kéo xuống đáy đầm.

"Ục... Ục... Ục..." Tay chân hết sức giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay lạnh toát như băng nắm ở cổ chân, trong lòng ngày một hoảng loạn.

Nước đầu mùa đông lạnh buốt như cứa da cứa thịt, nước rất nhanh tràn vào trong mũi, miệng. Áp lực dưới đáy đè nặng lên người, làm tê liệt mọi hành động, giác quan của nàng. Cả người trở nên vô lực, hơi sức cạn kiệt, không còn lí trí tiếp tục điều khiển nữa mà buông thả, phó mặc cho số phận. Đôi mắt mệt mỏi khép lại, dần rơi vào trạng thái vô thức. Chỉ ngay trước khi bóng tối bao trùm đôi mắt, nàng nghe được tiếng thứ gì nhảy tùm xuống nước, rồi trước mắt có một bóng đen đang bơi nhanh lại gần... Rồi sao đó, tất cả đều rơi vào bóng đêm vô tận

.- Khụ... Khụ...

Sakura nhíu mày ho khan. Làn mi rung rung, nặng nề hé mở, mờ mịt nhìn mấy bóng người trước mắt. Mất một lúc đôi mắt với thích nghi được ánh sáng từ đèn, hình bóng dần trở nên rõ nét hơn...

- Sa.... Sa...su...ke... - đôi môi khô khan mở ra, hụt hơi nói.

Sakura vừa nói xong làm mọi người đa số đều sa sẩm mặt mày... Bà nó! Bao nhiêu người ở đây mà sao cậu ấy chỉ đặt có đúng một người vào mắt? =_='

- E hèm...!!! - Tenten không có thói quen bị coi là không khí nên nhắc nhở một chút, cũng là đại diện nói lên tiếng lòng mọi người.

Lúc này Sakura mới yếu ớt quay đầu nhìn bao quát mọi người.

- Ten...ten... Ino... Na...ru...to... M...ọi người...

Ino gần đó ôm ngực khuỵu xuống, làm vẻ đau đớn, rầu rĩ nói:

- Sakura à... Cậu thật là biết làm trái tim người ta tan nát đấy! Tại sao tớ lại chỉ đứng thứ ba trong mắt cậu?

- Thế là còn may rồi đấy! Tôi đây còn chẳng đứng nổi trong mắt cậu ta - Shikamaru bất mãn làu bàu.

- Tôi khác gì cậu! - (Neji)

'Bọn bà đây còn như không tồn tại này' (Haruka+ Fuyuki)

Sasuke vẫn trầm mặc không nói gì, mắt không rời khỏi người đang mệt mỏi nằm trong chăn bông. Ánh mắt có muôn vàn lời muốn nói nhưng vì 2 lý do nên không thể.

Tenten và Ino IQ có thừa để nhận ra, rất biết thân biết phận mà lựa lựa chui ra, gián tiếp đuổi khách, còn đặc biệt tốt bụng giúp đỡ một chút.

- Ai da... Nhìn cậu uể thế này thì làm ăn được gì... Cứ ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, có bảo vệ hàng cao cấp trông rồi nhé! - nói đoạn cuối, Tenten mắt liếc liếc sang người mất hồn bên cạnh.

- Này! Đừng quên uống thuốc đấy nhớ! Không uống được thì nhờ ai đó mớm hộ cho... NHÉ! - Ino bồi thêm, chữ "nhé" cuối ngân dài ra, giọng ngọt sớt, mắt nháy nháy

Rồi không để ai kịp phản ứng, mỗi bà hai tay xách cổ một người lôi ra ngoài. Tiện chân đá hết mấy cái tên lính đang chõ tai vào nghe trộm ở ngoài.

.....

Không khí trong trại bây giờ căng như dây đàn, im phăng phắc. Cuối cùng cũng có người chịu làm gì đó phá vỡ sự im lặng.

Sasuke lại gần, ngồi xuống bên giường đỡ nàng ngồi dậy dựng gối cho nàng tựa, rồi bưng bát thuốc đen ngòm còn bốc hơi ở đầu giường đến trước nàng.

Chỉ cần nhìn thôi Sakura đã không có lấy chút thiện cảm nào với nó rồi, lại còn cái mùi nhức nhức mũi nữa. Muốn nàng uống á, mơ tiếp đi!

Nhận ra được suy nghĩ của Sakura, hắn thở một hơi, lấy thìa múc lên kề trước miệng nàng.

- Nàng sốt suốt hai ngày nay rồi, phải uống thuốc mới khỏi được... - giọng mềm mỏng như đang dỗ trẻ con không bằng.

Sakura theo bản năng né tránh cái thìa đấy, lại nghĩ đến lời hắn nói. Nói như vậy, nàng hôn mê suốt hai ngày rồi á? Dần dần kí ức bắt đầu rõ nét hiện về, nếu nhớ không nhầm thì lúc sắp chết đuối, nàng được một người nào đó cứu thì phải... Mà người đó trông quen quen...- Là ai cứu ta ngày ở dưới đầm lầy hôm đó?

Hắn không nói gì, tay vẫn giữ nguyên thìa thuốc, ánh mắt như đang cố né tránh nàng. Việc này làm trái tim nàng khẽ nhói lên, lại nhớ lại những hành động, lời nói quá quắt của mình.

Thôi thì cứ mắt nhắm mắt mở nốc hết bát thuốc này đi cho rồi. Quyết định rồi, nàng há miệng ngoan ngoãn để hắn bón thuốc. Suốt lúc đó, hắn một câu cũng không nói gì. Không khí lại quay lại trạng thái ngột ngạt, ngượng nghịu ban đầu. Kì thực lúc này nàng hoàn toàn không hề cảm thấy vị đắng chát của thuốc, chỉ cảm thấy đau lòng, ăn năn, day dứt.

Xong xuôi, hắn đặt lại bát thuốc lên bàn, vẫn giữ im lặng đỡ nàng nằm xuống, cẩn thận đắp chăn giữ ấm cho Sakura rồi xoay người muốn rời đi. Tựa hồ như không muốn làm phiền nàng nữa, sợ chỉ làm nàng chán ghét hơn... Có thể thấy, lời nói của Sakura ngày trước đã ăn sâu vào tâm trí hắn thế nào...

Ngay khi hắn đã muốn đứng dậy thì sau lưng có người ôm chặt lấy, giữ lại. Cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, hắn thoáng giật mình đơ người lại một lúc.

- Nàng còn chưa hồi phục, nghỉ ngơi đi...

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ ôm ở thắt lưng mình, muốn gỡ ra, nó lại bám dính chặt hơn cả tua bạch tuộc.

- Xin lỗi...

-....

- Xin lỗi chàng.... Là tại ta không tốt.... - càng nói, giọng nàng nghẹn lại, nước mắt bắt đầu tràn ra, thấm ướt một vùng áo hắn.

Sasuke rất muốn quay ra ôm nàng vào lòng, lau đi nước mắt đó nhưng cả người cứng đờ không thể cử động.

- Xin lỗi đã nói những lời tổn thương chàng... Ta không những không hiểu được ý tốt của chàng, lại còn lớn tiếng nặng lời với chàng.... Xin lỗi... Là tại ta không tốt.... Chàng đừng lạnh nhạt với ta.... được không? - Nếu là bình thường, Sakura đến chết cũng không nói ra nửa lời sến sụa thế này. Nhưng là nàng đang trong tình trạng hỗn loạn cảm xúc cấp độ 9....

Lời nói của Sakura đặc biệt có tác động rất, rất rất lớn đến hắn. Người ta đúng ra phải cảm động rơi lệ, đằng này hắn lại nở nụ cười gian, nảy ra cái suy nghĩ muốn trêu chọc nàng một chút. (-___-)

- Thật? Ta tưởng nàng nói nàng chán ghét ta? Nói ta hèn nhát mà? - tên này nếu đi làm diễn viên khẳng định sẽ thành công rực rỡ. Bề ngoài thì vẻ đau lòng, bên trong thì đang sung sướng tột độ.

Sakura thần trí tạm thời không được ổn định cho lắm nên không nhận ra được, nghe hắn nói như vạch tội mình thì càng hốt hoảng, lệ rơi càng nhiều rối rít lắc đầu thanh minh:

- Không phải! Hôm đấy là ta quá nóng giận! Ta không chán ghét chàng!!!

- Chỉ nói thì ai chẳng nói được... Ta làm sao tin được...

- Vậy chàng muốn ta làm thế nào chuộc lỗi? Chuyện gì ta cũng đồng ý - Xong! Nàng xong đời rồi... Đây gọi là chết vì quá ngây thơ, xem thường địch.

- Nàng nói thật chứ?

- Thật!!! - nàng gật đầu đến chóng mặt.

"Phịch"Trước khi Sakura kịp nhận ra điều gì thì đã thấy trời đất chao đảo. Một giây kế tiếp, nàng đã bị đặt xuống nằm dưới, trên là ai thì mọi người tự biết!!!^^

- Hơ... Ch... Chàng muốn làm gì?

Sakura bất giác rùng mình nhìn khuôn mặt phóng đại đang kề sát mặt, kinh hồn nhắm tịt mắt lại. Trên đôi mắt khép chặt bỗng có cảm giác có thứ mềm mềm, ấm áp ấn nhẹ lên. Mặt nàng phút chốc nóng bừng lên.

Hắn hôn lên khoé mắt nàng, dùng môi lau sạch những giọt nước mắt mằn mặn ban nãy. Rồi đôi môi đó lướt nhẹ trên làn da nàng, điểm lên trán một nụ hôn.

- Ta muốn nàng không tiếp tục chuyến đi lần này nữa...

- Cái gì!? - Sakura bừng tỉnh khỏi ngượng ngùng, thần trí trong chốc lát khôi phục lại.

- Nàng nghe rồi đó... Ta không muốn nàng đi theo nữa.... Ta muốn nàng trở về trước đợi ta.

- Không được! - ánh mắt Sakura loé lên vẻ kiên quyết, thẳng thừng cự tuyệt.

- Không phải nàng đã nói ta muốn nàng làm gì cũng được sao?

- Cái gì cũng được trừ chuyện này! Ta đã quyết tâm rồi, chàng đừng mơ cản!

Nghe Sakura một mực khăng khăng như vậy, ánh mắt hắn đầy bất đắc dĩ...

- Tại sao nàng cứ phải cứng đầu như thế? Nghe lời ta một lần có chết ai đâu?

- Sao lại không chết? Chết nhiều, rất nhiều là đằng khác đấy! Mà chàng mới là đồ cứng đầu, cứ bắt ta đi về là sao? - nàng trừng mắt hỏi ngược lại.

- Bởi vì lần này đi rất nguy hiểm! Nàng cũng tự mình thấy được rồi còn gì. Nếu lần đó không phải ta nhớ nàng muốn gặp nàng thì làm sao biết được nàng biến mất mà đi tìm - hắn tức giận cao giọng nói một mạch.

Nàng thêm một lần kinh ngạc, đôi mắt mở to ngây ngốc nhìn hắn.

- Người... Người hôm đó là chàng?

- Là ai không quan trọng. Quan trọng là nếu khi đó ta không đến kịp, nàng có còn nằm ở đây cãi ta không?

Ánh mắt Sakura trầm xuống, im lặng mà suy nghĩ. Hắn nói không sai, hôm đó nếu không có hắn đến cứu thì giờ này có khi nàng chết mất xác rồi cũng nên. Lại nghĩ đến cái này, trong lòng Sakura không tránh khỏi day dứt, hối hận, tự trách bản thân. Nàng đi theo hắn là để giúp hắn, nhưng chưa giúp được cái gì lại làm phiền hắn lặn lội đi cứu mình. Rồi lại vì lo cho sức khoẻ nàng mà trì hoãn thời gian hành quân. Nàng đúng là đồ phiền phức mà...

Những gì Sakura nghĩ đã viết rõ rệt lên mặt nàng, để hắn dễ dàng đọc được.

- Ta không phải vì nàng gây phiền phức mà muốn đuổi nàng đi, thậm chí ta mong nàng ở bên ta mọi lúc mọi nơi còn không kịp nữa... - nói đến đoạn này, hắn quay đầu lấy tay ho khan vài tiếng, che đi nét ửng hồng trên mặt... (Ngại đấy!!!)

Đôi mắt lục bảo long lanh ngước lên nhìn hắn, trong lòng nàng dấy lên cảm xúc xúc động nghĩ muốn ôm hắn. Mà cần gì phải nghĩ, nàng làm được luôn mà...Sakura vươn tay ôm lấy cổ hắn, dùng sức xoay người.

Phịch một cái, nàng lúc này nằm ngay trên người hắn, nghiêng đầu áp tai vào tấm ngực cứng chắc, lắng nghe nhịp đập rộn rạo của con tim hắn.

- Sakura... - Chết tiệt! Nàng thế này khác quái gì muốn khiêu khích tính nhẫn nại của hắn?

Sakura bắt đầu dụi dụi đầu làm nũng, mềm mỏng, dịu dàng đến lạ thường mở miệng:

- Ta biết là chàng vì muốn tốt cho ta nên cái gì cũng dám làm, cái này ta rất cảm kích. Nhưng ta không thể ích kỷ hưởng thụ không sự quan tâm của chàng được, ta cũng muốn báo đáp chàng....

- Ta không cần báo đáp, nàng an toàn đã là hạnh phúc nhất cho ta rồi...

- Kể cả vậy đi chăng nữa, ta vẫn thấy mình rất ích kỷ. Ta được Thần đế giao cho trọng trách làm Thần nữ cứu giúp dân chúng, lại chưa làm được gì cả, còn làm liên lụy đến mọi người... - càng nói nàng càng nhỏ giọng, vẻ uỷ khuất làm ý chí hắn lung lay đáng kể.

Biểu tình của hắn thông báo cho nàng biết kế hoạch đã vượt tiến độ ban đầu, đạt 40%, Sakura thầm cười khúc khích trong lòng, mãn nguyện về tốc độ thành công không tồi. He he... Cái này gọi là mỹ nhân tâm kế, lòng dạ đàn bà nha!!!

-.... Cho nên.... Ta muốn nhân cơ hội này vừa thực hiện nghĩa vụ với con dân, cũng vừa có thời gian bên chàng bù đắp tình cảm, lấp lại khoảng trống xa cách 2 tháng... Được chứ??? - nói xong một loạt lời sến sụa nũng nịu, nàng sử dụng long lanh mắt thần chưởng cầu xin nhìn hắn rưng rưng....

"Rắc rắc..." Ý chí người nào đó bắt đầu rạn nứt. Chút quyết tâm còn vững vàng nhắc hắn nhanh cự tuyệt đi. Thế nào đôi mắt thiết tha, cầu khẩn kia làm lời đến miệng thì bị đá bay ngược trở lại não. Bây giờ quyết định từ chối của hắn cũng như đê sắp vỡ, chỉ cần thêm chút công kích nữa thôi là coi như thành gạch vụn trôi sông...

Sakura che miệng cười ranh mãnh. Nàng không có khả năng đọc não qua mặt như ai đó mà còn nhìn ra được dao động trong mắt hắn. Nhìn có vẻ khổ sở chịu đựng phết nhể! Để xem hắn chịu nổi mỹ nhân kế của nàng được nữa không? Kiên cường với ai chứ với con hồ ly tinh bà đây không có cửa đâu!!!

Và trước khi Sasuke kịp trấn tĩnh lại thì khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của nàng đã phóng đại trước mắt, đôi mắt khép lại, làn mi khẽ rung rung, đôi môi anh đào mềm mại áp lên môi hắn.

"RẦM!!!" Vâng, lúc này thì một cọng lý trí cũng cuốn theo chiều nước rồi.

- Chết tiệt!!!

Sasuke nghiến răng gầm lên, động tác nhanh không kịp trở tay, xoay một cái đặt nàng dưới thân...

- Lần sau không được chủ động nữa, nghe chưa? - nàng đột ngột thế này là đang giết hắn theo cách dã man nhất đấy. Hắn dù thế nào cũng là nam nhân đấy, có cần chơi khăm thế không?

Nàng cười khổ. Thôi đi, còn có lần sau chắc? Nàng thế này đã là hạ thấp bản thân quá rồi, thà bị cưỡng hôn còn hơn! Sau này có cho nàng cả tấn vàng nàng cũng không dám nữa... Mà khoan! Hắn nói "lần sau" tức là lần này đồng ý rồi đúng không?

Đang băn khoăn muốn mở miệng hỏi thì hắn đã nhịn không nổi công kích rồi, hung hăng tận lực càn quét nàng, có thể nói bây giờ hắn rất thô bạo, nửa nhẹ nhàng cũng không có. Muốn trả thù nàng đây mà! Xì! Đồ nhỏ mọn!

"Haizzz... Coi như khổ thân đôi môi của mình..."

- Haizzzz.... Xem ra bây giờ không có cơ hội đưa bữa tối vào rồi... Các người lui ra đi... - Tenten phất tay ra lệnh cho người lui đi.

- Ôi dào ơi! Bây giờ mới biết à? Còn lạ lẫm gì bộ mặt thật của tên hoàng thượng đáng kính của chúng ta à? - Ino khoanh tay cười khẩy giễu.

- Không lạ, nhưng mà vẫn nuốt không nổi mấy cái chuyện này...

- Ai biết bọn họ đang làm cái trò gì trong đấy? Khẳng định là đến mai mới ra...

- Tò mò thì vào xem thử đi - Neji nhích lại gần Tenten.

- Điên! Ta đây còn yêu đời chán... Hơn nữa ta vẫn còn muốn giữ lại tuổi thơ, nhớ!

- Ngây thơ cái nỗi gì nữa, nàng không phải cũng như bọn họ một vài lần rồi sao? (Chỉ là kissing, cấm ai nghĩ bậy, chưa đến lúc.... đâu) - nói ra mấy cái chuyện này mà hắn không thấy ngượng mồm, mặt tỉnh bơ.

Còn Tenten thì tí nữa cắn phải lưỡi, mặt ửng hồng lên, trợn mắt phồng mũi về phía hắn, ngón tay run run chỉ chỉ. Cái mặt câng câng kiểu "Ta nói sai chỗ nào?" Làm nàng tức muốn hộc máu:

- Ngươi... C... Cái đồ... Đồ... Không biết xấu hổ!!!

- Xời! Giờ nàng mới biết à? Từ khi quen nàng dây thần kinh xấu hổ của ta đứt từ đời nào rồi không biết!

- Ng... Ngươi.... Hừ! Bà khinh không thèm nói nữa!- Có nói cũng không nói nổi, Tenten giận đùng đùng bỏ đi, mặc xác hắn!

Trêu chưa đã, Neji đuổi theo í ới gọi làm binh lính nhìn theo há hốc mồm tí nữa rơi tròng mắt ra. Mẹ ơi! Bọn họ có nhìn nhầm không đây? Thế quái nào mà thống lĩnh cấm vệ quân lạnh lùng, là cục băng không thua gì hoàng thượng, lại như con nít lon ton chạy sau quận chúa thế này??? Lần trước vụ hoàng thượng bị Thánh nữ hạ đo ván vẫn còn dư âm đến nay, giờ lại đến lượt quận chúa và thống lĩnh.... Tóm lại, loạn hết cả rồi....

Ai ai thấy cảnh này cũng đeo lên mặt vẻ kinh hoàng, có mỗi hai người biểu hiện khác lạ.

Shikamaru che miệng ngáp ngái ngủ, hoàn toàn không quan tâm, mấy cái này hắn thấy phát ngán rồi! Chỉ riêng có chị Ino ôm ngực nét mặt đau đớn, khổ sở ngửa mặt lên trời khóc lóc trong rất tội nghiệp...

- Aaa....! Tại sao ông trời lại khốn nạn như vật với ta? Tại sao cứ cho cặp đôi người ta âu yếm trước mặt một kẻ độc thân ế ẩm như bà đây? ToT

- Khổ quá! Đau lòng thì đi kiếm thằng nào về âu yếm đi, gào khóc ở đây làm gì? Không ai thương đâu! - Shikamaru bĩu môi khinh thường buông câu.

- Vấn đề nó là ở đấy! Làm gì có thằng nào mà đốn!

- Đúng là thất bại!

46. Chương 43: Mê Cung Pha Lê

Sau khi Sakura tỉnh lại, tốc độ bình phục cũng nhanh hơn, rất nhanh đã khoẻ mạnh như ban đầu. Sasuke dù muốn nghỉ thêm vài ngày nữa để đảm bảo sức khỏe cho nàng nhưng bị nàng thẳng thừng cự tuyệt => đoàn quân tiếp tục lên đường.

Vì đã trễ hai ngày nên mọi người buộc phải đẩy nhanh tốc độ. Nên chỉ đến giữ trưa là đã ra khỏi địa phận rừng Đen, và đến tối là đã đến Núi Đá, tức là đã đi được 1/2 quần đường rồi. Cứ tiếp tục với tốc độ này thì khoảng trưa ngày kia là đến rồi. Không kể 2 ngày nghỉ thì mất 4 ngày thôi, thế mà thằng nào dám phao tin là mất 5 ngày! Láo thật!

Quân đội dừng chân dựng trại nghỉ ở thung lũng giữa núi. Khác với ngọn núi khác, núi này hoàn toàn không có người ở vì đất dai ở đây đến 95% là đá, đất bị thoái hoá, xói mòn mạnh do địa hình dốc và mưa lớn. Tệ hơn là trên núi toàn đá tảng, đá cục, lở đá, nếu nghỉ ở dưới chỗ nào dốc coi như bị đá đè chết khi nào không biết. Vì vậy, Sasuke mới cho đi cố đến thung lũng này, có thể an toàn một chút.

.....

Trong thung lũng lập loè muôn ngọn lửa, gió phảng phất hương thơm ngào ngạt mùi đồ nướng. Tại khóm lửa riêng gần trại của hoàng đế, có một nhóm người đang tụ tập quanh bếp lửa. Trên ngọn lửa cháy là mấy xiên nướng quay tròn. Trên mỗi cái xiên bao gồm một con gà, táo, nấm hương, khoai. Thêm một chút hương liệu, gia vị nữa, chờ khoảng 20 phút là trên đĩa mỗi người có món: gà rừng nướng phết mật ong, ăn

kèm là táo xắt miếng và nấm nướng. Chỉ nhìn thôi đã thèm nhỏ dãi rồi, còn cái mùi thơm phức đúng chất thịt quay nữa... Chết mất!

Một số người dù giỏi cỡ nào cũng không nhịn nổi mà vồ lấy cái đĩa trước mặt cật lực tẩn. Cái cảm giác ngon từ thịt ngọt từ xương trong miệng làm người ta cảm giác như được tung lên thiên đường.

Tenten cảm động ăn lấy ăn để, mắt rưng rưng nước. Ôi má ơi, từ xưa đến giờ nàng sống trong hoàng cung ăn bao nhiêu sơn hào hải vị cũng chưa ăn cái gì ngon như cái này. Gà chắc thịt đúng chất gà rừng. Mấy con gà này là kết quả của việc chạy khắp rừng đuổi bắt mới tóm được nó, còn mật ong là phải nhảy xuống sông trốn ong đuổi theo mới lấy được mật. Nhưng vấn đề là ở phương pháp. Không hiểu Haruka và Fuyuki tẩm ướp cái thuốc quái đản gì vào nữa mà ngon vãi lúa! Trông chúng nó ăn hại thế thôi mà cũng được việc phết!!! Hôm nào nàng phải xin nó bí quyết mới được!

Tenten nốc như điên, nhanh lấp gần đầy cái dạ dày rồi mới nghĩ đến chuyện ăn chơi giải trí...

- Ê...Sakura! Tí nữa ăn xong lượn núi chơi tí không? Thám hiểm chút cho vui? - Tenten vừa gặm nhấm cái đùi gà, vừa nhai nhồm nhoàm hỏi.

Vừa nghe tới chữ "thám hiểm", mắt ai đó sáng lấp lánh lên, động tác nhai thịt gà dừng lại, bao nhiêu bài học không đi chơi đêm không cánh mà bay. Ban nãy đi qua nhìn mấy cái hang động núi tối om om trông hiểm phết! Vào đấy nghịch chút cho có không khí!!!

Há miệng muốn đồng ý thì bất ngờ bị cái khăn bịt miệng, chặn không cho nói. Sasuke ôn nhu chăm sóc, dùng khăn lau sạch khoé miệng đầy dầu mỡ của nàng, không thèm liếc nhìn Tenten, vẫn chú tâm vào việc của mình, nhàn nhạt mở miệng từ chối:- Không!

- Này! Muội hỏi ý kiến của huynh chắc? Huynh tên là Sakura giới tính nữ chắc?

- Ta không đồng ý, muội nghĩ nàng dám?

Sakura nghe thế cực kì bực mình, gỡ tay hắn ra cáu kỉnh trừng mắt nhìn hắn, cao giọng:

- Ta đây có gì không dám? Ta thích đi ngươi dám ý kiến?

Hắn làm như không để ý bộ dạng tức giận của nàng, trực tiếp kéo sát Sakura vào lòng dỗ dành:

- Ngoan! Ăn tiếp đi rồi đi nghỉ sớm...

- Không thích đi nghỉ sớm! Ta muốn đi chơi với Tenten! - Sakura cố nhích xa ra khỏi hắn, biểu tình kiên quyết muốn đi chơi cho bằng được. (Lì thật)

- Không! Đi buổi tối rất nguy hiểm! Nàng không nhớ lần trước mình gặp phải chuyện gì sao? - lời hắn gợi lại chuyện khi ở Rừng Đen.

Tính Sakura vốn là vô tư yêu đời nên mấy chuyện đó chưa đủ trình làm nàng sợ, giọng rất thản nhiên không sợ trời sợ đất:

- Hừ! Đấy chẳng qua là ta ra ngoài không xem giờ thôi! Lần này sẽ cẩn thận chọn giờ đẹp.

Trán Sasuke trượt xuống mấy cái hắc tuyến, á khẩu không còn gì để nói.

- Làm gì mà thái quá thế! Sakura thích thì cứ cho nàng đi chứ sao! Hay là.... Để ta hộ tống nàng nhé! - Naruto lâu rồi mới chõ miệng phá đám một chút. Giọng lẫn lời đều đầy ẩn ý, còn nhướn mày liếc mắt đưa tình một cái về phía Sakura.

'Ai chà... Hôm nay lại là một ngày đẹp tươi nữa rồi, vừa có cao lương mỹ vị, lại có kịch vui xem... Thế này mới gọi là sống!!!^^' (Suy nghĩ của mấy thím rảnh hơi nào đó - mọi người tự biết là ai rồi đấy)

Sakura "ngây thơ" nghe lời đề nghị hấp dẫn như vậy thì mắt lần nữa toả sáng. Thân ảnh nhỏ bé nhanh thoăn thoắt thoát khỏi tay hắn, phóng vù đến cạnh Naruto.

- Ngài nói thật chứ?

- Ta đã nuốt lời ai bao giờ chưa?

- Ngài thật tốt quá nha!!! - Sakura phấn khởi ôm lấy cánh tay Naruto cười rạng rỡ như mặt trời.

- Nàng quá khen rồi! Ta chẳng qua là làm việc nghĩa thôi! - Naruto hất cái mặt vênh váo huênh hoang lên. Tay còn phối hợp vuốt tóc một cái rất ngầu nha!

Sakura có vui sướng, Naruto có vênh mặt bao nhiêu thì "ai đó" sa sầm mặt mày bấy nhiêu. Có thể tả lúc này mặt Sasuke đen còn hơn đít nồi, cả người toát lên sát khí đậm đặc hơn cả nước xả vải Comfort. Không khí nồng nặc mùi ghen tuông... Trong mắt hắn bọn họ bây giờ không khác gì tình nhân bên nhau vui vẻ (làm gì đến mức đấy), trong khi đó, NÀNG là CỦA HẮN

Từng đợt gió lạnh buốt thổi qua, mây đen ù ù kéo tới, sấm chét đùng đùng chói tai. Tất cả lửa, đèn xung quanh lần lượt tắt nghẻo. Có mấy người đang nướng cá ăn thì lửa tắt, muốn chửi ầm lên thằng nào làm thì đã được mấy đồng chí bên cạnh tốt bụng bịt miệng, tay chỉ chỉ về phía "hung thần" đằng kia, ra hiệu muốn sống thì ngậm miệng lại. Ngược lại với tâm trạng bọn họ, có mấy thím vẫn duy trì nụ cười tươi, thiếu chút nữa há hốc mồm cười thành tiếng. Động tác xé thịt gà đút vào miệng vẫn rất đều, thậm chí còn nhanh hơn vì hồi hộp sắp đến phần kịch tính.Trong vở "kịch" đó, nữ chính và nam phụ đã ớn lạnh cả sống lưng, sắc mặt thay đổi xoành xoạch.

'Bà nó! Bà đây chỉ đùa một chút thôi, có cần nghiêm trọng đến thế không?'

Khí thế bừng bừng ban đầu của Naruto tụt dốc không phanh, nuốt ực một cái.

'Coi như kiếp này xác định rồi. Biết thế ban đầu đừng nghe Tenten xui dại mà đóng kịch cùng bọn họ, giờ thì ngon rồi...'

Cứ mỗi lần tưởng tượng ra kết cục của mình là Sakura lại rùng mình khiếp sợ, tay càng ôm chặt tay Naruto hơn. Mà thằng ngu nào đó không hiểu tình hình, muốn diễn tới cùng, tay kéo Sakura ra sau người ý muốn bảo vệ.

Loại hành động này lọt vào mắt Sasuke, rồi lại tới não thì bị xuyên tạc ra rất nhiều suy nghĩ không phù hợp với nhi đồng. Lửa giận nóng bùng choáy càng mãnh liệt hơn, tỉ lệ nghịch với nhiệt độ hàn khí càng ngày càng giảm, cộng thêm với trời mùa đông nữa thì.... thôi, em không còn từ gì để nói nữa

Tuy nhiên, xen lẫn những cái tức đó còn có cái sợ. Hắn vẫn chưa quên được trước đây Naruto đã từng nói sẽ đoạt lại nàng từ tay hắn, hắn sợ chính là bây giờ sẽ lại mất nàng nữa. Nỗi sợ làm bản tính chiếm hữu, độc đoán trỗi dậy. Không thể, nàng cả đời này chỉ có thể thuộc về hắn!

- Buông...

Hắn đột nhiên phun ra một câu không rõ đầu đuôi làm nữ chính cùng nam phụ khó hiểu, nhíu mày đồng thanh hỏi lại.

- Cái gì???

"Vút" một cái, trước khi mọi người kịp nhận ra thì Sakura lúc này đã quay trở lại chỗ cũ, ngơ ngác đứng núp trong ngực hắn. Tốc độ phải nói là còn nhanh hơn cả Thor làm Tenten cảm phục vô tay bôm bốp vài tiếng, ngay tức khắc nhận được ánh mắt đỏ rực của nam chính. Tenten rất biết thân biết phận đút cái đùi gà vào miệng nhau, mắt đảo đi chỗ khác, run sợ lẩm bẩm: 'ta không biết gì hết! Không biết gì hết!'

Nam phụ, Naruto, thì chắc không cần tả cái mặt trắng bệch không chút giọt máu nào đâu. Lúc này hắn nhìn Sasuke như nhìn ma, cả người cứng đờ như tượng. Nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn giờ này Naruto đã bị ánh mắt của Sasuke lóc xương lọc thịt ra rồi. Bây giờ ở đây khẳng định tuổi thọ không quá hôm nay...

- Ha ha... Đùa tí cho vui mà.... Chuyện gia đình hai người tự giải quyết nhé!- rồi co giò lên phắn đi đâu mất.

Sakura thấy Naruto chạy mất dép thì tiếc nuối, chui ra khỏi tay Sasuke muốn gọi hắn lại. Khổ quá! Hắn mà chạy mất thì tối ai đưa nàng đi chơi?

Sasuke đã tức còn tức đến đen kịt mặt bởi cái hành động như "nuối tiếc tình nhân" này của Sakura. Tay hắn siết càng chặt, không để cho nàng có cơ hội thoát. Đầu hắn hơi cúi xuống, ghé miệng bên tai nàng:

- Nếu nàng còn "nuối tiếc" hắn nữa, có tin ta hôn nàng trước mặt mọi người không?

Rõ ràng là giọng hắn khá nhẹ nhàng mà sao hơi lại lạnh thấu xương như vậy? Sakura cũng ý thức được đây không phải hỏi, mà là đe doạ một cách trơ trẽn. Ha! Nghĩ nàng sợ á? Mơ đi cưng!Ánh mắt nhìn hắn khiêu khích, người càng vùng vẫy mạnh, hai tay dồn sức đẩy lồng ngực hắn ra.

- Ta cứ đấy! Làm gì được nh... Uhm...

Với tốc độ ánh sáng, môi hắn đã ghì lấy môi nàng hôn. Nói là làm là cách của hắn, sao đến giờ nàng vẫn chưa hiểu được? Giờ thì hay rồi, nàng trước mặt bao nhiêu người bị tên hoàng đế khốn nạn này cưỡng hôn, sau này còn đâu ra mặt mũi đi trước mặt mọi người nữa chứ? Nghĩ đến đây, Sakura khóc không ra nước mắt.

Thấy nàng không chuyên tâm, Sasuke lại cho rằng nàng đang tơ tưởng đến thằng nào khác (trí tưởng tượng ông này phong phú thật), lửa giận càng thêm cao, tận lực hành hạ môi nàng, nghiền nát nó thê thảm đến bật máu.

'Tách.... Tách....'

Xung quanh không biết từ lúc nào đã đầu tiếng nước nhỏ giọt liên tiếp làm ảnh hưởng đến hiệu ứng âm thanh kịch, làm 7 vị khách VIP cực kì bất mãn quay ra muốn nhắc trật tự thì lại bị khung cảnh đằng sau làm cho á khẩu.

Đa số đang trong trạng thái rơi cằm, tay ôm mắt nhưng vẫn không tránh khỏi mắt lồi ra qua kẽ hở. Số còn lại trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, trên đầu đầy sao vàng bay lượn. Ai nấy chỉ thở dài một tiếng, đoán giác đoán non chắc là do xem trực tuyến nét 720 HD chưa quen ấy mà. Bọn đây thì đã quá quen rồi, rất biết hưởng thụ.

Naruto thì đang ngồi tự sướng về thành quả của mình. Sớm biết tên teme này dễ trúng kế thế thì hắn đã không khổ sở tốn mấy tối để học lời thoại và diễn thử rồi. Cái lần đứng trước mặt Sasuke ở doanh trại nói là muốn cưa Sakura đã bị sát khí của hắn đóng băng cho gần chết rồi. Lại còn cái lần Sakura chịu trở về với Sasuke nữa, mất công Naruto dày công tập kịch, kết quả là chưa có cơ hội lên sàn diễn đã phát hiện hai người kia kéo nhau vào trong lều riêng làm gì đó rồi.... Ngu thật, tự nhiên nghe hội kia xui dại, cái gì mà thử tình yêu của thằng kia với Sakura. Đến khổ hắn, diễn mãi mới được...

Được khoảng một lúc mặt Sakura đã tím lại vì ngạt thở, hắn mới dừng lại từ từ buông ra. Vẻ mặt hết sức hài lòng, nhếch mép cười tà mị cúi sát mặt đối diện nàng hỏi:

- Thế nào? Còn dám đi nữa không?

Sakura đỏ mặt lên vì xấu hổ, tức phát nghẹn. Trong lòng hét to chửi hắn có còn tự trọng không hả? Còn biết cái gì gọi là danh dự không? Đồ khốn kiếp! Đồ biến thái! Đồ bệnh hoạn!.... Tất nhiên những lời này nàng chỉ dám nghĩ chứ không dám làm, cố gắng vớt vát lại chút danh dự cho mình.

Thấy rõ được ánh mắt ai oán, bất lực của Sakura đặc biệt dành cho mình, gắn cười cười vuốt tóc nàng sủng nịnh khen:

- Cứ ngoan như vậy có phải tốt hơn không?

'Ngoan cái đầu nhà ngươi!!!

Hành động âu yếm, thân mật của hắn làm biết bao nhiêu người gãi mắt đến sưng tấy một vùng, cuối cùng đi đến kết luận: "chắc là đi đường mệt quá nên mới thấy ảo giác"

Đêm khuya 12 giờ.

Một bóng người lấm lét trùm áo kín choàng đen như ăn trộm len lén trốn ra ngoài khu vực cắm trại. Đến hẻm núi gặp được người quen thì mới thở phào cước bộ lại gần vẫy tay chào."Người quen" đó, tức Tenten, quét mặt từ trên xuống dưới từ dưới lên trên rồi nhìn với ánh mắt: "WTF???

- Sakura, chúng ta đi chơi chưa có phải đi ăn trộm ăn cướp ở đâu đâu mà cậu ăn mặc như đạo tặc thế?

Sakura bỏ mũ áo xuống gãi đầu lè lưỡi cười hì hì

Tenten đi tới bên nàng xoa xoa cằm quan sát một chút rồi nghi hoặc hỏi:

- Tớ nhớ không nhầm rằng cậu là người theo phong cách bảy sắc cầu vồng và hồng mộng mơ mà... Đào đâu ra mấy bộ đen hắc xì dầu thế này?

- Thật ra là tớ không mang theo nhiều quần áo mà trời tối lạnh nên "chùa" cái áo choàng đen của Sasuke cho ấm. Hơn nữa màu tối dễ ẩn nấp hơn! - và đủ to để che đi mặt mũ, không phải lo bị ai nhìn thấy rồi nhớ đến cái vụ mất mặt ban nãy nữa.

Suy nghĩ cái gì đó rồi nàng mới mở miệng hỏi:

-... Hắn sẽ không để ý gì nếu một cái áo choàng bị mất chứ?

- Không sao! Phu thê chia sẻ y phục với nhau có làm sao đâu! Không sợ! - Tenten vỗ vai Sakura cười hề hề nói.

Nàng đây quá mệt phải cãi nhau với Tenten về mấy cái vấn đề "hoàng tẩu" và những thứ liên quan tới nó rồi nên cũng lờ đi không để ý, trực tiếp kéo tay bạn đi lượn.

Dọc đường đi hình như nàng có thấy trên sườn núi có một cái hang động cũng to phết thì phải. Không biết trong đấy có gì nhỉ?

Để tiết kiệm thời gian đi, tăng thời gian thám hiểm trong hang, Sakura lợi dụng sức mạnh một tí, hoá ra cánh bay thẳng tới trước cửa hang.

- Uầy.... Cái hang này có vẻ to hơn so với những gì tớ nhớ nha... - và cũng tối, rất tối là đằng khác...

- Cậu chắc là mình muốn vào chứ? - Tenten bắt đầu có chút sợ sợ chỉ vào bên trong hang động tối đen như mực.

- Ờ... Thì đằng nào cũng đến rồi... Đi thôi... - Sakura nén cơn rùng mình, kéo tay Tenten muốn đi vào trong.

Nhưng Tenten lại một mực không nhúc nhích, ái ngại nhìn Sakura...

- Này... Tớ nghĩ là... Chúng ta... Không nên đi vào trong...

Không biết từ đâu đột nhiên nàng có linh cảm xấu, sợ rằng sẽ có không chỉ một mà nhiều chuyện không hay sẽ xảy ra trong đó nếu đi vào.

Không chỉ mình Tenten cảm nhận được gì đó mà cả Inner cũng nhận thức được, đánh tiếng muốn khuyên can Sakura trở về. Thế nào mà nàng lại cố chấp không nghe.

- Làm gì có chuyện gì xấu xảy ra chứ? Mà có thì cũng có tớ ở đây rồi còn gì! - nàng tự tin nói.

- Cần tớ nhắc lại cái vụ ở đầm lầy không? - Đối với lời của bạn, Tenten không có mấy tin tưởng lắm, không phải lần trước nếu hoàng huynh không đến kịp thì cậu ấy xong từ đời nào rồi sao?

- Cái này....

Sakura cũng dần hình thành chút bất an, thấp thỏm. Đúng là lần trước nàng cũng dùng thái độ chủ quan này đối với địch, cuối cùng là rước họa vào thân, làm phiền đến người khác. Có lẽ nên quay về thì hơn.Lời đến miệng muốn ra ngoài thì bị một vài âm thanh trên cao chặn lại. Tiếng đá "lộc cộc" trên cao ngày một gần truyền đến tai hai người. Cả hai giật mình ngẩng đầu lên nhìn...

- Cẩn thận!!!

Lí trí Tenten nhanh xử lí tình hình, tay chân phản ứng kịp thời cấp tốc lao đến đẩy Sakura ra khỏi vị trí hiện tại, nơi tảng đá sẽ rơi thẳng xuống.

Tiếp đó, không đợi bọn họ kịp nhận thức, một loạt đá tảng đá cục với tốc độ nhanh lăn tròn trên sườn núi dốc, rơi như mưa xuống chỗ hai người. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cả hai không có cơ hội chống trả, chỉ biết né tránh muốn nhanh rời khỏi tầm ngắm, mà nơi duy nhất an toàn lúc này vào bên trong hang.

Tenten dẹp hết mọi bất an ban nãy kéo theo Sakura vượt qua khói bụi, mưa đá vừa chạy vừa né vào trong hang. Lúc này nàng chỉ có thể đơn giản nghĩ rằng chờ đá lăn hết sẽ rời khỏi nơi này.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện khi bọn họ chạy qua cửa hang một đoạn cũng là lúc một tiếng nổ "ầm" bên trên vang lên. Đất đá ở đây kết cấu không vững chắc, gặp phải lực tác động mạnh từ thuốc nổ lập tức vỡ ra, ào ạt đổ xuống, lấp kín cửa hang.

.....

Một lúc sau, đất đá cũng đã ngừng lăn, khói bụi đã lắng xuống.

Từ trong lớp đất bụi dày đặc trên mặt đất, có cái gì đó hơi nhô lên....

"Phù!!!"

Một đôi cánh rộng phát ra ánh sáng hồng mở hất tung hết bụi đá ở trên chui ra, ở giữa là hai người đang ôm chặt lấy nhau che miệng ho.

- Khụ khụ.... Ọe... Hình như tớ nuốt phải mấy hòn đá vụn rồi thì phải.... - Tenten ho sặc sụa, lim dim mở to mắt.

- Khụ...khụ... Thế đã là gì... Tớ đây... Ặc... Chắc nuốt phải mấy con muỗi rồi.... Ặc... Oẹ....

Mất một lúc cả hai mới hít thở thông, mắt cũng đã dần thích nghi ánh sáng. Tenten mắt rưng rưng nước cảm kích nhìn Sakura...

- Ôi bạn yêu quý của tớ! Coi như lần này cậu cực kì có ích đấy! Nếu không có cậu thì tớ bị chôn sống rồi! Moa... Yêu cái!!!

Sakura lấy tay đẩy đẩy cái mặt đang chu mỏ bắn ra trái tim tới nàng, cực kì tự kiêu ưỡn ngực nhận lời khen:

- Xời! Chuyện nhỏ này đã là chi! Ta đây chẳng qua là tuỳ từng lúc mới ra tay thôi! Mà một khi đã ra tay thì đừng hỏi là thánh phương nào! Ha ha...!!!

Mắt lấp lánh ngưỡng mộ và cười tự kỉ một lúc rồi cả hai mới sực nhớ ra vấn đề chính.

- Chị Sakura tài năng của em có thể ra tay phá cửa đưa chúng ta ra khỏi đây không? *mắt chó con*

Sakura cười ái ngại gãi gãi đầu, có chút bất đắc dĩ trả lời:

- Thực ra muốn ra khỏi đây không khó nhưng... tớ chỉ sợ lúc này mà phá cửa không khéo sẽ làm sập cả quả núi mất.... Đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến thung lũng nơi chúng ta cắm trại.... Vậy nên..... Tớ chịu!

Vẻ mặt của Tenten xụ xuống, hốc mắt ngập nước đau khổ gào khóc như thật...- Uể!!! Sao ông trời lại nỡ nào đối xử với một thiếu nữ như tớ đây??? Chẳng lẽ cả đời bị chôn sống trong này???

-..... - Sakura chỉ im lặng nghe bởi nàng biết lúc này mà nói cái gì thì khẳng định mình là người khổ nhất.

-... Mình chỉ có một ước mơ muốn lên chức "cô" sao lại xa vời vậy? Hức hức.... Biết thế ban nãy không mở miệng rủ Sakura đi chơi mà tiện tay hạ thuốc hai người bọn họ thì chắc chắn mình sớm lên chức cô rồi... Oa oa oa....

Trán Sakura phủ đầy hắc tuyến, khoé miệng giật giật. |||

Hạ thuốc nàng và hắn vì muốn có cháu bồng sớm? Nàng không còn gì để nói nữa...

Tenten ăn vạ chán chê cả tiếng không thấy ai dỗ liền chán nản lấy tay lau nước mũi nước mắt, dần ngậm miệng, trả lại không gian tĩnh lặng.

- Cậu nghĩ lần này là ai có khả năng làm? - đột nhiên Tenten nghiêm túc mở miệng, khác hẳn với vẻ trẻ con ban nãy.

- Không biết nữa...

- Haizzz... Thôi tính vụ này sau vậy... Bây giờ thoát ra kiểu gì đây? Tớ không muốn rục xương trong nơi khỉ ho cò gáy này đâu....

- Thực ra tớ nghĩ là... có đường ra đấy...

-... Zời ơi! Có ai muốn giết người mà lại đẩy người đó vào nơi có cả đường thoát không?

- Biết đâu được đấy! Có thể là ngẫu nhiên thì sao?

Nàng chỉ vào con đường ẩn trong bóng tối sâu tít trong hang, bắt đầu nói ra suy luận của mình.

- Chúng ta ở đây cũng tầm hơn tiếng rồi. Nếu nơi này là ngõ cụt thì chắc chắn với cái kiểu há mồm khóc thét của cậu chúng ta giờ này chết ngạt rồi. Nhưng mà không phải chúng ta vẫn đang hít thở bình thường sao? Vì vậy, tớ đoán đến 50% là có đường thông ra ngoài. Chỉ là....

Cả hai đồng loạt nhìn về bóng tối kia, nuốt ực một cái. Có ai có thể bảo đảm rằng trong kia không có ma chê quỷ hoàn gì chứ? Hai người hít một hơi tự trấn an, nhắc nhở bản thân lạc quan lên chút.

- Đằng nào cũng sống đến bằng này tuổi rồi, đằng nào chẳng chết. Vấn đề là chết sớm hay muộn thôi... - Tenten sắn tay áo hùng hổ hô quyết tâm kéo theo bạn rảo bước vào trong bóng tối.

Để thuận tiện, Sakura hoá phép thu hồi đôi cánh phát sáng, thay vào đó là dùng đuốc của Tenten cho gọn.

Càng đi thì hang có vẻ càng hẹp lại và... sáng hơn...? Lúc họ kẹt trong này không phải là lúc trời đêm sao? Nếu thế thì móc đâu ra ánh sáng ở đây. Căn cứu vào màu sắc và địa hình, cấu tạo nơi này thì khả năng đây là mỏ khoáng sản nào rồi.

Đúng như Sakura dự đoán, đi thêm khoảng 300m nữa, thông qua hầm nhỏ là đến một hang động pha lê trắng tỏa sáng rực rỡ.

Những viên đá pha lê trong suốt cỡ bé đến cỡ nguyên tảng đều có. Loại pha lê này trong và sáng đến nỗi có thể dùng làm gương soi. Không nghĩ một nơi tối tăm, cằn cỗi như đây cũng có một động pha lê vừa to vừa đẹp như vậy. Tưởng tượng nếu có ánh sáng mặt trời chiếu xuống đây thì đẹp đến mức nào...

Dù rất thưởng thức vẻ đẹp ở đây nhưng cả hai vẫn đề cao cảnh giác. Kẻ muốn nhốt họ vào đây khẳng định không hề tầm thường chút nào, đã tính toán kỹ đến cả ma trận này. Động pha lê này có hai bất lợi lớn đối với các nàng. Thứ nhất, nơi này rộng lớn ngoài sức tưởng tượng, các tấn pha lê được xếp tựa như một mê cung cao kín, Sakura hoàn toàn không có khả năng bay qua được. Muốn thoát khỏi nơi này chỉ có cách lần đường và cầu nguyện thì may ra. Bất lợi thứ hai không phải cái gì khác mà chính là những tấm gương pha lê này, rất dễ gây rối loạn thị giác. Không chỉ mình nàng nhận ra bất lợi mà Tenten cũng phân tích được tình hình.

- Sakura, nếu chúng ta không ra khỏi nơi của nợ này được, tớ chỉ muốn nói rằng.... Tớ rất hạnh phúc vì đã quen được một người bạn như cậu. Cậu đã từng cho tớ mơ tưởng hão huyền sẽ sớm được làm "cô"....

- Tenten, chúng ta không có chết mà cậu như nói lời trăng trối như vậy....

- Phòng ngừa cho chắc thôi...

- Cậu nên để đành lời đấy cho Neji trong vòng 100 năm nữa đi. Tớ sẽ đưa cậu về với "hôn phu" của cậu và giúp sống đến khi chết thì thôi mà! Yên tâm!!! - Sakura lè lưỡi chọc ngược lại Tenten. Đề phòng hai nàng thoát không nổi, ít ra một lần nàng cũng phải trả một phần thù trước đây với Tenten nha!!!

- Cậu...! - Tenten giận tím mặt lại, nổi điên đuổi theo Sakura, vào trong mê cung...

Lạc quan, tin tưởng và hy vọng là tất cả những gì họ cần và muốn bây giờ. Các nàng sẽ không bỏ cuộc đâu bởi ngoài kia là những người thân yêu đang chờ họ.

Từ nãy đến giờ tính ra cũng đã được nửa tiếng mà hai người vẫn đang ở chỗ khỉ nào không biết.

- Tại sao tớ cứ có cảm giác là bọn mình đi qua chỗ này 4 lần rồi nhỉ? - Tenten ngồi phịch xuống đất kêu khổ.

- Vô lý! Mỗi lần đi đến đâu tớ đều thả một sợi tóc xuống đất đánh dấu đường rồi mà... Chúng ta từ nãy cũng không đi qua đâu gặp lại sợi tóc.... - Nàng đứng trước gương, xoa xoa cằm cau mày suy nghĩ.

Hay là nàng đi đúng đường rồi... Kể cũng lạ, làm gì có ai đi một phát đã chuẩn đường như vậy... Làm thế quái nào lại đi qua đúng chỗ này 4 lần mà đến một cọng tóc mình cũng không thấy.....

'Trừ khi.....'

Nàng chợt giật mình ngẩng đầu lên, đúng lúc đó, sau nàng vụt qua một bóng đen. Tất cả được phản chiếu chân thực qua tấm pha lê.

- Kẻ nào?

Nàng quát lên, rút kiếm bên hông quay phắt lại đằng sau. Cả người bất giác cứng đờ trợn mắt nhìn kẻ áo đen phía trước.

- Nào... Vứt kiếm đi nếu không muốn bạn ngươi sang thế giới bên kia...

Hắc y nhân thấp giọng đe doạ, con dao sắc bén loé sáng kề bên cổ Tenten càng thêm sát gần.

- Ten...ten....

47. Chương 44: Mất Kiểm Soát

- Ten...ten....

Sakura hoảng sợ, run run nhìn Tenten đang bị tên hắc y kề dao vào cổ. Thậm chí hắc còn tăng lực ấn dao vào làn da trên cổ nàng, trên lưỡi dao sắc đã dính một vào giọt máu.

- Đừng... Đừng làm bị thương cậu ấy... Ta buông kiếm được chưa?

Một giọt máu chảy ra cũng đủ làm tinh thần nàng rối loạn, không giữ được bình tĩnh ban đầu nữa mà quăng thanh kiếm trên tay ra xa...

Tên hắc y cười man rợ, lực đạo trên tay không có giảm chút nào, máu vẫn chảy ra từ miệng vết thương. Sắc mặt Tenten dần trắng bệch đi, có thể thấy lúc này nàng đã căng thẳng và đau thế nào.

- Đừng...! Ngươi muốn gì mới chịu thả người?

Như chờ câu này của Sakura, hắn mới giảm lực, trầm giọng trả lời:

- Ta muốn... Mạng của ngươi...

- Cái gì? M... Mạng của ta...? - Sakura trợn mắt nhìn hắn, người run run...

Đọc được do dự, sợ hãi trên mặt nàng, hắn cười mỉa:

- Sao? Sợ à?

Đột nhiên, lo sợ, run rẩy biến mất, nét mặt của Sakura trở nên quật cường, lãnh đạm.

- Chỉ cần ta chết tại đây, ngươi sẽ thả cậu ấy ra...?

- Phải! - hắn có hơi giật mình nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh.

Tenten thì không thế, nàng vốn không nghĩ Sakura sẽ nhanh thương lượng như vậy. Cả người ban nãy mệt mỏi, nay như vừa được tiếp thêm khí lực vùng vẫy hét khản cổ.

- Không được! Sao cậu dám, Sakura? Mạng của tớ đâu có đáng để cậu hy sinh! Tớ cấm! Cậu mau chạy khỏi đây... NH... Ư...

Nàng còn không nói hết được đã bị hắn thít chặt cổ đến nghẹt thở, trán lấm tấm mồ hôi, mặt tím tái lại vì đau...

Tình trạng của Tenten không ít lần làm Sakura kinh sợ nhưng vẫn một mực cắn răng giữ bình tĩnh. Nàng nhặt lấy mảnh pha lê trên đất, nén nước mắt nói lời cuối như lời tuyệt mệnh.

- Tenten, xin lỗi vì đã làm cậu bị liên luỵ chỉ vì tính tình của tớ...

- C... Cậu lảm nhảm... cái gì vậy... C...ậu im ch... cho tớ...

Sakura làm như không nghe thấy lời nàng nói, cúi đầu tiếp tục.

- Kiếp này tớ không hối hận đã trốn xuống làm bạn với cậu, kiếp sau tớ nhất định sẽ đền bù cho cậu. Lần nữa, cảm ơn đã nhiều lần ra tay giúp đỡ tớ... Cảm ơn tất cả các cậu...

-....

- Phiền cậu gửi lời đến mọi người và nhắn với "hắn" rằng..... tớ xin lỗi...

Dứt lời, nàng kề mảnh pha lê lên hướng cổ mình. Ngay khi đầu nhọn đã sắp đâm vào cổ thì Tenten gào lên hô "khoan đã!" Làm động tác nàng tạm dừng.

Tenten lạnh lùng liếc mắt ra đằng sau nói.

- T... Ta muốn nói đôi lời... cuối với cậu ấy...

Tên hắc y cũng hiểu lời, nới lỏng tay và lưỡi dao ra cho nàng có thể nói thành hơi.

- Trước đó, tớ muốn hỏi cậu một câu... Nếu, chỉ là nếu thôi... Nếu như cậu may mắn thoát khỏi đây an toàn, cậu.... có nguyện ý, cam lòng trở thành người của hoàng huynh không?- Có! - nàng nhắm mắt gật đầu, trong lòng có một thứ cảm xúc hạnh phúc, mong chờ đến một ngày hai người mãi mãi thuộc về nhau.

- Cậu hứa đi!

- Tớ, Haruno Sakura, thề rằng nếu tớ an toàn rời khỏi đây thì sẽ cam tâm tình nguyện trở thành người của Sasuke hắn - nàng giơ tay lên thề.

Lời này làm lòng Tenten cực hài lòng, mãn nguyện thở nhẹ một hơi. Vậy nàng đã không còn gì để nuối tiếc nữa rồi...

Và trước khi mọi người kịp nhận ra, Tenten đã rút cây trâm bạc trong người ra, động tác nhanh, dứt khoát đâm sâu đầu nhọn vào tay cầm dao kề ở cổ của mình rồi rút ra lảo đảo lui ra sau. Tên hắc y bị đâm đau kêu "A" một tiếng, ánh mắt hằn lên lao đến phía Tenten đang đứng không vững, trong tay là con dao nhọn hoắt...

"Phập!!!"

- TENTENNN....!!!

Sakura kinh hoàng hét to lên lao như gió đến bên nàng, một chưởng đánh văng hắn bay ra xa, run rẩy đỡ Tenten ngã vào người nàng, quỳ xuống đất.

Máu màu đỏ thẫm không ngừng chảy ra, thấm ướt y phục của Tenten, sắc mặt nàng trắng bệch. Sakura, ánh mắt rối loạn hoảng sợ nhìn con dao cắm trên bụng Tenten. Khung cảnh máu me đầm đìa, người mà mình coi trọng, yêu quí nằm hấp hối trên vũng máu là cơn ác mộng khủng khiếp mà cả đời này nàng không bao giờ muốn thấy, nay nó lại ở ngay trước mặt nàng. Nước mắt giàn giụa chảy ra, bàn tay run mãnh liệt luống cuống đặt trên miệng vết thương tỏa ra ánh sáng xanh lục.

- Đ... Đừng sợ... Đừng sợ... Tớ sẽ chữa... cho cậu mà... Cậu sẽ... không sao đâu...

Tenten cảm động nhìn người bạn mình, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng, nàng yếu ớt nói:

- Sa... Sakura... Nh... Nhớ những gì... gì... cậu đ...ã thề...

- Đừng nói nữa... Tớ sẽ đưa cả hai chúng ta ra khỏi đây an toàn... - Sakura dốc sức vào tay cầm máu, nhưng là dòng máu vẫn không ngừng lại.

Khoé môi nàng khẽ nhếch lên, cố giữ tỉnh táo trong giây cuối nói lời từ biệt....

- Vĩnh biệt....

Đôi mắt nâu từ từ đóng lại...

- Tenten...

Ánh sáng xanh trên tay nàng biến mất, cả người bất động, cứng đờ lại, ánh mắt trống rỗng, vô hồn. Nhìn người mình yêu quí mãi mãi đi xa không trở về, nàng đau... đau lắm... Tựa như ruột gan bị ai rút ra chặt thành trăm khúc, trái tim như ngừng đập... Đôi mắt thật chặt, khóc không ra tiếng...

'Ngu ngốc... Tại sao cậu lại làm vậy... Là tại tớ sao...'

Một giọng nói quỷ dị bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn lặp lại trong tâm trí nàng...

'Không phải tại ngươi... Không phải tại ngươi... Là tại hắn... Tại hắn đã giết Tenten....'

- Mau giết ả!!!

Tên hắc y bị đánh văng ban nãy đau đớn ôm ngực hét lên ra lệnh cho đồng bọn... Lập tức hơn 50 tên áo đen khác thoắt hiện, đứng hình vòng tròn bao vây nàng... Tiếp theo hàng loạt thứ vũ khí phóng đến phía nàng...'Đúng... Là hắn giết Tenten... Là hắn...'

Đôi mắt đột nhiên mở ra. Không còn là màu lục thuần khiết như trước, là một màu huyết đỏ thẫm khát máu.

Toàn bộ vũ khí đang phóng như gió đến nàng bất ngờ dừng lại khi chỉ còn cách nàng chưa đầy nửa mét, lơ lửng giữa không trung...

Giọng nói quỷ dị lần nữa lặp lại, xui khiến...

'Báo thù... Báo thù cho Tenten... Giết hắn... Giết hắn...'

'Giết hắn.... Báo thù....'

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!"

Vũ khí lơ lửng giữa không trung xoay chiều lao như xé gió đâm xuyên qua bụng hơn phân nửa hắc y nhân xung quanh. Tốc độ quá nhanh, quá khủng khiếp làm bọn chúng tránh không kịp, chết một nửa, nửa còn lại lập tức đề phòng nàng, lui về vài bước thủ thế...

Tên cầm đầu ban nãy cả người rét run như cầy sấy, khiếp sợ ra lệnh.

- Còn đứng đó làm gì? Giết!

Lũ sát thủ kia dù do dự vẫn không dám cãi lệnh, đồng loạt cầm vũ khí xông lên.

Sakura chậm rãi đứng dậy, cả người toả ra sát khí nồng đậm.

"Phịch! Phịch!..."

Một loạt tiếng người ngã xuống, chỉ trong vẻn vẹn vài giây, nửa số sát thủ còn lại chỉ còn là cái xác nằm trên mặt đất. Sakura đứng chiễm chệ giữa những cái xác, từng giọt máu tươi nhỏ xuống đất từ trên móng tay dài nhọn hoắt, sát khí không hề tiêu tan mà còn toát ra đáng sợ hơn. Con mắt đỏ ngầu liếc nhìn xung quanh tìm bóng dáng đã biến mất của kẻ giết hại Tenten. Thay vào đó là những tấm gương phản chiếu bóng hình những sát thủ áo đen khác thoắt ẩn thoắt hiện.

Nàng nhếch mép cười khinh bỉ. Muốn dùng gương để làm rối loạn thị giác của nàng? Quá đần rồi!

Trên lưng Sakura tỏa ra chùm ánh sáng đỏ nhạt, hiện hình thành một đôi cánh phượng lông to lớn đỏ rực. Đôi cánh giang rộng ra, ánh sáng đỏ phát ra càng sáng chói, dùng sức quét mạnh....

"Choang choang choang...."

Tiếng đổ vỡ lần lượt vang lên chói tai. Ánh sáng đỏ tỏa ra quá mạnh mẽ phá vỡ toàn bộ tấm pha lê, hất tung những tên hắc y nhân nấp sau đó đâm vào mảnh vỡ mà chết. Lúc này, mê cung pha lê trắng đẹp rực rỡ đã bị san phẳng, mặt đất phủ đầy những mảnh vỡ trong suốt xem lẫn máu đỏ tươi.

Đứng chính giữa động bây giờ không còn là Sakura với mái tóc hồng phấn, đôi mắt lục bảo mà là mái tóc một nửa đã chuyển sang màu đỏ, đôi mắt màu huyết sắc tàn bạo, đôi cánh to đã thu lại sau lưng.

Tầm mắt nàng từ từ di chuyển đến phía tên hắc y đang yếu đuối ngồi dậy từ trong lớp mảnh vỡ phủ trên mặt đất.

'Giết... Giết hắn...' Giọng nói đó thúc giục nàng...

Ngón tay Sakura khẽ động nhẹ, lập tức hàng trăm mảnh pha lê xung quanh nàng bay lên, lơ lửng trên không, đầu mũi sắc bén hàng loạt xoay hướng đến hắn.

- Th... Tha mạng... Xin ngài... Tha mạng...

Lúc này có ý thức được hành động cũng quá muộn, cho dù gắn có dập vỡ đầu, quỳ đến gẫy chân xin tha cũng không một chút làm nàng dao động. Trong con mắt chỉ có khinh bỉ, xem thường, căm thù dành cho hắn. Phất nhẹ tay, tất cả phóng như xé gió tới... Nhưng đột nhiên một thân ảnh áo đen vụt tới chắn trước mặt hắn....Trong con mắt đỏ loé lên tia kinh hãi, vội điều hướng những mảnh pha lê phóng né sang hai bên người kia, đâm vào đá vỡ tan.

- Sakura...

Âm thanh ấm áp quen thuộc vọng đến tai Sakura, màu đỏ trong mắt có nhạt đi vào phần nhưng vẫn chưa quay trở lại màu lục.

- Tránh ra! - nàng gằn giọng quát to.

Sasuke vẫn đứng im tại đó không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Trong lòng hắn đủ thứ cảm xúc phức tạp: lo lắng, sợ hãi, đau đớn... Làm thế nào mà đột nhiên nàng lại thành ra cái bộ dạng khát máu, lãnh huyết kia? Đây không phải con người nàng... Chuyện gì đang diễn ra với Sakura?

Sakura không có rảnh để mà nghĩ đến cái vấn đề này bởi giờ đây nàng đang khổ cực đấu tranh nội tâm, chống lại cái suy nghĩ trong đầu thế nào...

'Giết...'

'Giết bọn chúng...'

'Báo thù....'

Đến cơ thể của mình bây giờ nàng cũng không điều khiển nổi được nữa, tay lần nữa đưa lên, kéo theo mảnh vỡ bay lên.

- Ta nói TRÁNH RA!!! - trán Sakura đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, đồng tử lung lay nhập nhoè màu sắc.

- Sakura, nàng đang mất kiểm soát, bình tĩnh lại đi trước khi mọi việc đi quá xa...

Dù ở khoảng cách xa hắn vẫn nhìn ra sự rối loạn trong mắt nàng, thấy nàng đang cố kiềm chế thế nào mới không ra tay giết nốt hắn.

- Mọi việc vốn đã đi quá xa rồi. Giết người cũng đã giết rồi, thêm một kẻ nữa có sao? Hơn nữa... ta muốn Tenten được yên nghỉ...

Ánh mắt đằng đằng sát khi bắn thẳng tắp tới tên đang mon men muốn chạy sau Sasuke. Nàng sẽ không nhắm lệch lần hai đâu...

Bây giờ nhìn bộ dạng của Sakura không khác gì một con quỷ dữ tàn bạo, giết người không gớm tay. Hắn vừa đau đớn vừa tự trách mình vì đã để nàng xảy ra chuyện thành thế này. Nàng lúc này không chỉ không bình thường mà cực kì đáng sợ, đặc biệt là đôi mắt không bình thường kia...

'Sakura, rốt cuộc ta còn không biết điều kì lạ gì ở nàng nữa?'

Nhận ra được sự kiên quyết của Sakura, hắn chỉ bất đắc dĩ nhẹ giọng xin lỗi...

- Ta không muốn bàn tay nàng nhuốm máu nữa... Xin lỗi nàng...

Bản thân nàng còn chưa kịp phản ứng thì người mới cong trước ban nãy đã không thấy, đồng thời sau gáy chợt đau nhói, cả người vô lực ngã khuỵu xuống bất tỉnh.

- Ưm... Đừng...

Sakura cả gương mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại, hai tay vung toán loạn.

Nàng nhìn thấy tên hắc y nhân kia cầm dao hướng đến đâm vào bụng Tenten. Nàng muốn lao đến ngăn cản nhưng đã quá muộn, lưỡi dao đâm trọn vào bụng cậu ấy, máu me không ngừng chảy ra...

- Tenten... Đừng đi... Đừng bỏ tớ...

Nàng khóc thét cầu xin, bàn tay đặt trên vết thương đã nhuốm máu tươi nhớt nháp...

Mặc cho nàng có làm gì, có khóc đến thế nào, Tenten vẫn cứ thế nhắm mắt rời bỏ nàng, hồn lìa khỏi xác...

- Không.... Không.... Đừng đi....

Nàng hoảng hốt đưa tay muốn nắm lấy bàn tay linh hồn Tenten đang bay đi. Nhưng có cố thế nào cũng không nắm được, bàn tay nàng quơ xuyên qua tay Tenten...

Tâm tình Sakura hoảng loạn, luôn miệng thảm thiết hét "không", tay chân quơ toán loạn, sắc mặt trắng bệnh như tờ giấy...

Trong lúc tuyệt vọng với gọi Tenten, tay nàng bất chợt bị một người nắm lấy... Nàng theo bản năng nhìn kẻ đó thì mới thấy khuôn mặt của tên sát nhân giết Tenten, trong tay hắn là con dao đỏ một màu huyết.

- Không... Cút... Cút đi... Tránh xa ta ra...

Nàng vùng vẫy muốn thoát nhưng tay bị giữ chặt. Há miệng cắn phập cả hàm răng vào cổ tay hắn. Miệng xuất hiện vị máu tanh tưởi dần làm nàng chút thanh tỉnh, rồi thấy cả người hơi bị lay, âm thanh gọi tên nàng dần một lớn, đưa nàng thoát khỏi mộng.

.....

Mở mắt ra, điều đầu tiên nàng thấy là một khuôn mặt thân quen phóng đại kề sát mặt. Những nét mệt mỏi, lo lắng trên đó đã thay bằng sự mừng rỡ khi nhìn nàng tỉnh dậy.

- Nàng tỉnh rồi... May quá...

Sasuke mỉm cười ôm lấy nàng vào lòng, hai tay ôm thật chặt như sợ nàng biến mất.

Cảm nhận được ấm áp, hương thơm gần gũi của hắn, nàng rất muốn đắm chìm vào đó. Chợt, những ký ức ngày hôm đó ùa về làm đau đớn, tức giận tích tụ bừng dậy.

Mặc cho cả người uể oải, yếu ớt, nàng chống tay dồn sức đẩy hắn ra, vung tay hung hăng giáng xuống một cái tát trên mặt hắn.

- Sakura... Nàng...

- Câm miệng!!! - nàng gào lên lui về sau, nước mắt tuôn trào như đê vỡ, phẫn hận nhìn hắn...

Không để tâm đến đau đớn trên mặt, hắn lo sợ nhìn nàng kích động, sợ nàng đau ở đâu, đưa tay muốn đỡ, tay lại bị Sakura không khách khí hất mạnh ra. Hành động của Sakura làm trái tim hắn nghẹn lại, nhói đau từng hồi. Cắn răng, bàn tay lơ lửng giữa không trung nắm chặt lại. Nuốt xuống đau đớn, hắn cố giữ bình tĩnh hỏi thăm:

- Nàng có sao không?

- Cút...

- Sa...

- Ta nói CÚT!!! NGƯƠI ĐIẾC SAO?

Sakura nổi giận gào thét, nước mắt giàn giụa nhìn hắn không khác gì kẻ thù. Chỉ nghĩ tới việc hắn để cho kẻ sát hại Tenten, muội muội hắn trốn mất, Sakura càng thêm căm hận con người vô lương tâm này. Thấy hắn như cũ ngồi đó nhìn, nàng phẫn nộ quơ loạn tay nắm lấy cái cốc đầu giường giơ lên muốn ném hắn...

Bỗng nhiên cả người tê dại như bị rút hết sức lực, lần nữa rơi vào trong bóng tối...

48. Chương 45: Destiny (số Phận)

Lần thứ hai Sakura tỉnh dậy đã là 2 tiếng sau. Con mắt theo bản năng liếc nhìn xung quanh tìm kiếm bóng người. Chỉ là lần này người nàng thấy không phải là hắn...

- Tỉnh rồi à? - Ino ngồi trên ghế cạnh giường vắt chéo chân hỏi.

Thấy Sakura muốn ngồi dậy liền chạy lại đỡ, dựng gối cho nàng tựa lưng, đồng thời tiện tay nhét sắn đĩa bánh vào tay nàng.

- Ino? Cậu làm gì ở đây?

Sakura không để tâm đến cái đĩa bánh, chỉ tròn mắt ngơ ngác nhìn Ino.

- Tớ ở đây chăm sóc cho bạn tớ, có vấn đề gì sao?

- Không.... Chỉ là.... - tớ nghĩ đó là Sasuke...

Nói nửa chừng nàng chợt im lặng cúi gằm mặt xuống, che giấu đi sự mong chờ trong mắt.

- Mong tớ là Sasuke à? - Ino rất nhanh bắt được suy nghĩ của bạn, không nhịn được muốn trêu chọc.

- Kh... Không có mà....

Ino chỉ cười thật tươi, đến ớn lạnh sống lưng người ta, lấy cáo gương nhỏ ra dí đến trước mặt Sakura.

- Bạn à, cái mặt của bạn đã bán đứng bạn rồi...

Sakura đón lấy tấm gương nhìn chằm chặp vào khuôn mặt đỏ bừng của mình phản chiếu qua đó.

- Tch... Tch... Không phải làm mặt chờ mong làm gì, hắn có đến thăm cậu lúc trước. Thực tế còn ở đây trông cậu 48/48....

- Thật?

- Hừ! Nhìn bà đây có rảnh mà đi dựng chuyện không? - Ino nhíu mày rất bất mãn.

-.... Thế.... hắn đâu?

- Mới ban nãy còn ở đây, lúc cậu sắp tỉnh liền chạy rồi...

Nghe vậy, trong lòng nàng không tránh khỏi chút thất vọng thở dài. Có khi nào là lúc trước nàng kích động quát mắng quá mức làm hắn thấy ghét nên chạy?

Đọc cái mặt của Sakura mà Ino cực kì chán, có cần phải xuyên tạc về nhau quá lên thế không?

- Này... Đừng có nghĩ linh tinh... Hắn sợ cậu lúc tỉnh nhìn thấy hắn lại mất bình tĩnh mà làm gì ngu si tổn hại sức khỏe... Hiểu chưa?

- À... Tớ hiểu...

Lại nhớ lại lúc trước, nàng thấy mình thật quá quắt... Ngang nhiên mất bình tĩnh đổ hết tội lên đầu hắn... Sao nàng lại đần đến thế, hắn là huynh của Tenten, làm gì có chuyện tha mạng cho kẻ sát hại muội muội của mình chứ? Đã vậy nàng còn cực kì không hiểu chuyện mà đánh đuổi hắn....

- Tớ không biết cậu nghĩ gì nhưng mà, Sakura.... Hắn khi đó ngăn cản cậu chỉ là muốn tốt cho cậu thôi...

Ino đột nhiên mở miệng nói đỡ cho hắn. Nàng biết thừa bà cô này nổi tiếng cứng đầu, lạc hậu nên phải chọn kế đánh chậm mà chắt, từ từ hoá giải mấy cái suy nghĩ quái đản trong đầu Sakura... Tuy nhiên, câu trả lời của Sakura làm nàng trợn mắt há mồm rơi cằm...

- Tớ biết, là tớ đã quá đáng....

Nàng thẳng thắn thừa nhận mình sai làm Ino không biết là nên cười hay mếu nữa... Nàng đã chuẩn bị kế hoạch trường kì chiến đấu rồi, bây giờ thì làm thế nào? Đời có câu: nhiều khi cái gì dễ dàng quá cũng không tốt!- Cậu.... Cậu có ỔN không đấy? - Ino lo lắng sờ trán nàng, cẩn thận hỏi.

- Tớ ổn... Mà... - nàng hơi ấp úng, ngại ngùng hỏi... - Cậu có thấy hắn đâu không?

'Phải chăng mình nằm mơ giữa ban chiều?'

Ino đã sốc càng thêm sốc, véo mặt mình một cái kiểm tra thử xem. Kết quả là đau đến chảy nước mũi ra mà vẫn thấy vẻ mặt ngây ngô, khó hiểu của Sakura cho mình...

- Hức... Hức... Hu hu... Xìiiii!!! *chấm nước mắt, xì mũi*

-??? - Nàng nhìn người bạn nước mắt lưng chừng, giàn giụa với ánh mắt: "Are you UFO???!"

Ino cảm xúc hỗn loạn, đang khóc lóc thảm thiết tự nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả trông như con tự kỷ.

'Ông trời ơi!!! Người đúng là có mắt!!! Có phải người thấy con khổ sở tổn thọ với bọn này nên mới ra tay thông não cho Sakura đúng không? Ôi con yêu trời quá!!! Ra đây hun cái nào! Chụt chụt

(Trời: Oẹ!!!)

Sau khi bắn mưa trái tim cho Trời, Ino chuyển mục tiêu sang bắn tình yêu Sakura làm nàng hãi đến tận xương tủy. Nàng nói gì sai à?

Không đợi nàng kịp hỏi, Ino đã hét ra đằng sau.

- Cái thằng áo đen nấp ở bên trái cửa ngoài kia còn không mau chui ra!!!^^

Lập tức cửa mở ra, Sasuke đi vào với bộ mặt đen không thể đen hơn được nữa.

'Từ khi nào cậu ta có mắt sau gáy?'

- Khụ... Khụ... Ta mới vừa tình cờ đi qua đây... Không biết gì cả... - vừa nói hắn vừa che miệng ho khan, mắt không dám nhìn thẳng mà đảo loạn sang chỗ khác.

Chị Ino đây tâm trạng đang cực tốt, không khách khí, che miệng cười đêu đểu, hồn nhiên nói vài câu góp vui:

- Cưng à, mọi sự thanh minh đều là ngụy biện thôi nha! Cưng đứng hóng bao lâu rồi, nghĩ gì mà chị không biết! Hô hô hô...!!^^

Sasuke bất mãn lườm bà kia cái, hai người đồng thời trao đổi ánh mắt.

'Chuyện của tôi nào đến lượt cậu lo'

'Bà đây không lo chú nghĩ chú đứng nổi ở đây chắc?'

'Nhiều chuyện!'

'Thằng ăn cháo đá bát!'

'Hừ!'

'Hừ!'

....

Lườm đến lác mắt rồi, Ino mới nhớ ra sự tồn tại của người thứ ba kia, thở dài.

'Thôi, mình từ bi giúp nốt thằng này vậy...'

- E hèm! Mình có việc bận rồi, không làm phiền hai người nữa! - rồi tự giác rời đi, còn rất tốt bụng đóng cửa đuổi người nữa.

.....

Không khí trong phòng rất chi là im lặng, im đến phát sợ ấy chứ! Sakura cứ cúi gằm mặt xuống nhìn đĩa bánh trong tay, chẳng biết nói gì đành tận lực chiến sạch đĩa bánh. Cuối cùng nàng cũng hiểu lý do tại sao Ino lại đưa nó cho nàng rồi...Do tập trung "chiến" quá ác mà kết quả nàng đã bị bánh trả thù, nó quyết tử không chịu chui xuống dạ dày mà ăn bám ở họng, hai nàng ôm cổ ho sặc ho sụa...

”Khụ... Khụ... Ặc... Oẹ...”

Sasuke thấy vậy lo lắng rót nước cho nàng, còn ngồi vuốt lưng cho bánh trôi xuống....

Đến khi Sakura đã xử lí xong cái bánh, ngẩng đầu lên thì đập vào mắt là vẻ mặt quan tâm, săn sóc của hắn. Nhất thời cả hai lúng túng đỏ mặt quay đi. Bàn tay Sasuke đặt trên lưng nàng ngượng ngùng thu lại...

Mỗi người chìm vào một dòng suy nghĩ khác nhau, không ai biết nên làm thế nào để bắt đầu trước, cho đến khi....

Sakura chủ động nghiêng người hôn lên má hắn...

Ai đó bất ngờ bị doạ cho đến ngây người, ”sợ hãi” nhìn nàng, lúc này đang cắn cắn môi ăn năn khó xử nhìn hắn.

- Lúc trước ta quá kích động nên mới hiểu lầm mà đánh chàng... Xin lỗi... - càng nói đến cuối, giọng càng nhỏ dần, lí nhí trong miệng...

Sasuke vẫn không có phản ứng gì, không phải là vì tức hay vẫn còn cay cú vụ mình bị đánh oan lần trước mà lúc này hắn đang trong trạng thái đơ toàn tập, khủng hoảng dây thần kinh, đứt dây chằng não. Dù đây không phải lần đầu nàng chủ động, nhún nhường với Sasuke nhưng là hắn vẫn không nhịn được cảm giác vừa sướng vừa ớn.

Còn chưa hết lạnh thì Sakura đã đột nhiên sà vào lòng hắn mà nức nở.

- Oa oa oa... Tất cả đều là ta gây hoạ.... Là ta hại chết Tenten... Hại chàng mất đi muội muội.... Oa oa oa... Ta chết đi cho rồi....

- Trật tự!!!

Vốn dĩ định ngồi im ôm nàng, nghe nàng giải tỏa nỗi buồn thì đã bị lời nàng nói làm cho tức giận.

Sakura ngừng khóc, ngước khuôn mặt đẫm lệ lên khó hiểu nhìn hắn.

- Nàng muốn lảm nhảm gì cũng được nhưng ta cấm không cho nàng được nhắc hay nghĩ đến chuyện tự tử gì ở đây!!! - giọng cực kì tức giận, bá đạo ra lệnh.

- Tại sao chứ? Ta rất đáng chết mà... Ta muốn ch...

- Im miệng!!!

Hắn quát lớn làm Sakura giật mình sợ mà nín thin thít, mắt mũi mồm méo xệch nhìn khuôn mặt đẹp trai ngời ngời đang tức đến nhăn nhó của ai đó. Dần nét mặt nàng cực kì bất mãn, hơi cau lại.

Thấy vậy, hắn thở dài, thu lại nét mặt nhăn như khỉ ăn ớt của mình. Hơi cúi đầu hôn lên trán nàng, giọng ôn nhu, cưng chiều.

- Ta không muốn nàng cứ mở miệng là đòi chết hay thấy đáng chết gì cả... Chúng ta không phải đang tốt đẹp sao? Vẫn còn nhiều việc chúng ta chưa thực hiện được, ta không muốn một trong hai ta lên thiên đường trước...

- Chàng có bình thường không đấy? - nàng cười chua xót - Tại ta mà muội muội của chàng chết, chàng còn muốn chung sống với ta sao? Chàng điên rồi!

- Bây giờ nàng mới biết ta điên à? Còn không phải nhờ học ở nàng? - hắn cười đùa.

- Trả lời vào vấn đề chính đi!- Aizzz.... Ta không trách nàng.... Cho dù nàng không đi thì chuyện đó chưa chắc cũng có thể tránh khỏi....

- Nhưng nếu ta không đi thì bọn chúng cũng không có cơ hội làm càn...

- Xin nàng, một lần trong đời nàng có thể thôi không cố chấp được không? Cái gì đã qua thì đừng nhắc lại nữa, để nó chôn vùi theo quá khứ đi....

Lời của hắn đã tác động không ít đến nàng, nhưng rất khó để quên đi nỗi đau này, quên đi người bạn tri kỉ của mình. Đâu phải cái gì muốn quên cũng được, muốn nàng tha thứ cho bản thân là khó như mò kim đáy biển....

- Ta...

Nàng muốn nói là nàng không thể, lại bị hắn chặn lại, ngón tay đặt trên môi nàng không để nàng có cơ hội mở miệng.

- Trên đời có những điều ta không thể thay đổi được, dù có làm cách nào thì vẫn chỉ có một kết quả. Định mệnh có thể do ta lựa chọn, nhưng chưa chắc đã có thể thay đổi số phận đã an bài của chính mình. Cũng giống như nàng có thể chọn nhiều con đường để đến một nơi, nhưng đến cuối con đường cũng sẽ chỉ là nơi đó thôi...

Hiếm khi nào thấy hắn nói được lời triết lý như vậy, thật đáng để nàng xúc động muốn khóc, cũng đang để ngẫm nghĩ.

- Nếu như.... Có một ngày.... Số phận của ta là phải.... Chết.... Chàng sẽ làm thế nào?

- Nếu như vậy thì ta sẽ tự sát đi theo nàng... Nơi nào có nàng thì đó là nơi ta thuộc về, cho dù có là địa ngục hay thiên đường đi nữa cũng như nhau cả thôi....

Cặp mắt lục bảo đã sớm ngấn lệ, rưng rưng trực vỡ oà thành tiếng khóc. Dù trước đây hắn chưa từng trực tiếp nói hắn yêu nàng nhưng chỉ cần lời này của hắn thôi cũng gấp trăm lần câu "ta yêu nàng" rồi.

- Khóc cái gì chứ?

Hai hàng nước mắt của nàng làm hắn hoảng hốt, bối rối. Hắn nói gì làm phật ý nàng chăng?

- Ta không giỏi ăn nói lắm, nếu nói gì không vừa lòng nàng thì cứ trách mắng ra thoải mái. Chỉ là.... không cần khóc dữ như vậy....

Sakura lắc lắc đầu, rướn lên ôm chầm lấy cổ hắn oà khóc, là khóc vì hạnh phúc.

- Ngốc! Ta làm sao trách nổi chàng, khen còn không kịp nữa là.... Nếu số phận của ta thực sự là như vậy, ta sẽ chọn con đường dài nhất đi đến đó, để có thể ở bên chàng nhiều hơn....

- Nhưng là với tính này của nàng thì.... - hắn ủ rũ lên tiếng.

- Ta hứa ta sẽ thay đổi mà, sẽ ở cạnh chàng 24/7 luôn nha!!! Ta hứa!!!

Chính xác! Hắn đợi chính là câu này của nàng!!! Ha ha... Cuối cùng cũng chịu nói! Hắn chính là muốn nhân hội này bắt nàng ở bên mình, thay đổi bản tính gây họa của nàng. Lần đầu không có hiệu quả, nhưng vụ của Tenten có tác động rất lớn, cam đoan là có thành công.

Hài lòng với lời hứa của nàng, hắn kéo nàng đối diện với mình, cực kì nghiêm túc bắt nàng chịu trách nhiệm với lời của mình.

- Đây là những gì nàng tự nói, không phải ta bắt nên, nàng phải có trách nhiệm với nó.

- Ta cam đoan với chàng sẽ thực hiện tốt đúng như lời ta nói hôm nay, bằng không chàng muốn làm gì ta cũng được!!!

Lúc này, hắn ngập trong sung sướng. Cúi đầu hôn lên hai khoé mắt nàng, hôn sạch nước mắt mặn chát còn đọng trên đó. Đôi môi bạc lướt trên gò má ửng hồng của nàng. Bàn tay ôm dưới thắt lưng nàng càng thêm dùng lực, kéo sát nàng vào trong lòng.

Sakura ngượng chín mặt nhắm tịt mắt lại, không dám mở ra. Cả người đã mềm nhũn, chỉ biết ôm cổ tựa vào người hắn, để mặc cho hắn muốn làm gì cũng được.

Đôi môi bạc dừng lại đối diện với đôi môi hồng đào của nàng, từ từ rút ngắn khoảng cách. Đến khi chỉ còn cách 2mm nữa...

"RẦM!!!"

Cánh cửa bị đè nặng đổ rầm một phát, làm hai người giật bắn mình. Khoảnh khắc lãng mạng... tèo... Đã bị phá vỡ....

Sasuke theo bản năng của một thằng đàn ông, ôm Sakura vào trong ngực bảo vệ, trừng mắt cực kì phẫn nộ nhìn người nằm đè trên cánh cửa bị đổ kia, cảm giác muốn giết người...

Có thằng nào bị phá chuyện tốt mà không cáu mới lạ! Sakura cũng sáng suốt hiểu được điều này, chỉ mỉm cười trấn an ý muốn hắn bình tĩnh lại, tránh xảy ra án mạng, rồi tò mò liếc mắt xem ai gan trời mà chọc phải hung thần.

Khi tầm mắt liếc qua bóng người với hai chỏm tóc quen thuộc thì nhất thời cả người sững lại. Chui ra khỏi vòng tay hắn, mắt trợn to nhìn chằm chằm người đang khổ sở ôm trán nhổm dậy từ trên mặt đất....

49. Chương 46: Liên Tục Bị Phá Đám

- Ui da... Má ơi đau vỡ mặt mất...

Tenten khổ sở xoa mặt bóp đầu đứng dậy. Ban nãy tiếp đất mạnh quá nên bây giờ mặt nàng vẫn còn in nguyên hoa văn của cánh cửa. Trong lòng nàng lúc này đang âm thầm chửi nắng cái cửa hàng nhái phò phạch này mà không để ý tới sắc mặt của hai người phía trước.

Sasuke mặt đen còn hơn cả đít nồi, ánh mắt lạnh lẽo như muốn đem cái kẻ phá đám kia đông đá. Đây có thể nói là lần thứ n+1 nàng đến phá đám chuyện tốt của hắn. Có người yêu rồi sao không ở bên cạnh người ta mà rảnh rỗi đến phá hắn làm gì? Phen này ra ngoài phải giáo huấn lại thằng Neji kia một chút!

Trái lại với tên nhỏ mọn nào đó, Sakura bên cạnh đang xúc động đến rưng rưng nước mắt, run run thốt lên:

- Tenten....

- Hả??? - Tenten đang phủi bụi thấy có người gọi tên mình liền ngơ ngác nhìn Sakura.

Rồi mặt đột nhiên lúng túng, ngượng ngùng. Chưa biết giải thích thế nào về sự cố này thì một giây tiếp theo đã bị ôm chầm lấy.

- Hức hức.... Tenten.... May quá... Cậu vẫn sống.... Oa oa oa.... - Sakura mếu máo nói được vài câu rồi khóc oà lên như con nít.

Tenten bị nước mắt của Sakura làm cho cảm động, cũng muốn ngửa mặt lên trời khóc theo lắm nhưng vẫn là nuốt nước mắt ngược lại, ra vẻ ta đây vênh váo tự sướng.

- Xời! Bà bà đây làm gì có chuyện chết dễ thế được! Có cái con dao đồ chơi đấy thì lấy mạng nổi ai!

- Oa oa oa... Tớ cứ tưởng cậu chết rồi...

-....Tất cả là tại tớ mà cậu gặp nguy hiểm.... Oa oa oa....

- Hu hu hu....

.....

Nghe tầm 15 phút sau ai đó bắt đầu nhức đầu đau tai rồi đấy. Tenten tránh phủ đầy hắc tuyến, trong lòng làu bàu than:

'Bố khỉ! Cậu vừa mới tỉnh moi đâu ra nhiều sức mà khóc thế?'

Vì lỗ tai mình, Tenten đành lên tiếng phá cỡ mạch cảm xúc của Sakura.

- Này... Tớ chưa có chết mà sao cậu cứ khóc như khóc tang tớ thế? Rủa tớ chết sớm à?

Nghe giọng hơi bất mãn của Tenten, nàng cũng biết là mình có phần gào hơi lớn tí nên liền nhịn cảm xúc tuôn trào xuống, lấy tay lau sạch nước mắt nước mũi nước dãi trên mặt đi.

- A.... Không phải.... Tại.... Tại tớ xúc động quá ấy mà.... Làm phiền cậu quá...

- Không sao! Tớ nào dám ý kiến ý cò gì. Chỉ sợ.... - Tenten ngập ngừng liếc mắt nhìn người từ lúc nào đã nhảy từ giường đến bàn ngồi "nốc" trà với cái mặt hầm hầm rồi -.... Chỉ sợ là tớ làm phiền giây phút của hai người.....

- Phiền phức cái gì chứ! Mà cậu bị thương nặng như vậy.... Hay là để tớ chuyển đến ở với cậu một thời gian để theo dõi - Sakura lo lắng nói, quả thật đối với thương thế của Tenten nàng vẫn chưa biết thế nào.Vừa dứt lời, lập tức đằng sau vọng ra tiếng "rắc rắc" của cốc trà bị bóp vỡ tan tành. Rồi còn chưa đợi nàng quay ra xem thử thì eo đã đột ngột bị một vòng tay ôm lấy kéo ra tách rời khỏi Tenten. Tiếp đó là bị ôm chặt vào ngực ai đó.

- Tenten đã gần bình phục rồi, không cần nàng lo nữa! - nghe giọng hắn thì không khó để nhận ra tức giận trong đó.

- Hừ! Chàng nói thế mà nghe được à? Ngày hôm đó cậu ấy bị thương nặng như vậy làm sao chỉ trong hai ngày bình phục được? - đối với thái độ của hắn đối với muội muội, nàng cũng có chút khó chịu.

- Nàng nhìn nó bây giờ có giống người bệnh không? Bệnh mà lon ton đến đây đứng ngoài cửa xem trộm nghe lén như đúng rồi à?

- Biết đâu được đấy. Nhỡ bây giờ tạm ổn nhưng sau này để lại di chứng sau này thì sao?

- Được thế đã tốt...

- Sasuke! Chàng nói thế mà nghe được à!

- Ta chỉ nói sự thật.

- Cái gì mà thật, chàng mong muội muội chàng có bệnh tật à? - nàng cáu thật rồi đấy!

- Tin ta đi, nó có bệnh dở hơi sẵn rồi! Vẫn sống tốt đấy còn gì, thậm chí còn kết bạn với nàng cơ mà....

- Chàng dám nói ta bị dở hơi?

- Đấy là nàng tự nhận, không phải ta nói...

- UCHIHA!!!

.....

Hai người kia mỗi người một câu hoàn toàn đá văng Tenten tội nghiệp ra ngoài.

- Này! Tớ vẫn còn ở đây đấy... Có cần khinh nhau đến thế không?

Sau một hồi nàng đã không chịu nổi mà nếu máo rút khăn tay chấm chấm nước mắt nói lên tiếng lòng mình, bộ dạng rất chi là đáng thương...

Sakura thấy biểu tình của Tenten liền một cú củ chỏ vào bụng hắn, nhân lúc hắn bị đau mà nới lỏng tay thì vội chạy ra đến dỗ dành Tenten.

Hắn cư nhiên lĩnh một đòn như vậy không chỉ ôm bụng nhịn đau mà còn bốc hoả muốn đá văng ai đó ra khỏi phòng. Hắn thề, nếu sau này hắn không dạy dỗ tử tế lại muội muội kia hắn không làm người nữa.

Tenten thấy hoàng huynh thân yêu của mình đang tức đến hộc máu mà không dám làm gì thì cực kì sung sướng, thiếu chút nữa ôm bụng cười lăn ra đất. Xời, chiêu ăn vạ này quá thành công!

- À mà... Tenten...

- Hả??? - Tenten lập tức ngưng khóc, vô tội ngước nhìn Sakura.

-.... Rõ ràng khi đó tớ thấy cậu.... đã tắc thở rồi mà.... Làm sao mà.... - Nàng đem nghi hoặc suốt ban nãy của mình ra hỏi.

Lại nhớ tới chuyện này, sắc mặt Tenten trở nên thốn vô cùng, ai oán nhìn nàng.

- Vâng.... Cậu "thấy".... Với cái kiểu thấy của cậu thì tớ chết từ đời bà nào rồi ấy chứ...

-???

- Lúc đấy chẳng qua tớ chỉ hôn mê thôi, chưa lên thiên đường sớm thế đâu mà cậu ngồi khóc hu hu như đúng rồi... Làm phiền cậu ít ra cũng bắt mạch đã rồi mới kết luận. Hại người ta nằm trên vũng máu cứ ngưa ngứa kiểu gì í.... - nàng cái chính là cái này, biết lúc nằm trên máu nàng ngứa lưng lắm không, mà cái cảm giác ngứa mà không được gãi nó đau thế nào không?- Xin lỗi... Là tớ sơ suất quá nên không để ý.... Nhưng mà rõ ràng với tình trạng mất máu như thế, lại đợi đến lúc được đưa về thì e rằng....

- Là Haruka cứu tớ! Lúc cậu đang nói chuyện với hoàng huynh thì nó lẻn vào cứu tớ - nhắc tới ân nhân cứu mạng này, mắt Tenten lấp lánh, xúc động muốn chạy đến ôm nó hôn một cái. Đã nói là cái con bẩn tính, vô lại đấy cũng có lúc được việc đúng là không sai.

Được rồi, nàng thừa nhận con thú cưng của mình y thuật không tồi, nhưng mà nó lẻn đến chữa cho Tenten kiểu gì mà nhanh thế. Nhớ không nhầm lúc đấy cậu ấy nằm ở ngay sau mình mà?

- Là trình độ của nàng quá kém, làm gì phát hiện nổi ra nó!

Tên nào đó vẫn so đo vụ ban nãy mình bị đòn nên chăm chú lắng nghe, quan sát hai người bọn họ nói chuyện. Không từ cơ hội châm ngòi vài câu trêu tức Sakura.

Đang cao hứng nói chuyện liền bị hắn nói cho thế, cục tức vừa nuốt xuống lại trào lên cổ. Khinh thường đến không thèm liếc hắn một cái, nàng đùng đùng đi ra khỏi đây cho đỡ ngột ngạt.

Nào ngờ vừa bước tầm hai, ba bước, hai chân liền mềm nhũn, lại cấp phải cánh cửa đổ trên sàn nữa, cả người tự động đổ nhào về phía trước. Nhắm mắt lại chuẩn bị tinh thần đợi giây phút hôn cửa tới.

Nhưng mà sao cửa gì mà vừa mềm mềm lại âm ấm thế nhỉ? Mở mắt ra, nàng được một phen giật mình. Vừa mở mắt ra thì thế nào lại đang nằm gọn trong lòng hắn, bị hắn ôm thật chặt. Tư thế thân mật này cũng đã vô tình xảy ra vài lần rồi, da mặt nàng dù không mỏng cũng chịu không được đỏ bừng mặt lên.

- Nàng có làm sao không?

- Có phải còn mệt không?

- Là ta sai, không nên trêu chọc nàng như vậy.

- Đừng tức ta quá, không tốt cho sức khoẻ....

.....

Chỉ vấp có một cái thôi mà hắn làm bộ như nàng chết đến nơi rồi ý, hỏi nhức cả óc. Đưa mắt muốn tìm kiếm cứu trợ thì đã thấy bóng dáng ai đó biến mất không tung tích. Được đấy, thấy bạn gặp nạn cư nhiên bán đứng bạn.

"A!"

Hắn đột nhiên bế ngang người nàng lên đi ra ngoài, sang phòng bên cạnh, một cước đá cửa mở ra, rất tự nhiên đi thẳng tới phòng ngủ, tới giường đặt nàng xuống. Thấy nàng có ánh mắt đề phòng nhìn mình, hắn thở một hơi, tiếp tục đắp chăn cẩn thận cho nàng.

- Yên tâm đi, nàng vẫn chưa khỏe. Đợi khi nào nàng khỏe hẳn rồi ta mới tìm nàng "tính sổ".

Không biết nàng nghe nhầm hay không mà sao hắn có vẻ đặc biệt nhấn mạnh từ "tính sổ". Bất quá, lúc này cơn mệt mỏi, buồn ngủ ập tới. Nằm trong chăn bông ấm áp, rất nhanh Sakura chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ ba tỉnh dậy cũng đã là chiều ngày hôm sau. Chắc là do mệt quá nên nàng đã ngủ thẳng cẳng nguyên một ngày mà chẳng hề cảm thấy đói bụng gì cả. Đến khi tỉnh dậy được một lúc rồi bụng mới bắt đầu réo ầm ĩ lên biểu tình.Đứng dậy rời giường đi xung quanh phòng xem có gì nuốt tạm không, kết quả là một cốc nước cũng không có, muốn uống nước trừ bữa cũng không được rồi.

Đang lúc chán nản muốn về ngủ tiếp thì từ sau chợt bị người ôm lấy. Cảm nhận được hơi ấm và mùi hương quen thuộc, nàng cũng không phản kháng, chỉ điềm đạm hỏi:

- Chàng làm gì ở đây?

Sasuke tựa cằm lên vai nàng, dụi đầu vào tóc nàng như làm nũng nói:

- Nhớ nàng thì ở đây không được sao?

'Buồn nôn =_=' phản ứng đầu tiên của Sakura khi nghe hắn trả lời. Để tránh nổi da gà, lên cơn ớn hoặc phái ói, tay chân nàng phản ứng muốn thoát khỏi hắn. Nhưng là càng giãy thì càng bị ôm chặt, cuối cùng bị hắn xoay lại ôm vào ngực, cúi đầu ở trên môi nàng hôn xuống.

'Con bà nó, biết thế ban nãy nhịn đói ngủ tiếp cho rồi'

"Cạch!"

Bị hắn tận lực công kích chưa biết thoát kiểu gì thì cửa đột nhiên mở ra. Tiếp theo là hai nha hoàng bưng khay đồ ăn đi vào, vừa hay thấy được cảnh này. Hai người chỉ cúi đầu không nhìn nữa, trên mặt phiếm hồng, vừa cười cười vừa làm việc của mình.

Sasuke mặt cũng không đến nỗi dày quá mà hôn tiếp, thấy có người vào mới buông nàng ra, tay ôm dưới thắt lưng của nàng hơi buông lỏng muốn thả nàng ra. Ngược lại, Sakura không nhận được cái ý đó mà rúc đầu vào ngực hắn, cốt để che đi khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng hổi của mình. Trong lòng âm thầm chửi rủa hắn không thiếu từ nào. Có mỹ nhân chủ động ôm mình hắn ngu gì mà không tận hưởng ôm lại, lại còn rất tự nhiên ôm ôm ấp ấp trước mặt người khác chứ. (Mặt dày)

Sau khi hai người khép cửa lui đi, Sakura mới điên tiết huých vào bụng hắn một cái, gỡ hai cái tay hắn trên người mình ra rồi lui lại vài bước giữ khoảng cách an toàn.

- Sao nàng đánh ta đau thế? - hắn làm bộ khổ sở ôm bụng đau đớn nhìn nàng.

- Đánh chàng thế là còn nhẹ đấy! Có phải chàng ngứa đòn lắm rồi không? Càng ngày càng không biết xấu hổ!- Nàng hung quát cho hả giận. Xong rồi, trước mặt mọi người nàng đã mất sạch sẽ hình tượng.

Quát xong nàng hất mặt quay lưng lại với hắn, hờn dỗi không thèm nói chuyện nữa.

Thấy nàng giận thật, hắn mới lấm lép ra ôm nàng từ phía sau, vứt hết bộ dạng uy nghiêm của một hoàng đế mà nũng nịu dỗ ngọt nàng.

- Thôi mà.... Ta biết lỗi rồi.... Sakura.... Từ nay không như thế nữa....

- Hừ! - nàng tức không thèm vùng vẫy nữa, mặc xác hắn.

- Nàng đói chưa? Ăn chút gì cho đỡ tức...

- Ta không đ....

"Ục ục ục!!!"

Hùng hổ muốn phủ nhận, thế nào lại bị chính cái bụng mình bán đứng phũ phàng. Gò má lập tức ửng hồng lên, xấu hổ muốn tìm cái lỗ chui xuống.

- Ngoan... Nói dối không tốt... Đi ăn đã....

Giọng hắn có từ tính, làm cơn tức của Sakura dịu xuống.Kế hoạch quyến rũ bước đầu thành công.

Để đảm bảo nàng 100% nghe theo, hắn cười tà mị tiếp tục. Dụi đầu ở cổ nàng, môi lướt trên làn da trắng ngần, đặt xuống những nụ hôn.

Tất nhiên là Sakura chưa đủ trình để kháng cự, cả người lập tức tê liệt, trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

- Ưm.... Ta.... Ta muốn ăn cơm trước....

Vốn muốn trêu nàng thêm tí nữa nhưng hắn cũng biết nàng ba ngày rồi chưa được ăn một bữa tử tế. Kìm nén lại ham muốn, hắn lui đầu lại, ôm nàng đi lại bàn ăn.

Bị hắn ôm xuống đặt lên ghế, hương thơm ngào ngạt của đồ ăn trên bàn xộc lên mũi làm thần trí nàng khôi phục. Đôi mắt sáng long lanh nhìn đủ thứ cao lương mỹ vị đặc sản trên bàn, thiếu chút nữa là dãi chảy ra.

Ở giữa bàn là hai đĩa gà quay do đích thân Haruka làm. Xung quanh là các loại món khác như: sườn xào chua ngọt, sushi, thịt nướng ba chỉ, rau trộn dầu giấm, nộm, canh gà, cá nướng,....

Nhìn đôi mắt thèm thuồng muốn ăn tươi nuốt sống của Sakura dành cho ngừng món ăn trên đĩa, hắn nhịn không được bật cười khẽ.

- Nhìn gì? Ăn đi chứ....

Được lệnh, nàng cầm đũa thần tốc gắp thức ăn vào trong bát lẫn trong miệng, ăn lấy ăn để như người chết đói, hoàn toàn quăng hình tượng thần thánh, thục nữ của mình lên trời, cật lực đánh chén. Cả bàn ăn hoành tráng thế mà chỉ có thế thấy được hướng đũa gắp như bão của một phía, là phía nào thì tự biết. Sasuke thỉnh thoảng mới gắp lấy lệ vài miếng ăn, còn lại là gắp cho nàng ăn, vừa gắp vừa nhắc nàng ăn chậm lại kẻo nghẹn. Tuy nhiên, Sakura lúc này chỉ có mắt, miệng, tay hoạt động, còn tai thì tắt nguồn rồi...

9 phút 59 giây sau....

Trên bàn lúc này chỉ còn là tàn tích những cái đĩa còn vương vài cọng đồ ăn. Trong khi đó, người nào đó đang ngồi ôm bụng no căng, vẻ mặt rất chi là mãn nguyện, hài lòng. Sasuke ngồi đối diện mà khoé miệng giật giật. Đống thức ăn này là đủ cho.... bốn người ăn đấy. Hắn đúng là sáng suốt khi cho người làm thừa như vậy.

Thấy nàng đã no nê đánh chén xong xuôi rồi, hắn đứng dậy ra ngồi cạnh nàng cưng chiều lấy khăn lau miệng sạch sẽ cho nàng, sai người vào dọn dẹp "tàn tích" trên bàn, bày chút hoa quả.

- Ngon không? - hắn cười hỏi.

- Ừm!!! Ngon lắm!!!^^ - nàng cười tươi gật đầu lia lịa đáp lại, không biết thằng nào nấu mà ngon tuyệt.

- Ngon thì tốt rồi...

Hắn chẳng quan tâm ban nãy mình gần như chẳng ăn được miếng nào, nàng vui vẻ thoải mái là được rồi. Lần trước phụ nàng, lần này hắn phải đền bù nàng thật tốt mới được. Cúi thấp đầu muốn hôn nàng một cái thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

"Cộc cộc cộc"

Lại bị phá đám. Hắn nhíu chặt mày kiên quyết không đáp, tiếp tục tiến đến môi nàng.

"Cộc cộc cộc"

Người ngoài kia kiên trì gõ cửa.

"Cộc cộc cộc"

Hình như kể từ khi rời khỏi Konoha, lần nào bọn họ cũng liên tục bị phá đám thì phải? Phải chăng là không hợp phong thuỷ?

Sakura thấy hắn cố chấp không chịu cho người kia vào thì lấy tay chặn môi hắn lại, không cho hắn toại nguyện, thấp giọng khuyên nhủ:

- Chắc là người kia có chuyện gấp. Để hắn vào đi.

- Hừ!

Hắn cáu gắt nhăn mặt nhưng vẫn nghe theo nàng, hôn chụt lên má nàng một cái.

- Vào đi!

Cửa mở, một nam nhân mặc quân phục đi vào, cung kính quỳ xuống.

- Tham kiến Hoàng thượng.

- Có chuyện gì? - hắn trầm giọng nói, dường như không có ý định cho tên kia đứng lên. Dám phá hắn, không xong đâu con!

- Khởi bẩm, sứ giả của Tuyết quốc và Đại tướng quân chỉ huy Binh Đoàn Kim Cương ngoài thành cầu kiến.

- Cái gì?

Nghe điều này, người ngạc nhiên không phải là Sasuke mà là Sakura. Nàng tròn mắt hỏi người bên cạnh.

- Chúng ta đang ở Bắc Hoả quốc?

50. Chương 47: Đối Diện Thánh Nữ Mùa Đông

Chúng ta đang ở Bắc Hoả quốc?

Sớm muộn gì mọi chuyện cũng lộ, hắn cũng không giấu nổi nàng nữa, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ để nàng gặp họ, hắn không muốn mọi người nghĩ rằng hắn lợi dụng nàng.

Hắn lờ câu hỏi của nàng, dặn dò hộ vệ:

- Mời họ vào, tiếp đón chu đáo. Ta sẽ đến ngay.

- Thần tuân lệnh.

Sau khi cửa khép lại, Sakura vồ lấy túm chặt tay hắn, hỏi cho bằng được.

- Trong thời gian ta hôn mê có chuyện gì xảy ra không? Hai bên đã giao chiến chưa?

Nhìn bộ dạng của nàng chắc chắn nếu hắn lờ đi nữa sẽ không xong, đành nói ngắn gọn hết sức có thể.

- Mọi thứ vẫn ổn. Ta đi một chút, một lúc nữa sẽ trở lại, nàng đợi ở đây.

- Không! - nàng ghì chặt hai tay không cho hắn đi, cương quyết nói - Ta muốn đi!

- Ta không muốn tranh cãi với nàng chuyện này nữa. Nghe lời, ở đây đi. Ta sẽ giải quyết ổn thoả thôi - hắn hết sức dỗ dành nàng.

Nhưng Sakura đời nào dễ thay đổi quyết định như vậy, nếu không nàng đã không xứng danh lì lợm rồi.

- Không thể! Ta biết tính tình chị ta như thế nào. Tuyệt đối không dễ để yên cho chàng như vậy....

Hắn có hơi sững lại. Lần này hắn cũng biết là không dễ dàng gì bởi người mình phạm phải không phải là người bình thường.

- Cho dù ta có tha thứ cho chàng nhưng chị và cha ta sẽ tìm cách trả thù cho bằng được. Xin chàng.... - nàng cúi đầu nghẹn ngào -.... Ta không muốn người vô tội phải chết vì ta.... Ta.... Không muốn chàng gặp nguy hiểm....

Từng giọt nước mắt nàng nhỏ xuống tay hắn, kèm theo những tiếng nức nở. Nàng khóc... Vì lo cho hắn...

Nếu bây giờ không phải trong tình thế cấp bách, có khi hắn nhảy cẫng lên vì vui cũng nên, rồi kiểu gì cũng mềm lòng. Riêng lần này là ngoại lệ. Giống nàng, việc gì hắn đã quyết thì sẽ không thay đổi.

Quỳ xuống ngang tầm Sakura, tay lau đi những giọt lệ chảy trên má, đọng trên khoé mắt nàng. Ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, hai đối mắt khoá chặt vào nhau.

- Sakura, ta đã từng nói với nàng rằng việc ta gây ra sẽ không để người khác chịu thay. Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu.

- Nhưng chàng không biết thế lực mình đang đối đầu cùng đáng sợ thế nào đâu!

- Đáng sợ thì sao? Ta không thể thay đổi được sự thật rằng mình đã từng tổn thương nàng, hại nàng sống với nỗi đau khi bị phản bội. Cho dù là có vì lí do gì đi nữa, hành động đó vẫn không thể tha thứ....

- Không phải ta đã tha thứ rồi sao?

- Nàng có tha thứ ta vẫn sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Ta tin chị nàng và Thiên đế cũng đã biết nguyên nhân ta hại nàng mà vẫn không bỏ qua. Cái họ muốn trừng phạt ta là làm liên lụy đến nàng.... Và ta chấp nhận hình phạt đó.- Sasuke....

Lời nói của hắn làm lòng nàng cảm thấy thật ấm áp. Hắn vì nàng mà chịu trừng phạt của chị, mà hình phạt của chị dã man thế nào thì nàng cũng không dám tưởng tượng. Vẫn biết là chị chỉ muốn tốt cho nàng nhưng nàng không muốn liều mạng người mình yêu.

- Chàng không cần phải liều lĩnh như vậy. Chỉ cần ta hiểu chàng là được...

Mạo phạm thần thánh, xem ra lần này cũng có thể coi như là đánh đổi mạng sống. Nhưng hắn không quan tâm, mạng hắn đâu dễ lấy như vậy, hắn còn phải sống thì tương lai mới có cách lấy được nàng về nhà chứ!

- Nàng hãy cứ coi hình phạt lần này là thử thách đi. Nếu ta bình an vượt qua được thì coi như ta được sự đồng ý của nhà vợ.

- C... Cái gì??? Chàng vừa nói nhà vợ cái gì???

Khoé miệng nàng giật giật, trố mắt nhìn bản mặt rất tự tin của hắn mà cả kinh.

Bây giờ hắn chưa muốn nói cụ thể với nàng về chuyện này, chỉ nên tự nhiên lảng đi tiếp tục.

- Nếu ta thất bại thì chứng tỏ ta không xứng với nàng, không đáng để nàng yêu.

Mặt nàng bất giác đỏ lên, lắp bắp biện minh:

- N... Này.... Ta nói... ta y...yêu chàng hồi nào?

- Có hay không nàng tự biết rõ chứ nhỉ! - hắn cười tà mị nhìn khuôn mặt ngày một đỏ của Sakura.

Nhân lúc nàng không để ý, hắn hơi rướn người, trên má nàng hôn chụt một cái.

- Ơ... Ơ... Chàng....

Nàng thẹn quá, không biết tức nên giận trách hắn hay là cảm động phát khóc nữa thì chợt thấy sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, nắm lấy hai vai nàng, đôi mắt đầy mong chờ.

- Tin ta, được không?

Không hiểu là nàng bị cảm động đến hỏng não rồi hay là thần kinh không rung rinh nữa mà thay vì ngồi rơm rớm nước mắt, nàng lại quàng tay ôm cổ hắn, ghé sát đầu lại chủ động.... hôn lên môi hắn. (°0°)

Có thể nói rằng đây là một trong số ít lần hiếm hoi nàng chịu chủ động. Lẽ ra thay vì quá sốc mà bị đóng đá thì hắn nên nhắm mắt lại mà tận hưởng đi, để nàng tách môi ra là mất đi cảm giác nhiệt tình ít ỏi này đấy.

Và cơ hội đã qua, khi hắn muốn đáp trả thì nụ hôn đã chấm dứt. Sakura nhảy khỏi ghế nhào vào lòng hắn, đôi tay thon nhỏ ôm chặt lấy cổ hắn.

- Ta tin chàng...

- Để các vị đợi lâu rồi....

Sasuke uy nghiêm bước vào, khí chất vương giả của đúng một vị hoàng đế. Hắn hơi quét mắt qua sắc mặt của sứ thần và tướng quân rồi đến chỗ ngồi đối diện bọn họ.

Sứ thần lúc này đứng lên, hơi khom lưng hướng Sasuke giọng lạnh như băng nói:

- Không muốn tốn nhiều thời gian của Hoả vương, xin người giao Thánh nữ ra đây.

- Nếu như ta từ chối thì sao? - hắn hết sức điềm tĩnh, không chút nao núng nào.

- Vậy thì binh đoàn Kim Cương sẽ quét sạch Hoả Quốc - vị tướng quân bên cạnh ngữ điệu mang sức uy hiếp, cả người toả ra hàn khí không thua gì Sasuke.Quả không hổ danh là chỉ huy binh đoàn hùng mạnh nhất thế giới, khí chất đương nhiên phải khác người bình thường, thật khiến cho Sasuke hắn bội phục. Chưa kể người Băng quốc và Tuyết quốc một lòng thờ phụng thần linh, sẵn sàng bán mạng vì họ nên đối với việc hủy diệt một quốc gia vì thánh nữ là chuyện bình thường.

Trong lúc chờ đợi câu trả lời của Sasuke, hai người bọn họ cũng nhìn hắn mà đưa ra đánh giá. Không thể phủ nhận rằng hắn cũng là một hoàng đế trẻ có tài, có khí chất nổi danh khắp mọi nơi. Nhưng để xứng với Thánh nữ Haruno thì vẫn chưa đủ sức. Vậy mà, bọn họ thật hiếu kỳ không hiểu tại sao Thánh nữ Haruno sau mọi chuyện vẫn chịu ở bên cạnh hắn? Ở hắn có cái gì đáng? Một người phàm sao xứng với thần thánh chứ? Vì vậy bọn họ lần này phụng mệnh Thánh nữ Fuyuno đón em gái Người về bảo hộ khỏi cái ích kỷ, độc ác của loài người.

Một lúc sau khi hai bên đã đưa ra đánh giá về đối phương, Sasuke lên tiếng.

- Ta sẽ không giao nàng cho các người.... Nhưng cũng sẽ không để các người hủy diệt Hoả quốc - ánh mắt sắc bén bắn lên người đối phương.

- Hoả vương, giữa hai thứ, người chỉ được chọn một. Xin hãy nghĩ kĩ - sứ thần lạnh nhạt nói, vẫn giữ đúng lễ nghĩa.

- Ta đã trả lời rồi, thứ gì thuộc về ta, ta sẽ không để mất nó, sẽ bảo hộ nó thật tốt!

Bỗng nhiên, ở cửa vốn không bóng người, xuất hiện một làn khói trắng muốt kèm theo hơi lạnh tỏa ra, thu hút sự chú ý của ba người trong phòng.

Không lâu sau, làn khói dần tan biến, để lộ ra ở giữa là một nữ tử cả người chùm áo choàng trắng như tuyết, trên tà áo có đính hạt màu xanh băng thành hình bông tuyết (kiểu kiểu như áo choàng của Elsa ý). Người đó vốn chùm mũ nên không nhìn được khuôn mặt, chỉ có thể khẳng định là không phải người thường mới có thể xuất hiện kì diệu như vậy.

Sasuke không biết nhưng sứ thần và tướng quân biết, lập tức quỳ xuống hành lễ.

- Tham kiến nữ tư tế, Katsuya.

Nàng hơi giơ tay, thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại tạo cảm giác uy nghiêm, lãnh khốc.

- Không cần đa lễ....

Hai người nọ nghe xong thì giật mình quên cả đứng dậy, thậm chí còn không dám nhúc nhích bởi thanh âm này không giống như của Katsuya. Bọn họ đã từng nghe giọng nói này trong mộ buổi tế lễ 10 năm trước, khi mà Yuki nhập vào thân xác nữ tư tế ra lời sấm nguyền, nay vẫn không thể quên được bởi nó là của....

- Tham kiến Thánh nữ....

Sasuke vốn đứng im từ nãy đến giờ theo dõi thì khi nghe được hai chữ "Thánh nữ" này đã giật mình sửng sốt. Thánh nữ trong miệng của bọn họ này không phải là ai khác, chính là Fuyuno Yuki, chị của Sakura.

- Đứng lên đi!

Sau khi hai người đã đứng lên lui về góc của mừng, Yuki hướng Sasuke bất chợt lạnh lùng mở miệng.

- Hoả Vương, có phải ngươi vừa nói sẽ thứ thuộc về ngươi sẽ không để mất, sẽ bảo hộ thật tốt, phải không?

- Phải! - hắn không do dự vững vàng đáp.

Tuy nhiên nếu để ý kĩ thì sẽ thấy tay hắn nắm chặt, có phần căng thẳng khi đối diện với khí phách của Yuki. Cùng là thần thánh, là chị em nhưng ở Sakura là vẻ thánh thiện, hồn nhiên, ngây thơ đã hấp dẫn hắn, còn ở Yuki là lạnh lùng, lãnh khốc.

- Vậy.... Ngươi đã làm được chưa?

- Chưa.... - hắn biết Yuki là đang ám chỉ điều gì, ánh mắt trầm xuống.

- Vậy thì tốt nhất.... - đôi mắt xanh băng ẩn dưới mũ áo loé lên tia giận dữ -..... Đừng giữ nó nữa!

Bàn tay Sasuke càng siết chặt, quả đúng là không dễ dàng chút nào. Nhưng vì nàng, hắn có chết cũng không từ bỏ.

- Ngươi đã không đem lại được hạnh phúc cho con bé, cũng không cho nó được một cuộc sống bình yên, an toàn mà nó muốn! Tất cả những gì ngươi cho nó chỉ là đau đớn, nguy hiểm rình rập mọi lúc mọi nơi! - Lời của nàng không khác gì lời vạch tội, chỉ trích. Thanh âm lộ rõ sự phẫn nộ đã tích tụ hai tháng nay.

Hắn trầm mặc không nói gì, tiếp nhận sự phần nộ của Yuki, bởi lời nàng nói một chữ cũng không sai, hắn không có tư cách lên tiếng phản bác ở đây.

- Ngày hôm đó, ta tôn trọng sự lựa chọn của Sakura, để nó ở đây bên cạnh ngươi. Ta cứ nghĩ đó là điều đúng đắn, tin tưởng ngươi sẽ cho nó tình yêu, bất cứ thứ gì nó muốn, làm nó hạnh phúc mãi mãi.... Nhưng không....

- Đối với loài người các ngươi, không có thứ gì là vĩnh cửu cả. Kể cả tình yêu mà ngươi nói với nó. Bất kể là trước đây ngươi đã làm gì vì Sakura thì cũng đã để lại một vết thương nghiêm trọng cho trái tim con bé.... Bây giờ mọi thứ không còn trong tầm kiểm soát của bọn ta nữa....

Giọng nàng trầm thấp, cho thấy được vấn đề này nghiêm trọng thế nào. Bây giờ chỉ cần một sai lầm nữa thôi sẽ không thể cứu vãn được gì nữa.

- Ta không muốn bất kì điều gì xảy ra với nó nữa.... Ta sẽ đưa nó về nhà....

Dứt lời, nàng phất áo xoay người đi về phía cửa, muốn rời phòng đến đón Sakura.

"Vụt" một cái, Sasuke mới ban nãy còn ở kia nay đã chắn trước cửa, chặn không để nàng đi.

- Nàng vốn đã đang ở nhà rồi... - ngụ ý sẽ không để Sakura đi, đồng nghĩa với việc tuyên chiến với Yuki.

Hắn đã từng thề rằng thứ gì là của mình thì chừng nào hắn còn sống, sẽ không để nó rời đi, sẽ liều mạng giữ nó lại. Sakura nàng cả đời này chỉ có thể là của hắn, cho dù là đối địch với thần thánh đi chăng nữa, hắn tuyệt đối không để nàng đi.

- Nhà là nơi có gia đình bên cạnh, có người mãi mãi yêu mình.... - nàng lạnh lẽo nói.

- Sakura chính là gia đình của ta....

- Ngươi đã không có khả năng cho nó những thứ bình thường nhất, đã không bảo vệ nó được khỏi số mệnh này!

- Không phải số mệnh người Hạ giới là thứ người Thiên giới và Ngục giới sắp đặt hay sao? Cớ gì không thể để ta và nàng sống bình yên nơi này?

- Bởi vì kể từ lúc ngươi tổn thương Sakura, kích hoạt đôi mắt đỏ của nó, việc nắm giữ số mệnh đã không còn là của chúng ta nữa rồi....

51. Chương 48: Tình Yêu Không Có Kết Cục

Ai cũng biết khi ba thế giới phân chia, Thần đế đã giao cho Thiên giới và Ngục giới quyền nắm giữ, viết lên số mệnh người Hạ giới, cũng giống như dựa vào cuộc đời họ quyết định nơi bọn họ sẽ đến sau khi chết (kiểu thiên đường và địa ngục ý) hay hình hài khi đầu thai lại ở Hạ giới. Bất kể là người giới nào, một khi đã đặt chân xuống Hạ giới đều phải chịu sự sắp đặt của họ. Sasuke cũng nghĩ hắn và Sakura không phải là ngoại lệ nhưng dựa trên sắc mặt nghiêm trọng của Yuki thì có vẻ mọi chuyện không đơn giản như vậy...

- Người nói vậy là sao?

- Ngươi nghe cho kỹ đây, số mệnh của hai người vốn dĩ đã không nằm trong quyền sắp đặt của bọn ta.

Hắn kinh ngạc nhìn Yuki, không nói nên lời.

Nàng trầm giọng xuống kể lại những gì mình biết.

- Có những người rất đặc biệt, từ khi sinh ra đã có khả năng kiểm soát vận mệnh của chính mình, không chịu sự ràng buộc của Thiên giới hay Ngục giới. Ngươi cũng là một trong số hiếm đó. Do vậy, chúng ta chỉ có thể thông qua người khác can thiệp vào họ. Nhưng....

-....Kể từ khi Sakura xuống đến Hạ giới, gặp ngươi, chúng ta hoàn toàn không có khả năng sắp đặt vận mệnh của tất cả những người đã từng can thiệp vào cuộc đời của ngươi. Ngay cả vận mệnh của Sakura ta cũng không có khả năng sắp đặt...

- Điều này chưa từng xảy ra trước đây. Vậy nên, ta đã cầu xin Thần đế giúp ta có thể nắm giữ được vận mệnh Sakura, để giữ nó được an toàn tại đây...

- Vậy Thần đế có làm được không? - Sasuke đột nhiên chen vào hỏi.

- Có.... Thần đế đã gắn kết vận mệnh cả đời của Sakura vào một cuốn sổ, ghi lại mọi thứ từ khi nó đến đây, ta cũng có thể sửa lại hoặc viết theo những gì ta muốn, nhưng....

- Người đã không làm vậy....

- Không sai! Ta đã để nó sống như những gì nó muốn, và nó đã yêu ngươi, chọn ở bên ngươi. Cũng là từ lúc nó chọn ở lại, có chuyện đã xảy ra...

Nói đến đây, sắc mặt nàng trở nên nghiêm trọng rất nhiều.

- Chữ viết trong sổ ngày càng mờ dần, cùng khi đó là tình yêu của các ngươi ngày càng lớn. Điều này là gì, ngươi cũng có thể tự đoán ra....

'Tình yêu của ta và Sakura sẽ không đi đến đâu....' Hắn thầm nghĩ, tay bất giác nắm chặt.

Nhìn sắc mặt của Sasuke, Yuki cũng biết là hắn đã đoán ra, liền tiếp tục.

- Khi ngươi làm tổn thương nó, tuyên bố muốn cưới Karin làm hậu, ta đã muốn viết cho nó một tương lai mới, cuối cùng ta đã chậm một bước. Ngay khi cây bút chạm vào giấy cũng là lúc đôi mắt màu đỏ của nó xuất hiện, đồng thời bật ngược cây bút lại, cuốn sổ lập tức tự bốc cháy và bị thiêu hủy hoàn toàn.

-.... - hắn khẽ nhíu chặt mày, rất muốn lên tiếng hỏi rốt cuộc đôi mắt đỏ của Sakura là sao, lại vẫn kiên trì im lặng lắng nghe, chờ lời giải đáp trong đó.

- Ta lần nữa đi cầu xin Thần đế, nhưng Ngài đã từ chối không giúp, bởi vì ngay cả Ngài cũng không thể làm gì được nữa.... Bây giờ, không một ai có thể sắp đặt các ngươi nữa, vận mệnh của hai người.... hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân....- Rốt cuộc đôi mắt đỏ đó là gì? - đến lúc này hắn đã nén không nổi nữa mà hỏi.

- Ngươi không cần biết nhiều về nó, chỉ cần biết là tuyệt đối không thể để nó xuất hiện một lần nữa!

- Vậy xin Người hay tin tưởng giao nàng cho ta, ta sẽ đảm bảo điều đó! - hắn khẩn trương tiến tới trước mặt nàng.

Yuki cười lạnh, giọng giễu cợt.

- Ngươi đã mất đi một cơ hội rồi, nghĩ rằng ta sẽ giao cơ hội thứ hai quý giá cho ngươi sao? Nên biết rằng, chỉ một sai lầm nữa sẽ dẫn tới kết cục không tưởng nổi đâu! Ngươi có thể sẽ chết đó....

Ai cũng sợ cái chết, bây giờ là lúc thích hợp để thử thách tình yêu của hắn với Sakura có vượt qua nổi cái chết không? Mặc dù nàng cũng biết rằng trước đây hắn đã từng liều mạng bảo vệ Sakura khỏi bầy sói, hỏi lại có hơi thừa. Nhưng nàng không nói đùa, cái chết có thể là điều khó tránh khỏi trong tương lai gần....

- Sớm muộn gì cũng chết, vấn đề là chết sớm hay chết muộn.... - hắn lấy nguyên câu của Sakura trước kia ra -.... Hơn nữa, nếu ta chết vì Sakura thì cũng không có gì hối tiếc. Đời này gặp được Sakura, cho dù ta chết, nàng cũng chỉ có thể là của ta!

Giọng bá đạo tuyên bố chủ quyền, cũng ngụ ý rằng Yuki đừng mơ mang Sakura đi khỏi hắn.

Làn môi bạc khẽ nhếch lên. Không tệ! Người dám dùng cái giọng ngang ngược này với nàng không nhiều, hắn dám vì con bé mà hỗn xược với nàng. Xem ra.... Hắn là yêu nó thật lòng. Thời gian ở trên Thiên giới theo dõi Sakura, nàng cũng đã thấy được tình yêu ngày một lớn của hai người. Chỉ hy vọng, vượt qua mọi khó khăn, tình yêu này sẽ được trả đúng giá.

- Ta hỏi ngươi, ngươi sẽ làm Sakura hạnh phúc và an toàn chứ?

- Ta sẽ cố...

- Ta không cần ngươi cố! - nàng gắt - cái ta cần chính là lời bảo đảm, lời thề!

- Ta thề sẽ dùng cả đời này để bảo vệ nàng, để yêu nàng, làm nàng trở thành người hạnh phúc nhất thế gian! - hắn lớn tiếng cứng giọng thề.

Nàng hài lòng mỉm cười. Chuyến xuống đây xem ra cũng có ích lợi một chút. Thời gian không còn nhiều. Dưới cản trở của phong ấn, nàng chỉ có thể nhập hồn xuống đây trong khoảng thời gian ngắn, rồi dùng phép dịch chuyển thể xác nữ tư tế đến đây, hết thời gian, thân thể này sẽ quay trở lại Thánh điện ở Tuyết quốc, còn hồn nàng sẽ trở về Thiên giới.

- Dù gì thì ngươi cũng đã từng mạo phạm đến thần thánh....

- Ta sẽ tiếp nhận trừng phạt - không đợi nàng nói xong, hắn đã nói rồi.

- Thử thách của ta đặt ra cho người chính là.... tương lai... Vượt qua được nó, ngươi mới có thể ở bên Sakura...

Dứt lời, làn khói trắng lần nữa xuất hiện bao quanh Yuki. Khói tan cũng là lúc nàng biến mất khỏi căn phòng.

Trong phòng, Sakura thì sốt ruột, lo lắng không thôi, từ nãy đến giờ tính ra đã đi lại gần 100 vòng rồi. Nàng không chóng mặt nhưng người đang nằm bò trên bàn đã hoa mắt đau đầu buồn ngủ rồi đấy.Tenten miệng không ngừng ngáp đến chảy hết nước mắt nước dãi ra.

Hừ! Nếu không tại hoàng huynh lôi nàng đêm đây trông chừng Sakura chạy đi theo hắn thì giờ này Tenten đã đang nằm kềnh lên giường mơ đẹp rồi. Thông cảm, dạo này nàng đặc biệt có thói ngủ ngày....

Đúng lúc đang ngoạc mồm ra chuẩn bị ngáp cái nữa thì cửa mở ra. Tiếp theo, trước khi nàng kịp nhận ra đó là ai thì đã bị xách cổ áo ném bay ra ngoài lộn vó trên hành lang rồi, đến kêu cũng chưa kịp, chỉ nghe được tiếng cánh cửa đóng rầm lại. Một lúc sau trấn tĩnh lại, nàng mới thầm chửi thề trong lòng:

'Bà nó! Có gấp lắm cũng đâu cần nhẫn tâm ném muội như ném bóng như thế! Hại bà tí nữa bay xuống tầng một'

Về phần Sakura, nàng bị tiếng cánh cửa đột ngột đóng lại làm cho giật mình. Vừa quay đầu ra muốn tìm hiểu xem là chuyện gì thì cả người đã bị ôm lấy, khẽ hé miệng kêu, môi đã bị khoá lại.

Sasuke ôm chặt nàng trong lòng, hôn nàng thật sâu, mặc kệ Sakura có phản kháng thế nào cũng không rời ra. Đến tận khi nàng gần như sắp tắc thở rồi hắn mới buông ra.

'Ôi không khí!' Nàng há hốc mồm ra lấy khí để thở, giận tái mặt nghiến răng trừng mắt nhìn hắn, gắt:

- Đang yên đang lành đột nhiên chàng lên cơn cái nỗi gì! Muốn ta chết sớm cũng không cần dùng biện pháp này chứ!

Hắn lờ đi coi như không nghe thấy nàng quát, lặng lẽ ôm eo nàng, dụi đầu vào cần cổ nàng.

- Ta đã gặp chị nàng....

- Cái gì??? - chỉ một câu nói của hắn đã làm tức giận nàng bay sạch, gấp gáp lay vai hắn hỏi.

- Làm sao mà chị xuống đây được?

- Chị không làm khó chàng chứ?

- Hai người đã nói gì?

Đối với sự khẩn trương của nàng, hắn lại rất bình tĩnh, cả người lười biếng tựa vào nàng, đầu dụi dụi.

- Nàng yên tâm, chị nàng không đáng sợ như nàng nghĩ đâu.... cũng chỉ có quát ta vài câu với dặn ta phải chăm sóc nàng thôi....

- Chàng không giấu ta gì chứ? - nàng nhíu mày không tin hỏi lại.

- Tại sao nàng lại hỏi thế?

- Không có gì! Ta chỉ hơi thắc mắc rằng từ khi nào mà chị trở nên nhân từ với những kẻ không nên được nhân từ thế?

- Hừ! Nàng theo phe nào thế?

Tâm trạng nàng đang rất tốt nên không ngại đùa một chút.

- Tất nhiên là theo phe chị rồi nha!!! Gia đình là số một^^

"A!"

Câu trả lời của nàng làm hắn cực kì bất mãn, bực mình cắn một cái vào cổ nàng.

- Đau! Sao chàng dám cắn ta?

- Thích! Thì sao? - hắn thản nhiên trả lời làm nàng tức muốn hộc máu. Hắn là chó hay sao mà mỗi lần ngứa răng đều cắn nàng?

Nhưng mà nàng cũng không dại mà cãi lại, kẻo hắn lên cơn dại cắn nàng thì khổ.

Thấy bộ dạng uất không thể ức hơn được nữa của Sakura, hắn đành hạ mình nhún nhường dỗ dành.

- Ngoan.... Đừng cáu mà.... Ta có tin tốt muốn báo cho nàng....

'Hừ! Bà đây là chó chắc mà bảo ngoan? Đừng có ai cũng nhận là chó giống mình chứ!' Nàng âm thầm nói xấu sau lưng cho đỡ cáu.

- Không cần chàng nói cũng biết! Chị hạ lệnh cho Binh đoàn trở về, cho chàng cơ hội thứ hai chứ gì?

Vì nàng bất ngờ thông minh đột xuất nên làm hắn hơi sợ, cau mày nghi ngờ nhìn nàng.

- Ban nãy nàng có uống nhầm thuốc không đấy?

- Chàng chán sống rồi phải không? - trán nàng nổi gân xanh, hoá ra bao lâu nay hắn vẫn nghĩ nàng ngu.

- Không hề! - hắn lắc đầu, từ chối chọc phải nàng vì.... tối nay hắn không muốn nằm đất đâu....

Có lẽ hắn đánh giá hơi thấp nàng rồi, nhìn hắn trở về tươi cười thế này thì không thành công thì là gì? Đúng là nói thừa.... Nhưng mà....

-.... Còn một tin xấu với nàng nữa.... - sắc mặt hắn trầm xuống, nghiêm giọng nhìn nàng....

- Làm sao? - trông hắn nghiêm túc thế này chắc hẳn có chuyện thật....

- Nàng....

Hắn kéo dài giọng, ghé sát miệng bên tai nàng thì thầm....

Không hiểu hắn nói gì mà nghe xong mặt nàng "bùng cháy" rực rỡ (đừng có ai hiểu theo nghĩa đen đấy) làm mấy người rình trộm ở ngoài qua khe cửa nhòm vào tò mò không chịu nổi đến mức tai suýt nữa nhảy lên vị trí mắt để nghe cho rõ.

Cứ nghĩ là hóng tiếp sẽ moi được thông tin hữu ích gì đó. Ai ngờ.... Chỉ thấy Sakura mặt đỏ phừng phừng giận dỗi bỏ vào phòng trong, Sasuke thì í ới cười cười đuổi theo sau rồi.... Chẳng nghe thêm được gì nữa....

- Hai người này càng ngày càng quá quắt! Lúc nào cũng thì với chả thầm, nói to lên một chút thì tốn thêm nước bọt chắc! - Ino mặt nhăn như khỉ ăn ớt, miệng không ngừng làu bàu.

- Anh em có ai nghe nổi họ nói gì ko? - Naruto nôn nóng hỏi.

Không hiểu hắn nói cái gì mà mặt Sakura đỏ thế kia?

- Nghe được đã không phải ngồi đây đoán mò rồi! Có ai đoán được là cái gì chưa? - Tenten hướng mấy người kia nhỏ giọng hỏi.

- Bà đây không phải là người có đầu óc đen tối gì đâu nhưng mà chắc chắn là có liên quan đến mấy hình ảnh không phù hợp cho thiếu nhi.... - Ino xoa xoa cằm đảo mắt nói -.... Có khi là bây giờ đang "ba chấm" cũng nên....

Vừa nghe xong, hai con người đầu óc vẫn còn gọi là hơi trong sáng kia lập tức tránh xa ra khỏi cánh cửa xách dép chạy mất tích luôn.

Thông cảm cho những người còn ngây thơ, khờ dại này, có khi phải tu luyện vài năm nữa mới đủ trình tưởng tượng được Ino đang ngụ ý cái gì....

.....

Linh hồn Yuki xuyên qua không gian nhập trở lại với thân thể chính trên Thiên giới.

Đôi mắt xanh băng không giấu lo lắng nhìn xuống mặt hồ nước đã đóng băng đang phản chiếu lại những quãng thời gian hạnh phúc của Sakura bên Sasuke, lòng càng thêm trầm xuống.

- Đừng quá lún sâu vào tình yêu này, Sakura.... Vì ngay cả Thần đế cũng không biết trước nổi tương lai của em đâu...

52. Chương 49: Suýt Bị Vô Sinh

Nhìn người trong phòng, Sakura chỉ hơi giật mình một chút rồi vẻ mặt trở nên cực kì bình tĩnh. Khẽ xoay người khép cửa lại, xong, hướng đến kẻ không mời mà đến nhàn nhạt mở miệng:

- Ngươi đến đây làm gì.... Kabuto?

Tiếng cười cợt nhả vang lên trong căn phòng, người ẩn trong bóng tối ung dung bước ra...

- Chà.... Quả nhiên trước đây giao cho Akatsuki trong coi cô là một sai lầm.... Học gì không học lại học vẻ lạnh lùng thế này.... Tch.... Tch...

Sakura bề ngoài giữ vẻ thản nhiên, thờ ơ, bên trong lại âm thầm phì nhổ lời nói của hắn.

Ôi thôi xin lỗi đi! Người khác thì cho rằng đấy là tổ chức sát thủ tàn độc lãnh khốc giết người không gớm tay chứ nàng đây thấy đây chẳng khác gì rạp xiếc di động cả, trừ một vài người trong còn có vẻ đứng đắn một chút.

Khinh thường liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng hỏi.

- Không cần mất thì giờ. Nói đi, ngươi đến đây làm gì?

Giọng nói của hắn mới khi nãy vẫn còn đùa giỡn thì lúc này đã mang vài phần nghiêm túc.

- Ở đây hạnh phúc như vậy, chắc.... cô không quên thỏa thuận của chúng ta chứ?

- Nếu lần này đến đây là để nhắc nhở ta thì đúng là việc thừa rồi! Lấy được nó ta tự khắc sẽ đưa cho ngươi....

- Nếu như vậy thì vài năm nữa cô đưa cho ta cũng được sao? Thời gian có hạn.... Nửa tháng! - hắn ra hạn quá gấp.

- Được! - nàng không do dự mà đồng ý.

Đối với Sakura mà nói thì càng xong nhanh càng tốt, nàng không muốn dây dưa lằng nhằng với bọn chúng thêm một ngày nào nữa.

Đọc được ý nghĩ đó trong mắt Sakura, Kabuto thầm cười lạnh. Muốn cắt đứt quan hệ với bọn chúng, e rằng là không thể.... Bởi vì nàng chính là quân cờ chủ chốt, không thể thiếu trong kế hoạch của bọn chúng.

- Tốt! - dứt lời, thân ảnh hắn lập tức biến mất trong phòng.

Một lúc sau, Sasuke cuối cùng cũng tỉnh dậy. Việc đầu tiên hắn làm là quơ tay tìm ôm người bên cạnh. Nhưng là quơ mãi cũng chỉ sờ được một đóng không khí lạnh.

Phát giác người bên cạnh đã biến mất, hắn bật phắt dậy xuống khỏi giường, trừng mắt nhìn cung quanh tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

Quét mắt khắp cả căn phòng vắng bóng người làm cả người hắn phát hỏa, nghiến răng kèn kẹt.

Chết tiệt! Hắn mới vừa ngủ quên một chút mà nàng đã chạy mất tăm mất tích. Không phải là nhân cơ hội này bỏ hắn mà đi luôn đấy chứ? Nhưng mà hắn nhớ rõ có làm cái gì sai đâu? Hay là....

Nghĩ đến giả thiết cuối cùng hắn liền tức sôi máu. Nàng có phải không muốn lấy hắn nên lại dùng bài cũ rích là bỏ trốn chứ?

Hừ! Có nghĩ cũng đừng nghĩ! Cho dù có lật tung cái thế giới này lên hắn cũng lôi nàng về cho bằng được!

Mặt hắn ngày càng trở nên thâm thuý, mưu mô, xảo quyệt không thua gì Ino cáo già.Đi thay y phục thật nhanh để còn ra ngoài đi bắt vợ về, mới vừa thay xong thì bên ngoài nghe có tiếng cửa mở, rồi có tiếng bước chân người đi trong phòng ngoài rồi vào đây.

Người gan to dám tự tại đi lại trong phòng hắn như thế không nhiều, mà người rảnh rỗi đến đây như thế lại càng hiếm. Sự thật chứng minh, Neji đã bị hắn dạy dỗ một trận nên chắc giờ này đang quấn Tenten 24/7, Ino thì là loại thích đi phá hoại khắp kinh thành với hai con thú cưng kia, còn lại mấy thằng kia thuộc loại ngủ nướng đến chiều, không rảnh đến đây, loại trừ mọi khả năng thì chỉ còn lại Sakura.

Không nghĩ nhiều hắn lập tức xông ra ôm lấy Sakura, hại nàng sợ tưởng ma giữa ban ngày mà hét lên. Mà tên nào đó đến để nàng hét cũng không cho, trừng mắt giận dữ hỏi.

- Nói! Nàng vừa đi đâu? Muốn trốn hả?

Cũng may Sakura đã quá quen với cái kiểu giữa đường nhảy ra một "con ma" ôm mình rồi nên rất nhanh lấy lại bình tĩnh mà trả lời.

- Đừng có nhìn ta với cái ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống đấy! Ta đi chuẩn bị bữa sáng cho chàng mà....

- Thật? - hắn nhướn mày không tin.

- Ừm!

Nàng càng cười tươi gật đầu thì hắn càng sợ không phải vì nghĩ nàng nói dối hắn, mà là..... phòng bếp không bị cháy chứ? Hay đồ ăn có bị tẩm độc không?

Hắn vẫn nhớ trước đây ở hoàng cung, nàng trổ tài làm đầu bếp và kết quả là.... ngự thiện phòng (nơi làm đồ ăn cho vua) bị cháy rụi thành tro, đến cái nồi, xoong, chảo còn bị tan chảy cơ mà. Chưa kể lửa còn lan ra xử lí luôn cả cái ngự hoa viên của hắn. Hại hắn vừa phải bỏ ra một đống tiền xây lại nguyên ngự thiện phòng, hoa viên, vừa phải "thưởng thức" món ăn "hấp dẫn" của nàng. Nghĩ giờ vẫn thấy rợn....

Sau vụ đó, Sakura đặc biệt được ghi tên trong bảng thành tích phá hoại, top 10 người phá hoại nhất, đứng thứ hai, chỉ sau mỗi Mikoto với kỷ lục đánh sập cung Bạch Hổ khi xưa.

Lần này hắn khôn chán, ngu gì mà ăn.

- Vất vả cho nàng quá! Nhưng mà ta chưa đói, để tí nữa ăn cùng với nàng sau - hắn mỉm cười nắm tay nàng, khéo léo từ chối.

Đâu có dễ thế!

- Không được! Chàng phải ăn luôn và ngay! Ăn bữa sáng muộn không tốt cho sức khoẻ....

- Vẫn còn sớm mà.... Hay là ta với nàng ra ngoài đi dạo một chút nhé! - hắn tiếp tục cười lấy lòng, cúi đầu muốn hôn Sakura để đánh lạc hướng thì bị nàng phũ phàng đẩy ra.

- Không là không! Chàng mà không ăn ngay thì kiếp này ta sống độc thân! - nàng hung hăng đe doạ.

Lời đe dọa rất có hiệu quả, hắn lập tức ôm nàng đi ra phòng ngoài.

Nhìn bát cháo trước mắt mà mồ hôi Sasuke đổ như mưa. Có lẽ trước đây ở trên chiến trường đánh giặc suốt 3 ngày đêm cũng không đáng sợ bằng ăn bát cháo này.

'Trời à! Con lạy trời rủ lòng thương hại con.... Trước đây con ngoài việc bán đứng Tenten có một lần thôi cũng không làm gì có lỗi với người thân, gia đình cả. Mong trời thương cho con ăn bát cháo này xong không bị tiêu chảy cấp!' Thấy Sasuke ngập ngừng, chần chừ, nàng không ngừng thúc giục. Cuối cùng, hắn cũng chịu run run cầm thìa, múc một thìa cháo, ánh mắt như thấy ma hiện hồn nhìn thìa cháo đang gần tới miệng.

Còn cách 4cm....

3cm

2cm

1cm

0cm

Thìa cháo vào miệng....

- Ngon!

Sasuke khổ sở nuốt xuống, mở miệng khen một tiếng rồi tiếp tục xúc cháo ăn.... trong mồ hôi nước mắt.

Không hiểu nàng cho cái khỉ gió gì vào đây mà chua cay mặn ngọt đắng chát lẫn lộn hết cả thế này. Mà thế quái nào nó còn mùi thum thủm ở đây nữa. Càng ăn hắn càng cảm thấy buồn cười, cố lắm mới nhịn được xuống, tránh cho Sakura tưởng hắn bị động kinh. Chẳng lẽ có nấm cười ở đây, nhưng mà cháo trắng có thấy nấm niếc khỉ gì đâu.

Bát cháo này có vấn đề!

Tuy vậy, hắn vẫn ngoan ngoãn cắn răng ăn hết sạch sẽ bát cháo rồi nuốt cơn buồn nôn xuống, bởi hắn không đành lòng phá vỡ nụ cười tươi trên mặt Sakura. Thôi, chịu khổ vì nụ cười người đẹp vậy.... Cố nén nôn! (Khổ!)

Sakura thấy hắn ăn hết rồi còn khen ngon nữa thì vui lắm. Cho rằng thời gian nàng học nấu ăn với Konan là hữu dụng.

Lon ton nhảy đến bên cạnh hắn hôn chụt một cái lên má hắn, vui vẻ nói:

- Chàng nghỉ một lúc đi, ta đi dọn bát! ^^

Sau khi nàng dọn dẹp bàn rồi đi được xa xa một đoạn, hắn chạy thẳng ra chỗ góc cây ngoài sân mà tống hết sạch bát cháo ban nãy trong bụng mình ra thật nhanh, tránh để dạ dày tiêu hoá hấp thụ hết rồi hắn bị tiêu chảy cấp cũng nên.

Kì lạ là hắn vừa mới nôn xong bãi kia ra gốc cây thì một lúc sau, cái cây xấu số đó đang xanh tốt đã lần lượt héo rụng từng lá, thân cây quắt khô lại, xơ xác như cây nghĩa địa.

Nhìn cái cây chết nghẻo trước mặt trong chưa đầy 5 phút, mặt hắn xanh lét lại, tưởng tượng nếu như hắn không nôn kịp thì số phận có giống như cái cây này không? Chết vì một bát cháo.... Quá nhục!

Sasuke càng thêm nghi hoặc, rốt cuộc nàng cho gì vào bát cháo vậy?

Cùng lúc đó, tại phòng bếp.

"Fuyuki! Mày có thấy cái lọ trắng tao để trên bàn không?" Haruka vừa lục tủ vừa hỏi.

"Lọ nào?"

"Cái lọ mà bên trong có đựng bột trắng ý!"

"Mày nói thế bố ai mà biết được!" Fuyuki gắt.

"Quái! Tao nhớ rõ để trên bàn mà!" Haruka vừa càu nhàu vừa chui vào trong tủ tìm xem có ai cất nhầm của nó không.

”Màu bị thông minh à? Đây là phòng bếp mà để thứ bột trắng như thế thì có người dùng rồi cũng nên” Fuyuki ngồi trên bàn trả lời.

Nghe xong, Haruka kinh hoàng chui ra khỏi tủ, cuống quýt khua tay múa chân nói:

”Chết rồi mày ơi! Cái lọ đấy không phải là bột bình thường đâu! Bột đặc chế bom của tao lần trước còn thừa đấy!”

”Bột nào cơ?” Fuyuki nheo mắt thắc mắc.

”Giời ơi! Cái bột mà tao đung cho đợt tập kích vừa rồi, nhồi trong quả tên lửa ”Ăn đi con” ý!” Haruka hốt hoảng giải thích.

”Á đù! Nhớ rồi!” Fuyuki mặt mới vừa được khai sáng, phút chốc tối sầm lại ”Ăn vào có sao không mày?”

”Tất nhiên là có sao rồi! Không xử lí kịp thời thì với nữ là bị bệnh dại, nam là bị vô sinh đấy!” Haruka mặt nghiêm trọng nói, hơi nghi ngờ hỏi lại ”Sao mày lại hỏi thế?”

Fuyuki vốn lông trắng đẹp lúc này đã đen xì theo sắc mặt.

”Bởi vì ban nãy tao thấy chủ nhân từ trong phòng bếp đi ra, trên tay là tô cháo to cho hoàng thượng, còn trong thùng rác phòng bếp là cái lọ trắng mày bảo, và nó.... trống rỗng”

Và tiếp theo, hai thú cưng của chúng ta đã chạy thục mạng đến phòng của Sasuke, đồng thời thấy một người đang nằm bất tỉnh nhân sự trên đất. Đen thay, đó là người bọn họ cần tìm.

May mà cứu chữa kịp thời nên Sasuke đã thoát khỏi kiếp vô sinh, không con nối dõi, ước mơ lên chức cô của Tenten được cứu vãn.

53. Chương 50: Sóng Gió Trở Lại

- Mai chúng ta trở về Konoha....

Giọng nói không to không bé không nhanh không chậm vang lên, làm làn sóng biểu tình nổi lên dữ dội.

- Cái gì cơ? Tại sao lại phải về Konoha??? - Tenten phất cờ khởi nghĩa đầu tiên, theo sau là Sakura.

- Đúng! Đang yên đang lành mà! Về làm gì?

- Lại về cái ”chuồng” đấy! Chán chết!!!

- Chuẩn! Ở đây chơi sướng hơn!

- Phá dễ hơn!

- Lại có nhiều zai đẹp để ngắm nữa! - Sakura ngây thơ cãi mà không biết rằng mình vừa tự dẫn xác vào chỗ chết! Chẳng những không giúp ở lại được mà còn có nguy cơ bị cấm túc.

Tenten là người rất biết thân biết phận, nhìn thấy cái mặt đen thui của Sasuke thì liền ngậm miệng lại, mọi bất mãn đều nuốt hết vào trong bụng.

- Sao? Tớ nói sai gì à?

Thấy Tenten mới nãy còn hùng hổ thế mà giờ im phăng phắc, lại còn ánh mắt kiểu: ”chú xong đời rồi” của mọi người ”đặc biệt ưu ái” dành cho mình làm nàng đần mặt ra một lúc.... rồi lại ngây ngô nói tiếp.

- Tớ nói thật mà! Lần trước đi đường gặp mấy vị công tử trông tuấn tú, hào hoa, soái cực kì luôn!!!

”Rắc rắc...” Trên bàn truyền đến tiếng nứt vỡ khá nhỏ nhưng mọi người vẫn nghe được.... trừ ai đó.

- Lần trước còn có mất người liếc mắt đưa tình, hỏi thăm tên tớ cơ nha! Lúc gặp lại có mấy người mời đi thưởng trà ngắm tuyết nữa! Còn chưa kể có người ngỏ ý muốn kết giao tri kỉ, bên nhau trọn đời nhé!!!^^

(Đây có được coi là vấn đề thích ảo tưởng khoe khoang của tuổi mới lớn ko?)

Nhiệt độ trong phòng tụt dốc không phanh, ngoài trời mùa đông đã lạnh, trong này còn lạnh hơn.

'Sakura à... Làm ơn trật tự đi!' Ai ai cũng ai oán trong lòng.

- Lần sau gặp lại nhất định phải bắt chuyện làm quen mới được! Còn phải đến nhà chơi nữa! - ai đó vẫn không biết điều.

- Nàng dám!!! - cuối cùng hắn cũng không nhịn nổi gầm nhẹ lên tiếng, trừng mắt nhìn nàng.

- Hỏi thừa.... Đương nhiên là ta dám! - nàng bĩu môi liếc mắt nhìn hắn.

Nàng dám kháng lệnh hắn ở lại đây ngắm zai đúng không? Được! Đã thế đem chém hết bọn này, xem nàng ở lại ngắm ai?

- Những người nhìn nàng là ai?

- Chàng hỏi làm gì?

-.....

- Không nói thì thôi, ta ra ngoài chơi đây!!! - rồi nàng rất thoải mái mặc kệ mọi người đang bàn mưu tính kế ở lại chơi thêm vài ngày nữa mà tung tăng nhảy chân sáo ra ngoài. (Em là em thấy chị càng "bệnh" rồi đấy)

Vài giây sau, cái người ngồi trên cao kia cũng không cánh mà bay.

- Thế này coi như là được ở lại đây tiếp à? - Tenten gãi đầu hỏi lại.

Đáp lại nàng cũng chỉ là dấu "?" Trên đầu mọi người thôi.

'Biết chết liền' .

Đuổi theo ra đến hoa viên thì hắn thấy nàng đang ngồi vắt chân mơ mơ màng màng cái gì đấy mà thi thoảng lại che miệng cười khúc khích.

- Nàng nghĩ gì mà cười tươi như vậy?

Hắn ngồi xuống bên cạnh ôm lấy Sakura, đặt nàng lên đùi mình mà ôm.

Nàng không trả lời, vẫn chỉ nhìn cái mặt hắn mà cười. Nhớ ban nãy lúc nàng thỏa sức chém gió văn chương bay bổng làm hắn tin sái cổ, mặt mày giận đến méo xệch trông cực mất phong độ. Thế nào mà nàng nhìn vào lại thấy.... đáng yêu nhỉ!

(Câu trả lời rất đơn giản, chị có vấn đề)

Nhìn nụ cười toả nắng của nàng mà làm cơn giận vốn đã tạm nén lại trào lên. Bàn tay dưới eo nàng hung hăng nhéo một cái thật đau làm nàng "a" một tiếng rồi bực tức nhìn hắn.

- Nàng mà còn tơ tưởng đến mấy thằng ranh đầu đường xó chợ nữa thì đừng trách ta ác!

"Chàng ác sẵn rồi còn gì!" nàng lầm bầm nhỏ giọng chửi trong miệng, cuối cùng lời vẫn đến tai hắn.

- Giỏi thì nói to lên xem! - hắn cau mày nhéo thêm phát nữa.

Sakura cố nén đau, choàng hai tay ôm cổ hắn cười nịnh nọt lấy lòng.

- Hì hì!!! Chàng là tốt nhất nha!!!

Ít ra câu này nghe còn lọt tai đấy, lửa giận tạm thời im xuống. Hắn cười tà, nhích mặt lại gần, nhắm xuống môi nàng....

- Hai người có vẻ hạnh phúc ghê nhỉ!

Đột nhiên giữa chừng có một giọng nói éo éo đầy ghen tức chen vào.

Chuyện tốt bị phá là việc hắn ghét cay ghét đắng, hung hăng trừng mắt nhìn kẻ to gan đó.

Khi tầm mắt vừa chạm đến thân ảnh đỏ rực từ trên xuống dưới, cả người lập tức nâng cao cảnh giác lên mức tối đa, lạnh lẽo bật ra tiếng:

- Karin.

Sakura cũng theo hướng tầm mắt Sasuke nhìn, lại nghe hắn gọi tên cô ta thì lòng nặng trĩu xuống.

Thì ra đó là người mà hắn muốn lấy....

Nàng vốn vẫn chưa biết được đầu đuôi mọi chuyện xảy ra khi nàng đánh cược với Kabuto nên đối với việc đám cưới của Sasuke và ả ta, trái tim như bị ai bóp nghẹt. Tay tự giác buông hắn ra, muốn đứng dậy rời khỏi lại bị hắn ôm chặt không thôi.

Hắn cũng nhận thấy sắc mặt không tốt, nếu không muốn nói là tồi tệ của Sakura, lòng cũng đau theo. Nhưng lúc này không thể làm gì hơn là giữ nàng lại, sợ rằng lúc quẫn trí nghĩ linh tinh lại chạy đi thì xong. Hắn nợ nàng một lời giải thích.

Cảnh "tình chàng ý thiếp" của hai người bọn họ đập vào mắt Karin làm ả tức đến nghiến răng nghiến lợi, bàn tay dưới áo nắm chặt đến trắng bệch. Ả chỉ hận không thể xông lên chia rẽ bọn chúng, cầm dao đâm chết Sakura.

Vì kế hoạch và tương lai sau này, ả chỉ có thể nhịn, mở miệng cười châm ngòi ly gián:

- Haizzz.... Đáng lẽ ta cũng đã có được hạnh phúc như lúc này rồi.... Chỉ tại kẻ thứ ba nào đó chen chân vào....Ngụ ý quá rõ ràng, ả là muốn nói Sakura là kẻ thứ ba cướp đoạt hạnh phúc của ả, tức là đồ cướp chồng....

(Đm sao m dám sủa linh tinh ở đây? - mọi người thông cảm, ngứa miệng chửi câu)

Đòn này của Karin đã đánh sâu vào tâm lý Sakura. Dù miệng đã đồng ý tha thứ cho Sasuke nhưng vẫn khó có thể chấp nhận nổi sự kiện phũ phàng hôm đó. Hốc mắt lúc này đã sớm ẩm ướt, đủ để thấy được nỗi đau khắc sâu trong tim khi đó....

Chưa thoả mãn với biểu cảm này của Sakura, Karin tiếp tục chua ngoa nói.

- Không biết kẻ nào trơ tráo như v....

- Câm miệng!!!

Ả bị tiếng quát lớn của Sasuke làm giật mình, lại bị ánh mắt sắc lạnh như dao trừng đến làm cho ngậm miệng lại.

Đối với Karin là thế, ấy mà vừa quay sang phía Sakura ánh mắt lại trở nên ôn nhu, quan tâm, cũng đầy day dứt, lo sợ. Hắn day dứt vì trước đây đã làm tổn thương nàng, lo sợ vì nàng hoàn toàn tin lời ả nói rằng hắn CŨNG yêu ả, rằng nàng là kẻ phá hoại gia đình người khác.

Điều hắn sợ đã trở thành hiện thực.

- Ta có việc.... Không làm phiền hai người....

Nàng cúi đầu, nén nước mắt gỡ tay hắn ra một mực bỏ chạy khỏi hoa viên.

Nhìn theo hình bóng nàng khuất sau khúc rẽ, tim hắn cũng nhói lên. Hắn biết lúc này có đuổi theo cũng không ích gì, chỉ mong chờ Tenten nghe lỏm ở gần đây đuổi theo an ủi nàng.

Đúng như hắn mong, tán cây hơi phát ra tiếng động chỉ ngay sau đó. Vậy là đành tạm giao Sakura cho hoàng muội, lúc này hắn có việc quan trọng không thể không xử lý.

Đứng dậy, ánh mắt tàn khốc, lạnh đến thấu xương tủy bắn đến kẻ gây ra mọi chuyện.

Karin cả người lạnh toát, hơi run run lại lại, mở miệng muốn giải thích.

- Ta... A!!!

Bàn tay cứng thô ráp bóp cổ ả, cái lạnh truyền đến cổ không khỏi làm ả rùng mình.

- Nói! Ngươi đến đây có mục đích gì? - giọng hắn lạnh đến mức không có một chút gì gọi là ấm áp con người cả, mang theo khí thế áp bức.

- Ta... Ta... ch...ỉ là... nh...nhớ ch...àng.... Ah!!!

Bàn tay tăng thêm lực đạo, làm mặt ả tím lên vì ngạt thở, hai bàn tay dùng sức gỡ nắm tay hắn ở cổ mong nới lỏng nhưng vô ích.

Hắn nhếch mép, một nụ cười ác quỷ.

- Vốn ngươi còn giá trị lợi dụng nên ta mới giữ lại mạng ngươi. Nhưng xem ra.... giữ ngươi lại chỉ tổ phá hoại thôi....

Tay hắn thêm sức, không một lúc bóp chết ả mà từ từ cho ả chịu đau đớn, khó chịu rồi mới chết, tiện trả thù cho Sakura ban nãy bị ả hại cho đau lòng.

Biết Sasuke muốn giết mình, ả lúc này đành tung ra con át chủ bài để bảo toàn mạng sống.

- T....a... b....iết....m...ột... bí.... m...mật....

- Ta không có chút hứng thú nào với bí mật của ngươi cả.

Bàn tay siết chặt, nếu như chỉ nhanh một chút nữa thôi là hắn sẽ diệt trừ một mối hoạ cực lớn trong tương lai. Nhưng.... đến cuối cùng vẫn là hắn chậm tay. Chỉ một giây chậm trễ để ả đủ sức phát ra ba tiếng đã thay đổi toàn bộ thế cục tương lai....-....I....ta....chi....

Bữa tối.

Bên bàn ăn tập hợp đầy đủ anh em bạn bè. Tuy nhiên, không khí lại nặng nề hết sức khó chịu. Mặt mũi ai cũng hầm hầm như vừa bị thọc tiết không bằng. Ngay cả thằng mồm loa mép giải như Naruto cũng cực kì an phận, ngoài mở miệng ăn ra cũng không nói lấy nửa lời.

Ngồi đối diện với Sakura, hắn thấy được đôi mắt nàng đỏ hoe lên vì khóc, còn Tenten ngồi cạnh đó đang nhìn với ánh mắt muốn phanh thây tứ phía hắn. Nhìn kiểu này chẳng biết thế nào nữa....

- Ăn thêm chút đi....

Hắn gắp miếng bánh vào bát nàng, nhẹ giọng nói. Từ lúc đầu đến giờ, tính ra nàng cũng chỉ ăn có hai, ba miếng, còn lại ngồi đừ ra đấy.

Nhìn miếng bánh trong bát, nàng không nói gì, cũng chẳng có phản ứng gì, cả người cứng nhắc như bức tượng.

Không gian lại rơi vào im lặng, cho đến khi.....

- Sasukeeee....

Cái giọng eo éo từ ngoài vọng vào. Cửa bị đẩy ra.

Karin một thân đỏ rực đúng như phong cách thường ngày của ả, mặt to son chát phấn, đầu đeo kẹp, trâm đủ kiểu bước vào. Không ngoài dự đoán của mọi người, ả ngang nhiên xông đến ôm tay Sasuke "ngọt ngào" nói:

- Ăn đông vui như vậy sao không mời ta.... Hại người ta đi tìm chàng....

Nhìn cái mặt trắng bạch tạng này mà Tenten có xúc cảm muốn rút giày ra tương vỡ mõm ả, tiện phang luôn vào cái mặt người còn giữ vẻ bình tĩnh cạnh kia, lại còn không thèm đẩy ả ra mà để ả ôm tay trước mặt Sakura chứ!

- Ngồi đi....

'Cái gì??? Huynh vừa "sủa" cái gì cơ??? Tenten há mồm trợn mắt phồng mũi nhìn Sasuke.

Không nhận được lời giải thích hợp lý, nàng quay sang phía Sakura bên cạnh, thấy cậu ấy đang cắn môi cúi đầu thật thấp, cố để tóc mai che đi đôi mắt rưng rưng.

Lại hướng đến Neji, Naruto, Ino, cả ba chỉ hơi nhíu mày, không có ý kiến gì nữa, làm Tenten tức muốn phọt máu.

'Được đấy! Muốn chơi theo phe à? Bà đây mặc kệ buổi sáng ở hoa viên có chuyện gì, động vào bạn bà là không có xong đâu!!!

Karin nhìn xung quanh tìm chỗ nhưng dường như chẳng ai có ý định nhích mông ra cho ả ngồi cả. Cuối cùng, đứng mỏi chân một lúc, ả trơ trẽn nói với Sakura.

- Cô ăn xong rồi thì đứng lên nhường chỗ cho ta đi! Còn ngươi, ngươi thì ngồi dịch vào trong, ta muốn ngồi cạnh Sasuke.

Trán Tenten và Ino đồng loạt nổi gân xanh. Ino đã không nói gì thì thôi mà con kia bố láo bố toét gọi nàng là "ngươi". Nhìn bà đây giống osin lắm à?

Tenten mắt hằn lên tia máu nhìn Sasuke không có kháng nghị gì, để mặc ả làm càn.

'Mày thích láo thì bố mày không có nhịn nữa!' Hai chị cùng chung chí hướng.

Trái lại, Sakura cực kì yên tĩnh. Để nàng ở đây nhìn bọn họ tình tứ như vậy nàng nhịn không được mà muốn khóc thật to. Nếu không phải vì lời Tenten nói ban sáng thì nàng đã sớm bỏ cái kẻ hai lòng này rồi. Nàng đặt đũa xuống muốn đứng dậy, lại bị Tenten bên cạnh trấn xuống không cho đi.

- Sakura, cậu vừa ăn no xong nghỉ một lúc đã.... - Tenten nhẹ nhàng khuyên.

- Hừ! Ăn xong rồi thì biến khỏi đây cho người khác ngồi! - Karin kiêu căng hất cằm đuổi.

Tenten vẫn giữ bình tĩnh, mở một nụ cười thật "tươi", mà Neji ngồi gần đó khi nhìn thấy nụ cười này thì không cần nói cũng biết chắc sẽ có bão ập tới rồi...

- Có cái đạo lý nào gọi là ăn xong phải đi không hả?

- Thế không thì ngồi đấy để làm gì?

- Ngươi tai lòi à mà không nghe thấy ta bảo nghỉ ngơi!

- Ngươi!!! - Karin giận tái mặt, tay chỉ chỉ vào mặt Tenten, không nói nên lời.

Giận cá chém thớt, ả quay sang cắn lại Sakura.

- Còn không mau cút!!!

Đến lượt Ino ra tay. Nàng gắp mấy miếng thịt gà vào bát Sakura, ôn tồn nói.

- Dạo này cậu gầy quá, ăn nhiều thịt chút cho béo khỏe....

- Nhưng.... - Sakura muốn nói mình đã no lại bị Ino chặn họng.

- Không "nhưng" gì hết! Phải ăn mới khỏe được! Đừng để tiếng CHÓ SỦA LOẠN làm mất khẩu vị chứ!

Ino đặc biệt nhấn mạnh ba chữ "chó sủa loạn", khiêu khích nhìn Karin, tiếp tục ra ám hiệu với Tenten.

- Ino nói quá chuẩn! Ăn đi rồi sáng mai tớ đưa cậu đi dạo phố ngắm CẢNH ĐẸP nhé!!! - Cảnh đẹp ở đây mang rất nhiều nghĩa và cái nghĩa theo miệng của Tenten thì đảm bảo nó chẳng tốt đẹp gì đâu.

- Tớ....

Sakura bất đắc dĩ nhìn hai người bạn đang thay mình trút giận, muốn nói không cần cũng không xong.

- Không cần cảm ơn. Bạn bè với nhau cả ý mà!!! - Tenten vỗ vai Sakura khách khí cười.

Trong đầu hai thím Ino và Tenten lúc này đang rất sinh động với những chuẩn bị hết sức đặc sắc cho việc đi ngắm CẢNH ĐẸP ngày mai.....

54. Chương 51: Lễ Hội Đông Xuân

Vừa sáng sớm, Sakura đã bị Ino một mực lôi dậy, kéo đến trước gương.

Nhìn Sakura trầm lặng rầu rĩ trước gương, ý chí phục thù của Ino và Tenten càng lớn mạnh.

- Ino, phát huy hết tài năng của cậu đi!

Ino sắn cao tay áo, lăm le cái lược với đống trang sức trên tay, nở nụ nham hiểm.

- WOWWWW....!!!!

Hai bên đường, hàng loạt con mắt trố ra khỏi hốc lăn lông lốc trên đường. Rất nhiều hiện tượng vỡ xương hàm dưới liên tiếp xảy ra.

Chính giữa đường, ba tiên nữ đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn làm điên đảo dân chúng. Mỗi người đều diện váy lụa thướt tha, ngoài là áo choàng viền bông cùng màu váy, Ino là màu tím, Sakura màu hồng nhạt, vạt áo có thêu khóm hoa anh đào, Tenten là màu trắng có viền đỏ thẫm. Vì đã được uống loại thuốc chống lạnh công dụng 24 giờ của Haruka nên ăn mặc thế này chả thấy lạnh gì cả.

Mỗi người đều chỉ hơi trang điểm nhẹ, tóc xoa ngang lưng, đầu cài chiếc kẹp tóc trang trí đơn giản nhưng lại mang vẻ đẹp thanh cao, quý phái lạ thường, sức quyến rũ là vô tận.

- Tenten, Ino, chúng ta đi đường khác đi.... - Sakura da mặt mỏng không quen bị nhìn chằm chằm, khẽ huých tay nói nhỏ với hai người bên cạnh.

Đáng tiếc bị hai chị từ chối thẳng thừng.

- Cưng à, ngại ngùng cái gì nữa.... Đằng nào cũng bị nhìn rồi, thêm người nữa nhìn chết ai? - Ino vô tư nói, Tenten phụ họa theo.

- Chuẩn! Mà trời ban cho sắc đẹp thì phải biết tận dụng, biết chia sẻ cho người khác chiêm ngưỡng cùng mới không phụ công trời. Nên biết ăn diện vênh váo một chút!

- Cái này gọi là: Ta đẹp ta có quyền. Hiểu chửa?

Sakura cứng họng không biết nói gì hơn, đành ngoan ngoãn đi theo, mà cũng chẳng biết mình đang bị dẫn đi đâu nữa. Thực tế nàng cũng không quan tâm, trong đầu nàng đã có quá nhiều thứ để lo rồi. Nghĩ đến khi ở hoa viên hôm qua, rồi lại nhớ tới lời Tenten nói.....

******* Flashback *******

Sakura vừa khuất bóng khỏi ngã rẽ, nước mắt đã không kìm nổi mà lã chã rơi xuống. Nàng đã cố quên chuyện của hai tháng trước nhưng là quên không nổi. Vốn chỉ cho rằng hắn vì có uẩn khúc gì đó mới tuyên bố lấy ả, ai ngờ hoá ra sự tình không đơn giản như vậy. Theo như lời Karin nói thì hắn yêu ả nên mới muốn lấy, còn nàng thì chỉ là kẻ thứ ba xen vào.

Càng nghĩ nàng càng đau lòng muốn hỏi, liệu hắn có phải từ trước đến giờ đều là trêu đùa nàng không? Nàng.... cũng không biết nữa. Hắn chưa bao giờ nói yêu nàng, chỉ một mực giữ nàng lại bên hắn, không cho đi. Cứ cho là hắn thích nàng đi chăng nữa nhưng nếu gắn cũng thích ả ta thì sao? Nàng tuyệt đối không chấp nhận chia sẻ tình yêu với người khác. Chỉ cần hắn có chút tình cảm gì với ả, nàng thề nàng sẽ không bao giờ quay trở lại với hắn nữa, dứt khoát từ bỏ....

Ý nghĩ này vừa thoáng qua nhen nhóm lên suy nghĩ muốn rời khỏi đây. Tại sao yêu một người lại khó như vậy, chỉ muốn bình yên bên nhau trọn đời có khó lắm không? Sao lúc nào người bị tổn thương mãnh liệt nhất luôn là nàng? Chuyện mấy tháng trước từ từ hiện lên trong đầu, đến một hình ảnh nhất định liền dừng lại.Đúng rồi, không phải hắn luôn nghĩ rằng nàng là hung thủ hại chết mẫu hậu hắn sao? Vậy những việc này có phải hay không là để.... trả thù nàng.... Nếu vậy thì.... thực đau đớn....

Nước mắt tuôn trào ngày một nhiều, nàng cứ thẫn thờ bước đi trong vô định, mặc cho đến đâu thì đến....

- Sakuraaaa.....

Tiếng Tenten ngày một gần, nàng giật mình nhanh tay gạt đi nước mắt đầy trên mặt, nở nụ cười gượng gạo hướng Tenten.

Nhìn thấy nụ cười còn tệ hơn cả khóc của bạn, cước bộ Tenten chậm lại, không khỏi buồn theo. Lạy trời là cậu ấy đừng có suy diễn lung tung.

- Sakura, sự thực không phải như Karin nói đâu....

- Rất khó để nghĩ như vậy.... - Nàng cắn môi cúi đầu suy nghĩ.

Tenten nhìn Sakura đầy bất đắc dĩ, lúc này nàng không còn lựa chọn nào khác là thuật lại toàn bộ câu chuyện từ khi Thái hậu bị trúng độc, sau khi Sakura bị "bắt" đi đến nay, không bỏ sót một chuyện nào, kể cả tờ giấy Sasuke nhận được khi đến tìm Sakura hay Thái hậu kia là đó Yumi đóng giả.

Kể một hơi dài đến tận cuối, Tenten chăm chú quan sát mọi biến động cảm xúc của Sakura.

- Bất kể là cậu có nghĩ gì đi nữa, tớ cũng chỉ có thể nói rằng hoàng huynh rất yêu cậu....

Sakura trầm mặc không nói gì, chỉ có thể cúi đầu. Hắn.... Thực sự làm như vậy vì nàng sao? Cứ cho là vậy thì có những thứ nàng vẫn không thể chấp nhận được, hắn đã không có lòng tin vào nàng.....

Sakura đã từng nghe chị kể rằng tình yêu của đế vương là khó đoán nhất. Nàng cũng chẳng biết hắn đối với nàng như thế nào nữa.... sau bằng đấy chuyện, chỉ biết là nàng yêu hắn thôi....

- Tớ cần thời gian suy nghĩ....

******* End Flashback *******

- Sakura..... Đến nơi rồi.....

Nàng bị tiếng gọi của Tenten đánh thức dậy. Ngước đôi mắt lục bảo lên nhìn khung cảnh trước mắt, nàng hoàn toàn bị choáng ngợp.

Nơi đây không phải là một màu tuyết trắng mà là rực rỡ sắc màu với đủ những loài cây loài hoa của các mùa. Phía bên kia là con thác bạc nước đổ trắng xoá, mây mờ ảo trên thác xà xuống càng làm khung cảnh trở nên huyền ảo. Từng cơn gió ấm mang theo hương hoa thơm ngát làm tâm trạng Sakura thư thái, thanh thản. Chí ít thì những buồn phiền có thể tạm buông xuống.

Biểu cảm của Sakura làm Ino và Tenten rất hài lòng mỉm cười. Biết thế sớm đưa cậu ấy tới đây từ hôm qua rồi.

- Này.... Bây giờ không phải là mùa đông sao..... Làm sao mà nơi này có thể.... - Sakura nghi hoặc hỏi.

Ino cười, lại gần giúp Sakura cởi áo choàng bông ngoài ra, đưa cho người đi cất rồi trả lời.

- Nơi này ở sâu trong động nên không chịu ảnh hưởng của khí hậu bên ngoài. Chính vì vậy, thiên nhiên ở đây luôn trong khí hậu mùa xuân. Nhưng cái gì cũng có thời điểm của nó, vào mùa đông bên ngoài là lúc vạn vật nơi đây đẹp nhất. Vậy nên người ta mới tổ chức một lễ hội đông xuân ở đây....Sakura hiểu ra liền "A" một tiếng dài, hèn gì mà nơi này đông người như vậy, ra là đi hội.

Ino và Tenten liếc mắt nhìn nhau ra hiệu, kéo Sakura hoà vào đám đông rồi.... chuồn đi lúc nào không biết.

Tội nghiệp Sakura mải ngắm cảnh quá mà vẫn không biết mình bị bỏ rơi một cách phũ phàng.

Một lúc lâu sau, nàng đi đến một hồ sen trắng, bên bờ là những càng liễu rủ xuống in bóng dưới mặt hồ. Đặc biệt, nơi đây thanh vắng lạ thường, mang vẻ thanh tĩnh, bình yên.

Cũng chính những lúc thanh vắng này đã gợi lên nỗi buồn, nỗi cô đơn vừa lắng xuống trong lòng nàng. Giữa một không gian mênh mông, rộng lớn lại chỉ có một mình cái bóng nhỏ bé của nàng. Bồi hồi nhớ lại, dọc đường nàng gặp không ít những đôi lứa nắm tay nhau đi trông thật ấm áp, hạnh phúc, còn nàng thì chỉ có một mình. Khoé mắt đã khẽ ươn ướt. Người nàng yêu đang ở đâu..... bên cạnh ai.....

- Vị tiểu thư này cũng thích yên tĩnh sao?

Phía sau lưng, một giọng nói nam nhân nhẹ nhàng vang lên.

Sakura quệt đi nước mắt trực trào trên khoé mắt, cười nhẹ quay lại sau nhìn, thấy một nam nhân có thể coi là tuấn tú, đẹp trai, rất thi sĩ.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Sakura, y sững lại ngơ ngẩn nhìn nàng đến mất hồn. Lần đầu tiên hắn gặp được một đại mỹ nhân đẹp như thần như thánh vậy, không biết y tu bao nhiêu kiếp rồi mới được gặp nàng đây?

Không chú ý tới ánh mắt say mê của y, nàng cất giọng hỏi.

- Ngài cũng thích yên tĩnh sao?

Bị giọng nói của nàng đánh thức, y lúng túng gãi đầu lắp bắp trả lời.

- Hả.... À! Đ.... Đúng vậy.... X...xin lỗi.... Ta không làm phiền tiểu thư ngắm cảnh chứ?

- Không có - nàng cười rạng rỡ - Xin đừng gọi ta là "tiểu thư", ta không phải thân phận cao quí gì đâu!

Bị nói như vậy y càng thêm lúng túng, nói năng vụng về.

- Xin.... Xin tiểu... à nhầm, c...cô nương thứ lỗi.... Liệu tại hạ.... tại hạ có thể biết quý danh của tiểu.... nhầm, cô nương chứ! - Nói hết một câu mà y chỉ muốn vả vào cái miệng thối của mình, tự nhiên bị làm sao vậy mà nói năng bập bẹ như con nít lên ba không bằng.

Thấy người trước mắt cũng là người thật thà, chân chất, không chỉ biết xu nịnh, lừa bịp như mấy kẻ trăng hoa bay bướm, nàng cũng chẳng ngại ngần nói tên của mình.

- Ta tên gọi là Sakura.

- T.... Tên hay quá.... - đúng là người đẹp như tên - Tại hạ tên Tokuro, mong cô cũng đừng gọi là "ngài" nữa, thật ngại quá!

Nàng không nói gì, chỉ hơi cười. Tiếp theo cả hai rơi vào tĩnh lặng, hoà với không gian.

- Xin hỏi..... Cô đi một mình sao? - Y đánh bạo hỏi.

Đã không nói thì thôi, nói rồi lại động tới nỗi đau của nàng. Ánh mắt Sakura thoáng chốc trở nên u buồn, ẩn chứa đau đớn, nước mắt vừa nén lại muốn tuôn ra.Bị ánh mắt của nàng làm cho hoảng sợ, Tokuro càng thêm luống cuống tay chân, không biết làm gì hơn ngoài xin lỗi.

- Chết thật! Tại ta.... Tại ta ăn nói ngu si không hiểu chuyện.... Mong cô thông cảm. Nếu ta nói sai gì thì cứ đánh mắng ta thế nào cũng được, đừng khóc - Y hoảng loạn chạy đến nắm tay nàng, liên tục tát lên mặt mình.

Bộ dạng của Tokuro làm nàng không khỏi nhớ đến Naruto trước đây, cũng kiểu ngông ngốc như thế này. Từ trong dòng nước mắt bật ra một tiếng cười.

- May quá, nàng cười rồi!!!

- Ta không sao, đã làm phiền huynh hoảng rồi! Thật xin lỗi.... - nàng không rút tay khỏi tay hắn ra, thậm chí mặc cho hắn giúp mình lau sạch nước mắt vì thực tế nàng cũng không để ý lắm đến mấy chuyện này.

Họ không hề biết rằng, hành động này thực giống cặp tình nhân thắm thiết, tình cảm mặn nồng.

- Ái chà chà.... Xem kẻ nào đây.... - Một giọng nói chua ngoa vang lên.

Hai người giật mình quay lại nhìn. Sakura liền gặp ngay một trong hai kẻ đã hại mình ra nông nỗi này, Karin.

- Các ngươi giữa ban ngày ban mặt tình tứ như vậy không sợ người đời khinh thường sao? - ả mỉa.

Tokuro hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ngơ ngáo không biết nói gì.

- Chuyện của ta từ khi nào đến lượt ngươi lo! - nàng lạnh lùng phản kích.

- Hừ! Đồ tiện nhân ngươi cũng chỉ đến thế là cùng thôi! Câu không được chồng người khác liền chạy đi câu kẻ khác! - ả tức giận rít lên, vu tội cho Sakura.

Vốn nghĩ rằng nàng sẽ lại như lần trước khóc lóc mà chạy đi, ai ngờ....

- Ta có tiện nhân đến mấy cũng không bằng ngươi! Ra sức giở thủ đoạn hạ độc hèn hạ để chia rẽ tình cảm người khác! Thật đáng khinh hạng rắn rết như ngươi!!! - Đối với những việc ả làm, Sakura đã nghe Tenten kể lại một loạt rồi, lần này nàng sẽ không dễ chịu bắt nạt nữa.

Karin bị Sakura nói cho tức muốn hộc máu, nghiến răng trợn trắng mắt xông đến tát Sakura.

Nàng vì vội đẩy Tokuro ra nên bị lãnh một cái tát trời giáng xuống má, nguyên một vết xước dài trên làn da ửng đỏ.

Hả hê nhìn Sakura bị đòn, ả tiếp tục vung tay lên cao dồn nhiều sức muốn tát mạnh hơn.

Cái gì cũng có giới hạn của nó, đến nước này nàng không thể nhẫn nhìn được nữa. Bàn tay chuẩn xác bắt lấy tay trên cao của ả, dùng lực bóp thật chặt như muốn bóp nát xương ả, con mắt xanh u ám, lạnh lẽo nhìn ả, thanh âm nhẹ nhàng nhưng vô cảm, lãnh khốc.

- Mọi chuyện đều là do ngươi, đừng trách ta ác. Những gì ngươi đã gây ra cho ta, ta sẽ trả lại hết!

"Rắc rắc!!!"

Tiếng rạn nứt thanh thuý vang lên rõ rệt. Karin vừa sợ vừa đau đến mặt mũi trắng bệch, nhăn lại, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa trên trán. Ôm cánh tay bị Sakura bẻ gãy, ả lảo đảo lùi về phía sau, con mắt loé lên kinh sợ nhìn Sakura. Ả không nghĩ rằng nàng hiền lành sẽ đột nhiên trở nên độc ác như vậy, một cái vặn bẻ gãy xương cổ tay ả.

Tokuro cũng kinh hãi không khác gì so với Karin, không thể tin nổi nhìn Sakura.

Nàng lúc này đã bị bao phủ trong hàn khí, khuôn mặt vô cảm, tàn nhẫn. Từng bước từng bước chậm rãi lại gần Karin đang không ngừng run rẩy lui về sau. Một điều mà chính nàng không nhận ra, đôi mắt đang ngả sang màu đỏ nhạt, lục đỏ lẫn lộn.

Ino nấp trong bụi cây ngay gần lại quan sát được điều đó mà khẽ rùng mình trợn mắt.

'Quá trình đang diễn ra quá nhanh.....'

- Tenten, chúng ta phải ngăn cản Sakura ngay! Cậu đi ngăn Sasuke đến đây đi! - Ino hốt hoảng thúc giục người bên cạnh.

Tenten không biết gì nên không nhận thấy tầm nghiêm trọng của sự việc, bình chân như vại trả lời.

- Tại sao phải ngăn? Để Sakura đập chết ả luôn càng tốt! Cho hoàng huynh hết ảo với ả!

- Không đơn giản như cậu nghĩ đâu! Nếu cậu không nhanh ngăn hắn đến đây, tớ không dám đảm bảo tương lai tốt đẹp gì đâu!

Nhận thấy vẻ mặt khẩn trương của Ino, Tenten nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn quyết định làm theo lời Ino.....

..... Nhưng.....

.....Quá muộn rồi.....

Khi bàn tay Sakura sắp giáng xuống Karin, một bàn tay thô ráp khác đã kịp ngăn lại, giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng.

- Đủ rồi! - giọng nói của một người tưởng như quen thuộc vang lên.

Nhưng sao khi nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại là một vẻ mặt lạnh lùng đến xa lạ như vậy?...

- Sasuke....

55. Chương 52: Tàn Nhẫn

- Sasuke....

Sakura khẽ thốt lên một tiếng, đổi lại là cái liếc mắt lạnh băng, vô cảm của hắn như con dao sắc lạnh cứa vào trái tim vốn đã rỉ máu.

Hắn dửng dưng hất mạnh tay nàng ra, mặc cho nàng trong khi lảo đảo ngã khuỵu về sau thì hắn lại gần Karin đỡ ả dậy.

Được thế, Karin vồ vào lòng Sasuke khóc lóc kể lể.

- Hu hu.... Oan quá.... Chàng phải đòi lại công đạo cho ta.... Oa oa oa....

Người ta khóc thì đẹp như hoa, còn ả khóc thì mặt nhem nhuốc son phấn. Đúng là sự sỉ nhục của phái nữ.

- Có chuyện gì? - hắn không đẩy ả ra, chỉ bình tĩnh hỏi ả.

- Hức hức.... Ta thấy cô ta đến, vốn chỉ là có ý tốt ra chào hỏi cô ta.... Ai ngờ lại thấy cô ta đứng đó ôm ấp với tên thư sinh kia.... Hức! Vừa thấy ta, ả lập tức lao vào đánh, còn bẻ gãy ta tay ta..... Chàng xem.... Oa oa oa.... - ả vừa mếu vừa nâng cổ tay mềm oặt vì gãy xương đã đỏ ửng lên của mình....

Nghe tới "thư sinh" kia, hắn liền quay đầu lại hướng nàng, lập tức bắt gặp ngay một nam nhân áo trắng đang dịu dàng đỡ nàng dưới đất dậy. Lửa giận trong nháy mắt bùng lên.

- Đau quá.... Đau chết ta mất.... Hu hu.... - Thấy Sasuke đặt sự chú ý lên người nàng, ả không cam lòng khóc rống lên.

Sakura đối với những lời bịa đặt đến trắng trợn của Karin, nàng không nói gì, chỉ hơi cúi đầu chờ xem phản ứng của hắn. Lần trước cũng là trong tình huống nàng bị vu khống thế này, hắn đã chọn không tin nàng rồi tống vào ngục... Lần này cũng như vậy, hắn sẽ chọn gì.....

.....

"Chát!"

Một cái tát mạnh mẽ giáng xuống má nàng, đè lên vết thương còn chưa kịp lành ban nãy do bị ả đánh.

Sakura ngã khuỵu xuống một bên, bên má in nguyên dấu bàn tay đỏ rực, máu từ miệng trào ra, hoà với nền đất. Mái tóc hồng loà xoà che đi gương mặt nhợt nhạt của Sakura, che đi nụ cười nơi khoé miệng.

Đúng! Nàng cười, cười chua xót, cười giễu cợt bản thân mình. Câu trả lời không phải quá rõ ràng rồi sao? Hắn không tin nàng.... Nàng đúng thật là ngu ngốc thật mà. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Hắn đến chết cũng không lựa chọn tin tưởng nàng, đơn giản vì hắn không hề yêu nàng.... Vậy mà trước kia vì một phút yếu lòng mà chọn tha thứ cho hắn.... Ngu ngốc....

Nàng muốn khóc, muốn khóc thật to, nhưng hắn..... đã không còn xứng để nàng rơi lệ.

- Sakura! - Tokuro chạy đến đỡ nàng, lo lắng, hốt hoảng hỏi han - Nàng không sao chứ?

- Không sao! - nàng khó nhọc đáp, lấy tay quệt đi vết máu trên miệng, vịn vào y mà đứng dậy.

Hành động nhỏ nhặt này lọt vào mắt hắn lại thật giống một đôi tình nhân quan tâm lẫn nhau. Hắn không kìm được siết chặt tay đến trắng bệch, lửa giận ngày một lớn.

Thế nhưng, khi nhìn thấy gương mặt trắng nhợt của nàng, nổi bật trên đó là dấu tay đỏ ửng, còn thêm một vết xước như móng tay trên đó nữa làm hắn phút chốc cứng người lại. Nhớ lại, vết xước đó có sẵn trước khi hắn đánh nàng, vậy là kẻ nào đánh....Không khó để đoán là ai, Karin, chỉ có thể là ả. Con mắt sắc lạnh trừng về phía ả, kìm nén cảm xúc muốn đến giết ả. Nếu không phải vì bị nắm giữ điểm yếu thì hắn đã giết ả từ lâu rồi!

Nhìn lại nét mặt tiều tụy của nàng, hắn đau lòng, day dứt không thôi. Cái tát ban nãy không phải vì Karin, mà là vì hắn cho rằng nàng lén lút cùng nam nhân khác, lừa gạt hắn.... Ghen! Hắn là đang ghen!

Và ghen đến mức không kiểm soát được hành động của bản thân nữa. Hắn muốn chạy lại ôm lấy nàng vào lòng mà an ủi, nhưng cảnh tượng trước mắt làm hắn sôi máu.

Nàng.... Đang dựa vào ngực tên thư sinh đó.....

Ghen giận lẫn lộn, hắn giơ nắm đấm hướng đến tên thư sinh đang ôm nàng kia, cũng là hướng đến nàng....

Ino và Tenten lúc này không quan tâm đến bại lộ hành tung gì hết, lao ra khỏi bụi cây vừa chạy đến vừa hét: "Dừng lại!!!", nhưng căn bản là không có ích gì....

Ngay khi nắm đấm chỉ còn cách mái tóc nàng vài cm, đột nhiên cả người hắn khựng lại, không thể cử động....

Chuyện quái gì thế này!? Sao tự nhiên.... Hắn giật mình trợn mắt nhìn mái đầu hồng của nàng. Nàng.... là dùng pháp thuật của mình lên hắn.... Đây là một trong những lần hiếm hoi nàng sử dụng pháp thuật lên hắn, lại là cố tình.... Không phải nàng vốn không ưa lợi dụng nó sao? Điều gì khiến nàng phá lệ?

Tầm mắt hắn rời đến khuôn mặt tên thư sinh kia, căm tức sao không thể xả thịt lột da tên khốn kiếp đó? Nàng sẵn sàng vì tên đó mà phá lệ của mình, vì cứu tên đó!!!

Trong cơn ghen, không biết là vô ý hay cố ý, Sasuke cay nghiệt buông lời sỉ nhục:

- Đầu tiên là tiếp cận Naruto, rồi lừa đến ta, bây giờ lại lén lút trốn đến đây ôm ôm ấp ấp với hắn! Cô thật đáng khinh thường, Sakura!

- Hoàng huynh!!!

- Uchiha!!!

Tenten và Ino đồng thời phẫn nộ thét gọi Sasuke. Sao hắn có thể nói ra mấy cái lời độc địa như vậy chứ, kể cả khi Sakura có sai đi nữa cũng không thể sỉ nhục cậu ấy thế! Huống chi, Sakura hoàn toàn không sai, hắn lại càng không có tư cách mắng Sakura như vậy, là kẻ nào luôn miệng nói muốn ở bên chăm sóc cậu ấy, giờ lại đi thân thiết với con ả khốn nạn kia? Tenten và Ino cực kích động muốn xông lên đập chết mịa con ả lẳng lơ giả nai kia!

Uổng công Tenten từng nghĩ muốn giao Sakura cho huynh nàng, bây giờ nghĩ lại thật may mắn vì không nhắc lại lời thề kia Sakura khi nàng hấp hối trong động trước kia.

Về phần Sakura, nàng vẫn một mực giữ thái độ trầm mặc, quay lưng lại phía hắn không để lộ cảm xúc. Tuy nhiên, Tokuro đứng ngay trước mặt nàng có thể thấy rõ được gương mặt đẹp kia đang nhăn lại vì đau đớn thế nào. Đôi môi hồng đào đã bị cắn chặt đến rách toạc, tím tái lại. Đôi mắt gắt gao nhắm thật chặt như không muốn đối diện với sự thật này. Nét mặt thương tâm, khổ sở làm Tokuro cũng ngậm ngùi chua xót. Dù hắn mới quen nàng chưa được bao lâu nhưng cũng không tránh khỏi thương cảm với nàng....

Dường như cảm xúc ảnh hưởng rất nhiều tới việc sử dụng pháp thuật của Sakura, bằng chứng là hắn đã có thể tự cử động lại như bình thường.Sasuke sau khi cử động được liền thu tay lại, quan sát nàng từ phía sau vẫn không thấy có động tĩnh gì, cho là nàng đã thừa nhận nên càng thêm phẫn nộ, lời nói càng ngoan độc.

- Sao? Bị nói trúng tim đen rồi nên im lặng? Hoá ra cô cũng chỉ có thế thôi, hôm nay ở trong lòng nam nhân, mai lại ở trong lòng nam nhân khác! Kỹ nữ!!!

(Kỹ nữ - Gái lầu xanh)

Tenten, Ino đã chịu không nổi, chỉ còn nước tiến lên muốn kéo Sakura rời đi, để cậu ấy ở đây tiếp không biết còn chuyện gì nữa?

- Im miệng đi!!! - Sakura bất ngờ hét lên, làm bọn họ giật mình đứng lại.

Nàng quay phắt người lại, đối diện với hắn. Đôi mắt vốn khép kín nay trừng lớn, mang theo vết phẫn nộ, lạnh lùng, còn có đau xót nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đôi mắt đen ngay khi chạm đến con ngươi của nàng đã đầy vẻ kinh ngạc. Mắt nàng giờ phút này gần như đã ngả sang màu đỏ.....

'Tuyệt đối không thể để đôi mắt đỏ xuất hiện một lần nữa!'

Lời cảnh cáo của Yuki vang lên trong tâm trí hắn, kéo một phần lí trí trở về từ trong cơn ghen, giận.

- Ngươi không có tư cách xúc phạm nhân phẩm của ta! Hãy tự xem lại bản thân mình đi! - nàng phẫn hận lên tiếng.

- Ta có gì sai mà phải xem lại? Là cô không đúng, cư nhiên phản bội lại ta, đi lén lút với kẻ khác! - Thế nhưng, bản tính cố chấp không cho hắn im lặng.

- Lén lút? - nàng cười khẩy - Ngươi nói ta len lút với nam nhân khác, phản bội ngươi, vậy ngươi làm gì ở đây với ả? - nàng chỉ tay về phía Karin.

- Ta.....

Hắn cứng họng không trả lời được! Đúng! Là hắn đi cùng ả đến đây, vứt bỏ nàng lại để đi với kẻ khác, lại vô tình gặp nàng ở đây ôm nam nhân khác..... Có sai cũng là hắn sai đầu tiên, nhưng.... hắn cũng là có nỗi khổ riêng....

Im lặng cũng là gián tiếp thừa nhận. Vậy là nàng đã đoán đúng, hắn giấu nàng đến đây cùng với ả. Hắn chọn tin ả, sẵn sàng đánh nàng, sỉ nhục nàng không thương tiếc trước mặt mọi người. Giờ nàng mới có thể nhận ra rằng trong lòng hắn, vị trí nàng vĩnh viễn cũng không bằng ả. Nàng lãng phí cả một thời gian dài trước kia cho một người không thật lòng yêu mình để làm gì chứ? Để đến lúc này đối diện với sự thật phũ phàng mà đau đớn không nguôi....

Đã đến lúc rời xa nơi tàn nhẫn này tìm một nơi nàng thực sự thuộc về rồi....

- Chúc ngươi hạnh phúc.... với người mình yêu.....

Nói ra câu này, tim nàng cũng như đã bị nghiền nát....

- Sak.....

Không đợi hắn kịp nói hết, người trước mắt đã hoá thành những cánh hoa anh đào mỏng manh, hoà vào làn gió tan đi mất.....

- Thật đáng thương!

"Vụt!"

Kabuto vừa dứt lời, bất thình lình một loạt cánh hoa anh đào phóng với tốc độ xé gió đến.

"Keeng! Keeng! Keeng!..."Hắn không chút hoảng hốt rút kiếm ra nhanh chóng đỡ hết, nhưng vẫn không tránh khỏi bị một cánh hoa xẹt qua mặt, để lại bên má một vết xước dài.

Chưa hết, mặt đất dưới chân hắn rung lên. Dưới chân, từ đất mọc lên dây leo quấn chặt hai chân hắn. Đất đá xung quanh nứt ra, bay lên không trung ghép vào với nhau thành những mũi đá to nhọn hoắt, tất cả đều ngắm về phía Kabuto.

Trong một giây, tất cả đồng loạt đâm đến hắn, tốc độ khủng khiếp đến nỗi mắt thường cũng khó nhìn ra.

Cứ tưởng hắn không né được, cứ thế bị đâm chết(. Nào ngờ, tốc độ hành động của hắn vừa xinh cắt đứt dây leo, bật lên cao may mắn né khỏi cái chết trong chớp mắt. Xem ra có thể coi hắn là một nhân vật lợi hại.

Tiếc là, đối thủ của hắn.... là nàng.

Không biết từ lúc nào đằng sau hắn đã xuất hiện một cái cây leo khổng lồ, dây tua cứng chắc tỏa ra nhanh chóng trói chặt hai tay hai chân Kabuto, một dây nữa thít quanh cổ, treo ngược hắn lên. Từ không khí xung quanh xuất ra những giọt nước li ti, dần kết lại với nhau thành từng khối nhọn rồi tự đóng băng lại. Hàng trăm mũi băng sắc nhọn bao xung quanh hắn, một vài phóng đến đâm vào người hắn như để cảnh cáo rằng: đừng mơ trốn thoát.

Lúc này Kabuto mới hơi hoảng tí. Mắt nhìn về người từ nãy đến giờ quay lưng lại với hắn, vẫn chỉ đang nhìn ra phía chân trời xa xăm.

Hắn tự hỏi không biết trên thiên giới dạy cái khỉ gì mà có thể dùng suy nghĩ điều khiển vạn vật trong khi còn không buồn liếc một cái chứ đừng nói là nhìn vẫn thắng nhanh gọn nhẹ?

Tuy nhiên không vì bị thương mà tức giận, hắn chỉ mở miệng khen ngợi:

- Đây là lần đầu tiên lĩnh giáo pháp thuật của Thánh nữ, quả đúng là không phải người thường có thể so được!!!

Sakura không hề để tâm đến lời nói của hắn, cả người không về nhúc nhích, chỉ lãnh đạm mở miệng.

- Nói! Tại sao ngươi làm vậy?

Kabuto đương nhiên biết nàng là đang nói cái gì, bình thản bắt đầu kể chuyện.

- Công chúa Karin là con gái duy nhất của chủ nhân, ông luôn hết mực yêu chiều cô ta, cho cô ta tất cả những gì cô ta muốn. Năm 4 tuổi, Công chúa được Hoả Vương, lúc bấy giờ là nhị hoàng tử Hoả quốc, cứu về trong một chuyến đi săn.

-.....

- Cả hai đã đem lòng yêu nhau qua một tháng sống chung. Tuy nhiên, công chúa phải trở về Lôi quốc với gia đình. Trước khi chia tay, hai người đã trao cho nhau vật đính ước rằng sau này gặp lại sẽ thành thân với nhau....

Sakura từ đầu đến giờ vẫn lắng nghe, hai tay nắm thật chặt, đôi mắt nhắm nghiền lại, ngăn không cho lệ chảy ra. Một phần nào đó trong nàng vẫn hi vọng rằng nàng với Sasuke.... vẫn còn cơ hội.

- Sau này, Công chúa đã đến hoà thân với Hoả vương, mong nối lại tình xưa. Đáng tiếc là Hoả vương đã quên đi lời hẹn xưa, vui vẻ bên người mới. Điều này đã làm công chúa hết sức thống khổ....

- Công chúa vẫn không vì thế mà từ bỏ hi vọng, lén tìm đến Hoả vương, cầm theo vật đính ước. Lúc này ngài mới ngỡ ngàng nhận ra, cũng là đúng lúc sau khi biết được cô là kẻ giết hại Thái hậu. Ngài đã quyết định vứt bỏ cô, muốn thực hiện lời hẹn ước xưa....

- Nói dối! Là các người bắt ta rồi để lại chiếu thư, ép hắn lấy ả! - Nàng giận dữ gào lên, đồng thời làm mũi băng nhích sát lại gần.

Hắn vẫn giữ vững bình tĩnh nói tiếp.

- Không sai! Chủ nhân đã hạ lệnh cho chúng ta làm vậy, tách cô và hắn ra, để cho hắn có thể quang minh chính đại lấy Hoả vương. Tất cả vụ hạ độc đều là sắp xếp giúp đỡ nối duyên hai người!

- Vậy tại sao sau khi ta rời đi, hắn lại muốn tới tìm ta? Nói muốn ở bên ta mãi mãi, còn bất chấp tất cả thử thách để chọn đến với ta???

Trong lòng nàng dấy lên một tia vui mừng, cho rằng hắn đối với nàng thời gian đó là thật lòng. Nhưng, chỉ câu nói tiếp theo của hắn đã hoàn toàn dập nát nó.

- Cô thật ngu ngốc! Như vậy mà cũng đã nhẹ dạ tin tưởng nam nhân. Hắn làm vậy..... là vì muốn trả thù cô đã chen chân vào tình yêu của hắn với Công chúa! Hại hắn bội bạc lại công chúa! Hắn muốn đưa cô lên hạnh phúc 9 tầng mây rồi đạp cô xuống 18 tầng địa ngục!

56. Chương 53: Trốn Tránh Không Phải Là Cách Để Quên

- Nói dối! Ngươi nói dối!

Nàng đau, đau đến cùng cực, quay phắt lại, điên cuồng gào thét phủ nhận, chối bỏ sự thật tàn khốc này.

Muôn vàn mũi băng vì sự rối loạn cảm xúc của nàng mà lay động mãnh liệt. Dây leo càng thêm thít chặt như muốn bóp nát hắn, thay chủ nhân xả giận.

Đối với biểu hiện rối loạn, ánh mắt như muốn giết người của Sakura, hắn càng cố tình nói tiếp, dày vò nàng:

- Ta có nói dối hay không cô là người biết rõ nhất! Có cần ta nhắc lại cho cô rằng hắn đã đối xử với cô như thế nào từ khi Karin xuất hiện không???

- CÂM MIỆNGGG!!!! - Nàng phần nộ gầm lên, con mắt đã gần như hoàn toàn chuyển sang màu đỏ, gương mặt xinh đẹp đã nhuốm đầy nước mắt vốn dĩ đã cạn kiệt, nhuốm đầy đau khổ.

Bất giác, nàng khuỵu xuống gắt gao, khổ sở ôm ngực mình. Trong một phút giây, từng mảnh kí ức hạnh phúc với hắn xâu chuỗi nhau hiện về, làm nàng khẽ nở nụ cười. Nhưng cũng trong đó, kí ức hắn vứt bỏ, tàn nhẫn với nàng hiện lên chân thực, rõ nét hơn cả. Chúng như con dao khoét sâu vào trái tim vốn đã rạn nứt của nàng.

"Phụt!" Nàng đột nhiên nôn ra ngụm máu.

Máu từ trong miệng vẫn tiếp tục không ngừng trào ra, thấm đẫm một mảng dưới đất. Khi từng giọt máu rơi xuống thì trái tim nàng cũng càng thêm đau quặn thắt lại. Đau tựa như ai đó đang trực tiếp cầm dao đâm liên tiếp vào tim nàng.....

Ý thức nàng dần dần không còn khả năng giữ vững tỉnh táo nữa.... Đôi mắt mệt mỏi khép lại, hình ảnh cuối cùng hiện ra trước mắt là cảnh Sasuke nắm tay mỉm cười với nữ nhân bên cạnh.

Nhưng.... người đó không phải là nàng.....

"Leng keeng! Leng keeng!...."

Đồng loạt những thanh băng lơ lửng trên không trung rơi xuống đất, vỡ tám thành trăm mảnh rồi biến thành những giọt nước nhỏ hoà vào không khí. Cây leo cũng thu lại dây tua, chui xuống đất, mặt đất khép lại bằng phẳng như cũ.

Tất cả đều biến mất như chưa từng xuất hiện, trả lại khung cảnh yên tĩnh vốn có của nơi rừng núi hiu quạnh.

Kabuto từ lúc được thả ra vẫn đứng yên tại chỗ nhìn nữ nhân nằm bất động trên mặt đất, bên cạnh là một vũng máu tươi còn chưa khô. Bỗng nhiên, hắn cất bước đi tới gần....

"Vụt!"

"Vụt!"

"Vụt!"

Ba ám khí phóng ngang qua hắn, buộc hắn phải nhảy lùi lại sau để né.

Tiếp đó, ba bóng đen lao vút đến, hai chắn trước hắn, một đến bên Sakura.

- Sakura!!!

Konan hoảng hốt ngồi xuống bên Sakura, không màng đến y phục của mình bị dính bùn đất, máu me mà đỡ nàng dậy tựa vào người mình. Konan lo lắng lay gọi Sakura.

- Sakura!!! Muội tỉnh lại đi! Sao lại thành ra như thế này?

Đáp lại Konan vẫn chỉ là im lặng, người vẫn bất động như cũ, không có dấu hiệu tỉnh dậy. Deidara và Sasori đứng nghe cũng lo không kém, lông mày nhíu lại, căng thẳng.Lúc này, Konan mới quan sát mọi thứ xung quanh, để ý tới sắc mặc Sakura trắng bệnh, khoé miệng còn vương máu. Trùng hợp trên mặt đất có cả một cũng máu lớn. Trên mặt còn dấu nước mắt quá nhiều chưa kịp khô.

Đoán được gì đó, sắc mặt Konan thoáng chốc trở nên âm trầm, nguy hiểm. Cả người tỏa ra sát khí nặng nề làm Deidara và Sasori không khỏi run sợ.

Konan vốn được coi là người hiền hoà nhất tổ chức. Chỉ khi động vào điều tối kỵ của Konan thì cậu ấy mới có biểu hiện đáng kinh hoàng như thế này....

Đôi mắt sắc bén ánh lên giận dữ, căm thù hướng đến Kabuto. Giọng nói nhẹ nhàng, hiền lành đã trở nên lạnh lẽo, tàn khốc.

- Ngươi đã nói gì với con bé!?

Kabuto vẫn giữ bộ dạng nhởn nhơ, điềm nhiên trả lời.

- Không có gì nhiều. Chỉ là cho cô ta biết rằng không nén vọng tưởng vào kẻ vốn dĩ không hề yêu mình thôi....

- Câm miệng! Ngươi biết nó yêu tên khốn kia như thế nào, sao dám nói lung tung trước mặt nó!? - Nếu ánh mắt giết được người thì đảm bảo tên Kabuto này đã chết từ lâu rồi!

- Ta không nói lung tung, ta chỉ nói sự thật mà thôi!

Konan nhếch mép cười khinh bỉ.

- Có mấy ai biết được lời ngươi nói có bao nhiêu phần thật! Đừng diễn trò với ta nếu ngươi còn muốn sống!

- Nếu ta là ngươi, ta sẽ không ở đây mà uy hiếp ai đâu. Thay vào đó ngươi nên đi chữa cho cô ta đi, may ra còn kịp cứu sống đấy! - hắn cười nhắc nhở.

Hôm nay kết quả thi được không tồi, hắn phải trở về rồi....

Lập tức, thân ảnh hắn được một làn khói bao bọc rồi mất hút trong đó.

- Kabuto! Nếu để ta gặp lại Sakura trong tình trạng này nữa, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết! - Nàng nổi giận thét lên với kẻ vừa biến mất sau làn khói.

Deidara và Sasori lúc này mới buông xuống lớp phòng bị, chạy lại cạnh Sakura xem xét.

Sasori đã từng biết chút y thuật nên có thể kiểm tra qua được tình trạng Sakura. Sau khi bắt mạch, sắc mặt hắn có phần nghiêm trọng, thấp giọng nói với hai người mặt căng như dây đàn kia.

- Mạch rất yếu! Chúng ta phải đưa nó về Akatsuki chữa trị ngay lập tức!

Căn cứ Akatsuki, 4 ngày sau.

Trong một căn phòng lớn với sàn trải thảm hồng, đồ đạc được bày biện đơn giản, gọn gàng. Đặc biệt trên mỗi đồ vật đều được khắc ấn kí hoa anh đào. Bên ngoài cửa sổ, gió bão thổi vun vút, mang theo từng bông tuyết trắng tung bay theo chiều gió rồi nhẹ đáp xuống mặt đất lúc này đã phủ một màu trắng ảm đạm.

Trong phòng, nằm trên chiếc giường rộng lớn là một nữ nhân dáng vẻ tiều tụy nhưng vẫn không thể không chú ý đến gương mặt xinh đẹp của nàng.... Chỉ là trên đó là những nét đau buồn, thương tâm....

Bên giường không chỉ một mà có nhiều người đang xếp hàng thay phiên nhau khám bệnh cho nữ nhân nằm bất tỉnh trên giường.

Tất cả đều đưa ra một kết luận chung rằng:- Tâm bệnh không thể dùng thuốc chữa. Chỉ có bản thân vị tiểu thư này mới có thể quyết định khi nào thì tỉnh.

Nghe xong, hai quý ngài bên cạnh, Deidara và Sasori đều nổi giận đùng đùng, lần lượt thay phiên nhau đá văng tên thầy y ngu si ăn hại này đi. Cứ như thế lặp lại đến khi hết sạch đoàn người thì hai ngài lại còn tức hơn, trong lòng luôn miệng chửi rủa.

'Mẹ kiếp! Bao nhiêu thầy y trong Akatsuki mà cũng chỉ ăn hại thế thôi à? Tí nữa bố mày cắt hết lương chúng mày!

Các vị lãnh đạo cấp cao của Akatsuki, kể cả thủ lĩnh, luôn thay nhau túc trực bên giường ngày đêm, đá người đến đau chân suốt bốn ngày rồi mà cũng chẳng thấy tiên triển tích cực gì trong bệnh tình của Sakura cả.

Theo như Nagato đoán thì là do Sakura chịu cú sốc tâm lý quá lớn nên bị khủng hoảng tinh thần. Không muốn đối diện với thực tại tàn khốc, nàng muốn trốn trong giấc mộng hư ảo này. Đó là lí do tại sao đến nay dù sức khỏe đã hồi phục mà nàng vẫn không chịu tỉnh....

Buổi chiều đổi ca, đến phiên Konan.

Nhìn người trên giường kể cả trong mơ nước mắt cũng không ngừng chảy, Konan càng thêm đau buồn nhưng cũng không thể làm gì hơn ngoài việc giúp con bé lau sạch nước mắt.

Ngồi xuống ghế cạnh giường, nàng khẽ nói.

- Ta biết muội nghe được lời ta nói, Sakura, cũng biết sao muội lại bị thành ra nông nỗi này.....

-....Ta biết muốn vượt qua nó cũng không dễ dàng gì, đặc biệt khi muội đã lún quá sâu vào tình yêu này, hy sinh quá nhiều vì nó mà không nhận lại được cái gì xứng đáng ngoài đau đớn.....

- Nhưng cuộc đời còn dài, muội không thể cứ mãi trốn tránh thực tại được. Trốn tránh không phải là cách để quên!

- Thế giới này còn rất nhiều người dành cho muội, chỉ là muội chưa tìm ra thôi.... Tin ta đi!

- Thay vì nhắm mắt đắm chìm mãi trong hạnh phúc không có thật, hãy mở mắt ra và tự tìm cho mình hạnh phúc thực sự tồn tại. Ta tin muội sẽ làm được!

- Con bé sẽ làm được!

Từ sau, bất chợt có một vòng tay ôm lấy Konan. Không cần quay ra cũng biết là ai.

- Sao chàng chắc chắn sẽ là vậy, Yahiko?

- Không biết! Ta chỉ có linh cảm là vậy.... Chỉ có điều.... chặng đường đến hạnh phúc của nó sẽ rất dài mà thôi....

- Xa đến mấy cũng không thành vấn đề, miễn sao là nó có niềm tin vào hạnh phúc thực sự ở cuối chặng đường.....

Một tháng sau.

- Thằng Deidara kia! Mày ngồi im cho ông nhờ! Đừng gây tiếng động nữa! - Hidan lầm bầm chửi.

- Có mà mày im miệng đi ý! Ồn ào! - Deidara không nhịn được cãi lại.

- Hai đứa bọn mày có câm miệng ngồi im không thì bảo? Nếu mà bị phát hiện ông chôn sống chúng mày luôn đấy!

Sau lời đe dọa của Sasori, không gian trong bụi cây đã trở lại vẻ yên lặng vốn có.

Mà vấn đề ở chỗ, bụi cây này ở đâu mà khiến các đại ca hạ thấp mình chen chúc chui lủi thế này? Chúng ta hãy cùng xem quang cảnh xung quanh.

Trời xanh mây trắng nắng vàng, cỏ cây xanh tốt, muôn hoa đua nở. Tiết trời ấm áp, nước hồ trong vắt, mặt hồ êm lặng không gợn sóng.

Đặc biệt, bên hồ có hai bóng người một nam một nữ đứng đối diện nhau.

Nam có mái tóc đen, khuôn mặt tuấn tú, dáng vẻ đậm chất thư sĩ. Nữ có mái tóc hồng dài, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời, dáng vẻ thanh cao đúng chất thần thánh. Không cần nói cũng biết hai người này là ai. Vâng, nam chính là Tokuro từ vụ lần trước, nữ không phải ai khác là Sakura của chúng ta.

Từ sau lời khuyên của Konan, Sakura cuối cùng cũng chịu thức tỉnh. Trong một lần đi dạo tuần trước, nàng đã vô tình gặp phải Tokuro và cả hai đã có một buổi làm quen tử tế không bị phá đám.

Để đảm bảo an toàn tình yêu cho Sakura, Yahiko đã phái người đi điều tra thân thế và gia cảnh của người này. Kết quả tìm được đạt tiêu chuẩn cao, làm các đại ca rất hài lòng nên thúc đẩy hai người đến với nhau.

Vì đề phòng nhiều trường hợp xấu có thể xảy ra, Yahiko đã hủy toàn bộ nhiệm vụ của Hidan, Deidara và Sasori trong thời gian tới để giám sát động tĩnh hai người. Đó là lí do vì sao ba đại ca lại phải khổ sở chui lủi như vậy, từ nãy đến giờ bị bao nhiêu muỗi đốt rồi không biết.

Và hôm nay, Tokuro hẹn Sakura ra đây để.....

- Sakura, ta thích nàng!

57. Chương 54: Mơ Ước Mãi Mãi Không Thành Hiện Thực

- Sakura, ta thích nàng!

Tokuro lấy hết dũng khí tỏ tình với Sakura.

Không biết nhân vật chính kia có phản ứng gì đã thấy trong bụi cây bắt đầu sột soạt.

- Tao bị điếc thật hay nó vừa tỏ tình đấy? O_o - Deidara trợn mắt không tin vào tai mình.

Ngược lại, Hidan vẫn rất ung dung thoải mái vỗ vai thằng bạn, cười nói:

- Bình tĩnh đi mày! Tao nghĩ là cái thứ nhất đấy chứ làm gì có chuyện đấy! Chúng nó mới quen nhau vừa xoẳn một tuần mà....

Ngoài kia, nữ chính cũng không cho là thật, cười đùa.

- Tokuro, huynh đùa vui quá!

- Không! - Tokuro bất chợt bắt lấy tay nàng, nắm thật chặt, chắc chắn khẳng định - Ta thích nàng! Đây là lời thật lòng, không phải đùa!

Trong bụi cây....

- Con mẹ nó! Cái gì cơ!??? Một tuần đã thích? Đùa tao à? Thể loại gì đây, tình yêu sét đánh hả!??? - Hidan lúc này đã mất bình tĩnh, ngoạc miệng ra phản đối.

- Thế này có được cho là lực hấp dẫn của Sakura quá ư là bá đạo không? - Deidara rất tự hào nói, hất mặt đầy tự tin - Xời! Nhờ tao dạy nó cả!

- Thôi đi, đừng làm tao buồn nôn.... - Hidan khinh thường liếc nhìn Deidara.

- Aww!!! Tao biết mày tự ti về lực hấp dẫn của mình nên mới thế mà! Đừng ngại, học xong một khoá của tao là có đầy gái đẹp theo luôn!!!

- Thế mày có đứa nào không mà nói?

- Hừ! Chưa có rồi sẽ có! Tao đi xem bói được phán là số đào hoa đấy! - Anh Deidara mắc bệnh ảo rất nặng.

- Ông khinh!!!

- Chúng mày có câm miệng không thì bảo!!! - Đại ca Sasori lúc này đã cáu, rất cáu là đằng khác.

Một cái trừng mắt khiến hai thím kia im thin thít, ánh mắt vô cùng vô tội nhìn Sasori. Đáng tiếc là Sasori chẳng thèm quan tâm, nói:

- Chúng mày về thông báo với Konan hỏi xem bây giờ làm thế nào. Nhanh!

- Tại sao lại là bọn tao? - hai người bất mãn khiếu nại.

- Tao thích! Ý kiến gì con? - Sasori trợn trắng mắt hăm dọa.

- Dạ! Em không có ý kiến gì ạ! - Cả hai trắng mặt đồng thanh rồi ba chân bốn cẳng chạy luôn, không dám ý kiến ý cò gì nữa.

Quay trở lại với hai nhân vật chính phụ.

Sakura không nghĩ rằng Tokuro sẽ tỏ tình với mình nên cực kì lúng túng không biết làm thế nào. Nàng vốn luôn coi Tokuro chỉ là một người bạn, tình cảm cũng chỉ là cảm kích người ngày hôm đó đã giúp mình và hoàn toàn không có ý định vượt qua đó lên tình yêu nam nữ. Nhưng không ngờ rằng Tokuro lại không nghĩ như nàng.

Lúc này, nàng không biết làm thế nào ngoài việc im lặng cúi đầu cắn môi.

Đồng ý? Nhưng nàng không yêu Tokuro.... Từ chối? Nàng không muốn tổn thương cậu ấy.... Trong lúc hôn mê, nàng đã nghe thấy lời Konan nói với mình. Thế giới này còn nhiều người dành cho nàng, sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng..... Liệu, Tokuro có phải là một trong số đó không?Thời gian một tuần gặp cậu ấy nàng thực sự rất vui vẻ, thoải mái,.... hạnh phúc. Nhưng đó không phải là cái hạnh phúc mà ngang mong chờ. Cái nàng muốn là hạnh phúc bên cạnh người mình yêu đến trọn đời. Mà người nàng yêu.... không thể cho nàng điều đó....

Dẫu đã một tháng trôi qua, nàng đã cố học cách chấp nhận sự thật về tình yêu đơn phương của mình nhưng vẫn không làm nổi. Một góc trái tim vẫn hy vọng rằng đó không phải sự thật, vẫn tin tưởng rằng quãng thời gian kia là thật. Đó là lí do tại sao con ngươi nàng lại mang hai màu. Vòng ngoài là màu đỏ, càng vào trong thì thành màu lục bảo. Tuy nhiên màu đỏ chiếm nhiều hơn xanh, chứng tỏ hy vọng kia mong manh dễ vỡ thế nào....

Nhìn thoáng sắc mặt u buồn và sự trầm mặc của Sakura, Tokuro cũng đã phần nào đoán ra được câu trả lời.

Ngày hôm đó, khi nhìn thấy Sakura, tim cậu đã đập lỡ nhịp (đã bảo là tình yêu sét đánh mà). Cậu yêu không phải vì vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà là yêu đôi mắt long lanh trong vắt không vương những mưu mô tính toán bụi trần kia(' thằng này cx rảnh thật mà đi ngắm mắt người ta).

Tiếp đó, một loạt biến cố lằng nhằng đã quá đủ để cho cậu thấy Sakura có tình cảm với nam nhân tấn công bọn họ kia, nhưng người đó lại không có vẻ gì là yêu nàng cả. Từ đó, cậu đã hạ quyết định rằng bằng mọi giá phải tìm được nàng và.... cưới nàng làm.... vợ (tiếp tục mơ đi con)

Sau gần nửa tháng dò la tin tức, Tokuro biết được rằng nam nhân khi đó là Hoả Vương, còn nàng là Thánh nữ của Thiên giới đã bị hắn phế. Mặc kệ câu chuyện tình yêu giữa bọn họ trong quá khứ, Tokuro vẫn không thay đổi quyết định, thậm chí còn quyết tâm hơn. Nếu hoàng thượng không cho nàng hạnh phúc, cậu sẽ làm..... cho dù mất bao lâu nữa cũng được....

- Sakura, hiện tại ta chưa cần câu trả lời gấp..... Nàng hãy cứ nghĩ thật kĩ đi.... - Tokuro mỉm cười tự tin nhìn nàng.

- Ta.... - Sakura kinh ngạc kèm cảm kích nhìn cậu, cũng cười đáp lại - Ừm! Ta sẽ sớm cho huynh câu trả lời!

Buổi tối.

Căn cứ Akatsuki, phòng sinh hoạt.

- Sakura, chúng ta nói chuyện với muội một chút được chứ? - Konan hướng Sakura nhẹ nhàng nói.

- Dạ?.... À vâng.... - Nàng đang mải nghĩ vụ ban chiều nén khi bị hỏi hơi giật mình.

Konan cũng chỉ hơi lắc đầu. Ngồi xuống bên cạnh Sakura, nàng bắt đầu nở nụ cười gian không tả nổi, làm Sakura và các đại ca khác rùng mình.

- Muội không giấu ta chuyện gì chứ?

- D.... Dạ không.... - nhìn nụ cười đểu cáng kia, nàng khó khăn trả lời.

- Thật không??? - giọng Konan ngọt xớt, dài ra đầy hàm ý. Nụ cười càng thêm.... thâm thuý.

Sakura len lén hơi liếc mắt nghi ngờ nhìn Yahiko. Trùng hợp thay, không chỉ có nàng mà còn rất nhiều ánh mắt khác cùng suy nghĩ bắn về phía ngài thủ lĩnh.

Bọn họ thật tò mò, không hiểu sao một người lạnh lùng, ít nói, đẹp choai, đứng đắn như đại ca lại YÊU một người đẹp thì không đẹp, mà hiền lành, thục nữ thì càng không. Không biết sau này hai người có con thì thành cái dạng gì nữa?Nếu dùng hai từ để nói lên con người Konan, có thể dùng từ: "quỷ cái". . Và dĩ nhiên đây là suy nghĩ của riêng hội Akatsuki kia, vì đối với Sakura, Konan vẫn còn hiền chán! Tưởng tượng có một ngày Konan nghe được "miêu tả" này, đảm bảo là bọn họ sẽ: đầu ở Bắc cực, chân ở Nam cực, tay dưới biển, thân ở.... trên vũ trụ....

Nhảm đủ rồi, quay trở lại chuyện chính.

- Thật! - nàng khẳng định gật đầu.

Nét mặt Konan quay phắt 180°, từ vui vẻ sang giận dỗi.

- Chán thật! Thế mà cứ tưởng mình sắp có em rể! Thằng Deidara với thằng Hidan kia, mày tung tin vịt cho bà à???

- Dạ thưa chị, em đâu dám!!! - hai người lập tức khẳng định, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn dưới cái nhìn đầy sát khí của ngài thủ lĩnh.

- Em thề em hứa em đảm bảo chuyện Sakura với thằng Toku gì đó là thật!!! - Hidan giơ tay thề thốt.

Lúc này Sakura mới hiểu Konan là nói chuyện gì, ánh mắt thoáng qua nét buồn. Nàng khẽ cúi đầu thấp giọng nói.

- Tỷ, muội vẫn chưa đồng ý....

Sắc mặt của Sakura nói lên tất cả, khiến căn phòng vốn đang còn vui vẻ đã trở nên tĩnh lặng, nguyên nhân tại sao thằng ngu như Deidara cũng hiểu. Con bé vẫn là không quên được thằng khốn kia....

- Sakura, mọi chuyện đã là quá khứ rồi. Quên nó đi! Đã đến lúc muội bắt đầu lại từ đầu rồi - vẫn là Konan hiểu tâm lý nàng nhất nên mọi người quyết định tạm thời im lặng.

- Có những thứ dùng cả đời cũng không thể quên được....

Bản thân nàng cũng đã cố lắm rồi vẫn không thể ném nó ra khỏi đầu hay chôn nó thật sâu xuống. Từ khi tỉnh lại, chỉ cần một hành động nhỏ cũng sẽ làm nàng nhớ đến hắn. Tựa như mỗi sáng sớm thức dậy, sẽ luôn có một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, một nụ hôn lên má cùng với thanh âm quen thuộc kia vọng bên tai. Những lúc nàng đang một mình đi dạo trong vườn, sẽ có người bất ngờ ôm nàng từ phía sau. Còn có mùi hương bạc hà quen thuộc mỗi tối trên người hắn nhẹ đưa nàng vào giấc ngủ..... Rất nhiều kí ức khác cứ quanh quẩn trong đầu nàng. Rồi đến cuối cùng, một người con gái khác, Karin, sẽ xuất hiện bên cạnh hắn, thay thế..... nói đúng hơn là trở lại vị trí vốn thuộc về cô ta....

- Không hẳn! - Konan lên tiếng phản bác - Chỉ là người sẽ giúp muội quên đi đoạn kí ức không nên có kia chưa xuất hiện mà thôi! Tên Tokuro này không phải người đó, quyết định từ chối đi!

- Muội không hiểu! - nàng ngơ ngác nhìn Konan.

- Trước khi muội đến thế giới này, không phải muội cũng có rất nhiều kí ức đẹp khó phai khi còn ở Thiên giới sao? Và khi lưu lạc đến đây, việc muội muốn chính là tìm cách trở về?

Nàng gật đầu.

- Vậy điều gì đã khiến muội từ bỏ cơ hội cuối cùng để trở về? Không phải là thằ.... tên hoàng đế kia sao? - nhận thấy từ "thằng" có hơi thô tục nên Konan phải sửa lại.

Nàng lại gật đầu.

- Sự xuất hiện và.... tình cảm của hắn đã làm muội quên đi nỗi nhớ gia đình. Vậy thì nếu muội yêu một người khác và người đó cũng thật lòng yêu muội, muội liệu có chọn người đó và quên đi hắn không?

- Cái này rất khó nói....

- Tất nhiên là khó nói rồi, đã thử đâu mà biết! - Konan hơi cáu kỉnh nói - Đời còn dài, zai còn nhiều, không việc gì phải lo thiếu người như thế được!

Konan vô tư vỗ vai Sakura, hùng hổ nói tiếp:

- Muội không việc gì phải cảm thấy ăn năn, day dứt cả. Là hắn sai trước! Nói cho nghe, nếu Yahiko mà cũng như thế thì.... Vứt! Không cần lưu luyến gì cái loại đấy cả!

Này này.... Ai đó đang tức giận sắp giết người....

Cảm nhận được nguy hiểm, mọi người tự khắc tránh xa đối tượng bị tình nghi là sắp gây ra án mạng. Konan cũng nhận ra, liền cười lấy lòng chạy lại ôm tay người iu, ngọt ngào nói:

- Ta chỉ là lấy ví dụ minh họa thôi mà! Chàng làm gì mặt mày như muốn giết người thế! (sự thật nó là thế)

- Nghe giọng nàng có vẻ rất hùng hổ! Nếu một ngày ta thật như thế thì nàng sẽ làm gì? - Yahiko nén giận liếc mắt nhìn Konan, ánh mắt toát ra mong chờ. Không biết Konan có yêu hắn (Yahiko) sâu đậm đến mức như Sakura bây giờ không?

Konan vẫn tươi cười toe toét trả lời một cách "hồn nhiên":

- Chàng cứ lo xa! Ta biết ngày đấy sẽ không đến! Còn nếu mà đến thật ý, thì ta đương nhiên là đi chọc tiết cái con dám chen vào đấy! Còn về phần chàng, ta sẽ nhẹ tay. Chỉ cần thiến chàng, biến chàng thành nữ nhân chính cống rồi vứt vào kỹ viện (lầu xanh) thôi ấy mà! Còn ta sẽ đi tìm chồng mới! Ô hô hô!!!^^

Tất cả mọi người có mặt trong phòng, trừ Konan, đều sa sầm mặt mày, đặc biệt là Yahiko. Biến thành nữ nhân chính cống, không phải là cắt cái.... đấy chứ? °0°' (I have nothing to say)

Dẫu biết và tin chắc là mình sẽ không bao giờ làm cái loại chuyện giống tên khốn kia nhưng Yahiko vẫn không tránh khỏi rùng mình kinh hãi trước lời hăm dọa gián tiếp của "vợ".

Đột nhiên nhớ tới đoạn cuối, mặt Yahiko đen kịt lại, tay đem Konan bên cạnh tới trước ôm chặt vào lòng, một phen làm mọi người há hốc mồm.

Uầy, lần đâu tiên thấy hai người này thân mật trước mặt mọi người nha!!!

- Nếu nàng dám ba lăng nhăng với thằng khác thì ta sẽ cho tên khốn đó cả đời không có người nối dõi! Sau đó bắt nàng về đem xích chặt nàng bên cạnh. Cả đời cũng đừng mơ thoát khỏi ta!!!

Lời hăm doạ đầy bá đạo của Yahiko kèm theo hành động ôm ấp thân mật không khỏi làm cho mọi người xúc động đến rơi nước mắt nước mũi mà vỗ tay ầm ầm!

'Được! Rất được! Không ngờ thủ lĩnh cũng có một mặt vừa bá đạo lại vừa.... đáng yêu thế này!!!' Suy nghĩ của tất cả các vị đại ca, trừ Itachi vì Itachi hiện không ở đây.

Khung cảnh ấm áp mà nàng từng nhiều lần mơ ước này không khỏi làm nàng hâm mộ không ngớt.... Nhưng nó cũng làm trái tim nàng không khỏi đau nhói. Một giọt nước bất ngờ mắt rơi từ khoé mắt lăn trên má.

Một giọt lệ này rơi xuống mang theo niềm vui khi hai người nàng coi như anh chị đang hạnh phúc bên nhau, cũng chất chứa trong đó nỗi đau xót thương tâm cho một mơ ước mãi mãi không thành hiện thực được....

58. Chương 55: Đảo Quỷ

- Có tin tức gì không?

Trong phòng, Tenten ngồi bên bàn chống tay lên trán, vẻ mặt đầy phiền não, uể oải.

- Vẫn không....

Ino ngồi đối diện vẻ mặt cũng mệt mỏi không thua kém gì Tenten, nặng nề trả lời.

- Cứ như cậu ấy hoàn toàn biến mất khỏi thế giới vậy....

- Thà như vậy cũng còn hơn.... Để Sakura ở tại đây cũng chỉ làm cậu ấy đau khổ hơn thôi.... Nếu như Sakura có thể trở về Thiên giới hay bắt đầu lại từ đầu thì càng tốt....

Nghĩ lại ánh mắt đau đớn, khổ sở của bạn, Ino không khỏi cảm thấy áy náy, day dứt. Nếu như nàng chịu nói rõ sự tình hôm ở hoa viên đó với Sakura thì có lẽ cậu ấy cũng sẽ không đến mức hiểu lầm mà đau lòng chọn buông tay.....

Nhưng mà kể cả khi nàng đã nói rõ mọi chuyện thì hành động của Sasuke ngày hôm đó vẫn là không thể chấp nhận được. Ino đây biết thừa là do hắn ghen nhưng cũng không thể động tí là đánh người, còn đánh

rất mạnh là đằng khác. Huống hồ tên ngu si đấy có não không mà không chịu nghĩ trước rằng hành động này 100% gây hiểu lầm đáng tiếc.

Sai một li đi một dặm, một phút giây sai lầm đã lần nữa xáo trộn lại toàn bộ tương lai....

- Ừm.... Giá như được vậy.... - Tenten cúi đầu rầu rĩ nói, trên khuôn mặt cũng chứa đầy áy náy....

Đúng! Nàng đã biết chuyện ở hoa viên ngày hôm đó! Nàng cũng có cùng quan điểm với Ino, hành động lỗ mãn của hoàng huynh khi đó không thể tha thứ được! Tuy nhiên, nàng cũng đồng tình với lựa chọn của huynh ấy với Karin. Nếu là Tenten nàng cũng sẽ chọn như vậy. Đây chính là điều mà nàng thấy áy náy khi nghĩ về Sakura, lần này..... đành phải phụ cậu ấy vậy.....

- Không cần tìm nữa đâu! - Tenten khó khăn thốt ra lời, làm Ino có chút kinh ngạc nhưng cũng không phản bác, hơi gật đầu đồng ý.

Ino cũng hiểu tại sao Tenten lại nói vậy. Dù không muốn nhưng chỉ riêng lần này, họ buộc phải phụ Sakura thôi.... Nhưng đợi đến khi tìm được người cần tìm, nhất định sẽ giải thích hiểu lầm này với cậu ấy. Đồng thời phải giết chết con ả kia!

Nửa đêm.

Trên ngọn núi rất xa ngoại thành.

Giữa chốn rừng cây hoang vu thanh vắng, có hai người đứng đối diện nhau, cách nhau một khoảng.

Một người chùm áo choàng đỏ rực một màu, dựa theo vóc dáng có vẻ là nữ nhân. Còn người kia chùm áo choàng đen từ đầu tới chân, vóc dáng của nam nhân.

Bỗng, nữ nhân kia cất giọng the thé quát:

- Con ả Sakura kia đã biến mất được một tháng rồi mà sao Sasuke vẫn lạnh nhạt ta? Không phải các ngươi nói chỉ cần ả biến mất thì chàng sẽ yêu ta sao? Ngươi dám lừa ta sao, Kabuto???

Không khó để nhận ra cái giọng này là của ai. Vâng, đó chính là Kusuda Karin, công chúa Lôi quốc. Người còn lại là Kabuto, cánh tay đắc lực của hoàng đế Lôi quốc.Đối với con người nóng nảy kia, Kabuto vẫn duy trì vẻ bình tĩnh thường ngày.

- Công chúa yên tâm, ta không nói dối! Chỉ là ta nói sau khi thực hiện xong kế hoạch Hoả vương mới có thể quên ả, toàn tâm yêu công chúa. Công chúa, người không quên kế hoạch chứ?

- Tất nhiên là ta không quên! - ả gắt - Vấn đề là kế hoạch đáng lẽ đã nên xong từ lâu rồi, tại sao tự nhiên phải sang kế hoạch dự phòng?

- Kích động lần trước chưa đủ để cô ta hoàn toàn lâm vào thù hận, tình yêu của cô ta vẫn rất mãnh liệt, chí ít là cô ta vẫn còn hy vọng!

- Hy vọng hão huyền!!! - ả khinh thường nói.

Không để ý đến thái độ của Karin, Kabuto nói tiếp.

- Kế hoạch dự phòng lần này là để dập nát cái hy vọng nhỏ bé đấy! Chừng nào mà đôi mắt cô ta đỏ hoàn toàn, cũng chính là lúc kế hoạch thành công!

- Hừ!

- Đến lúc đó thì không cần công chúa ra tay, bọn họ sẽ trở mặt thành thù. Khi đó, Hoả vương sẽ là của riêng người! Người sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, người người tôn kính! - hắn không quên nịnh nọt ả.

Được nịnh như vậy, Karin không ngừng ảo tưởng tương lai "huy hoàng" của mình. Tuy nhiên, ả vẫn hơi nghi ngờ, nhíu mày hỏi lại.

- Ngươi chắc chắn lần này sẽ thành công?

Kabuto cười nham hiểm, chắc nịch khẳng định:

- Chắc chắn!

Hai người, một ảo tưởng, một mưu mô tính toán, đều không để ý đến từ đầu cuộc nói chuyện đến giờ, có một cặp mắt sắc bén luôn hướng đến bọn chúng.

---

3 ngày sau.

- Quận chúa! Quận chúa!

Một tì nữ từ ngoài hớt hải chạy vào, mặt mũi đầy mồ hôi, khẩn trương đến mức không hành lễ, thở hổn hển nói với Tenten.

- Qu... Quận chúa.... Ngoài đại sảnh.... Có một nam.... nhân tóc bạc.... xưng là sư phụ người.... đang tìm người có chuyện.... rất khẩn cấp.... liên quan... đến.... Thánh nữ....

Vốn Tenten đang rất bình tĩnh, vừa nghe đến "sư phụ", "Thánh nữ" với "khẩn cấp" phát, liền hốt hoảng giật mình, không nghĩ ngợi gì liền phóng như điên đến đại sảnh.

Đến nơi, Tenten lập tức thấy mọi người gồm Ino, Naruto, Neji, Shikamaru đã tập trung đông đủ ở đại sảnh, còn có cả Kakashi-sensei nữa. Mà sao nhìn mặt ai cũng nghiêm trọng như trời sập vậy???

- Mọi người.... có chuyện gì vậy??? Sakura đã xảy ra chuyện gì sao? - vẻ mặt nàng nơm nớp lo lắng.

- Hiện giờ không thể chắc chắn được! Nhưng chúng ta phải nhanh lên nếu không sẽ thực có chuyện xảy ra đấy! Chúng ta đi! - Kakashi vội vàng trả lời.

Đây là lần đầu tiên Tenten thấy bản mặt nghiêm túc của thầy, khẳng định là có gì không tốt sắp diễn ra. Chính vì vậy, Tenten càng bị dọa cho thêm hoảng loạn.

- Con không hiểu! Mọi người chuẩn bị đi đâu? Hoàng huynh đâu?

- Tenten, Sasuke đã biến mất từ hôm qua rồi! - Neji đặt hai tay giữ vai Tenten, giúp nàng đỡ hoảng rồi nói.- CÁI GÌ!??? - Tenten kinh hoàng trợn mắt ra, không thể tin nổi.

Thời gian là vàng là bạc, bọn họ không rảnh để đứng đây buôn chuyện. Kakashi vội trực tiếp lôi hai người ra ngoài, mỗi người lên một con ngựa đã được chuẩn bị sẵn. Vừa lôi đi ông vừa nói:

- Dọc đường ta sẽ giải thích hết ngọn ngành, bây giờ đi!!!

Cùng lúc đó, tại căn cứ Akatsuki, không khí khẩn trương không kém.

- Ngươi nói cái gì!???

Hidan và Deidara trợn trắng mắt kinh hãi, đồng thanh túm cổ áo, ngoạc mồm hét vào mặt tên tay sai cấp dưới trong tổ chức.

Người kia hết bị giật giật cổ áo đến ngạt thở, lại bị tiếng hét làm cho thủng màng nhĩ thì mặt đã xanh mét lại. Chưa kể các vị trước mắt đây toàn là các đại ca đứng đầu Akatsuki, mình mà nói cái gì không vừa ý họ thì đảm bảo muốn sống không được, muốn chết không xong. Tuy vậy, thà nói còn hơn là im lặng làm họ cáu.

- D.... Dạ.... Có tin cấp báo.... Tiểu thư.... hiện đang.... đang ở.... đảo Quỷ....

Vừa nghe đến hai chữ "Đảo Quỷ", sắc mặt mọi người càng đen xanh lẫn lộn, một số người đã toát mồ hôi, mặt mũi căng thẳng, mày nhíu chặt.

Để cho rõ, ta quay lại thời điểm một ngày trước. Vì muốn không gian riêng tư để nói từ chối với Tokuro, Sakura đã yêu cầu mọi người ở nhà, không ai được đi theo hay lén lút theo dõi. Dù bất mãn nhưng mọi người cũng chỉ có nước gật đầu chấp thuận. Đằng nào thì pháp thuật con bé cao như vậy thì thằng nào bắt nạt nổi nó. Ai ngờ, họ đã quá chủ quan....

Đợi đến bữa trưa mà mãi vẫn không thấy Sakura về, mọi người đâm ra lo lắng. Yahiko liền phái người đi tìm Sakura kèm theo đi hỏi Tokuro xem thế nào. Kết quả làm mọi người đã lo càng thêm lo đến run người.

Sakura sau khi từ chối cậu ta rồi cả hai chia tay ra về. Lúc Tokuro quay lại nơi hẹn để lấy đồ để quên thì vô tình thấy nàng đang đứng nói chuyện với nam nhân tóc màu xám bạc, đeo kính. Vừa nghe lại lời tả, mọi người đã khẳng định đó là Kabuto. Nghe xong, người lo sợ nhất là Yahiko, có vẻ như Yahiko biết điều gì mà mọi người không biết và điều đó rất đáng sợ, hoàn toàn không tốt đẹp gì. Sau đó, Yahiko đã điều động toàn bộ thành viên trong Akatsuki đi tìm kiếm Sakura. Và lúc này đã biết được nàng đang ở Đảo Quỷ.

Giới thiệu thêm đôi chút về cái địa danh "du lịch đi một chiều" này. Đúng như tên gọi của nó, nơi này là nơi cư ngụ của nhiều loại quỷ, quái vật quái dị, đáng sợ. Xung quanh đảo là bao bọc một lớp sương mù quanh năm dày đặc. Trong phạm vi bán kính 10km, không một sinh vật bình thường nào có thể sống nổi kể cả trên trời hay dưới biển. Tồi tệ hơn, trên đảo thì đất đai cằn cỗi, khô hạn, chỉ toàn đá cứng, sông hồ thì nước đen ngòm, không khí âm u, nặng mùi chết chóc. Sống nổi ở nơi này đúng là chỉ có quỷ với cả quái vật thôi. Vì không có sinh vật nên để duy trì sự sống, chúng tấn công, ăn thịt lẫn nhau.

Giữa đảo là một ngọn núi lửa hùng vĩ, dung nham quanh năm luôn sôi sùng sục, một phần theo đường núi trào xuống tạo thành những dòng sông dung nham nóng đỏ rực. Cai trị ở ngọn núi lửa này là một bộ tộc quái vật khổng lồ, tuy không nhiều nhưng mạnh hơn nhiều so với lũ quái vật tép riu ngoài kia. Tương truyền rằng ở trên núi lửa có cất giữ một hang kho báu vô giá. Cũng vì vậy, có nhiều người đã nổi lòng tham muốn chiếm giữ kho báu mà đến nơi này. Đương nhiên là tất cả đều có một kết cục chung: chết, trừ một người may mắng chạy thoát và đã kể lại những thứ kinh khủng ông thấy ở trên đảo. Từ đó, nó mới có tên Đảo Quỷ.

Sakura có pháp thuật hơn người nhưng bất kì ai đặt chân lên đảo đều sẽ yếu đi một nửa. Đó là tại sao bọn họ lo sợ.

- Đi thôi! - Yahiko trầm giọng ra lệnh.

- Đi đâu?

- Đến Đảo Quỷ!

- Ưm.....

Sakura cố gắng hé mở đôi mắt đang nặng trĩu xuống. Khung cảnh mờ ảo dần hiện lên sắc nét qua con mắt màu xanh đỏ. Phía trước mặt nàng không phải là những song sắt sao? Qua song sắt, ở phía xa là vách núi sần sùi được ánh sáng đỏ vàng từ dưới hắt lên. Ở dưới rốt cuộc là gì mà vừa sáng lại vừa nóng???

Nàng khẽ cử động chân tay muốn ngồi dậy nhưng chỉ vừa hơi động, từ chân tay liền truyền đến đau nhức, nặng nề. Cả người vô lực, mệt mỏi, uể oải chỉ biết nằm im trên sàn sắt nóng. Cũng may, đầu nàng còn có thể cử động được, bao gồm cả các thứ trong đầu. Nhắm mắt nhớ lại nguyên nhân mình ở đây.

Hình như là mấy ngày trước, sau khi nói từ chối với Tokuro rồi chia tay ra về, nàng có gặp Kabuto. Nàng cũng chẳng rảnh đâu mà ở đấy nói chuyện với hắn nếu hắn không nhắc nàng về thỏa thuận chết tiệt kia và thời hạn chỉ còn vài ngày. Theo như thỏa thuận, nàng phải đi lấy cho hắn một vật ở cái đảo này. Mà nàng lại chủ quan không chịu tìm hiểu kỹ cái nơi khỉ ho cò gáy này dẫn đến việc giáp mặt lũ quỷ trên núi lửa. Nàng và bọn chúng đã giao đấu và nàng dần bị yếu thế, cuối cùng bị đánh lén rồi ngất.

Nhớ lại hết, nàng có thể khẳng định rằng tình trạng của mình lúc này: bị nhốt trong một cái lồng sắt treo ở trên cách không xa dung nham phía dưới. Tệ hơn, nàng không thể điều khiển sức mạnh của mình.... Tệ rồi!!!

Không thể làm gì khác ngoài việc đưa mắt quan sát xung quanh, con ngươi lập tức dừng lại ở cái lồng phía xa kia. Nheo mắt nhìn kỹ người mặc y phục đỏ rực cũng nằm trong lồng kia, là.....

'Karin?'

Dù nàng không tiếp xúc nhiều với cô ta nhưng cũng có thể nhận ra nét mặt cùng màu tóc kia. Câu hỏi là, sao cô ta lại ở đây? Không phải là cô ta nên ở..... bên cạnh Sasuke sao?

Mắt nàng phút chốc đã nhuốm buồn, đã nhiều ngày như vậy mà vẫn không quên nổi hắn sao? Bỗng, một suy nghĩ chợt loé lên.

Nếu hắn đến cứu Karin, và nhìn thấy nàng, liệu..... hắn có cứu nàng không?

Không.... hay Có....?

Bản thân nàng biết rất khó là "có" nhưng vẫn một mực nhen nhóm lên tia hy vọng, hy vọng hắn vẫn còn chút tình dành cho nàng.....

Chờ đợi người đó là tất cả những gì nàng có thể làm lúc này.....

- Ta đã đến....

59. Chương 56: Hối Hận.... Cũng Đã Muộn Rồi

- Ta đã đến....

Sasuke dừng bước ở trước cửa hang, phía dưới là một hồ dung nham rộng lớn sôi sùng sục.

Nghe được giọng nói quen thuộc, trái tim Sakura không kìm được mà đập liên hồi. Tuy lúc này nàng không thể nhìn thấy hắn nhưng chỉ cần nghe thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi. Chỉ là..... hạnh phúc này sẽ còn duy trì được bao lâu?

- Ngươi đến nhanh hơn ta tưởng đấy! Quả không hổ danh là Hoả vương Uchiha....

Trong động vọng lên tiếng nói ồm ồm của Quỷ vương, người đứng đầu của Quỷ tộc nơi này. Lúc trước khi hôn mê, nàng có nghe thấy giọng lão và có người gọi lão là Quỷ Vương.

- Giao người ra đây!

Bỏ ngoài tai lời "khen" của Quỷ vương, hắn lạnh giọng trực tiếp nói vào vấn đề chính. Người hại hắn mất công tới đây chính là Karin. Mấy ngày trước được tin cô ta bị bắt tới đây, nếu không phải vì ả còn giữ thông tin quan trọng, hắn cũng đã không mất công đến đây rồi.

Quỷ vương không những không hề tức giận với giọng điệu của hắn, mà còn cười lớn, cất giọng cợt nhả:

- Yên tâm là ta sẽ giao người hoàn toàn cho ngươi và để cho các ngươi lành lặn rời khỏi đây. Ngươi đã có khả năng vượt qua nhiều Quỷ vệ (Quỷ canh gác) như vậy, ta đâu rảnh mà phí thêm mạng Quỷ để làm khó ngươi nữa.... Có điều.....

Quỷ vương cười bí hiểm....

- Ta đang hơi phân vân.... không biết nên giao ai cho ngươi thôi....

- Ý ngươi là gì?

Hắn cau mày, tay nắm chặt lại. Từ lúc bước đến đây, hắn đã có linh cảm không lành rồi, đặc biệt là khi nhìn thấy hai cái lồng sắt treo cao trên hồ dung nham trước mắt này.

- Chiếc lồng bên tay trái ngươi là người ngươi đang cần.... Còn chiếc lồng bên phải ngươi là người ngươi đang tìm....

Quỷ vương cố ý nói mập mờ nước đôi, rất đắc ý quan sát biểu cảm trên khuôn mặt hắn từ một nơi nào đó.

Thấy hắn chỉ nhíu mày im lặng, lão tiếp tục nói:

- Vẫn không nghĩ ra? Được! Vậy ta cho ngươi một gợi ý....

"Phập!"

Lão vừa dứt lời, một mũi tên không biết từ đầu phóng vụt đến, cắm lên vách tường bên phải hắn.

Trong mắt Sasuke vốn là lạnh nhạt, nhưng khi chạm đến vật được buộc ở trên mũi tên, vẻ lạnh nhạt đó đã hoàn toàn thành nét kinh ngạc....

Hắn nhanh lấy vật được buộc trên mũi tên ra, chăm chú nhìn nó, trong mắt bỗng toát lên vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Lọn tóc này.... là của Sakura. Trên đời này, ngoài nàng ra, không ai còn có màu tóc là hồng phấn cả. Nói như vậy, nàng.... đang ở đây....

Nắm chặt lọn tóc trong tay, hắn nói với giọng không cho phép cự tuyệt.

- Giao nàng ra đây!

Tiếng cười của Quỷ vương tiếp tục vang vọng trong động.

- Hoả vương, ta có chút thắc mắc. Ngươi là muốn ta giao người nào?- Cả hai!

- Ha ha ha....!!! Ngươi tham lam hơn ta tưởng, một lúc muốn hai tay ôm hai mỹ nhân à? Không được! Không được!

- Ngươi muốn gì? - hắn tức giận nghiến răng kèn kẹt.

- Hừm....! Mừng ngươi sống sót vào đến tận đây, ta sẽ tốt bụng "tặng" lại cho ngươi chỉ "một" người.

Thấy Sasuke muốn mở miệng phản bác, Quỷ vương lập tức chặn lời, giọng uy nghiêm không còn chút đùa giỡn ban nãy.

- Cả hai nàng đều là kẻ xâm nhập vào nơi ở của Quỷ tộc chúng ta, theo luật thì phải thả vào dung nham, giết không tha. Nay, ta đã hết sức nhân nhượng với các ngươi, tha mạng cho một người rồi. Đừng để ta thay đổi quyết định!

Sắc mặt hắn trầm xuống.

- Thế này đi, ta sẽ để cho ngươi lựa chọn. Ngươi có 1 phút suy nghĩ xem sẽ cứu ai. Bên phải là người ngươi..... đã từng yêu, ít nhất theo tin đồn ta nghe được là thế. Còn bên trái, là người ngươi hiện đang yêu. Ngươi..... sẽ chọn ai???

Chọn ai???

Hắn nên chọn ai???

Một bên là người con gái hắn yêu sâu đậm, người hắn đã không ít lần phụ bạc. Một bên lại là kẻ hắn căm thù, nhưng ả lại giữ bí mật trọng đại về gia đình hắn.

Giữa gia đình và người yêu, hắn nên chọn ai???

Nếu Sakura biết được suy nghĩ của hắn, rằng một bên là nàng, một bên là gia đình, nàng sẽ bảo hắn chọn gia đình, nàng nguyện tha thứ cho hắn. Nhưng..... nàng lại không biết điều đó.....

Ở trong lồng sắt bên phải, trái tim người con gái nằm bất lực trên nền sắt đang không ngừng đập liên hồi. Hồi hộp, lo sợ bao phủ trong đôi mắt nàng. Giữa hai người, một người đã là quá khứ, nàng và một người đang ở hiện tại, là Karin, hắn sẽ chọn ai???

Nàng yêu hắn nhiều như vậy, tình yêu của hắn đối với nàng có thể vượt qua của hắn với Karin không?

Lúc này, những kí ức hạnh phúc bên hắn là thứ duy nhất duy trì ngọn lửa hy vọng trong nàng.

Qua bao nhiêu thử thách, đây chính là giây phút quyết định, nàng chiếm vị trí nào trong trái tim hắn?

- Ta chọn..... lồng bên trái.....

"Ruỳnh!"

Lời nói của hắn tựa như sét đánh ngang tai nàng.

Làm ơn..... Ai đó nói với nàng đó chỉ là lời nói đùa đi.....

- Ta chọn lồng bên trái - hắn dõng dạc nhắc lại.

Không! Không! Đây không phải sự thật!

Không phải!!!

Nước mắt như mưa liên tục trào ra, thấm ướt cả một mảng tóc. Tia hy vọng trong mắt đã bị dập nát không còn một mảnh.Trái tim vốn đã rạn vỡ nay đã hoàn toàn bị nghiền nát.....

Quỷ vương như không tin vào tai mình, trước khi hắn nhảy đến lồng đã đánh tiếng ngăn lại.

- Khoan đã!!!

Hắn dừng động tác lại.

- Ngươi chắc chắn chứ?

Ta chắc chắn không? Không hề!

Để ra được quyết định này, hắn đã phải nén khổ sở thế nào? Bàn tay nắm chặt đến mức bật máu. Đi ngược lại với trái tim mình đâu có dễ. Hắn yêu, rất yêu nàng, nàng cũng như gia đình của hắn, nhưng cho dù cố gắng thế nào, hắn không thể không chọn người thân thực sự của hắn.

Cách duy nhất để hắn ra chọn lựa này là ép buộc lí trí lẫn trái tim suy nghĩ rằng, nàng..... không đáng để làm gia đình hắn.....

- Ta chắc chắn!

Quỷ vương vẫn không tin nổi, gặng nói.

- Tốt nhất là ngươi nên nghĩ lại cho kỹ đi. Ta biết ngươi không phải kẻ có mới nới cũ, ta đã nghe rất nhiều câu chuyện của ngươi với Thánh nữ rồi. Không lẽ ngươi sẵn sàng mặc nàng chết như vậy?

- Ta đã nói rồi, ta không yêu nàng ta. Người ta yêu là Karin, công chúa Lôi quốc. Sống chết của nàng ta có liên quan gì tới ta - hắn phẫn nộ gầm lên. Nói như vậy không phải vì hắn thực Karin, mà là hắn không muốn để lời nói của Quỷ vương làm lung lay lí trí của mình.

Dứt lời, hắn nhún mình nhảy lên lồng bên trái, mở cổng rồi ôm lấy Karin, hoàn toàn không thèm liếc mắt nhìn lấy người con gái nằm bên kia tí nào.

Từng câu chữ, hành động của hắn như muôn vàn lưỡi dao không ngừng lao vào đâm nàng, cả người đau đớn, nhất là trái tim đã chỉ còn lại là mảnh vụn. Đau, đau đến bật máu.

Dòng máu đỏ tươi chảy từ khoé miệng nàng lăn xuống, hoà với dòng nước mắt mặn chát thấm trên tóc.

Hy vọng? Mong chờ? Nàng chờ cái gì chứ? Bao lâu nay thứ nàng chờ mong, thậm chí sẵn sàng từ bỏ gia đình vì nó, chỉ là sự phản bội này sao? Sống chết của nàng không đáng để hắn để trong mắt ư?

Rốt cuộc, thực ra nàng là cái gì đối với hắn? Cho nàng nghe câu trả lời đi....

Từ một nơi nào đó, Quỷ vương có thể đọc được suy nghĩ, nghi vấn trong mắt nàng. Đối với đau đớn trong đôi mắt kia, là Quỷ như lão cũng không khỏi thấy đồng cảm, thương tiếc. Lão muốn giúp nàng, thay nàng tìm lời giải đáp.

Trước khi hắn nhảy khỏi lồng, cũng là kết án tử với Sakura, lão gặng hỏi.

- Đối với ngươi..... Nàng là gì?

Chịu đựng đau đớn, dằn vặt, khắc chế tiếng gào thét thay đổi quyết định trong tim, hắn lạnh lùng nói ra bốn chữ quen thuộc.

- Chẳng là gì cả.

Giả dối, từ trước đến giờ đều là giả dối..... Uchiha Sasuke..... Chưa từng yêu nàng.....

Hắn không yêu nàng..... sẽ không bao giờ yêu nàng.....

Nước mắt vốn đang lăn thành dòng bỗng nhiên ngừng lại.... Nước mắt đã cạn rồi, không còn gì để nuối tiếc đoạn tình chưa từng tồn tại này nữa.....Nhắm mắt lại, nàng chờ Thần chết đến đưa nàng rời khỏi cái thế giới bội bạc không tình nghĩa này.....

Ngay khi hắn bế theo "sự lựa chọn" được cho là đúng đắn của hắn, nhảy khỏi lồng cũng là lúc chiếc lồng bên kia mang theo người con gái đã mất hết hy vọng, niềm tin vào cuộc sống, lao xuống hồ dung nham sôi bỏng đến bốc lửa.

"TÙMMM!!!!"

Tiếng dòng dung nham đón lấy và nuốt trọn một sinh mệnh xuống tận đáy hồ vang lên đồng thời khi hắn chạm chân đến vách đá.

Hắn cố gắng kìm nén bản thân không quay đầu lại, giữ bản thân không theo nàng mà nhảy xuống dòng dung nham kia.

< nếu="" như....="" có="" một="" ngày....="" số="" phận="" của="" ta="" là="" phải....="" chết....="" chàng="" sẽ="" làm="" thế="">

Nếu như vậy thì ta sẽ tự sát đi theo nàng... Nơi nào có nàng thì đó là nơi ta thuộc về, cho dù có là địa ngục hay thiên đường đi nữa cũng như nhau cả thôi.... >

Từng dòng kí ức, lời nói của hắn ùa về bên tai. Cắn chặt răng, hắn chỉ có thể tự nhủ rằng, lựa chọn của hắn là đúng, là đúng..... Hắn không hối hận, tuyệt không hối hận.....

Nhưng..... Có thật là đúng? Có thật là không hối hận?

- Đồ khốn!!!

"Rầm!!!"

Naruto kích động lao đến đấm người vừa bước ra khỏi hang. Đặc biệt, khi nhìn thấy trên "thứ" trên tay hắn, y càng thêm giận dữ dồn hết lực tung một quyền vào mặt Sasuke.

Sasuke bị đấm văng ra va vào vách núi. Karin trên tay hắn cũng bị văng ra xa đâu đó!

Nhìn thấy hành động của Naruto, mọi người đứng xung quanh không ai có ý định ngăn cản, cứ đứng nguyên đấy, im lặng không nói gì.

Cảm thấy chưa đủ, Naruto lao đến, xách cổ áo hắn lên, vung tay giáng một quả đấm nữa xuống.

Sasuke bị đánh văng ra, lăn trên mặt đất đá thô ráp.

- Khụ khụ....

Hắn gượng chống tay ngồi dậy, phun ra vài ngụm máu lên đất. Hắn cứ chống tay ngồi đó, mặc cho Naruto trút giận, hoàn toàn không có ý định đánh trả bởi..... hắn không có tư cách....

- Đủ rồi! Naruto!

Thấy y còn muốn đánh nữa, Kakashi lên tiếng ngăn lại.

Y tiến đến, cúi xuống, xách cổ áo hắn nâng lên, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Cậu không có tư cách yêu nàng ấy! Cậu thậm chí còn không có tư cách để làm một vị vua, một người em trai! Thật là một nỗi nhục khi Itachi có người em như cậu!!!

- CÂM MIỆNG!!!

Y có thể xúc phạm hắn nhưng không được động đến Itachi!

Tức giận, hắn đẩy mạnh Naruto ra, con mắt hằn lên tơ máu trừng về phía y.

- Tôi không chọn sai! Tôi chọn gia đình mình!

- Đúng là về phía cậu thì không sai, nhưng cậu đã bao giờ thử đứng về phía Sakura chưa? Đặt trong hoàn cảnh đó, nếu cậu là Sakura thì cậu sẽ cảm thấy thế nào KHI BỊ CHÍNH NGƯỜI MÌNH YÊU VỨT BỎ??? BỊ CHÍNH NGƯỜI MÌNH YÊU PHẢN BỘI LẠI???

Lời vạch tội của Naruto như một liều thuốc thức tỉnh lí trí của hắn. Đúng..... Hắn đã quá vô tâm mà không nghĩ tới rằng hành động của mình đã gây hiểu lầm lớn thế nào? Trong con mắt nàng, người hắn yêu là Karin, còn nàng..... "chẳng là gì cả" đối với hắn.....

Nhưng, một phần cố chấp vẫn khẳng định rằng hắn là đúng, hắn không sai!

- Itachi dẫu gì cũng đã.... biến mất được 10 năm rồi, chuyện đó cũng đã là quá khứ rồi. Nếu huynh ấy còn sống thì ắt hẳn phải có một lí do mới không thể quay trở lại, cậu còn lạ gì huynh ấy sao?

-.....

- Tôi biết quãng thời gian đó cậu sống không bằng chết, nhưng..... thử nghĩ xem từ khi nàng xuất hiện thì cuộc sống của cậu như thế nào?

10 năm, hắn sống trong hận thù, bóng tối, bị bóng đêm của quá khứ bao trùm. Nhưng, từ khi nàng xuất hiện, hắn dần quên đi hận thù. Nàng là ánh sáng xua tan đi bóng đêm giam giữ hắn, xua đi đau đớn, tang tóc của một con người bất hạnh..... quên đi cả nỗi đau mất gia đình.....

Trừng lớn mắt kinh ngạc trước suy nghĩ của mình. Kể từ lúc nào.... hắn đã coi nàng là gia đình của mình? Còn hơn cả người huynh ruột của hắn....

Hắn đã chọn sai rồi..... Một sai lầm không thể sửa.....

Đáng tiếc, đến lúc này hắn mới nhận ra được điều đó....

Chết tiệt!

Giờ ngươi mới thấy được vị trí của nàng trong tim ngươi lớn như thế nào, phải không? Ngươi đã sống đến 10 năm gắng chịu đựng nỗi đau mất người thân không phải sao? Chịu tiếp thêm nhiều năm nữa đã là gì?

Kể cả khi đại huynh có thật quay trở lại cũng chỉ vui thêm, mà không quay trở lại thì cũng chẳng có gì thay đổi cả?

Bây giờ hắn mới nhận ra rằng mất đi nàng.... còn đáng sợ hơn việc moi tim mình ra. Sẽ còn thống khổ hơn khi hắn tự nhận ra rằng bản thân chính là kẻ bóp nát đi trái tim đó..... Không ai hại hắn cả, là hắn tự hại mình, là hắn tự chọn sa vào bẫy của kẻ thù.....

Hắn mới là kẻ đáng chết, là kẻ nên ở trong cái lồng rơi xuống đó, không phải nàng.....

Dù lúc này, kể cả khi hắn thừa nhận mọi lỗi lầm, mọi suy nghĩ, lời nói, hành động cay độc trong quá khứ và hiện tại cũng không thay đổi được gì hết. Nàng..... đã chết.....

Naruto vốn muốn nói thêm rằng việc Karin biết Itachi ở đâu có thể là cái bẫy. Sau tất cả mọi chuyện, cái bẫy này là nhằm vào cả hai người, một mũi tên trúng hai đích..... Nhưng có vẻ như hắn đã tự nhận ra được rồi....

Nhếch mép, y cười chua xót, giễu cợt.

- Sao? Hối hận rồi phải không? Cũng đã muộn rồi.... Giờ cậu hãy cố mà sống nốt phần đời còn với suy nghĩ rằng kẻ đẩy người mình yêu vào chỗ chết không ai khác là CHÍNH CẬU đi!

Dứt lời, Naruto xoay người bỏ đi khỏi đây. Còn ở lại nơi này, không biết y có kiềm chế nổi mà giết người không nữa.

Mọi người cũng lần lượt bỏ đi, mặc lại người vẫn đang quỳ trên đất đấy. Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, giờ thì cứ để "cái chết" của Sakura cho cậu ta hoàn toàn thức tỉnh đi!

Mà đằng nào thì họ ở đây cũng chẳng còn việc gì nữa. Liếc mắt sang nhìn nơi Karin văng ban nãy lúc này đã trống trơn, Kakashi khẽ nhíu mày....

'Sóng gió.... vẫn sẽ còn tiếp tục....'

60. Chương 57: Pha Lê Cầu Vồng

4 tháng sau.

Đã 4 tháng kể từ ngày Hoả vương "vĩ đại" đưa ra quyết định sai lầm nhất đời mình và trong quãng thời gian này, hắn đang dần phải trả giá cho sai lầm vĩnh viễn không thể sửa đó.

Mỗi đêm khi nhắm mắt lại, sẽ có một bóng người quen thuộc với mái tóc màu hồng, nàng sẽ hiện ra trước mắt hắn. Không phải là bộ dạng vui vẻ, năng động như ngày xưa nữa, mà lộ một nét mặt u buồn, thống khổ, trầm tĩnh. Đôi mắt lục đã hoá đỏ khi nào cũng ngập tràn nước mắt. Nàng nhìn hắn trân trối, ngập đầy oán trách, hướng hắn không ngừng khóc hỏi:

"Tại sao?"

"Tại sao không chọn ta?"

"Tại sao lại vứt bỏ ta?"

"Tại sao lại đối xử với ta như vậy?"

"Tại sao....."

"Tại sao....."

.....

Muôn vàn câu hỏi "tại sao" nhưng hắn không trả lời câu nào. Nói chính xác hơn là hắn không thể trả lời. Mỗi khi hắn muốn cất tiếng nói với nàng rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, rằng hắn xin lỗi, hắn đã sai rồi thì cổ họng như bị đá chặn lại, không thể phát ra tiếng.....

Rồi dần dần bóng hình nàng cứ thế cách xa thật xa, mờ nhạt rồi cuối cùng trở nên vô hình. Hắn đã nhiều lần cố gắng đuổi theo bóng hình đó nhưng càng đuổi nàng càng xa rời khỏi hắn.....

Mỗi lần như vậy, hắn đang trong giấc ngủ đều bất thình lình thức dậy, cả người căng thẳng, mồ hôi lạnh đầy trán.

Ngày qua ngày, tình yêu, kí ức về nàng trở thành nỗi ám ảnh với hắn. Những giấc mơ không chỉ dừng lại ở những câu hỏi oán trách, mà còn là đoạn kí ức hắn phụ nàng được lặp lại.....

Ở Lễ hội Đông Xuân, hắn ra tay đánh nàng đến ho ra máu..... Hắn không tiếc lời vũ nhục nàng là loại gái lầu xanh..... Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt khinh rẻ, coi thường.....

Ở Đảo Quỷ, hắn nói mặc kệ sống chết của nàng..... nói những lời bội bạc, phụ lại tình yêu của nàng..... ôm trong tay người con gái khác, xoay người rời đi, mặc nàng rơi xuống dòng dung nham nóng bỏng.....

Đoạn kí ức này cứ lặp đi lặp lại như muốn nhắc hắn phải luôn nhớ đến sự thật rằng:

Kẻ xua đuổi nàng đi là chính hắn!

Kẻ đẩy nàng vào đường cùng là chính hắn!

Nhưng..... Hắn cũng không phải là hung thủ duy nhất.....

Sau cùng, tất cả mọi chuyện đều là cái bẫy của..... Orochimaru.....

Thù cũ thù mới chồng chất lên nhau. Bây giờ, lí do duy nhất giữ hắn còn sống đó chính là giết chết Orochimaru, trả thù cho gia tộc, trả thù cho nàng..... Rồi sau đó, hắn sẽ đi theo nàng, xuống Địa ngục chuộc lỗi với nàng.....

- Đây là nơi nghi lễ diễn ra!

Kakashi chỉ tay lên tấm bản đồ da đặt trên bàn.

Xung quanh, mọi người theo hướng chỉ tay nhìn theo, đồng loạt nhíu mày.

- Thầy chắc là nơi này chứ? - Tenten không tin hỏi lại.- Nhìn ta trông có giống nói đùa không?

- Không hẳn.... Nhưng mà thầy biết chúng ta không thể đến được nơi này mà....

- Phải đấy! Đây là núi Fuyu thuộc Tuyết quốc! - Ino đồng tình.

- Thì? - Kakashi vẫn bộ dạng thản nhiên, ung dung.

Ino có hơi bất mãn, không ngại gợi lại chuyện cũ.

- Từ sau.... ngày hôm đó, toàn bộ chúng ta chính thức trở thành kẻ thù xuyên quốc gia của cả Tuyết quốc và Băng quốc đấy! Cần em nói luôn là kẻ thù gặp kẻ thù thì phải làm gì không?

- Giết nhau à? - Kakashi hơi nhướn mày bình thản hỏi lại, hại Ino tức điên lên thiếu chút nữa là giết ông già này.

- Tất nhiên! Chẳng lẽ là bắt tay chào nhau chắc!??

- Nhưng nếu không đến ngăn cản, chẳng lẽ cứ ngồi im đây chờ nghi lễ hoàn thành rồi chết tập thể à? - Naruto nói.

- Biết là thế rồi! Thế nên bà mới đang định hỏi có cách nào ngăn được nghi lễ ngay và luôn mà không phải gián tiếp tìm đến cái chết không? - Ino liếc xéo Naruto một cái cảnh cáo không được chặn họng.

Neji từ đầu im lặng, bây giờ mới lên tiếng.

- Thầy có biết các vật tế để thực hiện nghi lễ đó không? Thứ gì cũng được, miễn sao thiếu nó thì nghi lễ không thể tiến hành nữa. Như vậy thì chúng ta chỉ việc đi tìm nó, bớt nguy hiểm hơn một chút.

- Hn.... Vật tế à? Ta có danh sách ngay đây!

Ông lấy ra một cuộn giấy da khác, trải ra phủ kín mặt bàn.

- Ặc! Sao nhiều thế này??? Nhìn qua cũng phải hơn trăm là ít! Thế này thì tra đến Tết à? - Naruto khóc không ra nước mắt.

- Đành chịu thôi! Đây là cách cuối rồi! Muốn sống thì chia nhau ra đọc đi! - Ino càu nhàu.

Và thế là mỗi người một góc, 5 người 5 cái ghế. Càng đọc, sắc mặt đa số càng thêm đen.

Đầu tiên, chữ xấu không tả nổi. Chính xác đây không phải tra mà là ngồi dịch thì đúng hơn. Đã vậy, toàn mấy cái thứ khỉ gió gì như là: nước tiểu ruồi, nước biển ở độ sâu 800m, sao biển 6 cánh (WTF???), mồ hôi nàng tiên cá? Răng rùa? Đùa à, rùa hiện nay làm gì có răng? Chẳng lẽ quay về thời cổ đại chắc, hay là trồng răng cho rùa?

Và còn rất nhiều thứ quái đản, dị hợm khác.....

Chỉ riêng có Tenten may mắn đọc trúng phần bình thường nhất, hầu như chỉ là các loại đá, ngọc quý, toàn hàng hiếm..... Cuối cùng, sau 10 phút tìm kiếm, Tenten là người đầu tiên reo lên mừng rỡ....

- A! Tìm ra rồi!

- Đâu? Đâu? Cái gì??? - mọi người tụm vào hỏi.

Tenten chỉ vào thứ nàng đọc được, khẳng định.

- Tớ có thể đảm bảo rằng đây là vật bọn chúng còn thiếu và sẽ chỉ có thể tìm ra ở đây thôi!

- Làm sao mà cậu biết được? Nhỡ đâu ở nơi khác bọn chúng đã tìm ra thì sao? - Ino hỏi.Tenten tự tin khẳng định lại lần nữa.

- Tớ cam đoan rằng bọn chúng thiếu thứ này vì trên thế giới này chỉ còn tồn tại duy nhất một vật như vậy! Và tớ..... là người sở hữu thứ độc nhất vô nhị này!

Trong màn đêm thanh vắng, ảm đạm. Đã bốn tháng trôi qua, cảnh vật nơi phía Bắc Hoả quốc này vẫn không thay đổi. Nếu có cũng chỉ là khoác trên mình một màu sắc u ám, buồn rầu.

Từ sau khi Sakura..... ra đi, mọi người không ai có ý định quay về kinh thành Konoha cả, đặc biệt là Sasuke. Bởi đó là nơi lưu giữ những kỉ niệm đẹp nhất giữa bọn họ, cũng là nơi khởi nguồn lên mọi bi kịch, biến cố hôm nay, mà tất cả đều do hắn. Hắn đã hạ quyết định, chừng nào chưa trả thù được cho Sakura, hắn sẽ không quay về nơi đó. Vậy nên, Shikamaru phải quay về Konoha trông coi, xử lí mọi việc.

Trên bầu trời đêm u ám không có lấy một ánh sao sáng nhỏ kia, từng đám mây đen kéo đến, dần dần che khuất vầng trăng lưỡi liềm như báo hiệu cho một điều gì chẳng lành sắp xảy ra.....

.....

"A.... Xoẹt!"

Một âm thanh sắc bén nhỏ khẽ vang lên, nhỏ đến mức chỉ như tiếng gió hơi thổi qua.....

Một bóng đen im hơi lặng tiếng, khéo léo vượt qua từng hàng lính canh giữ thành mà gần như không hề bị phát giác....

Ẩn mình trong bóng tối, bóng đen đó nhanh lẹ vượt qua đường phố hiu quạnh, tiến vào trong cung điện, nơi nghỉ ngơi của người hoàng thất.....

Lính canh cung điện dù lợi hại nhưng vẫn không đủ trình để nhận ra điều bất thường. Nhờ vậy, bóng đen này dễ dàng tiến đến khu phòng của..... quận chúa.....

Hơi dừng lại trước cửa, bóng đen ngước lên suy nghĩ gì đó, rồi khẽ nở nụ cười lạnh.

"Cạch!"

Bóng đen khép lại cửa sổ, xoay người đi thẳng đến hướng phòng cất giữ trang sức. Trong bóng tối, kỳ lạ là người này lại dễ dàng đi lại mà không va phải bất cứ vật nào, tựa như..... nơi này rất quen thuộc với người đó.....

Đứng giữa căn phòng rộng chứa đầy loại trang sức, đá quý lấp lánh với giá trị liên thành đầy hấp dẫn, cám dỗ, kẻ đó không mảy may quan tâm bởi đó không phải là thứ "hắn" cần.

"Hắn" lấy trong tay áo ra một túi vải nhỏ, mở ra đặt trên tay. Bên trong là thứ bột màu xanh lục không mùi không vị nhưng lại hơi lấp lánh ánh sáng.

Dưới lớp khăn che miệng, đôi môi khẽ mấp máy như đang đọc chú gì đó.

Bỗng, bột xanh trong túi lay động, một phần từ từ bay lên cao biến thành làn khói xanh nhỏ lấp lánh, bắt đầu di chuyển khắp phòng, len lỏi vào trong từng tủ trang sức, đá quý một.

Cất túi bột trên tay đi, "hắn" đưa mắt dõi theo từng di chuyển của làn khói.

Sau khi đã đi qua một loạt tủ, làn khói đột nhiên chuyển hướng ra phía cửa phòng, qua khe cửa len lỏi ra ngoài. "Hắn" tiếp tục đi theo làn khói, đến một kệ tủ trong thư phòng thì dừng lại.....Trên tủ, làn khói len qua kẽ nắp chui vào trong một chiếc bình men ngọc xanh lục. Bỗng nhiên, từ trong bình, xuyên qua kẽ nắp phát ra ánh sáng lấp lánh màu hồng.

'Tìm ra rồi!'

"Hắn" với tay muốn nhấc chiếc bình xuống. Ngay khi tay vừa chạm vào chiếc bình, làm nó hơi xê dịch khoảng 1mm, lập tức từ trên trần truyền xuống một tiếng "cạch".

"RẦM!!!"

Cả một chiếc lồng sắt nặng nề sập xuống ngay trước kệ tủ.

May mắn "hắn" đã sớm nhận ra tiếng động lạ và phản xạ tốt nên mới không phải ở trong kia.

Nhìn là biết chiếc lồng này cố ý được đặt ở đây để giam giữ kẻ đột nhập, nói cách khác, chiếc lồng này được chuẩn bị cho "hắn"! Nói như vậy thì.....

”Bùng.....Rầm!!!”

Xung quanh lập tức bừng sáng. Cửa mở toang ra, quân lính ồ ạt tràn vào!

Biết mình không còn nhiều thời gian, ”hắn” khẩn trương quay lại muốn lấy chiếc bình rồi giật mình phát hiện..... vị trí đặt chiếc bình ban nãy..... đã trống trơn.....

- Tìm thứ này à?

Kakashi ung dung bước, cầm trên tay là chiếc bình ban nãy.

”Chết tiệt!” ”Hắn” thầm mắng mình vì đã một giây sơ sẩy mà hỏng cả kế hoạch. Bây giờ chỉ còn nước cướp lại thôi!

- Đưa đây! - ”hắn” trầm giọng ra lệnh.

- Đưa cái gì cơ? - Kakashi một bộ ”ngây ngô” hỏi lại.

- Đưa cái bình.... - Tay ông mở chiếc bình ra, từ từ lấy vật giấu trong đó ra, giơ lên -..... Hay là cái này?

Trong tay ông lúc này là một viên pha lê hình thoi được mài giũa, chạm khắc tinh xảo. Đặc biệt, viên pha lê đó không trong suốt như những viên khác mà mang bảy sắc màu cầu vồng rực rỡ, lấp lánh hào quang. Viên pha lê thu hút sự chú ý của không ít binh lính xung quanh bởi vẻ lung linh, huyền ảo, rực rỡ, quyến rũ của nó. Không những vậy, những tầng màu sắc này không nằm im một chỗ mà dịch chuyển, đảo lộn vị trí trong viên pha lê theo hình xoáy, gợn sóng. Thật đúng là bảo vật kì lạ!

- Đưa ta pha lê cầu vồng! - ”Hắn” hơi bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của nó nhưng cũng nhanh lấy lại lý trí, thực hiện nhiệm vụ mình được giao.

Kakashi đang muốn giả ngu thêm một lúc nữa thì bị một người mới vừa vào giật lấy pha lê cầu vồng đang trên tay mình rồi chặn họng chen ngang.

- Tại sao ta phải đưa đồ của mình cho ngươi? - Tenten lạnh lùng nhìn ”hắn” nói, ý rất rõ ràng: Đồ của nàng đừng mơ nàng đưa cho.

Hiểu ý, ”Hắn” cũng không muốn lằng nhằng mất thì giờ nữa.

- Sẽ không còn là của ngươi bao lâu nữa đâu!

Dứt lời, ”hắn” dùng tốc độ xé gió lao đến phía Tenten xuất chiêu.

Tenten nàng cũng không phải loại tiểu thư liễu yếu đào tơ suốt ngày chỉ học có mấy cái cầm kỳ thi họa dở hơi, bệnh hoạn, rảnh nợ đấy! Nên nhớ, nàng cũng là tộc nhân Uchiha!

Không hoảng loạn, nàng nghiêng mình né đòn, lui ra sau. Sau khi đã đảm bảo viên pha lê cất giấu an toàn trong áo mình, nàng nhanh nhẹn rút thanh kiếm bên hông ra đỡ một kiếm của ”hắn”.

- Còn tuỳ xem ngươi lấy được không đã!

Tiếp sau đó là một loạt tiếng đao kiếm va vào nhau không ngớt. Chiêu thức và tốc độ của hai người phải gọi là siêu nhanh. Quân lính xung quanh phải nói là căng lòi mắt ra cũng không nhìn nổi, trong lòng không khỏi một phen phục sát đít quận chúa. Quận chúa không phải dạng vừa đâu!

Kakashi nhìn Tenten bây giờ và bồi hồi nhớ lại Tenten của 10 năm trước mà lòng không khỏi tự hào, vênh váo hất mặt như muốn nói:

’Đấy! Nhìn đồ đệ cưng của ta nó phải đẳng cấp như thế chứ!!!

Về phần Tenten, nàng không rảnh mà để ý đến vẻ mặt trầm trồ, thán phục của quân lính và vẻ vênh vênh của ông thầy. Tenten 80% tập trung vào trận đánh, 20% tập trung suy nghĩ đến căn phòng của mình. Từ đầu đến giờ nàng đều cẩn thận cố giảm mức thiệt hại về tài sản xuống thấp nhất nhưng mà hình như hơi khó! Ví dụ như bộ bàn trà cao cấp hàng hiệu đặt riêng của nàng đã bị nàng..... lỡ tay đập nát rồi.... Tiếp tục thế này thì ngày mai trải chiếu ngủ ngoài sân là cái chắc!

Vì thế, Tenten dần lui ra ngoài sân. Thế là cả hai đánh nhau từ trong phòng ra đến tít tận quảng trường duyệt binh. Đất vừa rộng vừa trống thế này đánh mới sướng! Tenten lúc này đã tập trung 99,9% vào trận đánh, 0,1% vào quan sát tình hình xung quanh, xem tên thích khách này còn đồng bọn không, đề phòng bị đánh lén.

Nếu ban nãy cả hai còn bất phân thắng bại thì bây giờ Tenten đã dồn gần như toàn lực làm "hắn" rơi vào thế yếu.

Phát hiện được sơ hở của "hắn", Tenten thay đổi hướng mũi kiếm sắc nhọn đâm thẳng đến cổ đối phương.

Nhận ra được mũi kiếm loé sáng muốn lấy mạng "hắn", "hắn" vội nghiêng người bật về sau né. Động tác dù nhanh, đủ để né được đòn chí mạng vào cổ nhưng vẫn không né khỏi bị mũi kiếm đâm sượt qua một bên má, tấm khăn đen che mặt bung ra.

Tenten cũng bật về sau thủ thế, quan sát đối phương.

"Hắn" lui về sau cúi gằm xuống, mũ áo rũ xuống không để ai nhìn thấy mặt, đưa một tay lên chạm nhẹ vào vết xước trên mặt. Nhìn vết máu trên tay, "hắn" hơi lắc đầu, nhếch môi.

Xem ra muốn lấy được pha lê cầu vồng thì chỉ còn một cách.....

Tenten vẫn chăm chú nhìn mái đầu đen đang cúi gằm của đối phương kia, không hề buông lỏng cảnh giác. Trong lòng nàng không khỏi tò mò, tên thích khách kia là ai? Rốt cuộc là kẻ nào mới có thể thông thạo địa hình cung điện như vậy?

Và, ngay phút giây "hắn" ngẩng đầu lên, ánh trăng mờ ảo hiện ra từ sau đám mây hắt lên từng góc cạnh của khuôn mặt hoàn mỹ ấy, mọi thắc mắc đã được giải đáp.....

- Ng.... Ngươi là.....

61. Chương 58: Trọng Thương

- Ng.... Ngươi là.....

Tenten một bộ dạng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm như không tin vào mắt mình. Sao có thể chứ?

Đằng nào cũng đã lộ rồi, che giấu thêm để làm gì nữa. "Hắn" đưa tay kéo mũ xuống, mái tóc đen nhánh xoã xuống trên vai dưới câu niệm chú dần ngả sang màu hồng phấn quen thuộc.....

- Mới có 4 tháng mà đã không nhận ra ta, phũ quá đi! - Sakura mở miệng châm chọc.

Không chỉ riêng Tenten mà một tốp binh sĩ xung quanh, 20 người được đặc biệt chọn cho nhiệm vụ lần này, đồng loạt há hốc mồm khó tin. Không phải tin đồn là Thánh nữ đã qua đời rồi sao? Tất cả đều rơi vào trạng thái không thể ngạc nhiên, sững sờ hơn được nữa, chỉ trừ..... Kakashi. Bởi từ đầu đến giờ, lông mày ông không ngừng chau lại..... Vậy là những gì ông đoán đã đúng.....

- C..... Cậu còn sống? - Tenten vẫn chưa hết kinh ngạc, ngờ hỏi lại.

- Tất nhiên là ta còn sống..... Nhưng không phải là nhờ các ngươi! - đôi mắt đỏ ngầu bắn ra tia sát khí.

Tenten đương nhiên hiểu Sakura đang ngụ ý cái gì, trong đôi mắt loé lên tia áy náy, mở miệng muốn giải thích.

- Về chuyện đó..... Không phải như cậu nghĩ đâu.... Thực ra....

- Nói nhảm đủ rồi! - Như biết Tenten lai định nói cái gì là "hiểu lầm" hay bất cứ giải thích gì cho chuyện ngày hôm đó, Sakura càng thêm tức giận, quát - Nhiệm vụ của ta hôm nay đến đây không phải là nghe bất cứ lời lừa bịp nào cả! Giao viên pha lê cầu vồng ra đây!!!

Nhắc tới viên pha lê cầu vồng, lý trí Tenten dần được đánh thức khỏi áy náy, mặc cảm tội lỗi ban nãy.

'Tỉnh lại đi! Cậu ấy không còn là Sakura của ngày xưa nữa! Cậu ấy.... đã thay đổi rồi!' Tự nhắc nhở bản thân, nàng ngước lên nhìn thẳng vào con mắt đỏ như máu kia, lòng càng thêm khẳng định.

'Đúng, đó không phải là Sakura bạn mày nữa, đó là..... kẻ địch của mày!'

- Không! Tớ sẽ không đưa! - Nàng thẳng thừng cự tuyệt.

- Ta cho cậu cơ hội cuối. Đưa viên pha lê đây!

- Không! - Tenten quyết không thay đổi câu trả lời.

Nở một nụ cười lạnh đến rợn tóc gáy, Sakura trầm giọng nói.

- Vậy thì đừng trách ta ác!

Lời vừa dứt, đã thấy Sakura lặng lẽ dịch chuyển ra sau lưng Tenten, trên tay là một quả cầu đỏ, bất ngờ đánh úp xuống sau lưng Tenten.

- Cẩn thận!!! - Kakashi hoảng hốt lớn tiếng hô lên với Tenten.

Bản thân Tenten nàng cũng cảm nhận được nguy hiểm sau lưng, dùng tốc độ nhanh nhất xoay người lại, đồng thời dồn hết sức mạnh vào quả cầu vàng đang hình thành trên tay, hướng đến quả cầu đỏ kia.

"BÙMMMM!!!!!"

Hai nguồn pháp thuật va chạm nhau, gây nên vụ nổ lớn (lợn nổ vú), loé sáng cả một vùng trời. Lực đẩy từ nó cũng đánh văng hai người bay ngược lại ra sau.Có điều..... Pháp thuật của Sakura mạnh hơn Tenten một cách rõ rệt. Bằng chứng là Sakura chỉ bị đẩy lùi lại có 2-3m, còn Tenten lại bị văng ra xa những 10-12m. Trong khi đó, Sakura mới chỉ dùng 1/10 năng lực, còn Tenten đã gần như dồn đến 9/10 năng lực.....Thắng thua đã rõ ràng.

Tenten sau khi đã giữ thăng bằng sau vụ va chạm, nàng vẫn quật cường nhìn Sakura, quát:

- Cậu đã thắng rồi, giờ thì muốn làm gì nữa? Nên nhớ, có chết tớ cũng không giao viên pha lê ra!!!

Sakura không vì thái độ của Tenten mà cáu, trái lại, nàng lại nhếch môi cười quỷ dị.

- Ta nghĩ việc đó không cần thiết nữa rồi!

Nói rồi, nàng mở bàn tay phải đang nắm chặt ra, một thứ ánh sáng bảy màu rực rỡ tỏa ra bốn phía.

Nhìn viên pha lê đang tỏa hào quang lung linh, sáng chói kia, không chỉ Tenten, Kakashi mà cả những người vừa xuất hiện vì tiếng nổ lớn ban nãy: Naruto, Ino và Neji đồng thời kinh hãi.

'Thôi xong rồi!'

Riêng Tenten phải gọi là ngạc nhiên, phát sốc đến mức trợn mắt há hốc mồm ra. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi có vài giây mà cậu ấy cũng lấy được, thần trộm chắc?

Chống chịu cảm giác khó chịu trong người, nàng nhún người muốn phóng đến đoạt lại viên pha lê thì bị lời khuyên thản nhiên của Sakura chặn lại.

- Đừng cố mà dồn lực muốn đến đoạt lại nó nữa! Nếu ta là ngươi, ta tốt nhất là nên ngồi đấy nghỉ ngơi rồi đi tìm thái y trị thương đấy!

- Cậu.... Hộc.....

Khó chịu trong người lập tức được thay thế bằng đau nhức ở ngực, rồi lan đến chân tay. Tenten vô lực khuỵu xuống đất, máu trong miệng không ngừng trào ra như nước lũ.

- Tenten!

Mọi người hốt hoảng chạy tới, nhanh nhất và lo nhất là Neji. Hắn quỳ xuống, để nàng tựa vào vai mình, tay không ngừng lau máu ở miệng nàng, mặc cho y phục trắng của mình bị máu, bùn đất vấy bẩn.

- Mau đi truyền thái y! NHANH!!! - Ino thét lớn với tốp binh lính đang đứng đờ ra đấy.

Bị thét, bọn chúng cuống cuồng chạy vội đi, vì biết đằng nào ở đây cũng không bắt nổi "thích khách" kia đâu nên kéo nhau cả hội đi gọi thái y. Thương thế của quận chúa bây giờ là quan trọng nhất!

Nhìn người con gái sắc mặt bệch, ngất lịm đi trong vòng tay hắn, nét mặt còn nhăn lại vì đau, Neji không khỏi hoảng sợ, sốt ruột cho nàng, đồng thời tức giận hướng đến Sakura vẫn đứng chiễm chệ kia, quát:

- Tenten trước giờ chưa từng đắc tội với cô, lại một lòng quan tâm giúp đỡ cô, sao cô có thể độc ác như vậy!?

- Đâu phải do ta mà cô ta thành ra như vậy! - nàng thờ ơ nói - Cô ta bị nội thương do khi nãy xuất chiêu không đủ sức chống lại ta. Kết quả là sức mạnh của chính mình bật ngược lại thân thể, tổn thương bên trong cơ thể.

- Nếu không phải cô đột nhiên tấn công, nàng sao có thể thành ra thế này!? - hắn lớn tiếng gào lên đầy phẫn nộ.- Ta đã cho cô ta cơ hội, là cô ta không chịu giao viên pha lê ra. Ta ra tay như thế đã là nhân từ lắm rồi! - Sakura vô tình nói.

- Cô....!

- Ta không rảnh ở đây nữa! Nể tình bằng hữu trước đây, ta cho các người lời khuyên. Cô ta hiện đang bị thương khá nặng. Nếu muốn cô ta còn sống lành lặn thì nên đi tìm Haruka đi, may ra còn kịp!

Nói rồi, không để bọn họ có cơ hội trả lời, nàng đã chắp tay niệm chú, cơ thể biến thành muôn vàn cánh hoa anh đào đỏ, tan vào trong gió.

- CÁC NGƯƠI NÓI GÌ!???

Trong thư phòng vọng ra tiếng gầm giận dữ, chỉ cần đứng ngoài nghe thôi cũng thấy sợ rồi chứ đừng nói là trực tiếp đối mặt với cái người phát ra âm thanh đấy.

Quỳ trên thảm, người lính không khỏi tuôn mồ hôi lạnh, chân tay run lẩy bẩy.

- Dạ.... Kh.... Khởi bẩm hoàng thượng.... Qu.... Quận chúa bị thích.... thích khách đánh bị thương nặng.... H.... Hiện đang hôn mê....

"RẦM!!!"

Sasuke phẫn nộ đập mạnh tay xuống bàn, trừng mắt, quát:

- Tại sao lại để quận chúa bị thương!? Các ngươi làm lính canh để ngắm chắc mà không phát hiện ra thích khách, bảo vệ quận chúa!?

- D.... Dạ bởi vì.... Vì ng.... người đó l.... Là... là.....

Tên lính muốn nói ra đó là Thánh nữ, đúng lúc đó, cửa bị đẩy ra, một người tóc bạc đi vào.

- Nếu có thời gian ở đây quát mắng hạ nhân, chi bằng đi xem con bé thế nào rồi đi! - Kakashi nói lảng sang vấn đề khác, hơi liếc mắt ra hiệu với tên lính.

Hành động nho nhỏ này của Kakashi lọt vào mắt Sasuke. Hắn tuy hơi nghi ngờ nhưng cũng không kháng nghị gì, thuận theo lời thầy.

.....

Đến phòng của Tenten, nhìn khuôn mặt yếu ớt, xanh xao của người nằm trên giường mà hắn không khỏi đau lòng. Không đau lòng sao được, đó là muội muội ruột thịt của hắn, cùng hắn lớn lên đến nay, là đứa em gái hắn hết mực yêu thương. Nay nhìn nó thành ra thế này, hắn không khỏi tức giận đến phẫn nộ. Nếu để hắn biết kẻ nào hại muội muội hắn thành ra thế này, hắn nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết!

Chỉ là.... hắn không biết rằng.... mình đã làm điều đó từ 4 tháng trước rồi.....

- Quận chúa thế nào rồi? - hắn lạnh giọng hỏi thái y đang quỳ dưới đất, mắt vẫn không rời khỏi Tenten.

- Khởi bẩm hoàng thượng, quận chúa bị nội thương nặng. May mà nhờ có Haruka-sama ra tay kịp thời mới chữa khỏi được. Hiện quận chúa đã không còn gì đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một tháng là khoẻ lại.

- Hn.... Tất cả lui xuống đi....

- Vâng!

Tất cả cung nữ, lính gác trong phòng đóng cửa lui xuống, chỉ còn lại có Neji vẫn luôn túc trực bên giường Tenten không rời nửa bước, Ino, Kakashi vẫn đứng đó.

- Là kẻ nào? - Sasuke lạnh giọng hướng hai người đang đứng kia hỏi.

- Một người cậu không cần biết! - Ino không nhanh không chậm trả lời.

Nhận được câu trả lời không vừa lòng, hắn híp mắt nguy hiểm, cả người tỏa ra hàn khí áp bức, đe doạ.

- Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của ta!

Hiển nhiên lời đe dọa của hắn một chút cũng không làm Ino nàng sợ, trái lại còn cảm thấy cục tức đang ngày một lớn. Đang muốn mở miệng gắt thì bị Kakashi bên cạnh ngăn lại.

- Nếu biết đó là ai thì em sẽ làm gì?

- Làm hắn sống không bằng chết, rồi giết hắn! - hắn tuyệt tình trả lời, đáp lại là nụ cười giễu cợt, chế nhạo của Ino.

- Thế thì tôi nghĩ cậu càng không cần biết đâu....

- Ý gì?

- Không nhớ sao? Những điều mà cậu muốn làm với kẻ hại Tenten, tất cả.... cậu đều đã làm hết rồi, rất nhiều lần là đằng khác!

Sasuke híp mắt suy nghĩ, kẻ hắn đã làm cho sống không bằng chết nhiều lần, kẻ hắn tự tay giết chết....

Bỗng, một bóng hình loé lên trong tâm trí hắn.... một bóng hình mà đến chết hắn cũng không thể và không được phép quên....

Con mắt trừng lớn mang theo đầy những kinh ngạc cùng vui mừng, khẩn trương hỏi:

- Nàng.... còn sống?

Ino hiểu được ngụ ý của hắn, cũng đọc được vui mừng trong mắt hắn, lần nữa mỉa:

- Đúng là cậu ấy còn sống.... Nhưng....

Nghe được đoạn đầu, lòng hắn không khỏi được vui mừng sưởi ấm. Chỉ là.... chữ "Nhưng" cùng nửa câu sau đã gần như đập nát cái sự vui mừng, ấm áp hiếm có đó....

-..... Đó chỉ là về thể xác, còn tâm hồn.... thì đã chết trong ngọn núi lửa đó từ 4 tháng trước rồi!

Tâm hắn như treo ngược lên, kìm nén hoảng sợ mà hỏi lại.

- Cậu nói thế là sao?

- Tôi nói như vậy, cậu phải là người hiểu rõ nhất chứ! Không nhìn bằng chứng xác thực ngay trước mắt cậu sao? - Ino vừa nói vừa liếc nhìn về phía Tenten trên giường.

Theo tầm mắt Ino, hắn nhìn lại sắc mặt người trên giường, xanh xao, trắng bệch như người chết, chứng tỏ bị thương nghiêm trọng.

- Đến cả Tenten, bạn thân nhất của Sakura mà cậu ấy còn dám ra tay thành ra như vậy. Điều gì khiến cậu nghĩ Sakura bây giờ còn là Sakura thiện lương của ngày xưa!?

Sasuke không nói gì, cụp mắt xuống, rơi vào trong trầm tư.

Đúng là hắn đến chết cũng không ngờ Sakura lại hại Tenten thành thế này. Trong khi đó, Tenten là người luôn quan tâm, chân thành giúp đỡ nàng. Cái này không phải nàng không biết mà còn làm như vậy!

Không thể được! Nhất định còn có khúc mắc gì đó, hắn phải tìm nàng hỏi rõ.

Nhận ra ý định của Sasuke, Kakashi bây giờ mới lên tiếng.

- Nếu như em không tin, ta có thể giúp em gặp nàng để tìm rõ lời giải đáp!

- Được! Bằng cách nào? - hắn không do dự đồng ý.

- Trên một vật Sakura đến để lấy, ta đã yểm một câu thần chú định vị trên đó. Muốn tìm không phải là không có khả năng.

- Em muốn đi! - hắn khẳng định,

Kakashi hơi cau mày, trầm giọng nói:

- Ta sẽ giúp. Có điều.... ta chỉ muốn nhắc nhở em....

Hắn nghiêm túc lắng nghe.

- Nhớ kỹ, Haruno Sakura không còn như trước đây nữa đâu, nó.... sẽ không từ thủ đoạn.... để giết em! Cẩn thận!

62. Chương 59: Giết Chết Tình Yêu

Đêm khuya thanh vắng, tĩnh lặng. Trên bầu trời tối đen không có lấy một tia sáng, chỉ toàn những bóng mây đen lượn lờ cuốn theo chiều gió. Thời điểm này đã là cuối xuân nhưng thật kì lạ, tiết trời lại lạnh lẽo, u ám đến kì là, không mang một chút ấm áp nào của mùa xuân. Muôn hoa đáng lẽ lúc này phải khoe sắc rực rỡ, cây cối đâm chồi nảy lộc nhưng gần như một mùa xuân đã sắp trôi qua mà khắp mọi miền trên địa cầu, không có lấy bất kì một bông hoa nào nở rộ, không có lấy một chồi non nhú mầm, cây cối xơ xác, khẳng khiu như trong mùa đông.....

Tựa như..... mùa xuân đã chết rồi.....

Giữa một khu rừng héo hắt, không sức sống, có một cây hoa anh đào đứng sừng sững trên bãi đất trống quen thuộc. (Cái cây ở

Vẫn là nơi này, có điều cảnh vật đã đổi thay. Xung quanh không còn là cánh rừng xanh tốt, xum xuê nữa mà đã gần như trở thành cánh rừng chết. Cây hoa anh đào xanh tốt chi chít lá kia nay cũng đã trụi sạch lá. Chỉ còn lại bông hoa độc nhất vô nhị vẫn kiên cường trên cành cây kia. Có điều, sẽ còn kiên cường được bao lâu khi mà một bông hoa chỉ còn sót lại có đúng 1 cánh hoa bám trụ trên đài hoa?

Câu trả lời là, sẽ không còn bao lâu nữa đâu, nhất là khi người đó đã xuất hiện.....

Giữa bãi đất trống không đột nhiên xuất hiện một cột khói đỏ, kế đó là một bóng người hiện ra giữa làn khói đang dần tan.

Người đó không ai khác chính là Sakura, người được cho là đã chết trong dòng dung nham nóng tới hàng nghìn độ.

Nàng chậm rãi rảo bước tới bên cây hoa anh đào, áp bàn tay lên thân cây khô héo, sần sùi phủ đầy vết rạch, xước không rõ là từ đâu. Nàng khẽ khép đôi mắt lại, cảm thụ sự sống từ trong cây.

- Không còn được bao lâu nữa, phải không? - nàng khẽ nói.

Đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng.

- Cũng đúng, ta đã như thế này, ngươi cũng không còn tồn tại được bao lâu nữa. Chi bằng.....

Bàn tay đặt trên cây thu lại rồi nắm chặt. Khi mở ra lần nữa, trong bàn tay trống không đã xuất hiện một đốm lửa hồng, từ từ bùng cháy rực lên, lan ra khắp bàn tay nàng.

-.....để ta giúp ngươi thật nhanh rời khỏi cái thế giới bẩn thỉu này.....

Dứt lời, nàng đưa bàn tay với ngọn lửa cháy mãnh liệt chạm vào thân cây.

Đáng tiếc, ngay khi chỉ còn cách một đoạn, một vật phóng vụt tới, va mạnh vào tay nàng rồi rơi xuống đất.

Bị đau, Sakura theo phản xạ co tay lại, ngọn lửa cũng biến mất. Nhìn vết xước thâm tím hơi rỉ máu trên tay, lại liếc tới viên đá thô ráp nằm trên mặt đất, nàng cười lạnh, nói với người đứng cách xa sau lưng.

- Lâu rồi không gặp mà ngươi vẫn rất thích dùng hành động cực đoan với ta, đúng là thói quen không thể thay đổi một sớm một chiều, phải không..... Hoả vương.....?Hỏa vương, cũng chính là Sasuke nghe được lời mỉa của nàng mà lòng không khỏi chua xót.

- Xin lỗi nàng, là ta quá nóng vội, buộc phải làm tổn thương nàng.

Nàng cười khẩy một tiếng, xoay phắt người lại đối diện với hắn, khom lưng cúi đầu làm bộ cung kính nói.

- Không sao, tiểu nữ không đủ tư cách trách Hoả vương ngài. Dù sao, ngài không cố ý giết ta đã là phúc ba đời nhà ta rồi!

Nghe giọng nói, thái độ xa cách của nàng, tim hắn tựa như bị ai đâm một mũi dao vào vậy. Lại nghe tới một câu "không cố ý giết ta" của nàng, tim hắn còn đau hơn. Quả nhiên nàng hận hắn vì chuyện đó, hận rất sâu là đằng khác. Sao bọn họ lại trở thành thế này chứ?

- Sakura, đừng dùng giọng đó với ta nữa, ta không phải vua của nàng, nàng cũng không phải thần dân của ta.

Sakura dài giọng "A" một tiến như vỡ lẽ, làm bộ "ngây ngô" nói:

- Phải rồi, là lỗi của ta. Ta không nên gọi như vậy bởi suy cho cùng, ta cũng "chẳng là gì cả" đối với ngài mà!

Hắn biết, nàng là đang cố ý nhắc nhở hắn về chuyện ngày hôm đó, từ đầu đến giờ là vậy. Phải làm thế nào nàng mới chịu hiểu là hắn hối hận rồi, rằng đối với hắn, nàng không phải chỉ là bốn chữ vô tình như vậy?

Đáng tiếc, đời này hắn đã hết cơ hội đó rồi....

Ngước mắt lên nhìn trực tiếp vào nàng. Đã bốn tháng không gặp nàng, hắn nhớ nàng đến chết mất. Sakura của hắn vẫn đẹp như vậy, mái tóc hồng không thay đổi nhưng tại sao đôi mắt nàng lại đỏ như vậy? Quan trọng hơn, ngày hôm đó không phải Quỷ vương đã thả nàng xuống hồ rồi sao?

- Làm sao nàng còn sống? Không phải Quỷ vương đã thả nàng trong chiếc lồng xuống dung nham rồi sao?

Nghe câu hỏi của hắn, trong mắt nàng phút chốc nhuốm đầy hận thù, tàn nhẫn không chút che giấu, nhìn thẳng vào hắn. Nàng cũng không cần phải làm cái bộ dạng cung kính đáng khinh với hắn nữa. Hắn không xứng!

- Để ta sửa lại cho đúng, người thả chiếc lồng chứa ta xuống không phải là Quỷ vương, đó là Ngươi!

Siết chặt tay, hắn buộc phải thừa nhận.

- Đúng, là ta thả nàng xuống! Nhưng sao nàng có thể sống được?

- Cũng không có gì! Thực ra nếu ngươi lúc đó chịu đứng đó một lúc nhìn ta rơi xuống rồi chết chìm theo chứ không ôm "tình yêu" bỏ đi trước thì sẽ thấy được ngay khi đáy lồng chạm vào dung nhan, thân ảnh ta cũng đồng thời biến mất khỏi đó! - nghe giọng như nói đùa nhưng thực chất chính là lời vạch tội hắn.

Làm như không để ý tới lời vạch tội của nàng, hắn hỏi tiếp:

- Ai đã cứu nàng?

- Ngươi nghĩ còn có thể là ai? - nàng giễu cợt nhìn hắn hỏi ngược lại.

- Là Quỷ vương? - hắn kinh ngạc thốt lên, nhìn nàng không tin nổi - Làm sao có thể.....

Đối với sự kinh ngạc trong mắt hắn, nàng càng thêm khinh thường. Thử nghĩ xem, một người sống bên nàng gần một năm lại là người tuyệt tình ruồng bỏ nàng, còn một người vừa gặp chưa đến nửa ngày, nói chuyện chưa đến một câu lại là người đồng cảm mà ra tay cứu nàng.Haha! Cuộc đời đúng thật là buồn cười!

- Quỷ vương thấy ta quá đáng thương nên ra tay cứu giúp. Nhờ vậy mà ta mới còn cái mạng ở đây nói chuyện với ngươi! - giọng nàng nồng đậm giễu cợt, khinh thường. Bỏ người ta chết rồi lại giả vẻ vui mừng khi người ta còn sống, đời này đúng là chỉ có mình hắn!

Thấy hắn chỉ im lặng nhìn nàng, Sakura tốt bụng giải thích thêm một chút.

- Quỷ vương tuy nổi tiếng là kẻ tàn nhẫn, độc ác nhưng ông lại là người coi trọng tình nghĩa, căm ghét sự phản bội nên khi đó không nỡ để ta chết mới ra tay giúp đỡ. Đồng thời còn chăm sóc giữ lại cái mạng này cho ta suốt nửa tháng - nàng nhếch mép cười

- Cũng có đôi khi, kẻ tuyệt tình nhất không phải là quỷ - Mà là con người các ngươi! Nàng âm thầm dùng ánh mắt biểu thị lời này của mình.

Hiển nhiên hắn thấy rõ được ngụ ý của nàng, trong lòng càng thêm bất đắc dĩ, thống khổ. Càng nói, hắn càng biết mình không có khả năng thay đổi nàng về lại như xưa một cách dễ dàng nữa. Hiện giờ hắn không có cách kéo nàng về lại bên mình nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ để cho nàng ngày một rời xa mình hơn.

- Tại sao nàng muốn hủy đi cái cây đó?

- Thích! - nàng tuỳ hứng trả lời.

- Nàng thích hủy diệt đi một mảnh trái tim của mình sao? - hắn khổ sở nói.

Nghe vậy, nàng cũng không thấy ngạc nhiên, tò mò vì sao hắn biết, chỉ hơi nhớ ra việc mình đến đây làm hôm nay là gì. Không sai! Cây hoa anh đào này chính là một góc trái tim của Sakura. Trước đây, vì để bảo vệ nó trong sạch, nàng đã tách nó ra chôn xuống đây. Cũng từ nó mọc lên một cây hoa anh đào. Không phải nhiệm vụ, lần này là nàng tự nguyện đến đây hủy đi nó!

Cũng muộn rồi, không nên phí thì giờ ở đây với loại người này, nên nhanh chóng cho xong việc.

- Tim của ta, ta muốn làm gì với nó, đến phiên ngươi can thiệp sao?

- Rốt cuộc thì nàng hận ta đến mức nào mà sẵn sàng đốt trụi cả tim mình? - hắn nén đau nói lên nỗi lòng mình.

Liếc mắt có căm hận, có khinh thường nhìn hắn, nàng lạnh nhạt hỏi ngược lại.

- Ngươi không phải là người biết rõ nhất sao?

Hắn bi thương nhìn nàng chán ghét mình đến cực độ, môi khẽ mấp máy gọi tên nàng....

- Sakura.....

- Đừng gọi tên ta! - nàng trừng mắt căm thù nhìn hắn, đôi mắt đã đỏ càng thêm đỏ - Bất kể là ai trong các người cũng không có tư cách gọi tên ta!!!

Nàng không chỉ hận hắn, mà còn hận cả bọn họ, những người mà nàng từng coi là bạn bè. Nàng hận họ lừa đối nàng, bỏ rơi nàng vào lúc nàng cần họ nhất!

Đúng là "bạn bè tốt" làm sao!!!

Giữa hai người đột nhiên rơi vào im lặng, không ai mở miệng nói câu nào. Không gian trở nên dị thường đến kỳ lạ..... Cho đến khi.....

- Ta sẽ không để nàng làm vậy! - hắn quyết tâm, khẳng định.

- Ngươi nghĩ ngươi làm được sao? - nàng bật cười ra tiếng - Cần ta nhắc lại với ngươi ta là ai không?- Nàng là ai không quan trọng! Ta sẽ không để nàng hủy đi hy vọng duy nhất của nàng, bất kể thủ đoạn!

- Kể cả phải tổn thương ta?

Hắn thoáng dao động, người có chút cứng nhắc. Hắn không hy vọng làm tổn thương nàng, hắn đã hại nàng quá nhiều rồi. Nhưng nếu đó là cách cuối cùng, Sasuke hắn cũng không ngại dùng.

- Phải! Miễn sao có thể giữ được nàng bên cạnh, điều gì cũng được!

- A

Đã hiểu! Vậy thì lúc này.... ta nên thử xem ngươi làm được không....

Sakura rút thanh kiếm đeo sau lưng ra, đồng thời, dùng tốc độ của gió đánh úp tới sau lưng hắn.

Nhận thức được nguy hiểm sau lưng, hắn cũng nhanh xoay người né, rút thanh katanaka đeo bên hông đỡ một kiếm chết người của nàng.

"Keng!.... Keng! Keng...."

Tiếng đao kiếm liên tiếp vang lên chói tai. Trên bãi đất trống, hai thân ảnh liên tục di chuyển, chiêu thức đều nhắm vào chỗ hiểm của đối phương.

Chỉ có điều, từ đầu đến giờ, Sasuke chỉ phòng thủ chứ không thấy tấn công, hoàn toàn không muốn tổn thương đến Sakura.

Còn nàng thì lại một mực ra sát chiêu, ép buộc hắn phải tấn công, đánh lại nàng. Đó chính là điều Sakura mong chờ!

Khi đã đạt được đúng những gì nàng mong muốn, làm cho hắn chuyên tâm tấn công thì là lúc nàng hoàn thành lí do hôm nay nàng tới đây....

Nếu hắn không để nàng trực tiếp hủy đi cái cây, nàng sẽ gián tiếp làm điều đó....

Thanh katanaka của Sasuke hướng đến bụng của Sakura, vốn nghĩ nàng sẽ như ban nãy né tránh dễ dàng, vì với khả năng hiện tại của Sakura thì điều đấy là không khó, không ngờ..... nàng đứng chắn ngay trước mũi kiếm hắn.... Đến lúc hắn muốn thu kiếm lại thì cũng đã muộn rồi....

"Phậpppp..."

Thanh katanaka sắc bén không chút do dự đâm xuyên qua bụng nàng ra đến quá sau lưng. Gần như cả thanh kiếm đi hết qua thân hình nhỏ nhắn của nàng.....

"Ực!!!"

Máu từ miệng nàng trào ra, chảy xuống hoà với dòng máu đang không ngừng chảy như suối ở vết thương, nơi thanh kiếm vẫn còn nằm nguyên ở đó.....

Sasuke như chết lặng nhìn thảm cảnh trước mắt. Cả người nàng be bét máu me ghê rợn, thấm đỏ cả váy áo, tràn xuống đất.... Tay cầm kiếm của hắn run rẩy, không nói nên lời, cả người lâm vào trạng thái chết đứng....

Vết thương ghê rợn như vậy, mà sao ngoài sắc mặt trắng bệch, nàng không hề có chút biểu cảm nào gọi là đau..... Cặp mắt kia lạnh lùng, căm thù nhìn hắn..... Đôi môi đỏ ngập máu mấp máy.....

- Tất cả những ân tình gì ta nợ ngươi trước đây..... đều đã trả hết bằng một nhát kiếm này..... Từ nay về sau..... ta với ngươi là kẻ thù, gặp, giết không tha.....

Nói rồi, nàng từ từ lùi lại phía sau, mặc cho lưỡi kiếm đang từ từ cứa vào da thịt theo từng di chuyển của nàng, cho đến khi thanh kiếm ra hết khỏi người mình....

Sasuke lúc này mới hoàn hồn, nhìn thanh kiếm nhuốm dòng máu đỏ tươi, trên đó còn từng giọt nhỏ xuống đất....

Từ nàng chảy ra bao nhiêu giọt máu thì hắn như bị bấy nhiêu mũi dao cứa vào tâm can..... Tại sao nàng lại ép hắn làm vậy?

- Trên thế giới này không thể một lúc có hai chúng ta! Ngươi chết ta sống, ngươi sống ta chết! Lần sau gặp lại, ta sẽ không dễ dàng bị thương như thế này đâu!

Để lại nụ cười tàn nhẫn và vũng máu dưới chân, như mọi lần, nàng hoà vào gió biến mất.....

"Keengggg...."

Hắn buông thanh kiếm trong tay, ném nó ra thật xa rồi khuỵu xuống đất.....

”Aaaaaaaa.....”

Sasuke ngửa đầu lên gào thật to, phát tiết hết đau khổ, khó chịu trong lòng.....

Âm thanh thê lương vang vọng đến ngóc ngách khu rừng.... Nghe như một con thú đang chịu hành hạ đến chết đi sống lại.....

Đó đúng là Uchiha Sasuke bây giờ.....

Lúc này, hắn chỉ còn biết tự hỏi bản thân....

Tại sao lại thành ra thế này?

Có phải là ông trời trừng phạt hắn vì đã bỏ rơi nàng nên để nàng sống rồi mặc cho bọn họ giết hại, thù hận lẫn nhau thế này sao???

Tại sao từ tình yêu lại biến thành thù hận thế này???

Hắn biết sai rồi, có cần phải tàn nhẫn với hắn thế không?

.....

Bất giác ngước nhìn lên phía trước, một hình ảnh thu vào trong tầm mắt làm hắn sững sờ....

Cây hoa mới ban nãy còn đó nay đột nhiên khô quắt lại rồi dần mục nát, tan vỡ thành những mảnh vụn, từ gốc đến ngọn.....

Hiểu rồi! Hắn hiểu rồi! Nàng chính là muốn dùng cách này để hủy đi trái tim mình!

Cái cây đó có chứa hy vọng, tình yêu với hắn còn sót lại, vì vậy cách tốt nhất để hủy nó còn là để cho hắn tự tay dập đi tình yêu đó. Cái cây là một phần trái tim nàng, có liên kết với nàng. Vì vậy, nàng mới để hắn đâm nàng một nhát, cũng chính là để hắn tự tay giết chết hy vọng đó.....

Nở nụ cười ưu thương, hắn thầm nói....

- Sakura.... Nàng thật tàn nhẫn....

63. Chương 60: Chọn Lựa Khó Khăn

- Rốt cuộc các người giấu ta điều gì?

Sasuke vừa mới về đến Bắc thành liền đến thẳng đại sảnh, nơi nhóm Tenten đang tập trung. Không nói năng kể lể mất thì giờ, hắn thẳng tay túm cổ Naruto, âm lãnh hỏi.

- Cậu có vấn đề à? Vừa về lên cơn là sao? - Naruto vờ nhíu mày khó hiểu.

- Trả lời ta!!! - Sasuke phẫn nộ gằn giọng lên, gần như là rất mất kiên nhẫn.

Không chỉ mình Naruto mà tất cả bọn họ đều hiểu hắn đang hỏi gì, đành bất đắc dĩ thở dài. Dù sao chuyện này cũng không thể giấu được nữa, mà cũng không nên giấu. Hắn cần phải biết!

Kakashi đi đến bên hai người, gỡ tay Sasuke ra, tránh gây oánh nhau.

- Em bình tĩnh đã! Ngồi xuống đi, ta sẽ kể hết mọi chuyện cho em nghe!

Dù nóng vội nhưng hắn cũng im lặng ngồi xuống ghế, không phản bác lại gì.

Thấy hắn đã bình tĩnh một chút, Kakashi ôn tồn bắt đầu giải thích.

- Ta biết em đang khó hiểu tại sao Sakura lại trở thành thế này? Con mắt đỏ đó là sao? Và có cách nào để đưa Sakura quay trở về như cũ không? Ta sẽ trả lời đầy đủ các câu.

-.....

- Trước hết, nó trở thành thế này là do bản thân đã phải gánh chịu quá nhiều đau thương trong một thời gian ngắn. Nói cụ thể ra thì là bị lừa gạt, bị phản bội trong tình yêu, bị bạn bè bỏ rơi vào lúc mình cần họ

nhất! Trong một khoảnh khắc, nó đã cho là mình mất hết tất cả, cảm giác như cả thế giới quay lưng lại với mình.

Sasuke im lặng cúi đầu, rơi vào trầm mặc. Không cần nói cũng biết thầy là đang gián tiếp nhắc đến tội lỗi của hắn.

- Vì vậy, tình yêu, tình bạn hoá thành thù hận. Nó muốn cả thế giới phải trả giá vì hành động này, vậy nên, nó đã chọn tiêu diệt cả thế giới!

- Cái gì??? - hắn giật mình sửng sốt.

- Thời điểm mà Sakura mất tích trong ngục tại Konoha, chính là nhờ Kabuto giúp nó ra. Và trong khoảng thời gian 2 tháng mất tích, nó đã hợp tác với Orochimaru để trả thù em....

-.....

- Nhưng là sau đó Sakura đã tha thứ cho em nên mọi chuyện đều bình yên. Chỉ là, theo ta đoán thì trước đó Kabuto và Sakura đã đánh cược gì đó với nhau, và hắn đã lợi dụng điều đó để tạo nên xích mích giữa hai người. Về phần này, ta nghĩ em cũng đã đoán ra rồi....

Đúng là hắn đã đoán ra..... Nhưng lúc đó cũng đã quá muộn, tất cả mọi thứ đã xong xuôi hết rồi.....

- Có điều em không hiểu.... Tại sao hắn lại để em và Sakura quay trở lại với nhau, rồi lại tìm cách khiến nàng ấy lại hận em? Tại sao hắn không lo nghĩ rằng biết đâu nàng sẽ lại tha thứ cho em? - Đây chính là khúc mắc lớn nhất mà hắn không hiểu.

- Hắn không lo, bởi vì hắn biết chắc mình không cần lo!

- Ý thầy là sao?

- Bản thân em cũng tự thấy rồi, Sakura bây giờ ngoài hận thù ra thì không còn tình thương nữa!- Là do con mắt đó đúng không?

- Gần như là vậy! Truyền thuyết đã từng kể rằng khi tạo ra người Thiên giới, Thần Đế đã tạo cho họ một khả năng gọi tên là "đôi mắt phản chiếu trái tim". Đôi mắt này có màu huyết, chỉ xuất hiện vào thời điểm trái tim chịu đau đớn nhất về mặt tinh thần. Vì khi đó trái tim bị tổn thương quá sâu sắc nên theo bản năng thuần tuý nhất là phải trả thù. Mà người thiên giới đôi khi dễ bị dao động nên đôi mắt này còn có khả năng loại bỏ hết tất cả các thứ tình cảm, cảm xúc và chỉ để lại có thù hận trong trái tim. Lúc đó, họ sẽ không khác gì một cỗ máy chỉ biết giết chóc chỉ biết trả thù, mất đi nhân tính!

- Nếu bình thường thì con mắt vẫn sẽ giữ nguyên màu đúng của nó. Nhưng khi bị thương tổn quá lớn, nó sẽ chuyển sang màu huyết. Màu huyết này chính là máu chảy từ vết thương trên trái tim tạo thành. Vết thương càng lớn, máu chảy càng nhiều, đau đớn càng lớn, thù hận càng sâu, tất cả đều thể hiện qua sắc đậm của con mắt. Cũng từ đó, lí tính, tình cảm bị triệt tiêu đi, thay thế bằng hận thù, tàn nhẫn.

- Vì để tránh trường hợp xấu này xảy ra, Thần đế đã tạo một phong ấn di truyền trên mỗi người Thiên giới, nằm ngay trong trái tim. Phong ấn này nhằm để khoá lại khả năng kia, bảo vệ trái tim một phần khỏi những thương tổn, giữ lại nhân tính, tình cảm cho họ kể cả khi con mắt chuyển sang màu huyết. Nhưng, phong ấn chỉ có tác dụng trong MỘT LẦN! Nếu chịu phải thương tổn còn lớn hơn cả thương tổn trước thì là lúc khả năng bộc phát hoàn toàn và mãi mãi..... Đến lúc đó thì không gì có thể ngăn cản được sự trả thù của một vị thần.....

Kể xong một mạch, ông quay ra nhìn Sasuke, lúc này cả người đã cứng đờ, có kinh ngạc, có hãi hùng, có lo sợ, có hối hận, có đau lòng..... Hắn luôn biết bản thân mình đã gây ra những thương tổn sâu sắc cho nàng nhưng không ngờ nó lại nặng nề đến thế. Cũng đúng, còn gì đau hơn khi mình vì người đó mà vứt bỏ mọi thứ, còn người đó lại chỉ lừa gạt mình..... Và giờ cả thế giới phải gánh chịu sự báo thù của nàng chỉ vì mình..... Lúc này hắn không còn hy vọng nàng tha thứ cho mình nữa, sau tất cả mọi chuyện thì hắn một chút không đáng, chỉ cần nàng đừng vì sai lầm của hắn mà đổ tội cho thế giới là được....

- Có cách nào ngăn nàng lại không?

Ông hơi nghĩ gì đó rồi gật đầu trả lời.

- Có một cách!

- Là gì?

Kakashi và mọi người đồng thời nhíu mày do dự không biết nên nói hay không?

Cuối cùng vẫn là phải nói.

- Trái tim là nơi chứa mọi sự thù hận, cũng là ngọn nguồn của "đôi mắt phản chiếu trái tim", để ngăn Sakura lại, chỉ có một cách là..... đâm xuyên qua trái tim nó.....

"Xoẹt!"

Trong chớp mắt, Sasuke đã đứng đối diện Kakashi, trên tay là thanh kiếm đặt kề lên vai ông. Ánh mắt hắn lạnh toát không có chút ấm áp, giọng áp bức.

- Ta sẽ không để kẻ nào giết nàng!

Kakashi không hề tỏ ra nao núng, lo sợ bởi thứ nhất, ông đã quá quen với hành động tuỳ hứng, vô lễ của thằng học trò này rồi. Thứ hai, đây không phải là chuyện hắn nói không là không. Một là Sakura chết, hai là cả thế giới chết.Ông bình tĩnh nhấc tay lên gạt thanh kiếm còn nồng đậm mùi máu tanh tưởi xuống khỏi vai.

- Ta không nói kẻ khác giết nàng, bởi chúng ta đều không đủ khả năng làm vậy. Người duy nhất có thể làm được và cứu lấy thế giới..... là em....

"Người duy nhất có thể làm được và cứu lấy thế giới..... là em...."

Sasuke mất thăng bằng ngồi phịch xuống ghế, nét mặt thẫn thờ, tái nhợt đến đau lòng.....

Nói như vậy, hắn là người duy nhất có thể cứu lấy thế giới, nhưng như vậy cũng tương đương với việc phải tự tay giết nàng..... lần nữa.....

Ông trời đang trêu ngươi hắn hay sao? Tại sao cứ hết lần này đến lần khác đẩy nàng và hắn vào thảm cảnh tương tàn một mất một còn?

Không đúng! Có trách cũng là trách hắn vì đã quá ngu si, ích kỷ, không tin tưởng vào nàng, người vì yêu hắn mà sẵn sàng từ bỏ tất cả, mà trong khi đó lại tin vào lời nói của địch, kẻ thù của cả gia tộc. Đây không gọi là ngu thì gọi là gì?

Đã bao nhiêu lần hắn ước mình có thể quay ngược trở lại thời gian ngày hôm đó, lựa chọn cứu nàng.....

Đã bao nhiêu lần hắn mơ thấy nàng bị giày vò trong đau khổ, ánh mắt tuyệt vọng nhìn hắn.....

Đã bao nhiêu lần hắn bỏ lỡ cơ hội để nói với nàng rằng hắn yêu nàng như thế nào.....

Nhưng....

Đáng tiếc, thời gian trôi qua không thể lấy lại được nữa.....

Đáng tiếc, hắn không thể lấy lại được cũng như hối hận về những đau khổ, tuyệt vọng đã gây ra cho nàng.....

Đáng tiếc, kiếp này hắn không còn cơ hội nói ra tình cảm thật sự của mình nữa rồi.....

'Sai một li, đi một dặm'

Giờ hắn mới thấm thía ý nghĩa câu nói này.

- Còn cách nào khác đưa nàng trở lại như cũ không? - hắn rầu rĩ hỏi, dù biết chắc là không có khả năng nhưng vẫn phải hỏi.

- Không còn! - ông lắc đầu - Phong ấn đã mất, một khi con mắt đã kích hoạt thì sẽ là mãi mãi, cho đến khi người đó chết mới thôi. Kể cả khi em có chết trước mặt nó thì nó cũng sẽ không dừng lại cho đến khi cả thế giới bị hủy diệt! Không còn cách nào khác ngoài cái chết!

Ông không muốn bắt ép Sasuke phải chọn cứu thế giới, mọi chuyện cứ để nó suy nghĩ kĩ đi. Tự mình chọn sẽ cảm thấy tốt hơn là bị ép buộc.

Mọi người theo ra hiệu của Kakashi lui ra ngoài. Trước khi bước qua cửa, ông có quay lại nói một câu với người vẫn thẫn thờ trên ghế.

- Hai ngày nữa bọn ta sẽ khởi hành đến Tuyết quốc để ngăn chặn Orochimaru thực hiện kế hoạch..... Sakura cũng sẽ ở đó..... Em có hai ngày để suy nghĩ và ra quyết định.....

Nói rồi, ông đóng cửa ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho Sasuke.

Hai ngày từ từ trôi qua, hắn vẫn giam mình trong đó, không rời nửa bước.....

Hắn đã có hai ngày để ra quyết định.....

Cũng giống như lần ở Đảo quỷ, hắn chỉ có thể chọn một, chỉ khác là....

Lần này, một bên là cả thế giới, bao gồm cả gia đình, dân chính của hắn.....

Một bên thì vẫn là người con gái hắn yêu.....

Có nàng thì thế giới không tồn tại. Hàng trăm hàng nghìn sinh mệnh vô tội sẽ bị hủy diệt sạch sẽ khỏi Hạ giới chỉ vì sai lầm của mình hắn....

Nhưng.....

Để thế giới tồn tại thì nàng không được tồn tại trong đó. Cứu lấy hàng nghìn sinh mệnh đó, hắn sẽ phải giết nàng..... Một lần nữa phụ bạc nàng.....

Hắn đã nợ nàng quá nhiều, có chết cũng không trả hết. Nếu chỉ đơn thuần là nàng muốn mạng của hắn, hắn sẽ không do dự mà cho nàng..... Chỉ là, nàng không những hận hắn mà còn hận cả thế giới đến thấu xương thấu tủy.....

Lúc này, cảm giác gánh trên vai trọng trách cứu lấy cả Hạ giới thật nặng nề, cơ cực..... Chẳng ai muốn cảm giác này cả nhưng là hắn không có quyền lựa chọn khác.....

Hắn đã có quyết định rồi.....

'Sakura.....

Nếu biết có ngày hôm nay thì khi đó ta sẽ không giữ nàng lại bên mình để rồi vô tình yêu nàng.... Ta tình nguyện khi đó không phong ấn nàng, không đuổi theo nàng khi nàng bỏ trốn.....

Như vậy, nàng sẽ không phải nuối tiếc thế giới này mà trở về bên gia đình mình.....

Nàng sẽ sống hạnh phúc, vui vẻ ở nơi nàng thuộc về chứ không phải ngày ngày chịu bao thống khổ, bị thù hận giày vò do một tay ta gây nên ở cái nơi xa lạ, tuyệt tình này.....

Thứ lỗi cho ta đã không đem lại cho nàng cuộc sống bình yên, ấm cúng mà nàng hằng mơ ước, cuộc sống mà nàng xứng đáng có.....

Xin lỗi..... vì tất cả những gì đã gây ra cho nàng.....

Xin lỗi..... vì.... đến cuối cùng vẫn không chọn nàng.....'

64. Chương 61: Đụng Độ Akatsuki

Trong một căn phòng tối tăm chỉ được chiếu sáng bằng vài ánh lửa lập loè, mờ ảo như có như không, có một nam nhân tóc đen dài xoã rũ rượi. Lão ngồi trên tọa cao, hai bên có hai đốm lửa nhỏ đủ để chiếu sáng một phần gương mặt hắn.....

Đôi mắt hẹp dài màu vàng thẫm, xung quanh viền mắt bôi tím thành hai vệt dài đến tận giữa mũi. Làn da lão trắng bệch không chút sức sống, tưởng như người chết, đối lập với mái tóc đen dài xoã lù xù trước mặt. Gương mặt thì hốc hác tựa như chỉ có da bọc xương. Điểm có thể khiến người ta ghê sợ là nhìn nét mặt lão lạnh lùng, đôi mặt âm hiểm, độc ác, đầy mưu mô, xảo quyệt, đúng với bản chất con người lão. Hơn nữa, nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy trông lão có vài phần giống con rắn thành tinh.

Lúc này, đôi mắt lão đang hướng đến cửa lớn đối diện, lối đi vào căn phòng âm u này, như đang chờ đợi điều gì, chính xác hơn là chờ ai đó....

"Kétttttttttt....."

Đột nhiên, cánh cửa được đẩy ra từ ngoài.....

Ánh mắt lão hơi loé lên khi nhìn thấy người bước qua cánh cửa đó, cước bộ chậm rãi đến trước mặt lão một khoảng thì dừng.

- Ngươi đến hơi muộn đấy..... Yahiko! - lão hơi rít lên thành tiếng, nói với người trước mặt bằng giọng khàn khàn.

Người trước mặt, chính là Yahiko - thủ lĩnh Akatsuki, đối với thái độ của lão, dửng dưng vẫn là một bộ mặt lạnh vô cảm, cất giọng lạnh dưới âm độ nói.

- Gọi ta đến có chuyện gì? Không phải chúng ta đã kiếm hết đồ trong nghi lễ cho ngươi rồi sao?

- Đúng là đã đủ nhưng lần này ta muốn nhờ ngươi tìm một thứ khác.....

Yahiko khẽ nhíu mày. Lão rắn độc này lại định giở trò gì đây?

- Ta không rảnh! - Yahiko thẳng thừng cự tuyệt, xoay người đi ra cửa thì bị giọng nói của hắn làm cho khựng lại.

- Cứ đi đi nếu ngươi muốn để "cô ta" chết..... - hắn nhấn mạnh hai chữ "cô ta", giọng đầy hàm ý.

Không khó để hiểu ra "cô ta" là ai. Trên đời này có 3 nữ nhân quan trọng nhất với Yahiko. Một là mẫu thân nhưng bà đã chết từ khi hắn còn bé. Thứ hai là Konan, thủ lĩnh phu nhân tương lai. Nhưng là lúc này nàng vẫn hoàn toàn bình yên và an toàn ở Akatsuki. Chỉ còn lại người thứ ba, cũng là người đang trong tình trạng khủng hoảng, bấp bênh, lạ thường nhất là Sakura, người được coi như là muội muội cưng của tổ chức. Đặc biệt, ẩn trong Sakura còn rất nhiều bí mật mà mọi người chưa biết, mà lão rắn độc này lại nắm rõ ràng bí mật đó.

- Ngươi muốn gì, Orochimaru? - giọng Yahiko ẩn nhẫn tức giận, lạnh lùng.

Nếu lão già này có ý định tổn hại thì có chết bọn họ cũng liều mạng với lão.

- Ha ha! Bình tĩnh! Ta đâu ngu đến nỗi nhờ ngươi đi hại cô ta được - hắn cười lớn giễu, khoé miệng nhếch lên, cười thâm thuý.

- Trái lại, biết đâu đi lần này, các người có thể cứu được cô ta đấy.....

---------- Tối rồi! Mọi người dừng lại nghỉ ngơi đi! - Kakashi xuống ngựa nói to với mọi người.

Tất cả dừng lại ở trên sườn núi, trước một hang động.

Sau khi phân chia mỗi người một việc, kiếm củi, nhóm lửa, nấu bữa tối xong xuôi thì 6 người ngồi xung quanh bếp lửa dùng bữa.

- Cứ đà này thì bao giờ đến nơi? - Tenten hướng thầy thắc mắc.

Giải thích chút, chuyến đi này diễn ra khoảng 1 tháng sau vụ pha lê cầu vồng vừa rồi, Tenten cũng tạm được cho là gần bình phục, không cụt không què hay để lại di chứng gì nên kiên quyết đấu tranh, đòi đi cho bằng được. Cuối cùng dưới làn sóng biểu tình dữ dội, nàng được theo cùng miễn sao hứa không gây họa hay đi một mình.

Nghĩ một chút, ông trả lời.

- Chắc trưa mai sẽ vượt qua núi này, đến biên giới Tuyết quốc. Đi tiếp tầm nửa ngày nữa thì đến núi Fuyu.

- Thế bao giờ Nghi lễ diễn ra? - đến lượt Ino hỏi.

- Vào khoảng 3 ngày nữa, đúng vào Nguyệt thực giữa đêm đó.

- Diễn ra trong bao lâu? - Naruto hỏi.

- Chỉ trong 3 phút, đến khi Nguyệt thực kết thúc, nghi lễ cũng hoàn thành.

- Nghĩa là chúng ta chỉ có cơ hội trong khoảng 3 ngày để.... - Naruto muốn khái quát lại kế hoạch, lại vô tình động vào nỗi đau nên tránh của mọi người.

- Im miệng đi! - Ino gằn giọng quát, trừng mắt lườm y.

Nhưng lời nói ra rồi không rút lại được....

Sasuke vốn im lặng ngồi từ đầu đến giờ liền đứng lên, không nói gì lẳng lặng đi ra ngoài, vẻ mặt âm trầm, nhiều suy tư không nói ra được.

Đợi đến khi hắn khuất bóng sau vách đá, lập tức bốn ánh mắt muốn lóc thịt bắn đến Naruto. Tenten tức giận vơ ngay viên đá bên cạnh phóng thẳng đến mồm Naruto, miệng lầm bầm chửi: "Đồ ngu!!!"

Viên đá chuyển động thẳng nhanh dần đều, đâm bụp phát vào răng cửa Naruto, làm y đau quá, ôm mồm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

Kakashi nhìn học trò tương tàn, chỉ biết lắc đầu ngao ngán chứ không can thiệp. Bởi vì đằng nào thằng này cũng đáng ăn đòn. Ăn ở cả thôi!

....

Sasuke nặng nề bước ra đến ngoài, tìm một chỗ yên tĩnh cách đó xa một chút mà suy tư.

Chỉ còn có khoảng ba ngày nữa là hắn sẽ phải làm việc đó rồi.....

Hết thở dài rồi lại thở dài, ánh mắt buồn bã hướng đến nơi phương xa.....

Đưa tay xuống bên hông, hắn lấy ra một con dao găm.

Chuôi dao được làm bằng bạc, có chạm khắc hoa văn tinh xảo kèm theo nạm đá ruby trên đó. Vỏ dao cũng bằng bạc được nạm những viên đá quý màu đỏ, trắng, pha lê trong suốt sáng lấp láng.

Rút lưỡi dao ra khỏi vỏ, lưỡi dao sáng chói dưới ánh trăng. Không biết nghệ nhân nào làm ra thứ vũ khí này, không chỉ đẹp mà còn tốt. Nhìn qua cũng thấy lưỡi dao sắc bén tuyệt đối, mũi dao cứng nhọn nhờ kĩ thuật và chất liệu làm nên rất tốt. Đặc biệt, kì lạ là dù được nạm nhiều đá quý, lại được làm 100% từ bạc nhưng thanh chuỷ thủ lại rất nhẹ, dễ linh hoạt sử dụng.(*chuỷ thủ = dao nhé, gọi là chuỷ thủ cho nó nghệ thuật tí)

Có thể kết luận đây khẳng định là báu vật, có sức hấp dẫn rất nhiều người, kể cả nam lẫn nữ bởi bề ngoài lấp lánh, hoàn mỹ của nó.

Thế nhưng, nhìn vật trong tay, Sasuke lại tỏ rõ chán ghét, căm thù nó đến tột độ. Bảo sao không chán ghét cho được khi mà vật này như được sinh ra để giết nàng, người hắn yêu!

Trước đây, sau khi ra chọn lựa khó khăn, quyết định đi cùng mọi người, Kakashi đã đưa cho hắn vật này và nói rằng cách duy nhất để kết thúc sự sống của Sakura là dùng nó đâm vào tim nàng.

Ông kể rằng năm xưa để ngăn trừ hậu hoạ của những người Thiên giới chịu phải đôi mắt màu huyết mãi mãi kia, Thần đế đã tạo ra ba thanh chuỷ thủ giống hệt nhau như trên rồi giao cho người đứng đầu ba giới cất giữ.

Bôi trên mỗi lưỡi thanh chuỷ thủ là một loại độc tố được tổng hợp từ nhiều thảo dược quý nhưng khi hợp lại thì thành độc tố rất mạnh. Và độc tố này chỉ phát tác khi tiếp xúc trực tiếp với trái tim người đó, dần dẫn đến cái chết sau đúng một phút sau. Điều quan trọng nhất làm cho độc dược phát tác đủ để chết người là kẻ cầm thanh chuỷ thủ khi đâm phải là kẻ mà người đó hận nhất.

Tuy nhiên, may ra trong cái rủi cũng có cái may, trong một phút ngắn ngủi, người đó sẽ quay trở về với đúng nhân cách thực ban đầu của mình.....

Lướt nhẹ ngón tay trên hình được khắc trên thanh chuỷ thủ, là hình một bông hoa anh đào.....

Bổ sung một chút, vì để tránh những kẻ rỗi hơi, rảnh nợ muốn đi tìm nó đi bán, thanh chuỷ thủ tự lập ra kết giới xung quanh nó. Chỉ những kẻ có mục đích chính đáng giống như lí do nó được tạo ra mới có thể đi

qua kết giới, lấy được nó. Và khi kẻ đó chạm vào, trên lưỡi dao sẽ xuất hiện biểu tượng của người cần giết đó.

Kakashi là trường hợp ngoại lệ! Ông là đi lấy cho người dùng là Sasuke. Tuy nhiên, việc đó vẫn được chấp nhận, thế nên ông mới lấy được nó về. Và khi cầm thanh chuỷ thủ, lập tức trên đó hiện ra ấn ký hoa anh đào, biểu tượng của Sakura.

Sasuke hắn thật hận sự tồn tại của thanh chuỷ thủ này, nhưng cũng thật biết ơn nó.

'Ta và nàng không thể có được hạnh phúc trọn vẹn với nhau ở thế giới này, đành hẹn nhau ở thế giới khác vậy..... một thế giới mà tại nơi đó, ta có thể bù đắp lại tất cả cho nàng.....'

Đang mải miết suy nghĩ, bất chợt tiếng đao kiếm từ xa truyền đến tai hắn.

Nguy rồi!

.....

Dùng tốc độ như gió phóng về hang động ban nãy, hắn lập tức thấy ngoài hang có bốn người đứng canh. Tất cả đều mặc áo choàng màu đen có hình đám mây đỏ in trên.

'Akatsuki!' Sasuke thầm nghĩ, không hiểu mình đã đắc tội gì với tổ chức này?

Người đầu tiên nhận ra Sasuke là Deidara. Việc đầu tiên ngài đây làm là xông lên tấn công hắn, kéo theo sự chú ý của ba người còn lại và mấy người trong hang.- Thằng khốn này, cuối cùng ngươi cũng chịu xuất hiện cơ đấy! - Deidara vừa đánh vừa hung hăng quát.

Ba người kia nhận ra hắn là Sasuke, không nhiều lời, xông lên đánh luôn, mồm mép không ngừng hoạt động, đặc biệt là Hidan và Deidara.

- Tiên sư nhà nó! Sao trên đời này lại có hạng người khốn nạn như ngươi!!! (Hidan)

- Thật là nhục nhã cho nam nhân chúng ta! Cái loại coi thường nữ nhân, bám váy đàn bà, có mới mới cũ như ngươi, ta khinh!!! (Deidara)

- Không "ngọt ngào" bên cạnh con ả kia, chạy đến Tuyết quốc hứng tuyết làm gì? (Hidan)

- Đừng nói với bọn ta rằng ngươi hối hận vì trước đây bỏ Sakura rồi nên đến đó tìm nó! (Kakuzu mỉa)

- Nhầm to rồi, Kakuzu! Thằng khốn này có biết hối hận là cái gì đâu!!! (Hidan)

- Đúng! Hắn đến là để giết Sakura, chắc là muốn diệt cỏ tận gốc! (Sasori)

- Hừ!!! Còn lâu đi con! Ta đập ngươi không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai nữa! (Deidara + Hidan)

Câu chửi cuối của Deidara và Kakashi đã kết thúc trận chửi mồm trút giận, chuyển sang thể loại đánh nhau trút giận, càng đánh càng ra tay ác.

Vốn là bốn chọi một đã bất lợi lắm rồi, nhất là toàn cao thủ, huyết kế giới hạn ở đây, chưa kể đây mới chỉ là đánh thường thôi chứ chưa dùng sức mạnh đâu đấy! Đã vậy, Sasuke lần lượt bị lời nói của bọn họ làm cho phân tâm, đặc biệt là lời về Sakura, nên lần lượt bị lộ sơ hở, hứng mũi đao, bom, dây cước, chiêu của Hidan, Deidara, Sasori, Kakuzu. Rất nhanh, người hắn đã xuất hiện tương đối nhiều vết thương, máu thấm cả ra y phục.

Những người trong hang lúc này đã ra ngoài, liền bắt gặp khung cảnh oánh nhau hỗn loạn này. Năm người, Ino, Naruto, Tenten, Neji, Kakashi đều không khỏi lo lắng khi thấy trên thân Sasuke đã xuất hiện nhiều vết máu không ngừng lan. Nhưng bọn họ không có cơ hội xông lên khi mà tự nhiên có thêm 4 người đồng phục Akatsuki nữa nhảy ra chắn trước họ. Đen hơn, Tenten đang bị bắt làm con tin với thanh kiếm kề cổ, và đứng sau, người cầm kiếm là Zetsu, một loài nửa người nửa.... cây, hay đại loại là thế!

Một lúc sau, khi mà đã thấy Sasuke chịu đủ vết thương rồi, hai bóng người từ trong rừng tối bước ra, trầm giọng ra lệnh.

- Đủ rồi! Dừng!

Bốn người kia vẫn chưa trút hết giận, đánh chưa thấy sướng nên đâm ra bất mãn muốn kháng lệnh. Nhưng bị ánh mắt lạnh âm độ của Thủ lĩnh đại boss quét tới, đành dừng tay lui ra đứng sau Yahiko và Konan.

Liếc nhìn người dù bị đâm không ít lần nhưng vẫn đứng giữ vững khí thế, ánh mắt Yahiko có giễu cợt.

Giả tạo!!!

Chuyển tầm mắt đến Zetsu đang giữ con tin, ra hiệu cho đem con tin lui về cạnh bọn họ, đồng thời cũng hiệu cho 4 thành viên kia như lui ra sau.

Sasuke ban nãy mải đánh nên không để ý đến xung quanh, giờ mới thấy Tenten bị bắt làm con tin, sắc mặt tối sầm xuống, lạnh giọng hỏi:

- Các ngươi muốn gì?

Konan sợ "phu quân" nóng nảy, tức giận bởi cái chủ đề này mà nén không được xông lên giết người nên trả lời thay một cách ngắn gọn:

- Chỉ cần ngươi giao thanh chuỷ thủ ra đây, ta sẽ thả hoàng muội của ngươi ra!

Sắc mặt năm người Tenten tối sầm xuống, lông mày nhíu chặt. Nói vậy tức là bọn chúng đã biết về nó, nhưng vấn đề là bọn họ muốn làm gì với thanh chuỷ thủ này? Giết Sakura?

Như đọc được ánh mắt Sasuke, Deidara cười lạnh, nhịn không nổi, giễu:

- Ngươi nên biết, không phải ai cũng muốn đuổi giết tận cùng như ngươi!

- Được! Ta giao! - Hắn hơi tiến lên muốn lấy thanh chuỷ thủ đưa ra nhưng lại bị lời nói thản nhiên của Yahiko làm cho khựng lại.

- Ta nghĩ lại rồi! Ta muốn cả thanh chuỷ thủ lẫn..... mạng của ngươi!

- Cái gì!? - Ino, Naruto, Kakashi, Neji đồng thanh giật mình hô lớn.

Không những vậy, cái người teo não như Deidara cũng hơi bất ngờ, ghé sang thì thầm hỏi Hidan.

- Sao tự nhiên thủ lĩnh đại nhân lại muốn cả mạng hắn? Kế hoạch ở nhà chỉ là lấy thanh chuỷ thủ thôi mà?

- Bố ai biết! Nhưng mà thế này thì càng tốt!

- Công cmn nhận!

Quay trở lại với tình huống căng như dây đàn hiện nay. Trong khi phe yếu thế ai cũng cật lực vật não nghĩ cách cứu Tenten mà hắn không chết, lại vẫn giữ được thanh thủy chủ (không có khả năng đâu - mission imposible) thì Tenten đang chửi thề trong lòng.

'Bố tiên sư! Sao mình lúc nào cũng bị rơi vào thảm cảnh con tin chịu trận vì đẹp quá thế nhở! Đúng là đẹp cũng có cái khổ! Haizzzz.....' (Em đây là thấy chị hơi bị HOANG TƯỞNG đấy =_=')

Mà lần này có vẻ như cũng không mất quá nhiều thời gian để ra quyết định..... sau chừng đấy bài học.....

- Được!

Mọi người có mặt tại đó có phần sốc một chút. Một bên là hơi sốc vì không ngờ hắn lại đồng ý nhanh như vậy, không phải hắn yêu mạng lắm sao? Bên còn lại cực sốc vì sao hắn lại ngu si quyết định nhanh như vậy, hắn có thể làm ơn dùng não một chút được không? Ngay cả Tenten cũng bắt đầu sờ sợ.....

Vì không muốn bị thầy và bạn ngăn cản, hắn liền rút "xoẹt" cây katanaka ra khỏi vỏ, kề lên cổ.

Thế này cũng không tệ, hắn có thể cảm thấy có lỗi với thế giới nhưng sẽ chuộc một phần lỗi với nàng, hơn nữa, còn cứu được muội muội, đó là điều hắn quan tâm nhất. Một mũi tên trúng hai đích!

- Sau khi ta chết, hãy thả Tenten ra và..... phiền các ngươi, gửi lời xin lỗi của ta đến nàng!

Akatsuki vẫn đang trong tình trạng bắt đầu lên cơn sốc, đặc biệt là Yahiko và Konan! Hình như thế này lệch quá nhiều so với dự đoán, không nghĩ nổi là hắn đột nhiên thay đổi như vậy nên không kịp phản ứng!

Sasuke cũng không quan tâm đến bọn họ, nói lời mình cần nói xong, hắn cử động tay muốn kéo tay di chuyển thanh kiếm.....

- Khoan đã!

Bất ngờ, một giọng nam trầm khàn vang lên..... mà giọng nam này, đối với Sasuke và Tenten mà nói thì không thể quen hơn được nữa.....

Bọn họ hướng mắt đến nơi phát ra thanh âm, người từ trong bóng tối đi ra, dần lộ mặt dưới ánh trăng.....

Đó là.....

65. Chương 62: Thoả Thuận

- Đ.... Đại hoàng huynh!?

Sasuke và Tenten dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Itachi bằng xương bằng thịt trước mắt mình, ánh mắt đan xen kinh ngạc đến phát sốc rồi đến vui mừng, chỉ thiếu chút nữa mà lao đến ôm Itachi.

Không chỉ có hai người họ ngạc nhiên mà cả Naruto, Ino cũng đơ toàn tập, nhìn Itachi như thể nhìn ma hiện hồn. Cũng chỉ có Kakashi là hơi bất ngờ tí thôi!

- Sasuke, Tenten, đã lâu lắm rồi..... - Itachi trầm giọng mở miệng, đè nén niềm vui, xúc động trong lòng khi đứng trước người thân lâu ngày không gặp.

Là nữ nhân, Tenten lòng dạt dào cảm xúc, đôi mắt rưng rưng, môi khẽ mấp máy, có trăm ngàn lời muốn hỏi nhưng hết thảy đều tắc nghẽn lại khi nghe lời nói tỏ rõ bất mãn của thủ lĩnh Akatsuki.

- Cậu làm gì ở đây, Itachi?

Lúc này bọn họ mới chú ý đến trang phục không bình thường của Itachi....

Khoan đã! Đây không phải là đồng phục của Akatsuki sao!?

- Hoàng huynh..... Huynh là.....

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc kèm câu hỏi của Sasuke, Itachi cũng không phủ nhận, thẳng thắn thừa nhận.

- Đúng! Ta là thành viên của Akatsuki.

- Sao..... Sao có thể.....

Đối với sự thừa nhận của Itachi, bọn họ thêm một lần há hốc mồm, trợn to mắt. Trong vòng không quá 5 phút liên tục nhận được hai bất ngờ, đây không biết là tốt hay xấu đây?

- Truyện dài lắm, có cơ hội ta sẽ kể lại với đệ và mọi người..... Còn việc quan trọng bây giờ..... - Itachi rời tầm mắt đến Tenten đang bị Zetsu không chế -..... Phải đảm bảo an toàn cho Tenten đã.....

Deidara não cá vàng, không hiểu ghé sang bên Sasori hỏi thầm:

"Này, cậu ta nói thế nghĩa là sao? Mà sao lại "liếc mắt đưa tình" với thằng không ra người ngợm (Ý chỉ anh Zetsu đấy) kia?"

Sasori phải nói là chán không còn từ gì để nói nữa.... Đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, tình thế căng thẳng thế này mà cái thằng dở hơi này lại phun ra một câu làm người ta tức hộc máu nữa thì thôi rồi lượm ơi..... May mà thằng Zetsu không nghe thấy chứ không kiểu này xảy ra nội chiến mất.

Sasori lúc này chỉ còn nước kìm nén xúc động muốn giết người xuống, quay mặt đi, tự lẩm bẩm với mình: "Mình không quen nó..... Mình không quen nó....."

- Cậu định phản lại bọn ta? - Yahiko cất tiếng, vẻ mặt thâm trầm nhìn Itachi.

- Sẽ không! Mọi người là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm gì tổn hại đến các người!

- Vậy thì sao lại ngăn cản hắn? - Yahiko càng thêm nhíu mày.

- Vì tôi thấy đây không phải việc chúng ta nên nhúng tay vào.....

Thấy Thủ lĩnh vẫn có vẻ thâm trầm, nguy hiểm, Itachi bình tĩnh tiếp lời.

- Mặc dù Sasuke là hoàng đệ của tôi nhưng không có nghĩa là tôi tha thứ, dung túng cho những hành động bội tình của nó với Sakura. Tôi biết bằng tình cảm Akatsuki dành cho con bé thì sẽ không ngồi yên nhìn nó chịu ủy khuất như vậy, nhất là sau khi nhìn nó ngày ngày điên cuồng tập luyện để trả thù.....Nghe đến đây, hội Kakashi không nhịn được khó tin, không ngờ Sakura lại chiếm được tình cảm của tổ chức máu lạnh nhất thế giới. Thật là khiến cho người ta phải khâm phục! Và cũng không ngờ, Sakura và Itachi lại quen nhau.... Như vậy thì, Sasuke và bọn họ đúng là đồ ngu ngốc khi mới che giấu nàng chuyện này.... Nếu không, tất cả mọi chuyện sẽ không đi đến ngày hôm nay, nàng từ đồng minh đã trở thành kẻ địch nguy hiểm nhất phải bị tiêu diệt.....

Kakashi khẽ liếc nhìn sắc mặt đầy đau đớn, day dứt và bàn tay nắm chặt đến bật máu của hắn, có lẽ hắn cũng đang nghĩ đến điều đó....

-.....Nhưng chuyện này tôi cũng có lỗi. Sasuke cũng chỉ vì muốn tìm được tôi nên mới bất chấp tất cả để có được thông tin từ Karin, và từ đó đã dẫn đến sai lầm ngày nay. Tất cả mọi sai lầm cũng chỉ vì tình huynh đệ, gia đình, cái này không đáng để chúng ta đòi lấy tính mạng của nó.

- Vì?

- Vì tình cảm của Sasuke cho tôi khi đó cũng giống như tình cảm chúng ta dành cho Sakura, sẵn sàng bất chấp mọi đạo lý để bảo vệ nó. Chúng ta có thể sai lầm, sao nó không thể sai lầm?

Lời này của Itachi có tác động tương đối lớn đến bọn họ. Cũng đúng, nếu đặt bọn họ vào vị trí của Sasuke khi đó, còn Sakura là Karin thì bọn họ cũng chọn như hắn thôi. Ngẫm nghĩ cho kỹ, cái sai ở đây không phải là tình huynh đệ mà là câu trả lời cuối cùng của hắn khi đó với Quỷ vương.

///- Đối với ngươi..... Nàng là gì?

- Chẳng là gì cả.///

- Kể cả là vậy đi nữa, hắn cũng đâu cần phải nói những lời tuyệt tình như vậy? Tại sao không giải thích với nó đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện mà chọn phủi sạch quan hệ, tổn thương nó? - Konan lớn tiếng chất vấn, trong lòng đầy tức giận.

Nàng và mọi người khi đến tìm Sakura đã nghe Quỷ vương kể lại mọi chuyện xảy ra lúc đó. Đến cả một kẻ tàn độc như Quỷ vương còn không khỏi tức giận, đồng cảm với Sakura thì làm sao bọn họ lại không muốn giết tên khốn bội bạc kia?

Đối với lời chất vấn của Konan, Sasuke không thể nói gì hơn ngoài cúi đầu, rơi vào trầm mặc.

Vẻ mặt này đập vào mắt Konan lại là vẻ thờ ơ, lạnh nhạt, càng làm nàng sôi máu. Bước hẳn lên trước, chỉ thẳng vào mặt hắn, phẫn hận quát:

- Sao không trả lời? Để ta trả lời hộ cho! Ngươi biết nếu nói ra, Sakura sẽ cam tâm tình nguyện hy sinh mình, sẽ ra đi thanh thản, như vậy thì ngươi sẽ cảm thấy ăn năn, day dứt, có lỗi với nó. Vậy nên ngươi mới không nói, trực tiếp để nó chết cũng chết trong đau khổ. Cái ngươi muốn là cả hai cùng chịu đựng thống khổ như nhau chứ không muốn một mình chịu, đúng không?

Bị nói trúng tim đen, hắn chột dạ, đôi mắt ẩn bi thương. Đúng như cô ta nói, đó cũng là một trong những mục đích của hắn. Hắn đúng là ích kỷ như vậy, muốn nàng chết cũng không được thanh thản, phải đau khổ đến vậy.....

Nhưng, có mấy ai biết được, đó chỉ là một lý do, còn một lý do khác nữa mà hắn chỉ có thể cất nó thật sâu trong lòng, không thể nói lên....Hắn muốn nàng thật hận hắn, căm thù hắn.... Hắn đã làm quá nhiều thứ tội lỗi với nàng, không xứng để được tha thứ bởi bất cứ ai....

Bởi vậy cho đến phút cuối cùng, hắn vẫn chọn không nói sự thật cho nàng, không muốn để nàng tự nguyện hy sinh vì hắn..... sau tất cả mọi đau khổ mà nàng đã gánh chịu.....

Sở dĩ Sasuke làm vậy vì hắn tin chắc rằng, nếu nói sự thật cho Sakura, nàng chắc chắn sẽ chọn cái chết khi đó, để hắn cứu Karin..... Hắn tin tưởng điều đó.....

Mà suy cho cùng, hắn không xứng đáng với điều đó....

Đối với những biểu hiện của hoàng đệ, Itachi chỉ biết thở dài, hướng Konan tiếp lời:

- Cho dù là vậy, tôi nghĩ chúng ta cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của bọn chúng. Nếu Sakura muốn tự mình trả thù, cứ để nó tự làm điều nó muốn. Không phải từ đầu đến giờ nó không để chúng ta can thiệp là vì điều đấy sao!?

- Thì s....

- Đủ rồi, Konan!

Konan chưa chịu thua, muốn lên tiếng phản bác lại bị Yahiko cắt lời, nói.

- Cậu ta nói không sai, chúng ta không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của bọn chúng!

- Nhưng mà....

- Im miệng!!! - Yahiko nghiêm giọng, lớn tiếng quát.

Tự nhiên bị quát, Konan vẻ mặt uất ức, ôm một bụng tức, ngậm đắng nuốt cay xoay phắt lưng, biến mất.

Nhận ra mình đã "hơi" to tiếng với nàng, ngài thủ lĩnh bắt đầu hối hận, nẫu mề thở dài.

- Về chuyện của các người, ta sẽ không can thiệp nữa. Nhưng ta sẽ không để ngươi dễ dàng giết nó như vậy! Giao thanh chuỷ thủ ra đây rồi ta sẽ thả hoàng muội của ngươi!

Đám người Kakashi, Sasuke biết đây đã là nhượng bộ lớn nhất với bọn họ rồi nên đành giao thanh chuỷ thủ ra. Có lẽ đành phải cướp lại sau vậy!

Nhận được thanh chuỷ thủ, xác nhận nó là hàng thật, Yahiko mới để Zetsu thả Tenten, rồi cũng không nhiều lời lặng lẽ biến mất.

Thấy thủ lĩnh đã đi, bọn họ cũng theo đó lần lượt rời đi về căn cứ, kể cả Itachi.

Sasuke không giữ đại huynh lại bởi hắn biết lúc này, nhất định là huynh ấy đang rất thất vọng về kẻ bội bạc như hắn đây....

Tại căn cứ Akatsuki, trên đường về phòng, Deidara và Hidan khoác vai, bá cổ, chúi đầu lại với nhau, mặt gian không tả nổi, bụm miệng cười:

- Ê này, cá bao nhiêu là hôm nay thủ lĩnh đại ca bị cho nằm đất? (Deidara)

- Khựa khựa.... Ta là ta cá một tháng rửa bát là đại ca sẽ bị nhốt ở ngoài phòng, được vào nằm đất đã phúc! (Hidan)

- Có lí! Nhìn cái mặt hằm hè của Konan lúc bỏ đi thì đại ca coi như xác cmn định rồi! Ô hô hô!!!

- Ngu thì chết! Ai bảo thích ra vẻ ta đây cơ! Động nhầm đối tượng rồi, đại ca ạ!

- Cứ để đại ca đứng hóng gió ngoài hành lang cho mát óc tỉnh não đi! Anh em mình đi hóng và.....

- Cười!

Dứt lời, trong hành lang rộng lớn vọng ra tiếng cười sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác!

Và đúng như những gì Hidan đoán, thủ lĩnh đại ca đang đứng ngoài hành lang gõ cửa liên hồi.

Có điều, đập vào mắt mấy thằng rảnh nợ rủ nhau ra hóng tuồng thì đây đúng là một hình ảnh đáng nhớ. Thủ lĩnh lãnh khốc, lạnh lùng của tổ chức sát thủ số một thế giới đang đứng hành lang vừa gõ cửa vừa..... gọi vào trong một giọng thảm thiết, bộ dạng thốn không tài nào tả nổi! (=_=')

- Konan

ta biết lỗi rồi mà

Lần sau ta không dám to tiếng với nàng nữa

mở cửa cho ta đi mà

~Trong khi đó, ngài đây lại không biết rằng ẩn trong một góc khuất cách đó không xa, có một lũ thần kinh đang ôm miệng cười sằng sặc, nén tiếng cười xuống thấp nhất đến nỗi mặt mũi lộn tùng phèo cả lên. Một số khác đang tập trung khắc họa chân thực lại khoảnh khắc "ngàn năm có một" này.

Phen này hình tượng của ngài đây bị sụp đổ nát bét rồi!!!

- Không phải ta đã nói ngươi đừng để họ can thiệp vào chuyện của ta sao? - Sakura ánh mắt giận dữ hướng tới kẻ phía trước.

- Xem ra cô cũng không hẳn là vô cảm, mất nhân tính nhỉ! Vẫn còn quan tâm đến Akatsuki à? - Orochimaru thản nhiên cười nói.

- Hừ! Ta vốn không thích người khác xen vào chuyện của mình! Dẫu gì ta cũng từng nợ bọn họ ân tình! - nàng lạnh lùng nói.

- Đừng cáu, đằng nào ta cũng chỉ nhờ bọn họ làm một việc thuận lợi cho kế hoạch thôi! Chắc cô không muốn kế hoạch có vấn đề chứ!? - lão khàn khàn nói, lời đầy thâm ý.

- Nếu không phải vì thỏa thuận, ta đã sớm giết ngươi rồi! - nàng nguy hiểm đe dọa.

- Rất tiếc là chúng ta đã có thoả thuận, đôi bên có lợi. Cô có sự trả thù cô muốn, ta có thế giới của ta, không phải tốt sao?

- Tốt nhất là như vậy! Đừng để ta thấy ngươi dở trò, nếu không, đừng trách ta ác! - nàng tàn nhẫn nói.

Orochimaru trái lại không hề mảy may lo sợ lời nàng, còn cười "tươi", "tốt bụng" khuyên.

- Nếu ta là cô, ta sẽ không phí thời gian ở đây uy hiếp người ta đâu. Thay vào đó, ta sẽ nên đi chuẩn bị cho nghi lễ thì hơn.

Lườm hắn một cái, Sakura xoay người bỏ đi.

Lão nói không sai, cơ hội trả thù chỉ có một, nàng nên chuẩn bị cho tốt thì hơn.

66. Chương 63: Giải Pháp Tốt Nhất?

Giờ thì chúng ta làm gì với nó đây? - Deidara vừa nói, vừa hất hất mặt vào cái thanh chuỷ thủ lấp la lấp lánh trên bàn kia.

- Hay là đem bán đấu giá đi!!! Đống đá quý nạm trên thanh này đủ để chúng ta cả đời ăn chơi sa đoạ đấy! - Kakuzu mắt sáng quắc lên nhìn vào nó, trong đầu đang tưởng tượng ra mưa tiền rơi xung quanh mình.

Hidan bĩu môi nhìn Kakuzu bằng 1/4 con mắt.

- Nhìn Akatsuki thiếu tiền đến thế à? Thằng dở hơi!!! Cần ông đây nhắc lại địa điểm của 30 kho vàng bạc đá quý dưới lòng đất không?

- Thế ngươi có ý kiến gì không mà nói?

- Ta tất nhiên là có và đảm bảo cái ý kiến đấy thông minh hơn ngươi nhiều, Kakuzu. Ta là ta sẽ giao nó cho Sakura tuỳ ý sử dụng! Thế nào, giỏi không? Thôi thôi, không cần khen, ta biết ta giỏi từ bé rồi - Hidan một bộ dạng vỗ ngực tự hào về bản thân.

- Chú thích một chút, Sakura không thể chạm vào nó, nếu chạm vào thì sẽ bị thanh chuỷ thủ đó rút dần đi sức mạnh - Sasori điềm đạm lên tiếng.

Tự hào của Hidan sụp đổ trong nháy mắt.

- Dạ, em không có ý kiến gì nữa.... - Hidan rất biết điều im mồm ngồi xuống, ôm chân tủi thân trong góc phòng.

- Còn ai có ý kiến gì nữa không? - Yahiko đảo mắt một lượt, tất cả đều im phăng phắc. Cuối cùng hắn đành thở dài, cầm lấy thanh chuỷ thủ trên bàn, nói - Lão rắn độc kia chắc biết không ít thông tin về nó, ta sẽ đi hỏi lão. Các ngươi tiếp tục canh chừng đám người Hoả quốc kia!

- Tuân lệnh, thủ lĩnh!

- Ngài không sợ cô ta phản bội sao? - Kabuto cúi đầu cung kính hỏi.

Orochimaru cười khẩu, khàn giọng nói.

- Tại sao ta phải sợ? Trước hay sau đi chăng nữa, cô ta đều không có khả năng.

- Trước? Sau?

- Trước nghi lễ, cô ta là thần thánh nhưng lại mắc phải cái..... "lời nguyền" "đôi mắt phản chiếu trái tim kia". Lẽ nào ngươi đã quên trong đầu cô ta lúc này ngoài trả thù ra thì còn cái gì nữa? Hơn nữa, kẻ duy nhất giúp được cô ta là Orochimaru ta đây, cô ta còn có lựa chọn nào khác?

- Vậy sau nghi lễ? Không phải khi nghi lễ kết thúc thì cũng là lúc cái.... lời nguyền kia hoàn toàn hoá giải sao? - Kabuto thắc mắc hỏi.

Orochimaru vẫn giữ một bộ dáng thản nhiên, không lo lắng mà giải đáp.

- Sau nghi lễ, toàn bộ sức mạnh của cô ta đã được chuyển giao sang vật chứa khác. Lúc đó, cô ta cũng chỉ như người thường thôi! Một kẻ như vậy hoàn toàn không phải là mối lo ngại của chúng ta!

Tuy khó hiểu trong lòng đã được giải đáp nhưng với bộ não thâm thuý, lòng dạ thâm độc như lão thì chắc lão còn có trò khác.

- Ngài sẽ không để cô ta sống đúng không?

- A ha ha ha..... - lão sảng khoái cười lớn - Rất tinh mắt! Nói thử cho ta xem suy nghĩ của ngươi nào!Kabuto tay xoa căm, đăm chiêu suy nghĩ một chút rồi bắt đầu phân tích.

- Dẫu gì cho dù mất đi hết sức mạnh, cô ta vẫn có xuất thân là con gái Thiên Đế, cho nên ngài sẽ không trực tiếp ra tay. Thay vào đó, ngài sẽ để cho tên Uchiha kia giết nàng. Tự tay giết người mình yêu sẽ là đả kích lớn đối với hắn, chưa hết, Thiên giới nhất định sẽ báo thù. Mà công chúa Karin lại có ý với tên kia, Sakura chết, miễn cưỡng coi như ngài bớt cho con gái mình một tình địch lớn rồi. Đây là một mũi tên trúng ba đích!

- Không tồi! Quả xứng danh là đệ tử của ta! - Lão hài lòng khen ngợi.

- Có điều..... - Kabuto ngập ngừng -..... Nếu cô ta trở lại bình thường sau nghi lễ rồi thì hắn việc gì phải giết cô ta nữa. Thay vào đó, hắn sẽ tập trung năng lực phá hủy cỗ máy của ngài..... Đây là điểm rất bất lợi cho chúng ta!

Trái ngược với sự lo lắng của đệ tử, lão vẫn ung dung như thường lệ, nhấp ngụm trà rồi mới tiếp lời.

- Đúng là nếu thế thì sẽ rất bất lợi! Tuy nhiên, một khi nghi lễ thành công, toàn bộ khả năng của cô ta sẽ được chuyển sang cỗ máy, bao gồm cả năng lực tự phục hồi thần tốc. Đến khi đó, cho dù hắn có mang cả Binh đoàn Kim cương cũng không hủy nổi cỗ máy! Vậy nên bất lợi này bị loại trừ!

- Còn về việc hắn có giết cô ta không thì ngươi nên nhớ rằng chúng ta biết một điều chúng không biết! - ánh mắt lão loé lên tia thâm hiểm.

- Ý ngài là.... - Hắn bừng tỉnh ngộ.

- Phải! Chúng không biết rằng sau nghi lễ, tính cách cô ta sẽ hoàn toàn trở về như cũ!

- Như vậy thì lúc này không còn gì đáng lo ngại nữa!

- Không hẳn! - lão cắt lời, vẻ mặt âm trầm - Đó là chuyện sau nghi lễ, còn quan trọng nhất là trước và trong nghi lễ.

- Trước nghi lễ, bọn chúng vẫn có khả năng ngăn cản, còn khi nghi lễ đã bắt đầu thì cách duy nhất để phá là giết cô ta, nghi lễ sẽ tự khắc kết thúc thất bại. Về hai điểm này, ta sẽ bố trí người canh gác cẩn thận, ngài không phải lo lắng - Hắn cúi đầu cam đoan, khẳng định.

- Hn.... Vào trong quá trình diễn ra nghi lễ, thần trí cô ta sẽ từ từ khôi phục lại. Với tính cách ban đầu của cô ta thì chắc chắn sẽ không chịu để mình vì một phút mất trí mà hại đến thế giới và hàng vạn người dân. Vậy nên trước nghi lễ, phải xích chặt cô ta lại, rõ chưa?

- Vâng! Xin ngài yên tâm, ta tuyệt đối không làm ngài thất vọng!

Đột nhiên, bên ngoài cửa phát ra tiếng động nhỏ.

- Kẻ nào? - Kabuto hướng cửa hô lớn, đề cao cảnh giác.

"Chít chít" Một con chuột bò qua.

- Không có gì, chỉ là một con chuột thôi! Ngươi lui xuống đi! - Lão bình thản nói.

- Vâng!

Tại căn hầm của Akatsuki.

- Đây là giải pháp tốt nhất.....

Yahiko ôm Konan bên cạnh mà an ủi, cả hai dõi mắt theo cánh cổng đá nặng nề đóng lại.

- Bất kể là ai dùng nó cũng không tốt, chi bằng ta cất giữ nó, để không kẻ nào có được nó.Đôi mắt màu hổ phách ánh lên tia buồn bã và day dứt, nàng khẽ nghiêng người tựa vào lòng hắn.

- Lẽ ra trước đây chúng ta không nên giúp lão kiếm những đồ đó, chuẩn bị cho nghi lễ. Nếu thế thì có lẽ lão sẽ không trăm phương ngàn kế tìm cách ly gián họ....

Kể từ khi Yahiko nghe được cuộc nói chuyện của Orochimaru và Kabuto, rồi kể lại cho nàng thì rất khó để không cảm thấy tội lỗi.

- Nếu chúng ta khi đó kiên quyết bắt lão nói ra lí do phải kiếm những thứ đó thì Sakura sẽ không có ngày hôm nay. Chúng ta cũng không khác gì lão cả - nàng nghẹn ngào nói.

Hắn ôm nàng vào lòng vỗ về, thở dài đầy ảo não.

- Konan, kể cả lúc đó có biết lí do thì chúng ta cũng không cách nào từ chối được. Trước đây lúc ta nhờ lão cứu nàng thì điều kiện đổi lại là ta phải làm một việc cho lão. Akatsuki không thể nuốt lời.....

Hắn cảm thấy vạt áo trước ngực ướt một mảng, nàng khóc.....

- Đừng khóc..... Chúng ta đã làm tất cả những gì có thể rồi, bảo vệ vật duy nhất có thể tổn hại đến Sakura khỏi bọn chúng. Những thứ còn lại hoàn toàn phụ thuộc vào Sakura thôi, chúng ta không thể can thiệp, nhớ chứ?

Thấy người trong ngực không trả lời, tiếng khóc cũng đã nhỏ dần, hắn mới yên tâm chút, dìu nàng rời đi.

.....

Chỉ ngay sau khi cửa hầm khép lại, một bóng người bất ngờ xuất hiện từ trong bóng tối.

Giữa bóng đêm, đôi mắt đỏ sáng rực, híp lại nguy hiểm.

'"Thứ duy nhất có thể tổn hại đến Sakura"? Ở nơi này còn gì có thể tổn thương ta?'

Nàng cất bước dần về phía cánh cửa đá cứng chắc, đôi môi hơi mấp máy gì đó, lập tức cánh cửa đá ầm ầm mở ra.

Thứ nàng đọc chính là câu thần chú mở ra ở Thiên giới. Đối với người đến từ nơi đó như nàng mà nói thì cửa dù to chắc đến mấy cũng chỉ cần một câu ngắn gọn là xong.

Quả không hổ danh là tổ chức lừng lẫy Akatsuki, tiếp theo là 50 căn phòng với đủ các loại bẫy giết người man rợ, tàn nhẫn, kinh dị, biến thái với không thiếu một thể loại nào, từ vũ khí đến độc dạng rắn, lỏng, khí. Vũ khí thì toàn là hàng chất lượng cao, đạt tiêu chuẩn quốc tế!!! Ngoài những người lãnh đạo các đời của Akatsuki thì Sakura là người đầu tiên vượt qua 50 căn phòng này mà không bị xây xước gì cả, toàn bộ nguyên vẹn như lúc vào.

Mở cánh cửa cuối cùng ở căn phòng thứ 50 là đến một căn phòng trống khác. Ở trên bàn tròn giữa căn phòng, trong lồng kính là một chiếc hộp gỗ nâu sẫm hình chữ nhật.

Nàng phất nhẹ tay, chiếc lồng kính liền biến mất, chỉ còn lại chiếc hộp. Sakura chầm chậm bước lại gần, không hiểu sao càng gần, cả người nàng bỗng có cảm giác khó chịu, mệt mỏi.

Nàng nhíu mày nhìn phong ấn lằng nhằng, phức tạp trên hộp, không hỏi tò mò thứ gì nguy hiểm đến mức bọn họ phải cất thật sâu, bảo hộ kinh khủng đến vậy?

Quan sát một lúc, nàng khẽ thở dài. Xem ra phải tốn ít nhất 5 phút với cái phong ấn này rồi..... Mà tốc độ này được coi là rất chậm....."Những" năm phút sau, phong ấn biến mất khỏi bề mặt chiếc hộp đầy bí ẩn.....

Nàng đã bắt đầu cảm thấy bất an bởi đây là lần đầu tiên nàng thấy mệt sau khi phá một thuật phong ấn hơi phức tạp này. Điều này đối với người thường thì không sao nhưng đối với nàng thì đó là cực kì không bình thường, tay cũng đã run run.....

Cuối cùng, không kháng cự lại nổi sự tò mò, nàng cắn răng mở thật nhanh nắp hộp ra.

- Oaaaa....

Nàng không nhịn được cảm thán một tiếng. Đúng là bảo vật, quá đẹp! Đôi mắt đỏ đã sớm sáng lấp lánh bởi ánh hào quang tỏa ra từ thanh chuỷ thủ.

Ánh mắt nàng khi quan sát từng viên đá nạm trên đó thì đột nhiên dừng lại ở một viên đá màu hồng nhạt có nhiễm một vết nâu đỏ khảm ở trên chuôi dao, không khỏi giật mình.

Viên đá này sao có thể giống hệt với loại đá ở trên chiếc vòng đã từng phong ấn sức mạnh của nàng vào ngày đầu xuống Hạ giới vậy? Không những vậy, vết máu nâu đỏ trên đó giống với vết máu vào ngày hắn tháo chiếc vòng ra để nàng có lại sức mạnh, hơn nữa vết nứt cũng hoàn toàn trùng khớp với vết nứt trên chiếc vòng vào ngày nàng đập vỡ nó. Lẽ nào.... chính là từ nó mà ra?

Bàn tay nàng run rẩy vươn tới chạm vào nó. Ngay khi đầu ngón tay tiếp xúc với bề mặt mát lạnh của viên đá, một cảm giác lạnh toát truyền đến từ đó, lan tỏa khắp cả người, cả bộ não, trái tim.....

Một dòng kí ức tưởng như đã bị xoá bỏ hiện ra trước mắt.....

******** Flashback ********

- Này..... - Sakura cất giọng run run gọi, đầu cúi gằm xuống, mắt dán vào thảm dưới chân, không dám nhìn lên.

Đáp lại nàng vẫn chỉ là tiếng bút sột soạt trên giấy từ phía trước.

- Sasuke..... - nàng kiên trì tiếp tục gọi, đôi mắt lục bảo ngây thơ vô số tội len lén nhìn lên trước.

Mà cái người ngồi trước đó vẫn mảy may không thèm để ý tới nàng, bộ dạng rất tập trung phê tấu chương, thản nhiên coi nàng như không khí.

Thấy vậy, Sakura khuôn mặt đáng thương, trông hết sức tội nghiệp, chầm chậm cất bước lên bậc thang, đứng bên cạnh ghế của hắn, giở giọng mềm mỏng, nũng nịu ra hỏi.

- Chàng giận ta à?

Vâng, một câu hỏi hết sức là..... không thông minh (= Ngu)! Không giận thì hắn lờ nàng đi làm cái gì trong khi ngày thường suốt ngày quấn lấy nàng!? IQ quá thấp, quá ngu! ()

Sasuke ban đầu đã hạ quyết tâm lần này nhất định bơ nàng một phen cho nàng chừa cái thói suốt ngày trốn ta ngoài chơi một mình, nhưng xem ra là không được rồi..... Lần nào cũng thế, hắn cứ tức điên lên muốn phạt nàng một trận là nàng lại giở cái giọng kia ra, làm hắn muốn gắt cũng không gắt được! Lần này không có chuyện đó đâu!!!

Haizzz..... Giá mà được thế đã tốt.....

Sakura nhận thấy hành động của hắn có hơi khựng lại, liền sung sướng nhủ thầm trong lòng: 'Cố lên! Sắp được rồi!!! Vì tương lai tươi sáng ngày mai!!!Nàng chủ động tiến lên cạnh hắn, hơi cúi xuống ôm tay hắn, làm nũng.

- Thôi mà, ta biết lỗi rồi

đừng giận nữa

Lần sau ta không lẻn đi một mình như thế nữa

ta cam đoan sẽ đi nơi.... lành mạnh và về đúng giờ mà

Có thể tóm tắt ngắn gọn mọi chuyện như sau: nàng một mình trốn ra ngoài chơi, lẻn vào kỹ viện chơi, hoá trang làm kỹ nữ, đánh nhau với mấy thằng mất dạy, con ông cháu cha trong đấy, làm chúng bây giờ không khác gì tàn tật, đến gần đêm mới thèm mò về cung, bị gọi đến thư phòng là đây và.... tạm thời là thế....

Bất lực! Hắn cảm thấy cực kì bất lực! Bao nhiêu quyết tâm phạt nàng bao lâu nay bị mấy câu nũng nĩu của nàng đánh bay đi không còn một mống! Hắn dù không phục cũng phải nhẫn nhịn mà phục!

Vẻ mặt hắn nẫu mề, đầy bất đắc dĩ, đành buông bút xuống, vươn tay kéo nàng ngồi lên đùi mình.

- Thế này là chàng không giận ta nữa đúng không? - Sakura vòng tay ôm lấy cổ hắn, mặt cười tươi roi rói, không thấy đâu vẻ tội nghiệp ban nãy nữa.

- Không phải ta cấm nàng dùng mỹ nhân kế rồi sao? Còn dám dùng? - hắn nhíu mày trách cứ, tay còn véo vào eo nàng một cái.

- Hì hì! Ai bảo sức kiềm chế của chàng quá kém! Ta chỉ làm theo bản năng của một nữ nhân thôi!

- Thế có nữ nhân nào một mình xông vào kỹ viện rồi đánh nhau với lũ công tử trong đấy không? Nàng có biết thế là nguy hiểm lắm không? - hắn nhịn không được lo lắng mắng nàng.

Sakura biết hắn như thế là quan tâm tới nàng, trong lòng không khỏi cảm động, ghé mặt lại gần hắn, chủ động hôn hắn.

Sasuke có hơi ngỡ ngàng nhưng cũng nhanh thích ứng, tay dưới eo kéo nàng sát lại gần mình, đổi từ bị động sang chủ động, cuồng nhiệt đáp trả lại.

Đến khi cả hai đã gần như hết dưỡng khí hắn mới tách ra.

- Nếu lần sau còn đi nơi như thế nữa thì đừng trách ta ác - rõ ràng là nghiêm khắc trách cứ nhưng giọng hắn lại lộ ra ôn nhu, yêu chiều với người con gái trong lòng.

- Ta biết rồi mà - nàng ngoan ngoãn nói, trên mặt không tắt nổi nụ cười đểu cáng, sung sướng, tự hào về bản thân lần nữa thoát nạn.

Cái này phải đặc biệt cảm ơn sư phụ hoàng thái hậu đẳng cấp đã tốn công truyền dạy chiêu mỹ nhân kế này! Thái hậu là số một!

Nép trong ngực hắn, mắt nàng quét một vòng những đồ để trên bàn hắn. Nhìn đến mấy chồng tấu chương cao ngút trời kia, nàng nghĩ thầm:

'Chắc đêm nay hắn mất ngủ rồi.....'

Lại nhìn đến chiếc hộp hình vuông trên bàn hắn. Nàng nhướn người ngồi thẳng dậy, cầm lấy chiếc hộp, thuận miệng hỏi.

- Cái gì đây?

Vừa chờ hắn trả lời, nàng vừa ngắm nghía, đáng giá nó.

- Ừm..... Nhìn không tệ, chất gỗ tốt, vân đẹp, bề mặt bóng nhẵn, hình con phượng hoàng khắc trên nắp rất tinh xảo, nhìn rất giống ta ở dạng phượng hoàng. Không t..... À mà khoan..... - nàng giật mình khựng lại.

'Nhìn giống mình lúc chuyển dạng.....' Nàng lẩm nhẩm nghĩ....

Bỗng, nàng quay sang nhìn hắn, đôi mắt sáng quắc như vớ được kim cương, hưng phấn hỏi:

- Cái hộp này cho ta đúng không?

Sasuke theo dõi vẻ mặt nãy giờ của nàng mà không khỏi buồn cười. Hắn đưa tay vuốt tóc nàng, mỉm cười ôn nhu nói.

- Mở ra đi.

Của nàng là cái chắc rồi! Sakura háo hức gạt chốt mở ra....

Khà khà.... Đã trốn ra ngoài chơi mà không bị phạt, lại còn được quà! Rất tốt! Lần sau tiếp tục phát huy!!!

Nắp hộp mở ra, để lộ vật bên trong. Và vật này làm cả người nàng cứng đờ lại, hết trừng mắt ngạc nhiên đến khó tin thốt lên lời.....

- Đây là..... Sao..... Sao chàng có được.....???

67. Chương 64: Nói Lời Chia Tay Với Nhau

dạng của nàng làm Sasuke rất hài lòng, cầm lấy chiếc hộp trong tay nàng, lấy ra từ trong hộp một chiếc vòng tay đá màu hồng.

Trong lúc Sakura còn đang sững sờ, hắn đã nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, đeo chiếc vòng vào.

- Sau khi nàng quyết định không trở về Thiên giới nữa, ta đã sai người tìm bằng được chiếc vòng này ở ven hồ. Ta vẫn lưu giữ nó đến giờ.

- Tại sao? - nàng thất thần hỏi lại.

Hắn vuốt ve bàn tay nhỏ bé của nàng, ôn nhu trả lời.

- Vì nó là thứ khởi đầu cho tất cả mọi chuyện giữa chúng ta.

Thấy nàng vẫn ngây người ra, hắn tiếp lời.

- Chiếc vòng này là thứ đã phong ấn sức mạnh nàng, giữ nàng lại bên ta. Nếu không có nó, chúng ta sẽ không như bây giờ, sẽ không có ngày hôm nay.

Nàng cúi đầu xuống, ngón tay lướt trên mặt đá nhẵn, bất chợt dừng lại ở nơi hơi nổi lên. Một vết màu nâu đỏ.

- Đây là vệt mốc đánh dấu thời điểm ta có được nàng, Sakura.

Một dòng ký ức lướt qua trong tâm trí nàng.

- Đó là khi chàng liều mạng với đàn sói cứu ta rồi bị trọng thương. Vết máu này là lúc đó tháo nó ra dính vào.

- Ừ, là nó. Cũng là nhờ khi đó, trái tim nàng thực sự thuộc về ta....

Đôi mắt lục bảo lúc này đã long lanh, ngấn lệ vì cảm động. Nhớ lại khi đó hắn một mình đánh lại cả bầy sói hoang để cứu nàng. Hắn một thân đẫm máu đầy thương tích vẫn liều mạng bao bọc, bảo vệ nàng khỏi bầy sói. Hắn trong lúc hôn mê vẫn không ngừng gọi tên, níu giữ nàng ở lại.....

Sasuke nói không sai, cũng là khi đó trái tim nàng rung động mãnh liệt trước hắn, hình bóng hắn đã khảm sâu vào tim nàng khi đó rồi.....

- Nàng biết không.... - hắn tựa đầu vào bờ vai run run của nàng - nó rất quan trọng đối với ta. Nhờ nó, ta đã tìm ra tình yêu của đời mình.....

Tình yêu của đời hắn..... là nàng sao.....

Nước mắt không kìm nén được mà trào ra, có điều, là nước mắt của hạnh phúc.....

Thấy nàng khóc, hắn trở nên lúng túng, bối rối, động tác vụng về gạt đi nước mắt nàng, đồng thời, xổ ra câu hết sức là..... ngu.

- Nàng khóc cái gì chứ? Hay là nàng nghĩ nó sẽ phong ấn sức mạnh của mình nên khóc vì không trốn được đi chơi? Yên tâm, bây giờ thì cái vòng này không còn sức mạnh phong ấn nữa đâu! Có khóc thì khóc vì ta sẽ cấm nàng đi chơi đi là vừa!

Lời của hắn làm nàng đang khóc cũng phải bật cười nín khóc.

- Chàng cũng giỏi phá vỡ không khí lãng mạn cảm động nhỉ! Chàng yên tâm, ta sẽ không khóc vì bị cấm túc đâu, trình độ của chàng còn chưa đủ nha! Ta cứ trốn đấy!!!^^

- Nàng dám!!! - hắn nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ.

Nhìn nàng cười khúc khích trong vòng tay mà Sasuke không khỏi bực mình, cần tìm người giải tỏa nỗi buồn gấp.Sakura còn đang mải cười vì chọc được hắn nên không để ý nguy hiểm đang tình rập. Cằm bất ngờ bị nâng lên, tiếp theo, nàng chưa kịp phản ứng gì thì đã có đôi môi hung hăng hôn xuống.

'Cười đi! Giỏi thì nàng cười nữa đi!'

Sakura thì chỉ có thể than thầm trong lòng, mặc hắn làm gì thì làm.

'Tên này cũng bá đạo quá đi....'

******* End Flashback *******

Trái tim nàng thắt lại, từng cơn đau cắt da cắt thịt truyền đến, đầu nàng đau như búa bổ..... Từng dòng kí ức như làn sóng xô mạnh vào đầu nàng.....

Khi con ngựa của nàng điên cuồng chạy loạn đến vực, hắn liều mạng đuổi theo kéo nàng sang trong lúc hiểm nguy đó. Nép vào lòng hắn, nàng cảm thấy thật ấm áp, an toàn.....

Khi nàng say rượu ngủ thiếp đi, hắn lẳng lặng bế nàng về phòng, nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn rồi rời đi.....

Khi con sói hoang hung dữ lao đến phía nàng, hắn thân đầy thương tích vẫn ôm nàng vào lòng che chở, bảo vệ đến nỗi bị trọng thương suýt mất mạng.....

Khi nàng trốn ra ngoài rồi gặp nguy hiểm, hắn tức giận giết sạch kẻ đó, phẫn nộ đến không thèm nói chuyện với nàng.....

Khi thấy nàng trong cung chán nản, hắn xây nguyên một vườn hoa anh đào rộng lớn cho nàng chạy chơi thỏa thích.....

Rồi muôn vàn những kỉ niệm hạnh phúc, vui vẻ bên hắn.....

Cảm xúc, tình yêu lần nữa dạt về trong trái tim rạn nứt của nàng.....

Đúng, nàng yêu hắn, yêu hắn rất nhiều.....

Yêu cái cách hắn lạnh lùng, luôn tỏ vẻ không quan tâm tới nàng nhưng thực ra bất cứ lúc nào nàng cô đơn, nguy hiểm, hắn luôn bên cạnh nàng.....

Yêu cái cách hắn yêu chiều nàng, rồi vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn khi nhìn nàng giở mỹ nhân kế sau mỗi lần nàng trốn đi chơi không xin phép.....

Mặc kệ kẻ khác nói gì đi chăng nữa, khoảng thời gian đó với nàng rất thật, nàng cũng cảm nhận được tình yêu của hắn với nàng không hề giả dối.....

Nàng yêu hắn, trước là thế, giờ vẫn vậy. Nàng hận hắn bao nhiêu thì yêu hắn bấy nhiêu, tình yêu dành cho hắn không hề thay đổi.....

Giết hắn? Nàng làm không nổi!

'Không giết hắn? Lẽ nào ngươi cam chịu bị hắn lừa gạt bao lâu nay? Bị hắn không thương tiếc vứt bỏ?' Một giọng nói cay độc vang lên trong đầu nàng.

'Ta chịu! Ta không quan tâm đó là thật hay giả, chỉ cần biết rằng ta đã rất hạnh phúc khi đó! Ta yêu hắn!'

'Nhưng hắn không yêu ngươi! Trước là vậy, bây giờ cũng vậy! Ngươi bị tình yêu làm cho mù quáng rồi hay sao mà không nhận ra người hắn yêu là ai? Là Karin! Là vì cô ta, hắn không do dự, sẵn sàng trơ mắt bỏ mặc ngươi chết!!!' Giọng nói đó lộ rõ phẫn nộ đến cực điểm, đầy căm thù.....

Lời nói cay nghiệt đó đã thành công khơi dậy nỗi đau đến tận xương tủy của Sakura. Hốc mắt nàng ẩm ướt, lệ trào ra.....'Thử nghĩ xem, nếu hắn thực yêu ngươi, hắn có tuyệt tình, tàn nhẫn đến thế không? Ngươi cần gì phải luyến tiếc hắn như vậy? Nên nhớ, tất cả những đau khổ chúng ta phải chịu ngày hôm nay, là do hắn! Kẻ như vậy không đáng sống!!!'

'Cho dù là vậy, ta cũng không giết nổi hắn! Ngươi ở trong thâm tâm ta không phải biết rõ sao? Ta yêu hắn, bất kể hắn đã từng làm gì có lỗi với ta, ta vẫn sẽ yêu hắn!' Sakura như gào lên với chính mình.

'Ta biết..... Đó là lí do tại sao, ta mới chiếm lấy quyền kiểm soát thân thể và tâm trí này.....'

Khi giọng nói lạnh lẽo đó kết thúc, cũng là lúc cơn đau đến chết đi sống lại ập xuống toàn thân nàng, từ đầu đến chân.....

- Sakura!!!

Cửa đột nhiên mở ra, hai thân ảnh chạy vào.

Điều đầu tiên Konan và Yahiko nhìn thấy khi vào đó chính là thân hình Sakura đang co quắp lại trên sàn đá vì đau đớn, lăn đi lộn lại, bên tai là tiếng gào thét thống khổ của nàng.

Cả hai người hoảng hốt lao đến, giữ chặt chân tay nàng lại, ghì xuống rồi điểm huyệt cử động của nàng. Mặc dù người không còn vùng vẫy dữ dội nữa nhưng vẫn run lên từng hồi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi ướt đẫm trán.

- Sao lại thế này? - Konan hoảng sợ, nghẹn ngào nói, đôi mắt ứa nước.

Bọn họ sau khi ra khỏi hầm một đoạn thì chợt nghe thấy tiếng động lạ liên tiếp từ đó vọng ra. Nghe ra đó là tiếng vũ khí va chạm từ bẫy phát ra nên bọn họ cho là có kẻ đột nhập, liền quay lại. Do vượt qua bẫy có lâu một chút nên không đuổi kịp được kẻ đó, cứ nghĩ hắn là cao thủ nào đó mới vượt qua 50 căn phòng bẫy. Nào ngờ, khi qua phòng thứ 50, đẩy cửa vào phòng này thì thấy Sakura thành ra thế này quả thực là bọn họ cực sốc.....

Và còn kinh hoàng hơn khi nhìn vào đôi mắt đỏ xanh luân phiên đổi màu liên tục. Đó là bằng chứng cho thấy lúc này nội tâm nàng đang đấu tranh mãnh liệt thế nào.....

Đang trong lúc hai người lo lắng không biết nên làm gì thì Sakura hướng ánh mắt cầu xin, tha thiết về phía Konan, thều thào, khó nhọc lên tiếng.

- Gi.... Giết.... t..... a..... ta..... Giết.... t.... ta..... đi.....

- Cái gì? - Konan bị lời nàng dọa cho hoảng, không tin vào tai mình, hỏi lại.

- X.... Xin.... t....tỷ..... gi....iết.....ta.... đ....đi..... L....àm....ơn.....

Ánh mắt tha thiết, khẩn cầu của nàng làm Konan sững sờ, đôi mắt hổ phách đau lòng nhìn nàng, nghẹn ngào hỏi:

- Tại sao?

Trong đôi mắt lập loè vốn bi thương, đau đớn nay hiện lên một tia nhu tình, dễ dàng lọt vào mắt họ.

- T..... Ta..... Yêu..... Hắn.....

Ra là vậy, tất cả chỉ là vì một chữ "tình". Sakura vì người mình yêu mà sẵn sàng từ bỏ sinh mệnh của mình chỉ vì muốn hắn được an toàn. Nàng rời bỏ tất cả chỉ để có được những ngày tháng không rõ thực hư bên hắn. Đối với một người si tình như vậy, có thể chết vì người mình yêu cũng đủ rồi.....Đối với thỉnh cầu của nàng, Konan không thể đáp ứng được, dù nếu có rất muốn giải thoát cho Sakura khỏi kiếp khổ tình này nàng cũng không thể bởi lẽ..... định mệnh đã sắp đặt rằng Sakura buộc phải chết dưới tay hắn.....

Konan hướng ánh mắt cầu khẩn đến Yahiko, xin hắn hãy nghĩ cách làm gì đó đi, không thể để thế này được. Hắn sắc mặt âm trầm, giơ tay đánh xuống gáy Sakura, làm nàng trực tiếp bất tỉnh.....

Ba ngày sau, vào đêm trăng rằm, cũng đã gần tới lúc diễn ra nghi lễ, chỉ còn tầm nửa tiếng nữa thôi, vận mệnh của cả thế giới sẽ được quyết định bởi một nhóm người.

Trên dãy núi Fuyu quanh năm bao phủ bởi băng tuyết, giá lạnh, không gian tĩnh lặng, âm u, tăm tối thì ngày hôm nay, cả dãy núi được những ngọn đèn, đuốc thắp sáng rực lên. Từng tốp hắc y nhân che kín mặt đứng canh giữ nghiêm ngặt, đi tuần tra cẩn thận, hàng rào người được trải rộng đến nỗi một con ruồi cũng không bay qua được. Những người này ai cũng là sát thủ được huấn luyện bài bản, trang bị vũ khí tinh xảo. Vượt qua được bọn họ đúng là một "mission impossible" (^^)

- Chúng ta không qua nổi đâu! - Tenten khẽ nói với những người bên cạnh.

- Tớ không thích bi quan đâu nhưng Tenten nói đúng đấy! Nếu có qua được cũng chỉ là linh hồn của chúng ta thôi! - Ino đồng tính với ý kiến của bạn.

- Sẽ được thôi! Với mấy món của Haruka chế thì chiến thắng là.....

- Giỏi lắm được 1/10..... - Naruto rầu rĩ ngắt lời Kakashi.

Ông liếc mắt lườm lườm ba người kia.

'Thế hệ trẻ này nay thật là..... quá bi quan rồi, biết thế ngày xưa cho bọn chúng học một khoá tăng động, lạc quan thái quá của thằng Gai kia.....'

Bị lườm, Tenten nhỏ tiếng bất mãn.

- Bọn con nói gì sai? Có sức mạnh đánh đã khó thắng. Đằng này ở Tuyết quốc lại không sử dụng được sức mạnh thì có mà thắng bằng niềm tin và hy vọng.....

- Tất nhiên là ta biết, vậy nên trước đó mấy ngày ta mới bảo các con lo mà đối xử tốt với nhau đi, sau này chết cũng không hối hận. Bây giờ ta nhân từ cho các con 3 phút nói lời chia tay.

Cặp số 1: Neji và Tenten.

- Tenten, ta không biết kiếp sau còn có cơ hội gặp lại nàng không nên ta muốn nói luôn: đời đời kiếp kiếp, cho dù ta đầu thai thành cái gì đi chăng nữa thì tình yêu của ta đối với nàng sẽ mãi không đổi! Ta biết chúng ta có khởi đầu không tốt cho lắm (nếu không muốn nói là rất tệ) nhưng ta không hối hận vì đã quen nàng!.... Ta yêu nàng..... - Neji thâm tính nói, làm Tenten nước mắt rưng rưng, trực vỡ oà thành tiếng khóc.

Nàng cũng nghẹn ngào bày tỏ lòng mình.

- Neji, ta biết kiếp này ta đối xử với chàng không tốt lắm, toàn gây gổ, mắng chàng não phẳng, não cá vàng, mặt dày, đầu bò não lợn, biến thái, yếu sinh lý..... vân vân và mây mây..... Nhưng ta đối với chàng là thật lòng. Ta cũng tuyệt không hối hận vì ngày đó trốn ra ngoài chơi rồi oánh nhau với chàng, rồi còn 3 lần bày trò với chàng trong bữa tiệc sau đó..... Ta cũng yêu chàng.....

Neji cũng cảm động không kém bởi lời nói chân thành,..... "sâu sắc" và lời lẽ rất chi là..... "giản dị, gần gũi với đời thường" của nàng. Hắn cảm thấy thật hạnh phúc.

Còn các vị ngoài cuộc xung quanh như Naruto, Ino, Kakashi thì phải nói là..... cạn lời rồi.....

Cặp số 2: Ino và Naruto (với tư cách là bạn bè)

- Naruto này, đằng nào cũng sắp chết rồi, bà đây sẽ nhận xét thẳng thắn luôn, từ có hơi thô tục thì chú cố gắng mà chịu. Chú là chú hết sức là..... ngu, đần, não hạt nho, háo sắc, háo tiền, nói chung là cái gì cũng chán, được mỗi cái là có tinh thần bạn bè, làm việc cũng không đến nỗi nào, lạc quan một cách rất là đáng ghét..... à nhầm..... đáng khích lệ. Nhìn mặt mũi chú trông cũng "miễn cưỡng" gọi là nuốt nổi, dáng người thì đúng chất "ngu si tứ chi phát triển". Rồi bà xin hết! Có cảm động quá thì cố nén khóc nhé!

Naruto nghe xong, khuôn mặt méo xệch, muốn cười không nổi mà muốn khóc cũng không xong, chỉ biết đưa tay ôm ngực thầm than: 'Ôi trái tim nhỏ bé của tôi ơi!'

Giờ đêm lượt y nhận xét lại, trong lòng cười hiểm.

- Này, chỗ anh em quen biết với nhau, ông đây cũng thật thà nói luôn. Cô em đây ý, chiều cao khiêm tốn, bụng toàn mấy ngấn mỡ, chân tay thì lủn ngủn, chẳng có dáng gì cả. Đã vậy mặt mũi cũng thuộc loại tầm thường thôi, chưa đạt được trình mỹ nữ đâu. Còn về tài năng thì.... Tch Tch..... Cầm kỳ thi họa thì coi như vứt. Có thể kết luận là cô em không có dáng, sắc cũng không, tài thì như đồ bỏ, thật chẳng ra thể thống gì cả! Có điểm tốt là có tinh thần bạn bè, mồm mép hiểm đến phát sợ, thủ đoạn giúp đỡ trong chuyện tình của người khác thì gọi là đẳng cấp rồi! Mỗi tội là có một cái thằng Sai đấy mà 18 năm cũng không cưa nổi thì phải về xem lại bản thân đi nhá! Naruto đẹp trai xin hết!!!

Cảm thấy có một sự tức giận không hề nhẹ ở đây! Ino nghe xong thì mắt long sòng sọc, thở phì phò ra khói trắng, đầu bốc hơi, bộ dạng như du côn đầu đường xó chợ! - Đó là theo miêu tả của Tenten.

Cũng may mà nhờ bọn họ nấp ở góc khuất cách nơi địch khá xa và có Kakashi với Neji, Tenten giữ lại chứ nếu không thì huynh đệ tương tàn là cái chắc.....

Tất cả đều bộc bạch nỗi lòng với nhau, chỉ trừ Kakashi và Sasuke. Kakashi thì không nói làm gì, cả chục năm mới gặp nhau một lần, không thể đưa ra nhận xét gì cả. Còn Sasuke, hắn không có gì để nói, hay nói đúng ra là không thể nói vì người hắn muốn thổ lộ không thể đến bên cạnh hắn lúc này.....

Nếu có điều gì hắn tiếc hận nhất chính là kiếp này không thể nói trọn vẹn một câu: "Sakura, ta yêu nàng!"

Màn chia tay với nhau diễn ra..... "thành công" và "tốt đẹp".

Giờ thì đã đến lúc thực hiện vận mệnh của mình rồi, cứu thế giới nào!

68. Chương 65: Đợi Ta

Thưa ngài, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi! - Kabuto cung kính báo với Orochimaru.rn- Tốt! Đưa cô ta đến đó đi là vừa!rnrn- Vâng!rnrnSau khi thuộc hạ đã lui xuống, hắn cất bước đi tới tấm bản đồ da treo trên tường, đắc ý quan sát vùng lãnh thổ màu tím, màu tượng trưng cho Lôi quốc, bao trùm khắp toàn bộ lục địa.rnrn- Chỉ một lúc nữa thôi, cả thế giới này sẽ là của ta! Ha ha ha....!!!rnrn----------rnrn- Cỗ máy kia là vật chứa đúng không? - Tenten chỉ chỉ về phía cỗ máy nhìn giống khẩu đại bác đằng xa.rnrn- Đúng! Lão rắn độc kia đã chế tạo ra nó giống với khẩu đại bác khổng lồ, sử dụng các loại máy móc để biến nó thành thứ vũ khí bất khả chiến bại. Có điều năng lượng nạp cho mỗi lần dùng là rất lớn..... - Kakashi cẩn thận phân tích.rnrn- Đó là lí do tại sao hắn cần sức mạnh của Sakura, để vận hành cỗ máy! - Ino nhíu mày.rnrn- Được rồi! Bây giờ làm theo kế hoạch, được đến đâu thì hay đến đó thôi, nhưng bắt buộc phải ngăn cản nghi lễ diễn ra, nếu không ta sẽ phải..... - giết Sakura. Lời này ông không nói ra, lí do cũng là bởi người học trò bên cạnh.rnrnÔng cũng biết là dù Sasuke đã quyết định chọn thế giới, bỏ rơi nàng nhưng với tính cách của Sasuke theo như ông đoán thì có lẽ nếu sau khi Sakura chết, hắn sẽ.....rnrn----------rnrnTrong đêm tối, một tốp hắc y nhân cầm đuốc đi hàng đôi tuần tra. Đến khi đi qua một tảng đá to thì bất ngờ bốn bàn tay vồ ra bịt mồm tóm lấy hai kẻ cuối hàng, kéo ra sau đá. Và vài giây sau, hai người mặc hắc y nhảy ra từ sau tảng đá, đứng vào vị trí ban nãy của hai tên bị kéo đi ban nãy mà không hề bị phát hiện hay nghi ngờ. Và hai thím hàng giả mạo này chính là Naruto và Neji.rnrnVới trang phục này kèm theo cầm mấy cây đuốc làm màu, bọn họ đã dễ dàng vượt qua hàng rào người, cửa kiểm soát. Sau khi đã đi theo bọn họ đúng một vòng khu vực rồi thì Naruto hơi hua hua cây đuốc, ra ám hiệu cho hội kia.rnrnNhận được ám hiệu, bọn họ bắt đầu hành động, di chuyển đến gần khu vực đó, chờ Neji ra tay.rnrnVề phía Neji, khi biết bọn họ đã tới gần thì lấy trong tay áo ra một cái hộp nhỏ, làm theo lời Haruka dặn, mở cái hộp ra và bấm cái nút đỏ trong đó.rnrn"Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!...."rnrnLiên tiếp hàng chục tiếng nổ vang lên, nơi

nào mà đội tuần tra vừa đi qua, là nơi đó nổ. Thật ra thì lúc nãy nhân cơ hội đi tuần, cả hai đã lén thả xuống tuyế những viên bi nhỏ ở khắp nơi. Viên bi nhỏ đó là thuốc khí dạng nén, mà cái thuốc này chính là cái thuốc nó dùng trong quả tên lửa "Ăn đi con" ở trận phản kích trước đây, có điều đây là hàng đậm đặc nồng độ 100%.rnrnVà tiếp theo là hàng loạt tiếng khóc cười mếu rất chi là thảm hại.....rnrnTiếng động lớn này đã đánh động đến Orochimaru và Sakura.rnrn'Bọn chúng đã đến!'rnrn- Giết sạch! Một người cũng không bỏ sót! - lão gần lên ra lệnh điều quân đến nơi bị tấn quân.rnrnTuy bom của Haruka đã hạ được hàng rào sát thủ ngoài kia nhưng địch đâu chỉ có vậy..... Phía bên trong, hàng loạt sát thủ đen ồ ạt xông ra đông như kiến. Một trận đổ máu diễn ra.....rnrnSáu con người liên hợp chống lại hàng trăm tên sát thủ, nghe có vẻ không khả quan lắm.....rnrnNhưng thực tế có phần nhẹ nhàng một chút là từ nãy tới giờ chỉ có địch chết chứ bọn họ thì vẫn còn nguyên vẹn. Cái này là đương nhiên, phải biết trình của mình thì mới dám liều lĩnh thực hiện chuyến đi một chiều đến đây chứ!rnrnĐôi mắt đỏ liếc về phía nơi hỗn loạn, khẽ nheo lại nguy hiểm. Cánh tay mảnh khảnh khẽ đưa lên, lập tức theo đó, giữa nơi hỗn loạn và nơi thực hiện nghi lễ đây nổi lên một dãy núi băng to dày, vươn lên cả chục mét, hoàn toàn ngăn cách giữa hai nơi.rnrnTrong lúc băng còn chưa nhô quá cao, Sasuke cố dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến vượt qua nó. Mặc dù 5 người kia đã cố gắng mở đường, song quân số địch quá đông, sức đã bắt đầu đuối nên không tài nào xử lí kịp chướng ngại..... Không thể vượt qua.....rnrnNhìn dãy núi băng vươn lên cao ngút, không kẻ nào qua được, Sakura mới thoáng hài lòng, lạnh lùng quay đầu nói.rnrn- Tiến hành đi!rnrnỞ trên lớp băng xanh biếc là hàng loạt những vật trong danh sách chuẩn bị cho nghi lễ, không thiếu một thứ gì. Tất cả đều được xếp kín thành hai ngôi sao năm cánh, chỉ riêng phần tâm được để rỗng, còn lại các cánh đều kín đầy.rnrnNàng bước vào đứng giữa tâm ngôi sao thứ nhất, đồng thời bị xích lại, còn tâm ngôi sao thứ hai chính là để vật chứa, là cỗ máy.rnrnKhi tất cả đã đứng đúng vị trí cũng là lúc Nguyệt thực bắt đầu.rnrnXung quanh, các thầy tế đọc to thần chú.....rnrnCác vật tế đồng thời toả sáng mãnh liệt, hai ngôi sao bừng sáng và từ đó một cột sáng vàng phóng thẳng lên trời cao. Đến một độ cao nhất định, hai cột sáng đó uốn ngang hình vòng cung, nối liền với nhau. (Giống hình chữ U lộn ngược lại)rnrnHai cột sáng thông nhau, liên kết hoàn thành. Giờ là lúc chuyển giao năng lượng từ vật chủ là Sakura sang vật chứa, cỗ máy.rnrnCơ thể nàng tỏa ra những tia sáng, đốm sáng xanh lục nhạt rồi liên tiếp bay thẳng lên, theo hướng rẽ cột sáng đến thẳng vật chứa, bay vào nó.rnrn- Nghi lễ bắt đầu rồi.....rnrnQua lớp băng trong suốt, bọn họ đều chứng kiến nghi lễ tiến hành. Đã quá muộn để ngăn cản rồi, nhất là khi không có thanh chuỷ thủ.....rnrnThừa lúc Sasuke còn đang thất thần, một tên giơ kiếm đánh về phía hắn.rnrn"Phập!"rnrnMũi kiếm đâm xuyên qua ngực, máu trào ra nhưng không phải là máu của hắn, mà là của tên đánh lén đó.....rnrnThân thể gã ngã xuống đất, để lộ ra đằng sau là một người không quá xa lạ.....rnrn- Ngươi là..... thủ lĩnh Akatsuki...?rnrnVà tiếp đó, vốn quân ta đang bị yếu thế thì này hàng trăm người mặc đồng phục Akatsuki liên tiếp kéo đến, giết sạch bọn hắc y nhân kia.rnrn- Lên đi anh em!!!!rnrn- Đập chết mịa chúng nó đi!!!rnrn.....rnrnTiếng của Hidan và Deidara hùng hổ hô hào lớn đến át cả tiếng thành viên khác.rnrn- Deidara! - Yahiko hướng Deidara vừa xông vào gọi.rnrn- Rõ thưa thủ lĩnh!rnrnSau tiếng nhận lệnh của Deidara cũng là lúc tiếng nổ oành tá tràng vang lên, một đoạn tường băng nhảy mắt sụp đổ nát vụn! Sở dĩ tên cuồng bom này dám chơi loại lớn hàng cấm mà không sợ lở tuyết là vì biết rõ con rắn độc trong kia để đảm bảo nghi lễ đã cho dọn sạch núi tuyết từ trước rồi.rnrnTrong lúc Sasuke còn đang thất thần, khó hiểu thì Yahiko đã ném tới hắn một thanh chuỷ thủ sáng lấp lánh. Hắn cầm vật duy nhất quyết định sinh mạng của hàng trăm nghìn người trong tay mà càng khó tin, không phải bọn họ luôn muốn bảo vệ Sakura sao? Sao lại.....rnrn- Nên nhớ, chúng ta làm việc này không phải vì thế giới, mà là vì thực hiện ước nguyện cuối cùng của em gái bọn ta..... - Em gái bọn họ, chính là Sakura.....rnrnƯớc nguyện cuối cùng của nàng.....? Hắn không hiểu!rnrn- Ngươi tốt nhất là nhanh lên đi, chúng ta sẽ mở đường cho ngươi!rnrnCác thành viên thường Akatsuki thì xử lí bọn ở ngoài, còn ban lãnh đạo, thì cân lũ bên trong.rnrnChỉ mất một lúc, lũ canh gác bên trong đã chỉ còn là cái xác, đứa còn thảm hơn là còn không có nổi xác sau khi bị nổ tung. Orochimaru và Kabuto buộc phải ra tay.rnrn- Ta lo Orochimaru, các ngươi lo gã còn lại đi - Sasuke nói, đi tới hướng lão.rnrnLão già đó là kẻ đã gây quá nhiều nỗi bất hạnh cho bọn họ, lão phải chết!rnrnThanh katanaka của hắn cùng với các chiêu thức thâm độc nhanh như chớp đánh xuống lão. Hắn dồn hết tức giận bao lâu nay xuống từng đòn đánh vào chỗ hiểm như muốn băm vằm hắn. Nếu không tại lão, có lẽ lúc này hắn và nàng đã đang sống hạnh phúc bên nhau rồi, cả hai sẽ không phải chịu nỗi đau giày vò mỗi ngày nữa.....rnrnOrochimaru dù có khả năng đỡ được đòn của hắn nhưng lão cũng đã già, không còn nhanh nhẹn, sung sức như xưa nữa và kết quả đã được quyết định.....rnrn"Phập!"rnrnMũi kiếm nhọn hoắt đâm xuyên qua chính giữa tim lão rồi rút xoẹt ra, máu bay thành hình vòng cung, bắn lên tuyết!rnrn- A ha ha ha.....rnrnBị đâm đã sắp chết đến nơi rồi mà lão còn ngửa mặt lên trời cười ha hả, chỉ vào mặt hắn, sung sướng nói:rnrn- Cho dù ngươi có giết ta cũng không ngăn được cỗ máy đâu! Ngay khi nghi lễ kết

thúc, cỗ máy sẽ tự vận hành theo chế độ hủy diệt thế giới! Cho dù ta không có được thế giới cũng không để kẻ nào có được nó!rnrn- Ta sẽ ngăn cản nghi lễ!rnrn- Đúng rồi! Cản đi! Giết người ngươi yêu đi! Giết đi! Ta cá là nàng sẽ hận ngươi lắm đấy! Ha ha ha..... Hộc! Phụt!!!rnrnLão ôm ngực hộc ra ngụm máu đen ngòm rồi tắt thở, chết không nhắm mắt! Cũng cùng lúc đó, Kabuto toàn thân bị Akatsuki xé ra làm trăm mảnh, chết không toàn thây!rnrnSasuke nặng nề bước tới phía nàng, muốn bước vào ngôi sao nhưng lại bị bật ra.....rnrnSakura gần như đã lấy lại thần trí, nhìn thấy hắn ở bên ngoài, nàng muốn chạy ra đến bên hắn nhưng bị xích chặt, không thể đi được, chỉ có thể vô lực dõi theo từng bước chân của hắn.....rnrnNhìn hắn dùng sức gắng đi xuyên qua kết giới.....rnrnNhìn hắn cắn răng nhịn từng cơn đau buốt đi vào trong đây..... khoé môi hắn chảy xuống dòng máu đỏ thẫm khi bước thành công được qua kết giới.....rnrnNhìn hắn kiên cường cất từng bước khó nhọc để đi lại trong luồng sáng mạnh mẽ, đến trước nàng..... rút ra con dao sáng chói.... hướng nó hạ xuống nơi trái tim nứt vỡ của nàng đang đập từng hồi.....rnrnTừ con mắt lục bảo, một giọt lệ trong suốt tràn ra.....rnrnNàng chậm rãi nhắm mắt lại, khoé môi kéo lên một nụ cười cay đắng, chờ đợi khoảnh khắc đó đến.....rnrn.....rnrn"Phập!"rnrnTừng giọt, từng giọt máu đỏ theo dòng chảy trên lưỡi dao, rơi xuống nổi bật trên nền băng xanh biếc.....rnrnCột sáng lập tức biến mất, từng luồng sáng tan ra thành hư vô trong màn đêm..... Hai ngôi sao cùng những vật tế, dây xích đều tan thành muôn vàn đốm sáng nhỏ phiêu tán trong không gian tựa như những con đom đóm nhỏ.....rnrnCả người nàng vô lực, ngã khuỵu xuống đất.....rnrnNgay khi nàng tưởng mình sẽ cô độc ngã trên mặt băng lạnh lẽo thì một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, tiếp theo, nàng rơi vào vòm ngực hương thơm quen thuộc.....rnrnKhi mọi người chạy đến đã nhìn thấy từ xa trên mặt băng xanh biếc, một thân ảnh mặc hắc bào đang ngồi ôm chặt trong vòng tay một nữ nhân hồng y..... Không gian xung quanh lập loè muôn vàn đốm sáng tạo nên một khung cảnh ảm đạm, tĩnh lặng.....rnrnNằm trong lòng hắn, nàng cảm thấy thật an toàn, ấm áp, hạnh phúc, lắng nghe từng nhịp tim đập của người nàng yêu..... bàn tay nhỏ nhuốm đầy máu yếu ớt tìm đến bàn tay hắn, run rẩy nắm chặt.....rnrn- Đối.... với chàng..... ta là gì?rnrnNàng vẫn luôn muốn biết câu trả lời, bất kể sự thật có phũ phàng thế nào, nàng cũng muốn nghe chính miệng hắn lần cuối nói ra.....rnrnHắn lặng thinh không trả lời, đôi tay vẫn gắt gao ôm chặt nàng..... Hốc mắt đã hồng lên, hàm răng cắn chặt, trong lòng đau đớn không sao tả xiết.....rnrnTựa trong ngực hắn nên nàng đã không thể thấy được những biểu cảm khác thường này, khoé môi khẽ kéo lên nụ cười chua xót, trái tim càng thêm rỉ máu.....rnrnBên miệng trào ra một dòng máu đỏ tươi, ánh mắt nàng mờ đục, mi mắt nặng nề.....rnrnNàng..... không còn nhiều thời gian nữa rồi.....rnrnTrước khi sinh mệnh hoàn toàn rời khỏi mình, nàng dùng nốt sức lực còn lại, yếu ớt nói lên lời trăng trối từ sâu thẳm trong trái tim.....rnrn- Chàng biết không..... ta chưa từng hối hận..... vì những gì ta đã chọn.....rnrnĐó..... cũng là âm thanh cuối cùng vọng đến từ người trong lòng hắn.....rnrnKhông còn hơi thở nhẹ phả vào ngực hắn.....rnrnKhông còn hơi ấm của sự sống trong vòng tay hắn.....rnrnBàn tay nhỏ bé của nàng trượt khỏi tay hắn, rơi xuống nền băng lạnh thấu xương.....rnrnHắn biết..... nàng..... đã đi rồi.....rnrn"Tách....rnrnTách....rnrnTách...."rnrn.....rnrnNước mắt đã không kìm nén được mà thành từng dòng lăn dài trên gương mặt hắn.....rnrnHắn cắn chặt răng để mình không phát ra tiếng khóc trước mặt mọi người, tay cứ thế ôm chặt nàng không buông.....rnrnGiọt lệ mặn chát rơi xuống trên gò má trắng nhợt của nàng.....rnrn- Ta yêu nàng.....rnrnTiếng hắn nói từ trong tiếng khóc nấc..... Đây mới là tiếng lòng của hắn từ bao lâu nay.....rnrnNhưng..... bây giờ có nói cũng để làm gì?rnrnNói hắn yêu nàng, nàng cũng không sống lại được.....rnrnNói hắn yêu nàng, hiểu lầm cũng sẽ không giải được.....rnrnNói hắn yêu nàng, quá khứ cũng sẽ không thay đổi.....rnrnChỉ là một câu nói nhưng tuỳ vào thời điểm lại có thể quyết định cả tương lai, vận mệnh.....rnrn.....rnrnTất cả mọi người đều bị khung cảnh bi thương này làm cảm động, không khỏi rơi nước mắt.....rnrnKonan cuối cùng cũng đã hiểu được ước nguyện cuối của Sakura.....rnrnMuội đã không chọn sai.....rnrnHoá ra hắn cũng là kẻ si tình như vậy..... Quãng thời gian trước đó đúng là sự thật.....rnrnHắn yêu muội..... rất nhiều..... chỉ là không thể thừa nhận điều đó thôi, dẫn đến bi kịch lúc này.....rnrn- Ta sẽ không để nàng phải cô đơn nữa đâu, Sakura..... - hắn khẽ nói, một tay vươn ra nhặt thanh chuỷ thủ còn nhuốm máu nàng, xoay mũi dao hướng đến mình.rnrnKhi hắn muốn đâm mũi dao vào tim mình thì bất chợt, con dao phát sáng lên, tự động vọt ra khỏi tay hắn, bay lên cao.....rnrnKhi mọi người còn đang trơ mắt khó hiểu thì bầu trời đêm vốn đang tối đen chợt hiện ra một luồng sáng, chiếu thẳng xuống bao trùm nơi đây.....rnrnTừ trên trời cao, một thân ảnh sáng chói đáp xuống mặt đất, thu lấy thanh chuỷ thủ vào trong tay áo, hạ xuống đứng trước mặt hắn.rnrnKhi ánh sáng chói loà vụt tắt, tầm mắt của mọi người đặt trên một lão nhân già râu tóc bạc phơ, khuôn mặt ôn hoà, hiền lành, thân người cao lớn, khoác hoàng bào tượng trưng cho thân thận cao quý.....rnrnNgười này không phải ai khác chính là đấng tối cao, người tạo lập ra vũ trụ này cùng các thế giới, Thần đế!rnrnNhìn hắn vẻ mặt đề phòng Ngài, càng ôm chặt, bảo hộ người trong lòng, Ngài lại liếc đến gương mặt tái nhợt, không còn hơi thở, sự sống trong lòng hắn, không

khỏi thở dài.....rnrnNgài đã từng nghe, chứng kiến rất nhiều câu chuyện tình bi thương nhưng đây là bi kịch đau lòng, cay đắng nhất mà Ngài từng tận mắt chứng kiến.rnrnNữ nhân đến chết vẫn vì muốn bảo vệ người mình yêu, người mà nàng luôn nghĩ là căm hận nàng, nhưng lại không hề hay biết rằng, người đó yêu nàng đến nhường nào, đành ôm đau đớn, thống khổ mà ra đi.....rnrnCòn nam nhân dù rất yêu nàng nhưng đến cuối cùng vẫn không thể chọn nàng, chỉ còn cách lấy cái chết để ở bên cạnh nàng. Hắn yêu nàng nhưng lại vì mặc cảm tội lỗi mà không thể nói yêu nàng trong phút giây cuối cùng.....rnrnNgài mặc dù không thể thay đổi bi kịch này bởi vì Ngài cũng như Yuki, không thể chen vào vận mệnh của bọn họ, nhưng..... không có nghĩa là Ngài không thể cho họ một khởi đầu mới.....rnrn- Uchiha Sasuke, câu chuyện tình cảm sâu sắc mà bi kịch của các ngươi đã tác động rất lớn tới dân chúng Thiên giới và Ngục giới, bọn họ đã thỉnh cầu ta cho các ngươi một cơ hội làm lại từ đầu và..... ta cũng đã đồng ý!rnrn- Thật? - Đôi mắt đen tuyền đầy hy vọng nhìn về phía Ngài, hắn bồn chồn đến nỗi không thèm để tâm đến lễ nghi với Đấng tối cao.rnrn- Phải! Có điều..... - Ngài thở dài -....Linh hồn của nàng đã bị phong ấn trong thanh chuỷ thủ kia, không thể đầu thai chuyển kiếp. Nếu muốn linh hồn nàng được giải phóng thì ngươi..... sẽ phải chịu lời nguyền tình ái. Đây là lời nguyền đáng sợ nhất, nếu ngươi làm được th.....rnrn- Ta đồng ý! - không đợi Thần đế nói nốt, hắn đã vội đồng ý, không hề nao núng, do dự làm Ngài cũng phải giật mình bất ngờ.....rnrnMặc kệ lời nguyền đó có đáng sợ thế nào, chỉ cần có thể gặp lại nàng, làm lại từ đâu, cho dù bị tra tấn, hành hạ bao lâu, hắn cũng cam nguyện.....rnrnKhẽ đặt lên trán nàng một nụ hôn cuối, hắn nhẹ vuốt tóc nàng, ôn nhu nhìn nàng như trước đây.....rnrn'Sakura, kiếp này ta đã không đáp lại được tình yêu nàng dành cho ta. Kiếp sau gặp lại, ta nhất định sẽ dùng cả cuộc đời, tính mạng, trái tim này đền lại cho nàng gấp trăm ngàn lần..... Đợi ta.....'

69. Chương 66: Một Khởi Đầu Mới

Sân bay Uchiha, Tokyo, Nhật Bản.

- Con kia, đi đứng kiểu gì đấy!? - một thằng mặt choai choai mở cửa xuống xe, chỉ vào mặt cô gái ngồi trên mặt đất, thô lỗ chửi.

Trên mặt đất, một cô gái mái tóc hồng xoã tới lưng đang gượng ngồi dậy, trong tay ôm một cậu bé tầm 5 tuổi gầy guộc, ăn mặc rách rưới.

Nàng lờ đi thằng ầm ĩ đằng sau, ân cần hỏi han cậu bé.

- Em không sao chứ?

Đứa bé mắt rơm rớm nước lắc đầu, có lẽ là do sợ.

Thấy từ nãy đến giờ chỉ có mình độc thoại, gã cảm thấy sự sỉ nhục không hề nhẹ. Từ trước đến giờ, gã là đại thiếu gia của một tập đoàn có tiếng, người xung quanh xu nịnh đến không xuể. Nay lại bị một con oắt con khinh bỉ, thờ ơ thế này quả là NHỤC!!!

Gã giận chó đánh mèo, quay sang nhục mạ đứa bé 5 tuổi vô tội.

- Thằng nhóc chết tiệt, mày có mù hay không mà ngồi giữa đường, cản đường của tao? Đồ ăn xin bẩn thỉu, đồ con hoang!

Đứa bé như bị nói trúng vào nỗi đau, nước mắt trào ra trông rất tội nghiệp, làm nàng không khỏi đau lòng, đồng thời trợn mắt tức giận, đứng phắt dậy quay sang quát lại tên kia.

- Anh câm miệng! Loại người như anh có quyền gì mà mắng nhiếc nó? Đồ vô văn hoá!!!

Bị chửi, gã trợn đỏ mắt, ngoạc mồm ra quát tháo.

- Con ranh này! Có tin tao kiện mày vì tội cản trở giao thông gây tai nạn không?

'Dọa à? Được, bà chơi với mày!!!'

Nàng cười lạnh, gắng giọng thách thức.

- Thử kiện xem nào! Xét về mặt pháp luật thì tôi thừa sức kiện anh tội vi phạm luật an toàn giao thông, phóng quá tốc độ cho phép, có ý định ngộ sát, cố ý không dừng xe, định đâm chết người giữa đường! Còn có tội xúc phạm nhân phẩm, danh dự của người khác!

'Xời! Muốn kiện bà đây à con, còn non lắm!!! Đã sai còn thích lắm mồm! Tưởng giàu thích kiện là ngon á?'

Đám đông xung quanh xúm lại bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ.

- Đúng là tôi thấy gã này vượt tốc độ! Sai lè lè rồi còn nói gì!

- Đã sai còn thích bày đặt kiện tụng!

- Nhìn thế này là biết mấy thằng công tử bột rồi!

- Cô gái kia thật tốt bụng! May nhờ cô ấy chạy ra cứu đứa bé mới không bị đâm đấy!

.....

Tiếng người ta trò chuyện toàn là khen ngợi cô gái và chỉ trích gã làm gã lần đầu bị nhục nhã như vậy!

Thấy nàng đang lơ là, không cảnh giác mà hỏi han đứa bé, gã liền xông lên đá sau lưng nàng.....

"Rắc rắc!!!"

Mọi người im thin thít khi thấy cô gái chỉ hơi nghiêng người, tay nhanh như cắt chuẩn xác tóm lấy cổ chân gã và vặn một cái, đẩy ra sau. Cả quá trình không hề quay lưng lại nhìn đến một cái!Mọi người xung quanh há hốc mồm vì kinh ngạc, thiếu chút nữa là vỗ tay hò hét cổ vũ! Cô gái này quá đẳng cấp!!!

"Aaa...." Gã đau đớn ngã vật xuống đất, lăn đi lộn lại gào thét kêu đau, mặt trắng bệch!

Tiếng hét này vô tình lọt vào tai một người, không phải là vì nó "hay" hay là quen mà là vì nó quá nhức đầu, khó chịu làm người ta muốn phang vỡ mõm kẻ phát ra âm thanh này. Liếc mắt nhìn thấy có đám đông tụ tập, hắn nhàn nhạt ra lệnh với thuộc hạ sau lưng:

- Ra xem thế nào đi.

....

Đúng một phút sau, người thuộc hạ đó quay lại, cúi đầu 45° cung kính báo lại với người đàn ông dung mạo tuyệt đỉnh, lạnh lùng, thân hình cao lớn mặc âu phục sang trọng, là chủ nhân:

- Thưa ngài, có người vượt tốc độ cho phép suýt đâm phải một đứa bé. Có cô gái tóc hồng chạy ra k..... - thuộc hạ còn chưa kịp nói xong đã bị giọng nói sừng sốt của chủ nhân cắt lời.

- Tóc hồng?

- Vâng, thưa Ngài!

Trước sự kinh ngạc của hai thuộc hạ, hắn dùng tốc độ nhanh nhất đi đến chỗ đám đông, chen lên trước. Nhưng khi đến, hắn lại chỉ nhìn thấy hai người bảo vệ đang khiêng một thằng đàn ông nằm ôm chân rên la trên đất, hoàn toàn không nhìn thấy cô gái tóc hồng kia đâu?

Không chần chừ, hắn túm cổ đại một người còn đứng chỉ trỏ ở đó, dùng giọng lạnh băng hỏi:

- Cô gái tóc hồng đâu rồi?

Người bị hắn túm cổ là một thiếu niên mặt non choẹt nên bị vẻ mặt của hắn dọa cho khiếp vía, run run nói.

- Cô.... Cô ta vừa đi xong....

- Mắt cô ta màu gì? - hắn âm lãnh hỏi tiếp.

- T.... Tôi không biết.....

Tránh mất thì giờ, hắn đẩy thiếu niên ra, ra lệnh với thuộc hạ, đến phong ghi hình.

Xem lại đoạn băng ghi mọi chuyện lúc nãy, tầm mắt dừng lại trên hình ảnh một cô gái mái tóc hồng, đôi mắt xanh lục bảo, khuôn mặt..... giống hết như trong trí nhớ của hắn.....

Trong đôi mắt đen tuyền quanh năm lạnh giá kia bỗng xuất hiện tia nhu tình, hạnh phúc ngàn năm có một.

'Cuối cùng nàng cũng chịu xuất hiện rồi, Sakura....'

4 năm sau!

- Oh yeahhhh, Babyyyy!!!

Trong căn phòng ký túc xá vang ra tiếng hét sung sướng của một cô gái.

- Cái gì vậy..... Bây giờ mới 5 giờ sáng thôi, Sakura..... - Một cô gái khác bộ dáng khổ sở vì bị đánh thức khỏi giấc mơ soái ca của mình, giọng ngái ngủ than.

Sakura không để ý tới bộ dạng của bạn, nhảy chân sáo chạy tới, giơ tờ giấy A4 trước mặt bạn.

- Xem này, Tenten!!!

Tenten còn đang mơ ngủ, mắt nhắm mắt mở nhìn cái tờ giấy nhăn nhúm bị cô bạn quăng quật nãy giờ, hờ hững hỏi.- Cậu đưa tớ xem giấy chùi đít làm gì?

Sakura:....

- Giấy chùi đít cái đầu nhà cậu!!!- nàng điên tiết đập bốp một cái lên đầu Tenten.

Bị đau, Tenten dần tỉnh hẳn, cố dụi dụi mắt để nhìn cho rõ cầm tờ giấy lên đọc, lập tức tròn mắt ra, mặt đầu kinh ngạc, không tin chửi thề.

- WTF??? Giấy mời thử việc ở..... tập đoàn Universe???

- Chuẩn luôn nha! Bạn iu à, tự nhiên mình thấy iu bạn quá nha!!! - Sakura tạm gạt bỏ thù "giấy chùi đít", ôm chầm lấy cô bạn đang đóng đá của mình mà gửi tới trăm ngàn nụ hôn nồng thắm.

Tenten mặt vẫn nghệt ra, không có phản ứng gì cả, dường như bị đóng đá trong trạng thái O.O

Sakura vẫn tự sướng cười tươi ngời ngời.

- Chắc là ông trời thấy tớ ăn ở tốt quá nên mới cho tớ được vào thử việc ở tập đoàn đẳng cấp thế giới thế này! Thế này thì năm nay ra trường không lo chết đói rồi! Mình biết mình giỏi mà! Á há há.... - cái tính hoang tưởng này chắc lây từ Tenten sang đây....

Tenten vẫn trợn mắt há mồm đọc tiếp, trong lòng độc thoại nội tâm.

'Má ơi, tiền lương cao ngất ngưởng, lại còn cho sẵn một căn hộ VIP ở ở khu chung cư cao cấp cho nhân viên nữa! Điều kiện thôi rồi lượm ơi luôn!

Mà nếu mình nhớ không nhầm thì cái chung cư cao cấp đấy là chỉ dành cho nhân viên từ cấp quản lý cấp cao trở lên mà?

Ặc! Ông này ra tay cũng hơi quá rồi! =_=.'

Trong lúc Sakura vẫn đang cười hô hố ra thì Tenten đọc tới phần công việc.

'Trợ lý Tổng giám đốc à.....' Cô bất chợt cười âm hiểm, mặt mũi trông hết sức là.... khốn nạn, đểu cáng.....

'Dám gửi đồ đến giờ này phá giấc ngủ của bà..... Hề hề..... Không xong với bà đâu con

Đặt tờ giấy xuống bàn, cô ngồi vắt chân, nét mặt "thương cảm" nhìn bạn.

- Sakura thân yêu của tớ ơi, cậu chết chắc rồi.....

- L.... Làm sao? - bộ dáng kiểu như đưa tang của Tenten làm nàng cứ sờ sợ, tâm trạng Hưng phấn có hơi tụt dốc.....

- Haizzzz..... Cậu làm chức trợ lý giám đốc.....

- Thì sao???

- Cậu không biết tổng giám đốc là người thế nào sao? - cô làm bộ ngạc nhiên.

- Ừm..... Thì là người tài giỏi, đẹp trai, vẻ lạnh lùng, ngầu hơn cả diễn viên Hoắc Kiến Hoa, tuấn mỹ, mị hoặc hơn cả Sát Thiên Mạch trong Hoa Thiên Cốt, bo đì chuẩn sáu múi. Đồng thời được coi là người đàn ông toàn năng khi ở tuổi 16 đã gánh vác toàn bộ sự nghiệp của gia tộc, sáng lập ra tập đoàn Universe và dẫn dắt nó thành tập đoàn lớn mạnh gần như hàng đầu thế giới, song song cùng tập đoàn Alexandra?

Tenten bỗng nhiên nhìn Sakura với ánh mắt..... kì thị..... Hình như cô đầu độc bạn mấy cái tiểu thuyết ngôn tình hơi bị quá rồi.....

- Đừng nhìn tớ với ánh mắt đấy, cái này là tớ đọc comment tin tức trên mạng -.-

- Aaaa

Đã hiểu! - 'cứ làm mình sợ, hoá ra đầu độc thế vẫn nhẹ quá.'

- Cậu nói tiếp đi!

- E hèm! Đúng là tổng giám đốc như vậy nhưng mà.... - Tenten dài giọng bí hiểm.

Nhìn bộ dạng lo âu của Sakura, cô cười thâm thuý trong lòng, mặt rầu rĩ khoác vai nàng, giọng đau lòng, thương tiếc:

- Tch Tch.... Nể tình chỗ bạn bè anh em 4 năm Đại học, anh nói cho cưng biết. Cái ông tổng giám đốc này ý..... - cô ghé sát vào tai Sakura -..... bị gay!

- WTF??? Bị gay??? O_o - Sakura kinh hãi hét ầm lên.

Tenten lập tức lấy tay bịt miệng nàng lại. Khổ quá, nếu cái này mà đến tai ông kia, khẳng định cô bị đày đi sa mạc Sahara cho mà xem!

Hình tượng "người đàn ông toàn năng" lúc này đã sụp đổ hoàn toàn khi Tenten "cẩn thận" bổ sung.

- Còn nữa, anh ta còn bị yếu sinh lý, hạ bộ có vấn đề và mắc bệnh tự kỉ! Một lời khuyên chân thành nữa này, nên tránh tiếp xúc nhiều với anh ta, anh ta còn bị biến thái nặng, thích trêu chọc, hành hạ những phụ nữ trẻ tuổi..... như cậu.....

Mặt nàng lúc này đã tái ngắt không còn giọt máu, cả người run lẩy bẩy..... Má ơi, nghe khủng bố quá, làm việc với người kiểu đấy thà chết đi cho rồi.....

- Thôi khỏi, tớ không đi thử việc nữa! Kinh bỏ xừ đi được!!!

- Không được! Không được! Cậu làm thế chết tớ à!!! - đến lượt Tenten khiếp vía. Cô không muốn đi Sahara mò kim cương đâu....

Đột nhiên ý thức được lời mình nói có vấn đề qua ánh mắt khó hiểu của Sakura, cô lập tức sầm mặt xuống, nghiêm trọng nói.

- Nói thêm cho cậu, anh ta lòng tự tôn cao ngút trời. Trước đây tớ từng nghe có một thiếu niên đẹp trai vì từ chối lời mời công việc của tổng giám đốc mà cả nhà đều rơi vào cảnh thất nghiệp, tha hương cầu thực. Đến cả bạn bè của anh ta còn bị đuổi khỏi thành phố, đi khắp cả thế giới cũng không kiếm được việc, phải bán mình lấy tiền nuôi gia đình! Cậu thử nghĩ xem anh ta là gay mà còn đối xử với đàn ông như thế, hỏi xem với tâm lý biến thái của anh ta với phụ nữ thì cậu sẽ thành thế nào? Còn cả tớ nữa?

Với trình độ bốc phét như thật, nói trắng thành đen, nói chó thành lợn, nói les thành gay siêu ảo của Tenten thì lời "chém lốc xoáy" này của cô đã làm bạn sợ chết khiếp luôn!

Bây giờ thì nàng dám mà tự nhận mình là ăn ở tốt nên trời thương, có mà trời ghét nên trù ẻo cho ấy chứ!

Và thế là, buổi tối hôm ấy, trong khi Tenten đang chảy dãi chìm trong giấc mộng được soái ca làm osin của mình thì Sakura đang vắt kiệt chất xám trong não mình để nghĩ xem có cách nào để chủ tịch không để ý tới nàng mà nàng vẫn có được công việc siêu thuận lợi này không?

Một bóng đèn loé sáng trong đầu nàng! Có cách!!!

Đáng buồn, Sakura cứ thoải mái ngủ với kế hoạch an toàn mà không hề nghĩ tới, tại cái cách ngu xuẩn này mà nàng mới phải chịu khổ trong thời gian ngắn tới.....

70. Chương 67: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

- Cô gái kia là ai vậy?

- Hình như là người thử việc cho chức trợ lý tổng giám đốc thì phải....

- Trời ơi, sao lại có người xấu xí như vậy?

- Xấu thế mà cũng được mời thử việc! Thật là..... không hiểu ai rảnh mời cô ta nữa....

.....

Vừa đặt chân vào sảnh lớn, nàng đã nghe không ít lời bàn tán sôi nổi về nàng. Nếu là người khác thì sẽ thấy cô đơn, tủi nhục, còn nàng đây thì muốn cười sung sướng còn phải nén.

Quả không khổ công đêm qua nàng nghĩ ra cách này, còn dậy từ sớm, dày công đi mua đồ rồi làm cho mình..... xấu tệ hại.....

Mái tóc hồng thướt tha, tuyệt vời thì nay đã bị che khuất bởi một mái tóc giả màu đen xì làm từ sợi polyme tổng hợp. Đã vậy, nàng còn vuốt hết tóc lên buộc ra sau thành cái đuôi ngựa. Tóc thì như thế, còn mặt thì..... đôi mắt lục bảo đẹp lung linh thì bị cái kính bà già của nàng là cho mất hết sức quyến rũ. Dĩ nhiên, đây là kính 0°. Đôi môi hồng nhuận, chúm chím thì bị đánh cho đỏ choe choét, lông mi cong vút, quyến rũ bị mascara cho đậm kinh khủng, nhìn như lấy mực đen chát lên không bằng..... Tch Tch.... Dễ sợ.....

Cũng may nàng còn ăn mặc trang phục công sở tử tế, áo sơ mi trắng, váy ôm quá đùi, giày cao gót đen 5 phân.

Sakura vẫn điềm nhiên như không, bước đến bàn lễ tân, lịch sự hỏi.

- Xin chào! Tôi là Haruno Sakura, tôi đến thử việc cho chứ trợ lý tổng giám đốc.

Cô lễ tân cúi đầu kiểm tra danh sách rồi mỉm cười lịch sự đáp lại:

- Cô đi thang máy lên tầng cao nhất rồi rẽ phải rồi sẽ có người hướng dẫn - quả không hổ danh là được đào tạo chuyên nghiệp, dù trong trường hợp nào cũng giữ phép tắc, tôn trọng người khác.

- Cảm ơn!

Nàng đến thang máy, vừa bước vào, tay định bấm tầng cao nhất thì cứng đờ, mắt lác đờ ra.

'Mẹ nó, nhà này có bao nhiêu tầng thế này?' Nhìn dãy số dài dằng dặc mà nàng hoa hết cả mắt, cuối cùng cũng tìm ra. Nàng ấn vào số 283 rồi chờ.

(Note: Nên nhớ, cái này là HƯ CẤU vì cho đến nay toà nhà cao nhất thế giới cũng chưa đến 250 tầng đâu)

Mặc dù tốc độ độ thang máy nhanh nhưng mất đúng một phút mới lên đến nơi. Nàng thầm rủa.

'Thằng thiết kế toà nhà này đúng là không có não! Nhỡ hoả hoạn, động đất thì có mà chạy bằng niềm, thà nhảy bố nó xuống từ cửa sổ còn hơn!!!'

Vừa bước ra ngoài rẽ phải, nàng đã gặp ngay ba cô gái khác cũng đang đứng chờ. Nàng vẫn theo phép tắc mà làm, lịch sự chào.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có một cô gái tóc nâu dài để xoã, có khuôn mặt khả ái, hiền hoà. Cô gái đó dịu dàng cười, chủ động đưa tay ra bắt mà không hề ái ngại vẻ mặt ngoài của nàng.

- Xin chào, tôi là Kosaka Ryuna! Rất hân hạnh được gặp cô!

- Tôi là Haruno Sakura, hân hạnh được làm quen! - nàng nhiệt tình cười đáp, vươn tay ra bắt.Qua đôi lời nói chuyên, nàng biết cô gái này tính rất hiền lành, không thích gây gổ, kiếm chuyện, đồng thời là con nhà gia giáo, nói năng rất có phép, lịch sự, tôn trong người khác. Không hiểu sao nàng rất có thiện cảm với cô gái này.... Kiếm được một người như thế làm bạn bầu chuyện trong công ty không tồi.

Còn hai cái con kia, hừ! Từ nãy đến giờ chúng nó dám nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ, còn nàng đây khinh không thèm nhìn nó quá 4 giây. Bẩn mắt!

Sau một lúc, đến 8.30, quản lý đến, dẫn bọn họ vào phòng trợ lý, ngay cạnh phòng tổng giám đốc. Sau khi mọi người ổn định vị trí bàn làm, mọi người bắt đầu tự giới thiệu.

- Tôi là Nara Shikamaru, 26 tuổi, là hoa có chủ, quản lý kiêm hướng dẫn của mọi người - rất nhanh, gọn, nhẹ, đúng ý, sâu sắc.

- Noyasu Kiri, 22 tuổi, vẫn còn độc thân, xin mọi người giúp đỡ....

- Tôi là Noyasu Kira, 22 tuổi, vẫn còn độc thân, xin mọi người giúp đỡ....

'Ra là hai chị em sinh đôi, thảo nào vô văn hoá như nhau....' (Sakura)

Trải qua một vòng, khi đến lượt Sakura tự giới thiệu thì ngay lập tức nhận được ánh mắt khinh thường của hai con ả kia, và không hiểu sao cả ánh mắt kỳ lạ đến khó hiểu của Shikamaru nhìn nàng, thậm chí còn không tin hỏi lại.

- Cô thật là Haruno Sakura???

- Vâng, là tôi! - nàng gật đầu khẳng định, nàng đây là độc nhất và duy nhất, còn ai khác chắc?

- Hn..... Được rồi, trên bàn có tài liệu và cả hướng dẫn, mọi người bắt đầu làm đi! Mọi việc sẽ được ghi lại rồi tổng kết trong danh sách đánh giá cuối năm, Sẽ có hai người bị loại, hai người được giữ lại làm trợ lý chính thức.

Nói rồi, Shikamaru lẳng lặng bước ra ngoài, sang thẳng phòng bên cạnh, không gõ cửa xông thẳng vào luôn.

Vừa vào đã thấy ngay vẻ mặt âm trầm, lạnh thấu xương của chủ tịch đáng kính. Đôi mắt đen lộ rõ tức giận nhìn về phía màn hình TV màn hình siêu phẳng 70 inch trên tường. Mà hình ảnh trên đó là từ camera phòng trợ lý bên cạnh quay.

- Có vẻ cô gái nhỏ của cậu trông.... dễ thương nhỉ, Sasuke! - Shikamaru cười giễu, đặt tập hồ sơ trên bàn.

Vâng, vị tổng giám đốc cao quý đây họ tên đầy đủ là Uchiha Sasuke, là người đàn ông toàn năng, hình mẫu chồng lí tưởng của hàng trăm triệu cô gái trên thế giới.

Đối với lời châm chọc của Shikamaru, hắn chỉ lườm cảnh cáo một cái rồi cầm lấy một tập hồ sơ trong đó, mở ra đọc.

Chỉ nhìn có đúng 3 giây, sắc mặt hắn đã đen kịt. Nhìn người con gái tóc đen đeo kính trong ảnh, hắn càng thêm bực mình.

'Giỏi lắm, dám chụp ảnh giả nộp đơn xin việc à? Để xem anh xử lí em thế nào!!!'

'Haruno, đến phòng tôi ngay!'

Âm thanh lạnh lẽo từ bộ đàm cạnh bàn làm nàng giật thót tim, chân tay run cầm cập đến quên cả trả lời.

Mẹ ơi, nàng nhớ là mình có làm gì quá nổi bật đâu..... Sao..... Sao chưa gì đã bị gọi sổ thế này???

Lại nhớ tới lời của Tenten rằng hắn quái đản thế nào kèm theo lời khuyên: tiếp xúc ít với hắn thì càng tốt. Và thế là nàng bị sợ hãi làm cho hỏng não mà bấm nút trả lời.'Xin lỗi, tôi đang bận. Ngài gọi người khác đi'

Sau này nghĩ lại, nàng vẫn thấy mình đúng là đần không còn gì để nói. Hắn là tổng giám đốc, cấp trên của nàng, lãnh đạo của cả tập đoàn mà nàng dám nói không, hắn chưa giết sống nàng là may lắm rồi, còn than thở cái gì nữa.....

Và thế là sau đó không có ai gọi lại nữa.....

Một lúc sau.....

- Sakura, cậu đem bản hợp đồng này sang cho Tổng giám đốc ký - Ryuna vừa nói, vừa rướn người sang đưa tận tay hợp đồng cho nàng.

Nàng rất tự nhiên nhận tờ hợp đồng đó, bình thản đi đến phòng Tổng giám đốc mà không hề biết rằng ban nãy mình vừa mới dám từ chối phải ma quỷ phương nào.....

- Vào đi - thanh âm lạnh lẽo của hắn từ trong vọng ra sau tiếng gõ cửa của nàng.

"Cạch" Tiếng cửa được mở ra.

Đi qua cánh cửa phòng đó, đảm bảo nàng sẽ có một ngày làm việc đầu tiên đến chết cũng không dám quên.....

Khép cửa lại, nàng quay đầu đi đến trước bàn làm việc của Tổng giám đốc. Theo bản năng, nàng nhìn thẳng vào hắn nhưng khi đó hắn đang cúi đầu nên không nhìn rõ.

Sakura đi đến trước bàn, hai tay giao bản hợp đồng cho hắn, nói.

- Thưa Tổng giám đốc, đây là bản hợp đồng hợp tác v.....

Lời nàng đột nhiên tắc nghẽn ở họng khi hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng, chỉ cầm lấy bản hợp đồng trong tay nàng chứ không kéo nó ra khỏi tay nàng.

Thời gian như dừng lại trong mắt bọn họ.

Đôi mắt Sakura sáng quắc lên, nhìn chăm chú vào hắn, lòng thầm hô lớn.

'ÔI SOÁI CA!!!

Đây là hậu quả sau khi bị bạn thân nhồi quá nhiều ngôn tình vào đầu.....

Lần đầu tiên nàng gặp một người đập choai như thế này! Mái tóc màu xanh đen cắt tỉa có nghệ thuật, một phần mái rũ xuống hơi che đi con mắt trái của hắn. Đôi mắt đen tuyền sâu hun hút tạo nên vẻ bí hiểm, sống mũi cao, thẳng, làn môi bạc sức hút chết người. Lại kết hợp với làn da trắng không tì vết, ngũ quan hài hoà tạo nên một khuôn mặt tuấn mỹ, không, phải nói là hoàn hảo nhất trong những người hoàn hảo, xuất chúng nhất trong những người xuất chúng..... Đã vậy, cả người hắn còn toát lên vẻ cương nghị, lạnh lùng, lãnh khốc! Đúng chuẩn chỉ tiêu soái ca của đời nàng luôn!!!

Thấy đôi mắt chết ngây chết ngất trước hắn, tức giận trong hắn cũng tan dần, đôi mắt đen loé lên một tia nhung nhớ cùng buồn cười.

Lần đầu gặp hắn, nàng cũng đã từng nhìn hắn với ánh mắt như vậy.....

Có điều, để xem nàng còn nhìn hắn với ánh mắt mến mộ thế này trong bao lâu nữa.....

Hắn ho khan một tiếng, đồng thời kéo lấy tài liệu trong tay nàng, nét mặt lạnh lùng.

Sakura đang mê mẩn trước "nhan sắc" của hắn cũng giật mình thu tay lại, ngượng ngùng cúi đầu rồi quay gót muốn rời phòng.Trời ạ, ban nãy sao nàng dám dùng ánh mắt háo sắc đấy nhìn Tổng giám đốc chứ??? Người ta là Tổng giám đốc đấy! Kiểu này mà bị ghi vào bảng tổng kết thì nàng chỉ có chết! Đang đau lòng lúc này mà Sakura lại đột nhiên nhớ đến tin nàng từng đọc trên Facebook làm nàng cứng mặt: Tổng giám đốc tập đoàn Universe không gần nữ sắc!

Trước đây hình như có một vị thiên kim tiểu thư tập đoàn nào đó chạm tay vào hắn, kết quả cô ta bị bẻ gãy tay. Đồng thời, tập đoàn kia hôm sau bị xoá sổ khỏi thế giới....

- Đứng lại.

Một giọng nói ma quỷ "nhẹ nhàng" vang lên sau lưng, làm Sakura giật bắn mình, cả người bất động, cứng đờ như bị đóng băng.

- Quay lại đây - giọng nói lạnh băng mang tính ra lệnh, không cho kẻ khác có quyền cự tuyệt.

Dù rất sợ, sợ đến kinh hoàng nhưng không hiểu sao, từ tận đáy lòng nàng xuất hiện dũng khí, không nao núng, nàng giữ nét mặt bình tĩnh quay lại đối diện với hắn.

- Uchiha đại tổng có gì sai bảo?

Nghe cách nàng gọi, hàng lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt lộ ra tia bất mãn, khó chịu....

Không gian lần nữa rơi vào trầm mặc. Hắn cứ ngồi, còn nàng thì cứ đứng yên không nhúc nhích. Hắn không nói, nàng cũng không dám lên tiếng.....

Chỉ một lát sau, khi chân nàng đã tê tê, cộng thêm đôi giày cao gót thì bàn chân bắt đầu đau nhức, hắn mới lãnh đạm ra lệnh.

- Đi pha cho tôi cà phê!

- Vâng.

Bề ngoài nàng nhu thuận đáp nhưng bên trong nó là như thế này:

'Tên thần kinh, chập mạch, bệnh hoạn!!! Nói thì nói bố nó từ đầu đi, còn chần chừ cái nỗi! Hại bà đây đứng đau gãy cả chân!!!!' Thế là hình tượng soái ca tan vỡ chỉ trong vài phút ngắn ngủi!

5 phút sau, nàng quay trở lại phòng với ly cà phê nóng hổi thơm ngát, đặt trước mặt hắn.

Sasuke chỉ vừa nhấp một ngụm đã đặt lại xuống bàn, phán một câu làm Sakura tức điên lên.

- Quá nóng, pha lại!

Nàng cắn răng, tiếp tục nhẫn nhịn, trong đầu không ngừng lẩm nhẩm: "hắn là cấp trên, không chấp....."

5 phút sau, nàng pha cà phê rồi quay lại.

- Quá nguội, pha lại!

Nàng cảm giác muốn hộc máu!

Lại 5 phút sau.....

- Quá ngọt, pha lại!

Lại 5 phút sau.....

- Quá đắng, pha lại!

Lại 5 phút sau.....

- Quá nhiều, pha lại!

Lại 5 phút sau.....

- Quá ít, pha lại!

.....

Đến lần thứ 10, nàng nghiến răng kèn kẹt, gần như đạp cửa đi vào. Cánh tay run run như đang cố kiềm chế không tạt thẳng ly cà phê vào mặt hắn!Nhìn hắn nâng cốc lên uống, nàng âm thầm thề lần này mà hắn còn kêu nàng đi pha lại nữa, nàng sẽ rút giày đập vỡ mặt hắn!!!! Này thì pha lại!!!

"Bình tĩnh..... Bình tĩnh....."

Dù câu này không phải "pha lại" nhưng lực sát thương còn lớn hơn!

"CŨNG ĐƯỢC"??? Giỏi thì hắn pha đi, đã làm cho rồi còn lắm mồm, bày đặt bình luận!!! Nếu không phải vì công việc bà đây đã đổ cả lọ Chin su Tam thái tử và nước mắm Thái Dương vào rồi!!!'

Cứ tưởng mọi chuyện đã xong, nàng sẽ được yên thân, nào ngờ, Sasuke đột nhiên lên tiếng.

- Đi đưa tài liệu này cho Giám đốc phòng Nhân sự.

Và những chuyện sau đó..... Ừm thì tạm tóm tắt lại như sau.

Nàng cầm tài liệu, đi ra thang máy, một cái biển đỏ rực rất chi là rạng rỡ in ba chữ hết sức là nổi bật "Thang Máy Hỏng".....

Nàng muốn GIẾT NGƯỜI!!!

Nhưng đây không phải lúc! Thang máy hỏng, chỉ còn thang bộ. Mà phòng giám đốc nhân sự ở tầng 263, tức là cuốc bộ..... 20 tầng.....

20 phút sau, nàng đến nơi, giao tài liệu. Nhọ thay, giám đốc nhân sự lại nhờ nàng đưa thông báo đến cho trưởng phòng tài chính ở tầng..... 271.....

20 phút sau, đưa thông báo, trưởng phòng tài chính lại nhờ nàng gửi đống hồ sơ cho phó phòng kế toán ở tầng..... 248.....

45 phút sau, nàng mồ hôi đầy trán gửi đống hồ sơ cho phó phòng kế toán, lại bị phó tổng gọi lên tầng 278 giao việc.....

Thực ra Sakura cố an ủi mình rằng đi thang bộ để tiện..... rèn luyện sức khỏe, nhưng mà cái làm nàng tức hộc máu là dọc đường đi đi lại lại, nàng gặp mấy con chuột và chúng nó đều nhìn nàng với ánh mắt..... khinh bỉ và khoe nụ cười close up trông rất ngứa mắt..... Điều này làm Sakura cảm thấy cực kì bị xúc phạm..... Khốn nạn

50 phút sau, nàng thảm thương mò đến nơi nhận xấp giấy dày cộp rồi lại vác xác lại lên tầng 283, về phòng mình ngồi đánh máy lại phần được đánh dấu.

4 tiếng sau, nàng bàn tay rụng rời lại mò xuống tầng 278 giao bản đánh máy vừa rồi cho phó tổng.

Cứ tưởng thế là xong việc thì lại bị trưởng phòng kế hoạch gọi xuống tầng..... 230.....

3 tiếng sau, nàng khốn khổ bò từ tầng 230 lên lại tầng 278 giao bản kế hoạch cho phó tổng duyệt rồi mới đi.

Cuối cùng, khi nàng yên chí là xong xuôi mọi việc rồi mò lên tầng 283, về phòng mình dọn đồ thì mới phát hiện ra lúc này đã là gần 9 giờ tối mà nàng vẫn chưa ăn trưa. Cả căn phòng không một bóng người, có mỗi nàng là còn ở đây thôi.

Đeo túi xách khập khiễng đi đến cầu thang bộ, nàng tình cờ đi qua và khốn nạn thay, nàng không nhìn thấy cái biển rực rỡ hành nàng tới sống tới chết ngày hôm nay đâu =.=! Thang máy hoạt động..... bình thường.....

Lúc này, nàng mới giải đáp được nghi ngờ ban nãy, sao nàng chạy đi chạy lại mà không gặp bất kì ai trong thang bộ..... Bây giờ có hiểu ra cũng muộn rồi.....

Và thế là Sakura thân tàn ma dại, ngậm đắng nuốt cay chui vào thang máy. Trong thời gian từ tầng 283 xuống tầng 1, lại từ tập đoàn ra bến xe, rồi từ bến xe về ký túc xá, nàng cảm thấy uất ức, cực kì phẫn nộ, một cảm giác chán ghét, căm tức từ bụng trào lên óc, thù cái kẻ hại nàng thành ra thế này!

Tất cả đều là tại tên độc tài khốn khiếp kia! Nếu không phải hắn bắt nàng pha đi pha lại một cốc cà phê rồi bắt nàng đi giao đồ thì nàng đâu đến nỗi rơi vào thảm cảnh bây giờ!?

'Mẹ kiếp!' Nàng chửi thề! Có khi cái vụ thang máy cũng từ hắn mà ra cũng nên!!

Ngửa đầu lên trời, nàng hét thật to cho bõ tức rồi nghiến răng nghiến lợi giơ tay thề:

- Haruno Sakura ta đây xin thề nếu không trả được thù hôm nay thì sẽ đổi sang họ của tên khốn nạn không phải người kia!!!!

Trên chiếc Lamborghini bạc đỗ gần đó, một người đàn ông theo dõi hết mọi chuyện, trên gương mặt tuấn mỹ đậm ý cười.

71. Chương 68: Hậu Quả Nói Xấu Sau Lưng Bị Phát Hiện

Hôm sau, Sakura vừa lết đến phòng đã gặp ngay Ryuna đang pha cà phê.

Nhìn thấy cốc cà phê, mặt mũi nàng méo xệch, hầm hầm mặt xuống nhớ đến cái ngày nhục nhã nhất đời nàng hôm qua!!!

Nhận thấy sắc mặt..... không được tốt lắm, liền kéo ghế ra hỏi thăm.

- Có chuyện gì sao?

Sakura phi vèo tập tài liệu trên bàn, vô tình đè vào công tắc máy bộ đàm.....

Nàng hung hăng đập bàn, ngồi xuống ghế, nghiến răng nghiến lợi hỏi lại.

- Cậu nghĩ tổng giám đốc là người thế nào?

Ryuna chống cằm suy nghĩ một chút, rồi vui vẻ nói.

- Là người đẹp trai nhất tớ từng gặp, lạnh lùng, nghiêm khắc nhưng tớ nghe người ta bảo Tổng giám đốc đối xử tốt với nhân viên.....

- Đối xử tốt với nhân viên á? A ha ha ha.....!!! - Sakura nghe xong mà giận quá hoá rồ, ôm bụng cười sằng sặc, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi nhoe nhoét ra.

Nhìn bộ dạng này của nàng người nào không biết còn tưởng là con nào trốn trại.

Sakura cười no nê rồi mới bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên ghế, mặt mày lưu manh y như Tenten, nhảy ra khoác vai Ryuna lúc này đang ngơ ngác.

- Này, tớ nói cho cậu biết, đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá người khác! Cái người mà cậu bảo đối xử tốt với nhân viên hôm qua vừa hành tớ đến chết đi sống lại xong! Anh ta mắc cái bệnh tâm lý biến thái gì đó nên nhìn tứ không vừa mắt mà hại tớ như thế này!

Vừa nói, nàng vừa cởi giày cao gót, giơ bàn chân sưng tấy đỏ ửng đến xây xước rỉ máu lên, trong mắt hận không thể băm vằn tên khốn nạn kia!

Ryuna nhìn bàn chân của Sakura mà mặt trắng bệch, lo lắng hỏi han, định đi lấy băng cứu thương lại bị nàng giữ lại nói tiếp. Hôm nay nàng phải xả cho bằng hết tức ra, không tổn thọ vài chục năm mất.

- Không nói thì thôi, đằng nào cũng chót kể rồi, tớ cũng kể hết luôn với cậu. Anh ta còn bị yếu sinh lý và gay nặng nữa, thế nên mới có tin đồn anh ta không thích đàn bà, hiểu chưa?

Ryuna run run gật đầu, không dám tin vểnh tai nghe tiếp.

- Nhìn mặt mũi cậu không đến nỗi nên tớ thật lòng khuyên cậu đừng có chú trọng làm đẹp quá và tránh xa anh ta ra! Tớ xấu thế này mà còn bị anh ta hành ra nông nỗi này, thử hỏi xem là cậu..... Tch tch..... - nàng lắc lắc đầu tỏ vẻ chia buồn.....

Trong phòng vốn chỉ có hai người họ nên nàng càng thêm gan trời, hùng hổ nói.

- Sống 22 năm đến giờ, tớ chưa từng gặp loại đàn ông nào thần kinh không rung rinh, biến không thể thái hơn được nữa, mặt mũi trông như thằng gay! Nói thật, cho dù trên trái đất này loài người tuyệt chủng hết, chỉ còn lại anh ta với tớ, tớ thà lấy một con chó làm chồng còn hơn là lấy anh ta!!!!

"Nói xong chưa?" Một giọng nói lạnh thấu xương tủy không biết từ đâu phát ra.

Mà nàng đang trong hăng hái chửi nên không để ý, tưởng là Ryuna hỏi nên thoải mái trả lời.- Xong rồi!!!

"Thấy thế nào?" Giọng nói càng thêm xuống tới âm độ vang lên.

- Rất chi là ổn! Đúng là nói xong nhẹ cả người!!! - nàng vẫn hồn nhiên đáp.

Sakura quay sang muốn cảm ơn Ryuna thì bắt gặp nét mặt đẫm mồ hôi, run rẩy của cô, môi đang mấp máy muốn nói cho Sakura gì đó, tay chỉ chỉ về bộ đàm.

Nàng khó hiểu nhưng vẫn quay đầu lại nhìn, lập tức hiểu Ryuna muốn nói cái gì, mặt nàng đen kịt lại, mồ hôi lạnh tuôn như mưa.

'Bộ đàm bật từ nãy đến giờ..... Không phải..... Không phải là hắn nghe thấy hết rồi chứ???'

Cả gian phòng rộng lớn đang im phăng phắc, thanh âm lạnh lẽo mang theo gió mùa Đông Bắc từ bộ đàm thổi tới.

"Sao im lặng thế? Không nói nữa à?" lời nghe như châm chọc, đùa cợt nhưng thanh âm vào tai nàng lại như tiếng Địa ngục gọi nàng xuống.

Nàng nhanh chóng lấy lại ý thức, giọng run rẩy nói.

- Dạ thưa ngài, v.... vào giờ làm việc rồi nên không được nói chuyện nữa ạ!

Bên kia "Aaa" dài một tiếng, giọng có vẻ hoà hoãn hơn một chút hỏi lại.

"Cô Haruno có vẻ là người rất tận tâm trong công việc?"

- Dạ vâng! - nàng nặn ra tiếng cười gượng, trong lòng vừa thở phào một lại bị câu tiếp của hắn làm cho tắc thở.

"Rất đáng khen! Thế này đi, tập đoàn hiện đang có khá nhiều tài liệu cần xử lý gấp, tối nay cô không ngại tăng ca đến 8 giờ tối chứ?" Rõ ràng là hỏi ý kiến nàng nhưng giọng mang tính áp bức không cho cự tuyệt.

Sakura bên này chỉ còn nước cắn răng mếu máo trả lời:

"Tôi không ngại đâu ạ..... Uchiha đại tổng....."

"Ừm...." Hắn làm sao không nghe được giọng uất ức của nàng chứ, cảm thấy cực kì hả hê.....

Sakura tưởng thế là tắt máy rồi, chịu không nổi nghiến răng kèn kẹt, cằn nhằn.

- Hừ! Đồ đàn bà nhỏ mọn, cậy lớn bắt nạt yếu! Uchiha đại tổng cái nỗi, có mà Uchiha mama đại tổng quản thì có!!!!

Ryuna nghe Sakura không khách khí tiếp tục chửi mà sợ suýt nữa ngất xỉu, nhỏ giọng lên tiếng.

- Sakura.....máy bộ đàm vẫn chưa tắt.....

- Hả??? Cái gì??? - Sakura mặt trắng bệch hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy cái đèn đỏ vẫn còn sáng thì vội lao ra muốn tắt nhưng đã quá muộn.

"Tôi phát hiện ra đống tài liệu cần gấp rất nhiều, đành phải phiền cô Haruno tăng ca đến 12 giờ đêm rồi."

Nàng té xỉu, bất tỉnh nhân sự ngay trên sàn.....

---

12 giờ đêm.....

Sau khi đã quan sát trên màn hình TV thấy Sakura đã hoàn toàn gục trên bàn phím rồi, Sasuke mới đứng dậy tắt hết điện rồi rời phòng.

Mở khẽ cửa phòng bên, thân hình cao lớn lặng lẽ bước đến bên cạnh nàng.

Sakura lúc này đang ngủ say đến mức sợ là trời sập xuống nàng cũng không biết gì!Đôi mắt nàng mệt mỏi khép chặt, nhánh tóc đen loà xoà xuống trước mắt kính, đôi môi thỉnh thoảng mấp máy làm nhàm gì đó. Dù Sakura cố tình trang điểm xấu xí nhưng vẫn không hề ảnh hưởng quá nhiều đến nét ngây thơ, dễ thương của nàng trong mắt Sasuke.....

Hắn yêu thương nhìn nàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má hồng hồng của nàng.....

Một cảm giác ấm áp quen thuộc truyền đến sưởi ấm bàn tay bao năm lạnh giá làm hắn nhất thời giật mình sững lại, đôi mắt đen tuyền phút chốc loé lên tia đau đớn.....

Đã bao lâu rồi kể từ lần cuối hắn được cảm nhận ấm áp này.....

Quá lâu rồi.....

Tắt vi tính trên bàn, hắn bế nàng lên, ôm trọn vào trong lòng rồi hướng cửa bước đi.....

.....

Về đến ký túc xá, trước sự kinh ngạc đến hãi hùng của người mở cửa, tức Tenten, hắn rất tự nhiên đi vào trong nhà, thẳng đến phòng nàng.

Sau khi đặt Sakura xuống giường, đắp chăn, kê gối cho nàng cẩn thận, hắn chỉ ngồi lặng lẽ bên giường, đắm đuối ngắm nhìn người con gái hắn yêu.....

Tenten nãy giờ đứng cạnh cửa thấy hắn tỉ mỉ chăm sóc bạn mình thì có hơi bất ngờ, nay lại thấy con người lãnh khốc, tuyệt tình kia "đắm đuối" nhìn Sakura thì suýt nữa trượt chân dập vỡ mặt, tròng mắt vì kinh sợ mà lồi ra khỏi hốc mắt.....

- Nhìn đủ chưa? - giọng nói nhẹ nhưng mang theo khí lạnh thổi tới người Tenten làm nàng bất giác hắt xì một cái!

Có lẽ là nghe thấy tiếng động hơi ồn nên Sakura khẽ nhíu mày nhăn mặt một chút như muốn tỉnh.

Tenten chợt lạnh toát cả sống lưng khi bị ánh mắt muốn róc thịt cô ra liếc qua một giây.

Đến khi chắc chắn rằng nàng không bị đánh thức, hắn quay hẳn đầu trừng mắt nhìn kẻ phá đám kia, muốn đứng dậy ném nó ra ngoài thì lại nghe Tenten nhỏ giọng nói:

- Nếu em là anh thì em sẽ ngồi im đấy xem điều kì lạ xảy ra!!! - nói rồi nàng nháy mắt tinh nghịch, hất cằm về phía người nằm trên giường kia.

Chỉ khoảng một lúc sau, Tenten tự động ra ngoài, còn tốt bụng khép cửa lại.

- Sa..... Su.... Ke....

Hắn bất động, kinh ngạc nhìn Sakura với ánh mắt khó tin.....

- Sa.... suke....

Lần thứ hai đã không thể nào khó tin được nữa..... Sao..... Sao có thể?

- Sasuke.....

Đến lần thứ ba nàng đã không ngấp ngứ nữa nhưng đôi mày nhíu chặt, khuôn mặt đau đớn nhăn lại không thôi, tựa như trong mơ nàng đang bị giày xéo vậy.....

Nhìn nàng khổ sở bao nhiêu, tim hắn còn đau đớn gấp vạn lần. Hắn khẽ đưa tay vuốt nhẹ đôi lông mày đang nhíu chặt của nàng, bàn tay trượt xuống áp lên má nàng dịu dàng vuốt ve.

Dường như hành động ôn nhu của hắn đem lại cho nàng cảm giác an toàn tuyệt đối. Bằng chứng là đôi lông mày đã dãn ra, tuy nhiên, nét khổ sở trên mặt không biến mất.- Tại sao.....

Nàng vô thức cất giọng thống khổ không biết là hỏi ai, cái gì, nhưng..... hắn lại là người biết rõ nhất.....

Có lẽ đoạn kí ức đau thương đó đã bám sâu vào trong tiềm thức của linh hồn nàng.....

Động tác trên tay cứng ngắc, trái tim như bị ai hung hăng bóp nghẹt..... Cho đến tận bây giờ, hắn vẫn không thể trả lời nàng..... Bây giờ không thể, tương lai càng không thể! Tất cả những gì hắn có thể nói với nàng là.....

- Xin lỗi nàng.....

....

Tenten đang ngồi ở phòng khách đọc Doraemon thì khi nghe thấy tiếng cửa mở vẫn không thèm rời mắt khỏi cuốn truyện, vui vẻ hút ngụm trà sữa rồi đọc tiếp.

Đùa à, không cần cô nhìn cũng biết là ai, cái nhà bé tẹo này có mấy người, đang làm gì, thằng đần cũng đoán ra là ai mở cửa! Mà biết là ai rồi thì cô khinh không thèm động não cũng biết là vì chuyện gì mà ra đây! Vì vậy, ngay khi Sasuke vừa ngồi xuống sofa đối diện mình, cô không mặn không nhẹ nói thẳng luôn.

- Thỉnh thoảng cậu ấy lại thế, 4 năm rồi, không hiểu sao!

Hắn không vì cách trả lời vô phép tắc của cô mà tức giận, chỉ chống cằm suy tư một lúc rồi đột ngột đưa ra quyết định:

- Mai em giúp Sakura chuyển đến căn hộ ở khu chung cư kia đi!

- Ừm.... - cô bình thường đáp, hút tiếp ngụm trà sữa nữa.

- Cô ấy ở một mình!

- Phụtttttt..... - toàn bộ trà sữa trong miệng bay thẳng vào mặt người đối diện, may mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời né nên không trúng.

Trước khi hắn còn chưa kịp tức, cô gần như hét ầm lên:

- Anh điên à? Tự nhiên bắt em ở một mình! Muốn em thành con tự kỷ à..... - càng về cuối, cô càng nhỏ giọng rồi im thin thít.

Không im có mà bị tống đi Sahara chứ đừng mơ có cơ hội phất cờ khởi nghĩa.

Hắn tức giận lườm lạnh cô một cái, rồi nhỏ giọng đe doạ:

- Em còn gây một tiếng ồn nữa có tin anh cho em đến thẳng Nam cực tập bơi, khỏi cần đến Sahara không!?

(Note: Giải thích một chút, Nam cực được chứng minh là nơi lạnh nhất thế giới, nhiệt độ thấp nhất là -93°C. Thế nên, tập bơi ở Nam cực là thế nào thì mọi người tự hiểu nhé!)

Tenten dù ức chế nhưng không dám cãi nửa lời, càng không dám áp dụng bài ăn vạ thần chưởng lên người hắn! Lúc thường còn chẳng thành công, bây giờ hắn đang tức mà dùng không khéo còn bị coi là "chống đối người thi hành công vụ" còn tội hơn! =>Im lặng là vàng!!!

Nhìn cái mặt ủy khuất của Tenten, hắn đành thở dài, mệt mỏi xoa xoa hai thái dương, nói:

- Em sẽ đến công ty làm cùng Sakura, đồng thời chuyển đến ở cùng tầng với cô ấy.....

Sắc mặt cô quay phắt 180°, sung sướng, hớn hở ra ôm tay hắn cười nịnh nọt một cách điểu cáng:

- Anh trai thương Tenten nhất mà!!!!

Sasuke không vì vẻ lấy lòng của Tenten mà mặt bớt lạnh, trái lại càng thêm lãnh huyết, cất giọng mỉa mai:

- Thế..... Tenten có thương anh trai bị "yếu sinh lý, gay và tâm lý biến thái thích trêu chọc phụ nữ" không?

Mặt cô biến sắc, tái mét lại né tránh ánh mắt muốn cắt tiết cô của Sasuke.

Vẻ mặt của Tenten đã nói lên tất cả, hắn không khỏi cười lạnh. Nếu lúc sáng Sakura không bật nhầm bộ đàm rồi nói lại thì chắc hắn cũng không biết mình nuôi ong tay áo! Ngoài đứa em gái gan to bằng trời của hắn ra, còn ai dám viết tin linh tinh, tiêm nhiễm mấy cái suy nghĩ bệnh hoạn, bố láo này vào đầu nàng?

Có vẻ như lâu rồi hắn không dạy dỗ con bé này tử tế lại thì phải?

Nhìn nụ cười thâm hiểm của hắn, cô run rẩy nuốt "ực" một cái, tự xác định mình chắc chắn phải "say goodbye to Sakura" ít nhất trong vòng 1 tuần rồi.....

72. Chương 69: Quan Tâm

Ngày hôm sau, Sakura mang theo tâm trạng nghi ngờ và lo sợ đến tập đoàn làm việc.

Nghi ngờ vì tối qua rõ ràng nàng nằm gục ở phòng làm việc mà ngủ mà, thế quái nào lúc tỉnh dậy đã ở nhà? Định tìm Tenten hỏi xem cô có đến đón nàng không nhưng lúc dậy đã không thấy Tenten đâu, chỉ có một bức thư ở trên bàn ghi:

"Tớ có việc bận, 1 tuần sau mới về! Sống tốt nhé! - Tenten xinh tươi rạng ngời"

Thế là nàng đành ôm cái giả thiết là mình bị mộng du nặng, rất rất nặng..... Có khi xong việc phải đi khám thôi.... nếu nàng còn sống mà ra khỏi đây.....

Vâng, nàng đây sợ là sợ hôm qua chưa xong việc đã..... "mộng du" đi về nhà, tên biến thái kia đã vốn không vừa mắt với nàng rồi, kiểu này bị hắn hành xong, nàng chỉ còn đường chết.....

Quả nhiên, vừa đến phòng, chào Ryuna một cái, đặt mông xuống ghế đã nghe thấy "lời mời gọi từ Địa ngục"

"Sang ngay phòng tôi, mang theo hộp sơ cứu và 2 chậu nước ấm kèm theo khăn bông"

2 chậu nước kèm khăn, một hộp sơ cứu, hắn cho nàng là quỷ ba tay chắc? Đây không gọi là hành hạ thì gọi là gì? Nàng khóc không ra nước mắt.....

Và trước ánh mắt chia buồn đầy cảm thông của Ryuna, nàng đã anh dũng ra chiến trận, kèm theo lời vĩnh biệt đầy cảm xúc.

- Ryuna, tớ đi đây..... Hẹn không ngày gặp lại.....

.....

Một lúc sau, Sakura bộ dáng hết sức đấu tranh kịch liệt mới hai tay vác ba thứ, gõ cửa đi vào phòng Tổng giám đốc.

- Để lên bàn cạnh sofa - hắn ra lệnh.

Và thế là Sakura tiếp tục xiên xiên vẹo vẹo đi đến cạnh sofa và vất vả lắm mới đặt hai chậu nước và cái hộp nặng trịch xuống.

Nàng vừa quay đầu lại định chuồn nhanh thì đập ngay vào mặt nàng là bộ mặt lạnh băng, âm u, đằng đằng sát khí nhìn nàng.

Và trước khi nàng kịp phản ứng thì hắn đã không chút lưu tình đẩy nàng ngã phịch xuống sofa. Bất chấp Sakura phản kháng, Sasuke ghì chặt nàng đang không ngừng giãy dụa xuống ghế.

Sakura thì khổ rồi, mặc kệ cả người đang mệt mỏi, chân đang buốt vì đi giày cao gót, vẫn liều chết khua chân múa tay đạp loạn xạ cả lên!

Thôi thì đã vào phòng này đằng nào chẳng chết, vấn đề là chết như thế nào thôi! Nàng đây có chết cũng phải đạp hắn vài cái trả thù cho trước đây, như thế thì xuống âm phủ cũng không thấy hối hận lắm vì đã sống đến 20 năm, cuối cùng chết một cách lãng xẹt thế này!

Sakura càng giãy đạp, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm, lạnh lẽo đến mức nàng đang chiến hăng hái cũng phải run rẩy.

- Ngồi im!!! - hắn gầm lớn, giọng phẫn nộ cực điểm, mùi sát khí nồng đậm.

Nàng bất động, mặt tái mét. Tay chân dần thả lỏng, mắt nhắm lại.

'Bye Bye cuộc đời, em đi nhé!'

Nằm im đấy, cứ nghĩ là hắn sẽ giết nàng rất dã man như lấy băng gạc thắt cổ nàng, bắt nàng uống loạn thuốc dẫn đến ngộ độc mà chết. Hay là ấn đầu nàng xuống nước dẫn đến sặc nước chết?Không thể không thừa nhận rằng Sakura có một trí tưởng tượng rất phong phú....

Nhưng mà, chờ mãi mà sao không thấy đau đớn, khó thở gì??? Lại chỉ thấy chân hơi man mát, rồi sau đó có vật gì mềm mềm, ấm ấm, ươn ướt chạm nhẹ vào bàn chân nhỏ bé của nàng.

Nhìn bàn chân đỏ hồng với chi chít những vết tấy, bầm, xước da, trong lòng hắn không khỏi xót xa, áy náy và tức giận, cực kì tức giận.

Giận là vì nàng bị thương thành ra thế này rồi còn cố chấp đi giày cao gót, cao thêm được mấy phân nữa hơn ai?

Mà hắn còn tức điên lên với cô em gái đang lưu lạc ở châu Phi kia! Hai người sống với nhau mà nó không những không biết tình trạng của Sakura, lại còn dám làm hắn mất hình tượng trước nàng! Lần này không dạy dỗ lại nó thật tốt, hắn không làm anh nữa!!!

Và thế là chị Tenten đang ở một chỗ khỉ gió nào đó trên sa mạc Sahara nóng chảy mỡ ra, bất giác hắt xì một cái, lạnh toát cả sống lưng.....

Trong lúc tức đến nghiến răng nghiến lợi, gắn không ý thức được động tác của mình có.... "hơi" mạnh, chà xát vào vết thương của Sakura làm nàng xót đến run rẩy cả người. Tuy nhiên, Sakura có đau cũng phải nhịn, lỡ mồm mà kêu lên chọc giận hắn có mà nát nữa! Đây đúng là kiểu tra tấn người ta sống không bằng chết!

Hình như cảm thấy có gì là lạ, hắn mới ngước lên thì thấy Sakura hai bàn tay nắm chặt đến run rẩy, mồ hôi lạnh lăn ròng ròng trên trán. Nhìn lại bàn chân trên tay mình, hắn sầm mặt xuống....

Động tác trên tay liền nhẹ hẳn đi. Lau qua vết thương xong, tiếp theo hắn lấy thuốc cùng băng gạc từ trong hộp ra, hết sức nhẹ nhàng, cẩn thận bôi thuốc, băng bó hai bàn chân nhỏ nhắn.

Đến khi Sasuke lần nữa ngước lên đã thấy nàng nghiêng đầu tựa vào thành ghế sofa, hơi thở đều đều, đôi mắt nhắm lại đi vào giấc ngủ.

Nhìn bộ dạng ngủ say như chết của nàng, hắn không khỏi lắc đầu cười khẽ. Sao ban nãy nhìn nàng hùng hổ chiến đấu chống hắn mà sao bây giờ lại cứ thế tự nhiên ngủ ngon lành ở đây thế này? Thật là.....

Hắn thở dài..... Xem ra phần việc còn lại hắn phải tự làm nốt rồi.....

- Oáp.....

Sakura mắt chơm chớp, ngáp dài một tiếng..... Đôi mắt lim dim nhìn lên bóng đèn trần nhà.....

'Quái lạ..... Bây giờ mình mới biết Địa ngục có lắp đèn đấy!'

Nghiêng đầu nhìn một vòng, đôi lông mày càng thêm nhíu chặt, trong mắt đầy nghi hoặc.

'Tại sao địa ngục lại vừa có TV LCD màn hình phẳng đời mới nhất, bàn làm việc hàng hiệu, còn được trải thảm đỏ nữa? Mà sao nhìn cái phòng này giống phòng của cái tên đã tiễn mình xuống hell thế nhỉ???'

Chỉ một giây sau khi nàng nghĩ tới Sasuke, cửa được mở ra, một người bước vào.

- Tỉnh rồi à?

Sakura giật bắn mình, trợn tròn mắt quay sang nhìn cái người phát ra tiếng nói đấy, hỏi một câu rất chi là ngu.

- Anh là người hay là ma?Sasuke không trả lời, ngây người một lúc rồi mang theo cái mặt cười gian bước lại gần nàng.

Thấy khoảng cách giữa hai người càng nhỏ lại, nàng luống cuống chân tay ngồi bật dậy lui ra sau. Khổ nỗi rằng đây là ghế sofa, chiều rộng khiêm tốn nên Sakura chỉ vừa nhích người đã và vào lưng ghế.

Mà cũng chẳng biết hắn làm cái gì mà nhoáng cái đã đến trước mặt Sakura, tự nhiên ngồi xuống ghế, vòng tay ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào hõm vai nàng.

'WTF??? Cái hợi gì thế này? °0°' Nàng âm thầm hét ầm lên trong lòng.

Đối với động tác thân mật của một tên nàng vẫn luôn cho là biến thái, gay thế này thì đúng là làm Sakura rất chi là..... rợn tóc gáy!

Mới vừa mấy ngày trước hắn còn hành nàng sống dở chết dở mà bây giờ lại ôm nàng như gối ôm thì có hơi kì quặc..... Nàng bắt đầu nghĩ tên này mới trốn trại rồi đấy!

Tuy nhiên, Sakura không nhận ra rằng nàng không hề bài xích với những hành động này của hắn..... Thậm chí vòng tay hắn còn đem lại cho nàng cảm giác ấm áp, quen thuộc đến khó tả.....

Ôm thân hình nhỏ nhắn nàng trong tay, hương thơm anh đào ngàn năm không đổi từ nàng làm Sasuke thấy thật dễ chịu, thoải mái.....

Lúc ban nãy quay về phòng, nhìn thấy khuôn mặt thật không trang điểm của nàng, đôi mắt lục bảo, mái tóc hồng, trái tim hắn không khỏi đập lỡ nhịp.....

Dù 4 năm luôn theo dõi tin tức của nàng nhưng chưa bao giờ tận mắt quan sát được nàng trong các khuôn bậc cảm xúc gần đến vậy.....

Khi nhìn nàng ngây ngô tròn mắt nhìn hắn, xúc động kìm nén bao lâu nay vỡ tung ra, hắn nhịn không được mà tiến lên ôm nàng vào lòng.....

Đến khi vì sợ nàng hoảng trước hành động bất ngờ này, Sasuke mới luyến tiếc buông nàng ra. Đôi mắt đen tuyền ưu thương ngắm nhìn nàng.

Sakura sau khi rời khỏi vòng tay hắn, lòng lại vụt qua một tia hụt hẫng. Cảm giác được tầm mắt hắn thẳng về phía nàng, Sakura cũng đồng thời ngẩng đầu lên, mắt đối mắt.

Khoảnh khắc lục bảo đối diện với đen tuyền, trái tim nàng bất ngờ nhói lên.... Tại sao nhìn thấy ưu thương trong mắt hắn trái tim nàng lại thấy đau? Thế nhưng, trong đôi mắt đó còn nồng đậm yêu thương khi nhìn..... nàng?

Không thể nào, chắc nàng làm việc quá sức nên thành ra bị hoa mắt rồi! Sakura khẽ cúi đầu, né tránh ánh mắt hắn..... Hắn làm sao mà yêu nàng được, bọn họ vừa mới gặp nhau còn chưa đến 3 ngày! Quá vô lý..... Vả lại, một người cao ngạo như hắn làm sao mà yêu nhân viên quèn như nàng được..... Vớ vẩn..... Đây là hiện thực, đâu phải như trong truyện "Yêu em từ cái nhìn đầu tiên".

Khi Sakura nghiêng đầu, né tránh bàn tay của hắn, trái tim hắn lại càng thêm đau xót. Bàn tay giữa không trung siết chặt lại.....

Hít một hơi lạnh, kìm nén cảm xúc, thanh âm lạnh lùng của Sasuke vang lên.

- Thu dọn đồ đi. Tôi chờ em ngoài sảnh!

Dứt lời, hắn đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Tiếng cửa khép lại làm nàng hồi tỉnh, cắn răng mà khó hiểu.'Lúc nãy là thế nào? Chẳng lẽ mình nằm mơ?'

'Thế thì mày cần đi khám lại não đi, tao nghĩ mày có vấn đề về não rồi đấy!' Inner từ đâu nhảy ra nói.

'Ờ, để hôm nào rảnh tao đi khám thử xem.....' Nàng gật gù suy tư.

'Tao nói nhầm! Não mày có bao giờ bình thường đâu, đi khám làm gì cho tốn tiền!'

'Mày im mồm giùm tao cái! =_='

'Mồm sinh ra là để nói, mày cấm tao được chắc!' Sau khi lè lưỡi trêu chọc Sakura, Inner đột nhiên nghĩ tới gì đó nói 'Mà khoan, hình như tao nhớ là mày làm gì có não!'

'...' Không còn gì để nói.

Sakura lờ đi giọng nói của Inner, cứ coi đấy là tiếng ruồi bay đi, chấp làm gì con ruồi!

Nàng muốn đứng dậy thì phát hiện ra trên đùi mình có đắp chiếc áo khoác đen. Trên đầu lại hiện ra ba dấu "???"

Mất vài giây, nàng mới chợt nhớ ra lúc nãy mình tỉnh dậy có cái gì ấm ấm đắp trên người, mà cái áo này không phải của..... hắn sao?

Lúc này đã là giữa thu, trời cũng đã trở lạnh. Có phải hay không hắn..... sợ nàng lạnh mà đắp cho nàng???

'Không phải! Đừng có hoang tưởng! Chắc hắn sợ mình lạnh rồi ốm, không có ai để hành nên mới đắp thôi! Đúng rồi, đúng là vậy!!!' Nàng thầm thuyết phục mình là như vậy.

Nhưng, nàng sẽ giải thích sao khi nhìn xuống thì dưới ghế không phải là đôi giày cao gót của nàng đi lúc trước mà là một đôi giày búp bê màu trắng?

Hơn nữa, khi đi thử, nàng mới phát hiện đôi giày này rất dễ chịu, hoàn toàn không làm đau vết thương băng bó ở chân.....

Trong một phút sững sờ, nàng giật mình tự hỏi.....

Hắn..... là đang quan tâm đến nàng sao?

....

Mang theo túi xách cùng chiếc áo khoác ra ngoài phòng, suốt quãng đường ra đến thang máy, từ thang máy xuống, nàng mải suy nghĩ mà không hề nhận ra có biết vào ánh mắt kinh ngạc, ngưỡng mộ bắn vào mình.

Đến khi xuống đến đại sảnh, tiếng bàn tán khi nàng bước ra đã vang đến tai.

- Cô gái kia xinh quá!

- Tại sao tôi lại không biết có người xinh đẹp như vậy ở trong tập đoàn chứ?

- Má ơi, hot girl kìa!

....

Nàng bắt đầu cảm thấy kì quái khi họ cứ chỉ về phía mình. Là nàng nghe nhầm hay gu thẩm mỹ ngày nay có vấn đề! Rõ ràng là mình trang điểm xấu thế kia cơ mà??? Hay là vào trang điểm lại cho xấu nữa?

Và thế là nàng xoay ngược lại đi đến phòng WC tầng 1.

Bình tĩnh nhìn lướt mặt mình qua gương một cái rồi cúi đầu tìm mascara trong túi, hơi bực mình lẩm nhẩm.

'Rõ ràng vẫn là tóc hồng bình th..... WTF???'

Nàng trợn tròn mắt ngẩng phắt đầu lên, cả người cứng đờ, há hốc mồm nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trong gương.

- Ôi má ơi! Sao lại thành thế này??? °0°' Kính đâu rồi, tóc giả đâu rồi? Tổ sư thằng nào cướp đồ của bà???

Sakura vừa cáu vừa tức gào ầm lên, hai tay ôm mặt lo lắng nhìn quanh.

'May là không có ai trong này, bây giờ tính sao đây? Cứ tưởng tên Uchiha kia tốt bụng thế nào, hoá ra cũng là loại háo sắc khốn nạn cả! Bà đây đúng là số chó mà!'

Chắc chắn lúc nàng ngủ hắn đã bỏ đồ hoá trang của nàng đi, đồng thời tẩy trang mặt nàng. Nhưng có điều nàng tức đến hỏng đầu mà không nghĩ đến là: làm sao hắn biết nàng hoá trang?

Lục túi lấy Iphone 6 ra xem giờ. Màn hình vừa bật, nàng trố mắt ra mà nhìn.

- Trời ạ!!! Bây giờ là 5.30 rồi, mình ngủ từ sáng đến lúc tan ca ư??? Ặc!!! - bây giờ nàng mới thấy bản thân may mắn một chút.

Có loại nhân viên nào mà đến công ty rồi ngủ từ sáng đến lúc tan làm, không thèm làm ăn gì không? Mà còn ngủ lăn quay như chết trong phòng tổng giám đốc nữa mới chó! Hắn chưa giết nàng là may lắm rồi đấy!

Haizzzz..... Thôi thì đành ở trong này chờ đến khi người ta về hết vậy..... Còn ban nãy hình như hắn có nói chờ nàng gì đó ngoài sảnh kia thì phải.....

'Hừm..... Kệ xác hắn đi, có việc gì thì lúc khác nói..... Nhìn cái mặt đã thấy ghét.... Dám bỏ lớp hoá trang của nàng, bà cho mày leo cây! Đứng ngoài mà hóng gió mùa Đông Bắc đi con!!!'

73. Chương 70: Phản Kháng

Trong đại sảnh yên tĩnh không bóng người, ánh đèn vàng mờ nhạt không rõ. Bỗng..... từ vách tường, một cái đầu thò ra.....

Cái đầu khẽ xoay xoay một cái rồi lại thụt vào.....

Đúng lúc này, bảo vệ cầm đèn pin đi vào trong sảnh, bấm thang máy chờ. Trong lúc chờ, đột nhiên ông nghe thấy tiếng "lạch cạch" đều đều rợn rợn từ hướng WC.

Là một người rất tận tâm với công việc, ông nén sợ, nuốt ực một cái rồi rón rén bước đến hướng phòng WC.

Gần đến ngã rẽ, ông bất chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lọc cọc trên sàn. Mà tiếng động này lại đứt quãng, không liên tiếp, nhưng nó ngày một gần phía trước.

- Ai.... Ai đó? - ông run rẩy lên tiếng.

Tiếng giày dừng lại.

Cả đại sảnh lần nữa rơi vào yên lặng đến đáng sợ.

Khi ông bảo vệ tiến gần đến vách tường, muốn rẽ thì vèo một cái, một cái đầu đen xì không mặt thò ra.....

- Aaaaaaa!!!

Ông bảo vệ bị dọa cho hét ầm lên như con gái rồi co giò cắm đầu cắm cổ chạy thục mạng rời khỏi đây.

Đến khi ông chạy ra khỏi cửa chính, một bàn tay trắng thò ra, kéo cái đen xì trước mặt xuống, để lộ mái tóc hồng, khuôn mắt xinh đẹp đầy khó hiểu.

- Quái! Có cái gì đâu mà hét to thế nhỉ?

Sakura gãi gãi đầu băn khoăn một chút rồi nhún vai mặc kệ. Nàng cầm chiếc áo khoác đen trên tay rồi thong thả bước ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn đồng hồ trên điện thoại đã là 8.30 rồi, nàng lắc đầu thở dài.

'Ai đời lại như mình đây cơ chứ? Ngủ hết giờ làm việc thì không nói làm gì, ban nãy vào nhà vệ sinh một lúc..... lại ngủ tiếp..... Haizzzz.....'

Vừa bước xuống cầu thang, đột nhiên có một chiếc Lamborghini phóng vèo đến "kít" một cái, không báo trước phanh gấp chắn ngang trước Sakura.

Sakura giật thót tim!

Mẹ nó, nếu ban nãy nàng ra muộn 1 giây, bước xuống 1 bước nữa thì giờ này có khi nàng đang tung tăng trên thiên đường rồi cũng nên.....

- Tổ sư nhà nó, thằng nào lái xe ng.... - ngu thế không biết!

Về sau nàng còn chưa kịp nói đã bị ánh mắt sắc lạnh của người trong xe quét tới. Sakura bất giác run cầm cập, lông trên người đồng loạt dựng đứng lên, mặt tái mét.....

'Chết cha! Không phải hắn chờ mình suốt từ nãy đến giờ đấy chứ?'

- Lên xe!

Một giọng nói lạnh âm độ vọng ra từ trong xe, qua cửa kính đã kéo xuống từ lúc nào, đến tai Sakura, kéo nàng tỉnh dậy.

Mặc dù Sakura sợ chết khiếp mỗi khi hắn dùng cái giọng ma quỷ này với nàng, nhưng nàng cũng chưa ngu tới mức hắn nói gì nghe nấy.Đùa nhau à, bây giờ hắn đang tức, lên xe theo hắn thì đảm bảo trên bảng tin ngày mai sẽ có ghi:

'Gia đình thương tiếc báo tin, cô Haruno Sakura do ngủ quên trong WC mà lỡ hẹn với tổng giám đốc, bị ngài Uchiha thẹn quá hoá giận mà đưa đến bãi rác giết người diệt khẩu! Xin chia buồn.....'

Nàng không thích chết sớm đâu, vẫn còn nhiều hoài bão chưa làm lắm!

Vì thế, nàng hơi khom lưng nhìn vào trong, nặn ra nụ cười xã giao, "dịu dàng" từ chối.

- Xin lỗi ngài, bạn tôi đang chờ ở nhà, không tiện đi cùng ngài!

- Tôi không thích nhắc lại lần hai! - đối với dịu dàng của nàng, Sasuke không mảy may dao động, thậm chí giọng nói còn thêm vài phần phẫn nộ. Còn dám nói dối, bạn nàng bị hắn quẳng đi Sahara rồi còn đâu!

Nụ cười của Sakura méo xệch. Tên này có vấn đề về não hay sao mà không hiểu ý nàng, nàng chính là không muốn lên "cỗ xe của thần Hades" xuống địa ngục đấy!

Nói thật, nếu Sasuke không phải là cấp trên của Sakura, nàng đã chẳng thèm nói lý do lằng nhằng với hắn làm gì, trực tiếp cho một dép vào mặt rồi lờ đi cho rồi!

- Không làm phiền ngài nữa.

Nói rồi, nàng lạnh mặt đi vòng qua xe, hoàn toàn coi hắn như không khí.

Chỉ là nàng vừa đi được vẻn vẹn 5 bước, tay đột nhiên bị giữ lại, rồi tiếp theo cả người bị một lực mạnh kéo đi, đẩy vào ghế phụ trong xe. Tất cả mọi hành động kéo người, thắt dây an toàn, về chỗ, lái xe diễn ra với vận tốc hoa mắt chóng mặt. Đến khi nàng hoàn hồn, xe đã bắt đầu chuyển động rồi.

Mặt Sakura hết chuyển từ xanh lét đến trắng bệch, mồ hôi tuôn đầy tay. Khẽ quay đầu nhìn khung cảnh trôi vùn vụt bên cửa, nàng loại bỏ ngay kế hoạch muốn mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Xe đang phóng với vận tốc hơn 100km/h, nhảy xuống không chết thì cũng thành tàn phế. Nhưng mà ngồi đây thì kiểu gì cũng bị hắn hành cho chết. Tóm lại là kiểu gì cũng chết, thoát bằng niềm!

Nghĩ tới đây không an ủi được gì nhưng lại làm cho nàng càng thêm dũng khí. Người ta có câu: "Thà chết vinh còn hơn sống nhục".

Vậy nên, nàng bình tĩnh nói với người mặt lạnh đang lái xe.

- Thôi thì đằng nào rơi vào tay anh tôi cũng chết, vấn đề là chết sớm hay muộn thôi! Vậy tôi nói thẳng luôn, anh muốn làm gì tôi thì làm, miễn sao là tha cho bạn cùng phòng tôi là được! Hết! - nói xong, nàng im lặng, nhìn có vẻ như rất bình tĩnh và không care tới mình sắp chết nhưng thực ra bên trong đang âm thầm tính kế xem có cách nào câu giờ không....

Nghe Sakura nói hắn sẽ giết nàng, Sasuke không biết nên khóc hay nên cười nữa, tức giận vơi đi một nửa. Hắn chờ nàng lâu như vậy, chẳng lẽ tức một cái là giết luôn sao?

- Em cho là tôi sẽ giết em? - hắn không mặn không nhẹ hỏi.

- Tất nhiên! Tôi nghe bạn tôi kể rằng anh là loại người vũ phu, không vừa ý ai là hành hạ người đó dở sống dở chết! Tôi chọc tức anh như vậy, còn sống đến giờ đã là ăn hôi lắm rồi! - Sakura điềm nhiên trả lời mà không nghĩ tới nàng lần hai đẩy bạn mình vào tương lai đen tối.Mới ban nãy sắc mặt Sasuke còn tốt lên một chút, bây giờ thì phải nói là đen kịt, u ám, xấu thậm tệ. Cả người hắn toát ra sát khí lạnh như Bắc cực, làm Sakura bên cạnh rét run cả người.

'Này, không phải là mình lại chọc tức cục băng di động này rồi chứ?' Nàng khó hiểu nhủ thầm.

'Còn hỏi!' Inner nhếch mép cười đểu

Trong xe lại rơi vào im lặng đến đáng sợ. Một người thì mặt mày cứ hầm hầm, toả ra khí lạnh. Một người thì mặt đau khổ vì lạnh, hai tay xoa xoa vào nhau giữ ấm.

Cho đến khi một âm thanh thanh thuý vang lên.

"Ọc ọc ọc...."

Sakura bất giác đỏ mặt ôm bụng, quay mặt ra phía cửa sổ, lòng chửi thầm.

'Bụng ngu! Kêu lúc nào không kêu, cứ nhằm vào lúc nước sôi lửa bỏng này mà lắm mồm! Mày hại chủ mày rồi đấy con!

Sasuke lúc này mới để ý đến tình trạng của Sakura. Nàng ngủ từ sáng đến tối, cả ngày chưa có cái gì vào bụng, không đói mới là lạ!

- Em đói?

'Nghe rồi còn hỏi!' Nàng nghĩ một đằng, trả lời một kiểu.

- Tôi không sao! Anh cứ tiếp tục đường đến bãi rác thành phố đi.

- Bãi rác thành phố? Đến đấy làm gì? - hắn nhíu mày nghi hoặc.

- Ơ.... Thế không phải anh định giết tôi rồi ném xác ở đấy sao? - nàng tròn mắt hồn nhiên hỏi.

- Ai nói tôi định giết em? - hắn có chút bực bội cùng đau lòng bởi lời nàng nói.

Sakura khi đó quay sang nhìn hắn, dù chỉ là một tia đau lòng vụt qua trong mắt hắn cũng bị nàng thấy. Nhưng Sakura vẫn chỉ cho là mình nhìn nhầm, cúi đầu lẩm bẩm nghĩ gì đó.

Khi Sakura ngẩng đầu định hỏi gì đó thì cả xe đột ngột dừng lại, cả người nàng lao về phía trước, đầu đập "bộp" vào trước. Nếu không có dây an toàn giữ lại, có khi nàng bay thẳng ra ngoài cửa kính rồi cũng nên.

Đầu Sakura ong ong, nhìn một thứ thành 5 thứ. Lúc này nàng cáu rồi đấy! Đầu tiên là bị hành cho gần thành què vào ngày đầu tiên đi làm, rồi bị tên độc tài này vắt kiệt sức lao động, giờ lại bị quăng đi quật lại như món đồ chơi thế này. Nàng chưa chết cũng tổn thọ vài chục năm rồi!!!!

Nơi nào có áp bức, nơi đó có đấu tranh! Sakura nàng thay mặt cho những người vô tội bị hành hạ trước kia..... chửi hắn trả thù!!!

Và thế là, Sakura mặc kệ người bên cạnh có giết mình hay không, quát ầm lên, sống kiểu này nàng chết tổ bố nó đi còn hơn!

- Không biết trước đây tôi gây tội nghiệt gì với anh mà quen anh ngày nào ngày đấy là ác mộng của đời tôi!!! Tôi mà biết có ngày hôm nay thì có chết tôi cũng không vào làm cái tập đoàn khỉ gió này!!! Đúng là xui xẻo mới gặp phải cái loại khốn nạn, tên tảng băng chết tiệt, tên biến thái bệnh hoạn, thần kinh không rung rinh, yếu sinh lí!!!!

Thấy Sasuke cứng đờ người, rồi định mở miệng nói gì đó, nàng đã lớn tiếng chặn ngay lập tức.

- Rồi rồi, khỏi phải nói! Có phải định nói tôi là cấp dưới của ngài nên phải nghe lời chứ gì? Thế thì vểnh tai lên mà nghe cho kỹ đây: TÔI BỎ VIỆC....!!!Dứt lời, nàng giận đùng đùng mở cửa bước xuống xe rồi không khách khí đóng sầm cửa lại.

'Ôi trời, cảm giác xả giận xong thoải mái thật đấy!!!' Nàng hít thở không khí trong lành, nhẹ nhõm cả người.

Sakura cứ thế khoan khoái cất bước mà không hề để ý tới điểm khác lạ nơi này. Ai rảnh quan tâm, trong đầu nàng lúc này chỉ có suy nghĩ rằng tránh xa tên cấp trên "cũ" kia được cm nào, thoải mái cm đấy.

Nào ngờ, nàng vừa mới đi được có khoảng 5,5 bước, tay liền bị giữ lại.

Tâm trạng vừa mới tốt một chút đã lập tức bay sạch một nửa. Trên trán, gân xanh nổi cuồn cuộn. Không phải bạo lực gì đâu nhưng lúc này Sakura thật muốn lấy mấy viên gạch quẳng vào mặt ai đó, thay thế giới trừ đi một người tâm lý không bình thường! Tiết kiệm được 1 phần ăn đấy!

Ngay lúc nàng quay ra muốn mắng té tát vào mặt hắn thì Sasuke bất ngờ kéo cả người nàng lại, ôm vào trong lòng. Kế tiếp, hắn áp môi hôn lên trán nàng, khoé miệng nở nụ cười hết sức..... vui vẻ???

Một loạt hành động này làm Sakura từ tức giận muốn đánh người lập tức chuyển sang rùng mình kinh sợ, cả người cứng như đá. Tuy nhiên, ngay khi rơi vào lòng hắn, dù cảm giác chỉ xẹt qua như gió nhưng trái tim nàng đã rung động.....

Sakura còn chưa hết sợ, Sasuke đã đưa tay vuốt tóc nàng, động tác cực.... dịu dàng, còn NHẸ NHÀNG DỖ DÀNH mới sợ:

- Ử, tôi là loại khốn nạn, tên tảng băng chết tiệt, tên biến thái bệnh hoạn, thần kinh không rung rinh, yếu sinh lí được chưa? Ngoan, không cáu nữa..... - nói xong, hắn còn không kìm được cúi xuống lại hôn lên trán nàng.

Sakura thì..... bị dọa cho sắp xỉu rồi, ánh mắt nàng nhìn hắn như nhìn sinh vật lạ không bằng! Mà nói thế cũng không sai, một kẻ mới ban nãy còn tức đến đen mặt muốn giết nàng, bây giờ thì lại..... nhẹ nhàng dỗ dành nàng..... Ặc! Càng nghĩ càng hãi, cảm giác này còn đáng sợ hơn cả hồi xem Annabelle và The Conjuring....

Trước vẻ mặt biến hoá không ngừng nghỉ của Sakura, Sasuke vẫn duy trì nụ cười mãn nguyện, động tác vuốt tóc nàng vẫn nhẹ nhàng, đầy cưng chiều, yêu thương.

Người khác nhìn vào thì sẽ tưởng hắn có vấn đề mới cười tươi như vậy sau khi bị chửi, tên cuồng ngược. Nếu đổi lại người mắng hắn là kẻ khác thì đảm bảo đầu ở Bắc cực, thân ở Nam cực rồi. Nhưng lời của Sakura lại khiến trong lòng hắn dâng lên niềm vui hiếm có.

Trước đây đối diện với hắn, Sakura vẫn luôn dùng bộ dạng cung kính, lễ phép, dù có bị hắn làm cho tức điên lên cũng không dám kháng nghị trước mặt hắn, chỉ giỏi nói xấu sau lưng. Thế mà bây giờ nàng dám chửi thẳng vào mặt hắn như thế, làm Sasuke không khỏi vui mừng, nhớ tới trước kia, khi nàng nói chuyện với hắn cũng không coi hắn ra gì mà mắng!

- Này..... - nàng ngước lên, nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

- Làm sao? - Sasuke ôn nhu hỏi, tay khẽ vén tóc nàng ra sau tai.

-..... Ban nãy lúc phanh gấp..... đầu anh bị đập vào đâu đúng không? =.=

Động tác của hắn có chút khựng lại, rồi lại tiếp tục. Hắn cười khẽ, cúi xuống nhìn người trong lòng, mắt đối mắt, mặt kề mặt làm Sakura tự nhiên đỏ mặt, rụt đầu lại.Khuôn mặt e thẹn, ngượng ngùng của Sakura làm hắn kiềm chế không nổi cúi đầu muốn hôn nàng, thì.....

"Ọc ọc ọc....."

Cái bụng của Sakura rất biết chọn thời điểm khởi nghĩa, lớn tiếng kêu thảm thiết.

.....

- Ha ha ha..... - hắn sảng khoái cười lớn, lần đầu tiên được cười như vậy....

- Cười cái gì chứ? Đói thì kêu có gì sai, mắc mớ gì đến anh mà cười!!! - Sakura thu lại vẻ ngượng ngùng ban nãy, nghiến răng kèn kẹt quát.

- Ừ ừ..... Không sai, không cười nữa..... - Sasuke liền nén cười, thuận theo nàng nói.

Rồi rất nhanh, nhân lúc nàng đang cúi đầu mắng nhiếc cái bụng, Sasuke vòng tay ôm thắt lưng nàng, bước đi thẳng phía trước.

Đủ các động tác thân mật như vậy mà Sakura không hề cảm thấy khó chịu, trong lòng còn hơi vui vẻ đón nhận. Điều này khiến nàng phải xem xét lại bản thân mình từ lúc nào trở nên dễ dãi với đàn ông hạ cấp như vậy??? Không tốt!

Nghĩ vậy, nàng liền cố gỡ tay hắn ra, móng tay cào cấu đến xây xước tay hắn, mà nàng thì cũng gãy móng, Sasuke cũng không chịu bỏ tay ra, còn ôm chặt hơn.

- Buông tôi ra! Bộ anh là bạch tuộc hay sao mà cứ bám dính lấy người khác? Mà sao anh cứ lôi tôi đi đi lại lại thế hả? Tôi có ch....

Mặc kệ cho cái loa cứ không ngừng lải nhải bên cạnh, Sasuke vẫn điềm nhiên như không, nói một câu làm nàng im ngay sau đó.

- Đi ăn không?

.....

- OK đi luôn! - Ngu gì không đi! Ghét thì ghét thật, chẳng muốn ở gần hắn giây nào nhưng với cái bụng này làm sao nghĩ cách chuồn được. Có thực mới vực được đạo, ăn no đã rồi tính sau!

- Chào mừng quý khách!

Một giọng nói phụ nữ niềm nở vang lên bên cạnh làm Sakura đang deep liền giật mình, đôi mắt ngơ ngác hết nhìn cô gái mặc đồng phục chỉnh tề vừa nói, lại nhìn xung quanh.

WTF??? Nàng đến đây từ lúc nào đấy??? °0°

Sự thật là vì ban nãy Sakura hăng say chửi bới, thoải mái trút giận mà không thèm để ý đến khung cảnh xung quanh.

Hiện tại, nàng đang ở cửa chính của một nhà hàng phong cách châu Âu hết sức sang trọng. Sàn trải thảm đỏ, cửa mạ vàng, đèn chùm pha lê sáng lấp lánh, tường treo một vài tác phẩm nghệ thuật, tôn lên vẻ hoa lệ, xa xỉ, cao sang của nhà hàng. Đánh giá sơ bộ cũng biết nơi này ít nhất là nhà hàng 5 sao, dành cho tầng lớp thượng lưu, bởi những người ra vào nhà hàng này đều ăn mặc sang trọng, trang sức kim cương sáng lòi mắt.

Sakura thầm nghĩ, tên cạnh nàng ăn chơi xa xỉ thật! Cứ ăn bám hắn một bữa đã rồi tính sau!^^

Nhưng mà có điều làm Sakura tụt hứng là bởi vì hàng người xếp hàng hơi bị.... dài..... Chờ đến lượt có mà nàng chết vì đói từ đời nào rồi.

Trong lúc Sakura đang nản, người bên cạnh lấy ra trong áo một tấm thẻ kim cương đưa cho cô phục vụ, nét mặt mang vẻ lạnh lùng, khác 100% so với vẻ ôn nhu ban nãy.Phục vụ vừa nhận lấy tấm thẻ, sắc mặt xét qua một tia kinh ngạc rồi khẩn trương cung kính nói:

- Ngài Uchiha, mời đi lối này.

Phục vụ dẫn bọn họ đi đến lên trước hàng người, thẳng vào trong mà không cần xếp hàng. Đi thang máy lên tầng 5, đến phòng SUPER VIP.

Bước vào trong, Sakura không khỏi trầm trồ khen ngợi. Kiến trúc và trang trí thì phải gọi là đẳng cấp rồi, không cần nhiều lời nữa. Cái làm nằng thích nhất chính là ba mặt tường đều là cửa kính trong suốt. Từ đây, vừa dùng bữa vừa có thể ngắm được cảnh đêm của Tokyo mà view không hề bị toà nhà nào chắn. Không tồi! Kế hoạch ăn bám tên này không tồi!!!

Sau khi ghi lại hàng chục món gần như cả nửa quyển menu mà Sakura gọi, trước khi lui ra, cô phục vụ còn không quên dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng.

Nhìn bộ dạng tưng tửng của Sakura ngồi đối diện bây giờ so với vẻ khép nép với hắn trước kia, Sasuke không khỏi bật cười, giễu:

- Sao vui thế? Không sợ tôi bỏ thuốc độc vào giết em?

Nụ cười trên mặt chỉ hơi cứng lại, rồi lại tươi như cũ. Chỉ là, trong mắt Sasuke, sao nó cứ đậm mùi mưu mô, tính toán kiểu gì đó.....

- Hề hề, lúc này tôi hơi nóng nổi, mong tổng giám đốc thứ lỗi.....

- Tổng giám đốc? Không phải em nói bỏ việc rồi sao? - hắn làm vẻ ngạc nhiên.

- Ấy chết, lúc đấy tôi lỡ mồm. Một phút nông nổi của tuổi trẻ ấy mà, ngài chấp làm gì? Hơn nữa, một người khoan dung, độ lượng như ngài sẽ không chấp nhặt chuyện vặt này đâu nhỉ? - nàng cười lấy lòng, mồm ra sức nịnh nọt.

Một lời nói vô tình của nàng làm hắn sững lại, tiềm ức lại dạt dào trở về.....

///- Nàng nghĩ ta là ai mà để cho một người không phép tắc như nàng tự tiện như vậy? Có thưởng, có phạt. Để xem ta nên phạt nàng thế nào đây!

- Một vị vua khoan dung, độ lượng như chàng chắc sẽ không chấp nhặt mấy chuyện vặt này đâu nhỉ!

- Rất tiếc là ta là một người thích chấp nhặt như vậy!

....

- Ao!!! Sasuke, chàng làm gì vậy? Nhả ra đi! Tên chết tiệt này! Tên đáng ghét! Ngươi là cờ - hó à???...

- Ta để lại cho nàng sẹo là có lí do.

....

- Để đánh dấu rằng nàng là của ta.///

Nàng đã từng nói như vậy với hắn vào ngày hắn lưu lại dấu ấn của mình trên vai nàng..... Hắn đã từng để mất một người con gái yêu hắn sâu đậm, sẽ không có lần thứ hai đâu! Nàng là của hắn, mãi mãi chỉ có thể là của Uchiha Sasuke này.....

Ngồi đối diện, Sakura bị ánh mắt chiếm giữ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng làm cho lần thứ N hãi hùng. Ặc, nàng nịnh gì sai à? Lẽ nào khen cũng là một cái tội?

'Mày à.....' Inner đột ngột lên tiếng.

'Sao cưng?'

'Tao phát hiện giới trẻ ngày này ngày một biến thái theo chiều hướng kì quặc, quái gở! Thằng ngồi trước mày là một ví dụ điển hình!'

'Chuẩn men em yêu, câu nói hay nhất của năm! Tự nhiên tao thấy yêu mày quá, lại đây hôn cái!!!' Nàng chu môi ngọt ngào thổi trái tim đến Inner.

'CÚT!!!!' Inner kinh tởm hét ầm lên rồi cuốn gói chạy mất hút!

- Lại đây - Hắn trầm giọng ra lệnh.

- Hả? - Sakura há hốc mồm, tròn mắt ngạc nhiên.

Đang yên đang lành, tự nhiên bảo nàng ra đấy làm chi? Tuy nhiên, dưới ánh mắt uy hiếp của Sasuke, nàng dám mà không nghe theo!

Vả lại, bây giờ nàng mới nhớ Tenten đang không ở nhà, nàng đang ở tình trạng Home Alone. Cơm nước từ trước đều là do Tenten làm, giờ "em đi xa anh quá", em phải ăn cơm bụi 1 tuần chắc? Đương nhiên là không! Thế nên, phải tranh thủ mặt dày ăn bám hắn tí! Đợi Tenten về rồi chạy luôn!!!^^

'Hắc hắc, mình quá khốn nạn!!!' Tất cả đều nhờ một tay chị Tenten dày công dạy dỗ cả, khai quật triệt để khả năng khốn nạn bẩm sinh của Sakura.

Sakura ôm theo kế hoạch "lấy lòng đại tổng" hí hửng đi đến cạnh hắn chờ lệnh. Nào ngờ, nàng còn chưa kịp lên tiếng, Sasuke đã kéo nàng ngã ngồi lên đùi mình, tay ôm nàng vào lòng.

- Ớ.... Ngài.... - Sakura bất ngờ bị ôm, lại rơi vào ngõ ngàng, gò má hơi ửng hồng rồi nhanh chóng chống tay lên ngực hắn đẩy ra.

Trước sự phản kháng của nàng, Sasuke khẽ nhíu mày bất mãn, một tay đưa lên nâng cằm nàng. Mặt lần nữa đối mặt. Đôi mắt lục bảo như bị khoá chặt trong đôi mắt đen tuyền sâu không đáy của hắn, ý chí phản kháng lần lượt mờ nhạt đi, không rõ lý do. Sakura cứ thế đờ đẫn nhìn hắn.....

Hài lòng trước phản ứng của Sakura, hắn khẽ nhếch mép cười, một nụ cười hoàn mỹ, sức đốn hàng vạn trái tim thiếu nữ! Hơi nghiêng đầu, hắn ghé sát mặt lại, môi sát môi.....

Có lẽ một nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp sẽ diễn ra trong phòng NẾU không có.....

"RẦM!!!" Cánh cửa bị đạp đổ sầm xuống, một thân ảnh sặc sỡ bảy sắc cầu vồng xông vào, khẩn trương ngó nhìn khắp phòng hỏi.

- Đâu đâu??? Thằng Teme đi cùng với giống cái nào??? Thần thánh phương nào đấy??? Cảnh hot đâu??? WHEREEE???

74. Chương 71: Tư Vấn Cưa Gái!

Bị tiếng động lớn làm cho thần trí bừng tỉnh, Sakura vội vàng rụt đầu né tránh, đẩy Sasuke ra, đứng hẳn dậy tạo khoảng cách an toàn với hắn.

Thấy nàng tránh xa mình, tim hắn có chút nhói lên.

'Nàng cần thời gian để làm quen lại' Hắn chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Về thằng "bảy sắc cầu vồng" vừa xông vào, khi nhìn thấy một người đang lúng túng đứng cạnh bàn, một người đang ngồi trầm mặc, giữa hai người có khoảng cách, thì cái mặt râu mèo ỉu xìu, thất vọng tràn trề than:

- Uể? Sao hai người trông xa cách thế? Không có gì hot à?

Sasuke không để ý thì thôi, tự nhiên nghe thấy thằng phá đám kia dám lên tiếng khiếu nghị thì lửa giận lập tức ngút trời.

- Cậu đến đây làm gì? - giọng nói lạnh đến thấu xương kèm theo ánh mắt sắc bén như dao bắn thẳng đến kẻ phá đám.

Cậu ta dường như bị khí lạnh của hắn làm cho run như cầy sấy, hắt xì liên tục ba cái rồi mới cất giọng run rẩy trả lời:

- Tôi á? Tôi.... Tôi là tôi đến.... thăm cậu ấy mà.... Hic hic....

- Thăm? Tốt nhất là cậu nên nói thật cho tôi! - giọng hắn càng thêm âm trầm.

Sự thật là cậu ta nhận được thông báo siêu hot từ nhân viên về việc thằng bạn "có nguy cơ gay" này dẫn gái đến ăn, làm cậu vừa mừng vừa sợ vừa không tin vừa tò mò, cắm đầu cắm cổ phóng Ferrari từ nhà, cách đây 50km, đến đây chỉ sau 2 phút 30 giây. Vừa hay đến đây thì đúng là tin không vịt, nhưng mà trông bọn họ xa cách quá làm cậu ta có phần mừng hụt! Đấy là sự thật, nhưng mà có ngu cũng chưa đến mức khai báo thành thật, không khéo hắn nghe xong, cậu ta đảm bảo sẽ được thăng chức lên bàn thờ ngắm nải chuối và gà khỏa thân.

- Ớ..... Tôi.... Tôi nói thật mà.... Người ta nhớ cậu quá mới đến gặp, vậy mà nỡ lòng nào nghi ngờ tấm "chân tình" của người ta

- Cậu bắt đầu giở cái giọng ẻo lả đàn bà, làm bộ đau lòng ôm ngực, chấm chấm nước mắt, tủi thân.

Nhìn hình ảnh phía trước, Sakura đứng mà không ngừng run rẩy vì buồn nôn. Haizzz..... Vậy mới nói kẻ nào chơi nổi với tên biến thái thì cũng chỉ có thể là biến thái thôi. Hai kẻ trước mặt chính là một ví dụ chân thực, mỗi người bệnh theo một phong cách.

Chỉ một giây không để ý, cậu ta đã phóng tới trước mặt Sakura, rất tự nhiên khoác vai ngọt ngào nói:

- Ui chùi ơi, người đẹp à, đã ai nói rằng em đẹp còn đẹp hơn cả tiên nữ giáng trần chưa?

- Dạ..... Dạ chưa..... Anh là người đầu tiên - Thình lình bị ôm làm Sakura hơi giật mình, trả lời có phần lúng túng.

- Tch Tch..... Đúng là bọn họ có mắt như mù mới không nhận ra! Nể tình tôi là người đầu tiên phát hiện ra, chúng ta làm quen nhé!!! - Cậu ta cười nhăn răng, nhảy ra đứng đối diện nàng, đưa tay ra làm quen.

Nhìn bàn tay đang chờ trước mình và bộ dạng niềm nở, thân thiện của cậu ta, trong lòng Sakura dâng lên thiện cảm với người xa lạ này. Có thể cậu ta hơi..... bệnh hoạn một chút nhưng làm quen với người này không phải là một ý tồi.Không để cậu ta đợi lâu, nàng đưa tay bắt tay với cậu ta, nở nụ cười thân thiện.

- Tôi là Haruno Sakura, rất vui được làm quen!

- Haruno Sakura? - bàn tay cậu ta có hơi cứng đờ, nét mặt sửng sốt, đầy ngạc nhiên đến kì lạ.

- Vâng, có gì lạ sao? - nàng khó hiểu hỏi.

- À không không!!! - Cậu ta cười tươi như cũ, tấm tắc khen - Hoa anh đào mùa xuân, tên tôi là Uzumaki Naruto, rất vui được làm quen!

- A! Anh có phải là nhà thiết kế chính hãng thời trang Uzumaki kiêm phó tổng tập đoàn Namikaze đúng không?

- Đúng rồi, chính là tôi! - Naruto cười sung sướng đáp, không ngờ danh tiếng mình vang xa đến vậy!

Nghe được câu trả lời như ý muốn, đôi mắt lấp lánh ngưỡng mộ, giọng càng thêm phấn khích, vui mừng khen.

- Oaaa!!! Không ngờ có một ngày được gặp ngài Uzumaki hàng xịn ở đây!!! Tôi rất hâm mộ các thiết kế của anh nha, rất mới mẻ và độc nhất! Tôi là fan hâm mộ của anh đó!!! Gặp ngoài đời mới biết anh đúng là một con người vừa giỏi vừa tài năng vừa thân thiện!!!^^

- Xời! Chuyện! Tôi mà lị!!! - Naruto được khen mà mát lòng mát dạ, vuốt tóc một cái, bày ra vẻ mặt đẹp trai ngời ngời rất ư là ngầu lòi!

.....

Cả hai người cứ thế vui vẻ nói chuyện, tôi một câu, anh một câu, không khí thoải mái, thân thiện cứ như là bạn bè thân thiết, hoàn toàn không để ý tới cái người mặt đen như đít nồi ngồi kia....

Kì thực từ nãy đến giờ hai người nói cái gì, một chữ cũng không lọt tai Sasuke hắn, ngứa tai! Đã vậy, hai cái tay kia từ đầu đến giờ cứ dính chặt lấy nhau là sao, ngứa mắt! Thứ duy nhất hắn nhìn nổi là nụ cười rạng rỡ của Sakura, nhưng mà khi biết đối tượng nàng cười là thằng ăn hại kia lại làm cho khó chịu kèm lửa giận trong lòng hắn dâng cao dữ dội!

Chết tiệt, tại sao nàng chỉ vừa mới gặp thằng bạn hắn có vài phút mà đã cười tươi như vậy? Trong khi nàng không bao giờ cười với hắn như vậy? Hắn không phục!!!

Sakura vẫn đang cười nói vui vẻ, không để ý tới mình vẫn chưa buông tay Naruto ra, thì bàn tay đó đột nhiên bị người khác kéo tách ra, tiếp theo cả người rơi vào một lồng ngực quen thuộc.

Ôm Sakura trong lòng, hắn trừng mắt nhìn Naruto, giọng đầy phẫn nộ:

- Thăm xong chưa? Xong rồi thì cút!

- Hề hề! Làm gì mà cáu thế, không mời tôi ở lại ăn cơm à? - Naruto mặt dày xông đến ngồi thẳng vào ghế của Sakura ban nãy, quyết tử không đi.

Sắc mặt Sasuke đã tệ càng thêm tệ, đang định lớn tiếng đuổi người, trong ngực truyền đến tiếng kháng nghị của Sakura.

- Anh làm gì mà ki bo, xấu tính thế, người ta ở lại ăn một bữa cơm thì sao? Sao anh có thể phũ phàng với bạn bè như vậy???

- Em....

Hắn nhíu mày khó chịu, đang định nói gì đó thì Sakura chui ra khỏi ngực hắn, nhảy ra ngồi lên ghế của Sasuke. Vì bàn chỉ có hai ghế, một ghế là thằng phá đám chiếm, một cái Sakura ngồi nên hiện tại hắn đang phải đứng, tức đến đầu bốc khói!- Không sao, nếu cậu ki bo không muốn mời thì để tôi bao bữa này vậy, ok? - Naruto nhìn thằng bạn với ánh mắt khiêu khích!

Sakura cười càng ngọt ngào nhìn Naruto! Đàn ông như Naruto mới là mẫu người lí tưởng đạt tiêu chuẩn của nàng.

Nụ cười này hiển nhiên làm Sasuke cực kì khó chịu, nói chính xác hơn là hắn đang ghen!

Được rồi, nếu nàng muốn lợi dụng hắn, hắn sẽ cho nàng lợi dụng!

Nghĩ vậy, hắn điềm nhiên như không đi tới bên cạnh Sakura, bế nàng lên khỏi chỗ, mình ngồi xuống rồi đặt nàng ngồi lên đùi, tay rất tự nhiên ôm thắt lưng của nàng.

- Này, anh làm gì vậy? Buông tôi ra!!! - Sakura đỏ mặt, vội vàng gỡ tay hắn ra, đứng dậy.

Mới chỉ một tối mà giữa hắn và nàng có quá nhiều hành động thân mật, nàng không muốn mình gần gũi với hắn như vậy! Nhất là bọn họ chỉ là người xa lạ, giỏi lắm là cấp trên cấp dưới!

Tay Sasuke như đỉa bám dính trên đó không xê dịch, giữ chặt không cho nàng có cơ hội đứng dậy. Ghé sát mặt lại bên tai nàng, đôi môi bạc dán lên vành tai nàng, khẽ nói.

- Nếu em còn muốn lợi dụng tôi trong thời gian bạn em đi vắng thì nên ngoan ngoãn nghe lời một chút.....

Giọng nói tà mị, đầy sức hấp dẫn nhưng vào tai Sakura nó chẳng khác gì lời hăm doạ.

'Uy hiếp, hắn tuyệt đối là đang uy hiếp mình!

'Chấp nhận đi con, hắn doạ đúng chỗ hiểm đấy!' Inner thờ ơ nói.

'Tao không phục! Mày nghĩ cho tao cách gì đó đi!'

'Nghĩ cách đối phó với một tên biến thái á? Xin lỗi, tao không rảnh! Tự thân vận động đi con'

'Ăn hại!' Sakura tức giận mắng.

'Mày đang nói mày đấy à? Tao biết mày ăn hại sẵn rồi, không cần nói to như vậy đâu con! Làm một con người có ích cho đời như tao mất mặt quá!' Inner mặt dày nói

'CÚT!!!'

Quay trở lại với hiện giờ, Sakura còn có thể làm gì khác ngoài ngồi im đấy ôm một bụng ức chế!

Đồ ăn nhanh chóng được bày lên bàn. Hương thơm hấp dẫn ngào ngạt của bao nhiêu đĩa sơn hào hải vị phía trước làm mắt Sakura sáng quắc lên.

Tức giận, ức chế á? Vứt sang một bên. Dạ dày là số một, ăn đã, tính sau! Sakura cầm đũa, gắp lia lịa các món ăn vào bát, tọng lấy tọng để! Từ khi vào làm ở cái tập đoàn kia, có thể nói nàng chưa được một bữa nào tử tế cả. Bây giờ nhìn thấy một rổ kim cương xịn chưa chắc mắt nàng đã lấp lánh như lúc này! Trong mắt Sakura lúc này chỉ có hình bóng của đồ ăn!o

Có thể nói cả bữa ăn chỉ có mình Sakura là hăng hái chiến đấu, còn Sasuke và Naruto gần như không động đũa mấy, nhường lại cả bàn ăn cho nàng, còn mình ngồi nhấm rượu.

Đánh chén sạch sẽ xong cả bàn đồ ăn, Sakura thoải mái ngồi xoa bụng liếm mép, vẻ mặt no nê, hạnh phúc.

Naruto dùng ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn Sakura, sức ăn quá kinh khủng khiếp! Bái phục!Sasuke thì không để ý tới vậy, chỉ yêu thương nhìn nàng từ sau, quan tâm hỏi:

- No chưa? Còn muốn ăn thêm gì nữa không?

- No rồi! Tôi muốn uống Matcha đá! - nàng tự nhiên yêu cầu, có lẽ đang vì vui vẻ no căng bụng mà không để ý tới quan tâm trong giọng hắn.

Sasuke gật đầu cười khẽ, nhấn nút dưới gầm bàn gọi phục vụ, nói yêu cầu của nàng kèm theo một ly cà phê đen cho mình. Còn thằng phá đám kia muốn gì, hắn không quan tâm!

Naruto bị thằng bạn mình liếc xéo có hơi tủi thân, lè lưỡi cười trừ, tự đi gọi một ly cà phê sữa đá cho mình.

'Đúng là cái thằng thấy sắc bỏ bạn! Haizzzz..... Mình thật là đáng thương....

Một lúc sau, đồ uống được đưa đến. Sakura vừa uống vừa tiếp tục buôn chuyện với Naruto, lần nữa lờ đi người đằng sau!

Tuy nhiên, càng uống nàng càng cảm thấy người mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu xuống, người cứ dần dần tựa vào lồng ngực hắn từ lúc nào không hay. Cuối cùng, chống không lại cơn buồn ngủ, nàng vô lực dựa vào ngực hắn, ngủ thiếp đi.....

Với việc nàng đột nhiên ngủ thiếp đi, hắn không hề tỏ ra hoảng loạn gì cả, vẫn giữ vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt như mọi ngày nhưng đôi mắt nhìn Sakura không chút che giấu nồng đậm yêu thương, cưng chiều.

Sasuke chỉnh lại tư thế ôm Sakura, để nàng tựa đầu vào vai mình sao cho ngủ thoải mái nhất. Bàn tay nhiều vết chai nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, ánh mắt không rời khỏi nàng một li, không đầu không đuôi hỏi:

- Thuốc gì?

Naruto đương nhiên hiểu là hỏi mình, vẫn tươi cười như thường trả lời.

- Không cần lo, chỉ là một chút thuốc ngủ thôi, không ảnh hưởng gì đến cô ấy đâu, sáng mai sẽ tự khắc tỉnh!

-..... - hắn không nói gì, chỉ lườm cảnh cáo Naruto một cái.

- Này, tôi vừa giúp cậu một chuyện lớn như vậy, có cần nhất thiết phải dùng ánh mắt đấy nhìn tôi không? Aisss..... Đau lòng thật đấy!!! - Naruto cực kì bất mãn, lớn tiếng khiếu nại, đến khi nhận thêm cái lườm nữa mới hạ giọng xuống.

- Đồ vong ân bội nghĩa! Tôi mà không ra tay thì thử hỏi đêm nay cậu làm cách nào đưa người đẹp về ở cùng cái khu gì gì đó cậu xếp cho cô ấy? Hức hức..... Lại còn ai dạy cho cậu mấy chiêu cưa gái nữa..... Hức.... - Naruto rưng rưng nước mắt, rầu rĩ nói.

- Muốn gì nói nhanh! - Sasuke nghe không lọt tai mấy cái lời buồn nôn này, trực tiếp cắt ngang, vào thẳng vấn đề chính.

- Hề hề, vẫn là cậu hiểu tôi nhất! Nói xem, hai người ba ngày nay như thế nào rồi? - Cậu hí hửng hỏi.

Thấy Sasuke khẽ nhíu mày phức tạp, Naruto lập tức hiểu ra.

- Kể vắn tắt lại xem.

Hắn không cam lòng đem chuyện ba ngay ra kể ngắn gọn lại, đủ các chi tiết quan trọng.

Nghe xong, Naruto vốn từ vui vẻ chuyển ngay sang cáu gắt, tức giận đập bàn một cái, chỉ tay vào mặt hắn, nói:- Sao tôi lại có một thằng bạn ngu đần như cậu nhỉ? Cậu nhìn xem có thằng nào cưa gái theo cái kiểu như cậu mà thành công không? - nghĩ tới gì đó, cậu bổ sung - Trừ trong ngôn tình, cái đấy là hư cấu!

Sasuke không nói gì, mặc cho thằng bạn chửi mình. Có lẽ hắn nên thử dùng cách của Naruto xem, dù sao thì cậu ta cũng là cao thủ tình trường và cách của hắn hiệu quả không cao lắm.

- Có gì hay nói đi.

- Hừm..... - Naruto chống cằm suy nghĩ một chút rồi dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn hắn, nói - Cách thì nhiều lắm nhưng đa số không thích hợp với cái loại như cậu, người đâu mà.... Tch Tch.....

- Cậu muốn tự nói hay là tôi "giúp" cậu nói? - Hắn thấp giọng đe dọa.

- Rồi rồi, tôi nói! - Naruto cười xoà, mặt trở nên rất là nghiêm túc suy nghĩ - Bây giờ chơi kiểu vừa lạnh lùng vừa cưng chiều là ngon nhất!

-.....

- Tức là một mặt cậu vẫn lạnh lùng, nghiêm khắc trước mặt cô ấy, nhưng khác trước là phải biết lựa chọn tuỳ lúc mà chiều theo ý cô ấy. Kiểu như vừa đấm vừa xoa ý!

-.....

- Có lúc phải mặt bê tông cốt thép tí để cho cô ấy thấy rằng cậu là một người kiên trì, lì lợm.

- Còn cái gì quái đản phun nốt ra đi!

- Đúng rồi! Trong thời gian tới, phải hạn chế tối đa các hành động thân mật!

- Vì? - mấy cái trên còn nuốt nổi, riêng cái này là không được. Bảo hắn kiềm chế sao nổi.

- Hai người mới biết nhau được có 3 ngày mà cậu đã từ..... vùi dập chuyển sang ôm hôn người ta như đúng rồi? Hỏi xem ai mà không nghi ngờ được cậu có phải là tên biến thái, đa nhân cách chuyên đi lừa tình không?

Cậu ta dù não hơi phẳng nhưng nói cũng có lý. Hắn không muốn nàng nghĩ xấu thêm về hắn nữa, em gái hắn đã đầu độc nàng quá đủ rồi!

'Rồi em sẽ sớm yêu lại tôi thôi.....' Sasuke tự tin cho là như vậy, hắn đã từng có thể khiến nàng yêu hắn, bây giờ chỉ việc làm lại như xưa thôi....

Naruto nhìn bạn chí cốt của mình sau bao nhiêu năm mới nở nụ cười hạnh phúc như vậy khi nhìn người con gái trong vòng tay, lòng càng thêm ngổn ngang suy nghĩ phức tạp.

- Cậu chắc chắn rằng đó là "Sakura"?

Sasuke hiển nhiên hiểu ý của Naruto, khẳng định.

- Chắc chắn!

- Cô ấy không còn nhớ gì về trước đó?

-....Như vậy là tốt nhất....

Cả hai rơi vào im lặng, chỉ lặng lẽ nhìn khung cảnh yên tĩnh ngoài cửa kính. Cho đến khi, Naruto khẽ nói:

- Cậu biết không, nếu khi đó yêu cô ấy, cậu sẽ không làm những việc như vậy....

Cánh tay đang vuốt tóc Sakura cứng đờ, từ từ hạ xuống ghế. Đôi mắt đen tuyền vốn vô cảm này đã lại chất chứa bi thương, đau đớn đến khó tả dội lại trong tim....

///- Đầu tiên là tiếp cận Naruto, rồi lừa đến ta, bây giờ lại lén lút trốn đến đây ôm ôm ấp ấp với hắn! Cô thật đáng khinh thường, Sakura!

- Sao? Bị nói trúng tim đen rồi nên im lặng? Hoá ra cô cũng chỉ có thế thôi, hôm nay ở trong lòng nam nhân, mai lại ở trong lòng nam nhân khác! Kỹ nữ!!!///

Naruto hết nhìn Sasuke rồi lại nhìn Sakura, cuối cùng thở dài thật lòng nói:

- Chúc cậu có lại được những gì mình đã từng mất.

- Nhất định là vậy.....

Không khí hình như có vẻ hơi nghiêm trọng, không về phù hợp với xì tai (style) của Naruto tí nào. Đang yên đang lành, cậu ta liền cười phá lên:

- A ha ha!!! Làm gì mà trông deep thế? Thoải mái lên đi, kế hoạch của tôi mà không thành công thì không cần cậu đuổi, tôi tự đến Sahara bầu bạn với Tenten đang khốn khổ ở đấy!!!

- Biết thế là tốt! Mà..... - ánh mắt hắn sắc như dao, giọng nói thâm trầm, lãnh huyết -..... Nếu lần sau cậu còn chạm vào cô ấy nữa, cẩn thận tôi chặt tay cậu!!!

Naruto:

Sáng ngày hôm sau, Sakura tỉnh dậy trong tâm trạng hết sức dễ chịu, thoải mái, đôi mắt lim dim nhìn xung quanh.

Giường êm đệm mềm, có màn che nhung đỏ, ánh sáng dịu nhẹ từ ngồi chiếu qua cửa sổ, giấy dán tường hoa anh đào, thảm đỏ quý phái, đèn chùm xa xỉ..... Khoan đã....??? Nơi nàng ở chỉ là phòng kí túc xá nhỏ, móc đâu ra thảm đỏ, đèn chùm, giường có màn che kiểu như phim thế này??? Có vấn đề!!!

Sakura cứng đờ người, bật phắt dậy. Nhìn căn phòng ngủ rộng mênh mông, bài trí như kiểu quý tộc thế này???

Chẳng lẽ..... nàng đã bị bắt cóc???

Sakura mặt tái mét, kí ức hôm qua ùa về.

Xem nào, nàng bị tên Uchiha kia kéo đến ăn, gặp nhà thiết kế Uzumaki, sau đó uống tráng miệng một ly Matcha đá, rồi hình như nàng ngủ thiếp đi luôn thì phải?

Mà sao nhà giam trong xa xỉ thế nhỉ??? Bọn bắt cóc cũng ăn chơi ra phết!

Bỗng, một ý nghĩ kinh hãi nảy ra trong đầu nàng.

Không lẽ Uchiha thấy nàng ngứa mắt quá, nhân lúc nàng ngủ say, đem nàng bán cho thằng buôn nội tạng nào đó???

'Noooooo..... Đời con gái của tôi, còn chưa có tìm được soái ca của đời mà.... Ôi dạ dày, tim, gan, phổi, thận của tôi.... Oa oa oa.... Ông trời ơi, sao người có thể đối xử như vậy với một con người xinh đẹp, tài giỏi, lương thiện, ăn ở tốt đẹp như con????'

Trời: Ai bảo mày giỏi quá làm tao GATO! Cho mày chết!

Đang lúc Sakura tủi thân không biết hỏi ai, tiếng cửa mở "Cạch" một cái.....

Sakura mặt xanh lét, vội vã nằm lại xuống giường, chùm chăn giả vờ ngủ. Đôi mắt lục bảo ti hí mở ra, nhìn chằm chặp cánh cửa đang kẽo kẹt..... tự động mở ra, mồ hôi lạnh tuôn đầy trán....

'Không phải là ma đâu, ma không có vào ban ngày, mà.... đây là ban ngày hay đêm nhỉ?..... Hức hức.....Nam mô a di Đà Phật..... Hi vọng là thế.....'

Một thân ảnh màu trắng muốt hiện ra.....

75. Chương 72: Rắc Rối Nhỏ Trong Nhà Ăn

Sakura nằm trên giường sợ hãi nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn kỹ đoạn tiếp theo. Trong đầu nàng đang không ngừng tưởng tượng ra hình ảnh con ma mặc váy trắng muốt, tóc đen dài rũ rượi che mất 3/4 khuôn mặt, chỉ để lộ ra con mắt đỏ sọc. Máu đỏ tươi chảy ra từ khoé mắt, lăn thành từng dòng trên gương mặt nhớp nháp, nhão nhoét bị phân huỷ chưa hoàn toàn..... Đây là hậu quả của việc thức đêm cày phim ma đấy.....

Sakura gần như nằm giả chết trên giường, đến thở cũng không dám thở mạnh, đầu óc căng như dây đàn bởi..... nàng đã căng lòi tai ra mà không nghe thấy bước chân nào cả..... Ngoài phim ảnh ra thì đúng là chỉ có ma mới làm được như vậy.....

Bỗng nhiên, giường lún xuống, một vật rắn chắc vòng qua người nàng, kéo cả nàng lẫn chăn tựa vào một vật rộng, cứng, mà cũng hơi..... ấm???

Tưởng ma là người chết mà, sao lại ấm được? Chẳng lẽ nó đi cuỗm máy sưởi ở đâu đó gắn vào người??? Cũng có thể là thời đại này ô nhiễm môi trường nên không những có người X-men mà còn xuất hiện cả X-ma???

Đang lúc "thoả sức để trí tưởng tượng bay bổng", Sakura bỗng cảm thấy lại có thứ gì đó mềm mềm, âm ấm áp lên má, lướt nhẹ trên làn da mịn màng của nàng, thi thoảng hơi nhấn xuống. Di chuyển chán chê trên má nàng, dần dần, vật đó lướt nhẹ đến vành tai, cắn nhẹ.....

Này, hình như nàng bắt đầu định hình ra đấy là vật gì rồi đấy. Ngoài cái mồm ra còn cái gì vào đây nữa?

Tuy biết là cái gì, nàng sống chết không mở mắt hay cựa quậy, nằm im như chết!

Không nhận thấy được bất cứ phản ứng gì từ Sakura, cái miệng càng thêm càn quấy, hết hôn, cắn lên tai nàng, thổi hơi nóng vào tai làm cả người nàng khẽ run rẩy.

Sakura cắn răng nhẫn nhịn chịu đựng..... Qua một lúc, cái mồm kia bỗng nhiên rời đi, nàng cứ tưởng nó bỏ cuộc rồi, ai ngờ.....

"Áaa má ơi.... Đau quá!!!" Sakura la toáng lên, nước mắt lưng trừng, mếu máo ôm cái má đáng thương bị nhéo đến đỏ lừ.

- Tỉnh rồi không định dậy à? - một thanh âm trầm khàn đầy quyến rũ vọng bên tai.

Nghe thấy cái giọng mà nàng cực không muốn nghe nhất, nỗi kinh hoàng còn hơn cả tưởng tượng nhìn thấy ma ban nãy.

Sakura như lò xo bật tung dậy, theo bản năng ôm chăn che trước người, lùi sâu bên trong giường, tránh xa hắn càng tốt!

Ánh mắt Sakura nhìn hắn đầy đề phòng, cảnh giác. Hắn mà có một hành động khác thường là nàng..... nàng..... chạy ngay lập tức!

Với chuỗi hành động của Sakura, hắn chỉ cười khẽ, đứng dậy, xoay người bước đến tủ quần áo to đùng gần đấy. Vừa ung dung lấy quần áo, hắn vừa nhắc nàng:

- Nếu em còn ngồi đấy nữa thì sẽ muộn làm đấy!

- Muộn làm cái g..... Ôi zời ơi má ơi, 8 giờ 10 rồi á??? - nàng hoảng sợ ôm đầu vò tóc hét lên. Thế này nàng chỉ còn 20 phút nữa để chuẩn bị trong khi nàng còn chẳng biết mình đang ở chỗ khỉ ho cò gáy nào nữa!?Sakura vội vã đạp tung chăn xuống giường, quên cả việc hỏi mình đang ở đâu, chạy loạn khắp phòng đi tìm phòng tắm ở đâu?

Thấy bộ dạng cuống cà kê lên của nàng, Sasuke đành lắc đầu cười, giữ tay Sakura lại, đưa cho bộ váy áo công sở nữ mới toanh, chỉ vào phòng tắm bên cạnh.

Ặc, hoá ra nàng đui đến mức cái cửa nó ở cạnh tủ mà không thấy!

Tắm rửa sạch sẽ xong xuôi hết 10 phút, nàng lại cắm đầu chạy ra ngoài tìm túi xách. Haizzzz..... Đến khổ.....

Tìm được rồi, nàng phát hiện ra vấn đề mới. Tóc giả và cặp kính lão của nàng đâu rồi?

Hình như mất từ hôm qua rồi thì phải. Nhưng mà không có chúng nàng làm sao dám vác mặt đi làm hả??? Đúng là đen hết chỗ nói

Nghĩ lại một chút, nàng trợn mắt lao đến túm áo hắn, gằn giọng hỏi.

- Anh để tóc giả và kính của tôi ở đâu?

- Vứt rồi - hắn thờ ơ đáp, tay gỡ tay nàng đang túm áo hắn ra.

- Vứt ở đâu? - nàng sốt ruột hỏi.

- Không nhớ!

- Dở hơi, đồ của tôi anh tự nhiên vứt làm gì? Bây giờ thì tôi đi làm với cái mặt này chắc??? HẢ!??? - nàng chỉ vào gương mặt đẹp đẽ đang lo lắng của mình.

'Ừ' Hắn thầm đáp trong lòng, mục đích của hắn chính là thế mà!

- Em có thể đứng đây mắng tôi nốt 9 phút cuối hoặc là xuống đi làm là vừa - Sasuke không mặn không nhạt nói.

- Tôi nói cho anh biết, tôi mà muộn làm rồi bị kiểm điểm thì anh cũng đừng mơ thoát tội!!! - Sakura nghiến răng nghiến lợi hăm doạ.

Hắn liếc nhìn nàng, khoé miệng nhếch lên cười khẽ làm Sakura chợt nhận ra vấn đề. Hắn là tổng giám đốc, người sáng lập ra tập đoàn này, thằng nào dám mở miệng phạt hắn?

Sakura dù tức cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn thầm nói: "Anh nhớ mặt đấy!", miệng phát ra tiếng răng nghiến kèn kẹt, xoay đầu chạy ra ngoài tìm đường ra.

Vừa xoay người, đột nhiên bàn tay bị nắm chặt, rồi cả người bị kéo lại, đập vào lồng ngực hắn.

Sasuke cứ thế vừa ôm người đẹp vừa thong thả bước ra ngoài, đi thẳng một đường ra đến thang máy.

Ra được rồi, nàng không thèm nhẫn nhịn chịu đựng nữa, bắt đầu giãy dụa chân tay muốn thoát ra.

- Buông tôi ra! - Vâng, lại là câu nói vô dụng nhất của năm....

Tay hắn như khoá sắt dưới eo nàng, đập thế nào cũng không xê dịch. Hắn cúi đầu xuống, môi dán vào tai nàng làm Sakura rùng mình, khẽ nói:

- Em không ngoan!

Mới đầu Sakura còn không hiểu hắn nói linh ta linh tinh cái gì, không lâu sau đó tự nhiên nhớ tới lời hắn nói tối qua.

"Nếu em còn muốn lợi dụng tôi trong thời gian bạn em đi vắng thì nên ngoan ngoãn nghe lời một chút....."

Sakura tức đến tái mặt, khói trắng bốc mù mịt trên đầu, răng nghiến đến sắp lún hết xuống lợi rồi.'Đồ khốn nạn! Đồ đáng ghét! Đồ chết tiệt! Đồ đểu cáng! Đồ biến thái! Đồ thần kinh! Đồ chập mạch! Đồ..... Đồ..... Đồ khốn nạn!!!!'

'Mày chửi lặp lại "đồ khốn nạn" rồi kìa!' Inner tốt bụng nhắc nhở.

'IM MỒM!!!!'

'....'

Với trình độ lái xe của Sasuke, chỉ sau 2 phút đã đến tập đoàn, xuống hầm riêng dành cho tổng giám đốc.

Ngồi ở ghế phụ, Sakura một mặt rất vội vã muốn xuống nhanh, một mặt lo lắng không thôi với gương mặt này của mình. Sở dĩ Sakura hoá trang thành như vậy không chỉ để tránh thu hút chú ý của Tổng giám đốc, dù cách này lại phản tác dụng, mà còn để không bị người khác soi mói, ganh ghét, làm khó dễ trong công việc. Nàng chỉ muốn một công việc ổn định, giữ mối quan hệ tốt với đồng nghiệp. Còn với gương mặt này..... xem ra kiểu gì nàng cũng nhận được không ít ghen ghét, đố kị cho mà xem, như hồi ở Đại học vậy.....

- Sao không xuống xe?

Vừa nghe thấy cái giọng của kẻ khởi nguồn tất cả, bao nhiêu uất ức, bực dọc trào lên tận họng. Nàng không nói gì, trợn trừng mắt nhìn hắn một cái rồi mở cửa xe cứ thế đi ra ngoài.

Vì không muốn đi chung thang máy với hắn, nàng bỏ lại hắn, đi bộ ngược lại đường lên đến đại sảnh, mà hắn thì cũng không đuổi theo nàng.

Quả nhiên, vừa bước vào đại sảnh, tất cả nhân viên, dù kẻ đang vội đến mấy cũng phải dừng lại, ngoái nhìn theo hình bóng tiên nữ

~- Ôi trời ơi, tiên nữ giáng trần chăng....? - đã có một người không nhịn được mà tự hỏi.

Mái tóc hồng mềm mượt như lụa, làn da trắng như tuyết, đôi môi hồng chúm chím, đôi mắt xanh như ngọc lục bảo, làn mi đen nhánh cong vút. Cả gương mặt không hề có một chút son phấn nào mà còn đẹp hơn cả mấy bà người mẫu trang điểm. Một vẻ thanh tú, thanh khiết, hài hoà với sức quyến rũ, hấp dẫn tuyệt đối! Đúng chuẩn là Natural Beauty!!! (Vẻ đẹp tự nhiên)

Chưa kể dáng người nàng cuốn hút không kém. Cao tầm 1m68, chân dài, dáng mảnh mai nhưng không hề gầy quá, số đo vòng 2, 3 chuẩn không cần chỉnh, vòng 1 cũng.... bình thường, miễn cưỡng gọi là có đồi núi....

Nhiều người ngắm đến ngẩn người, nước dãi trong miệng dạt dào chảy ra khi nhìn người đẹp.....

Tuy nhiên, có bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ thì có bấy nhiêu con mắt ghen ghét, thù địch. Hai chị em Noyasu, Kira và Kiri, nãy giờ không ngừng đói kỵ với Sakura. Hai ả đến đây nhẫn nhịn "làm việc" chỉ để mong có cơ hội mồi chài tổng giám đốc, như vậy thì sau này chẳng những sống giàu có, sung sướng mà còn được bao người kính trọng. Thế nhưng, đột nhiên nhảy đâu ra một người đẹp thế này, hỏi xem sau này sao hai ả có cơ hội?

Hừ! Muốn tranh vị trí Tổng giám đốc phu nhân với các ả? Không có cơ hội đâu!

....

Sakura vừa về đến phòng, Ryuna liền trợn tròn mắt, rơi cằm nhìn nàng, lắp bắp nói:

- Cô..... Cô là ai?- Ờ thì.... Tớ là Sakura.... - nàng trả lời.

- SAKURAAA Á??? - Ryuna hét ầm lên không tin, vừa vấn đúng lúc Kiri và Kira về phòng, nhìn thấy kẻ địch của mình có cái tên rất giống con nhỏ xấu xí trước đây thì không khỏi sốc.

- Ừ, tớ là Haruno Sakura, được chưa, Kosaka Ryuna?

Nghe thấy "người lạ" gọi đúng cả họ cả tên mình ra, Ryuna mới ngờ ngợ tin, trong mắt càng thêm kinh ngạc.

- Hoá ra trước đấy là cậu hoá trang giấu mọi người à?

-..... Cứ cho là vậy đi..... - nàng thở dài trả lời rồi về chỗ của mình, lấy tài liệu ra bắt đầu làm việc.

Kira và Kiri đứng đờ ra đấy, đôi mắt ẩn chứa căm tức, ngọn lửa đố kỵ, ganh ghét trước sắc đẹp của Sakura.

'Không thể ngờ được con ả xấu xí khi đó lại chính là cô ta. Mình quá coi thường kẻ địch rồi!'

'Tôi sẽ không để cô được yên đâu! Không có kẻ nào đẹp hơn mình được tồn tại ở đây!' Hai ả độc ác nghĩ thầm.

Đến khi Shikamaru đi vào giao việc, hai ả mới lườm Sakura một cái rồi về chỗ nhận việc.

Shikamaru lúc giao tài liệu cho Sakura, nói:

- Cô Haruno, tài liệu vụ đấu thầu lần trước cô làm, Tổng giám đốc rất hài lòng. Tổng giám đốc đã tăng tiền thưởng tháng này kèm theo một phòng trợ lý riêng cho cô.

Shikamaru vừa nói xong, ba người kia lần nữa giật mình. Ryuna càng thêm ngưỡng mộ Sakura, vừa mới thực tập được 4 ngày đã được Tổng giám đốc coi trọng rồi. Còn hai ả Noyasu thì càng thêm ganh ghét nhìn Sakura, trong lòng không ngừng rủa nàng đi chết đi cho rồi!

Chỉ có riêng Sakura nghe xong như sét đánh ngang tai, suýt nữa ngất xỉu. Có trời mới biết lúc này nàng muốn khóc thế nào! Hắn hại nàng còn chưa đủ hay sao mà còn nghĩ ra mấy cái trò này, muốn biến nàng thành kẻ thù trong mắt nhân viên nữ thì chọn cách khác không được à?

Và thế là, giấc mơ của bao nhiêu thiếu nữ trên Trái Đất này đã là ác mộng kinh hoàng nhất đối với Sakura.

Lủi thủi đi theo Shikamaru sang phòng mới của riêng nàng bên cạnh, vừa mở cửa, nàng đã bắt gặp ngay cái mặt đáng đánh đòn của hắn, đôi mắt thấp thoáng ý cười nhìn nàng. Khốn nạn, phòng trợ lý của nàng và phòng tổng giám đốc của hắn thông nhau, chỉ ngăn cách bởi bức tường thủy tinh trong suốt! Thế có nghĩa là ngày nào cũng phải nhìn cái mặt thối thây của hắn!!! Bố ai chịu nổi!!!

'Nhịn! Nhịn một chút thôi! Đang có người, không chửi được!!!' Sakura cố hết sức kiềm chế cục tức của mình.

Vì thế, khi cánh cửa cuối cùng cũng đóng lại, Sakura trán nổi gân xanh, đạp cửa kính xông sang phòng hắn, chỉ thẳng vào mặt Sasuke, đang cúi đầu làm việc, mà mắng.

- Anh có còn là con người không đấy hả? Tại sao tôi thấy anh cứ giống con đỉa thù dai thế nhỉ? Tôi chẳng qua chỉ có lỡ mồm vài câu thôi mà anh hành cho lên bờ xuống ruộng, mất cmn nửa mạng rồi còn đâu!!!

- Mà tôi cũng chỉ ăn chùa của anh vài bữa thôi mà, thích thì trừ vào lương của tôi, cần gì phải dùng cái lí do này uy hiếp tôi! Đe dọa một phụ nữ "chân yếu tay mềm" như tôi, anh không thấy xấu hổ à?.....

Sakura chửi chán chê một lúc rồi mà vẫn không thấy hắn phản bác lại câu gì cả, cũng không buồn ngẩng đầu lên nhìn nàng, tay thoăn thoắt viết trên giấy.

Cảm thấy mình nói như một con tự kỉ, nàng bực bội đi đến bên cạnh hắn gọi:

- Này, anh nghe thấy tôi nói gì không đấy?

- Hả? Em vừa nói gì à? - Sasuke giật mình ngẩng đầu nhìn nàng.

'Khổ thân con tự kỷ!' Inner ôm bụng cười vào mặt.... Sakura - chính mình.

Mình đứng nói tốn cả nước bọt, hắn lại chẳng thèm nghe. Thật là..... cảm thấy một sự xúc phạm không hề nhẹ!ỉnh cao của sự khinh bỉ. Đối với loại người nay cũng chỉ cần thế thôi!

Lần này không thấy Sakura nổi khùng lên, mặt nàng kiểu như không còn gì để nói nữa, hắn biết nàng chắc phải tức muốn giết hắn lắm rồi mới lờ hắn đi!

Thừa lúc nàng không để ý, Sasuke đưa tay ôm cả người Sakura vào lòng, đặt nàng lên đùi, dỗ dành:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Em đói chưa?

- Không đói! - Mặc dù đói thật nhưng mà phải tỏ thái độ, cho hắn thấy nàng không phải loại dễ dãi gì cả.

Sasuke chưa bỏ cuộc, đưa tay vuốt tóc nàng.

- Không ăn không tốt cho sức khoẻ, hay là ăn tạm gì đó, trưa tôi đưa em đi ăn gì ngon?

Sakura bực mình, trừng mắt, gạt phắt tay hắn ra, đứng phắt dậy, gằn giọng:

- Uchiha đại tổng, tôi với ngài chỉ là cấp trên với cấp dưới! Xin ngài giữ tự trọng, đừng làm mấy hành động của những người yêu nhau với tôi nữa! Tôi với ngài chẳng là gì của nhau cả! Tôi không yêu ngài, không bao giờ!

Lời nàng tuy chỉ là trong phút nóng giận mà nói ra nhưng cũng đủ để làm trái tim hắn tắc nghẹt lại rồi. Hắn nở nụ cười chua xót nhìn nàng.

- Đúng rồi, chúng ta chẳng là gì của nhau cả..... em không yêu tôi, phải không?

Nàng không nhớ, sẽ không bao giờ nhớ được nàng đã từng yêu hắn thế nào. Nhưng hắn thì vẫn còn nhớ, nhớ rất rõ hắn đã yêu nàng thế nào, đến giờ vẫn vậy. Hắn đã phải trả cái giá rất lớn chỉ để đổi lại một kiếp được gặp lại nàng, để bù đắp lại cho nàng. Có phải kiếp trước nàng đã bị tổn thương quá nhiều nên kiếp này không dễ dàng mở lòng với hắn nữa không?

Hắn phải làm thế nào đây?

Sakura bị nụ cười như có như không của hắn làm cho giật mình lúng túng. Trái tim từ lúc nào khẽ nhói lên. Sao ánh mắt hắn nhìn nàng lai có thể khiến cho nàng..... đau lòng?

Rõ ràng là nàng và hắn không hề có tình cảm gì, sao hắn lại nhìn nàng như vậy? Lẽ nào hắn.....

Sakura bị suy nghĩ của mình làm cho giật mình hoảng sợ.

'Không thể nào, mình và hắn mới quen được có vài ngày, làm gì có chuyện đấy chứ, chắc mình lo nghĩ quá nhiều rồi.....'Dù tự ngủ với mình là vậy, Sakura cũng không cảm thấy thoải mái hơn là bao nhiêu, từ sâu trông lòng bỗng đang nảy sinh cảm giác mất mát, khó chịu.

- Tôi..... - Sakura càng thêm bối rối. Cuối cùng, nàng đành lựa chọn không nói gì cả, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Sakura đi cầu thang bộ lên sân thượng. Nàng cần không gian yên tĩnh để lấy lại bình tĩnh, và không khí trong lành, gió thổi mát mẻ, sự yên tĩnh cách biệt hẳn với náo nhiệt bên dưới trên sân thượng là nơi lý tưởng để lấy lại tinh thần.

Sự biến hoá như chong chóng mấy ngày nay là Sakura mệt tới điên đầu. Đầu tiên, hắn đối xử với nàng không ra gì, rồi sau lần nàng..... mắng chửi thẳng vào mặt hắn, bật lại hắn, tự nhiên hắn lại đối tốt với nàng. Cuộc đời càng ngày càng kì quái!

'Có thể là từ trước đến giờ hắn quen thói áp bức, bắt kẻ khác phải phục tùng nên lần đầu tiên thấy có kẻ không nghe lời mình, là mình, nhất thời sinh ra hứng thú? Thấy trong ngôn tình hay có mấy tình tiết kiểu này mà!'

'Mày có thể làm ơn thực tế một chút cho tao nhờ được không?

'Kể cả là thế! Tao nghe nói tự tôn của đàn ông rất lớn mà, làm gì có chuyện chịu bỏ qua! Có lẽ hắn chỉ trêu đùa tao thôi, lúc chán tự khắc sẽ bỏ.....'

'Thế nếu hắn thật sự yêu mày thì sao?' Inner bất ngờ đưa ra ý kiến.

'Khả năng không vượt quá 2%'

'Vẫn gọi là có khả năng đúng không? Dù là rất nhỏ nhưng không phải là không xảy ra. Chúng ta đều tận mắt nhìn thấy đau xót trong mắt hắn không phải là giả dối'

'Tao...'

'Đừng cãi lí với tao nữa, chi bằng mày tự suy nghĩ một chút đi, không có gì là không thể! Nếu mày thắc mắc, hãy để thời gian trả lời tất cả. Nếu hắn thực yêu mày, tao nghĩ mày sẽ đủ thông minh để nhìn ra thôi!' Nói rồi, Inner biến mất.

.....

Lấy lại chút bình tĩnh, đồng thời nhận thêm trăm suy nghĩ phức tạp, Sakura chỉ còn cách xuống tìm công việc để tạm quên đi những thứ khác. Mặc dù biết vào phòng sẽ lại phải đối diện với Sasuke qua cửa kính nhưng nàng cũng đành chịu thôi.

Nào ngờ, vừa đến trước phòng, nàng liền gặp ngay Naruto đang đi đến đây.

- A, Sakura! - gặp Sakura, Naruto mừng rỡ chào hỏi.

- Ngài Uzumaki - nàng gật đầu.

Không hài lòng với cách gọi quá cung kính của Sakura, Naruto khó chịu ra mặt, bất mãn nói:

- Aisss.... Ngài Uzumaki gì chứ? Cứ gọi thẳng tên là được rồi, đều là chỗ người quen, bạn bè mà!!!

- Cũng được, Naruto! - nàng không rảnh tranh cãi, trực tiếp gọi thẳng tên luôn cho đỡ lằng nhằng.

- Có thế chứ! - Naruto mặt hài lòng, đưa túi giấy to trong tay cho Sakura.

- Cái gì vậy? - nàng nhận lấy, khó hiểu hỏi.

Naruto nhún vai, có chút bực bội trả lời.

- À, ban nãy thằng Teme gọi điện "nhờ" tôi đi mua đồ ăn sáng cho em. Sướng nha, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta đặt mua bữa sáng "tình yêu" cho một người phụ nữ đấy!- Mua gì vậy? - Sakura cố lờ đi cụm từ "bữa sáng tình yêu" đầy ẩn ý của Naruto.

- Bánh Red Velvet, Sachertorte của Áo và hai Cappuchino.

Câu trả lời của Naruto làm Sakura giật mình, tròn mắt hết nhìn cậu ta rồi lại nhìn túi giấy nặng trĩu trong tay. Đây là những món Sakura thích nhất trong bữa sáng, làm sao hắn biết được?

Nhìn biểu hiện của Sakura, Naruto âm thầm hiểu ra. Cười gian một cái, cậu vỗ vai nàng nói:

- Hề hề.... Tôi có việc phải đi rồi, em đem vào đưa cho hắn hộ tôi nhé! Bái bai!!! - rồi cứ thế mà phóng đi mất hút, không để cho nàng kịp nói lời nào.

Ôm túi đồ trong tay, đôi môi khẽ nở một nụ cười ngọt ngào, mà chính nàng cũng không biết, rung động trong tim dần một lớn.....

.....

Buổi trưa, Sakura cùng Ryuna đi xuống phòng ăn dành cho nhân viên.

Nguyên cả tầng 197 được dùng làm nhà ăn tập trung cho nhân viên thường. Cấp cao hơn một chút như trưởng phó phòng, trưởng phòng, quản lý,.... thì ăn ở tầng 198. Tầng 199 gồm nhà ăn cao cấp dành cho các cấp từ phó giám đốc, ban giám đốc. Riêng tầng 200 thì đặc cách dành cho một mình tổng giám đốc, phải bấm dấu vân tay và quét mắt nhận diện tổng giám đốc mới vào được. Không chỉ có đầu bếp riêng ở phòng cạnh, phòng ăn sang trọng mà còn có cả phòng nghỉ, phòng tắm, tiện nghi như ở nhà.

Ít nhất đấy là những gì Sakura nghe Ryuna kể như vậy, thực hư thế nào không rõ nhưng chắc chắn chỉ có đẳng cấp hơn chứ không kém. Dù sao Sakura cũng không để ý lắm!

Đây là lần đầu tiên Sakura ăn trưa ở đây, vì mấy lần khác không bù đầu làm việc cũng là ngủ quên.

Ryuna kéo Sakura đi lấy khay rồi xếp hàng lấy đồ ăn. Đúng là tập đoàn có tiếng nó phải khác, từ cơ sở vật chất đến bữa ăn cho nhân viên cũng thuộc vào loại xịn, thuê hẳn cả đầu bếp có tiếng về nấu. Mặc dù mùi không hấp dẫn như nhà hàng Sasuke dẫn nàng đi hôm qua nhưng cũng thơm ngon ra phết, đầy đủ dinh dưỡng!

Chọn đầy một khay thơm ngon cho mình gồm: Sushi, cơm cari, súp miso, gà cay chiên giòn, salad kèm theo coca lạnh, Sakura cùng Ryuna đi tìm chỗ trống.

Vừa tìm được một chỗ, Sakura liền kéo Ryuna lại ngồi xuống, bắt đầu dùng bữa.

Nào ngờ, khi nàng vừa mới ngồi, còn chưa kịp nói được câu gì liền nghe thấy Ryuna đối diện hoảng hốt nhìn nàng, hô to:

- Cẩn thận!

Sakura chưa kịp hiểu chuyện gì, trên vai lên truyền đến cơn nóng buốt.

Phía sau, Kiri tay cầm cái bát trống không, ánh mắt sung sướng nhìn nước canh nóng sôi hắt hết lên từ bả vai xuống đến một mảng lưng, thấm qua chiếc áo sơ mi mỏng, vào da thịt.

Sắc mặt nằng thoáng chốc trắng bệch, hàng lông mày khẽ nhíu lại vì đau. Ryuna vội vàng chạy sang đẩy Kiri ra, lấy khăn ướt lạnh nhanh thấm vết bỏng trên lưng Sakura, đồng thời gọi nhà bếp lấy đá.

'Hừ! Biết ngay là sớm muộn gì cũng có chuyện mà!' Nàng nghĩ thầm, con mắt nhíu lại nguy hiểm. Muốn hại nàng, đừng mơ mà sống tốt!!!Sakura gạt nhẹ tay Ryuna, ánh mắt hàm ý: 'Tớ không sao', rồi lạnh lẽo nhìn Kiri đang sung sướng nhìn nàng.

- Làm bẩn quần áo người khác, không ai dạy cô xin lỗi sao?

Đột nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo nhìn, Kiri đâm ra có chút hoảng sợ. Nhưng nghĩ tới việc cô ta có người chống lưng, tội gì phải sợ ai! Cô ta ưỡn ngực, kiêu ngạo hất mặt nói lại:

- Tôi không cố ý, việc gì phải xin lỗi! Có trách thì là cô ngồi không đúng chỗ, để tôi va phải!

- Aaaa

~ Thì ra cô chính là loại vô giáo dục như vậy! - Sakura nhẹ giọng, khinh miệt nói.

- Cô..... - Bị chửi công khai là vô giáo dục, Kiri đương nhiên nổi khùng lên, tìm cách nói lại nhưng bị Sakura ngay lập tức chặn lời.

- Thôi, tôi không muốn nói với cô nữa! Hồi nhỏ, anh tôi dạy rằng chỉ nên nói chuyện với những người có não, còn cô..... - Sakura quét mắt nhìn cô ta một lượt từ trên xuống dưới, rồi lắc đầu, cười mỉa đầy ẩn ý.

Mọi người vây xung quanh đều hiểu ý tức của Sakura, đồng loạt bật cười, xì xào bàn luận to nhỏ, hầu hết đều là chỉ trích Kiri.

Kiri thấy mình trở thành cho cười cho người khác, Kira cũng làm lơ không giúp mình, tức đến biến dạng cơ mặt. Loại đàn bà ngực to não hạt nho này thì làm gì có đủ chất xám mà địch nổi một con người não ngời nếp nhăn như Sakura đây.

Thừa lúc Sakura đang quay lưng lại với cô ta, Kiri mặt dữ tợn xông đến đẩy Sakura.

Lần này làm gì có chuyện nàng sơ sẩy nữa, ban nãy chỉ là lỗi kĩ thuật thôi! Khi Kiri lao gần đến, nàng kéo Ryuna, nghiêng người né tránh.

Kết quả, rất đơn giản, cô ta lao thẳng không phanh đến bàn ăn, chân vấp phải ghế, mặt đập xuống bàn, theo đã trượt thẳng vào khay đồ ăn trên bàn.

"Úp xi!" Nàng khẽ che miệng, cười vô tội nhìn ả nhấc nguyên cái mặt dính hỗn tạo thức ăn, nhoe nhoét phát sợ.

Là một con người "có văn hoá", Sakura không ngại bẩn, tiến lại "tốt bụng" hỏi.

- Có làm sao không?

- Không cần cô quan tâm! - Kiri căm tức thét, thô lỗ đẩy nàng ra.

Sakura liếc xéo ả một cái, bĩu môi:

- Hoang tưởng à cưng? Ai quan tâm cô! Tôi là quan tâm cái bàn đáng thương bị cô dùng cái đầu rỗng tuếch đập có hỏng không thôi! Aizzz....Bàn tội nghiệp..... - vừa nói, nàng "thương cảm" vuốt ve mặt bàn.

"Khục khục....." Mọi người ôm miệng cười khúc khích. Mấy ngày này, cô ta cậy mình có cha trong ban giám đốc tập đoàn, suốt ngày tác oai tác quái, phá phách, sai bảo mọi người như nô lệ. Hôm nay Sakura trả thù cho bọn họ, làm sao không tận dụng cơ hội cười cho thỏa thích được? Dù sao cô ta cũng là con ông cháu cha ở đây, bọn họ cũng chỉ dám cười nhỏ, sợ cô ta thù cho thì chết!

Có điều nàng không biết, cái bàn này nó là hàng xịn, cứng hơn cả đá. Đừng nói là một cái đầu rỗng đập vào, cho dù mười cái đầu như ả đập chưa chắc đã nứt nổi bàn....Kiri tức nổ mắt mà không biết làm gì, chỉ có thể căm hận, độc ác nhìn Sakura đang..... hỏi han cái bàn.....

- Có chuyện gì?

Đúng lúc này, một giọng nói lãnh khốc vang đến, làm tất cả mọi người cứng đờ, đám đông sợ hãi tản ra ngay lập tức.

Sakura, Ryuna, Kiri cũng giật mình khi nhìn thấy ba người quen thuộc đang qua đám đông, tiến về đây.....

'Ôi trời ơi, không phải hắn chứ?'

Bị đôi mắt lạnh lẽo chiếu vào, Sakura khẽ rùng mình, không do dự mà kéo tay Ryuna, ý định đánh bài chuồn.

- Đứng lại! - Sasuke làm sao không nhìn ra ý định của nàng chứ, giọng càng thêm âm độ ra lệnh.

'Được rồi, đứng thì đứng, tội quái gì phải sợ chứ! Mình chẳng làm gì có lỗi với lương tâm cả!'

'Tao thích cách nghĩ của cưng!' Inner khen.

Kiri nhìn thấy Tổng giám đốc tới, lòng mừng rỡ. Không quan tâm là vì lý do gì, đây là cơ hội tốt để loại trừ địch thủ, lấy lòng Tổng giám đốc đại tài!

Mới ban nãy mặt còn đầy cay độc, bây giờ đã trở nên nhu nhược, yếu ớt. Đôi mắt lưng trừng nước, túm lấy tay áo Sasuke đang đến gần, mồm mếu máo:

- Tổng giám đốc..... Hức hức.... Cô ta.... cậy được ngài quan tâm mà làm phách lối..... Hức..... Không coi ai ra gì..... Còn..... Còn gây khó dễ cho tôi.....

Nhìn tay kẻ sắp túm lấy tay áo mình, Sasuke nảy sinh chán ghét, khinh thường nâng tay né nó ra như một vật bẩn thỉu lắm không bằng.

Sakura thì chán nản ngồi xuống ghế đón chờ xem có gì hot.

- Ai làm? - Hắn lạnh lùng hỏi, mất liếc một lượt đã đoán ra gần hết mọi chuyện rồi.

- Là cô ta! - Kiri phẫn hận chỉ tay vu khống cho Sakura.

Sakura mặt điềm tĩnh như không có gì xảy ra, lười không thèm nhìn Kiri lấy một cái, cũng chẳng thèm thanh minh gì cho mất thì giờ, tốn nước bọt. Sẽ là hạ nhục bản thân mình để mà cãi lại với một người bại não, nhầm, làm gì có não mà bại.

Thế nhưng Ryuna thì lại khác, cô không cam lòng khi thấy bạn mình bị vu oan, tức giận bật lại.

- Không phải! Là Noyasu đổ bát canh nóng vào người Sakura trước, không những không xin lỗi còn đánh người ta nữa! Là cô ta sai!

Nghe tới việc ả dám đổ canh nóng vào người Sakura, mặt hắn lạnh đi mấy phần, cả người tỏa ra sát khí nồng đậm làm tất cả mọi người đồng thời lạnh gáy run bần bật, trừ Sakura.

Và trước ánh mắt ngỡ ngàng đến kinh sợ như nhìn ma hiện hồn của toàn bộ nhân viên, Sasuke đi lại đỡ nàng dậy, lo lắng ôm Sakura vào lòng, ôn nhu hỏi:

- Bị thương ở đâu? Có sao không?

Cả phòng đồng loạt rơi cằm....

Ôi má ơi, bọn họ có phải bị đui rồi không? Không phải Tổng giám đốc nổi tiếng lạnh lùng, không gần nữ sắc sao? Thế cái cảnh trước mặt này là cái gì? Ảnh 3D chắc? Hay là người đẹp kia không phải giới tính nữ??? WTF??? °0°

Sakura nãy giờ không để ý tới vết bỏng nên không cảm thấy gì, nay bị hắn ôm nên chạm vào vết thương, nhất thời đau điếng người, khẽ run lên.

Thấy sự khác thường của nàng, hắn biết mình chẳng may động vào vết thương của nàng, càng thêm lo lắng, buông tay ra, quét mắt kiểm tra khắp một loạt trên người Sakura.

Nhìn ra sau lưng thấy một mảng áo lớn bị ướt bẩn, trở nên trong suốt, để làn da trắng ửng đỏ lúc ẩn lúc hiện qua lớp áo mỏng manh.

Ánh mắt hắn lúc này phải gọi là lạnh lẽo đến cực điểm. Không chậm trễ giây nào, hắn cởi áo khoác Âu đắt giá của mình ra, không ngại bẩn mà khoác lên người nàng, đồng thời trừng mắt quét một loạt lúc đàn ông nãy giờ chăm chú nhìn nàng, làm bọn họ run cầm cập cúi đầu xuống, không dám nhìn ngang dọc gì nữa. Có mà điên mới đắc tội với Tổng giám đốc, đảm bảo chết mất xác!

Nàng là của hắn, hắn còn chưa được nhìn, làm gì có chuyện thằng khác được nhìn! Nếu kẻ nào dám nhìn, hắn sẽ móc mắt bọn chúng ra, vứt cho chó ăn!!!

- Ơ..... - Sakura cũng ngỡ ngàng không kém, chỉ biết tròn mắt ngu ngơ nhìn hắn, không nói được câu nào.....

Theo cái cách hắn nhìn nhân viên nam và nhìn nàng, không phải là..... hắn ghen đấy chứ? Nhưng mà ghen cái gì, nàng nghĩ không ra???

Sasuke không nói gì, nhìn nàng đầy chiếm hữu rồi ôm thắt lưng nàng rời đi. Trước khi đi còn nói với Naruto và Shikamaru đang đần thối mặt ra đấy:

- Cậu tự biết phải làm gì rồi đấy!

Lần này Naruto có phần thông minh hơn chút, nhanh chóng đùn đẩy trách nhiệm "dọn rác" cho Shikamaru rồi xách dép chạy vèo đi mất.

'Khốn nạn!' Shikamaru nhìn theo bóng dáng biến mất từ lúc nào rồi, chửi thầm một câu.

Chỉ còn lại Kiri ánh mắt khó chịu, cay độc nhìn theo Sakura, trong lòng càng nguyền rủa nàng độc ác. Ả thề một ngày nào đó nhất định sẽ trả gấp trăm nghìn lần mối nhục hôm nay cho Sakura.....

Có điều, đấy là nếu ả còn cơ hội sống đến khi đó mà trả thù.....

76. Chương 73: Mờ Ám

Cởi ra!"

"Còn lâu!"

"....."

"Áaaaa..... Anh làm gì vậy? Buông ra!!!"

"Ngồi yên!"

"Anh tránh ra, tôi tự làm.... Biến thái!!!"

"....."

"A....Đau.... Nhẹ thôi....."

"....."

"Ưm...."

.....

Naruto và Shikamaru áp tai vào cửa, nghe thấp thoáng được một loạt âm thanh..... mờ ám này không khỏi hồng mặt, tự động lui ra xa cánh cửa, vừa đi vừa bàn luận.

- E hèm..... Thật là..... nhanh quá đi! Mới như vậy mà đã..... con gái nhà lành rồi.... - Naruto ho khan một tiếng, đầy ẩn ý nói.

- Không thể tin được..... Tch tch.... Hoá ra bao lâu nay tôi đánh giá nhầm cậu ta.... Cũng đều là đàn ông cả mà thôi..... - Shikamaru ngao ngán lắc đầu.

- Tôi quá hối hận vì đã theo cậu đến đây.... Hỏng cả tâm hồn trẻ thơ.....

- Là cậu kéo tôi đến đây đấy chứ! Than vãn cái nỗi niềm gì!!! - Shikamaru liếc xéo cậu một cái.

- Rồi rồi.... Có gì tìm chỗ khác nói! Kẻo thằng kia biết anh em mình ở đây nói xấu nó, bị chôn sống là cái chắc! - Naruto bá cổ Shikamaru đi ra thang máy.

- Ờ! Không nên để "ngày khai trai" của cậu ta bị gián đoạn, không thì khổ cho anh em mình thôi chứ ai! - Shikamaru gật đầu đồng tình.

- Chuẩn men!!!

Mặc cho hai người tưởng tượng ra trong phòng là chuỗi hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi, thực tế nó phũ phàng hơn một chút.

Sau khi đưa Sakura về phòng mình ở tầng 200, Sasuke bất ngờ bế thốc nàng lên, đi vào phòng tắm, đặt lên thành bồn tắm, rồi nói như ra lệnh.

- Cởi ra!

Cái gì cơ!? Nàng bị điếc hay là hắn bảo nàng cởi đồ ra..... trước mặt hắn? Thần kinh mới nghe theo! Ai biết hắn có giở trò đồi bại nào hay không?

- Còn lâu! - nàng hất mặt lên nói.

- Hn.... - nếu nàng đã lì lợm như vậy, nói cũng bằng thừa, chi bằng trực tiếp làm luôn.

Ngay lập tức, hắn gạt hai tay khoanh trước ngực nàng sang bên, ngón tay thô ráp nhanh thoăn thoắt cởi từng khuyu áo một.

- Áaaaa..... Anh làm gì vậy? Buông ra!!! - Đột nhiên bị lột đồ, nàng sợ hãi la to, hai tay ra sức đẩy bàn tay hắn ra nhưng nam nữ sức lực chênh lệch như vậy chẳng khác gì trứng chọi đá.

Lo lắng vết thương trên lưng nàng do cử động mạnh mà có vấn đề, hắn một tay giữ chặt hai tay nàng ra sau lưng, một tay tiếp tục cởi, đồng thời lạnh giọng quát nhẹ với người đang không ngừng giãy dụa.

- Ngồi yên!

Hàng khuyu áo cứ thế nhanh chóng được cởi sạch sẽ, lộ ra thân thể hoàn hảo, mảnh mai, đường cong quyến rũ, bộ ngực ẩn sau chiếc áo lót đen hấp dẫn.....Lần đầu bị nhìn như vậy, mặt Sakura đỏ ửng lên vì xấu hổ. Khi thấy tay hắn hướng xuống váy định cởi nốt, nàng nhìn không nổi nữa mà giật phắt tay ra khỏi bàn tay hắn, lui lại che phần trước người, xấu hổ hét:

- Anh tránh ra, tôi tự làm.... Biến thái!!!

Nghe vậy, hắn lập tức thu tay lại, vì mặt hắn cúi gằm xuống nên nàng không thấy được bộ mặt ửng hồng, nhẫn nhịn của Sasuke.

Sakura đỏ mặt đẩy mạnh hắn ra, không ngờ sau lưng không có điểm tựa, ngã thẳng xuống trong lòng bồn tắm sau lưng, chuẩn bị cho một cú đập tê tái.

Rất may, Sasuke phản xạ kịp, kéo cả người nàng lại, ôm vào lòng mình, lại càng không may làm phần da bị bỏng căng ra, đa đến tê tái làm nàng không kìm được kêu khẽ.

- A....Đau.... Nhẹ thôi.....

Sasuke lo lắng điều chỉnh lại tay ôm nàng tránh xa vết thương, khẽ cúi thổi hơi lạnh trên làn da đỏ ửng đang sưng phồng, mong giảm bớt đau đớn cho nàng.

Rúc vào trong lồng ngực hắn, cảm giác mát mẻ lấn át đi cơn đau làm Sakura nhắm mắt, dễ chịu kêu nhẹ một tiếng.

- Ưm.....

Toàn bộ quá trình nó là như thế, mặc dù không giống lắm với những gì đen tối hai ông tướng kia tưởng tượng nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn..... trong sáng.

Bất kì ai đi vào nhìn thấy cảnh Sakura quần áo không được chỉnh tề như lúc này thì sẽ 100% sẽ nghĩ rằng bọn họ đang làm chuyện..... Mà sự thực thì cái tình huống này nó cũng mờ ám thật.....

Bên cạnh đó, là một người đàn ông bình thường thì khi nhìn thấy một phần thân thể của người mình yêu say đắm, bố ai mà kiềm chế nổi không có ham muốn! Huống chi, hắn không chỉ nhìn mà còn đang ôm nàng đây này!

Trong đôi mắt đen lúc này đã phủ một ngọn lửa dục vọng, thân dưới cũng đã có phản ứng. Nhưng vì theo Sakura nghĩ, bọn họ mới chỉ quen có vài ngày, nàng cũng chưa có tình cảm cho hắn, hắn không thể cứ thế "ăn" nàng luôn được (dù rất muốn) nên đành phải nhịn xuống, kiềm chế....

Trên trán hắn rỉ một tầng mồ hôi lạnh, hơi thở dần trở nên nóng rực, hô hấp nặng nề nhưng không hề có động tác gì xâm phạm Sakura. Bao nhiêu mỹ nữ, người mẫu, tiểu thư ăn mặc hấp dẫn, nóng bỏng đứng trước mặt hắn mà quyến rũ nhưng hắn mảy may không hề có tí ham muốn nào, trong lòng chỉ có chán ghét và khinh thường, đến liếc mắt nhìn bọn họ cũng không thèm, sợ bẩn mắt. Duy nhất chỉ có Sakura hơi lộ ra một chút là hắn như phát điên rồi.....

Nếu không phải vì lo cô nàng vụng về làm ảnh hưởng tới vết thương, Sasuke đã không phải khổ sở nhịn từ đầu đến giờ rồi. Nhưng mà cái gì cũng có giới hạn của nó, đến cuối cùng khi ôm nàng vào trong ngực, cảm nhận làn da nàng cọ xát vào lồng ngực hắn qua lớp áo sơ mi trắng, nghe nàng vô tình kêu những âm thanh mờ ám, hắn biết hắn chịu không nổi nữa rồi.....

Không chần chừ giây nào, hắn kéo nhẹ Sakura ra khỏi ngực, trầm giọng nói nhanh một câu:

- Em tự tắm qua đi, cẩn thận vết thương! - rồi hộc tốc đi thật nhanh ra ngoài, đóng sầm cửa phòng tắm lại.Sakura có hơi ngu ngơ, khó hiểu nhìn theo bóng lưng khuất sau cánh cửa. Không hiểu hắn làm sao nữa nhưng không phải tại nàng nha!!! Sakura dẹp thắc mắc sang một bên, tắm cho dễ chịu cái đã!

.....

Sau khi tắm xong, Sakura mới sực nhận ra một vấn đề tai hại.

'Chết rồi! Không có quần áo sạch, mặc gì đây?'

'Não phẳng, ban nãy mày nghĩ gì mà không hỏi hắn quần áo?' Inner ngứa mồm phun ra câu.

'Tất nhiên là tao vì tập trung đấu tranh cho chính nghĩa nên không để ý được! Còn mày thì sao, lại ngồi chơi chứ gì? Vô tích sự!' Sakura trừng mắt quát lại.

'Bố láo! Ai bảo tao ngồi chơi!' Inner cáu gắt cãi lại.

'Thế mày làm gì?'

'Tao ngủ!'

'....'

Vì không có quần áo sạch để mặc, cộng thêm cái con ăn hại kia không nghĩ được cách gì hay ho, Sakura đành phải cuốn khăn tắm trước ngực, đủ để che đi từ ngực đến giữa đùi, liều lĩnh bước ra ngoài.

Khi thò đầu ra ngoài thám thính không thấy ai, nàng mới có can đảm bước hẳn ra ngoài, lấm lét đến tủ quần áo trong góc phòng.

Tủ mở ra, một hàng bộ âu phục hãng hiệu đẳng cấp thế giới được treo ngay ngắn đập vào mặt nàng: Armani, Ralph Lauren, Calvin Klein CK,.... Tất cả đều là áo sơ mi đen hoặc xám, giỏi lắm có cái màu trắng, đi kèm với sao khoác, quần âu đen, xám.

'Tên này đúng là hắc ám cả trong cách ăn mặc mà.....' Nàng nhủ thầm.

Vì không có thời gian để ngắm, nàng vơ đại lấy một chiếc áo sơ mi đen mặc tạm. Tình cờ, khi nghiêng người gỡ nó khỏi mắc, một mùi hương bạc hà nhè nhẹ từ trong quần áo tỏa ra, phả vào mũi nàng. Mùi hương

thanh khiết, thoang thoảng, nam tính, quen thuộc là người Sakura có hơi cứng lại. Hình như trên người hắn lúc nào cũng có mùi này thì phải, hương thơm tự nhiên chăng?

Sakura còn đang tâm hồn trên mây trên gió nên không nghe thấy tiếng động lạ trong phòng.

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ ôm dưới eo nàng, một tay nâng đầu gối ôm ngang Sakura lên.

Bất ngờ bị "tập kích" như vậy, Sakura đến kêu còn chưa kịp ra tiếng thì cả người đã được đặt xuống giường. Vì vết bỏng ở lưng trải rộng nên Sakura khi quấn khăn tắm không chặt, để lỏng ở sau, dẫn đến một tình trạng khốn nạn lúc này là chiếc khăn tắm tuột hẳn xuống giường..... Khốn nạn.....

Bị ánh mắt nóng như lửa của kẻ vừa "tập kích" nàng, Sasuke, Sakura vội vã kéo tấm chăn trắng trên giường che trước người, trừng mắt lườm hắn.

Sasuke thì đâu rảnh mà để ý nàng lườm hắn, lúc này hắn đang bị vẻ quyến rũ của nàng làm cho hồn bay phách lạc. Màu trắng muốt của tấm chăn càng làm tôn lên vẻ thanh khiết, trong sáng của Sakura. Một vài giọt nước còn đọng trên cần cổ trắng ngần, gương mặt đang đỏ rực vì ngại ngùng.....

Dục vọng vừa mới bị đè nén xuống lại bắt đầu tăng vọt lên. Đừng đùa chứ, ban nãy hắn phải khổ sở chạy lên phòng nghỉ của mình tầng 283 để tắm nước lạnh, mãi mới kiềm chế ham muốn xuống được. Bây giờ vừa mới nhìn Sakura phát, bao nhiêu công sức đổ hết xuống sông xuống biển..... Từ khi nào mà khả năng kiềm chế của hắn kém như vậy????Nếu không phải bởi vết thương sưng phồng, nổi bọt nước trên lưng Sakura thu hút tầm mắt, chắc Sasuke hắn đã..... Thôi, tốt nhất không nói nữa.....

Trước con mắt dè chừng, cảnh giác của Sakura, Sasuke từng bước đi đến, ngồi xuống giường, đối diện với tấm lưng nàng.

Sasuke cẩn thận quan sát vết bỏng, lấy băng gạc, bông, cồn sát trùng, cồn iot, kim tiêm trong hòm cứu thương ra, để trên khay rồi bất ngờ kéo nàng sát lại gần mình, xoay người Sakura lại, để nàng úp mặt vào lồng ngực mình, một tay vòng dưới eo nàng.

- Phải chọc vỡ bọt nước rồi khử trùng. Sẽ hơi đau, em gắng chịu.....

Sakura cũng hiểu hắn định làm gì nên lúc bị ôm không hề giãy dụa. Đối với lời nói của Sasuke, nàng không đáp, chỉ lặng lẽ rúc đầu vào ngực hắn, hai tay ôm chặt thắt lưng hắn, mắt nhắm chặt, sẵn sàng chịu đựng!

Mặc dù nghĩ là sẵn sàng nhưng khi mũi kim tiêm nhọn hoắt đâm vỡ bọt nước, cơn đau xót đến tận xương tủy khi cồn sát trùng thấm vào da thịt làm Sakura đau đến run người, nét mặt co lại, hai tay ôm càng thêm chặt hắn.

Cồn sát trùng á? Chưa là gì đâu, cái đau nhất chính là cồn iot. Mới chỉ nhỏ một giọt thôi mà cảm giác như có muôn vàn mũi kim đâm vào người, tưởng tượng xem phải nhỏ lên một vết thương rộng trên lưng như Sakura thì cảm giác thế nào? Chắc cũng gần giống như tạt Axit Sunfuric lên người mình thôi, thử đi thì biết!

Cuối cùng, vì nghiến răng, cắn môi đủ kiểu mà không hết đau, Sakura bất chấp mọi ngăn cản của Inner, rướn người cắn mạnh lên cổ hắn. Tay Sasuke có hơi khựng lại một chút nhưng chỉ vài giây sau lại tiếp tục chấm đều thuốc lên, mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Nàng khẽ ngước đầu lên, liền bị lo lắng, đau xót rõ ràng trên gương mặt hắn làm cho giật mình! Người bị bỏng là nàng chứ không phải hắn, sao hắn lại có những biểu cảm như vậy? Mà đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảm xúc lạ thường của hắn mỗi khi nhìn nàng.....

Tuy nhiên, đau xót trên lưng không để nàng có hơi đâu để mà nghĩ đến mấy vấn đề đấy nữa, ra sức cắn như muốn cắm cả hàm răng vào trong da thịt hắn. Không chỉ vì đau, nàng còn phải cắn thật ác để trả thù cho mấy ngày nay bị tên ác ôn này hành cho thê thảm.

Một vị máu tanh nồng đậm đặc dần lan tỏa trong miệng nàng, mùi máu ngày càng nhiều. Hình như nàng chơi hơi quá rồi.....

Suốt cả quá trình, Sasuke chỉ chuyên tâm vào vết thương của Sakura, những chuyện khác, kể cả việc nàng cắn hắn, cũng không làm cản trở công việc của hắn.

Khi xong việc, lúc này chỉ việc chờ thuốc khô là có thể mặc quần áo là xong, hắn một tay siết chặt dưới eo Sakura, một tay dịu dàng vuốt tóc nàng, khẽ hỏi:

- Hết giận chưa?

Cái đầu nàng cứng đờ. Ặc, hoá ra hắn cũng biết nàng nhân cơ hội trả thù đấy à? Cũng có não đấy chứ.....

Bây giờ thì Sakura đã không còn gì để mất nữa, ngước đầu lên nhìn thẳng vào mặt hắn, chu môi tức giận hắng giọng:

- Chưa hết! Anh tưởng anh giúp tôi bôi thuốc một chút rồi để tôi cắn mà tôi bỏ qua hết chuyện mấy ngày trước à? Còn mơ đi con!Sasuke không những không hề phẫn nộ trước vô lễ của nàng mà ngược lại càng thêm cưng chiều, yêu thương nhìn Sakura.

- Thế em muốn tôi đền bù em kiểu gì?

'Oh yes!!!Cơ hội đã đến!' Inner hô to.

- Bao ăn tôi hoàn toàn trong thời gian bạn tôi không có nhà, đưa đón tôi đi làm, tất nhiên là đi hai chiều. Không được bắt nạt hay gây khó dễ cho tôi nữa! - Sakura rất tự nhiên nói một mạch các yêu cầu của mình ra. Để đề phòng trường hợp sau này hắn quay lại trả thù, nàng đưa ra yêu cầu khá có chừng mực.

Sasuke không khỏi bật cười trước tính toán của Sakura. Hoá ra nàng chỉ đợi hắn hỏi câu này thôi, không phải trước kia rất sợ hắn sao, bây giờ còn dám tính toán với cả hắn nữa?

Không sao, hắn rất thích nàng có thái độ tự nhiên, không coi ai ra gì như thế này. Hơn nữa, nếu chỉ bỏ chút đồng ranh cho mấy bữa ăn mà có cơ hội ở gần nàng thì cho dù bỏ hết toàn bộ tài sản của hắn cũng đáng!

- Được! - Sasuke sảng khoái đồng ý, bàn tay khẽ nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của nàng.

Sakura đang mải cười hắc hắc khi đạt được mục đích mà vẫn đảm bảo quyền lợi cho mình nên không để ý tới động tác của Sasuke. Cứ như là nàng đã quá quen với việc này rồi nên không thấy có gì khác thường ở đây.

Tuy nhiên, Sasuke đâu phải ngu đến nỗi mà chấp nhận một việc không mấy có lợi cho mình, cất giọng trầm trầm, một từ cắt ngang niềm vui của Sakura.

- Nhưng.....

Sakura cứng mặt nhìn hắn, trong lòng chắp tay khấn Trời, mong hắn đừng có nói ra cái gì biến thái làm nàng lên cơn nhồi máu cơ tim thì khổ.

- Tôi có một điều kiện..... - hắn ghé sát miệng lại tai nàng, tà moi nói - Em phải chuyển đến ở với tôi.....

- Cái gì!??? - nàng giật nảy mình, đẩy hắn ra, quắc mắt nhìn hắn.

- Em bình tĩnh đã, tôi chưa nói xong.....

'Thế để anh nói xong thì tôi còn chết nữa à?'

- Tôi sẽ sắp xếp cho em một căn phòng riêng ở khu chung cư "cao cấp" cho nhân viên. Như thế sẽ tiện đưa đón hơn.....

'Hừm..... Ở chung cư cao cấp, có phòng riêng, lại được bao ăn kèm theo tài xế for free. Được, quá lời cho bà đây rồi còn đâu!!! Ngu gì không nhận' Nàng thầm tính toán hơn thiệt.

- Đồng ý!

Sasuke chỉ cười khẽ nhưng không nói gì. Có lẽ Sakura vẫn còn quá ngây thơ khi nghĩ rằng mình có khả năng ủ mưu bóc lột tên này. Thực tế sau này sẽ chứng minh, nàng mới là kẻ bị hắn tính toán nhiều nhất, đồng thời gánh chịu thiệt hại nặng nề là bị xích chặt bên cạnh hắn đến hết cuộc đời.

Tất nhiên đó là chuyện của sau này, bây giờ đi đến đâu nghĩ đến đấy đã.

Bên ngoài bỗng có tiếng bước chân vọng tới, rồi có tiếng va chạm "lạch cạch" vang lên một lúc rồi mới ngừng. Một mùi đồ ăn hấp dẫn bay quá khe cửa, xộc vào mũi Sakura.

Vốn buổi trưa vì rắc rối nhỏ trong nhà bếp nên cho đến giờ Sakura vẫn chưa có gì bỏ bụng. Bây giờ bên ngoài có mùi thức ăn thơm ngào ngạt như vậy, bụng nàng lập tức kêu ầm ĩ lên đòi ăn.Nhìn vẻ mặt "đói khát" của người trong lòng, Sasuke nhịn không được buồn cười, lắc đầu. Hắn buông nàng ra, đứng dậy đi về phía tủ quần áo, lấy ra một chiếc sơ mi đen đưa cho nàng.

- Mặc tạm vào đi.

Sakura nhận lấy chiếc áo, nhớ tới gì đó liền đỏ mặt lúng túng nhắc:

- Anh..... Anh xoay người lại đi.....

Hắn nghe theo, xoay người lại nhìn ra chỗ khác, không quên nói một câu làm Sakura đang ôm khăn chạy vào phòng tắm cũng phải giật mình, tức đến mặt bốc hoả.

- Đằng nào nhìn cũng đã nhìn hết rồi, còn ngại gì nữa.....

.....

'Sao anh ta cứ như nhìn tao chằm chằm thế?' Sakura mặt cắm vào ăn, lòng kì quái hỏi.

Mỗi khi nàng ngước lên đều bắt gặp ánh mắt Sasuke dán chặt vào nàng. Mới đầu nàng còn nghĩ là ngẫu nhiên thôi, bây giờ đã là lần thứ 6 như vậy rồi. Khó hiểu.....

'À.... Chắc anh ta đang nhìn mày để phân tích xem mày thuộc giống lợn hay bò mà sức ăn kinh khủng thế ấy mà..... Tao thì nghĩ là lợn đúng hơn.....' Inner phũ phàng trả lời.

'Mày câm mồm đi!'

'Mày muốn nghĩ gì thì nghĩ nhưng tao chắc chắn không phải hắn nghĩ mày xinh đẹp, dễ thương gì đâu! Nhìn không khác gì con lợn!'

'Tao bảo mày câm mồm cơ mà!!!

'Cáu gì, tao chỉ nói sự thật thôi mà..... Nhìn xem 3,5/4 cx đồ ăn trên bàn bị mày ăn hết sạch rồi còn gì!'

'Bố mày đói, mày cấm chắc!!!' Sakura nghiến răng gắt.

'Xì..... Cứ ăn cho lắm vào, ế là phải....' Inner nhỏ giọng lầm bầm.

'Tao nghe thấy đấy!'

'Tao cố tình mà! Ô hô hô!!!^^'

'....'

Trên Facebook hay có câu: "Hãy biết yêu bản thân mình vì chỉ có nó không vào giờ phản bội bạn' Với cái tình hình kiểu này, có khi nàng phải ngẫm nghĩ lại.....

- Tôi ăn xong rồi! - nàng buông đũa xuống, kéo ghế đứng lên.

- Lại đây! - Sasuke trầm giọng ra lệnh, con mắt mờ đục đầy dục vọng nhìn nàng.

Thực ra hoang tưởng của Sakura không sai, đúng là Sasuke nhìn chằm chằm nàng vì nàng không chỉ đẹp, mà còn quyến rũ đến chết người. Trước đây hắn từng nghe Naruto suốt ngày ba hoa, lảm nhảm rằng phụ nữ khi quyến rũ nhất là mặc áo sơmi của đàn ông. Hồi đấy hắn không tin nên ban nãy không để ý lấy cho nàng áo của mình mặc tạm. Bây giờ hắn bắt đầu hối hận rồi đấy, nhìn người đẹp mà không được ăn, thôi thì đành ôm cho đỡ thèm vậy.....

Sakura đi được nửa đường bỗng có linh cảm không mấy tốt đẹp cho lắm. Nàng nhớ đa số lần hắn gọi "Lại đây" thì sau đó liền làm những trò mờ ám với nàng thì phải?

Bước chân Sakura dừng lại, lui về sau một bước, híp mắt nghi ngờ nhìn hắn, hỏi:

- Anh muốn làm gì?- Em nghĩ tôi muốn làm gì? - Hắn hỏi ngược lại.

- Hmm..... - Sakura trầm ngâm một lúc rồi quyết định dùng kế hoạch an toàn - Đến ca chiều rồi, tôi đi làm việc đây!

- Không! - Sasuke đột nhiên cao giọng ngăn cản.

- Này, tôi đến đây là để đi làm, không phải ngồi chơi. Tự nhiên anh không cho là thế nào? - nàng bực mình cãi lại nhưng không hề mảy may dao động đến quyết định của hắn.

- Tôi nói không là không! Cho đến lúc tan làm, em đừng mơ rời nửa bước khỏi căn phòng này! - Sasuke bá đạo nói, hoàn toàn không cho Sakura có cơ hội phản bác.

Đừng đùa hắn chứ, nhìn bộ dạng của nàng lúc này có bao phần quyến rũ đàn ông, để nàng ra ngoài thì đảm bảo có biết bao nhiêu ánh mắt lang sói bắn dính vào người phụ nữ của hắn, làm sao hắn chịu nổi! Nàng là của hắn, vẻ đẹp của nàng chỉ Uchiha Sasuke hắn mới được nhìn! Người khác, Cút!!! Hơn nữa, hắn cũng lo cho vết thương của nàng nếu cử động nhiều sẽ rất đau, càng hạn chế làm việc thì càng tốt, tốt nhất là đừng có làm gì hết!!!

Tuy nhiên, tâm ý của hắn Sakura làm sao hiểu nổi. Loại đầu cứng hơn bê tông như nàng làm gì có chuyện dễ dàng chấp nhận ngồi yên một chỗ.

- Anh có tin tôi kiện anh vì vi phạm pháp luật, quyền lao động của công dân không? - nàng trợn mắt hăm doạ, đổi lại cái nhếch mép giễu cợt của Sasuke.

- Sakura, em không nhớ rằng tôi là ông chủ của em sao? Chừng nào tôi còn ở đây thì lời của tôi là pháp luật, và em phải tuân theo!

- Anh..... Anh..... - Sakura tức đến run người, không thể nói lại được câu gì vì quả thực nàng chỉ là nhân viên quèn, còn cái tên khốn nạn kia là boss tối cao đấy! Thấy rõ sự chênh lệch một trời một vực chưa?

Nàng nghiến răng kèn kẹt, tưởng tượng hắn bị nghiền nát dưới kẽ răng nàng, như thì quá tốt. Khuôn mặt hầm hầm hết đen kịt rồi đến đỏ bùng lên như lửa cháy!

- Tôi làm sao? - với phản ứng của nàng, khoé môi Sasuke càng giương cao, cười quyến rũ mà trong mắt Sakura nó không khác gì đang đá đểu, khiêu khích nàng.

- Anh đừng tưởng anh đẹp trai, quyền cao là anh ngon nhé! Tôi cứ đi đấy, làm gì được nhau!

Sắc mặt Sasuke vừa tốt lên một chút lại vì lời của nàng mà sầm xuống. Cả người gắn tản mát ra khí lạnh âm độ, con ngươi đầy sát khí nhìn nàng làm Sakura có "hơi" lạnh gáy,

- Em thử đi thêm một bước ra cửa xem! - giọng nói âm trầm vang lên, ánh mắt nhìn càng thêm nguy hiểm.

Sakura đang khí thế bừng bừng dựng cờ khởi nghĩa, không sợ, thực ra là có hơi, cao giọng nói:

- Xời! Đi thì đi! Không phải thách! - nàng không những đi thêm vài bước mà còn quay đầu lại hất mặt khiêu khích nhìn hắn.

"Cạch" Sasuke ưu nhã kéo ghế đứng lên, trên gương mặt điển trai là một nụ cười, nhìn qua thì có vẻ rất bình thường nhưng chỉ có Naruto mới biết khi Sasuke có những hành động như vậy thì tức là hắn đang cực kì phẫn nộ. Nếu Naruto ở đây thì đảm bảo tè ra quần rồi té xỉu từ đời nào rồi.....Hắn từ từ, thong thả, chậm rãi tiến tới gần Sakura, trên mặt vẫn duy trì nụ cười đẹp như của.... Thần Chết!

'Đm, chạy cmn nó đi! Mày còn đứng đờ ra đấy nữa thì mai đảm bảo "Gia đình thương tiếc báo tin" đấy!!!' Inner xuất hiện hét ầm ĩ lên, sắc mặt nghiêm trọng, căng thẳng.

Sakura cũng cảm nhận được mùi sát khi đậm đặc nồng độ 100% lan toả khắp phòng, kèm theo nhiệt độ đo được trên nhiệt kế cứ giảm không phanh, liền co giò mà chạy ra cửa.

Có điều, tốc độ của nàng vẫn chưa là gì so với của Sasuke. Nàng vừa chạy được ba bước đã và ngay vào lồng ngực rắn như sắt, con mắt lạnh lẽo chiếu xuống làm Sakura vừa lạnh vừa sợ như gặp ma. Không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, nàng xoay ra hướng sofa gần đấy mà chạy.

Mà..... hình như cũng bằng thừa. Mỗi khi Sakura ngẩng đầu lên liền bắt gặp ngay nét mặt lãnh huyết của hắn, tạo cho Sakura không ít lần cảm giác như đứng cạnh một tảng băng. Mà hắn đi kiểu gì mà nhanh thế, lại chẳng có chút tiếng động nào ca, y như..... ma.....

'Con khùng, giờ này mà mày còn nghĩ đến mấy cái đấy à? Hắn ở đằng sau kìa, chạy mau!!!!' Inner hét ầm lên.

Sakura vội vã lao tới cánh cửa ở ngay trước mặt.

Nào ngờ, Sakura lại vấp phải thảm, chúi đầu ngã về trước, chuẩn bị đập một phát vào cửa.

Lại trùng hợp hơn nữa, đúng lúc này, cánh cửa mở ra, Naruto vừa vặn bước vào và....

"Rầm!!!"

Sakura ngã đè lên người Naruto.

- Trời ơi! Anh không sao chứ? - Nàng cuống quýt chống tay ngồi dậy từ trên người Naruto, lo lắng hỏi han.

- Không sao.....

Naruto trong một phút đầu chập mạch đã vô tình đặt tay lên eo Sakura ngay TRƯỚC MẶT Sasuke.

Sakura lại không để tâm nhiều đến vậy, đứng khỏi người Naruto, tốt bụng "Nắm tay" kéo cậu ta dậy. Hai hành động vô tình này coi như đã xác định tử hình cho hai người rồi.

- Bỏ tay ra! - giọng hắn lúc này có thể sánh với nhiệt độ thấp nhất từ trước đến giờ tìm được ở Nam cực.

Nhiệt độ căn phòng thấp đến nỗi nhiệt kế không đo được vỡ tung ra. Sát khí kinh khủng đến nỗi làm hai người kia cứ run bần bật.

Sakura nhìn hắn như nhìn ma, vội vã trốn ra sau lưng Naruto hé mắt nhìn trước. Naruto thì mặt hết xanh lét rồi đến trắng bệch, sợ đến suýt tè ra quần.

Oan uổng cho cậu ta quá! Cậu ta chỉ định vào gọi Sasuke đi họp thôi mà, ai biết đâu lại đụng phải Sakura! Giờ thì ngon rồi, chọc phải thằng máu lạnh này mai xác định đi gặp Tenten rồi..... Thằng Shikamaru khốn nạn, biết thế độc ác tí đừng giúp nó vào gọi hắn! Làm phước phải hoạ!

- Naruto, giúp tôi..... - Sakura nói nhỏ bên tai Naruto, cầu cứu cậu ta. Khốn nạn thế nào mà cũng bị hắn nghe thấy.

- Em nghĩ cậu ta giúp được em không? - hắn lạnh lẽo nói, sắc bén nhìn Naruto như thách thức cậu ta: "Cậu dám!"

- T..... Tôi n.... nào dám can thiệp vào ch..... chuyện của cậu..... - cậu lắp bắp nói, mồ hôi lạnh tuôn đầy trán.

Nói xong, cậu quay ra nhìn Sakura, bất đắc dĩ nói:

- Sakura, em rất tốt nhưng tôi rất tiếc! Chúc em sống đến ngày mai! - Rồi đẩy nhẹ nàng về phía Sasuke, còn mình thì chạy mất dép ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Sakura bất ngờ bị đẩy, loạng choạng sắp ngã đi về phía trước rồi ngã vào vòng tay hắn. Sakura biết bây giờ phản kháng lại hắn là ngu nhất, chi bằng ngoan ngoãn nhận tội, có gì đợi hắn đi rồi tính sau.

Ngước đầu lên, đôi mắt lục bảo long lanh nhìn khuôn mặt lạnh như băng tuyết, mặt vẻ biết lỗi nói:

- Tôi sai rồi, từ sau tôi không như thế nữa.....

- Sai cái gì? - hắn siết chặt vòng tay dưới eo nàng, âm lãnh hỏi.

- Không nghe lời anh..... - nàng ngoan ngoãn nhận tội, cái đầu nhỏ rúc vào trong ngực hắn lấy lòng.

'Đợi tí nữa hắn đi, bà đây trốn ra ngoài đi chơi! Làm gì được nhau!'

Sasuke bị hành động đáng yêu này của nàng làm cho bớt giận, ý định trừng phạt nàng vơi một nửa nhưng lại nghĩ đến hành động của nàng và Naruto ban nãy, lòng không khỏi khó chịu.

- Còn gì nữa?

- Hả? Còn nữa á? - nàng há hốc mồm ngẩng đầu lên nhìn hắn.

- Cho em 5 giây suýt nghĩ, không nghĩ ra thì đừng hòng thoát tội! - hắn nghiêm khắc nói.

'Khổ quá, mình có làm gì sai nữa đâu? Làm sao bây giờ?' Nàng đúng là khóc không ra nước mắt mất, gặp phải cái tên biến thái này đúng là ác mộng.

- Hết giờ! - nói xong, hắn bế ngang Sakura lên đi vào phòng ngủ, đặt xuống giường.

Mặt nàng trong phút chốc xanh lè ra. Bỏ mẹ, không phải là hắn tức quá rồi đem nàng ra "ăn" luôn đấy chứ?

Để trả lời cho câu hỏi của Sakura, một âm thanh xé áo thanh thuý vang lên:

"Roẹt"

77. Chương 74: Bye Bye First Kiss

"Roẹt"

- Aaa..... Tránh ra.....

Sakura khiếp đảm hét lên, hai tay phản xạ nhanh hơn não che trước ngực, nhích người lui xa khỏi hắn, sát vào thành giường, không màng tới vết thương ở lưng.

Nhìn thấy lưng nàng sắp đập vào thành giường, Sasuke khẽ nhíu mày, một vươn tay ra ôm thắt lưng Sakura, kéo nàng sát vào ngực mình. Bàn tay còn lại trượt xuống váy nàng.....

"Roẹt"

Sakura còn chưa kịp định hình lại thì đã cảm thấy phía dưới mát lạnh. Váy của nàng đã bị xé rách, chịu chung số phận với cái áo kia.....

Miêu tả một cách chân thực thì trên người nàng lúc này còn có mỗi bộ bra màu đen và còn đang bị cái thằng xé áo ôm chặt chứ..... Á đù..... Không cần nghĩ nhiều, một người trong sáng như Sakura cũng thừa sức biết chuyện gì sắp xảy ra.....

Chính vì vậy, mặt nàng trắng bệch, trừng mắt nhìn hắn, hai tay kiên cường che chặt trước ngực, cả người không ngừng giãy dụa ra khỏi vòng tay hắn. Trong thâm tâm Sakura bắt đầu hoang mang, lo sợ. Không sợ sao cho được, có ai sắp ngang nhiên bị cưỡng hiếp mà còn bình tĩnh được không? Có mà tâm lý có vấn đề!!!

Không thể, nàng mới 22 tuổi, không thể để cả cuộc đời mất trắng tại tên khùng này được!!!

Giọng Sakura có phần run rẩy nhưng vẫn tràn đầy nộ khí, hét lên:

- Anh cút ra! Đừng động vào tôi!!! Đồ háo sắc biến th..... Ưm.....

Lời còn chưa kịp nói hết thì đôi môi anh đào đã bị khoá chặt lại.

'BÙM!!! Bye bye nụ hôn đầu nha con!!! ' Inner mặt trông dâm dâm nói.

Sakura bất động, trợn tròn mắt, không dám tin nhìn gương mặt điển trai, tuấn mỹ cận kề ngay trước mắt..... Thế này.... là thế nào???

Sasuke tuy khép hờ mắt không nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc nhưng qua tay ôm nàng, hắn vẫn có thể cảm nhận được người nàng cứng đờ lại, run lên từng cơn.

Rất tốt, hắn chỉ cần có vậy.....

Đôi môi bạc càng được nước tiến tới, hung hăng gặm mút, tham lam chiếm lấy hết vị ngọt trong miệng nàng, hút sạch từng ngụm không khí quý báu.....

Sakura bị hôn đến nghẹt thở, đầu óc choáng váng, mê muội, lý trí gần như đã bị nụ hôn đầu này xua đuổi không còn một mống. Trái tim nàng ngày càng đập những nhịp nhanh, mạnh như sắp bắn văng ra ngoài đến nơi rồi. Một người đến giờ mới mất first kiss như Sakura đương nhiên không thể chống trọi được với nụ

hôn mạnh như vũ bão, lại ngọt ngào như đường của Sasuke. Mà, nàng cũng có cảm giác muốn đón nhận nó.....

Hài lòng với biểu hiện của Sakura, hắn khẽ dời khỏi đôi môi anh đào, lướt nhẹ môi trên làn da trắng mịn của nàng, trượt xuống cần cổ trắng nõn nà, lại ra sức hôn lên đó, dùng răng gặm cắn nhè nhẹ, đủ để lại trên đó những vệt đỏ hồng.....

Cả người nàng run lên, nơi cổ bị hắn hôn truyền đến cảm giác tê tê, buồn buồn. Sakura khẽ run run mở miệng, phát ra những thanh âm ngâm nga, quyến rũ mà chính nàng cũng không dám tin là mình lại "nói" như vậy.- Ưm..... Nhột..... quá..... Nhẹ..... - hai tay Sakura từ lúc nào đã vòng lên ôm lấy cổ hắn.....

"Chết tiệt!!!" Sasuke nhịn không được, nhỏ giọng chửi thề một tiếng. Nàng không biết rằng thanh âm của nàng lúc này có bao nhiêu phần quyến rũ, làm hắn chết mê chết mệt không? Dục vọng thoáng chốc đã hiện rõ trong mắt hắn....

Mới đầu, hắn chỉ định xé hết váy sao của nàng, cấm không cho nàng ra ngoài, tiện doạ nàng một chút vì cãi lời hắn thôi! Kết quả ai ngờ hắn lại nổi ham muốn với nàng. Mà muốn cũng không làm được, đúng là tự mình làm khổ mình! Quá ngu rồi!

"Reengggggg..... Reengggggg....."

Trong căn phòng yên tĩnh, không khí mờ ám đã hoàn toàn bị tiếng chuông điện thoại bàn phá vỡ. Đầu óc Sakura vốn đang trên mây trên gió cũng bị tiếng chuông kéo xuống mặt đất. Nàng giật mình nhìn tình cảnh thân mật của bọn họ bây giờ, vội vàng đẩy hắn ra, kéo chăn che người lại, lui ra mép giường đằng sau.

Phũ phàng bị đẩy ra, Sasuke có hơi tiếc nuối thở dài, tự an ủi mình rằng thế này cũng tốt. Hắn không muốn vì dục vọng nhất thời mà làm nàng bị tổn thương, cũng không muốn phá đi mối quan hệ giữa bọn họ hắn đang vất vả dựng nên.

Sasuke ngồi thẳng dậy, vươn tay lấy điện thoại, kéo trả lời nghe máy.

Ôm khư khư chăn trên người, Sakura cúi gằm mặt xuống, gần như chúi mũi vào trong chăn. Không có gương ở đây nhưng nàng cá là mặt mình đỏ không khác gì trét sơn đỏ lên mặt cả rồi. Hồi tưởng lại việc ban nãy, mặt nàng càng thêm nóng bừng, lòng càng rối rít trách móc bản thân.

Trời ơi là trời!!! Sao nàng có thể làm ra cái loại chuyện đó chứ???? Không phản kháng được thì không nói làm gì, nhưng cũng không thể cứ dễ dàng mà tiếp nhận như vậy được!!! Lại còn cái gì mà ngâm nga cái khỉ gió gì đó, còn ôm hắn nữa mới kinh! Sakura, nền giáo dục 22 năm của mày để làm cái F*ck gì???

'Thôi đi má, cứ thừa nhận là mày thích nụ hôn quá đi rồi, còn này đặt cái gì nữa!' Inner bĩu môi khinh thường nói.

'Ai nói tao thích? Tao ghét hắn đến chết đi được, mày nghĩ tao lại thích hắn hôn tao chắc?' Sakura lửa giận bùng bùng quát.

'Mày không nói nhưng biểu hiện của mày chẳng rõ quá còn gì! Còn ôm cổ cơ đấy..... "Ưm..... Nhột..... quá..... Nhẹ....."' Để tăng tính chân thực, Sakura còn uốn éo giọng nhái theo y trang giọng Sakura ban nãy.

'Mày ngậm mõm lại ngay! Đấy..... chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của cơ thể thôi! Không có cái gì gọi là tình cảm giữa nó cả!' Sakura có chút ngập ngừng cãi lại, không hề nhận ra sơ hở trong lời nói bừa của mình.

'Ú ù

Chưa đánh đã khai rồi cơ đấy

Tao nhớ là có nói gì về tình cảm này nọ đâu, làm gì mà hoảng thế

' Inner dài giọng châm chọc, mặt rõ là gian.

'Tao.....' Sakura cứng họng, không biết nói gì thêm nữa. Ừ nhỉ, sao nàng tự nhiên lại nhắc đến tình cảm gì ở đây? Liên quan???

'Này.....' Inner xoa xoa cằm, nheo mắt nghi hoặc phán 'Tao tự nhiên có cảm giác là mày cảm nắng hắn rồi thì phải?'

'Thần kinh!' Nàng chửi một cái, chối phắt đi 'Không đời nào! Làm gì có cái chuyện tao đi thích một thằng đã từng hành hạ mình thừa sống thiếu chết! Có mà..... bệnh hoạn.....' Nàng khẽ cười gượng gạo, cứng mồm nói vậy chứ thực ra trái tim mới ổn định nay lại đập thình thịch liên hồi.Đùa à, nàng đang nói chuyện với ai chứ? Inner, phiên dịch ra là nội tâm đó! Nàng đang nói chuyện với nội tâm của mình, có gì nàng cảm nhận được mà nó không thể không? Thậm chí là nếu không muốn nói là nó còn cảm nhận rõ hơn những gì nàng có thể làm.

Vậy nên những biểu hiện như tim đập nhanh, mặt đỏ, nụ cười bối rối Inner đương nhiên thấy được. Nhưng nó không vội vạch trần, chỉ nhếch mép cười khẽ, nói một câu:

'Có thật là vậy không?' Rồi biến mất.

Có thật là vậy không?

Có thật là vậy không?

Câu hỏi của Inner văng vẳng trong đầu nàng. Nói thật, Sakura cũng không biết thế nào nữa. Chỉ là vào ngày đầu tiên gặp hắn, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác quen thuộc mờ nhạt. Mới đầu Sakura cũng chỉ nghĩ là bọn họ chắc trước đấy gặp qua loa ở đâu thôi, không quan trọng. Nhưng cứ dần dần, cảm giác đó ngày càng rõ ràng thêm, không phải chỉ là hai người từng gặp thoáng qua mà tựa như bọn họ đã từng rất..... gần gũi, thân thiết.....

Vô lý, nàng nhớ, không, nàng đảm bảo rằng mình chưa từng gặp hắn bao giờ. Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, gặp rồi sao có thể quên. Chỉ là..... có cảm giác mình từng quen hắn thôi.....

Ôi trời, còn cả cảm giác mà nụ hôn của hắn đem lại cho nàng nữa, càng ngày càng phức tạp. Tuy nhiên, Sakura không thể phủ nhận rằng nàng cũng có phần..... thích nó.....

Nghĩ vậy, ngón tay Sakura khẽ chạm nhẹ lên đôi môi đỏ hồng của mình, nơi vẫn còn lưu lại hương vị của hắn. Bất giác, nàng hơi ngẩng đầu, đưa mắt nhìn chăm chú bóng lưng vững chãi của hắn đối diện mình, lòng liền thêm bối rối.....

Một suy nghĩ táo bạo hiện lên trong đầu Sakura.

'Có khi nào hắn..... thích mình?'

No no no!!! Không thể! Không thể!

Nàng lắc đầu quầy quậy xoá bỏ ý nghĩ này. Đến khi nào nàng mới có thể học cách nghĩ thực tế một chút đây, ảo tưởng nặng quá rồi.....

Hắn không yêu nàng..... sẽ không bao giờ yêu nàng.....

Sasuke nghe điện thoại xong, vừa quay ra đã bắt gặp Sakura đang ngồi bó gối, cằm tựa lên lớp chăn trắng phủ trên đầu gối, gò má ửng hồng, đôi mắt lục bảo trong vắt thẫn thờ nhìn về phía trước, trầm tư nghĩ ngợi.

Hắn khẽ lại gần, ngồi xuống cạnh Sakura, một tay ôm dưới eo nàng, môi ghé sát vào tai nàng, thanh âm tà mị.

- Tôi đi có việc một chút, em ở yên trong này, iPad và điều khiển TV ở trong ngăn kéo đầu giường. Cẩn thận đụng tới vết thương. Ngoan..... - rồi đặt một nụ hôn thật sâu lên vành tai nàng.

Đến khi Sakura từ ngu ngơ tỉnh lại thì Sasuke đã đi ra ngoài rồi. Nàng lần thứ N trong ngày lại xấu hổ, hết mặt rồi đến tai kìm không được nóng rực lên, đến nỗi nàng phải vào phòng tắm tạt nước lạnh lên mặt cho nguội đi.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn bản thân mình trong gương, Sakura mới chợt phát hiện những dấu hôn đỏ ửng nổi bật trên cổ mình. Bây giờ nàng mới hiểu, thì ra hắn cố tình hôn ở chỗ dễ nhìn nhưng không dễ che như vậy để nàng không thể ra ngoài với bộ dạng này được, lại còn đề phòng hơn xé luôn cả váy nàng nữa.....Rồi!

Hắn không cho nàng làm việc! OK! Chơi thì chơi, đằng nào được chơi vẫn sướng hơn là đi làm, đỡ phải nhìn giấy tờ gì cho nhức đầu nhức óc!

Nghĩ vậy, nàng liền đi ra ngoài, lấy Ipad trong ngăn kéo, bật lên.

- Úi zời, pin 100%, wifi ba vạch căng đét luôn, lại còn là riêng nữa. Chẳng phải lo bị lác như ở nhà ăn nữa!!!

Nàng có nguyên một chiều để chơi, cày cái gì đây nhỉ???

Đến lúc Sasuke quay trở lại tầng 200 đã là gần 6 giờ. Suốt cả lúc họp lẫn làm việc, hắn không ngừng lo lắng, nhớ đến người con gái kia.

Không biết nhốt nàng ở trong phòng như vậy, nàng có giận hắn không nữa? Hắn biết nàng vốn yêu thích tự do, không thích bị gò bó, ép buộc nên hắn đâm ra lo nàng giận dỗi rồi lại náo loạn ầm ĩ với hắn thì khổ.....

Nhưng mà có vẻ Sasuke đã lo lắng thừa thãi rồi bởi vì chỉ vừa bước qua cửa, hắn đã nghe thấy tiếng cười sằng sặc, vui vẻ, sảng khoái vọng ra từ trong phòng nghỉ rồi.

Sasuke sinh nghi, đi nhanh lại gần phòng nghỉ. Cửa vừa mở ra, hắn đã thấy Sakura đang ôm bụng cười như con trốn trại, mặt giàn dụa nước mắt, mồm ngoạc ra hết cỡ.....

Nhìn theo hướng Sakura vừa chỉ vừa cười, hắn nhíu mày không hiểu trên TV đang chiếu cái chương trình khỉ gió gì mà nàng có thể cười đến sắp sái cả quai hàm ra rồi?

Sakura đang bận vừa khóc vừa cười, không để ý đến có người đang đứng ở cửa mà nhìn nàng với ánh mắt kì quái, cũng như không để ý đến hắn đang tiến lại gần mình.

Cũng không có gì là, cái nàng đang xem là Running Man. Mà một khi Sakura đã xem Running Man là cười đến trời đất sắp sập xuống cũng không biết. Nhất là khi đang xem tập thần giai cách cảm mà nàng thích, bất ngờ bị hắn ôm eo mà cũng không hề hay biết.

Không những vậy, Sakura không biết gì, còn thản nhiên ôm hắn như gối ôm, rúc đầu vào trong ngực hắn cười như điên.

Ôm trọn nàng trong tay, Sasuke có hơi khó chịu vì không được để ý tới. Cá là bây giờ hắn có làm gì mờ ám đi chăng nữa nàng cũng hay biết đâu. Mà chẳng hiểu mấy cái vớ vẩn này có gì hay, hắn xem mà chẳng hiểu một chữ gì cả, toàn bọn tăng động đi đi lại lại chơi mấy cái trò rảnh nợ với nhau.....

Mặc dù bực bội, khó chịu trong lòng những Sasuke vẫn kiên nhẫn ôm nàng, không hề vì nóng nảy mà phá vỡ niềm vui của Sakura. Chỉ cần nàng vui là được rồi.....

Đến khi hết tập, hắn liền lấy IPad, ngắt kết nối với TV, đồng thời tắt máy, nàng khỏi xem nữa.

Ngang nhiên TV bị ngắt, IPad bị cướp, Sakura ngưng cười, không cần biết Sasuke xuất hiện bên cạnh từ lúc nào, trừng mắt nhảy bổ vào hắn cướp lại máy.

- Đưa đây! Trả lại máy cho tôi!!!

Sasuke một tay ôm chặt thắt lưng nàng, trấn xuống, một tay giơ Ipad lên cao, cười châm chọc:

- Trả lại cho em? Theo như tôi biết thì cái máy này là của tôi cơ mà?

- Không biết đâu! Trả đây! - Sakura đâu thèm quan tâm nó là của ai, chỉ hung hăng rướn người với tay lên lấy cái Ipad.Hừ! Không phải của nàng thì sao? Cái gì không phải của mình thì cướp lại sẽ là của mình!!!

- Để xem em làm cách nào lấy được! - hắn nở nụ cười thách thức làm Sakura càng nghe càng sôi máu.

Bất chấp tất cả, nàng giãy đành đạch như con cá mắc cạn, hai tay vươn hết cỡ lên cao, cả người nghiêng về phía người hắn.

Nhưng mà Sakura có cố gắng tới đâu thì khoảng cách giữa bàn tay nàng với cái IPad nó vẫn còn xa xôi lắm.....

Cuối cùng, do rướn quá mức, mà Sasuke cũng không kịp đề phòng, liền bị nàng đẩy ngã lộn ra sau, "bịch" một phát xuống sàn, tấm chăn che người Sakura tuột xuống.....

Tình trạng hiện giờ đang là nữ đè nam, nữ trên nam dưới, nữ mặc mỗi bra, còn nam thì mặc nguyên vẹn âu phục. Sao mà nhìn thế nào cũng giống như là Sakura nàng cưỡng bức hắn!???

Có vẻ như không khí mát lạnh phủ lên thân thể gần như nude của Sakura đã làm nàng tỉnh táo lại không ít.

- A.... - Sakura giật mình kêu lên một tiếng, hai tay nhanh di chuyển che chắn trước ngực, ngồi bật dậy khỏi người hắn.

'Không phải lại thế nữa chứ?' Hắn thầm than thở. Cứ tiếp tục đối diện nàng kiểu này thì còn phải tắm nước lạnh đến bao giờ nữa? Hắn cười khổ, chống tay ngồi dậy.

Đầu óc Sakura lúc này còn đâu cho chỗ Ipad hay là Running Man nữa chứ? Tại sao ông trời dạo này thích chơi khăm nàng thế???

Trời: Thích thì chơi, ý kiến gì không con?

Muốn chơi khăm thì chơi, sao không đổi cách khác cho nó đỡ..... biến thái đi?

Trời: Không thích đấy! Ờ! Làm gì được nhau???

=.='

- Khụ khụ..... Mặc thử cái này vào xem..... - Sasuke quay mặt đi chỗ khác, lúng túng ho khan, tay đưa cho nàng cái túi rồi tự giác đi ra ngoài.

Hắn không được nhìn nữa, có được ăn đâu, nhìn làm gì.....

Đến khổ.....

Đến tối muộn, sau khi đã đưa Sakura đi ăn tối no nê xong, Sasuke lái xe đưa nàng đến khu chung cư cho nhân viên.

Hắn dẫn nàng đến tầng cao nhất, đến trước một cánh cửa thì dừng lại.

Sasuke đưa cho nàng một chiếc chìa khoá, cười đầy ẩn ý nói:

- Em tự vào xem đi.

Sakura nhìn hắn có chút bất mãn. Đã dẫn người ta đến đây rồi sao không mở nốt cái cửa đi! Đúng là nhỏ mọn mà.....

Tuy vậy, nàng vẫn nhận chiếc chìa khoá từ tay hắn, bước lên mở khoá.

"Cạch!"

Tiếng chốt bật ra, nàng vặn tay nắm, đẩy cửa ra.....

- WAAAA.....

Đôi mắt lục bảo sáng long lanh, lấp lánh nhìn căn phòng rộng thênh thang, xa xỉ trước mắt.

Sàn được lát gỗ, còn gỗ gì thì nàng chịu, có sọc dọc màu đen xen lẫn với sọc dọc màu vàng và nâu. Nhìn vừa đẳng cấp, đi lại sướng chân. Giữa phòng khách là chiếc ghế sofa to, mềm mại, đệm màu nhung đỏ, viền vàng, trên có ba cái gối ôm vuông ôm rất sướng. Thành ghế được chạm khắc những hình vẽ tinh xảo, đường nét uống lượn. Bàn cẩm thạch hình chữ nhật có hoa văn giống với sofa, hai bên bàn là hai ghế đơn rời. Nhìn qua là biết đây là một bộ. Trên tường treo TV màn hình tinh thể lỏng 70 inch đời mới nhất, dưới là tủ đĩa, bộ đầu đài, loa đâu ra đấy. Gà mờ như Sakura nhìn qua cũng biết cả căn phòng này chắc chắn là đồ hàng hiệu, giá cũng phải cả một gia tài.Nàng đoán cũng không sai lắm! Cái ghế sofa mà nàng đang nhảy tưng tửng lên có giá trị không dưới 100.000 USD. Còn cái sàn gỗ mà nàng không ngừng chà đạp nãy giờ được cho là loại sàn gỗ đắt nhất thế giới với trị giá 150 USD/m2, mà căn hộ nàng ở thì cũng phải mấy trăm m2. Còn chưa kể cái đèn chùm pha lê to hoành tá tràng kia tính ra phải nạm hàng trăm viên kim cương trên đó,

thiết kế và thi hành dưới sự giám sát, tính toán tỉ mỉ của gần trăm nhà thiết kế với kỹ sư chế tác giỏi nhất. Nói chung, chỉ riêng cái phòng khách thôi Sakura làm cả đời cũng chưa mua được. Thế mà ai đó không hề biết trân trọng chút nào!

Chơi chán chê ở phòng khách, nàng tung tăng tìm đường chạy đến phòng tắm.

Cả một căn phòng màu trắng tao nhã, bốn mặt đều được lắp gương. Sàn lát đá cẩm thạch trắng tinh khôi. Căn phòng này trang bị đầy đủ đến thừa thãi đồ dùng. Có bình nước nóng tráng kim cương nhân tạo (Kangaroo), hệ thống đèn sưởi, phòng tắm hơi, bồn tắm sứ vuông, phòng tắm vòi hoa sen, dãy tủ đồ dùng gồm đủ cả đống sữa tắm, dầu gội, dầu dưỡng, kem dưỡng, băng y tế này nọ đủ kiểu, tất nhiên đều là đồ hãng nổi tiếng thế giới. Ngoài ra còn có cả loa gắn trên tường để nghe nhạc khi tắm nữa! Quá xịn!

Mang theo nụ cười tươi roi rói, Sakura chạy tới phòng ngủ, bất giác nụ cười có phần cứng lại, nét mặt thâm trầm suy tư.

Khoan đã nào, nếu nàng không nhầm thì căn phòng này là nơi sáng nay nàng dậy thì phải?

'Hừm..... Thôi kệ xác nó! Nghĩ làm gì cho mệt đầu!'

Nghĩ vậy, Sakura chạy mấy vòng sờ soạn lung tung đồ này đồ nọ, bàn trang điểm mạ vàng, hoa văn anh đào.

'Uầy! Có cả giường cạnh cửa sổ giống trong Sofia The First nữa này!!!'

'Còn cả mô hình toà lâu đài băng của Elsa trong Frozen này! Ớ hớ hớ!'

'Nhìn cái bàn làm việc giống cái bàn của Tổng thống Mỹ trong phim Kho báu Quốc gia phần 2'

'Trời ơi, mình còn có nguyên một phòng thay đồ riêng nữa, hệt như trong "Princess Diary 2" nha! Í hí hí!!!'

'Má ơi, một giá sách khổng lồ với đủ các tiểu thuyết ngôn tình của Diệp Lạc Vô Tâm, Đinh Mặc, Ân Tầm,.... xếp ngay ngắm theo từng tác giả, thứ tự Alphabet. Vãi cả..... Còn có cả bộ truyện tranh Doraemon từ ngắn đến dài, từ thêm đến chính. Ngoài ra còn cát bộ Nữ Hoàng Ai Cập, Conan, MAR,..... Á há há! Trúng số rồi!'

.....

Sakura hết nhảy khắp phòng lại leo lên giường nhảy phình phịch trên đệm.

'Hắc hắc! Kiếm đâu ra cái giường thiết kế giống quý tộc Châu Âu thế này!!!'

Do mải vừa nhảy vừa cười một cách tự kỉ không khác gì con tâm thần, Sakura đập một phát vào thanh gỗ trên trần giường.

Nàng ôm đầu ngồi "phịch" xuống, mặt tê tái vì đau, mắt rơm rớm nước.....

Thấy vậy, Sasuke nãy giờ im lặng liền lo lắng chạy lại, một tay ôm Sakura vào lòng, một tay xoa xoa đầu nàng, hỏi khẽ:

- Đau lắm không?

Cảm nhận được bàn tay to có phần vụng về xoa nhẹ trên đầu mình, Sakura hơi đỏ mặt, cục u sắp nổi lên trên đầu như bị zai đẹp trấn áp mà lặn hẳn xuống, quên cả nổi lên.Ngắm gương mặt bắt đầu ửng đỏ của người trong ngực, Sasuke cười khẽ. Mới ban nãy còn sung sướng, tăng động chạy khắp các phòng cười như điên, rất tự nhiên nghịch ngợm, phá phách mỗi thứ một chút, thậm chí quên luôn cả người luôn luôn đi sau nàng là hắn cơ mà! Sao hắn vừa mới xoa đầu ôm nhẹ một cái đã đỏ mặt hả?

Sasuke nãy giờ chỉ im hơi lặng tiếng đi theo sau Sakura, đứng im một chỗ quan sát gương mặt hạnh phúc, nghịch ngợm, đáng yêu của nàng. Thực ra căn hộ này đã tốn rất nhiều tâm huyết lẫn công sức của hắn. Sasuke tự tay thiết kế căn hộ này, đích thân đi chọn từng đồ nội thất một, chiếu theo sở thích của Sakura. Việc này tốn thời gian của hắn đến 1 tháng, vừa bù đầu vào công việc ở tập đoàn, lại đi giám sát, chọn đồ cho căn hộ này. Hắn làm tất cả chỉ để mong đổi lấy được nụ cười của nàng, thế là đủ rồi.....

- Em thích căn hộ này chứ? - Sasuke cười khẽ hỏi.

Vừa nhắc tới căn hộ này, bao nhiêu vui thích, phấn khởi khi nãy lại bùng lên dữ dội. Sakura chui ra khỏi ngực hắn, khua tay múa chân loạn xạ trước mặt hắn kể kể các kiểu, nụ cười rạng rỡ toát ra vẻ hồn nhiên, ngây thơ như một đứa trẻ, vui thích khi có một món đồ chơi mới.

Cảm xúc dữ dội, Sakura liền nhảy chồm lên, bất ngờ vươn cánh tay nhỏ bé ôm chầm lấy cổ hắn, vui vẻ nói:

- Tôi rất thích! Cảm ơn anh!!!

Cả người Sasuke hơi cứng lại, nét mặt bất ngờ vì lần đầu tiên, Sakura..... chủ động ôm hắn.

Hình như Sakura cũng nhận ra hành động của mình hơi quá phận giữa một người cấp dưới với cấp trên. Nàng lúng túng buông lỏng tay, lui lại ra sau, mặt hết hồng rồi lại đỏ.....

'Chết thật! Hy vọng hắn không vì hành động quá lố này mà đuổi việc mình! Thế thì tiếc nhất căn phòng này nha.....' Sakura lo thầm.

'Mày chỉ nghĩ được thế thôi à?' =_=

'Thì? Tao có quyền được thích chứ!' Nàng hất mặt lên nói.

'..... Coi như tao không quen mày.....'

'....'

Thế nhưng, khi Sakura đã muốn buông hắn ra, Sasuke bất ngờ ôm chặt lấy nàng, tựa như muốn hoà nàng nhập vào mình.

Hắn tham lam hít thở hương hoa anh đào thơm nhè nhẹ trên cổ nàng, khẽ thì thầm.

- Chỉ cần em thích là được rồi.....

Sakura cũng nghe được lời hắn nói, trái tim không khỏi rung động mạnh mẽ. Đừng nói là hắn chuẩn bị hết thảy những thứ này đều là vì nàng nhé? Nếu như thế thì..... hắn..... có cảm giác gì với nàng chăng.....???

Khi mà Sakura còn đang bối rối không thôi, có làn hơi nóng phả vào tai nàng, một thanh âm tà mị vang bên tai Sakura:

- Có phải hay không em nên làm gì đó để bày tỏ lời cảm ơn?

- Hả? - Sakura giật mình, nghiêng đầu nhìn hắn, ngây ngô hỏi lại - Anh muốn tôi bày tỏ kiểu gì?

Sasuke không nói gì, làn môi bạc không ngừng lướt lên làn da nhạy cảm vùng cổ của nàng, làm Sakura lần thứ N+1 rùng mình, run người.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu khỏi hõm vai Sakura, gương mặt 10 phần hại nước hại dân kề sát khuôn mặt đỏ hồng của nàng.

- Hôn tôi!

- Ớ..... Tôi..... - Sakura ngập ngừng, đôi mắt đảo loạn khắp phòng, tìm cách né tránh, thoái thác.

Hắn làm sao vậy, tự nhiên bảo nàng hôn hắn? Không được, nụ hôn đầu đã mất rồi, không thể mất luôn cả Second Kiss được!!!

- Không được! - nàng cố tỏ ra nghiêm túc nói, quyết liệt phản kháng.

- Tại sao? - hắn nhíu mày không hài lòng, ghé sát mặt thêm một gần. Sao tự nhiên nàng lại tỏ ra nghiêm túc như vậy?

Nhưng mà kể cả Sakura có nói kiểu gì đi chăng nữa, hắn vẫn cứ mặt dày làm mấy cái trò thân mật này với nàng. Phải tìm cách gì để hắn tắt luôn hy vọng với nàng đây?

Bất chợt, một bóng đèn sáng hiện ra! Có cách!

Sakura diễn càng thêm sâu, bộ dáng ngượng ngùng, e thẹn như đúng rồi, ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Vì..... tôi đã có người trong lòng rồi.....

78. Chương 75: Tận Dụng Thời Cơ Lấy Lòng Người Đẹp

- Vì..... tôi đã có người trong lòng rồi.....

Sakura "thật lòng" nói, khuôn mặt ửng hồng lên vì "e thẹn". Vì để đề phòng Sasuke đọc được gì giả dối từ mắt mình, Sakura cúi gằm mặt xuống, đối diện với vòm ngực rộng của Sasuke, trong lòng có chút thấp thỏm, lo lắng không biết hắn có đột nhiên nổi khùng lên mà giết nàng không nữa? Từ góc độ này, Sakura không thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt Sasuke nên không thể đoán được gì.

Cũng chính là vì hành động này, nàng đã bỏ lỡ những biến động cảm xúc ngàn năm có một của Sasuke. Nét mặt hắn lạnh lẽo hơn cả băng Bắc Cực, đằng đằng sát khí. Ánh mắt hắn lúc này không chỉ bừng lên lửa giận mà còn cả ghen, và ghen chiếm là chủ yếu. Nhưng sâu trong đó còn che giấu tia đau đớn, toan tính, âm độc, tàn nhẫn.....

Đột nhiên, Sakura cảm thấy bàn tay hắn dưới eo nàng đang siết chặt lại. Eo vừa là nơi nhạy cảm, vừa là nơi tập trung nhiều máu buồn nhất của nàng. Vì vậy, cảm giác của Sakura lúc này đúng là đau "buồn". Đau vì bị hắn hung hăng bóp, buồn là buồn cười như bị thọc lét. Tuy nhiên, nàng dám mà mở miệng cười thử một tiếng, dại gì!

Cảm thấy thân thể người trong lòng đang khẽ run lên, Sasuke mới để ý tới bàn tay mình dưới eo nàng, liền buông lỏng bàn tay ra.

- Sakura..... - hắn gọi tên nàng, thanh âm chứa đựng nhiều cảm xúc khó nói.

Bất ngờ bị gọi tên, Sakura có hơi giật mình, toát mồ hôi lạnh. Nàng hoảng hốt, vẫn không ngẩng mặt lên, phân vân không biết có nên đáp lại hay không thì.....

"Phịch!"

Sasuke đẩy nàng ngã xuống giường, bàn tay đệm ở đằng sau tránh cho vết thương bị va đập.

Và trước sự kinh ngạc cùng bất ngờ của Sakura, Sasuke không hề có bất kì hành động thân mật nào khác như mọi lần, hắn chỉ kéo chăn đắp lên người nàng rồi không mặn không nhạt nói:

- Nghỉ sớm đi - rồi rời khỏi căn hộ.

Sakura bất động nằm trên giường, mắt dõi theo hắn đến khi khuất sau cửa phòng.

Hắn cứ thế mà đi sao?

Đầu tiên, nàng cảm thấy..... khó chịu không vì cái gì cả, chỉ chun chút thôi. Rồi sau đó là niềm vui sướng cùng tự hào về bản thân ập đến, kết hợp lại là tự sướng!

'Sao tự nhiên mình bội phục trí thông minh của mình thế nhỉ?'

Nàng chỉ nghĩ đại ra cái lý do nào đấy thôi, không ngờ hắn tin sái cổ, cứ thế mà bỏ đi.

Đi đi, biến mất luôn thì càng tốt!!! Để nàng một mình độc chiếm căn hộ free này, đồng thời thoát khỏi tình cảnh ngày ngày đi làm gặp phải cái mặt khó ưa của hắn! Á há há!!!!

Những ngày làm việc tiếp theo là những ngày yên bình, lặng sóng.

Con ả lần trước hại nàng như bốc hơi khỏi vũ trụ, chết mất xác. Quá tốt!!! Đỡ phải nhức đầu!

Mọi người trong tập đoàn, trừ Ryuna, có vẻ đối với nàng vừa kính vừa sợ! Không sao, thế này làm nàng tự nhiên cảm thấy mình thật ngầu!Quan trọng nhất vẫn là tên ác ma phòng tổng giám đốc kia không hề động tới nàng nữa. Một ngày hai lần gặp lúc đưa đón, giỏi lắm thêm vài lần lúc đưa tài liệu, ngoài ra cả hai không hề gặp nhau hay nói một câu nào không liên quan đến công việc. Sasuke cũng không đưa nàng đi ăn như trước nữa, chỉ nhắn cho nàng số nhà hàng 6 sao lần trước, thích gì cứ gọi giao hàng tận nhà, nói hắn là người thanh toán là được.

Cuộc sống vô tư, tự tại, thoải mái như thế cứ kéo dài cho đến khoảng 1 tuần, vào ngày Chủ Nhật.

Hôm nay là ngày nghỉ, Sakura tắt hết báo thức, ngủ chán chê đến gần 11 giờ trưa mới thèm dậy. Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, Sakura ra phòng khách, lục ra bộ đĩa phim..... Pokemon the movie cho vào bộ đầu đĩa. Còn mình thì ngồi chân gác lên bàn, bên tay phải là điều khiển TV và đầu đĩa, bên trái là một bịch đồ ăn vặt bao gồm bim bim, coca, mentos, khoai tây chiên, kẹo mút chupachup,.....

Và buổi sáng sôi động cứ trôi qua như vậy, trong phòng vang dội âm thanh pikachu phóng điện rè rè kèm theo tiếng xì toé loe của mentos khi cho vào coca....

.....

"King koong....."

Sakura đang tay cầm chai coca 3 lít, tay cầm thanh mentos, đắn đo không biết nên cho một viên, hai viên, hay cả thanh vào đây thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Nàng nhanh chỉnh lại trang phục nhếch nhác, dính đầy coca của mình rồi đi ra mở cửa.....

- Sao lại là anh?

Vừa mới mở cửa, còn chưa thèm chào khách lấy một câu, nàng đã bày ngay ra bộ mặt kinh ngạc không chút vui mừng nói.

Sasuke khẽ nhíu mày không hài lòng với phản ứng tự nhiên này của nàng, gặp hắn nàng không vui một chút nào sao?

- Em đang làm gì? - Hắn trầm giọng hỏi.

Nghĩ tới gì đó, nàng giật mình chột dạ, trong lòng thầm lo thay cho bản thân.

'Bỏ mẹ rồi, mình phá tung cái căn hộ này của hắn, hắn có giết mình không???'

Nghĩ vậy, Sakura liền đáng trống lảng sang chủ đề khác, cười gượng gạo nói:

- Ai za..... Lâu rồi không gặp, ngài Uchiha Đại Tổng vẫn khỏe chứ?

- Chúng ta vừa mới gặp nhau hôm qua - hắn nhàn nhạt nói.

- A ha ha..... Th.... Thế à....

Sasuke nhíu chặt mày nhìn Sakura đang "trăm phương ngàn kế" muốn đuổi hắn đi. Vậy nên, trước khi nàng có cơ hội nói lời đuổi khéo, hắn cứ thế mà đưa tay đẩy cửa đi vào.

- Này! Anh làm gì vậy? - Sakura hoảng hốt, ra sức đẩy cửa đóng lại.

Sasuke đảo mắt nhìn nàng. Hỏi thừa, nàng không nhìn thấy hắn đang đi vào trong sao? Mà với sức của hắn nàng ngăn được sao? Hành động quá vô nghĩa. Chẳng qua hắn không muốn quá tay để nàng bị thương thôi, vết bỏng trên lưng nàng vẫn chưa lành hoàn toàn.

- Tránh ra! - Sasuke kiên nhẫn nói.

- Không được! Anh không thể cứ thế xông vào nhà người khác được! - Sakura lì lợm đứng chặn cửa.- Nhà này đứng tên tôi!

- Nhưng mà tôi đang ở đây, coi như nó là của tôi! - nàng mặt dày trắng trợn cướp nhà hắn, nhưng hắn còn mặt dày hơn.

- Em là của tôi, của em cũng là của tôi.

Inner thì huýt sáo một cái, cái mặt trông gian không tả nổi, giỡn:

'Ghê nha, "của tôi" cơ đấy.....'

Sakura cứng họng, mặt nóng ran lên. Cái tình huống gì thế này, mới sáng sớm tự nhiên có một..... soái ca mặt lạnh đến nói mình là của hắn? Hiện giờ Sakura vẫn chưa biết, bây giờ là 12 giờ trưa rồi.... Nếu là người khác nàng còn thấy vui, đằng này lại là tên này, Sakura cảm thấy thương thay cho bản thân. Nhưng mà.....

'Chết tiệt! Sao hắn cứ cười quyến rũ với mình thế???'

Nhân lúc Sakura còn đang đờ đẫn chết chìm vì nụ cười nhếch mép siêu hot của Sasuke, hắn đã nhanh tay đẩy cửa, lách mình đi vào trong.....

Trước mắt hiện ra cảnh tượng hoang tàn như bãi chiến trường. Coca dính đầy khắp nơi, vỏ bim bim, kẹo mút bay tung toé trên sàn, sofa,..... Thậm chí không hiểu sao trên trần nhà có dính mấy miếng khoai tây, kẹo mút? Trong phòng phảng phất một mùi hương ga của Coca..... Bao nhiêu bức tượng điêu khắc, mô hình đáng giá cả ngàn đô hầu như không còn nguyên vẹn.

- Sa.... Ku.... Ra!!! - Đứng trước "bãi phế thải", Sasuke sa sầm mặt mày, nghiến răng nghiến lợi gầm tên nàng.

Bị "Thần Chết" điểm danh, Sakura mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền bắt gặp ngay ánh mắt như định lột da lóc thịt nàng của hắn. Cả căn phòng vốn ấm áp nay sắp trở thành phòng đông lạnh đến nơi rồi.

Sakura nuốt ực một cái, mặt xanh lét. Nàng run rẩy vươn tay với lấy cái công tắc bật hệ thống sưởi với hy vọng giữ lại hơi ấm sự sống thì ngoài ý muốn bị hắn trừng mắt cho làm tay chân cứng đờ như đá. Sasuke nhìn nàng với ánh mắt hăm doạ với ý nhắc: "Khôn hồn thì lại đây!"

Biết tình hình bây giờ 100% bất lợi cho mình, Sakura biết điều nghe theo, rón rén lại gần hắn. Từ đây đến đó chỉ mất 10 bước chân mà Sakura cố gắng kéo dài ra đến gần 30 bước, trì hoãn thời gian hết sức có thể.

Vừa đến gần Sasuke, Sakura lập tức giơ tay, dõng dạc thề thốt:

- Tôi biết lỗi rồi! Tôi thề tôi hứa tôi đảm bảo sẽ không có lần sau nữa! Anh đừng phạt tôi nha..... - Càng nói, Sakura còn bày ra bộ dạng đáng thương, mắt chơm chớp mồm đớp đớp trông rất chi là vô số tội.

Sasuke dù có lãnh huyết, tàn nhẫn đến đâu cũng gần như chịu thua cái bộ dạng này của Sakura. Lửa giận trong phút chốc đã vơi đi một nửa. Lần nào cũng vậy, sau mỗi lần phá tung cả hoàng cung của hắn hay trốn ra ngoài chơi, chọc cho hắn tức đến hộc máu, nàng chỉ cần hơi làm nũng một chút thì dù hắn có giận tới mức nào cũng không nỡ trách phạt nàng.

Ánh mắt hắn lộ rõ sự bất lực cùng cưng chiều nhìn Sakura, khẽ thở dài.

- Lần sau không được như thế nữa! - hắn cố nghiêm giọng nói nhưng không khó để nghe ra sự bất đắc dĩ trong đó.Sakura lè lưỡi gật đầu lia lịa, cười khốn nạn. Nếu biết hắn dễ dãi như thế này thì lúc sáng nàng dậy sớm thêm một chút chơi cho sướng tay rồi!

Nhìn cái mặt nàng, Sasuke đương nhiên biết nàng đang nghĩ gì, chỉ biết âm thầm hết thở dài rồi lại thở dài.

- Đã ăn trưa chưa? - hắn đưa tay ôn nhu vén tóc mai nàng ra sau tai, giọng ôn hoà hơn ban nãy rất nhiều.

- Chưa! Bây giờ tôi mới đi gọi! - Sakura không để ý tới hành động của hắn, điềm nhiên trả lời.

- Không cần gọi, tôi đưa em đi ăn.

- Không thích, tôi muốn ăn ở nhà cơ! - 'Thần kinh mới đi với anh. Xin lỗi nha nhưng tôi muốn bảo toàn thân thể!!! Bà đây không muốn dính dáng gì tới anh hết!' Nàng thấp giọng lầm bầm, tuy nhiên vẫn lọt vào tai hắn.

Ánh mắt Sasuke lạnh đi mấy phần, ngón tay đang xoa bên má nàng bực mình véo một cái.

- Ai uôi!!! - Sakura kêu lên vì đau, đôi mắt rưng rưng uất ức nhìn hắn.

'Đồ đáng ghét! Chỉ giỏi cậy mạnh ức hiếp người khác!' Những lời này nàng chỉ dám mắng trong lòng, dám mà nói to.

- Em định ăn trong căn phòng thế này? - Sasuke nhướn mày nhìn qua "bãi chiến trường" lần nữa.

Sakura dù không muốn cũng phải trầm trồ thán phục tài phá hoại của mình. Thật là một khả năng thiên bẩm! Rất tốt, phá rất có phong cách!

- Có làm sao đâu! Dọn qua một chút là xong, ăn muộn tí còn hơn - còn hơn đi với tên biến thái như anh.

Hình như dạo này nàng phát hiện bản thân đang có xu hướng tự kỉ nặng thì phải? Hoàn toàn đi ngược lại với phong cách chửi thẳng vào mặt kẻ khác trước đây! Aizzzz..... Tất cả đều tại tên này hại nàng! Chính vì vậy, Sakura không muốn ở gần hắn một lúc nào nữa chứ đừng nói là đi ăn cùng! Mất tự do!

- Thôi đi, tốt nhất em đừng phá thêm nữa! - Sasuke bật cười trêu chọc nàng. Làm như hắn lạ nàng lắm không bằng!

Để chứng minh cho lời nói của mình, Sakura nghiêng đầu né khỏi bàn tay hắn, đi về phía ghế bắt đầu làm linh ta linh tinh cái gì nàng còn chẳng biết. Nàng dùng ánh mắt đắc ý nhìn hắn như nói: "Thấy chưa, tự tôi làm được hết!"

Nhưng mà Sakura còn chưa tự kiêu nhìn Sasuke được bao lâu thì đã nghe thấy hắn lớn tiếng cản:

- Dừng lại!

- Hả? - Sakura khó hiểu, dừng các động tác lại ngơ ngác nhìn hắn đang lao lại gần.

Đáng tiếc, nàng dừng động tác quá muộn.....

"Tõm" một tiếng, thanh mentos đã rơi xuống chai Coca 3 lít..... còn nguyên.....

Và trước khi Sakura kịp phản ứng thì cả người nàng bị kéo bật ra sau, lưng đập vào một vòm ngực cứng chắc, đôi mắt ngây ngô nhìn chai coca sủi bọt rồi bay nhanh như gió, vòng vèo khắp ngóc ngách trong phòng..... rồi phóng thẳng đến hướng nàng, ngay trước mặt..... với tốc độ rất nhanh.....

Ăn phải cú này vào đầu nàng không chết cũng sống thực vật quãng đời còn lại..... Thế mà.....

- Hừm..... Hình như lâu rồi mình chưa xem Fast án Furious.....Đến cái lúc dầu sôi lửa bỏng này rồi mà bệnh rảnh của nàng lại tái phát. Thay vì nghiêng người né thì lại đứng im đấy..... bình thản nhả ra một câu rất không liên quan.....

Sasuke ôm nàng ở đằng sau nghe xong mà suýt nữa quỳ xuống lạy nàng. Làm ơn đi, hãy có não một chút, có khó khăn lắm không?

Cũng may Sakura ở bên cạnh một người CÓ não và quan trọng là biết DÙNG não!

Nhanh như chớp mắt, hắn quay lưng lại, đảo lại vị trí của hai người, dùng lưng thay nàng đỡ lấy nguy hiểm.

"Bịch" Chai "tên lửa" va đập mạnh vào lưng Sasuke, đến nỗi móp cả đít chai rồi chuyển hướng bay lên trần.

"Căn bệnh" qua đi, Sakura lúc này "lấy lại" não, kịp phân tích tình hình bây giờ, cả người sững lại.

Hắn..... vừa cứu nàng sao?

Trái tim đập lên những tia rung động nhưng cũng nhói lên như bị kim đâm. Nàng không phải ngốc mà không nhìn thấy cái chai kia bay nhanh thế nào, tốc độ như vậy mà đập vào thì.... Chắc chắn là sẽ rất đau.....

Sakura bình thường (rất) ghét tên ác ma đằng sau này nhưng nàng cũng không vô cảm đến nỗi mà ghét cả ân nhân cứu mạng mình!

Sakura từ trong vòng tay hắn khẽ nhúc nhích, muốn xoay người lại đối diện với Sasuke thì một cơn đau buốt từ dưới bụng bất ngờ ập đến.....

Sasuke tay vẫn ôm chặt nàng từ sau lưng, nét mặt vẫn lạnh lùng vô cảm như mọi khi, thậm chí còn có phần tính toán. Thật ra hắn thừa sức ôm nàng né được cú va chạm ban nãy nhưng là tự nhiên nhớ đến "lời răn dạy xương máu" của Naruto nên cố tình không né, trái lại còn xoay người đỡ nó thay Sakura, mong đổi lấy một chút cảm động của nàng.

Cụ thể "lời răn dạy xương máu" là thế này:

"Đàn bà phụ nữ là động vật cảm tính và dễ xúc động, nhất là những người luôn sẵn sàng bất chấp tất cả vì họ! Muốn lấy được cảm động của mỹ nhân thì quan trọng nhất phải bắt lấy cơ hội để thể hiện rằng mình là một thằng có thể hy sinh vì cô ấy! Ví dụ kinh điển như mấy thằng trong phim Hàng xẻng đấy, ban đầu oè

cổ ra nữ chính cũng không thèm để ý, vừa ăn hộ quả đấm hay con dao hộ nữ chính phát là y như rằng..... Tch Tch.... Tin anh đi, thánh Tán Gái thì chỉ có chuẩn thôi!!!"

Vừa hay có cơ hội, ngu gì không tận dụng thời cơ, lấy lòng người đẹp. Đằng nào cũng chẳng đau, chỉ như gãi ngứa cho hắn thôi!

Tuy nhiên, ngược lại với mong đợi của Sasuke, Sakura không hề quay ra lo lắng hay vồn vã hỏi thăm hắn thế này thế nọ, vẫn cứ quay lưng lại với hắn, không nói năng gì.

Đột nhiên, hắn cảm thấy có gì đó bất thường. Thần thể nàng không ngừng run lên trong vòng tay hắn, bàn tay nàng lạnh toát, bám chặt vào tay hắn như cố chống đỡ để đứng.

Lo lắng trong lòng càng lớn, Sasuke lập tức xoay người Sakura lại đối diện với mình, liền bắt gặp gương mặt trắng bệch, yếu ớt, nhăn nhó lại vì đau đớn của nàng.

Hắn không khỏi sợ hãi đến tột độ, cuống quýt ôm nàng tựa vào lồng ngực, giọng nói đầy lo sợ:

- Sakura, em làm sao vậy!?Có điểm tựa vững chãi, Sakura hoàn toàn ngả vào lòng hắn, hai tay gắt gao ôm chặt bụng, thều thào nói không ra hơi:

- Đ.... Đau.... Đau bụng..... Ưm....

Nghe tiếng nàng yếu ớt đau đớn kêu lên, lòng hắn thắt lại trước dáng vẻ tiền tụy của nàng, người hắn yêu..... Nàng đau đớn bao nhiêu thì lòng hắn cũng như bị giày vò bấy nhiêu.

Hắn không bao giờ muốn để nàng phải đau khổ..... giống như trước kia hắn đã từ gây ra cho nàng. Hắn muốn nàng phải luôn vui vẻ, thật hạnh phúc, luôn cười thật đẹp.....

Vòng tay hắn ôm thật chặt nàng, bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc nàng, lời nói yêu thương, an ủi nhưng cũng kiên định như lời hứa.

- Ngoan, sẽ không đau nữa đâu.... Ta sẽ không bao giờ để nàng phải đau nữa.....

Đến chập tối, Sakura từ trong mơ tỉnh dậy. Cả người nàng mệt mỏi rã rời, bụng cũng ê ẩm, tuy không đau như trước nữa nhưng cũng vẫn còn nhưng nhức, khó chịu.

Sakura lười biếng không muốn dậy chút nào, cũng chẳng thèm nhìn xem mình đang ở đâu, nghiêng người rúc vào trong chăn, dụi dùi đầu vào gối, những nơi phảng phất mùi hương bạc hà dễ chịu. Và thế là nàng cứ thế lại vô tư đi vào giấc ngủ.....

.....

Lần thứ hai tỉnh lại thì cũng là giữa đêm rồi. Lần này thì Sakura không còn thấy mệt mỏi như lúc trước nữa, cơ thể thoải mái hơn rồi. Bụng nàng không đau nữa, thậm chí còn réo lên một chút vì đói.....

- Em đã đỡ mệt chưa?

Bất ngờ ở phía giữa phòng, trước giường vang lại giọng nói quen thuộc.

Trước sự kinh ngạc của Sakura, Sasuke vẫn bình tĩnh đứng dậy khỏi sofa, gập tờ báo lại rồi đi đến bên giường.

- Ơ..... Ơ..... - Sakura vẫn tròn mắt nhìn hắn, mồm ú ớ không ra từ.

Nàng hết nhìn hắn, rồi lại nhìn căn phòng, rồi lại nhìn cái giường, rồi đơ người bất động, mắt trợn trắng.

'Oh Shit!!!'

Sakura khóc không ra nước mắt, mếu máo quay lại nhìn hắn nói:

- Làm ơn hãy nói đây là nhà tôi đi....

Trước biểu cảm của Sakura, hắn nhếch môi cười khẽ, ngồi xuống đối diện với Sakura, châm chọc:

- Em nghĩ nhà em có "lành lặn" được như thế này không?

- Hức hức.... Không..... - nàng cúi đầu, đau lòng thừa nhận.

Sasuke mỉm cười, vươn tay vuốt tóc nàng nói:

- Tôi đã cho người đến dọn lại "bãi chiến trường" nhà em rồi, đồng thời lắp thêm các thiết bị an toàn, đề phòng em có đốt nhà cũng không lo bị làm sao!

Bị hắn ngang nhiên giễu cợt, Sakura phồng má trợn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mà nhìn hắn. Hắn dám nói thế là sao, nàng mới chỉ phá sập nhà thôi chứ có đốt bao giờ đâu!!!

- Sao tôi lại ở đây? Anh định làm gì? - Sakura vẫn giữ anh mắt thù địch, nguy hiểm nhìn hắn.

Thấy dáng vẻ Sakura gần như khoẻ khoắn, năng động trở lại, tâm trạng Sasuke có phần tốt hơn, thích thú đùa giỡn nàng.- Em ăn linh tinh nên bị đau bụng, nhà em lại thành thế kia nên tôi đưa em lên đây để tiện chăm sóc. Đừng có nghĩ rằng tôi định bán em đi Trung Quốc, bán em cũng chẳng được bao nhiêu đâu, thậm chí còn không đủ để sửa lại căn phòng của em nữa!

- Anh.... Anh.... - Sakura bị lời nói quá thật mà cũng quá phũ làm cho tức đỏ mặt, tay run run chỉ vào cái mặt vẫn câng câng lên của kẻ đối diện - Anh có não không đấy mà lại đi so sánh giá trị của một con người đẳng cấp như tôi với một căn phòng? Nói cho mà biết, giá của tôi thừa sức xây 10 căn phòng như thế nhá!!!

- Thế à? - Hắn làm bộ bất ngờ không tin, quét mắt nhìn nàng một lượt rồi nhếch mép cười ẩn ý - Em chắc chứ?

Sakura tức đến run người, đầu bốc khói, mắt trợn trắng. Nàng làm sao không hiểu ra ý mỉa mai qua cái gương mặt thối tha của hắn chứ!!! Khốn nạn!!!

Tức nước vỡ bờ, cái gì là cấp trên với chẳng cấp dưới đã chính thức bị đá phăng ra khỏi đầu Sakura. Nàng đạp tung chăn như hổ vồ mồi, há mồm nhe răng lao đến như muốn cắn xé hắn.

Trái lại, Sasuke vẫn rất ung dung, bình thản, không hề kháng cự, để nàng đẩy mình ngã ngửa ra giường, ngồi trên người hắn.

Sakura tay vừa bóp cổ hắn, tất nhiên là chỉ bóp với lực vừa phải thôi, không gây khó thở, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng "thô lỗ" mắng.

- Bà đây nói cho mà biết, đừng tưởng mình đẹp choai, có quyền là ngon nhé! Cả đời bà đây đi chơi khắp nơi cũng chưa gặp cái loại nào mặt trơ chắn bóng, dày hơn bê tông cốt thép như anh!

- Ừ.

- Còn nữa, trên mạng cái gì mà bày đặt không gần gái! Mạng mất dạy! Nói đúng ra phải là cái loại bệnh hoạn, biến thái, giới tính có vấn đề như anh thì gái nó thèm vào! Đứa nào có mắt như mù mới nhìn trúng loại như anh!!! Bà khinh!!!

- Ừ.

- Đã từng nghe qua anh là gay nhưng là công hay là thụ thì bà không biết và không care! Nhưng không ai dạy anh phải biết đối xử lịch sự, hoà nhã với một cô gái à? Tưởng đây là thời phong kiến chắc mà bày đặt choảnh chó, coi thường đàn bà! Tỉnh lại đê, bây giờ là thời nữ quyền rồi!!!

- Ừ.

.....

Đối với lời nói hơi thô lỗ và hành động hơi đầu đường xó chợ của Sakura, Sasuke vẫn bình tĩnh như thường, chỉ "Ừ" cho có, vẻ mặt hết sức hài lòng, sảng khoái như được đi mát xa cổ miễn phí, khoé môi không ngừng giương cao.

Mắng được một lúc, Sakura cũng hơi mỏi miệng khô họng rồi.

- Nói chán chưa? - hắn đưa tay ôm eo nàng, nhẹ nhàng hỏi.

- Chưa! Nhưng mà khát, tôi muốn nước! - Sakura rất tự nhiên đưa ra yêu cầu với người mình vừa mắng lên bờ xuống ruộng.

- À..... Tí nữa tôi sẽ cho em uống thoải mái, còn bây giờ..... - Hắn nở nụ cười tà mị đầy nguy hiểm, bàn tay trên eo nàng lập tức siết chặt lại - Đến lượt tôi.....

Sakura còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì nàng đã cảm thấy trời đất đảo lộn. Tiếp theo, nàng đã bị đặt trong cảnh nam trên nữ dưới rất kinh điển trong phim truyện.

Sasuke nằm đè lên người Sakura, đầu vùi vào hõm vai nàng, đôi môi bạc không yên phận lướt trên cần cổ nàng, dần dịch chuyển lên ngậm lấy vành tai Sakura.....

Sakura giật thót tim, cả người khẽ run lên, mặt nóng ran. Đối với phụ nữ mà nói thì vành tai là nơi nhạy cảm, vậy mà hắn lại ngang nhiên gặm cắn nó, đúng là tra tấn.....

Mà nàng cứ tưởng khi biết nàng là "hoa có chủ" rồi thì sẽ không làm mấy trò này với nàng nữa.... Xem ra không ổn rồi.....

Nếu có một ngày nào đó trong tương lai, Sakura biết được chính bởi vì cái lời nói bừa ngu ngốc của nàng lúc đấy mà báo hại nàng hàng đêm "thừa sống thiếu chết" dưới tay tên này, không biết sẽ có phản ứng gì nữa? Hy vọng là không sốc quá mà nhồi máu cơ tim rồi ngoẻo thì nát....

- Có vẻ như càng ngày em càng không ngoan rồi, Sakura..... - hắn thì thầm bên tai nàng, thanh âm mị hoặc, sức quyến rũ không thể chống cự lại được làm cho thân thể Sakura mềm nhũn, không còn sức chống cự.....

- Nên phạt em thế nào đây..... - hắn dài giọng, thổi hơi nóng vào tai nàng.....

'Không phải lại thế nữa chứ?' Nàng than thầm.

Thôi thì lúc này chỉ còn một cách. Nhận lỗi rồi tính sau là cách nhanh nhất Sakura học được sau một thời gian tiếp xúc với tên ác ma háo sắc, biến thái này.

- Ưm.... Tôi.... biết.... lỗi rồi.... - Sakura run run nhận lỗi, vì bị hắn không ngừng trêu chọc mà lời nói đứt quãng....

- Lỗi? Lỗi gì? - hắn khiêu khích cắn nhẹ lên cổ Sakura, làm nàng giật nảy mình.

- A.... Lỗi.... không ngoan với anh....

- Hn.... - Sasuke chỉ "nói" có thế, tiếp theo không hề nói thêm gì nữa, dùng hành động là chính.

Hắn liên tục đặt những nụ hôn sâu mạnh lên cần cổ trắng ngần của Sakura, làm nàng run rẩy liên tục, đầu óc choáng váng, ý thức mờ dần, đành như lúc trước, chỉ biết nằm im đấy để hắn muốn làm gì thì làm.....

Nhiệt độ trong phòng tăng cao, không khí nồng đậm mùi mờ ám, khung cảnh không phù hợp lắm với thiếu nhi.....

Vậy mà mỗi khi đang lúc kịch tính này, y như rằng sẽ có một người nào đó rất rảnh nợ, căn đúng lúc này mà bất thình lình mở cửa....

"Cạch" một tiếng, cánh cửa khẽ hé mở, đồng thời phá tan không khí ám muội này....

79. Chương 76: Bello Rivederti, Veronica

- E hèm.... - Tsunade lần nữa hắng giọng phá nốt số không khí mờ ám cò lởn vởn trong phòng.

Bà đưa mắt nhìn về hai người mới ban nãy còn..... nằm đè lên nhau, nay tạm thời đã ngồi ngay ngắn dậy, giữa hai người miễn cưỡng gọi là có khoảng cách, thì ngao ngán lắc đầu thở dài.

Tch Tch..... Giới trẻ ngày nay.....

- Hn..... Có chuyện gì? - Sasuke thái độ bình thản như không có chuyện gì xảy ra, nhưng giọng nói không che giấu bực bội.

Nhiều khi hắn nghĩ rằng hình như bọn họ không có duyên với cái gì gọi là riêng tư thì phải, cứ đến cao trào là lại có vấn đề chen ngang.....

Sakura thì không bình tĩnh được như ai đó, mặt nàng từ nãy giờ đỏ rực lên, nóng đến gần bốc khói rồi, chỉ mong có cái lỗ nào sâu cho nàng chui xuống. Đời nàng có thể nhục hơn được nữa không, bị người ngoài nhìn thấy họ sẽ nghĩ gì về nàng??? Ôi danh dự của tôi.....

- Tôi đến đưa cháo với thuốc.

Nói rồi bà tiến lại, đặt khay cháo nóng hổi, bốc hơi nghi ngút lên tủ đầu giường, bên cạnh là vỉ thuốc.

- Cô Haruno, cô cảm thấy thế nào rồi?

- Hả? Sao cơ? - Sakura vốn đang đầu óc trên mây trên gió thì bất ngờ bị kéo xuống, giật phắt mình ngơ ngác nhìn bà.

- Cô còn đau bụng không? - Tsunade vẫn kiên nhẫn hỏi.

- À không..... không! Hết rồi - nàng lúng túng trả lời.

Kì lạ là lúc nhìn thấy Tsunade, tự nhiên Sakura cứ thấy quen quen, hình như gặp ở đâu đó rồi thì phải. Hừm..... Nhưng mà ở đâu?

Trong lúc Sakura lục tung trí nhớ lên thì Sasuke đã đuổi khéo Tsunade ra ngoài rồi. Căn phòng rộng thênh thang lại chỉ còn lại hai người.

- Há miệng ra nào.

Bất ngờ một thìa cháo nóng đưa đến trước mặt Sakura làm nàng khó hiểu nhìn đến người cầm thìa, liền há hốc mồm, mắt trợn tròn, mặt xanh lét.

'Ôi mẹ ơi, boss tối cao, người đàn ông đẳng cấp nhất thế giới đang.... hạ mình đút cháo cho con? Đây đúng là ác mộng kinh khủng nhất đời con rồi! ToT' Tiếp xúc nhiều với hành động thân mật của hắn quá đâm ra làm nàng hơi hãi.

Có một sự thật mà nàng quên mất là có hàng trăm triệu thiếu nữ mơ được hắn đút cháo cho mà còn không được! Nàng đây lại coi là ác mộng! Người khác thì mong được hắn chạm tới dù chỉ một cái, nàng đây thì lại cầu hắn tránh xa ra còn không kịp! Đúng là ngược đời.....

Sakura nghiêng đầu né tránh thìa cháo, cười gượng gạo lắp bắp:

- T.... Tôi tự.... tự ăn được.... Không phiền đến Ngài - Nói rồi, nàng vươn bàn tay run rẩy muốn lấy bát cháo nghi ngút khói trên tay Sasuke thì hắn lại nhấc nó ra ngoài tầm tay nàng.

- Tôi không muốn giường của tôi bị bẩn - hắn nhàn nhạt nói, ý là chê nàng hậu đậu sẽ làm đổ cháo, bẩn giường hắn.

Vâng, lời rất hiểm làm chị đây từ kinh hãi chuyển sang tức ói máu.

'Biết ngay là có nguyên nhân cả mà, làm như hắn thuộc loại biết quan tâm tới người ta lắm không bằng!'- Thì tôi xuống giường ăn là được chứ gì! - nàng nghiến răng nghiến lợi nói.

- Bẩn sàn!

- Thì tôi đi dọn!

- Còn bẩn hơn! - Sasuke phũ phàng nói.

-....

Cuối cùng, Sakura sau khi bị nói cho đến cứng họng chỉ còn nước từ bỏ ý định tự túc, ngồi im trên giường mím chặt môi trừng mắt nhìn hắn, sống chết không chịu mở miệng ăn.

Tuy nhiên, hắn đã quá quen với sự cứng đầu của nàng, chỉ điềm nhiên nói:

- Một là tự há miệng ra ăn bằng thìa, hai là tôi dùng miệng bón cho em ăn, chọn đi.

Lập tức Sakura ngoạc mồm "đớp" lấy thìa cháo.

- Ngoan! - hắn hài lòng khen nhưng mà sao Sakura cứ nghe như là chủ khen chó không bằng ý nhỉ?

Cứ thế, nàng miễn cưỡng để hắn đút ăn hết một bát cháo, rõ ràng là ngoan ngoãn há miệng ăn nhưng mắt thì cứu trợn ngược hết cả lên nhìn hắn.

Rồi đến lúc uống thuốc mắt vẫn cứu trợn nguyên như thế, thậm chí còn to hơn đến mức Sasuke nhịn không được cười đùa:

- Em còn trợn mắt nữa là cầu mắt rơi luôn ra vào cốc đấy! - và Sakura suýt nữa sặc nước mà chết.

Thôi thì mấy cái này nàng vẫn cắn răng nhịn được, nhưng mà khó chịu nhất là khi hắn ép nàng phải đi ngủ. Nơi nào có áp bức, nơi đó có đấu tranh, và chị đã vùng lên khởi nghĩa.

- Không ngủ! Tôi ngủ cả ngày rồi còn gì, ngủ nữa thì thành con lợn à?

- Em thành con lợn sẵn rồi, có ngủ thêm nữa thì vẫn thế thôi - Hắn thờ ơ nói - Bây giờ thì em muốn nụ hôn chúc ngủ ngon cho dễ ngủ không?

- Anh.... Anh.... Anh cứ nhớ mặt đấy! Đợi bạn tôi về ngày mai rồi trả thù anh cũng chưa muộn! - Sakura nghiến răng kèn kẹt, lớn tiếng hăm doạ rồi bực mình chùm chăn nằm xuống, đưa lưng về phía hắn.

Sasuke cười lạnh, về được đã rồi hãy nói....

Sakura vốn đang ức chế, phản kháng đến cùng, không chịu nhắm mắt đi ngủ, lòng thầm hô to nhắc nhở:

'Không ngủ! Không ngủ! Không ngủ! Cấm mày được ngủ!'

- Chừng nào em còn không chịu ngủ thì tôi vẫn sẽ nằm nguyên đây - Sasuke rất tự nhiên nằm xuống ngay bên cạnh Sakura, đối diện với tấm lưng nàng.

Ngay tức khắc, lời hô nhắc chuyển thành:

'Ngủ đi! Ngủ đi! Ngủ đi! Ngủ nhanh lên nếu mày còn muốn sống!'

'Ngủ cả ngày rồi bây giờ ngủ bằng niềm tin và hy vọng à? Mình đúng là số khổ mà.....' Nàng lầm bầm than thở.

5 phút sau.

Sasuke ngồi dậy, nhìn sang Sakura đã thấy nàng đã cuộn tròn trong chăn ngủ rồi. Hơi thở đều đều, nhịp nhàng, làn mi phượng khép lại chứng tỏ đã ngủ say. Làn môi bạc không kìm được khẽ nhếch lên cười khẽ, nhẹ giọng trách yêu:

- Thế mà bảo là không ngủ được, em thật là....

Đồng thời, hắn cũng có chút thất vọng. Lấy bản thân che chắn cho nàng mà sao một chút Sakura cũng không cảm động, cũng chẳng buồn để tâm đến hắn có sao không, chẳng giống như những gì thằng Naruto nói cả! Nhưng không sao, chỉ cần nàng vẫn còn bình an ở bên hắn thì vẫn còn cơ hội để thể hiện!Bàn tay thô ráp dịu dàng vuốt ve mái tóc hồng phấn của Sakura, gạt những sợi tóc loà xoà chọc vào mắt nàng ra sau tai.

Trong mơ, Sakura cảm nhận được có thứ gì đó mềm mềm, ấm áp vuốt ve trên gò má mình làm nàng buồn buồn, không khỏi nhếch môi mỉm cười, cái đầu ngọ nguậy rúc vào trong chăn.

Biểu hiện đáng yêu của Sakura làm nụ cười trên môi Sasuke càng dãn ra. Hắn khẽ cúi đầu, đặt một nụ hôn thật sâu, đầy yêu thương lên trán nàng, thì thầm bên tai nàng:

- Ngủ ngon, Sakura.

Sasuke vừa dứt lời, một bóng đen vụt qua trên cửa sổ, nhanh như một cơn gió, thế nhưng nó vẫn lọt vào tầm mắt hắn.

Sasuke khẽ nhíu mày, chỉnh lại chăn cho Sakura, đảm bảo nàng sẽ không bị cái lạnh đánh thức rồi mới yên tâm xuống giường, lặng lẽ đi ra ngoài, từ bước chân đến tiếng đóng cửa cũng hết sức nhẹ nhàng, tránh đánh thức Sakura.

Tại thư phòng.

Trong căn phòng trang trọng, rộng lớn được thiết kế theo phong cách châu Âu với gam màu đen trầm là chính, một người đàn ông mặc đồ đen, tóc cam đứng cung kính cúi đầu trước người đàn ông uy nghi ngồi bên bàn làm việc.

Trên bàn gỗ nâu sẫm to, cứng cáp, quý giá là chồng giấy tờ công vụ của tập đoàn Universe cần phê duyệt. Tuy nhiên, tất cả đều bị gạt sang một bên, nhường chỗ cho tập tài liệu. Mà gọi là "tập" thì cũng hơi quá vì kẹp trong file cũng chỉ có vẻn vẹn một tờ giấy A4.

Nhìn lướt qua thông tin trên giấy, sắc mặt Sasuke càng thêm âm u, lạnh lẽo. Không khó để nhìn ra sự phẫn nộ, không hài lòng trong mắt hắn.

- Sao lại chỉ có thế này? - ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi tờ giấy trên bàn, giọng lạnh băng, có chút không kiên nhẫn.

Người đàn ông, Juugo, tuy bị khí thế bức người của hắn làm cho hơi mất bình tĩnh, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, cúi thấp đầu nghiêm túc khai báo.

- Thưa chủ nhân, thuộc hạ đã vận dụng hết mạng lưới thông tin trên toàn thế giới nhưng ngoài nơi sinh, một ít thông tin cá nhân ra thì không thể tìm thêm được bất cứ gì khác trong 18 năm đầu đời của cô Haruno.

Nghe báo cáo như vậy, hàng lông mày hắn nhíu chặt lại, ánh mắt không rời trên tờ giấy loé lên tia bất an, lo lắng.

'Họ và Tên: Haruno Sakura.

Ngày/ tháng sinh: 28/3

Quốc tịch: Italy.

Nơi sinh: Roma, Italy.

Cha - mẹ: đã mất.

Người thân còn sống: không rõ.

*Đến Nhật vào ngày 1/8, chuyến bay từ London, Anh đến Tokyo, Nhật.'

Đó là tất cả những gì ghi trên giấy, chỉ trừ dòng cuối, còn lại giống với trong hồ sơ của nàng, không hơn không kém. Con người, cuộc sống của Sakura cho đến lúc 18 tuổi hoàn toàn là một bí ẩn. Sasuke rất rõ thực lực thuộc hạ của mình, nếu họ không thể tìm ra thì chắc chắn có một nhân vật nào đó không hề tầm thường che giấu. Nhưng vấn đề là sao họ lại muốn che giấu thân phận của Sakura?Suy nghĩ một chút, hắn trầm giọng ra lệnh:

- Gọi cô ta đến đây ngay ngày mai!

Tại tập đoàn Universe, tầng 283.

Sakura một mình đi đi lại, đi tới đi lui trong phòng trà, bàn tay nắm chặt chiếc Iphone 6 tội nghiệp, bóp nó đến sắp méo đến nơi rồi. Trên gương mặt lúc này là những thấp thỏm, lo âu, lo cho số phận của mình không biết có trôi nổi, bấp bênh như Thuý Kiều không, biết đi đâu về đâu....

Mà nguồn gốc của tâm trạng lo lắng không yên này bắt nguồn từ một tin nhắn rất chi là "dễ thương" của một người bạn rất "đáng iu"

"Tình yêu của đời tớ à, lâu không gặp, cậu có nhớ tớ tới mất ăn mất ngủ không? Tớ biết là có nên khỏi cần nhắn tin trả lời lại đâu! Tớ cũng nhớ HONEY của tớ lắm, rất muốn về bên cậu, cùng ngắm soái ca với cậu mỗi ngày nhưng đáng tiếc.... Aizzz..... Đời không như Dream và tình không như Phim.... Có lẽ ông trời thấy chúng ta không hợp nhau nên không ngừng tạo khoảng cách giữa tớ với cậu..... Tình yêu à, tớ không thể về bên cậu trong vòng một tháng nữa nên cậu chịu khó mà ăn cơm bụi thêm tháng nữa đi, nhớ mua thuốc đái dầm đề phòng ỉa chảy nhé! Chúc cậu sống sót được đến khi tớ về, và rồi chúng ta sẽ thuộc về nhau, sau tất cả!!!

Thân ái,

Tenten, tình yêu của đời cậu!

Đọc xong cái tin nhắn này thì suy nghĩ đầu tiên của Sakura là:

'Mình chơi thân với một đứa les bị bại não trong bao lâu nay? =.+'

Tuy nhiên, nàng vẫn đủ tỉnh để mà nghĩ đến vấn đề quan trọng hơn. Hôm nay là ngày cuối cùng theo "hợp đồng ăn bám" của nàng với Sasuke. Mà tình hình là Tenten còn lâu mới về, hết hạn là nàng với hắn đường ai ngửi nấy đi, nên kiểu này chẳng lẽ phải ăn cơm bụi một tháng???

Sự thật phũ phàng là vậy.....

Hiện giờ, Sakura đang rắp tâm nghĩ cách gia hạn "hợp đồng", ăn bám thêm tháng nữa. Khổ nỗi là hôm qua nàng còn vừa mới mắng chửi hắn sướng mồm ra, còn doạ tẩn hội đồng hắn nữa mới đau cơ chứ! Nát rồi, nát thật rồi!!!!

Sakura đau lòng ôm ngực, ngã khuỵu trên mặt đất, nước mắt nước mũi giàn dụa, than vãn như sắp chết đến nơi rồi không bằng..... Bi quan quá đi.....

Đúng lúc cảm xúc căng tràn, tâm trạng đang deep thì cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Và chỉ trong có vài giây ngắn ngủi, một con người đã thay đổi với tốc độ chóng mặt, mới vừa rồi còn khóc như hôm nay là ngày tận thế 21/12/2012, bây giờ đã biến ngay thành bộ dáng thục nữ, nhân viên mẫu mực đang pha cafe cho cấp trên.

Ryuna thì hoàn toàn không kịp nhận ra tốc độ thay mặt như gió của ai đó, không vào trong mà chỉ đứng ở cửa nói với Sakura.

- Tổng giám đốc nói cậu pha hai cốc cafe, một đen, một có đường sữa nóng đem vào phòng ngài.

- OK! - nàng tươi cười đáp, ngược 180° so với người khóc lóc rầu rĩ ban nãy.

Ryuna vừa đóng cửa rời đi một phát, cái mặt tươi cười của Sakuta lại đùng một cái trở nên mưu mô, xảo quyệt, âm thầm nghĩ cách "lừa" hắn thêm một tháng nữa kiểu gì bây giờ?'Không ngờ cũng có lúc mày khốn khổ đến mức này..... Tch Tch.... Cho chết cái tội không chịu học nấu ăn cơ' Inner lâu không xuất hiện, tự dưng nhảy ra phũ phàng nói.

'Mày không nói có ai bảo mày câm không?'

'Tao chỉ nói sự thật!' Inner chân thành nói.

'Tao cần mày nói chắc?'

'Chỉ nhắc lại cho mày biết thực tế phũ phàng thế nào thôi! May mà gặp được Tenten mày mới sống được đến bây giờ. Haizzz.... Không biết nhìn thấy tình cảnh "bế tắc" của mày bây giờ, "họ" sẽ nghĩ gì nha?'

'Còn hỏi, tất nhiên là tao sẽ bị nhốt cả đời trong cái dinh thự đó!

'Ờ, và sau đó bị "cậu ta" cười cho thối mũi vào cái mặt mày!'

'Mày im miệng đi! Tao phải đi nuôi sống bản thân, không rảnh nói linh tinh với mày!'

Nói rồi, nàng gạt phăng Inner ra chỗ khác, nhanh tay pha cafe theo như Ryuna vừa nói, rồi bê đến phòng Tổng giám đốc.

Tuy đã gạt lời của Inner sang một bên nhưng Sakura vẫn không khỏi có chút lo lắng suy nghĩ một chút về "họ". Trong lòng âm thầm cầu nguyện: "Lạy trời "họ" không tìm ra con ở đây".

Đáng tiếc, không phải lần nào cầu nguyện cũng thành công rực rỡ. Sakura vừa mở cửa phòng, chuẩn bị bước vào thì hình ảnh cô gái tóc vàng ngồi trên sofa đã làm nàng sững lại, cả người run cầm cập, mặt tái mét.

'Oh Shit!'

Mà nghe thấy tiếng cửa, người cô gái đó cũng quay người lại nhìn về phía nàng, trong mắt vụt qua một tia kinh ngạc, khoé môi nở nụ cười giễu cợt, đắc ý nhìn Sakura.

Cả hai cứ một đứng một ngồi kì quái nhìn nhau. Từ hành động đến ánh mắt, nét mặt có phần bất thường của cả hai dễ dàng lọt vào con mắt thâm thuý của Sasuke. Hắn đã bắt đầu nghi ngờ rằng hai người có quen biết nhau, mà không hẳn chỉ là quen biết bình thường.....

- Vào đi - hắn lạnh giọng nói, đánh tan sự im lặng bất thường này.

Bị giọng lạnh băng của hắn đánh thức, Sakura lập tức lấy lại bình tĩnh, lờ đi ánh mắt đắc ý, châm chọc của cô gái kia, bưng khay cafe đi tới bên bàn.

Dù bề ngoài, nét mặt trông có vẻ bình tĩnh nhưng Sakura vẫn không giấu được hoảng loạn trong hành động. Lúc đặt cốc cafe nóng xuống bàn, nàng không khống chế được run rẩy trên bàn tay mà chẳng may làm vài giọt cafe nóng bắn lên mu bàn tay, khẽ kêu "A" lên một tiếng.

Thấy vậy, Sasuke liền nhanh tay đón lấy cốc trên tay Sakura, đặt xuống bàn rồi một tay nắm chặt lấy cổ tay bị bỏng của nàng, một tay rút nhanh một tờ giấy ướt trên bàn, lau sạch cafe trên mu bàn tay nàng.

Sakura sợ chết khiếp, trước cái nhìn đầy bất ngờ xen lẫn săm soi của cô gái kia, nàng vội vàng giật tay lại, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

'Lạy anh, anh muốn làm trò gì cũng được nhưng làm ơn đừng ở trước mặt bà cô quỷ dữ này được không? Nếu không tôi chết là cái chắc!'

Sasuke lại không để ý đến lo sợ trong mắt nàng, nói trắng ra là hắn thấy nhưng mà cố tình lờ đi, thậm chí còn ngang ngược hơn, kéo Sakura ngồi xuống cạnh mình, cất giọng cưng chiều, trách nhẹ:- Sao lại không cẩn thận như vậy?

Sakura không phải ngốc mà không nghe ra giọng hắn có bao nhiêu là thân mật quá mức, sắc mặt nàng càng thêm xanh lét, liếc nhìn gương mặt đang ngồi xem kịch hay của cô gái tóc vàng kia.

- Tôi.... Tôi.... - nàng lắp bắp, mắt đảo liên hồi mong tìm ra lý do để chuồn thì....

- Không định giới thiệu tôi một chút sao, Uchiha? - cô gái lên tiếng, khoé môi giương lên nụ cười thích thú, đầy nguy hiểm bắn vào Sakura.

Sakura lần nữa run lên, nuốt ực một cái. Thấy vậy, hắn liền đưa tay kéo nàng vào lòng, đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn cô gái.

- Haruno Sakura, trợ lý của tôi. Yamanaka Ino, đối tác.

Ino làm sao không nghe ra giọng nói vốn lạnh băng nay lại mềm nhẹ đi, phảng phất yêu thương của hắn khi nhắc tới Sakura, trong lòng càng thêm hứng thú với cô gái "vừa mới quen" này.

Sakura thì trái lại hoàn toàn, họ tên đầy đủ của người đối diện kia lọt vào tai nàng không khác gì tên của Thần Chết đến đòi mạng.

'Thôi xong, đúng cmn rồi!

Nhận ra sắc mặt ngày một tím tái của Sakura, nghi ngờ trong lòng hắn càng thêm chắc chắn. Để kiểm tra hơn nữa, hắn như vô tình hỏi một câu.

- Hai người quen nhau à?

Quả nhiên, người trong lòng hắn liền giật nảy một cái rồi vội vàng cười gượng gạo, mắt nháy liên hồi, lắp bắp nói:

- Đ.... Đâu có.... T.... Tôi còn.... ch...chưa thấy.... cô Ya.... Yamanaka bao giờ.... giờ....

Vốn còn muốn hỏi xoáy nàng thêm vài câu nữa nhưng bộ dạng lúng ta lúng túng của Sakura làm hắn không nỡ bắt bẻ nàng.

Hắn cười khẽ, nụ cười dịu dàng hiếm có làm người xem kịch như Ino khoé môi không khỏi nhếch lên, Sakura của hắn vẫn mãi mãi giống trước đây, học đến mấy cũng không bao giờ học được nói dối một cách bình thường.

- Em ra ngoài trước đi - Sasuke nhẹ giọng nói, rồi cúi xuống hôn lên trán nàng.

Sakura như được lệnh đặc xá, làm gì còn nhiều tâm tư mà để ý tới tiếp xúc thân mật của hắn nữa, vả lại nàng cũng đã quá quen rồi, lập tức phóng vèo ra ngoài, chạy như bị ma đuổi không bằng.

Đến khi cánh cửa đóng lại, sắc mặt Sasuke lại trở lạnh băng như thường, không nhìn đâu ra nét dịu dàng, yêu thương ban nãy, con ngươi sắc bén nhìn Ino.

- Nói, cậu biết gì về cô ấy? - hắn trầm giọng hỏi.

Ino không nói gì, cũng không hề bị hàn khí của hắn doạ, trái lại, nụ cười càng thêm lưu manh, gian xảo như cái mặt. Cô thích thú chống tay lên đầu gối, chống cằm híp mắt gian xảo nhìn Sasuke, cất giọng tò mò, vui thích:

- Cậu mới là người nên nói, hai người đang đến đâu rồi?

Sasuke vốn không định và cũng không muốn trả lời vì Ino đang hỏi đúng vào nỗi đau của hắn. Nhưng nếu không trả lời thì hắn cũng đừng mơ moi được thông tin gì từ Ino nên.....

- Hừ.... Chưa đến đâu cả.... - Hắn có chút khó chịu nói.

Vừa nghe xong, Ino liền cười phá lên, cười lăn cười bò trên sofa, mất hết dáng vẻ thục nữ ban nãy.- Á há há.... Một thằng đàn ông được thế giới gọi là "toàn năng" như cậu mà không cưa nổi một cô gái sao? Á há há.... Nhục!!!

Cảm thấy một sự sỉ nhục không hề nhẹ ở đây, sắc mặt Sasuke càng thêm u ám, sát khí dày đặc bao trùm cả căn phòng. Nếu không phải Ino là bạn từ thời xa xưa và là người hắn cần moi tin thì cô đã chết từ đời nào rồi.

Ino bỗng lạnh sống lưng, biết mình hơi quá khích liền tự động ngậm mồm, ngồi thẳng lại.

- Ver..... Sakura biết cậu thích cô ấy chứ? - Theo thói cũ, Ino liền gọi nhầm tên khác với tên hiện giờ của Sakura, trong lòng có chút lo lắng, hy vọng hắn không nghi ngờ.

-.....Không - Hắn lãnh đạm trả lời, không hề nhìn ra bất thường trong đó nên Ino mới tạm yên tâm thở phào.

- Cô ấy có cảm xúc gì với cậu không?

- Cô ấy nói cô ấy đã có người trong lòng..... - Nhắc tới cái này, ánh mắt Sasuke loé lên tia tàn nhẫn.

Hắn chưa từng quên lời này của nàng. Trong thời gian học Đại Học tại Tokyo, hắn đã cho người theo dõi nàng gần như 24/7, hoàn toàn không thấy kẻ nào khả nghi nên hắn đoán là nàng quen kẻ đó trong khoảng thời gian đến 18 tuổi. Đen đủi là hắn không thể tìm được bất kì tư liệu, thông tin nào về nàng khi đó, buộc phải nhờ đến Ino. Tuy nhiên, kết quả là.....

- Cái gì??? Có á??? Thằng nào đấy??? - Ino không tin há hốc mồm, nhảy dựng lên.

Sasuke không nói gì, ánh mắt nhìn Ino càng thêm sắc lạnh, lãnh khốc, lần nữa cảnh cáo cô.

- Tôi thề, trong thời gian tôi quen cô ấy, chẳng thấy cô ấy thân thiết với thằng nào cả! Cậu là người đầu tiên đấy!!! - Ino chắc nịch khẳng định, giơ tay thề thốt đủ kiểu.

Nghe mình là người đàn ông đầu tiên bên nàng, trong lòng hắn không khỏi nảy sinh cảm giác thoả mãn, hài lòng, sát khí nguôi đi một chút.

- Nói cho tôi nghe về cuộc sống của cô ấy cho đến khi 18 tuổi.

- Không thể! - Cô nghiêm túc nói, không còn vẻ đùa cợt ban nãy nữa.

- Vì sao?

- Sakura không muốn nói thì tôi sẽ không nói. Có lý do chính đáng để cô ấy che giấu bí mật về thân phận mình và tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy.

Sasuke cau mày, nét mặt lạnh đến âm độ, uy hiếp nhìn Ino. Hắn gọi cô bay ngàn dặm đến đây không phải để cô che giấu bí mật về nàng, hắn có quyền được biết tất cả về người hắn yêu!

- Đừng dùng ánh mắt đấy nhìn tôi. Thay vì nghĩ cách uy hiếp moi thông tin từ tôi thì cậu nên dành thời gian mà làm cho Sakura yêu mình đi, biết đâu cô ấy sẽ nói cho cậu điều gì đó! - cô bình thản nói, nâng cốc cafe lên, nhấp một ngụm rồi thầm bình luận.

'Ít ra cậu cũng học được cách pha cafe không đến nỗi trong 4 năm, chẳng bù với trước đây, đến pha nước lọc cũng không biết. Coi như có tiến bộ!'

- Tại sao cô ấy lại muốn che giấu thân phận của mình? - hắn trầm giọng hỏi.

- Không biết! Đi mà hỏi Sakura chứ hỏi gì tôi! - cô thản nhiên trả lời.

- Thế thì cậu biết cái gì? - Sasuke không kiên nhẫn nói, hắn bắt đầu thấy Ino hơi ăn hại rồi đấy!

- Tôi chỉ biết một chút về tiêu chuẩn tìm chồng của Sakura thôi!

- Nói! - Thì hắn cũng chỉ cần cái này thôi.

Ino không đáp, chỉ nở nụ cười nham hiểm, mưu mô nhìn Sasuke.....

'Cưng à, cái gì cũng có cái giá của nó nha.....'

Tan làm, Sakura như thường lệ xuống cổng tập đoàn đợi Sasuke rồi ngồi chung xe về cùng. Tuy nhiên, hôm nay có phần khác thường một chút.

- Cô Haruno, mời cô đi theo tôi! - một người đàn ông to cao đeo kính râm, mặc comple cung kính nói với nàng.

Nhìn ra chiếc Limo đen đỗ ở bên đường, Sakura thở dài một hơi. Nàng thừa biết người ngồi trong Limo là ai, còn ai suốt ngày chơi kiểu vệ sĩ, ngồi Limo ra lệnh thế này nữa?

'Aizzzz.... Cái gì phải đến rồi sẽ đến thôi.... Mình trốn được 4 năm đã là giỏi lắm rồi....'

Nghĩ thông suốt rồi, Sakura hùng hổ hất mặt, đầu khí thế tự đi thẳng ra xe, rất tự nhiên ngồi xuống đối diện với Ino đang khoanh tay, vắt chéo chân ngồi cười ranh mãnh nhìn nàng. Sakura cũng nở nụ cười chơi lại Ino.

Cả hai đồng thời cất giọng nhẹ nhàng nói tiếng Ý một cách lưu loát, trôi chảy.

- Bello rivederti, Ino. (Rất vui được gặp lại, Ino)

- Bello rivederti, Veronica. (Rất vui được gặp lại, Veronica)

80. Chương 77: Say Rượu

Trên xe buýt vắng tanh, một cô gái ủ rũ ngồi tựa đầu vào cửa kính. Đôi mắt xanh lục bảo không thấy đâu vẻ năng động mọi ngày nữa, thay vào đó là sự bối rối, băn khoăn.....

Đây là lần đầu tiên trong đời Sakura rơi vào tình trạng cảm xúc bất ổn định thế này và tất cả là nhờ cái vị khách không mời mà đến kia!

Đầu tiên là chẳng nói chẳng rằng, đùng một cái xuất hiện trước mặt người ta, hại nàng suýt nữa vào viện vì nhồi máu cơ tim. Không sao, cái này nàng tạm nuốt được, kể cả vụ ngang nhiên bị "bắt cóc" đưa đến nhà hàng 6 sao nữa. Không vấn đề, đằng nào đồ ăn cũng vào mồm mình, mình cũng chẳng thiệt xu nào cả!

Rồi thì sau đó bị "thẩm vấn" suốt 4 tiếng đồng hồ, nói đến mỏi cả miệng, cạn kiệt nước bọt. Vẫn ổn, đằng nào nói cho bà chằn này nghe cũng không sao, dù bị hăm dọa một chút nhưng Sakura biết bà cáo cụ này sẽ không tiết lộ tung tích của nàng với "họ" đâu!

Bữa tối dài dằng dặc hôm đó có lẽ cũng chỉ như buổi họp mặt bạn bè thôi nếu như Ino không đột ngột nói đến một chuyện chẳng liên quan gì cả, nhưng chính nó lại làm đầu nàng loạn cả lên cho đến giờ.....

***** Flashback *****

- Hình như tên Uchiha đại tổng kia có ý gì đó với cậu thì phải? - Ino chống cằm, nở nụ cười thích thú quan sát sắc mặt biến đổi như tắc kè hoa của Sakura.

Nói giống tắc kè hoa cũng không sai lệch là mấy vì khuôn mặt vốn đang bình tĩnh của Sakura nay gần như đã chuyển đúng qua bảy sắc cầu vồng. Nàng vội vàng lắp bắp phủ nhận:

- Đ.... Đâu có.... Cậu hoang tưởng à? Cậu nhìn ra điểm nào là anh ta thích tớ chứ? Hay là lại suốt ngày đeo kính râm ra vẻ ngầu đến nỗi đui rồi hả? - nàng cười gượng gạo trêu ngược lại.

- Tớ có nói là anh ta thích cậu đâu! Làm gì mà chưa đánh đã khai thế hả?

- Tốt nhất là cậu đừng có nghĩ linh tinh! Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu! - nàng nghiêm túc nói.

- Oh come on, Veron, don't be so serious! - Ino cười phá lên, nói ra một tràng tiếng Anh.

(Dịch: Ôi thôi nào, Veron, đừng có quá nghiêm trọng như vậy!)

Sắc mặt Sakura vẫn không khá lên được chút nào, thấp giọng trừng mắt nói:

- Ino, đây là nước Nhật, làm ơn nói tiếng Nhật giùm cái! Và, hiện giờ tên tớ là Sa-ku-ra!

- Rồi rồi, khổ quá nói mãi! Sa-ku-ra, được chưa? - Ino nhún nhường cười xoà.

- Hừ! Tạm được! - Sakura hơi bực mình trả lời.

- Tại sao cậu cứ làm ra vẻ khó chịu khi nhắc đến anh ta thế nhỉ? Cậu ghét anh ta lắm à?

- Tớ....

- Thôi khỏi cần nói, biết thừa là cậu có ưa ai bao giờ đâu! - Ino lập tức tự trả lời.

- Biết thừa còn hỏi!

- Nhưng mà thật lòng mà nói, tớ nghĩ chắc chắn hắn có tình cảm với cậu!Sakura thở dài chán nản, đến cãi lại cũng thấy lười.- Sakura, cậu vẫn cứ mãi ngu ngơ như thế sao? Sao cậu không thể thấy rằng hắn ta có tình ý với cậu nên mới thường xuyên tiếp xúc thân mật với cậu, còn giúp đỡ cậu đủ đường à?

- Đàn ông thì thằng nào mà chẳng thế, lúc vui thì trò gì chẳng làm ra, chơi chán rồi là bỏ ngay ấy mà! Không tin cậu cứ đợi đấy, khoảng một tháng nữa bọn tớ sẽ lại như người xa lạ cho mà xem! - nàng không mặn không nhạt nói, biểu cảm hờ hững không quan tâm, ánh mắt có chút cô đơn hướng ra ngoài cửa kính, ngắm khung cảnh đường phố về đêm của Tokyo.

- Uchiha Sasuke không phải là loại đàn ông như vậy đâu! - Ino cực kì nghiêm túc khẳng định - Cậu là người phụ nữ đầu tiên anh ta chạm vào đấy!

- Thì sao? Chẳng qua là hứng thú nhất thời thôi, chẳng phải tình cảm nam nữ gì cả! - miệng nói nhưng mắt Sakura vẫn dán ra ngoài cửa kính.

- Nếu là yêu thật thì sao? - Ino vẫn kiên nhẫn gặng hỏi.

Trong đôi mắt lục bảo có thoáng qua tia dao động nhưng rồi nhanh chóng về lại vẻ lãnh đạm.

- Không quá một tháng!

Ino có chút mệt mỏi nhíu mày. Cứ tưởng bốn năm rồi cô bạn này sẽ thay đổi một chút khi được tiếp xúc với xã hội ngoài, không ngờ cũng chẳng tốt lên được là bao. Từ nhỏ, à không, phải là từ khi sinh ra, Sakura đã có cái tư tưởng: "Tình yêu là cái thứ giả dối, không bền vững nhất trong cái thế giới này!".

Nàng không tin vào tình yêu, mấy cái loại yêu đến chết đi sống lại, cả đời chỉ chung tình với một người, không có người thứ hai thì chỉ có trong phim truyện mà thôi!

'Kiểu này thì thằng kia còn khướt mới cưa nổi Sakura! Khổ thân thằng bé.....' Ino thầm cảm thán.

- Cậu biết chuyến đi này của tớ là vì cái gì rồi phải không, Ino? Anh ta không đạt tiêu chuẩn của tớ nên loại đi! - Sakura nhàn nhạt nói.

- "Tìm được một người yêu con người thực sự của mình chứ không phải thân phận hay sắc đẹp của mình", không phải anh ta đạt tiêu chuẩn đó thôi? - Ino khó hiểu thắc mắc.

- Không phải, anh ta cũng giống như lũ đàn ông khác thôi, chỉ yêu sắc đẹp.... - nàng cười nhạt, nhẹ giọng nói.

'Bà đây cáu rồi nhé!' Trước sự cứng đầu của Sakura, Ino bắt đầu khó chịu mất kiên nhẫn. Cô đây vốn không phải loại thích giúp đỡ, nói tốt cho người khác cái gì nhưng đây là bạn thân nhất của cô. Mà đã là bạn thì làm sao Ino đành lòng để nàng vì cái tư tưởng sai lệch kia mà đánh mất một người đàn ông tốt như vậy!!!

- Sakura, tớ không biết ai nhồi nhét cái tư tưởng tình yêu không có thật kia vào đầu cậu nhưng mà nghe cho kỹ đây! Cậu sẽ không bao giờ có thể tìm được người đạt tiêu chuẩn nếu cứ đóng kín lòng như vậy! Còn về Uchiha.....

Lại xoay đến vấn đề này, Sakura mệt mỏi muốn cãi lại thì bị ánh mắt sắc bén của Ino trừng cho giật mình.

- Đừng có ngắt lời tớ! Cậu mới chỉ quen hắn được có tuần, còn tớ đã biết hắn bốn năm rồi, không có bí mật gì của hắn là bà đây không biết cả nên đừng có cho mình là Thánh phán gì cũng đúng, nghe Thánh hàng hiệu đây phán cho mà nghe! Cậu chính là người mà hắn chờ đợi suốt bao lâu nay, không phải một năm hay hai năm mà là đã từ rất lâu rồi, lâu hơn bất kì ai có thể tưởng tượng!***** End Flashback *****

"Chờ đợi từ rất lâu rồi"? Thế là sao chứ?

Sakura cắn môi nhăn mày suy nghĩ. Nàng không hề muốn nghĩ tới những lời Ino nói nhưng chúng cứ bám dính trong đầu nàng, cứ lặp đi lặp lại nhức hết cả óc! Hơn nữa..... một phần trong nàng nảy sinh tin tưởng đối với điều đó..... Trước đây nàng cứ có cảm giác quen thuộc với từng hành động, tiếp xúc của hắn.....

Cũng đã có lúc nàng có ý nghĩ..... muốn yêu hắn nhưng không hiểu sao mỗi khi đó, lòng nàng liền dâng lên cảm giác chua xót, đau đớn khó tả.....

Nàng cũng muốn có được tình yêu đôi lứa như bao người khác nhưng lại sợ rằng khi có được rồi thì sẽ đánh mất nó..... Nàng rất sợ bị phản bội, sợ bị tổn thương.....

- Cô gái, cháu không định xuống bến à? - Thanh âm trầm ổn của bác tài đánh thức Sakura khỏi dòng suy nghĩ.

Lúc này nàng mới giật mình nhìn ra toà nhà cao tầng với khung cảnh quen thuộc ngoài cửa kính. Nhanh như vậy đã đến nơi rồi á? Hoặc là nàng đã ngồi thẫn thờ ở đây bao lâu rồi còn không biết? Trên xe buýt cũng chỉ còn lại có mình nàng là hành khách cuối cùng.

- Cô gái, cháu có tâm sự gì sao? - bác tài quan tâm hỏi.

- Dạ không.... Sao bác lại hỏi vậy?

- Vì xe đã dừng được 10 phút rồi mà cháu thì vẫn ngồi im như vậy nhìn ra ngoài.

-.... - Nàng im lặng, thầm ngao ngán, cảm thấy thật thất vọng vì bản thân cũng có lúc như con tự kỉ thế này....

Sakura chào tạm biệt bác lái xe, cảm ơn bác vì đã kiên nhẫn ngồi chờ con tự kỉ như nàng rồi xuống xe.

Xe rời đi, còn nàng thì vẫn đứng đó. Đường phố yên tĩnh vắng bóng người, ánh đèn vàng mập mờ chẳng giảm bớt được cảm giác kinh dị buổi đêm trên phố, bầu trời đen thẳm, gió thổi từng đám mây u ám che khuất đi mặt trăng lưỡi liềm, báo hiệu cho một điều gì đó chẳng lành sắp xảy ra.....

- Cô em, nửa đêm không về nhà, đứng ngoài này làm gì? - Đằng sau lưng Sakura truyền đến giọng nói lè nhè, dâm đãng của đàn ông....

Nàng quay người, liền nhìn thấy ba thằng to cao lực lưỡng, đầu hói, mặt thô tục, người xăm trổ đầy mình. Loại này chỉ nhìn qua cũng biết là bọn côn đồ, đầu đường xó chợ, chuyên đi... con gái nhà lành ở ngoài một mình lúc đêm hôm khuya khoắt.

Và Sakura cũng thuộc loại con gái nhà lành đang ở một mình này, thậm chí còn trong loại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, thằng nào cũng muốn.... Nguy hiểm đang ở ngay trước mắt, vậy mà....

- Tất nhiên là tôi đi chơi về muộn rồi! - Sakura thản nhiên trả lời, còn "ngây thơ" hỏi lại - Các anh ở ngoài này làm gì vậy?

Tên đứng giữa, cũng là kẻ cầm đầu, có hơi bị sốc trước vẻ bình thản của cô gái này. Theo như kinh nghiệm của hắn thì đúng ra nàng phải la hét thất thanh, cầu xin tha thiết rồi bỏ chạy chứ??? Hắn còn chưa kịp định thần lại thì Sakura thản nhiên đi tới vỗ vai hắn, giọng vui vẻ như gặp lại bạn cũ lâu năm nói:

- Không làm gì đúng không? Vừa hay tôi đây cũng đang chán không biết làm gì! Chi bằng anh em mình đi bar làm ly rượu với mấy ván bài giết thời gian, OK?Mặc dù là hỏi nhưng không đợi bọn họ trả lời, nàng đã kéo cả ba đi bộ đến quán bar gần nhất.

Ba tên, sáu con mắt trợn tròn, ba cái mồm không ngừng há to kinh hãi. Vốn định đi "trêu đùa" người đẹp này, ai ngờ lại bị người đẹp kéo đi bar chơi bài uống rượu, đây là trường hợp đầu tiên kể từ khi bọn chúng hành nghe côn đồ, cướp bóc đấy!

Cả bọn định đến đấy rồi mới giở trò sau, nào ngờ....

---- 2 tiếng sau ----

"Trăm phần trăm, sữa tươi nguyên chất trăm phần trăm, mỗi ngày mỗi ngày!!!" (Quảng cáo sữa vinamilk)

"Con chim non, trên cành cây, hót líu lo, hót líu lo! Em yêu chim, cô giáo em! Cô hay cười, mắt cô long lanh, cố rất yêu bố ơi bố là tất cả! Bố là một con vịt xoè ra hai con thằn lằn con đùa nhau cắn nhau đứt con chim non, trên cành cây.... Bla bla...."

"Con tắc kè màu xanh màu đỏ, em bắt về, em nấu cà ri! Đem đến trường mời cô mời bạn, tình nồng thắm như nồi cà ri!"

"Ngồi buồn lại cắn móng tay.... Cắn xong rồi lại cắn móng chân.... Ngồi buồn lại cắn móng chân.... Cắn xong rồi thấy đời buồn hơn....!

.....

Phần trên chỉ là trích đoạn của đoạn video chiếu lại độ điên của giới trẻ hiện nay.....

Trong phòng riêng của quán bar đang diễn ra cảnh tượng hết sức sôi động. Một cô gái trẻ cùng ba người đàn ông dân côn đồ chính hiệu cầm ly rượu, say tí bỉ nhảy múa tung tăng ca hát khắp phòng. Tại sao nó lại thành thế này?

Nguyên nhân rất đơn giản. Sakura cùng ba người vào quán bar, chơi luôn cả phòng riêng, gọi một đống chai vodka vào. Nàng rót rượu vào ly rồi thách thức:

- Thế này đi, tôi với các anh thi uống rượu. Nếu tôi thắng thì các anh phải ngồi uống tiếp với tôi, nếu tôi thua thì các anh muốn làm gì thì làm, OK?

Ba người đồng ý không chút do dự, cứ nghĩ rằng một cô gái "liễu yếu đào tơ" như nàng đây thì làm sao thắng nổi. Kết quả.....

10 phút sau.

- Làm gì mà gục nhanh thế, bà đây còn chưa uống chán mà? Tiếp!!! - Sakura mặt hơi ửng đỏ, càu nhàu huých vào tên cầm đầu gục trên bàn cho hắn tỉnh rồi uống tiếp.

20 phút sau.

- Oh yeah! Ù rồi nha cưng! Thua rồi, uống ba ly đi!!! - Sakura xoè bài ra, sung sướng hưởng thụ chiến thắng!

Ba người lần thứ N thua, mắt rơm rớm nước, nhận rượu uống. Không ngờ nàng chơi bài giỏi thế, tấn, tá, tiến, ăn gian nói dối, ba cây,.... thắng hết!

30 phút sau.

Chơi bài chán rồi, cả lũ tựa ghế sofa, nhâm nhi ly rượu, thở dài tâm sự.

- Anh đây bỏ nhà đi bụi năm 10 tuổi, phải đi móc túi khách du lịch để kiếm sống, rồi gia nhập xã hội đen năm 12 tuổi. Bây giờ nghĩ lại, mình từng làm bao nhiêu việc xấu, hại người hại ta, tôi hối hận quá..... Hức hức..... - Kẻ cầm đầu day dứt, nước mắt dòng dòng nói, còn xúc động quá mà oà khóc, làm hai người kia cũng không khỏi suy nghĩ lại những việc mình từng làm mà khóc theo.....Sakura thở dài, tốt bụng đưa cho họ hộp khăn giấy, vỗ vai họ, nhẹ giọng an ủi như một người bạn:

- Người anh em, bà hiểu mà! Bản thân bà đây cũng bỏ nhà đi bụi năm 16 tuổi, tìm đến một chân trời mới....

1 tiếng sau.

Sau phút giây tâm sự "cảm động", cả bốn bắt đầu chuyển sang "làm thơ nghệ thuật".

"Đời là bể khổ, nổ là bể đầu, quay đầu là bờ, ai ngờ vực thẳm!"

"Đời bất công nên cọng lông không bao giờ thẳng. Đời bất bình đẳng nên đừng cố vuốt thẳng cọng lông." (Trích lời bạn Vũ Minh Trang - con bạn thân au)

"Cuộc đời thật lắm bất công, thằng năm hộp sữa thằng không hộp nào!"

"Con cò bay lả bay la,

Siêu nhân ném đá chết ba con cò,

Gần đó có một con bò,

Con bò nó đá gãy giò siêu nhân." (Trích 5S online)

Không liên quan đến chủ đề nhưng hay, chấp nhận! Tỉ số 100-0 nghiêng về đội "nhân vật của công chúng".

Và cuối cùng 2 tiếng sau là đang trong cuộc thi "The voice Japan", các bạn có thể lên google để nghe những bài hát chế của một thời học sinh oanh liệt, đến già vẫn nhớ!

Khi Sasuke tìm đến thì cả bốn đã say đến không biết trời đất là gì, trừ Sakura, thế mà vẫn còn cố cầm chai vodka vừa hát vừa uống.

Nói thật, Sasuke có hơi bị bất ngờ một chút rồi tức đến điên đầu. Hắn ngồi đợi suốt tối chờ nàng về. Nhưng đến tận tối muộn vẫn không thấy nàng đâu, gọi cho Ino thì cô bảo Sakura đã về từ lâu rồi mà. Nghe xong, Sasuke bắt đầu hoang mang, lo sợ, ra lệnh cho thuộc hạ lục tung cả Tokyo lên tìm nàng, còn hắn thì điên cuồng lái xe khắp cả thành phố mà vẫn không thấy.

Đến khi hắn định cho người mở rộng phạm vi tìm kiếm toàn quốc thì thuộc hạ hack camera báo lại rằng 2 tiếng trước nàng cùng ba người đàn ông vào bar rồi không thấy ra. Lúc đó, hắn có bao nhiêu là phẫn nộ, sợ hãi đến cực độ vì một người phụ nữ vào bar cùng ba tên côn đồ thì làm gì có gì tốt xảy ra! Sasuke liên tục tự trách mình đã không bảo vệ nàng chu đáo. Nếu có chuyện gì không may xảy ra với nàng, hắn nhất định không tha cho ba kẻ đó!

Ai ngờ.....

Vừa đạp cửa xông vào, hắn cứ ngỡ mình vào nhầm trại tâm thần, cho đến khi thấy nàng khỏe mạnh và còn nguyên vẹn thì lo sợ trong lòng mới tạm lắng xuống, nhưng phẫn nộ thì bốc cao ngút trời.....

Sakura đang hát vui vẻ thì bị tiếng cửa đổ thu hút chú ý, nhìn ra thì thấy hình bóng của kẻ hại dân hại nước hại cả nàng phải say đến mức này. Nếu là lúc bình thường, nàng sẽ không do dự mà quát mắng hắn cho hả giận rồi lờ hắn đi, nhưng đấy là lúc bình thường.....

- Í hí hí! Soái ca đến chơi đấy à? Vào đây, vào đây chơi với bọn tôi! Càng đông càng vui mà! Hí hí!!! - Sakura cười vui vẻ, nhiệt tình chạy ra ôm tay hắn, kéo vào phòng.

Sasuke vốn định mắng nàng một trận nên thân nhưng lại bị nụ cười đáng yêu của nàng làm cho mềm lòng không nỡ. Khi nàng kéo tay hắn, hắn liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người nàng, rồi thấy một núi chai vodka rỗng chất chồng trên sàn, không khỏi nhíu mày. Mặc dù biết Sakura tửu lượng cao, uống rượu như uống nước lã nhưng hắn vẫn không khỏi lo lắng, nhẹ giọng trách.- Sao lại uống nhiều như vậy?

- Có một tí thôi mà!

Sasuke bất lực thở dài, kéo nàng đứng lại, ôm vào lòng.

- Về nhà thôi, muộn rồi.

Lập tức, cơ thể nhỏ bé giãy dụa như điên, cố thoát khỏi vòng tay hắn, miệng chu ra bất mãn kháng nghị:

- Không về! Có chết cũng không về với anh!!! Ghét anh! Tôi muốn đi chơi!!! - Trong lúc vô tâm mà nàng đã nói ra lời như con dao đâm vào tim hắn.

Người ta nói lời lúc say là lời thật lòng nhất, nói như vậy..... Cơ thể hắn thoáng chốc cứng đờ lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm vụt qua một tia đau đớn.... Sasuke đè nén lại đau thương, bây giờ không phải lúc, hắn kiên trì dỗ dành nàng.

- Ngoan, bây giờ về nhà nghỉ ngơi, mấy hôm nữa tôi sẽ dẫn em đi chỗ khác chơi, được không?

Nghe tới chơi, Sakura bắt đầu dao động một chút. Bộ não không vì rượu mà vội vàng chấp nhận, phải từ từ phân tích lợi thiệt cho mình đã....

Sau một hồi cân đong đo đếm, Sakura đành gật đầu đồng ý theo Sasuke về. Trước khi rời đi, nàng không quên vẫy tay chào tạm biết ba người đang ôm vai bá cổ hát "kìa con bướm vàng", bọn họ cũng vẫy khăn chào nào, nói giọng tiếng anh ngọng nghịu.

- Gút bai, xi ziu ờ gên!!! (Goodbye, see you again!!!) Sau này nhớ đến chơi nhé!!!

Vừa ra khỏi quán bar, khí lạnh cuối thu đập vào thân thể nhỏ bé, làm nàng không khỏi run lên, hai tay ôm lấy vai vì lạnh. Đầu óc nàng bắt đầu mơ hồ, hoa mắt, chóng mặt, đau đầu, buồn ngủ, bước đi chệnh choạng.

Nhận ra biểu hiện của nàng, Sasuke bước lại cạnh nàng, cởi áo khoác Âu, khoác lên vai Sakura rồi ôm nàng vào lòng, dùng thân mình làm điểm tựa cho nàng, đồng thời dùng thân nhiệt sưởi ấm cho nàng.

Có "cái lò đa năng" ở bên cạnh, Sakura không do dự dùng luôn, nhắm mặt ôm chặt lấy thắt lưng hắn, cái đầu nhỏ rúc vào trong ngực hắn, hưởng thụ hơi ấm, hương thơm bạc hà dịu nhẹ.

Tiếp theo, Sakura chẳng nhớ làm thế nào về được đến nhà, chỉ cảm thấy người nhẽ bẫng, có một đôi tay rắn chắc luôn ôm lấy nàng, mùi hương bạc hà đó cũng chưa bao giờ rời xa nàng.....

Hôm sau, Sakura uể oải tỉnh dậy. Cơn đau đầu, mệt mỏi ập tới làm nàng cảm giác như có cả cái xe ủi vừa chèn qua mình.

Sakura khẽ cựa mình muốn ngồi dậy thì bỗng cảm thấy có cái đó nặng nặng đang ôm chặt thắt lưng mình. Nàng khó chịu nhích người khỏi nó nhưng nó còn ôm chặt hơn, bám dính vào Sakura, kéo nàng ngược ra sau, lưng bất ngờ đập vào "vật thể lạ"

Nhưng nàng không vì thế bỏ cuộc, kiên trì giãy dụa thoát ra khỏi nó thì "vật thể lạ" cứng cứng mềm mềm đằng sau lưng bắt đầu động đậy, dán chặt là tấm lưng Sakura. Trong lúc nàng đang rất bực mình, đầu óc chưa mấy tỉnh táo, thì một giọng nói lười nhác sau lưng vang lên làm Sakura cứng đờ người, mặt xanh lét.

- Vẫn sớm, ngủ tiếp đi.... - nói rồi, "nó" lại rúc vào mái tóc nàng, nhắm mắt ngủ tiếp.

Sakura sau vài giây bất động, cuối cùng cũng đủ dũng khí quay đầu lại nhìn "vật thể lạ" sau lưng. Không nhìn thì thôi chứ nhìn cũng chẳng thấy tốt hơn được bao nhiêu.'Má ơi, sao hắn lại ở đây chứ?' Nàng thầm than thở.

'Con à, phiền con nhớ lại xem đêm qua nó là thế nào đã'

Đêm qua á, đêm qua hình như sau khi nàng ăn tối buôn chuyên với Ino xong, ngồi xe buýt về đến đầu phố rồi gặp phải ba tên côn đồ, rồi.....

Nhớ tới đây, Sakura liền sa sẩm mặt mày. Lần đầu tiên trong đời nàng thành ra cái bộ dạng không khác gì con trốn trại thương điên, nhục, quá nhục!!!

'Nhớ tiếp đi!' Inner nhắc nhở.

Ừm thì sau đó hình như hắn đến, nàng không chịu về, rồi hắn nói cái gì mà nếu nàng về đợi mấy hôm nữa sẽ dẫn nàng đi chơi.... Ok, nhớ vài hôm nữa bắt hắn đưa đi, và tất nhiên, hắn phải bao hết!!! Hắc hắc....

'Tiếp!' Inner có chút không kiên nhẫn nhắc. Người đâu 22 tuổi đầu rồi mà lúc nào cũng như trẻ con, nói đi chơi phát là mắt sáng quắc lên như đèn pha.

Rồi sau đó, nàng cũng chẳng nhớ về kiểu gì, chắc là Sasuke đưa về đây. Về đến nơi, nàng chạy đi nhà vệ sinh nôn liên tục, nôn hết tất cả những gì ăn vào cả tối qua, nôn đến mức mặt trắng bệch, cảm giác như cả dạ dày bị rút ra, đầu thì choáng váng, đau như búa bổ. Những lúc đó, hắn.... luôn túc trực bên nàng, lấy nước, thuốc, làm canh giải rượu cho nàng, cả đêm cứ thế chạy đi chạy lại đến khi nàng ngủ thiếp đi mới thôi.....

Nhớ lại khi đó, trái tim nàng không tránh khỏi rung động lần nữa, trong lòng càng thêm cảm động. Nàng còn thoáng nhớ qua trong lúc say còn nôn đầy lên người hắn, vậy mà hắn vẫn kiên trì ở bên nàng, làm chỗ dựa vững chãi cho nàng....

Sakura khẽ xoay người lại, nằm nghiêng người đối diện với Sasuke. Trước mặt nàng là một khuôn mặt đẹp chết người nhưng không che giấu nổi mệt mỏi, dưới mắt là quầng thâm cho thấy một đêm mất ngủ.

Nhìn hắn mà cũng có lúc như thế này, nhất là còn vì nàng nữa, trái tim Sakura không khỏi nhói lên, đau lòng, xót xa.

- Em cứ nhìn tôi như thế thì có nằm cả ngày tôi cũng không ngủ nổi đâu! - Sasuke đột nhiên mở miệng châm chọc, mắt thì vẫn nhắm nghiền.

Sakura tuy là có hơi kinh dị một chút vì hắn không mở mắt mà vẫn biết nàng nhìn hắn nhưng là đối với giọng trêu chọc của Sasuke nàng vẫn không để ý hay cáu gắt, ngược lại càng thêm ăn năn, day dứt nhìn hắn, nhỏ giọng nói.

- Xin lỗi....

- Hử? Em vừa nói cái gì? - hắn mở một mắt, không tin vào tai mình, nhướn mày hỏi lại.

- Xin lỗi vì đã làm phiền đến anh, hôm qua..... tại tôi say quá nên..... - Sakura cúi đầu, hạ tầm mắt xuống bé tránh cái nhìn của hắn, miệng lắp bắp giải thích. Nàng thì đang thực lòng hối lỗi, lo lắng, thế mà hắn ngay lập tức phang ra một câu.

- Hình như hôm qua tôi cho em uống nhầm thuốc rồi thì phải....

Rồi thôi khỏi, hối lỗi hay ăn năn cái con khỉ gì vứt hết! Sakura như con mèo xù lông, trừng mắt hung dữ quát:

- Uchiha Sasuke, không ai dạy anh khi người ta nói thì không được ngắt lời à? Người đâu vô duyên, bất lịch sự! Không thích xin lỗi, cảm ơn thì thôi khỏi! Bực mình!!!Quát mắng xong một hồi nàng giận đùng đùng quay phắt lưng lại, không thèm nói chuyện với hắn nữa. Bà khinh!!!

Đằng sau, Sasuke lúc này đã mở cả hai mắt nhìn tấm lưng đang run lên vì tức kia, nét mặt đầy ý cười. Hung dữ như vậy mới đúng là Sakura của hắn chứ! Nhiều khi nàng hiền quá đâm ra làm hắn hơi sờ sợ.....

Từ sau lưng Sakura, Sasuke vươn tay ôm trọn là người nàng vào, mặc cho nàng ra sức giãy dụa, la hét. Hắn cúi đầu hôn lên gáy, lên cổ nàng, yêu thương dỗ:

- Rồi rồi, là tôi sai. Để tôi đền bù cho em bữa sáng là được chứ gì?

Đối với sự cưng chiều không rõ nguyên nhân của Sasuke, Sakura cũng đã dần làm quen, thậm chí là rất nhanh thích ứng, hưởng thụ.

- Hừ! Cả bữa trưa nữa? - nàng làm bộ mặt lạnh ra điều kiện, trong lòng thì sướng quá đi chứ còn bày đặt!

Sasuke làm sao không biết suy nghĩ của nàng, hắn chỉ cười, gật đầu đáp ứng tất cả điều kiện của nàng.

- Ừ, cả bữa trưa. Bây giờ thì em đi tắm một chút đi, tôi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng - nói rồi, không đợi nàng trả lời, Sasuke đã hôn lên má nàng rồi rời nhanh khỏi phòng.

Trên giường, Sakura nét mặt ửng hồng, ngón tay đặt lên bên má, nơi hắn vừa hôn lên rồi tức giận nói:

- Tên đáng ghét, dám chiếm tiện nghi của mình!

Miệng thì mắng là vậy nhưng Sakura không thể áp được cảm giác ấm áp, vui sướng trong lòng.

Khi nàng vừa ngồi dậy, đập vào mắt đầu tiên chính là cái đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, và sau đó.....

- ÔI MÁ ƠI! 11.59 RỒI Á??? °0° - nàng há hốc mồm ra nhìn 4 con số chân thực hiện lên màn hình, trong lòng lại âm thầm cảm thán.

'Bây giờ là ăn trưa rồi chứ bữa sáng cái con khỉ gì nữa! Thế mà tên nào đó ban nãy còn bảo mình là "còn sớm lắm, ngủ tiếp đi" mới sợ cơ chứ!' =.='

....

Sakura vừa bước ra khỏi cửa phòng, mùi thức ăn thơm ngào ngạt đã xộc lên mũi nàng, làm dạ dày vốn im lặng nay đã liên tục kêu gào.

Lắng nghe theo tiếng gọi của dạy dày, Sakura dù không biết đường cũng mò được đến phòng bếp.

Qua khe cửa mở hé, Sakura nhìn thấy một người đàn ông trong bộ áo sơ mi quần âu đen, đeo tạp dề màu đen tuyền bận rộn luôn tay xào nấu, bày biện thức ăn ra đĩa, đặt lên bàn ăn thủy tinh giữa phòng. Nét mặt hắn nghiêm túc như lúc làm việc ở tập đoàn nhưng ánh mắt lại thấp thoáng hạnh phúc, dịu dàng.

Không nghi ngờ gì nữa, Sakura đã hoàn toàn bị bộ dạng với sức hút vô tận này hớp mất hồn, nàng chỉ biết đứng đờ người ra đấy, đôi mắt lục bảo không rời hình bóng hắn chỉ một giây, gương mặt ửng hồng, tim thì đập thình thịch như muốn bắn ra ngoài đến nơi rồi.

Sasuke đương nhiên biết rằng nàng đang đứng ở cửa nhìn lén nhưng không hề vạch trần, cứ tiếp tục làm việc của mình, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn chính là muốn nàng cứ nhìn hắn đến ngây người như vậy, để Sakura tự mình nhận ra rằng không một thằng đàn ông nào thích hợp với nàng hơn hắn, kể cả cái thằng mà nàng..... yêu thầm kia..... Mặc kệ là thằng nào giữ vị trí trong tim nàng, nhất định hắn sẽ bằng mọi giá làm cho kẻ đó cuốn xéo khỏi đó!

Trái tim và cả về thể xác của nàng đều chỉ có thể thuộc về một mình hắn, cũng như toàn bộ của hắn mãi mãi chỉ thuộc về một mình nàng!

Đến khi đĩa thức ăn cuối cùng được dọn lên, Sasuke mới cất tiếng gọi nàng:

- Còn định đứng đấy nhìn bao lâu nữa, Sakura?

Bị điểm danh, linh hồn Sakura còn đang lạc ở phương nào lập tức mò về nhập vào thân xác. Bị bắt quả tang, Sakura hết sức lúng túng đẩy cửa vào, nàng cúi đầu thấp để che đi gương mặt hồng hồng của mình, lắp bắt giải thích, nghe chẳng có chút sức thuyết phục nào cả.

- Tôi.... Tôi vừa.... mới đ.... đến.... Định.... Định chờ anh.... làm xong mới vào....

Khoé môi Sasuke giương cao, không bắt bẻ lời nàng, chỉ nhìn nàng, đầy hàm ý nói:

- Tôi biết.

'Hắn biết?' Nghe câu trả lời đó, Sakura có hơi sững lại. Hắn biết nàng đứng ở ngoài đó bao lâu rồi sao không gọi nàng vào?

Sakura sẽ không thể biết ý định của hắn, có lẽ phải rất lâu sau, cũng trong một tình huống như thế này nàng mới hiểu được đầy đủ những ý định đó.

Thấy Sakura lại ngớ người ra đó, nụ cười của Sasuke càng thêm sâu, trực tiếp đi đến bên cạnh nàng, dẫn nàng đến ghế rồi còn ga lăng kéo ghế cho nàng ngồi.

Hắn ngồi xuống đối diện nàng, đẩy đĩa có món nàng thích đến trước nàng.

- Ăn thử đi! Lần đầu tôi nấu cho người khác đấy!

Vừa nghe Sasuke nói ba chữ "lần đầu tiên", cánh tay cầm đũa của Sakura khựng lại giữa không trung, băn khoăn do dự có nên "liều mạng" của mình không. Nàng ngước lên nhìn hắn, nghi hoặc hỏi:

- Ăn được chứ?

- Được!

- Anh chắc chắn là ăn được không?

- Chắc chắn!

- Cực kì chắc chắn? - nàng bán tín bán nghi gặng hỏi.

- Cực kì! - Hắn gật đầu khẳng định.

- Sẽ không nhập viện vì ngộ độc thức phẩm chứ?

- Ừ! - Sasuke vẫn hết sức kiên nhẫn trả lời.

- Chắc chắn bao nhiêu phần trăm?

- Thế em có ăn không? Không thì thôi! - Nói rồi, hắn vươn tay làm bộ muốn lấy đĩa thức ăn đi, tức thì Sakura lập tức kéo nó tránh xa khỏi tầm tay hắn.

- Tôi ăn! Tôi ăn!

Nói thì nói vậy nhưng Sakura vẫn hơi lo lắng, run run gắp cái đùi gà chiên giòn lên miệng, ngập ngừng không dám ăn. Mùi thì thơm thật, trông cũng ngon ngon nhưng ai biết ăn vào có thăng thiên không? Liệu nó có giống như bánh quy của Yaya trong Boboiboy không? Vị giấy ráp? Ăn phát ngoẻo luôn???

'Thôi thì đằng nào chẳng chết, ăn thì ăn!'

Cuối cùng Sakura cũng có dũng khí để.... ăn. Nàng đưa cái đùi gà thơm phức lên, hé miệng, cắn một miếng..... Và.....

81. Chương 78: Quà Hối Lộ

- Sao nào? - Sasuke khoanh tay, tựa lưng vào ghế, đắc ý nhìn người con gái đang há hốc mồm kinh ngạc phía trước.

Sakura chóp chép miệng, khó tin nhìn cái đùi gà, rồi lại cắn thêm miếng nữa cho chắc. Nhai rồi nuốt, vẫn đúng là hương vị thơm lừng, ngon từ thịt, ngọt từ xương đấy, nàng càng thêm bất ngờ, sửng sốt nhìn hắn, nghi hoặc hỏi lại.

- Cái này có phải là anh làm không?

- Em nghĩ là ai? - Hắn nhếch mép cười.

- Không phải đây là đồ ăn liền bán ở siêu thị đấy chứ? - nàng vẫn ngờ vực.

- Hừ! Siêu thị làm ngon được thế này chắc!? - Hắn lạnh giọng khinh thường nói.

Lúc này thì Sakura đã ngậm miệng lại, im phăng phắc ngồi tận lực "chiến". Má ơi, lần đầu tiên nàng ăn được những món ngon tuyệt vời thế này! Gà chiên giòn màu vàng nâu, lớp vỏ giòn tan, bên trong thịt mềm, nêm nếm rất vừa phải, còn có một chút cay cay làm đậm vị. Có thể nói món này còn ngon hơn cả KFC, lại

còn đảm bảo vệ sinh thực phẩm hơn, ai dám bán cho hắn gà đẻu! Bên cạnh đó còn không thiếu các món khác bày biện trên bàn, sushi cá ngừ tươi ngon, súp miso, salad rong biển, cà ri hải sản,..... Tất cả đều ngon tuyệt vời, ngon hơn cả nhà hàng 6 sao lần trước hắn dẫn nàng đi!

Sakura hộc mặt vào ăn, mất hết cả hình tượng thục nữ. Bây giờ thích nữ cái con khỉ gì nữa, đói bỏ xừ ra đi được, hôm qua say rượu nàng nôn hết sạch bữa tối ra rồi còn đâu!!! Nàng vừa ăn vừa âm thầm cảm thán:

'Tch Tch....Tay nghề của hắn tốt thế này mà không đi thi MasterChef thì đúng là uổng phí một tài năng trẻ!'

Suốt cả bữa chỉ có mình Sakura chơi cả mâm, còn hắn thì chỉ ngồi đó xem tài liệu trên tay, đến đũa cũng không thèm động, thi thoảng nâng tách cà phê lên nhấp vài ngụm.

Đang yên đang lành, đột nhiên nàng ăn phải miếng ớt cay xé lưỡi, lập tức cuống quít vớ lấy bát canh hộc tốc uống. Nhưng khổ nỗi là bát canh còn đang bốc hơi nghi ngút, uống vào còn nóng đến bỏng lưỡi, chẳng giúp được gì! Cho chừa cái tội tham ăn!

Mặt Sakura nóng bừng vì cay, cái lưỡi nhỏ đỏ rát lè ra, đôi mắt đảo liên tục tìm nước hạ nhiệt, lại vừa hay nhìn trúng tách cà phê của Sasuke. Không cần để ý hắn thái độ của hắn, vì có đồng ý cho hay không cũng như nhau cả thôi, nàng vơ vội tách cà phê đưa lên uống.

Sasuke thấy hành động của nàng thì giật mình sửng sốt, nhanh tay giật lại cái tách nhưng đã quá muộn. Lời hắn muốn nói đã tắc nghẽn ở cổ.

- Đừng uống, cái đó.....

"Phụtttttt!!!"

Toàn bộ cà phê trong miệng Sakura như mưa phùn mùa xuân "nhẹ nhàng" đáp xuống thế giới đồ ăn trên bàn. Đi tong sơn hào hải vị rồi..

- Cái con khỉ gì thế này!??? Đắng quá!!! - mặt nàng nhăn như khỉ ăn ớt, tay không ngừng dùng giấy ăn trên bàn vuốt sạch cà phê đắng ngắt còn dính trên lưỡi, thiếu chút nữa là nhét cả giấy ăn vào mồm luôn cho đỡ đắng!

Sasuke khẽ thở dài lắc đầu. Từ xưa đến nay Sasuke hắn có bao giờ động vào đồ ngọt đâu, cà phê cũng là đen nguyên chất không đường sữa, đắng ngắt ra hắn cũng uống được! Trước đây hắn không nói cho Sakura biết để nàng mất công đi pha đi pha lại chẳng qua là để trêu nàng tí thôi!Hắn đứng dậy, tốt bụng rót một cốc nước lọc cho đưa đến cho nàng rồi lẳng lặng kê ghế đến bên cạnh Sakura, rút khăn giấy....

Sakura bây giờ đủ thảm lắm rồi, còn hơi sức đâu mà để ý đến hắn đang ngồi cạnh mình nữa! Nàng như giật lấy cốc nước, uống một hơi hết sạch. Tạm đẩy lùi được vị đắng lè lưỡi trong miệng, nàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, than thầm. Hôm nay sao mà đen quá vậy?

Đau lòng mà nói thì vận đen của nàng vẫn chưa hết đâu....

Đột nhiên, cằm bất ngờ bị nắm lấy rồi xoay sang bên cạnh, rồi có cái gì đó mềm mềm chấm chấm dưới cằm.

- Này! Anh làm cái trò gì vậy!? Bỏ ra!!! - Sakura liền giật mình là toáng lên, liều mạng giãy dụa! Mới "sáng sớm" còn chưa đủ xui hay sao?

- Yên nào, cà phê dính đầy dưới cằm rồi.... - Hắn giữ chặt cằm nàng, tay tiếp tục lấy giấy lau vết cà phê ban nãy Sakura phun ra còn dính lại dưới môi, cằm.

Sakura từ sáng đến giờ tâm trạng vẫn không tốt lắm nên liền sinh ra khó chịu, bực bội với hắn.

- Bỏ ra, có lau cũng không đến lượt anh!!!

Nàng vừa dứt lời, cằm đột nhiên bị siết chặt nhói đau, tầm mắt vừa nâng lên đã gặp ngay ánh mắt u ám, đằng đằng sát khí như muốn lóc xương lột da nàng. Sakura biết điều im phăng phắc, cơ thể bất động không dám động đậy, đến thở cũng không dám thở mạnh. Nhỡ chẳng may chọc tức hắn nữa thì nát....

Sắc mặt Sasuke không vì ngoan ngoãn của nàng mà tốt lên được chút nào! Thực chất lời nàng nói là muốn tự làm nhưng không hiểu sao vào tai hắn lại là nàng muốn thằng khác lau cho nàng? Có lẽ bóng ma tâm lý

về "người trong lòng Sakura" quá lớn, chừng nào chưa diệt tận gốc kẻ này thì hắn không có một giây nào yên tâm lại được!

Khăn giấy theo tay lau dần lên đến khoé môi nàng thì khựng lại. Tầm mắt hắn không thể nào rời khỏi nổi đôi môi anh đào của nàng, cổ họng khô rát..... Hắn không nhớ nổi lần cuối cùng hôn nàng là khi nào nữa nhưng hương vị ngọt ngào của nàng thì không thể quên..... Lúc này khi ngón tay vô tình lướt qua đôi môi hồng mềm mại của nàng thì cảm giác muốn lần nữa thưởng thức hương vị của nó lại mạnh mẽ trỗi dậy.....

Ngón tay từ nắm đã nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, gương mặt từ từ kề sát lại.....

Nhìn gương mặt cách mình ngày càng gần, Sakura bắt đầu hoảng hốt, hoang mang, thậm chí là có cả lo sợ, muốn đẩy hắn ra nhưng không hiểu sao tay chân cứng đờ, không còn chịu sự điều khiển của tâm trí nữa....

Không gặp bất kì cản trở nào, đôi môi bạc nhẹ nhàng áp lên đôi môi anh đào của nàng, miết nhẹ.... Mới chỉ là cái chạm nhẹ mà đầu óc Sakura đã hoàn toàn trống rỗng, đôi mắt đang trợn tròn cũng chậm rãi khép lại như để mặc bản thân hưởng thụ nụ hôn....

Lúc đầu, đây chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng nồng đậm yêu thương nhưng càng về sau, nụ hôn càng thêm nồng nhiệt, mạnh mẽ. Đôi môi bạc ra sức hôn lên làn môi hồng ướt át, cái lưỡi không yên phận tách hàm răng nàng ra, chen vào khuấy đảo khoang miệng nàng tập lực thưởng thức hương vị ngọt ngào, cùng chiếc lưỡi bé xinh của nàng quấn quít, dây dưa, mà Sakura cũng vô thức hoà theo hắn.... Đây đã không chỉ đơn thuần là nụ hôn yêu thương mà còn mang theo cả.... dục vọng.....Nụ hôn tưởng như kéo dài đằng đẵng, đến khi Sakura gần như tắc thở vì thiếu dưỡng khí hắn mới chịu buông tha cho nàng.....

Lần đầu tiên Sakura bị hôn đến mức "ý loạn tình mê", cả người vô lực chỉ biết thở hổn hển, người mềm nhũn tựa vào lòng hắn.

Kết thúc nụ hôn, Sasuke bế nàng ngồi lên đùi mình, ôm trọn nàng trong lòng, cằm tựa lên đỉnh đầu Sakura, bàn tay vuốt nhẹ tóc nàng. Trên gương mặt hắn đầy vẻ thỏa mãn sau khi được hôn người đẹp, lại được ôm nàng trong lòng mà không bị phản kháng.

Trong lúc đầu óc mê man, khung cảnh trước mắt nàng đột nhiên trắng xoá, rồi tiếp theo, một loạt khung cảnh nối tiếp nhau vụt qua như gió nhưng vẫn đủ để Sakura có thể nhìn rõ một vài khung cảnh.....

Trên bờ vực, một nam nhân tóc đen mặc áo bào đen cưỡi ngựa kéo một nữ nhân tóc hồng ra khỏi con ngựa đang lao xuống vực, ôm chặt nữ nhân đó trong lòng....

Trong rừng, vẫn là nam nhân đó ôm chặt nữ nhân tóc hồng, che chở nàng khỏi móng vuốt sói hung ác sau lưng, thay nàng lãnh trọn lấy nó....

Rất nhiều khung cảnh vụn vặt trôi qua, trong đó vẫn chỉ xoay quanh hai người đó..... Càng lúc những hình ảnh đó vụt qua càng nhanh, nhanh đến mức Sakura không thể nhìn được gì rõ ràng, tất cả đều là mơ hồ..... cho đến cuối cùng, một hình ảnh dừng lại.....

Nếu như lúc trước là những hình ảnh hạnh phúc, ngọt ngào giữa hai người họ thì lúc này, trên nền băng xanh biếc, giữa một quang cảnh hoang tàn, chết chóc, nam nhân đó quỳ trên mặt băng, trong tay ôm chặt thân thể bất động đã nhuốm một màu máu tươi của nữ nhân đó, bên cạnh là một thanh dao vấy máu. Không khó để đoán chuyện gì đã xảy ra nhưng..... tại sao? Không phải trông họ rất yêu nhau sao?....

Và điều làm Sakura hoảng sợ nhất chính là khuôn mặt của bọn họ, nam nhân giống hệt với Sasuke, còn nữ nhân..... giống hệt nàng.....

- Sakura!

- Sakura!

- Sakura!

Cả người nàng bị lay mạnh, quang cảnh hoang tàn trước mắt mờ nhoà rồi biến mất, thay vào đó là khuôn mặt đầy lo lắng của hắn.

Sasuke đưa tay muốn chạm vào má nàng, ngoài ý muốn bị Sakura né tránh, ánh mắt nhìn hắn hoảng loạn, sợ hãi như nhìn một con quái vật.....

Nén đau đớn trong tim, hắn khẽ đặt bàn tay lên vai nàng, quan tâm hỏi:

- Em không sao chứ? Sao tự nhiên lại khóc?

Nàng đã khóc ư?

Sakura giật mình, đưa tay quệt lên khoé mắt có hơi ẩm ướt, quả nhiên là có nước mắt, nhưng.... sao lại khóc? Vì đoạn hình ảnh đó sao? Chúng có ý nghĩa gì chứ?

- Em ổn chứ? - Thấy nàng lại trở nên ngơ ngác, Sasuke càng không yên tâm, áp tay lên trán nàng kiểm tra nhiệt độ. Hôm qua Sakura uống nhiều rượu quá, có khi nào ảnh hưởng tới não bộ không?

Lần này nàng không né tránh bàn tay hắn nữa, chỉ cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ rồi bất ngờ lên tiếng.

- Chúng ta..... trong kiếp trước..... từng quen nhau rồi..... đúng không?Trước đây, Sakura từng đọc được rất nhiều tài liệu câu chuyện có thật về những người có khả năng nhớ lại được kiếp trước, có cảm giác quen thuộc với một số người, địa điểm đã gặp hoặc đến trong kiếp trước, cũng có thể là nhìn hoặc mơ thấy ảo ảnh, đó gọi là đoạn kia ức kiếp trước.

Suy xét lại mà nói, những lần tiếp xúc với Sasuke thì Sakura thường nảy sinh cảm giác quen thuộc, rồi sau khi..... ừm.... hôn hắn, trước mắt nàng lại xuất hiện ảo ảnh về thời cổ trang và hai nhân vật xuất hiện trong đó giống hệt với bọn họ. Vậy nên nàng chỉ tò mò muốn giải đáp chút thắc mắc thôi!

Sakura không hề biết sự tò mò của nàng đem lại sự lo sợ, hoang mang lớn tới mức nào cho người đàn ông đối diện nàng đâu.....

Bàn tay hắn áp trên trán nàng cứng đờ lại, cả người cứng nhắc, ánh mắt vụt qua nỗi bất an.

- Còn nữa, có phải chúng ta.... cũng từng có.... ừm.... xích mích một chút? - Sakura cố chỉnh lại cách diễn đạt, né đi từ ngữ về chết chóc hết mức có thể. Dứt lời, nàng ngẩng đầu, đôi mắt lục bảo trong vắt mong chờ được giải đáp nghi vấn.

Sasuke âm thầm lo lắng, nỗi bất an trong lòng dâng ngày một lớn. Sao bây giờ tự nhiên lại hỏi vậy, lẽ nào nàng nhớ ra được điều gì đó? Không đúng! Nàng không thể nhớ lại được, năm đó rõ ràng hắn đã yêu cầu Thần đế xoá sạch kí ức kiếp trước của nàng rồi, Sakura hoàn toàn không có khả năng nhớ lại! Là hắn lo quá lên rồi....

- Em hỏi linh tinh gì vậy? Con người làm sao nhớ lại được kiếp trước! Em nói tôi trả lời kiểu gì? - Sasuke nhẹ giọng nói, ngón tay dịu dàng vén lọn tóc hồng rơi xuống trước mặt ra sau tai nàng, ánh mắt có biết bao là yêu chiều.

Sakura cũng đâu rảnh để nhìn ánh mắt hắn làm gì, nàng còn đang bận ngẫm nghĩ về những ảo ảnh ban nãy từ đâu mà có. Nhìn thấy chúng xong mà nàng chẳng thấy yên tâm được chút nào cả....

Thấy mình bị bơ như vậy, Sasuke mày nhíu lại đầy bất mãn, rồi lại thở dài bất lực, hơi cúi đầu hôn lên vành tai nàng, cắn cắn trừng phạt.

Sakura giật phắt mình, vành tài tê tê, nhột nhột, khuôn mặt lại nóng bừng cả lên. Tên biến thái này.... nàng đang suy nghĩ mà.... Sakura điên tiết muốn đẩy đầu hắn ra, hai tay lại bị hắn khoá chặt ra sau lưng, cả người tựa sát vào lồng ngực hắn.

- Có lẽ hôm qua em uống hơi nhiều rồi nên đầu óc không được tỉnh táo.... - Sasuke khẽ thì thầm bên tai nàng, lại là cái thanh âm tà mị, hấp dẫn chết người đấy!

Ừm, mà hắn nói cũng đúng, hôm qua nàng uống nhiều thế kia cơ mà, chắc vì thế nên sinh ra hoa mắt rồi, không đáng kể!

Và thế là một phút trước, chị Sakura đây còn đang rất là nhập tâm suy ngẫm, thế mà bây giờ đã quăng ngay mấy cái thứ ảo ảnh gì đó ra khỏi đầu! Nghĩ nhiều làm gì cho mệt, nó có ảnh hưởng gì đến kinh tế đất nước hay thế giới gì đâu mà lo!

- Sasuke, anh không đi làm à? - nàng bỗng hỏi.

Lần thứ hai trong ngày hắn lại đơ ra mấy giây, mắt trợn tròn một lúc. Trấn tĩnh lại, Sasuke cúi xuống nhìn người con gái trong lòng, mắt đối mắt, nghiêm túc hỏi:- Em vừa nói cái gì?

- Ờ.... Thì tôi hỏi anh không đi làm à? - Sakura ngây ngô nhắc lại, chưa hiểu hắn định làm trò gì?

- Không phải! Trước đấy cơ!

-....Trước đấy tôi đã nói gì đâu.... - =.=???

- Có, em có nói mà! Em vừa gọi tôi là gì?

Sakura lại đảo mắt nghĩ một lúc, nàng vừa gọi hắn là gì ý nhỉ???

....

- Aaaa....!!! - Sakura dài giọng, cười, nét mặt tươi hẳn lên như vừa trúng số không bằng.

Và trước con mắt háo hức, đầy mong chờ, hoặc thậm chí là..... đói khát của Sasuke, nàng nở nụ cười thật "rực rỡ", ngây thơ vô "số" tội, "thành thật" nói:

- Ô hô hô!!! Tôi quên rồi!^^

Mặt Sasuke sầm xuống trong giây lát, tràn trề thất vọng, ức chế, cáu kỉnh.

'Được! Em được đấy! Rất tốt!'

Nàng muốn chơi hắn á? Không có cửa đâu! Còn non lắm!

Sakura cười đến híp mắt thích thú hưởng thụ sắc mặt biến đổi như tắc kè hoa của hắn. Ôi trời, tự nhiên nàng nhớ đến cái bài "con tắc kè màu xanh màu đỏ" của Shinnosuke quá!!!

Và chính là vì một phút lơ làng, khinh địch thế này mà....

"Ưm..."

Bất ngờ, một đôi môi chuẩn xác hạ xuống, điên cuồng, mạnh mẽ chiếm đoạt, giày vò đôi môi đáng thương của Sakura. Hắn tiến công nhanh đến nỗi nàng không kịp trở tay, bị hôn lại cho đến đầu óc mơ mơ màng màng, không phân biệt nổi mơ hay thực....

'Ặc!.... Quá nhanh quá nguy hiểm!' Inner thầm cảm thán.

Lại sau một hồi dây dưa môi lưỡi, tình cảm tình củm..... mà những người FA không bao giờ được hưởng thụ, Sasuke ôm thân thể mềm nhũn của nàng trong ngực, ghé môi bên tai Sakura, vừa khẽ cắn nhẹ trêu chọc, vừa tà mị hỏi khẽ.

- Em vừa gọi tôi là gì?

- Ưm..... Sa.... su.... ke.... - Sakura yếu ớt đáp lại, hơi thở đứt quãng.

- Nhắc lại!

-..... Sasuke.....

Hài lòng với những gì mình nghe được, Sasuke nghiêng đầu hôn chụt một cái lên má nàng, cưng chiều vuốt tóc nàng, nét mặt đầy thỏa mãn.

- Ngoan lắm! Nói ngay từ đầu có phải hơn không!

"Hừ! Ngoan ngoãn cái đầu nhà anh!!!" Sakura nhỏ giọng lầm bầm.

Cứ tưởng hắn không nghe ra, ai ngờ vừa dứt lời, eo liền bị nhéo một cái, đau đến rớm nước mắt! Sakura rất tự giác im phăng phắc!!!

Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ gọi tên hắn cả, chỉ toàn gọi cả họ cả tên, hay không là "biến thái" thì cũng là "Uchiha mama đại tổng quản" và rất nhiều tên khác không được..... lịch sự cho lắm..... Nhưng lần này nàng lại vô thức gọi tên hắn, tức là tim nàng đang dần tiếp nhận hắn, làm hắn vui sướng không nguôi trong lòng. Đây là một bước tiến rất lớn trong công cuộc theo đuổi vợ của hắn!!!Cả hai lại rơi vào im lặng,

Sasuke thì vẫn cứ ngồi ôm nàng như vậy, ngón tay nghịch ngợm lọn tóc sau gáy Sakura. Còn nàng thì cũng chỉ biết tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, điều chỉnh lại nhịp thở, từ từ hồi sức sau hai nụ hôn giết người kia của ai đó! Rồi thôi xong cả ba nụ hôn đầu đời!

Đến khi Sakura đã gần như khỏe mạnh lành lặn như ban đầu, không cần tựa nhờ vào người não nữa, liền phũ phàng đẩy hắn ra, ngồi thẳng dậy, lên giọng đuổi "khách".

- Anh không phải đi làm à?

Sasuke buồn cười nhìn nàng, lợi dụng người ta xong rồi định vứt bỏ ngay đấy à? Có ai như nàng không?

- Tôi là sếp, thích đi lúc nào thì đi ai dám quản! - Nàng muốn đuổi hắn cũng đâu có dễ thế....

- Anh là sếp thì càng phải đi, phải biết làm tấm gương sáng cho nhân viên noi theo chứ!!! - nàng làm bộ giáo huấn hắn này nọ như thể muốn tốt cho hắn chứ thực ra muốn đuổi hắn đi nhanh lắm!

- Kể cả tôi có nghỉ cả năm cũng đố ai dám nghỉ theo!

- Thế thì tập đoàn anh định tính thế nào, chẳng lẽ cứ bỏ bê công việc anh không sợ nó phá sản à? - Sakura vẫn kiên trì "khuyên nhủ".

- Tôi trả lương cho nhân viên để họ đến công ty chơi hay chọn ra ban giám đốc chẳng lẽ để ngắm chắc!?

Sakura cứng họng, cúi đầu bất lực suy nghĩ cách đuổi người. Cái này cũng là vì tốt cho nàng thôi! Thử nghĩ xem, có cái loại đàn ông nào vừa quen chưa được mấy hôm đã lột quần áo người ta, chưa được mấy tuần hôn người ta làm người ta suýt tắc thở mà chết! Nếu còn ở gần hắn nữa, không biết tiếp theo nàng có bị đè ra mà..... Thôi, không nói nữa.....

'Tóm lại, vì sự "trong sáng", "ngây thơ", "đáng yêu" của mình, không thể giữ tên sắc lang này lại được!'

'Gớm! Đúng là nói không biết ngượng mồm!' Inner chịu không nổi chen vào "góp ý".

'Im mồm!!!'

'Đấy, con gái con đứa cái gì mà "ngây thơ", mắng người ta thế à? "Trong sáng" cái con khỉ, trong sáng đã không tưởng tượng ra mình có bị đè ra.... nhớ con!'

'...' Im lặng tuyệt đối!

'À, tiện tai nhắc luôn một chút, này đang ăn chùa ở chùa nhà người ta. Thế nên tốt nhất mày đừng nên nghĩ mình giữ ai lại, lo xem mày có "được giữ" lại không đã! Bye bye!!!' Inner nói xong rồi biến mất.

Mặc dù mình bị chính mình mắng chi thế nó đau thật nhưng mà.... nó nói quá chuẩn! Chuẩn đến tan nát cõi lòng!

Thấy nàng còn chưa đủ thảm, Sasuke còn "vô ý" nói một câu.

- Theo điều lệ 212 của tập đoàn, nhân viên nghỉ không phép hai hôm lập tức bị đuổi việc, hủy hợp đồng không bồi thường! - rồi làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi nàng - Tính cả hôm nay là em nghỉ không phép bao nhiêu ngày rồi nhỉ?

- H.... Hai.... - Sakura tức đến run giọng, nghiến răng nghiến lợi trả lời, hận không thể lấy giày phang ngay vào cái mặt giả tạo của hắn.

- Ồ.... Thế thì.... không ổn rồi.... - Hắn dài giọng đầy "tiếc nuối" nói.

Sakura tức đến suýt hộc máu, sao trên đời lại có loại người khốn nạn thế này! Rõ ràng hắn cũng bùng làm đất thôi, nhưng vì là người sáng lập ra tập đoàn, đố ai dám đuổi hắn! Mà không phải tại hắn nàng mới phải nghỉ làm sao? Khốn nạn!!!

Những điều này Sakura chỉ dám nói trong lòng chứ nếu mà dùng để tranh luận với hắn, nàng cầm chắc cái thua! Aizzz.... Đúng là cuộc đời quá khốn nạn với một con người tốt bụng như nàng đây!!!

Mất việc, rồi cuộc đời nàng sẽ thế nào, hay lại "Buồn trông ngọn nước mới sa, hoa trôi man mác biết là về đâu?"* như Thuý kiều?

***Hai câu trên trích trong bài Kiều ở lầu Ngưng Bích trong SGK lớp 9, ai đã học qua lớp 9 chắc biết, ý chỉ cuộc đời bấp bênh, trôi nổi, không biết sẽ đi đâu về đâu.

Giữa lúc Sakura đang "tuyệt vọng", "bế tắc", ánh sáng, à không, nói đúng ra là câu nói lại "vô tình" của ai đó đã "cứu vớt" nàng.....

- Hình như không có quy định nào cấm hối lộ người sáng lập thì phải?

Ý tứ quá đơn giản, hắn muốn nàng hối lộ hắn, nhưng là hối lộ cái gì? Động não một chút, Sakura cười hì hì, vòng hai tay ôm cổ hắn, ngọt ngào nịnh nọt lấy lòng:

- A hi hi, Tổng gi.... à nhầm, Sasuke, anh thích gì để tôi "tặng"?

Sasuke "nghĩ ngợi" một chút, rồi nhàn nhàn trả lời:

- Tôi không nhận đồ gì cả....

Gương mặt Sakura phút chốc tràn trề thất vọng, mất hẳn hy vọng, tuột tay khỏi cổ hắn.

Nhưng đúng lúc này, một vòng tay mạnh mẽ siết chặt dưới eo Sakura, ép nàng dính sát vào người hắn, buộc Sakura phải ngẩng đầu ngỡ ngàng, nghi hoặc nhìn hắn, mặt đối mặt.

- Nhưng mà tôi có lẽ sẽ nhận người....

Một câu của hắn như ánh sáng cứu rỗi cuộc đời bất hạnh tăm tối của Sakura. Cái mặt đang xị xuống bỗng hớn hở hẳn lên, nàng không biết từ đâu rút ra một quyển sổ tay và bút bi, hăng hái, nhiệt tình hỏi:

- Anh thích nam hay nữ? Nếu là nữ thì tiêu chuẩn như thế nào? Nếu là nam thì muốn loại gì, "công" hay "thụ"? Nhìn anh thế này chắc anh là "thụ" rồi! Tiêu chuẩn "công" thế nào?

***Trong tiểu thuyết đam mỹ (nam x nam), "công" là thằng nằm trên, "thụ" là thằng nằm dưới.

Sasuke: *khóc không ra nước mắt*

Không biết là sốc quá hay tức quá mà không nói được lời nào thế này. Ánh mắt nhìn nàng không hề che giấu ai oán, ủy khuất.

Chậm hiểu một chút thì không nói làm gì nhưng có cần phải hỏi hắn thích "công" hay "thụ" không, hắn đâu có bị gay! Đau lòng hơn cả là nàng còn phán hắn là "thụ" nữa mới khổ! Nhìn hắn oai phong lẫm liệt, khí thế bừng bừng thế này thì chí ít cũng phải là "công" chứ!!! Đây đúng là sỉ nhục danh dự của một thằng đàn ông mà.....

Sasuke không khỏi hối hận vì đã để Tenten trông nom Sakura rồi nhồi không ít thứ "không lành mạnh" vào đầu nàng. Sao ngày đó hắn có thể ngu si như vậy cơ chứ!???

- Sao vậy? Anh không thích "công" à? - Thấy biểu tình của Sasuke, nàng không khỏi thắc mắc, chẳng lẽ nàng nói sai gì???

Đè nén lại những kháng nghị trong lòng, Sasuke tức quá hoá cười, lấy tay cốc vào đầu nàng. Rồi mặc cho nàng ôm đầu uất ức nhìn mình, hắn dịu dàng vuốt ve gò má ửng hồng của nàng, ánh mắt sủng ái, yêu chiều.

- Đồ ngốc, tôi không thích nam, cũng không thích nữ, nhưng em là ngoại lệ.... Tặng em cho tôi.... tôi sẽ rất vui lòng nhận món quà này....

82. Chương 79: Hơi Bị Ức Chế Rồi Đấy!!!

....Tặng em cho tôi.... tôi sẽ rất vui lòng nhận món quà này....

Sakura trợn tròn mắt, mồm há hốc, miệng ú ớ không nói được câu nào. Mặt nàng lại càng nóng ran, nhiệt độ truyền đến đầu bàn tay đang vuốt ve trên má nàng, càng làm Sasuke thêm thích thú. Nàng lại đang xấu hổ rồi!

Sakura cảm thấy thật quẫn bách, khốn khổ, đường cùng. Bán mình vì công việc, chưa bao giờ nàng nghĩ mình sẽ rơi vào thảm cảnh thế này cả! Quá nhọ!!! T-T

- Còn.... Còn cách nào khác không? - nàng lí nhí hỏi.

- Có! - hắn gật đầu.

- Là gì? - Sakura hai mắt sáng lấp lánh, vồ lấy hắn như vớ được phao cứu sinh hỏi.

Sasuke cúi đầu, môi kề sát bên tai nàng, khẽ thì thầm:

- Làm bạn gái tôi.

Người Sakura cứng đờ. Thế này khác quái gì so với bán mình đâu? Chẳng qua là thêm được cái mác "bạn gái" bên ngoài thôi!!! Không thể nào!

Hơn nữa, Ino đã mò đến đây rồi, sớm hay muộn gì "họ" cũng đến đây thôi.... Tưởng tượng "họ" biết mình có bạn trai, không khéo nàng phải sống trong "tù" nốt phần đời còn lại cũng nên.....

Hai tay Sakura chống trước ngực, dùng lực đẩy hắn ra, cúi thấp đầu ấp úng, không biết nên từ chối thế nào thì đã nghe tiếng cười phá lên của người phía trước.

Nàng khó hiểu ngẩng đầu lên, mắt chơm chớp mồm đớp đớp nhìn hắn, trên đầu xuất hiện ba dấu hỏi chấm.

Cười sảng khoái một hồi, cười đến mức chảy cả nước mắt, Sasuke đưa tay vỗ vỗ má nàng, thích thú châm chọc:

- Tôi chỉ đùa thôi, không thể tin được là em tin! Em á, nấu ăn không biết, kĩ thuật hôn vẫn còn non, chọn em làm bạn gái thì hỏi xem tôi được lợi gì? Có mà khổ cả đời!

Cảm thấy một sự xúc phạm không hề nhẹ, Sakura tức đến sôi máu, mặt đỏ phừng phừng xông lên túm cổ áo hắn lay lay, không giữ hình tượng hiền lành, thục nữ nữa.

- Không biết nấu ăn thì sao? Thì sao? Anh cấm chắc? Thằng nào quy định trên đời này phụ nữ phải biết nấu ăn? Gordon Ramsay là nam đấy mà cũng biết nấu ăn còn gì!!! Rồi, bà đây không biết hôn đấy, ý kiến gì hả? Không phải hôn đều phải do đàn ông chủ động sao? Bây giờ là chế độ nữ quyền rồi, đàn ông là osin của phụ nữ, thức tỉnh đi!!! Mà làm như anh hôn tốt lắm không bằng mà còn chê người ta!!! Cái đồ..... ưm.....

Lần thứ ba trong ngày, Sakura lại bị cưỡng hôn! Bye bye nụ hôn thứ tư!!!

Đến lần này bị hôn, Sakura xin rút lại lời nói trước. Quả thực là..... kĩ thuật hôn của hắn.... không tồi, nếu không muốn nói là rất tốt.... Bằng chứng là Sakura sau mỗi lần bị hôn xong đều mơ mơ màng màng, một cảm giác phiêu phiêu....

Một lúc sau, Sakura im lặng thở dốc, ngả vào lòng hắn. Lần này nàng rút kinh nghiệm, tốt nhất không nên nói gì nữa, lần nào nói xong người khổ cũng là nàng mà thôi.....

Trái ngược với Sakura, người nào đó trên mặt treo lên nụ cười sung sướng, thỏa mãn, rất chi là hưởng thụ cuộc đời!Nhìn xuống người con gái trong vòng tay, ánh mắt hắn vụt qua một tia không rõ là mất mát, đau đớn hay tàn nhẫn. In lên mái tóc nàng một nụ hôn sâu đậm tình yêu, Sasuke khẽ nói:

- Tôi sẽ đợi, đợi đến khi em chấp nhận tôi....

Lại sau ngày hôm đó, câu nói của Sasuke "ám ảnh" nàng suốt một khoảng thời gian dài.... Mà nói là dài cũng hơi quá, có khoảng mười mấy giờ thôi, còn lại nàng đâu còn thời gian để nghĩ linh tinh nữa vì.....

"Bịch" Một chồng văn kiện với chiều cao không xác định đặt ngay trước mặt Sakura.

Sakura:

Xin hỏi sao tự nhiên có quả núi Thái Sơn mọc trước mặt nàng thế này???

- Đây là toàn bộ văn kiện và tài liệu về tập đoàn mà cô cần phải xử lí trong tuần này - Shikamaru như quá quen với loại biểu cảm như của Sakura, bình tĩnh giao việc rồi cứ thế bỏ đi.

Mất một lúc Sakura mới thích ứng được, ngước mỏi cổ mà cũng không nhìn thấy được đỉnh của "ngọn núi" khuất sau mây mù, cứ như đỉnh của "ngọn núi" này dẫn thẳng lên đến thiên đường vậy! Mà sao nàng lại có cảm giác khi nàng.... chạm được đến đó, nàng cũng lên thiên đường gặp tổ tiên luôn???

Sakura khóc không ra nước mắt....

Thấy biểu tình bế tắc của Sakura, Ryuna ngồi gần đó tốt bụng lại gần an ủi.

- Không sao! Chỉ là "chút" tài liệu thôi mà!

"Chút" tài liệu? Nàng cảm thấy có khi Ryuna phải đi học đếm lại đi là vừa....

- Tại sao chỉ có mình tớ phải làm.... "chút" tài liệu này? - Sakura cất giọng ai oán hỏi.

- À.... Là vì mấy hôm trước cậu nghỉ nên.... "chút" tài liệu này gồm cả phần việc phải làm trong tuần này và cả tài liệu bù cho hôm cậu nghỉ nữa. Thế nhé..... - Ryuna ngước cổ nhìn lại "chút" tài liệu đó, rồi thầm thương thay cho Sakura, chân thành chúc - Mặc dù cũng chẳng giúp được gì nhưng.... Chúc cậu may mắn....

Sakura cuối cùng đã khóc ra nước mắt..... Hức hức! Nàng hận cái tên khốn hại nàng nghỉ việc!!! Và hơn hết, nàng hận đời!!! ( )

Và mấy ngày tiếp theo, Sakura gần như bán mạng cho công việc. Sáng 6h đã dậy, vừa đánh răng rửa mặt vừa thay quần áo để tiết kiệm thời gian, đưa đã bắt xe buýt chạy thẳng đến tập đoàn làm việc. Còn vì sao nàng phải đi xe buýt? Rất đơn giản, vì trời ghét nàng nên cho tài xế kiêm đầu bếp riêng của nàng đi công tác đến cuối tuần ở Mỹ rồi!!! Nhưng mà hắn đi Mỹ rồi thì nàng mới có thể nhảy về chỗ ngồi cũ ở phòng trợ lý chung với Ryuna chứ!

Đến trưa, nàng nhờ Ryuna lấy tạm suất cơm lên phòng cho mình rồi vừa ăn vừa cắm mặt vào giấy tờ mà làm. Đến bữa tối, nàng cũng nhờ mua hộ suất cơm, lại vừa ăn vừa ngồi làm việc ở tập đoàn. Vì nhân viên và thực tập không được phép mang tài liệu ra khỏi tập đoàn nên nàng phải ngồi mòn mông ngay tại đó mà làm việc, nhiều khi 12 giờ đêm hay 2 giờ sáng mới vác mặt về.

Bây giờ thì nàng bắt đầu hối hận vì đã vào thực tập ở cái nơi biến thái này rồi đấy!!! Đây là một trong những sai lầm lớn nhất của cuộc đời Sakura này đây!!! Làm việc kiểu này mà cuối tháng không có tiền thưởng thì nàng thề, nàng lập tức nghỉ việc, đi tìm việc khác!!! Việc này lương cao thật, đãi ngộ cũng tàm tạm nhưng mà công việc quá giết người, quá biến thái, y như thằng chủ thành lập ra cái chỗ khỉ này!!!Sau một tuần như đánh giặc, Sakura cũng đã "diệt" sạch sẽ "quân thù", một cũng không còn sót lại! Xin chúc mừng bạn đã chiến thắng!!!

Tuy là chiến thắng hết sức huy hoàng, rực rỡ nhưng là nàng cũng bị tổn thất không kém. Trong vòng 1 tuần, nàng đã sụt đi 5 kg, cả người tiều tụy đi trông thấy, sắc mặt xanh xao do ăn uống thiếu chất, quầng mắt thâm đen do thiếu ngủ. Thôi thì Sakura đành tự an ủi mình rằng gầy đi cũng tốt, bao nhiêu quý bà bụng mấy ngấn mỡ mơ ước giảm cân được như nàng đấy! Xem như trong cái rủi có cái may!

Sau khi giao hết tài liệu đã được xử lí xong cho Shikamaru, bỏ lại con mắt tán thưởng của cậu ta, nàng trực tiếp xin phép về nhà sớm dưỡng sức. Tất nhiên là cậu ta đồng ý, dám mà không đồng ý, nàng giết người phóng hoả luôn đấy chứ chẳng đùa!!!

Về nhà, việc đầu tiên và duy nhất Sakura làm chính là ngủ! Như mọi khi, giấc ngủ đối với Sakura luôn là vàng là bạc, còn bây giờ, sau một tuần hộc mặt vào công việc thì giấc ngủ còn quý hơn cả kim cương!!! Vừa đặt lưng lên giường xong, nàng lập tức đi vào mộng đẹp, ngủ từ 3 giờ chiều thứ 7 đến tận 3 giờ chiều Chủ nhật, đúng tròn 24 giờ, không hơn không kém!

Lúc Sakura trở mình quơ tay sang bên thì tự nhiên chạm phải cái gì to to, mềm mềm, cưng cứng, âm ấm, tóm lại là sờ rất sướng! Không buồn mở mắt ra, nàng trực tiếp giang tay ôm dính lấy nó, dễ chịu dụi dụi đầu vào nó. Rồi kì quặc là.... Sakura tự nhiên cảm thấy cũng có cái gì hình bàn tay vuốt đầu nàng.

Ừm thì..... phải thừa nhận ban đầu cũng thoải mái thật, nhưng dần dần các nơ ron thần kinh trong đầu Sakura bắt đầu hoạt động lại và đặt ra câu hỏi:

Cái gì ôm to to, mềm mềm, cưng cứng, âm ấm, sờ rất sướng, lại còn.... có hình bàn tay vuốt tóc nàng....???

Vì thế, Sakura đành miễn cưỡng mở mí mắt nặng trĩu, gắng gượng nhìn lên, mất một lúc để định thần....

....

- ÁAAAAAA..... DÂM TẶC!!!!!!

Sakura lập tức la toáng lên, bật phắt người dậy, đẩy hắn ra xa nhất có thể.

Mới vừa được ôm ấp xong nay lại bị phũ phàng đạp bỏ, còn bị mang danh là dâm tặc, mặt Sasuke đen như đít nồi. Tay hắn nhanh như gió khoá chặt vòng eo nhỏ bé của nàng lại sát trước người, đầu hạ thấp xuống muốn hôn lên môi nàng nhưng là....

- CÚT XA TA RA!!!! DÊ XỒM!!!! - Sakura lắc đầu nguầy nguậy không để hắn có cơ hội hôn mình, miệng thì mắng hắn thậm tệ làm ai đó mặt đã đen càng thêm đen.

Cuối cùng, lòng kiên nhẫn có giới hạn của Sasuke đã đi đến kết thúc, hắn không có dịu dàng mà nhẹ nhàng nữa mà tay thô bạo giữ chặt lấy gáy nàng, môi điên cuồng hôn xuống....

Sakura bị hôn lại im thin thít, muốn nói không được mà muốn thoát cũng không xong, đành bất lực ngồi im, tự cho mình là môi bị.... chó cắn.....

Mà nói thế cũng không sai, đây không giống như những nụ hôn ngọt ngào lần trước mà như.... theo cách nói của Sakura là.... chó ngứa răng cắn bừa.....

Sở dĩ thành ra như vậy là do Sasuke không kiềm chế được cảm xúc bực bội, khó chịu, tức giận trong lòng. Suốt gần một tuần đi công tác, không ngày nào hắn không lo lắng nàng ăn uống ở nhà thế nào, có khỏe mạnh không? 1 giờ sáng về đến nhà, thấy nàng trông tiều tụy thế kia, tim hắn đau như dao cứa kim đâm, thầm mắng bản thân vì không phái người chăm sóc nàng cẩn thận, lại để thằng kia.....Sau khi thay nàng trả thù, hắn leo lên giường nằm cạnh nàng, hồi hộp mong chờ khi nàng thức dậy nhìn thấy hắn thì sẽ có biểu hiện gì? Có lao vào ôm hắn không? Kết quả là không những bị ghẻ lạnh, nhẫn tâm vứt bỏ mà còn bị mắng cho thê thảm! Nếu không tức giận phạt nàng nặng thì đúng là hắn có vấn đề!!!

Nói là phạt nặng nhưng khi nhìn thấy cánh môi rách tươm nham nhở vết cắn, còn rỉ máu tươi thì hắn lại đau lòng không thôi, làm sao nỡ phạt nàng nữa.....

- Có đau không? - hắn nhỏ giọng đầy áy náy hỏi, ngón tay xoa nhẹ lau đi máu trên đó.

'Hừ! Đau! Tất nhiên là rất đau rồi!!! Bị chó dại cắn loạn sao lại không đau!!!'

Vốn nàng rất muốn quát thẳng vào mặt hắn như vậy nhưng mà vừa động nhẹ môi là lại xót không thôi, xót đến chảy nước mắt. Nàng không nói được gì, uất ức trừng mắt nhìn hắn, nước mắt cứ chảy ra thành hai dòng.

Ức chế! Nàng ức lắm! Hắn nghĩ hắn là ai mà lúc nào cũng bắt nạt, ức hiếp nàng như thế! Đầu tiên là ngày đi làm, hại nàng đi đi lại lại đến suýt què, sau đó thì còn ngang nhiên suýt cướp đoạt đi sự trong sáng của nàng, rồi tại hắn mà nàng phải làm việc đến suýt bất tỉnh trong phòng làm việc, bây giờ lại làm nàng đến nói cũng không xong.... Nàng thề, cả đời nàng chưa bao giờ ức chế và nhục nhã như bây giờ!!! Sakura không phải loại bánh bèo hay khóc nhưng một khi đã khóc thì chứng tỏ nàng phải tức đến mức nào rồi mới thế!

Thấy Sakura mặt đẫm nước mắt, cắn răng rồi lại cắn môi kìm nén tiếng nấc, Sasuke càng thêm cuống quít tay tách môi răng nàng ra, để cho nàng cắn ngón tay mình cũng được, tay thì vụng về lai sạch nước mắt cho nàng nhưng càng lau nước mắt chảy càng nhiều, hắn đâm ra lo, không phải nàng giận hắn rồi đấy chứ? Nhưng đấy không phải điều duy nhất làm Sasuke lo sợ, mà là ánh mắt Sakura nhìn hắn, căm tức, chán ghét.....

Nàng chán ghét hắn sao?

Như để trả lời cho câu hỏi của Sasuke, nàng vung tay hất vắng bàn tay hắn ra, dồn lực đẩy mạnh hắn tránh xa mình, mặc cho đôi môi đau xót, giận dữ hét lớn vào mặt hắn.

- Uchiha Sasuke! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!!! - rồi đạp văng chăn, xuống giường. Nàng không muốn hít thở chung một bầu không khí với loại người này thêm giây nào nữa! Thật khó chịu!

Ngay lúc Sakura chạm chân xuống sàn, cả người bất ngờ bị kéo mạnh lại, cả người bị ôm chặt. Biết thừa là ai, Sakura càng liều mạng giãy dụa, chân tay ra sức đạp vẫy loạn nhưng không tài nào thoát nổi cánh tay cứng như sắt của hắn.

- Buông tôi ra! Tôi chán ghét anh! Tôi căm ghét anh, Uchiha!!!

- Đừng....

- Tránh xa tôi ra, tôi ghê tởm loại người như anh!!!

Nàng nào biết những lời mình nói lúc tức giận có bao nhiêu tổn thương đến hắn, chỉ cho đến khi nghe được giọng nói thống khổ bên tai làm nàng giật mình bình tĩnh lại.

- Đừng nói như vậy....

Sasuke từ đằng sau xiết chặt vòng tay như sợ nàng sẽ chạy mất, hắn tựa cằm lên bờ vai nàng, giọng đầy khổ sở, đau đớn van xin nàng.- Gì cũng được nhưng đừng nói em chán ghét tôi.... Đừng hận tôi như trước đây.... Xin em....

Sakura quen hắn cũng được một thời gian, thấy được bộ mặt lạnh lùng, châm chọc, lo lắng của hắn nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy được một mặt đau khổ, van xin..... yếu đuối như vậy của hắn. Rốt cuộc trước đây hắn đã trải qua chuyện gì? Trước đây nàng đã từng gặp hắn sao?

Sakura không khỏi tò mò cùng khó hiểu. Đồng thời, nàng không tránh khỏi mềm lòng, thấy hơi tội lỗi vì cũng tại nàng mà hắn nhớ lại chuyện cũ, dù nàng chẳng biết là chuyện gì....

- Được rồi.... Tôi không nói nữa.... Anh cũng buông tôi ra đi.... - nàng nhẹ giọng nói, tay hơi gỡ bàn tay sắt thép giữ dưới eo mình ra, ngoài ý muốn bàn tay lại bị nắm chặt.

- Em không chán ghét tôi?

- Anh đừng để tâm, những lúc tức giận tôi thường hay nói loạn lên như vậy.... - nàng thở dài giải thích.

Nghe được lời nàng, khổ sở nặng nề trên mặt hắn mới dần biến mất, nhẹ nhõm thở phào, bàn tay thô ráp nắm chặt lấy bàn tay mềm mại, nhỏ bé của nàng.

Nàng không chán ghét, căm hận hắn..... Sakura của hắn không ghét hắn, không hận hắn.....

- Xin lỗi em, vì.... - Sasuke áy náy, đau lòng nhìn cánh môi nát tươm của nàng. Hẳn là đau lắm.....

Sakura lắc lắc đầu, tỏ ý không sao.

- Thôi quên đi.... Vài ngày là khỏi ấy mà....

Hắn không nói gì, lẳng lặng bế nàng ngồi lên đùi mình, với tay mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra tuýp thuốc mỡ. Khi hắn muốn bôi thuốc lên môi thì Sakura lại nghiêng đầu né tránh, ánh mắt nhìn thuốc trên tay hắn như nhìn ma quỷ hiện hồn không bằng.

Lúc này Sasuke đã bình ổn lại tâm trạng, quay về vẻ mặt cưng chiều, yêu thương chỉ riêng với Sakura.

- Thuốc này không có vị, em không phải sợ đắng.

Nghe vậy nàng mới chịu để yên cho hắn bôi thuốc. Mà cũng lạ, sao hắn biết nàng trời sinh ghét đắng?

Sakura vốn muốn cất giọng hỏi nhưng bất ngờ bị hắn ôm chầm lấy, đầu dụi vào hõm vai nàng, khẽ thì thầm.

- Tôi nhớ em, Sakura, rất nhiều....

Đều là phụ nữ, khi nghe một người đàn ông nói vậy, có mấy ai không cảm động. Sakura dù có hơi kì quái nhưng cũng không phải ngoại lệ. Bất ngờ nghe thấy vậy, nàng liền mủi lòng, tự nhiên cảm thấy vị ngọt ngào trong lòng. Tất cả những khó chịu, tức giận, xích mích ban nãy đều bị cuốn phăng khỏi bộ não hai người, nhường chỗ cho phút giây ấm áp lúc này.....

Ôm ôm ấp ấp được một lúc, Sakura đẩy Sasuke ra, xoè tay trước mặt hắn, cười giảo hoạt hỏi:

- Tổng giám đốc nếu nhớ tôi như vậy thì chắc không quên mua quà cho tôi chứ? Vậy.... quà của tôi đâu?

Sasuke đơ người ra một lúc rồi nhếch mép cười, thản nhiên trả lời.

- Không có!

Nụ cười của Sakura méo xệch, vẫn không tin gặng hỏi.

- Thật không có?

- Thật!Nghe giọng hắn chắc nịch như vậy, cái mặt nàng xị xuống, mắt rơm rớm nước, đôi môi vểnh lên đầy bất mãn, bắt đầu rầu rĩ ca cẩm.

- Ôi zời ơi, số tôi nó khốn khổ thế đấy.... Hức hức..... Kiếp trước tôi mắc nợ gì bọn đàn ông mà.... mà kiếp này cứ liên tục gặp phải một lũ người không bệnh hoạn thì cũng biến thái, trốn trại hả..... Oa oa oa..... Lại còn mấy thằng giàu nứt đổ đầu vách ra mà ki bo lõ đít nữa.... Hức hức.... Tiền thì không thiếu nhưng mà vẫn không mua cho người ta chút quà mọn..... Bẩn tính..... Tôi hận đời, hận tất cả.... Oa oa oa.... - Sakura còn không biết rút từ đâu ra cái khăn tay chấm chấm nước mắt, trông hết sức tội nghiệp.

Sasuke khoé miệng giật giật, trán đầy hắc tuyến nhìn cái người kia nước mắt đầm đìa, diễn cảnh khóc lóc còn đỉnh hơn cả trong phim Hàn quốc.... Mà sao từ đầu đến cuối nghe câu nào cũng như đang mắng chửi hắn ngược đãi nàng không bằng....

Cuối cùng, sau một hồi inh tai nhức óc, Sasuke phất cờ trắng chịu thua. Hắn vừa mới gật đầu nói có mua quà cho nàng thì lập tức cái bộ mặt ai oán, hận đời của ai đó biến mất tăm mất tích, đến một giọt nước mắt, nước mũi cũng bốc hơi không để lại dấu vết. Sakura cười hớn hở, vội vàng kéo tay hắn chạy nhanh ra phòng khách, nơi để quà.

Sasuke nhìn hai bàn tay một lớn một nhỏ bao bọc lấy nhau, bao nhiêu mệt mỏi, nhức đầu mới vừa rồi tiêu tan hết sạch, khoé môi giương lên. Có lẽ nàng cũng không biết mình đang nắm tay hắn đâu nhưng Sasuke mừng là vì nàng đã dần mất cảnh giác mà bắt đầu vô thức tiếp nhận hắn rồi....

Căn phòng khách chồng chất đầy hộp quà được gói giấy, nơ đủ màu sắc hiện lên đôi mắt Sakura. Nàng như con Kanguroo nhảy tưng tưng, mắt sáng quắc lên rồi như một đứa trẻ con khi nhìn thấy quà, bỏ tay hắn ra xông vào xé giấy gói quà như điên!

Nhìn đống quần áo, trang sức, gấu bông, đồ trang trí này xem, xem ra nàng mỗi ngày mặc một bộ cũng chưa mặc hết đống quần áo này!!! Không cần lo về việc phải đi mua đồ lấp đầy cái căn phòng tẻ nhạt, trống rỗng mà nàng đang ở nữa rồi!!!

'Hắc hắc..... Lời to rồi!!! Tự nhiên sao mình yêu trời quá đi! Trời là số một!!!!'

Trời: Xời, ta luôn biết ta là number 1 mà! Không cần khen đâu, ngại quá, ngại quá!!!

Inner: Mặt dày!!!

Sakura còn đang hí hửng giơ bộ đầm trắng hai dây lên trước mặt ngắm nghía, bất ngờ eo bị ai đó ôm chặt, bờ vai nặng xuống.

- Không biết em thích gì nên tôi mua luôn cả mấy cửa hàng cho chắc.... - Sasuke tựa cằm lên vai nàng, tranh thủ hôn trộm lên cổ nàng một chút.

'Ặc! Đừng nói là hắn mua sạch hết cả cửa hàng của người ta đấy nhớ?' Sakura âm thầm toát mồ hôi lạnh, nhìn lại nhãn hiệu trên hộp, toàn hàng hiệu Dior, Gucci, Prada,.... nàng lại càng thêm run rẩy nuốt ực một cái, trong đầu ước tính giá tiền của Đống này, lên tới cả triệu USD chứ không đùa. Quà xịn thì thích thật nhưng mà tên này vì gái mà tiêu tiền như đổ nước thì có hơi..... Tên này không biết xót tiền à....

Tuy nhiên, không thể phủ nhận được cảm giác phấn khởi, vui vẻ, ngọt ngào khi có người sẵn sàng vung tiền mua một đống đồ xịn như vậy chỉ để chắc chắn rằng nàng thích chúng. Sống chung với hắn một thời gian, nàng nhận ra hắn đối xử rất tốt với người ăn nhờ ở nhờ như mình. Có lẽ hắn cũng không hẳn là tệ như nàng vẫn nghĩ.....Sakura đặt bộ váy xuống, trước sự bất ngờ của Sasuke, nàng quay lại ôm hắn....

Sasuke lần đầu được người yêu chủ động ôm mà không trong hoàn cảnh bị ép buộc hay là say rượu không khống chế được hành vi như trước đây, hắn không khỏi kinh sợ, suýt chút nữa ngất xỉu, cả người cứng đờ

như cục gạch, hai tay giơ trong không trung, không biết nên làm thế nào thì đã nghe giọng lí nhí, ngại ngùng từ trong ngực hắn vọng ra.

- Chỉ cần là anh mua, cái gì em cũng thích....

Sướng.... Cực sướng.... Hơi phê phê.... là những gì hắn cảm thấy bây giờ.... Ôi sao nghe giọng nàng trôi tai thế, thật ngọt! Sasuke bình sinh ghét ngọt nhưng riêng cái ngọt ngào này thì hắn thích phát nghiện, bao năm rồi vẫn vậy....

Hai cánh tay lơ lửng lúc này ôm chặt lấy Sakura như muốn đem nàng nhập vào người, khẽ cúi đầu hôn lên gương mặt ngượng ngùng đang đỏ bừng của người con gái trong ngực.

- Ừm....

Thực ra Sasuke vẫn còn một món quà nữa dành cho nàng, nhưng hắn lại không nỡ nói ra để phá vỡ không khí vất vả lắm mới tạo thành này..... Thôi vậy, khi khác kể lại cũng được.... Đảm bảo nghe xong nàng sẽ cực kì hả hê khi trả được mối thâm thù kéo dài suốt một tuần.....

Trong căn phòng khách lộn xộn như có bão cấp 15 đi qua, vụn giấy bị xé bay phất phơ, cuốn theo chiều gió điều hoà trên trần, hộp ở đầu phòng, nắp ở cuối phòng, nơ ở giữa phòng,.... Dù ở giữa một bãi phế tích này, tình cảm mới nhú, hương vị tình yêu ngọt ngào, ấm áo vẫn thỏa sức lan toả khắp bãi chiến trường....

Trái ngược lại với 100% không khí lúc này ở Tokyo, tại một nơi khác trên Trái Đất.

- H.... Hắt xì.... Ắt xì.... - Shikamaru ngồi run cầm cập bên cạnh đốm lửa nhỏ trong túp lều băng, nước mũi cứ chảy thành từng dòng với đủ bảy sắc màu.

Tenten thấy thảm cảnh của Shikamaru, liền tốt bụng đưa cho tờ giấy lau nước mũi.

Shikamaru nhận lấy, vừa lau vừa làu bàu run rẩy vì lạnh.... mắng.

- Tổ.... Tổ sư thằng chết dẫm.... họ Uchiha kia! Đúng là.... là thấy sắc quên bạn, vì gái hại bạn..... Tôi.... Tôi nguyền rủa cậu..... mất giống, thành thái giám luôn thì càng tốt để khỏi sản sinh ra một thằng con nào.... nào khốn nạn như cậu.... Ắt xiiii.... Vì.... Khịt!.... tương lai tốt đẹp cho thế giới..... Ắt xiiii.....

Tenten không hề ngăn cản Shikamaru mắng anh trai mình, đợi đến khi anh nói xong rồi vỗ tay bôm bốp.

- Xin chúc mừng, anh vừa dành thêm cho mình một tháng nữa ở Nam cực cào tuyết!!

- Hừ! Cậu ta không nghe thấy đâu!

- Có thể..... Nhưng đấy là khi cái máy nghe lén cài trên người anh hỏng! - Tenten hồn nhiên nói.

Shikamaru: (_ ;)

Tenten không đành lòng nhìn bộ dạng vừa khóc vừa lau nước mũi đến mức khăn đinh luôn cả vào mũi của ai đó, lắc đầu thở dài an ủi.

- Chỉ ở có hai tháng thôi mà, có gì đâu mà khóc! Em đây còn phải ở ba tháng nữa đây này.... - vì cái tội nói xấu anh trai trước mặt bạn.

- Hức hức.... Anh chỉ muốn thử sức xem người cậu ta yêu có xứng đáng với cậu ta thôi mà.... Hức.... Cũng là muốn tốt cho cậu ta thôi.... Ai ngờ.... Hức hức..... - Shikamaru cảm thấy bị tổn thương sâu sắc.

- Tưởng anh IQ 200+ đủ thông minh để tự biết điều mà không nên động vào Sakura? - Tenten nhìn Shikamaru với ánh mắt coi thường. Cô đã ngu hoá ra còn có người đần hơn. Thiên tài 200+ cái con khỉ, có mà thằng đần IQ -200 thì có!

- Khổ quá! Ai biết đâu cậu ta cưng chiều cô ta tới vậy!? Biết anh đã chẳng ngu mà động vào.... Hức hức.... Để rồi phải xa tình yêu.... - nhớ tới tình yêu của đời mình, Shikamaru vừa mếu vừa cười....

Tenten đặc biệt dành cho ai đó ánh mắt kì thị kẻ trốn trại.

- Sao, lúc anh bị tống lên máy bay, chị Temari nói thế nào?

Mặt mũi Shikamaru đầy khổ sở, nước mắt thành dòng, uất ức, ai oán kể lại.

- Biết rồi còn hỏi, đương nhiên là cô ấy đuổi anh đi nhanh lên còn không kịp, còn hạnh phúc cười đến chảy nước mắt đứng vẫy vẫy khăn tay rồi hét to: "Hẹn không ngày gặp lại!!!^^"

Tenten: Đúng chuẩn bản tính khốn nạn của bà chị này rồi....

"Rắc rắc..."

Đang khóc lóc ầm ĩ, Shikamaru im lặng dừng lại, quay sang hỏi Tenten:

- Ở đây có lở tuyết không đấy?

- Thần kinh, làm gì có!

- Thế cái lều băng này ai xây?

- Đương nhiên là nhân vật của công chúng này đây! - Tenten hất cằm tự kiêu nói.

- Có sập không đấy? - anh bỗng dưng cảm thấy bất an, nghi ngờ hỏi.

Tenten có chút giật, nhưng sau đó lại kiên định khẳng định.

- Từ bàn tay vàng của tiểu thư ta đây xây nên, làm gì có chuyện sập được!!!

Cô vừa dứt lời thì tiếng nứt vang lên ngày càng lớn, một cục băng rơi thẳng xuống trước mặt Tenten.

- Aaaaa..... Sập nhàaa..... Sập nhàaaa.....

Shikamaru còn chưa kịp định thần thì đã thấy Tenten la hét thất thanh, chạy nhanh như gió ra ngoài, bỏ của chạy lấy người....

Đến khi ai đó cuối cùng cũng nhận ra được điều gì đang xảy ra thì đã quá muộn. Cái lều băng vốn đã không ổn định nay không chịu nổi tiếng hét như sư tử gầm của Tenten, trong phút chốc đổ sập xuống đầu..... Ai đó bị chôn vùi....

Đợi đến khi thảm kịch qua đi, Tenten đứng ngoài lắc đầu ngao ngán, lấy quyển sổ ra gạch thêm một gạch.

- Aizzz.... Lần thứ 39 xây lại lều.... Giá như Elsa từ trong TV chui ra đây phẩy phẩy tay vài cái ra cái lâu đài có phải sướng hơn không.... Aizzz....

Vì.... Elsa không chui ra khỏi TV được, và vì ai đó còn đang bị "chôn sống" ở đâu đó trong đống băng tuyết nát như phân trâu này, cô buộc phải tự túc là hạnh phúc, lao động là vinh quang, lấy xẻng "đào mộ" cứu người....

Còn về phần ai đó đang bị "chôn sống", chết thì chưa chết được, cùng lắm mới bị khủng hoảng tinh thần, nứt vài mạch máu não thôi mà^^, tí nữa đưa đến "bệnh viện" chim cánh cụt vậy....

83. Chương 80: Bị Bắt Tại Trận

Kể từ sau vụ quà cáp, ôm ấp trong bãi phế tích ấy, cả hai đã có thêm chút tiến triển nho nhỏ trong vụ tình cảm. Tuy mới chỉ là chút nho nhỏ, Sakura còn chưa có cảm xúc gì nhiều với hắn, mới chỉ đỡ ghét một chút nhưng Sasuke lại cứ như là sắp lấy được vợ đến nơi rồi, suốt ngày....

"Em yêu, sáng em muốn ăn gì?"

"Em yêu, đợi anh đưa em đi làm!"

"Em yêu, làm việc vui vẻ!"

"Em yêu...."

"Em yêu...."

....

Cả ngày cứ "em yêu" như vậy làm Sakura chóng hết cả mặt. Gọi một, hai lần thì nàng còn thấy ngọt ngào nhưng tưởng tượng cả ngày đi làm mệt mỏi, về đến nhà là có một tên trốn trại lải nhải bên tai bạn em yêu em iếc này nọ 24/7 thì hỏi xem bố ai không lên cơn điên được!!!

Cho đến một ngày, Sakura thực sự không còn khả năng chịu đựng nữa, làm ầm ĩ cả nhà lên, bắt hắn viết giấy cam kết từ nay không được gọi nàng thân mật này nọ nữa. Sasuke thế nhưng lại một tiếng cũng không phản đối, ngoan ngoãn nghe theo nàng viết giấy cam kết. Nhưng là khổ nỗi.... cả quá trình viết cái mặt hắn cứ cười cười trông cứ khốn nạn kiểu gì đó làm nàng hơi rợn, tự nhiên thấy bất an....

Quả nhiên.... tên này khốn nạn hơn nàng tưởng....

Sau khi cuộc họp kết thúc, Sakura như thường lệ ôm tài liệu theo đoàn người đi ra ngoài. Ai ngờ, chỉ còn một bước nữa là ra khỏi phòng, đột nhiên cả người bị kéo lại vào trong, cửa đóng sầm lại một tiếng. Tiếp theo, nàng bị áp chặt lên cánh cửa, đôi môi bị ai đó điên cuồng ngậm mút, hôn đến choáng váng cả đầu óc, quên luôn rằng hai người họ đang ở phòng họp....

Đang lúc hăng say, nồng nhiệt thì bên tai truyền đến tiếng gõ cửa.

- Có ai ở trong không? Sakura, cậu có ở trong không? - Ryuna chờ mãi mà chẳng thấy Sakura đâu, rõ ràng là tan họp một lúc rồi mà vẫn không thấy nên cô liền đi hỏi rồi đến đây. Nhưng mà gọi không thấy ai, Ryuna liền trực tiếp vặn nắm cửa mở ra nhưng cửa lại bị khoá trong.

Sakura đầu tiên là nghe thấy tiếng gọi, bắt đầu tỉnh táo lại. Đến khi nghe thấy tiếng vặn nắm cửa thì giật thót tim, sợ đến mặt trắng bệch, vội vàng đẩy mạnh hắn ra, cố bình ổn lại giọng, trả lời.

- Tớ đây.... Có.... Có chuyện gì sao? - Nàng thì đang cố hết sức để không bị nghi ngờ, tên nào đó lại không đứng đắn chuyển mục tiêu tấn công xuống cần cổ nàng, hại Sakura mấy lần suýt nữa kêu lên.

Ryuna nghe ra giọng nàng có phần run run, không ổn nhưng lại nghĩ chắc trời lạnh nên viêm họng thôi, không nghi ngờ gì, cũng chẳng hỏi thêm, thông báo.

- Có người gửi hộp bưu kiện cho cậu, tớ kí nhận rồi để trên bàn cậu rồi đấy!

- À.... Ừ.... C... Cảm ơn cậu.... Tớ.... Tớ sẽ ra ngay....

Ryuna bắt đầu thấy có chút kì quái nhưng vẫn không hỏi gì, ừ một tiếng rồi rời đi.

Nghe tiếng bước chân xa dần, Sakura mới thở phào nhẹ nhõm rồi bừng bừng lửa giận, không hề lưu tình nâng đầu gối, huých thẳng vào.... hạ bộ của hắn....Rất may Sasuke phản xạ kịp, buông Sakura ra, xoay người né một đòn chết người của nàng, ai oán nhìn nàng.

- Em định hủy diệt hạnh phúc tương lai của em đấy à?

Sakura trừng mắt nhìn hắn như thật muốn thiến hắn ngay lập tức, tức giận mắng.

- Vô lại!!!

Sasuke chỉ cười, lại gần ôm lấy nàng, nhưng Sakura lại kiên quyết đẩy hắn ra.

- Không phải tôi bảo anh không được thân mật với tôi rồi sao!? Sao anh..

Hai cánh tay như khoá sắt giữ chặt không để nàng nhúc nhích, cúi đầu kề môi bên tai nàng khẽ cắn.

- Nếu anh không nhầm thì anh chỉ viết cam kết không được gọi em thân mật chứ đâu có không được ôm hôn em.... Hửm!?

Bây giờ thì nàng đã hiểu vì sao lúc viết mà mặt hắn cứ cười như trúng số không bằng.... Hoá ra là có tính toán cả rồi, là nàng sơ suất.

- Tôi muốn viết cam kết!

Lần này thì Sasuke đâu dễ dàng nhận bất lợi về mình nữa, cười lạnh.

- Em nghĩ có khả năng sao?

- Nếu anh không kí, từ nay tôi không nói chuyện với anh nữa!!! - nàng dứt khoát nói, không thể cứ để bị bắt nạt thế này được!!!

Hơn nữa hắn cứ động tí là ôm hôn thế này, ở nhà thì không nói, nhưng nhỡ có ngày ở tập đoàn bị người ta nhìn thất thì nàng biết sống thế nào? Lại ngày ngày đối phó với mấy kiểu như vụ trong nhà ăn lần trước chắc? Mặc dù trình Sakura dư sức cho bọn ngực to não hạt nho đấy một trận nhừ tử nhưng mà nàng không rảnh để tốn thời gian vào bọn IQ kém mình! Thế nên.... phải bắt hắn lập cam kết!!!

Sasuke không hề có chút lo sợ bị bơ, nụ cười trên môi càng đậm, nhẹ nhàng uy hiếp.

- Nếu em dám viết, em có tin là ngày mai cả thế giới sẽ biết em sống chung với anh không?

- Anh.... Anh....

Ngang nhiên bị trắng trợn uy hiếp, Sakura giận đến đỏ bừng mặt, trợn mắt tức như điên nhìn nụ cười đểu cáng của hắn mà không nói nổi câu nào. Trên trán nàng gân xanh nổi cuồn cuộn, đầu sắp bốc khói đến nơi rồi....

Sasuke hài lòng với phản ứng của nàng, Sakura của hắn vẫn vậy, chưa bao giờ thay đổi. Nhưng hắn cũng không muốn Sakura tổn thọ vì tức quá nên thay nàng chỉnh lại trang phục bị hắn làm loạn cho chỉnh tề rồi nhẹ giọng dỗ dành.

- Được rồi, anh chỉ đùa thôi....

'Đùa cái con khỉ!!!

- Tối nay anh phải đi một lúc, khi khác sẽ bồi thường cho em!

'Đi thì đi luôn đi, đừng có về nữa, đỡ tốn diện tích với mấy lít không khí!!!'

Sasuke nhìn nét mặt giận dỗi, không thèm quan tâm đến hắn thì không khỏi cười khẽ, chắc lại đang chửi thầm hắn đây.... Trong đôi mắt đen tuyền tràn ngập yêu thương chỉ dành cho một mình nàng, chỉ tiếc là Sakura đầu óc hoạt động thế nào mà không nhìn ra, còn gằn giọng, nghiến răng nghiến lợi nói:- Thưa Ngài Uchiha Đại tổng, hình như ngài rảnh dỗi quá hay sao mà đứng đây bắt nạt thực tập quèn như tôi!?

Thấy Sakura bắt đầu ức chế rồi, hắn biết điều buông tha cho nàng, hôn nhẹ lên trán nàng.

- Được rồi, tha cho em đó, về làm việc đi!

Sakura trừng mắt một cái rồi xoay gót đi ngay ra khỏi đây, tay ra sức chùi chùi trán cho bằng sạch thì thôi, đến mức vầng trán rộng đỏ ửng một mảng.

Về đến phòng làm việc, trên bàn Sakura có một hộp giấy to y như lời Ryuna nói, có người gửi đến. Ở thành phố này nàng không quen nhiều người, thân đến mức gửi quà thì càng không ít. Một là tên biến thái kia, nhưng hắn thì đâu rảnh gửi làm gì, trực tiếp đưa là được! Hai là Tenten, càng không có khả năng. Nhìn cái hộp có in tên thương hiệu, ở góc là in tên trung tâm mua sắm thì nàng khẳng định không thể nào là Tenten. Một người đi trung tâm mua sắm 10 lần thì lạc đến 9 lần thì hỏi xem sao mua được!? Loại trừ dần thì đến cuối cùng chỉ còn một người....

"Zzzzzz..." Điện thoại trong túi nàng rung lên.

Nhìn dãy số gửi tin nhắn, Sakura liền biết ngay là ai. Đúng là vừa nhắc tới Tào tháo, tào tháo tới ngay!

Kéo mở ra, màn hình hiện ra dòng tin nhắn dài dằng dặc với chi chít các biểu tượng hình ảnh.

"Ngày buồn, tháng nhớ, năm thương, thân gửi tình yêu của đời tớ!!! Kể từ ngày cuối gặp nhau, lòng tớ không lúc nào không hướng tới cậu ngày xa cách tựa như năm vậy..... Tớ nhớ cậu như chó thèm xương, như Tom thèm Jerry, như ăn xin nhặt được tiền, như..... Đại loại là như thế.... Hiếm khi có cơ hội sắp xếp được lịch hẹn cậu đi hẹn hò, một bữa tối lãng mạn chỉ có hai chúng ta (chắc thế).... Vậy nên, liệu tối nay cậu có thể cho chúng ta cơ hội ở bên nhau không??? Plzzzz..... "

Sakura choáng váng, ôm đầu thương thay cho bản thân. Kiếp trước nàng đã mắc nợ gì mà kết bạn phải một lũ bệnh hoạn thế này!?

Thôi được rồi, đằng nào tối nay hắn đi vắng, nàng ở nhà một mình cũng chán, đi một chút vậy! Nghĩ vậy, Sakuea liền nhắn tin đồng ý. Không quá 8 giây sau, Ino đã dùng tốc độ thần thánh nhắn lại.

"Chùi ui, iu cưng nhất luôn!!! Iu nhất quả đất luôn!!! Saranghe!!!! Gửi tới Honey ngàn nụ hôn nồng thắm!!!

Sakura:.... Cạn lời....

"YAMANAKA INOOOOOO....."

Ino ngồi ngay cạnh nghe mà cảm giác như hai màng nghĩ nổ tung ra, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Công lực của một chiêu sư tử rống này vẫn mạnh thật!!!

Sakura trán nổi gân xanh cuồn cuộn, ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí, sắc bén như lưỡi dao xông đến chém nát Ino.

Ino mặt tái mét, vừa sợ vừa lạnh đến run người, chỉnh điều hoà xe đến mức nóng nhất để cho đỡ bị ai đó đóng băng, lựa chọn cách cúi đầu nhận tội. Dưới ánh mắt áp bức của Sakura, cuối cùng Ino cũng chịu thành thật khai báo.- Lần này tớ đến Tokyo là để hợp tác với tập đoàn Universe và Kosaka. Và hôm nay tập đoàn Kosaka có mở bữa tiệc nên.... ừm thì tớ đương nhiên phải đến dự cho lịch sự....

Sakura hừ lạnh, không khách khí lạnh giọng vạch trần mục đích của Ino.

- Nói trắng ra là đến để gặp Kosaka Sai đi cho rồi, còn bày đặt lịch sự cái con khỉ!!! Làm màu!

Bị nói trúng tim đen, Ino chỉ biết gãi đầu cười hề hề.

- Thích ngắm zai thì đi mà ngắm, rủ tớ đi làm gì? Cậu biết thừa.... - Không đợi Sakura nói nốt, Ino đã vồ lấy ôm tay nàng, ánh mắt tha thiết.

- Veron à, cậu biết tớ làm gì có dũng khí đi một mình gặp anh ấy, cậu lại là quân sư đắc lực của tớ, không có cậu chỉ dạy nhỡ tớ làm mất mặt trước Sai thì sao?

- Hừ! - Sakura bực mình hất mặt nhìn đi chỗ khác, làm như không nghe thấy. Nhưng Ino lại lì lợm không chịu thua, lải nhải không ngừng, làm nàng ong cả đầu, còn rặn ra nước mắt cá sấu, làm mắt chó con....

5 phút sau....

- Được rồi! Cậu im miệng ngay trước khi tớ đổi ý!!!

Tức thì tiếng lải nhải biến mất, Ino im phăng phắc nhìn Sakura, cười đến ngoác cả miệng.

'Biết ngay là kiểu gì cậu chẳng đồng ý, làm gì có ai kháng cự lại được sự quyến rũ của ta!!! Muahahaha!!! Ai đó đang tự sướng....

Sakura dù thỉnh thoảng có hơi khốn nạn với mọi người nhưng vẫn thuộc loại tử tế, thế nên nàng mới nhún nhường đi với Ino đến đây. Chứ bình thường nàng ghét nhất là đi mấy cái bữa tiệc kiểu này, toàn lũ hai mặt, Ino cũng biết điều này nhưng vì lần này là quan trọng nên mới bằng mọi giá lôi kéo Sakura đi. Lần khác đành đền bù cho cậu ấy vậy....

Sakura nhìn lũ người ăn mặc sang trọng, mặt treo nụ cười giả dối nịnh bợ, tâng bốc lẫn nhau qua cửa kính xe limo, lòng càng chán ghét, khinh bỉ bọn chúng. Tuy nhiên, ẩn sau sự chán ghét đó còn có tia lo lắng, không yên tâm, ánh mắt như tìm tòi một người quen trong đám người đó, hành động, chậm chạp, chần chừ không muốn xuống xe.

Nhận ra sự lo lắng đó, Ino cũng hiểu là tại sao, liền tốt bụng trấn an.

- Yên tâm đi, Veron. Trước khi đến đây tớ đã xem qua danh sách khách mời rồi, không có "họ" đâu.

Nghe vậy, lo lắng trong lòng Sakura mới buông xuống, thở nhẹ nhõm một hơi rồi theo Ino bước vào cửa chính, chuẩn bị tinh thần để đối mặt với cái bữa tiệc hai mặt này....

Bữa tiệc vốn đã náo nhiệt nay, lại bởi vì sự xuất hiện của hai đại mỹ nhân mà bỗng nhiên cả hội trường im lặng trong chốc lát. Không ai không ngây người, đờ dẫn nhìn về hai người đẹp đang chậm rãi bước vào hội trường.

Đối với Sakura và Ino mà nói, hiện tượng này không có gì là lạ cả. Ngày thường cả hai mặc trang phục thường ngày, mặt không trang điểm đã vốn quyến rũ, hút hồn người khác rồi, hôm nay thì mới chỉ quệt quệt linh tinh một chút thôi mà hiệu quả đem lại quá ư là tuyệt....

Ino mái tóc vàng buông xoã ngang hông, gương mặt quyến rũ cùng đôi mắt xanh lam càng làm tăng thêm vẻ mị hoặc. Cô diện bộ đầm dài bó sát kiểu đuôi cá màu ngà, thân hình bốc lửa với ba vòng số đi hoàn mỹ, trang sức tinh xảo quý giá, thêm áo choàng lông trắng muốt tạo nên vẻ sang trọng, quý phái cho nhân vật đứng thứ hai của tập đoàn Yamanaka.Người đẹp tóc vàng là tiểu thư kiêm người thừa kế tập đoàn trong top 10 thế giới, thế nhưng cô gái tóc hồng còn đẹp hơn tiên giáng trần bên cạnh là ai? Từ khí chất cô gái đó tỏa ra đã cho thấy rõ thân phận không hề tầm thường....

Mái tóc hồng phấn được uốn gợn sóng, buông xoã xuống hông. Khuôn mặt trái xoan, từng đường nét tinh tế, quyến rũ, đôi mắt lục bảo trong vắt mê hồn người toát lên một chút lạnh lẽo, sắc sảo. Bộ đầm đen gợi cảm, bó sát vòng eo thon gọn, để lộ tấm lưng trắng ngần, tay váy ngắn bằng lụa đen dài quét đất tôn lên vẻ quý phái, cao sang, lại mang thêm vài phần huyền bí....

(*Note: Hình ảnh trên chỉ mang tính chất minh họa)

Không nghi ngờ gì, sự xuất hiện của cả hai như nam châm thu hút ánh mắt của giới đàn ông và là kẻ địch lớn nhất của các thiên kim tiểu thư. Từ khi bước vào đến giờ, Sakura và Ino đã hứng không ít ánh mắt thèm thuồng nhỏ dãi của mất tên công tử phong lưu, và cả ánh mắt ghen ghét, đố kị của những kẻ ngực to não hạt nho quanh đó....

Sakura có chút khó chịu vì bị nhìn như vậy, hơi nghiêng người nhỏ giọng nhắc Ino.

- Cậu có nửa tiếng để xử lí mọi việc!

- Rồi rồi! Ok! Ok!!! - Ino biết điều đồng ý, nửa tiếng là nể tình bạn lắm rồi đấy, chứ không cô đừng mơ giữ được Sakura ở lại quá 1 phút.

Nói rồi, Sakura bị kéo đi tìm "người trong mộng" của Ino. Lượn lờ một vòng, đột nhiên Ino dừng lại, hại Sakura đi sau đâm sầm vào cô.

Xoa xoa cái mũi bị đập đau, nàng tức giận định quát một tiếng nhưng nhìn thấy Ino đứng sững lại, không chớp mắt nhìn về phía trước làm nàng sinh ra kì quái, nhìn theo tầm mắt của Ino, khoé môi nhếch lên.

'Lang thang cả buổi cuối cùng cũng tìm thấy!'

Phía trước là một chàng trai trẻ mặc âu phục đen chỉnh tề, làn da trắng còn hơn cả Bạch Tuyết, mái tóc đen cắt tỉa gọn gàng, rất có phong cách. Mặt thì trông cũng gọi là đẹp choai, ánh mắt thâm thuý, cũng soái phết!

'Nhưng mà so với Sasuke thì vẫn còn thua một bậc!' Inner âm thầm so sánh.

'Ừm....' Sakura cũng gật gù tán thành. Quả thực là nhìn tên biến thái kia vừa lạnh lùng vừa ngầu hơn thật. Mà thôi, vào chính sự đã.

'Chơi kiểu gì bây giờ mày? Nhẹ nhàng gặp gỡ hay thô lỗ một chút?'

'Hừm.... Cứ chơi ác một chút mày ạ, nhẹ tay quá chẳng có ấn tượng gì đâu! Dùng cách truyền thống đi.' Inner cho ý kiến.

'Ok cưng!!! Hãy tin ở tao!!!

Và thế là Sakura lấy hai ly rượu từ bàn tiệc, nhét một ly vào tay Ino và kéo cô nàng nào đó đang ngơ ngác đi về phía trước.

Khi đến gần Kosaka Sai, lúc bấy giờ vẫn đang nói chuyện với các lãnh đạo tập đoàn khác, Ino vẫn đang ngây ngô, mặt phiếm hồng nhìn anh, không biết là đang đứng gần anh và Sakura đã bỏ rơi mình từ đời nào rồi.

Một người đang nói chuyện với Sai liền nhận ra Ino đang đứng gần đó, lên tiếng gọi, đồng thời đưa tay ra bắt.

- Giám đốc Yamanaka, hân hạnh được gặp mặt!Tiếng nói của người đàn ông đó đánh thức Ino bừng tỉnh, đồng thời thu hút sự chú ý của Sai.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, tim Ino đập thình thịch, ánh mắt đen thẳm của Sai cũng loé lên một tia bất ngờ, thích thú.

Lấy tác phong của một Tổng giám đốc, Ino liền nhanh bình tĩnh lại, lịch sự bắt tay người đàn ông kia, nở nụ cười nói.

- Rất vui được gặp!

Không ai không biết đến tập đoàn Yamanaka tiếng tăm lừng lẫy, đồng thời là bạn tốt lâu năm của tập đoàn số một thế giới Alexandra, mọi người liền nhân cơ hội ra làm quen, mong tạo ấn tượng tốt trước mặt nhân vật quan trọng này.

Ino vừa bắt rã rời cả tay, cười nói đến mỏi miệng, mới nhận ra bạn tốt của mình biến mất tăm mất tích rồi.

'Hừ! Bạn với chẳng bè, bảo giúp mình cuối cùng chuồn bố từ đời nào rồi!!!

Ino cứ bắt tay, cười nói lấy lệ, đến mặt người ta còn chẳng buồn nhìn. Nào ngờ đến một ai đó, bàn tay cô bị giữ lại, giật mãi không ra, lại bị nâng lên cao, cô liền theo đó ngẩng đầu lên thì bắt gặp gương mặt mị hoặc của "người trong mộng" đang nhìn mình, tim lại bắt đầu đập như điên lên...

Trước sự kinh ngạc của mọi người xung quanh, Sai cúi đầu khẽ hôn lên mu bàn tay cô, cười yêu nghiệt.

- Rất vui được gặp lại, Ino....

- À.... V.... Vâng.... Rất vui.... - Ino mặt đỏ bừng lên, miệng lắp bắp không thành câu tử tề, trong lòng đang hò hét như điên.

'Trời ơi, ngại quá, ngại quá.... Sao anh lại làm thế trước mặt mọi người chứ!? Hí hí.... '

Những người xung quanh còn đang trong cơn sốc, không hề để ý đến hoàn cảnh quanh đó, kể cả hai người họ nên bất ngờ một tình huống gây xì căng đan nổ ra nhanh không kịp trở tay.

Đằng sau lưng Sai bỗng có một lực đẩy mạnh đập đến, không đau nhưng làm anh không thể giữ thăng bằng, cả người đổ ập về phía trước, là Ino. Ino không kịp chuẩn bị tinh thần, liền bị Sai ngã đè xuống sàn.

2 giây sau tình huống bất ngờ, ánh đèn flash loé lên liên tục, mọi người thêm một lần trước tình cảnh hiện giờ.

Sai đang nằm đè lên Ino, nam trên nữ dưới, quan trọng hơn, môi hai người vô tình dính sát vào nhau => K-I-S-S-I-N-G

Cách đó một khoảng, một cô gái đang tựa vào tường, tay nâng ly rượu lên kề môi nhấp một ngụm, động tác tao nhã, toát ra phong thái của giới thượng lưu. Nhìn về phía hai người đang đỏ mặt, ngại ngùng kéo nhau dậy, xin lỗi rồi cùng nhau đi đến phòng thay đồ vì bộ váy Ino đã bị dính rượu, khuôn mặt ai đó không giấu nổi đắc ý, nụ cười càng thêm đậm.

'Phương châm nhanh gọn nhẹ! Lúc nào cũng thành công!

Vâng, "ai đó" không phải kẻ nào khác, chính là hung thủ xô ngã Sai, tạo nên tình huống trớ trêu kia, đồng thời là bạn thân của nạn nhân bất đắc dĩ kia, chị Sakura của chúng ta!

Mặc dù là thành công tiếp cận Sai nhưng Ino không khỏi ai oán nhìn về phía Sakura đang cười đắc ý, thầm hối hận.

'Biết thế đừng nhờ bà chằn quái gở kia! Mai lại lên báo cho mà xem, mình biết nói gì với bố già đây.... ' Đáng tiếc, biết thế nó đã không thế.Sakura chỉ có thể giúp được đến thế thôi, còn lại phụ thuộc vào Ino, nàng đi về đây!

Nghĩ vậy, Sakura lập tức xoay người hướng cửa lớn rời đi. Ai ngờ....

- Sakura à?

Nàng giật mình quay lại, liền bắt gặp Naruto đang cười rạng rỡ nhìn mình.

- Đúng là em rồi! - anh khẳng định.

Nàng thầm hô trong lòng một tiếng.

'Thôi nát rồi...'

Nhận ra đúng là Sakura, Naruto càng cười xán lạn, quét mắt một lượt từ trên xuống dưới nàng, ngẩn người ra một lúc rồi trầm trồ khen ngợi.

- Vẫn biết là em đẹp nhưng không ngờ lại quyến rũ đến thế nha! Anh thật ghen tị với thằng Teme kia đấy!!!

Đến nước này nàng chỉ còn biết khóc không ra nước mắt, nếu biết sớm ở đây gặp người quen thì đánh chết nàng cũng không dám tới.

Đang đau lòng thì tự nhiên Naruto cười đùa một câu làm Sakura mặt tái mét.

- Thằng teme kia tí nữa vào mà biết em mặc váy bó xát hở lưng, xẻ ngực thế này không biết có móc mắt cả hội trường này ra không nữa? Ha ha....

Khoé miệng nàng giật giật, mặt hết trắng bệch rồi lại xanh lét, run run hỏi.

- Anh.... Anh nói.... là.... h.... hắn đến đây á???

- Ủa? Thằng đấy không nói với em à? Hôm nay bọn anh được mời đến dự tiệc của Sai mà, đấy là thằng bạn cấp 3 của bọn anh! Mà sao em lại ở đây?

Sakura lúc này đâu còn tâm trạng trả lời Naruto nữa, bây giờ nàng đang nghĩ cách sao cho chuồn thật nhanh mà không bị phát hiện đây này!

Lại nghĩ tới trước đây nàng mới chỉ mặc đồ hở vai thôi mà đã bị hắn hành cho tới sống tới chết một trận, bây giờ lại mặc đồ sẹc xi thế này...

Nhớ lại thôi đã thấy sợ rồi, Sakura không thèm chào Naruto, chuồn ngay lập tức, 36 kế, chuồn là thượng sách.

'Cái con heo mập kia đọc danh sách khách mời rồi, chắc chắn biết có tên biến thái kia nên mới mua cho mình bộ này đây mà! Cứ đợi đấy, thoát xong bà sẽ trả thù!!! Thù này không trả quyết không làm người!!!'

Có vẻ như ban nãy nàng.... "Hại" Ino nên bây giờ Trời phạt thì phải. Đang yên đang lạnh, tự nhiên trên sân khấu truyền đến tiếng micro.

- Cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự bữa tiệc ngày hôm nay!!!

Tức thì, mọi người tụm lại quanh sân khấu, tiếng vỗ tay vang dội, không chỉ chặn đứng lối thoát của Sakura mà còn chèn ép nàng lùi lại gần sân khấu.

Sakura chửi thầm trong lòng.

'Hết con vợ rồi đến thằng chồng hại mình! Sớm không nói, muộn không nói, cứ đến lúc quan trọng thì nói!!!'Sai tiếp lời.

- Bữa tiệc này được tổ chức để chúc mừng sự thành công rực rỡ của dự án 'Trung tâm mua sắm Kosaka' vừa qua. Thay mặt cho tập đoàn Kosaka, tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến....

Và tiếp theo là một loạt cái tên lạ hoắc cần câu, Sakura chán chẳng thèm nghe, mải trừng mắt đến suýt lồi với Ino từ nãy đến giờ.

Bỗng nhiên, một cái tên dù không muốn nghe nó vẫn lọt vào tai nàng, thông tin truyền thẳng đến não, làm Sakura tiếp nhận thông tin trong sự sợ hãi.

-.... và đặc biệt cảm ơn nhà đầu tư lớn nhất, cũng là bạn thân của tôi, tổng giám đốc Uchiha của tập đoàn Universe!

Tệ hơn cả chính là câu sau đó....

- Và sau đây, xin mời ngài Uchiha lên phát biểu đôi lời....

'Rồi thôi xong, hẹn gặp mày ở Địa Ngục nhé!!! Bái bái!!!' Inner thân thiết chia tay, đường ai người nấy đi.

Đứng giữa một đám thiên kim đang cuồng nhiệt hò hét gọi tên hắn, sung sướng đón chờ "người đàn ông toàn năng" vẫn còn độc thân lên sân khấu mà lòng Sakura không sao vui lây được. Nàng chỉ cầu xin trời cho sét đánh chết nàng đi cho rồi, chết như thế còn thanh thản, nhẹ nhàng hơn là tương lai bị hắn hành hạ...

Đáng tiếc, trời nghe không lọt tai lời cầu xin của nàng, phũ phàng bỏ mặc nàng ở đấy.

Ăn ở cả thôi con....

Và khi cả hội trường như vỡ ầm lên trong tiếng hò hét quá khích, cũng là khoảnh khắc Sasuke bước lên sân khấu trong bộ âu phục đen, khí thế uy nghiêm, lãnh khốc.

Cùng lúc đôi mắt ưng đen quét một loạt hội trường và dừng lại trên người nàng, ánh mắt càng thêm muôn phần lạnh giá, khốc liệt, nguy hiểm đến đáng sợ....

'Tèo.... Tèo téo teo.... Téo teo tèo....' Một khúc nhạc thê lương báo tử vang lên trong đầu Sakura....

84. Chương 81: Người Tình Bí Mật

Bị ánh mắt đằng đằng sát khí chiếu đến, Sakura không rét mà run, cảm giác căng thẳng thần kinh khiến nàng sắp không chịu nổi mà chết ngất luôn mất rồi.... Sakura cố lùi về phía sau, định nhân lúc này mà chạy trong vô vọng, nói đùa chứ không chạy thì ở đây chờ chết chắc? Nhưng mà.... nàng vừa nhúc nhích một chút thì cái ánh mắt kia càng thêm âm u, lạnh lẽo, khốc liệt như đang uy hiếp rằng: "Em dám chạy thử xem, anh sẽ cho em chết không toàn thây!!!"

Sakura: *khóc không ra nước mắt*

Không chỉ một mình kẻ gây hoạ là nàng chịu trận mà tất cả mọi người trong hội trường đều không hẹn mà cùng ngậm mồm im như tờ, lạnh toát cả người. Tất nhiên là trừ ba người Naruto, Ino, Sai, họ đã quá quen với lạnh Bắc cực này rồi, thậm chí còn đang trong tâm trạng cười trên nỗi đau người khác, chờ xem kịch hay!^^

Nhìn cái mặt đen như đít nồi của ai đó, Sai biết xem ra không mong chờ gì quý ngài này phát biểu được câu nào rồi, liền chữa cháy.

- Haha... Xem ra hôm nay quý ngài Uchiha ki bo không chịu cho tôi một lời vàng ngọc nào rồi!!! Ha ha....

Sai giật micro lên tiếng phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo này, tức thì cả hội trường cười rộ lên, Sakura mới thở phào nhẹ nhõm được một chút.

Sasuke dù rất muốn xuống ngay sân khấu dạy cho cái người kia một trận nhưng hắn không thể không để cho bạn hắn mặt mũi được, đành thu lại sát khí lẫn hàn khí, bực bội giật lại micro, nói qua loa vài câu.

Không sao, chỉ vài câu đấy cũng đủ thời gian cho Sakura liều mạng chen chúc ra khỏi đám đông, chạy thục mạng về phía cửa rồi, và có lẽ sẽ trốn thoát thành công nếu không có....

- Cô Haruno, mời cô đi theo chúng tôi! - Hai người đàn ông mặc comple bất ngờ chắn trước mặt nàng, ngăn cản nàng trở về với thế giới tự do của người sống...

- Xin lỗi, nhầm người rồi! - nàng lạnh mặt đi vòng qua họ, hai tay liền bị giữ lại.

Máu oánh nhau trong người Sakura nổi lên!

Nàng nhấc một chân nhanh như cắt đánh về.... hạ bộ của người bên phải. Tuy chiêu này có hơi khốn nạn và bẩn bựa nhưng vì sinh tồn, danh dự cũng phải vứt!

Người đàn ông vì bảo vệ "sinh mạng" của mình, liền xoay người né, tay buông lỏng. Bộ móng tay dài được gọt dũa đâu ra đấy cắm phập vào mu bàn tay anh ta, đau bất ngờ khiến anh ta buông tay nàng ra.

Thế nhưng do lâu ngày không dùng võ, cộng thêm ngày xưa không chịu học đến nơi đến chốn, rất nhanh sau đó nàng liền bị người còn lại khống chế. Vì họ đứng gần cửa, mọi người lại tập trung vào sân khấu nên không ai biết đằng sau vừa xảy ra chút ẩu đả và kẻ thất bại ngang nhiên bị áp giải vào phòng bên trong toà biệt thự.

Trước khi khuất bóng sau cánh cửa, Sakura không khỏi căm hận nhìn Ino, đang đắc ý nhướn nhướn mày với nàng, cười sung sướng trên tai hoạ của người khác.

'Này thì làm bà mất mặt trước Sai này!!!

Tiếp theo, Sakura được "hộ tống" vào một căn phòng sang trọng. Nói là căn phòng cũng là còn nhẹ, đây chẳng khác gì cái nhà tù, nàng là phạm nhân, còn hai tên canh ngoài cửa là cai ngục.Rơi vào trong tình huống lâm li, bi đát này, nàng nào chịu ngồi chờ chết, chạy khắp phòng tìm lối thoát.

Lối thoát thứ nhất, cửa sổ. Cái này không có cơ hội, đây là tầng ba, cách mặt đất phải hơn 15m nhảy xuống là nàng lên ngay máy bay một chiều đến thế giới khác => loại.

Lối thoát thứ hai, phá tường. Đù má, thần kinh thật! Nàng đâu phải Hulk mà huých phát sập tường được! => loại.

Lối thoát thứ ba, lối đi trong tủ quần áo =.='. Sakura rất muốn tự tát mình một cái cho tỉnh. Nàng mấy tuổi rồi mà còn nghĩ đi vào trong tủ quần áo đến Narnia!? => loại.

Lối thoát cuối cùng là cánh cửa ra vào độc nhất vô nhị, nhưng khổ nỗi bên ngoài lại có hai thằng to con làm cai ngục. T-T => cứ xác định hôm nay bị chôn ở đây đi là vừa.

Đang vùi mặt vào gối trên giường gào thét hận đời, đột nhiên nàng bật dậy, vẻ mặt quyết tâm. Không thể chết thế được!Nếu thế thì chỉ còn một cách, như trong phim....

....

"Áaaaaaa...." Một tiếng la thất thanh vọng ra đến ngoài cửa, hai "cai ngục" lập tức đạp cửa xông vào.

- Tiểu thư, cô.... Hự!

"Cai ngục" thứ nhất còn chưa kịp nói hết câu, sau gáy bị một lực đập mạnh, liền ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. "Cai ngục" thứ hai do phản ứng chậm, cũng chịu chung cảnh ngộ với người kia.

Chỉ còn lại Sakura đắc ý ngắm tác phẩm của mình, phủi phủi tay hất tóc, hất cằm ung dung rời đi trong chiến thắng.

Aizzzz.... Chỉ đáng tiếc mới đi ra đến giữa hành lang, chuỵ nào đó mải.... hất tóc, không thèm nhìn đường, cả mặt đập bốp vào "tường".

Sakura tức giận bụm mặt, co chân định đá vào "tường", ơ nhưng mà.... tường quoé gì mà mềm thế???

Nàng ngỡ ngàng ngẩng đầu nhìn lên, mặt lập tức chuyển màu trắng bệch, từ đầu đến chân bị bao phủ trong giá lạnh....

Sasuke cúi đầu từ trên cao nhìn xuống người con gái chỉ cao đến cổ hắn dám to gan định đá hắn, ánh mắt lúc này đã sánh ngang với nhiệt độ Nam cực, -92,5°C.

- Sao, không định đá nữa à? - hắn cười lạnh, lạnh giọng mỉa.

- Đâu.... Đâu có.... T.... Tôi nào dám.... Anh.... Anh cứ đ.... đùa.... Haha... - Sakura sợ đến nói líu cả lưỡi, mặc dù đã cố treo trên mặt nụ cười gượng gạo nhưng không sao ngừng run được.

- Hừ! Em thì có gì không dám? Đến cả trốn nhà đi chơi, rồi mặc thứ đồ rách nát thế này cho thằng khác ngắm em còn dám làm thì còn gì không dám!? - hắn quét mắt nhìn lại trang phục "rách nát" của nàng, trầm giọng vạch tội, nụ cười âm hiểm như có như không.

'Này ông tướng, đồ hàng hiệu đấy! Rách nát cái con khỉ!!!'

Trán Sakura ướt đẫm mồ hôi lạnh, ánh mắt ai oán, uất ức nhìn hắn.

- Không phải tôi trốn nhà, là Ino bắt ép tôi đi, bộ này cũng là con heo mập đấy gửi cho tôi mặc....

- Gửi cho em em liền mặc, thế nếu cô ta gửi cho em một bộ bikini em vẫn mặc đến, HẢ!? - Sasuke không khống chế nổi tức giận, cao giọng chất vấn làm Sakura bị dọa sợ hãi lùi ra sau, mắt uất ức rưng rưng nước.Thấy vẻ mặt oan ức, mắt rơm rớm nước, Sasuke không khỏi mềm lòng, lửa giận hạ xuống hơn nửa. Quả nhiên nước mắt phụ nữ rất có sức uy hiếp, hơn nữa lại còn là nước mắt của người hắn yêu.

Sasuke thở dài bất lực, cởi áo khoác Âu trên người, khoác lên người nàng. Kích cỡ, chiều cao hai người chênh lệch lớn, chiếc áo khoác đen đã che kín tấm lưng trần và bờ vai của Sakura.

Cảm nhận hơi ấm cùng mùi hương nam tính thoang thoảng của hắn từ áo khoác truyền đến, Sakura không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, lại bất ngờ bị hắn ôm chặt vào lòng.

Hai tay Sasuke ghì chặt nàng vào lồng ngực, khẽ cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán nàng.

- Được rồi, lần này có thể không phải tại em, nhưng tuyệt đối không thể có lần sau, rõ chưa? - Sasuke nghiêm giọng nói.

Thấy cái đầu nhỏ trong ngực rục rịch gật gật, ánh mắt hắn mới hoà hoãn đi, bàn tay dịu dàng vuốt tóc nàng. Nàng là của hắn, đương nhiên tất cả những gì đẹp nhất của nàng chỉ có hắn mới được ngắm, kẻ khác muốn nhìn thì cút!!!

Tay khẽ nâng cằm nàng lên, cúi xuống muốn hôn lại bị Sakura lấy tay chặn môi.

- Sao vậy? - Sasuke nhíu mày.

- Không được.... Chúng ta đang ở ngoài.... Nhỡ có người nhìn thấy thì sao? - nàng đỏ mặt lúng túng giải thích.

- Nhìn thì thôi, cũng chỉ là hôn thôi mà, em còn ngại gì? - hắn mất kiên nhẫn nói, tay nắm lấy bàn tay che miệng hắn kéo xuống.

- Anh.... Không được! Tôi không muốn ngày mai lên báo trang nhất đâu!

- Anh sẽ chịu trách nhiệm!

- Vẫn không được!

-....

- Uchiha Sasu.... Ưm....

Đến cuối cùng thì bạn Sakura vẫn không địch lại nổi hắn, bị hắn hôn đến chết đi sống lại ngay giữa hành lang.

Sakura khóc thầm trong lòng, âm thầm thắp hương khấn trời khấn đất.

'Nam mô a di Đà Phật, con lạy chín phương trời, lạy mười phương Phật, lạy các thần,.... con ăn ở tốt đẹp, xin trời thương tình đừng cho ai nhìn thấy cái cảnh này, đặc biệt là họ, con sẽ cũng cho Người gà luộc và xôi đậu để đền ơn! Nam mô a di Đà phật!!!'

.....

Có một sự thật là kể từ khi gặp Sasuke đến giờ, Sakura dường như bị cho vào Blacklist của Ông trời. Bằng chứng là....

- WTF!??? Cái gì đây??? (0 ;)

Sakura mắt trợn tròn, cằm rớt xuống đất, cơm mới nhai còn chưa kịp nuốt cứ thế theo dòng nước dãi trôi lênh bênh ra ngoài. Cầu mắt, đồng tử nàng lần lượt lồi cả ra ngoài, dán sát vào tờ báo mới Ryuna vừa đưa cho.

Trên trang nhất mặt báo có in một dòng chữ to bự tổ chảng, tựa đề:

”NGƯỜI TÌNH BÍ MẬT CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC UCHIHA”

Không chỉ vì cái tựa đề mà mắt Sakura lồi ra mà còn bởi tại cái hình ảnh to đùng chiếm 3/4 trang báo. Đây.... không phải là lúc hai người họ hôn nhau ở hành lang hôm qua sao???Tay nàng run rẩy, mặt tái mét ngẩng đầu lên hỏi Ryuna ngồi đối diện.

- Ryuna, cái... cái khỉ này ở đâu ra?

- Báo mới sáng nay đó! Thực ra là đêm qua trên mạng đã có rồi nhưng sáng nay mới in báo. Cậu không biết à?

- Không! Tớ có biết gì đâu! ToT - Nàng có bao giờ chịu đọc báo đâu mà biết.

Chẳng là sáng nay nàng đến công ty tự nhiên thấy mọi người cứ xì xào bán tán to nhỏ cái gì đó. Sakura cũng chẳng quan tâm lắm nên ngó lơ thôi. Đến trưa Sasuke bận họp nên bảo nàng tự đi ăn Ryuna, vào trong nhà ăn vẫn thấy mọi người nói chủ đề đấy, có cái gì mà ”tình nhân bí mật”,... Tò mò quá nên nàng mới hỏi Ryuna, liền bị tin tức của cô bạn làm cho sốc một phen. Bây giờ nàng vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần, liền bị Ryuna vô tình táng thêm một câu nữa.

- Bây giờ cái này là tin hot nhất thế giới hiện giờ đấy, không báo nào trên thế giới là không có in tin này.

Không báo nào trên thế giới là không có in tin này....

Không báo nào trên thế giới là không có in tin này....

Không báo nào trên thế giới là không có in tin này....

Không báo nào trên thế giới là không có in tin này....

”Ruỳnh!!!” Cả thế giới của Sakura sụp đổ trong chốc lát....

Tin này lan truyền từ đêm qua, bây giờ là 12.30 trưa, 12 tiếng trôi qua, khẳng định là bọn họ đã tìm đến đây rồi....

Tuy trong ảnh bị khuất mặt nàng nhưng với những người sống cùng Sakura 18 năm thì chỉ liếc một cái đã biết là nàng.... Nàng xác cmn định rồi....

Thấy mặt Sakura hết xanh rồi đến trắng, Ryuna lại nghĩ rằng Sakura cũng ái mộ Tổng giám đốc, nay ngài lại có người yêu rồi nên nàng đâm ra thất vọng, liền nhẹ giọng an ủi.

- Đừng buồn, Sakura. Rồi sẽ có một người đàn ông khác Tổng giám đốc yêu cậu lại thôi....

Cô không nói thì thôi, đã nói lại nhắc tới kẻ hại nàng không có chốn dung thân, Sakura liền tức đến hộc máu, nhưng vẫn là vì tránh để Ryuna lo nghĩ nhiều, nàng vẫn cố nở nụ cười tươi, đứng dậy lịch sự nói.

- Xin lỗi, tớ có việc ra ngoài một chút, không dùng bữa được với cậu.

Nói rồi không đợi Ryuna kịp trả lời câu nào, tiện tay ”cuỗm” luôn tờ báo đó, hùng hổ đi lên đến phòng Tổng giám đốc.

Giờ nghỉ trưa, tất cả moi người đã xuống nhà ăn, Sakura cũng chẳng thèm giữ lịch sự gì nữa, đạp phăng cửa xông vào phòng Sasuke. Nhìn thấy hắn đang phê duyệt tài liệu, không buồn ngẩng đầu lên nhìn là ai phá cửa, lửa giận càng bốc cao ngùn ngụt. Sakura tức giận thẳng tay ném tờ bào vào mặt hắn.

Sasuke bắt dính tờ báo, khẽ nhíu mày nhìn qua dòng chữ và bức ảnh trên đó rồi buông xuống bàn, ngả người tựa lưng ra sau, thản nhiên nhìn nàng.

- Có chuyện gì sao?

Một câu này làm Sakura suýt nữa hộc máu, nghiến răng nghiến lợi, trợn trắng mắt nhìn hắn.- Anh còn hỏi!? Lẽ nào anh không biết đọc à!?

- Không biết! - Hắn ”thành thật” trả lời như trêu ngươi nàng, còn ”vô ý” mà nhờ nàng - Em đọc hộ anh đi!^^

- Đọc đọc cái đầu nhà anh!!! - Sakura nhịn không được mắng. Thực lòng mà nói, nhiều khi nàng rất muốn phang cả cái giày cao gót 20 phân vào cái mặt đểu cáng kia!!!

Thấy nàng trán nổi gân xanh cuồn cuộn, Sasuke nhịn không được nhếch môi buồn cười. Trêu chọc nàng mãi mãi là thú vui của hắn, nhìn cái mặt tức mà không thể làm gì hắn của nàng làm hắn chỉ muốn ôm bụng cười sằng sặc!!!

Nhưng mà nếu bây giờ không còn có việc quan trọng cần làm, hắn có lẽ sẽ ngồi chọc ngoáy nàng cả trưa rồi!

Qua bao nhiêu lần kinh nghiệm bị lấy ra làm trò giải trí, Sakura dần khôn hơn một chút, thu lại vẻ nổi nóng sắp ăn thịt người ta, bình tĩnh nói.

- Mai tôi sẽ chuyển về ký túc xá.

- Cái gì!? Em dám....!!!

Lần này đến lượt Sasuke nhảy dựng lên, trừng mắt hung dữ nhìn cái người đang không thèm nhìn ý đến mình mà ngắm móng tay, thấp giọng đe doạ.

- Nếu em dám chuyển ra ngoài nửa bước thì đừng trách anh ác....

Vẫn không thấy nàng có phản ứng gì gọi là run sợ hay toát mồ hôi lạnh như mọi ngày, sắc mặt hắn trầm xuống.

- Sakura, em có nghe không?

Đột nhiên bị gọi, Sakura giật mình, rời tầm mắt khỏi móng tay mình, hết sức "vô tội", "ngây ngô" tròn mắt hỏi.

- Hả? Nghe cái gì? Anh vừa nói gì à!???

Mặt Sasuke phút chốc đen như đít nồi. Đến lời hắn nói nàng còn dám bỏ ngoài tai. Chẳng lẽ sức quyến rũ của hắn không bằng năm cái móng tay bé tẹo của nàng?

Sakura thì trái lại tâm trạng đã có phần tốt lên khi nhìn thấy cái mặt nhăn như khỉ ăn mắm tôm của hắn, không khỏi đắc ý hất mặt lên khiêu khích như muốn nói: "Cái mặt anh làm sao quyến rũ bằng móng tay tôi được!!!"

Không nghi ngờ gì hành động của Sakura đã thành công đổ thêm dầu vào lửa giận của Sasuke. Bây giờ lấy đít nồi đem ra so với mặt hắn có khi đít nồi phải gọi hắn là sư cụ.

Thế nhưng, Sakura vẫn mảy may không sợ, bình thản nói.

- Mai tôi sẽ chuyển đi, miễn bình luận! - rồi xoay người hiên ngang đi ra cửa.

Ôi trời, cái cảm giác trả xong được bao nhiêu thù trước rồi oai phong, lẫm liệt rời đi thế này phê thật! Quá đã!!!

Tâm trạng Inner thì lại không như chủ, nó nhếch mép cười, lẩm bẩm:

'Cứ phê đi, cứ đã đi, xem mày phê được bao lâu.... Chuẩn bị này, 5.... 4.... 3.... 2.... 1.... 0'

"Sầm!!!"

Cánh cửa vừa hé mở được một chút, liền bất ngờ bị đóng sầm lại, một cánh tay vững chắc chắn ngang trước mặt Sakura, ngăn chặn lối thoát duy nhất của nàng.

Sakura nhìn theo từ đầu cánh tay lên đến mặt chủ nhân của nó, nuốt ực một cái. Ánh mắt hắn không khác gì ma quỷ hiện hồn, lạnh lẽo như băng đá, sắc bén như dao cắt thịt, nhìn như muốn băm nàng thành trăm mảnh cho hả giận.Hic hic.... Nàng chỉ là bực mình nói vài câu thôi mà, có cần nhìn nàng khủng bố vậy không?

Đối diện với vẻ mặt khủng bố tinh thần của Sasuke, nàng miễn cưỡng dặn ra nụ cười hết sức khó coi, môi mấp máy, nhỏ giọng khẽ gọi tên hắn.

- Sasuke....

- Xem ra anh chiều em quá rồi, phải không? - Hắn bất ngờ mở miệng, khoé môi nâng lên nụ cười lạnh giá.

'Điêu! Chiều hồi nào?' Sakura âm thầm bất mãn. Có lẽ đến lúc này, nàng vẫn luôn nghĩ hắn đối xử với ai cũng như nàng, cứ đợi đến lúc Sakura biết được rằng hắn chỉ như vậy có một mình nàng và đối với người khác tàn nhẫn ra sao thì không biết sẽ có cảm xúc thế nào....

Mặc dù nghĩ là vậy nhưng có thách bảy mươi đời nàng cũng không dám nói ra điều này. Sakura cúi đầu ngoan ngoãn nhận lỗi, mặc dù nàng chẳng biết mình phạm gì.

- Tôi xin lỗi, lần sau tôi không như thế nữa - nàng máy móc nói, không những không hạ hoả được Sasuke mà lại như đổ thêm dầu vào lửa.

Thế này mà gọi là xin lỗi á? Nghe chẳng ra chút thành ý nào cả. Nàng tưởng sẽ như mọi lần, hắn sẽ cứ thế tha lỗi cho nàng sao? Nằm mơ, không có cửa đâu! Hắn có thể cưng chiều nàng hết mực, tha thứ cho tất cả lỗi lầm của nàng nhưng chỉ riêng chuyện nàng muốn rời khỏi hắn là không thể chấp nhận!!!

- Xin lỗi? Vì cái gì?

Bị hỏi như vậy, Sakura không biết trả lời thế nào. Quả thực nàng cũng không biết vì sao phải xin lỗi, mình sai cái gì, đành một mực giữ im lặng.

Không ngờ nàng im lặng cũng làm hắn tức điên lên, khẽ quát.

- Nói!

Sakura giật mình, ngây người nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên hắn to tiếng quát nàng một cách vô lý. Trong khi đó, rõ ràng là hắn sai trước, tại hắn mà nàng có khả năng cao bị phát hiện. Thích gây sự đúng không? Ok, nàng đây cũng không nhẫn nhịn gì nữa.

Sakura ngẩng cao đầu, trừng mặt phần nộ nhìn hắn, gân cổ lên nói.

- Tại sao tôi phải nói, tại sao tôi phải xin lỗi, tôi không sai! Là tại anh không biết giữ mình mà hại tôi bị phát hiện! Thế nên bây giờ tôi mới phải tránh xa khỏi anh để không bị bắt về! Tôi đã không trách tội anh rồi sao anh còn dám mắng tôi, bắt tôi xin lỗi!? Đừng mơ!!!

Nếu Sasuke bình tĩnh lại lắng nghe thì sẽ phát hiện ra nhiều điều kì lạ trong lời nàng nói. Nhưng là hắn quá tức giận, chỉ tập trung vào một vấn đề mà không để ý cái khác. Nghe Sakura nói muốn rời khỏi hắn đã đủ làm hắn vừa sợ vừa tức phát điên rồi. Hai tay hắn hung hăng nắm chặt lấy vai nàng như sắp bóp nát nó, bá đạo nói.

- Em nghe cho kĩ đây, mặc kệ là chuyện gì xảy ra, em cũng đừng hy vọng rời nửa bước khỏi anh! Kể cả khi anh chết em cũng phải đi theo!!!

Vai bị bóp đau đến điếng người nhưng nàng vẫn quật cường nói.

- Tôi không muốn! Anh là cái gì của tôi mà tôi phải ở bên anh? Cho dù anh có đánh chết, tôi cũng không muốn ở gần anh một chút nào nữa!- Được! Vậy thử đánh em xem em sẽ chọn ở bên anh hay là chết!!!

Nói rồi không đợi Sakura kịp phản ứng, hắn kéo nàng đi đến bên sofa, thô bạo đẩy nàng ngã sấp xuống ghế, tay ghì chặt lưng nàng không cho nhúc nhích.

Sakura giật mình hoảng sợ. Này không phải hắn định đánh nàng thật đấy chứ? Bỏ cha rồi, nàng chỉ lỡ mồm thôi, không ngờ hắn đánh thật. Nhìn tình thế kiểu này e rằng hắn sẽ đánh mông nàng, Sakura sợ đến hết hồn la mắng loạn xì ngậu cả lên.

- Nooooo..... Tên mặt lạnh biến thái sở khanh kia, anh buông tôi ra! Có giỏi thì oánh nhau tay bo với bà xem nào, danh dự của một thằng đàn ông đâu rồi??? Có hiểu "Lady First" nghĩ là gì không hả!!!

Khoé miệng Sasuke không khỏi giật giật, trán đầy hắc tuyến. Hắn vốn chỉ định dọa nàng một chút thôi, hắn yêu nàng còn không hết sao nỡ đánh.

Vậy mà nàng..... hình như có máu côn đồ từ bé thì phải, không đúng, từ ngày xưa đã thế rồi, mở miệng ra đòi oánh, quá bạo lực. Nàng nghĩ thắng được hắn chắc? Thích đánh thì chiều....

Sasuke buông tay ghì lưng Sakura, để nàng ngồi dậy.

Vừa được tự do, Sakura không nhiều lời tung cước thẳng đến cái mặt đẹp trai của hắn. Có trời mới biết nàng đã bao lần muốn táng vỡ cái mặt bỉ ổi, vô liêm sỉ này rồi!

Sasuke dễ dàng nghiêng người né tránh một cước vỡ mồm của nàng, đứng lùi lại ra sau.

Tức giận vì đánh trượt, Sakura liên tiếp ra đòn thẳng đến mặt hắn, nhiều lần vô sỉ hơn một chút đánh đến.... phía dưới của hắn.

Những lần như vậy, Sasuke chỉ giật mình sửng sốt nhìn bản mặt "càng đánh càng hăng" của nàng, rồi lại dễ dàng né, hoàn toàn không hề tấn công lại. Cứ nàng đánh hắn né, hắn né nàng đánh loạn lên một lúc....

20 phút sau....

"Hộc.... Hộc...."

Sakura thở hồng hộc, trán đẫm mồ hôi, mệt đến đờ người ra, chỉ đành tựa vào lồng ngực Sasuke, mặc hắn thay mình lau mồ hôi đầm đìa trên mặt. Nàng kiệt sực rồi, còn hơi đâu mà đôi co lằng nhằng với hắn nữa....

Sasuke để nàng ngồi lên đùi mình, không ngại bẩn mà ôm Sakura, thấm sạch mồ hôi trên trán nàng, còn thay nàng rót nước, đưa đến tận miệng cho uống. Ánh mắt hắn nhu hoà đi rất nhiều, lửa giận đã bay hơi từ lúc nào không biết, chỉ còn có yêu thương, cưng chiều.

Tất cả những gì Sakura cần làm bây giờ là ngồi im nghỉ ngơi dưỡng sức, có "ghế tựa" vừa êm vừa chắc, có "osin" hầu hạ, cung phụng tận mồm. Nhưng mà nàng vẫn còn vừa cay vừa cú vụ ban nãy.

Sakura thì hết sức ra đòn toàn vào vị trí hiểm, thế mà hắn lại né như đúng rồi, cái mặt nhơn nhơn, thách thức làm nàng tức sôi máu. Đã vậy lâu không luyện tập, mới đánh được có 20 phút quèn mà đã thở như sắp chết đến nơi rồi!!! Thật là sự sỉ nhục đối với Sakura này!!!

- Thế nào, còn có ý định đánh tay bo nữa không? - Hắn cười châm chọc, bộ dáng khỏe mạnh, tràn đầy sức sống khác hẳn với ai đó.

Sakura bất mãn liếc mắt nhìn hắn một cái, môi dẩu lên, nhỏ giọng lầm bầm.

- Chẳng qua là ăn may thôi.... Còn bày đặt khoe khoang.... Không biết xấu hổ.....

- Hửm? Em nói gì cơ? - Sasuke cúi đầu ghé tai sát bên môi nàng, giả bộ không điếc tai nghe rõ.

Sakura nhìn cái tai kia cũng thấy ngứa mắt, tức đỏ mặt, kìm không được há miệng cắn mạnh lên nó, nghiến răng kèn kẹt. Nàng thì cứ cắn cho sướng cái mồm, hoàn toàn không để ý tới gương mặt người kia đang khổ sở nhẫn nhịn chịu đựng thế nào. Sakura vô tình không biết mình đã ngu ngốc, trẻ con một cách dần độn mà chọc vào con sói bị bỏ đói lâu ngày này.....

Chỉ đến khi đột nhiên bị hắn đẩy ngã nằm xuống sofa, cả người bị ai đó đè nặng lên, đôi môi gắt gao bị chiếm giữ, nàng mới dần dần hối hận về một phút giây ngu si của mình.... Và nàng còn hối hận hơn cũng bởi sự kiện xảy đến bất ngờ sau đó....

"Cộc cộc cộc...."

- Ngài tổng giám đốc, ngài có trong đó không? - giọng nữ từ ngoài vọng vào.

Sasuke giật mình cứng đờ người, lông mày hắn nhíu chặt, nhìn người con gái gương mặt phiếm hồng, quyến rũ còn đang nửa tỉnh nửa mơ trong lòng, lưu luyến rời môi nàng, càng bực tức, khó chịu vì bị phá đám.

- Chuyện gì? - Giọng hắn lạnh buốt như băng, làm Ryuna ngoài kia không khỏi rùng mình, có chút run run nói.

- Thưa ngài, Chủ tịch Alexandra đã đến, hiện đang ở Đại sảnh.

- Đưa anh ta lên đây!

- Vâng!

Sau khi Ryuna rời đi, Sasuke thở dài vừa bất lực vừa buồn cười nhìn người đang cọ cọ trong lòng hắn. Mỗi khi bị hắn hôn xong, nàng thường vô thức có thói quen rúc vào trong ngực hắn dụi dụi đầu, bộ dạng giống như con mèo nhỏ lười biếng. Có đồ ăn ngon trước mắt mà không được ăn thì cũng thất bại quá đi....

Bây giờ mà để Sakura đi từ phòng hắn ra kiểu gì nàng cũng bị nghi ngờ, đến lúc đó nàng lại đến càu nhàu hắn ra thì khổ. Vậy nên Sasuke đành ôm nàng vào phòng nghỉ bên trong, đặt nàng lên giường, cưng chiều hôn lên tóc nàng, nói.

- Anh ra ngoài có chút việc, em ngoan ngoãn ở yên nghe chưa?

Sakura vẫn đang hơi choáng sau nụ hôn vừa rồi, chẳng hiểu hắn nói gì cả, cứ gật đầu bừa cho có.

Thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hắn hài lòng xoa đầu nàng rồi mới ra bên ngoài.

Sakura nằm ngây người một lúc mới lấy lại đầu óc, chợt nhớ ra mình đánh nhau cả ngày với hắn mà vẫn quên chưa nói vào trọng tâm việc chính: phải xử lí ra sao cái bài báo chết dẫm kia đây???

'Hay là nhờ Ino, với quyền lực của con heo mập đó bây giờ chắc đủ để ép dư luận xuống?' Inner ra ý kiến.

'Sao tự nhiên hôm nay tao thấy mày thông minh thế nhỉ?' Sakura khó tin hỏi.

'Mày im mồm!!!

Tìm một lúc không thấy điện thoại đâu, nàng mới nhớ là để ở phòng làm việc, liền đi nhanh ra cửa.

Ai ngờ, cửa vừa he hé mở, một giọng nói nam quen thuộc đến 18 năm bay đến tai Sakura làm nàng sững sờ. Qua khe cửa, thân ảnh chủ nhân của giọng nói đó đập vào mắt Sakura, hoàn toàn làm nàng chết đứng người ngay tức khắc....

85. Chương 82: Người Trong Lòng

Không thể nào.... Không thể nhanh đến thế được chứ.... Chắc mình nhìn nhầm....' Sakura thầm an ủi mình nhưng cũng chẳng có tác dụng gì vì....

- Không biết ngài Uchiha đây có quen biết cô gái nào tên là Sakura không? - người đàn ông tóc đỏ cười hỏi.

Sasuke khẽ nhíu mày, không vội trả lời mà hỏi ngược lại.

- Không biết cô gái ngài cần tìm trông như thế nào?

Anh ta không chút do dự, thẳng thắn đưa ra miêu tả đánh giá.

- Rất đặc biệt! Có tóc hồng phấn, mắt xanh lục, mặt mũi miễn cưỡng cũng cho là nhìn được, trên cổ tay còn có ấn kí hoa anh đào. Tính tình xấu xấu bẩn bẩn, cực thù dai, tham ăn như một con lợn! Ngoài ra, phía trước phẳng lì!

Khoé miệng Sakura giật giật, hoàn toàn cạn lời với cái người đang thoải mái mà sỉ nhục nàng. Có cần phải hạ nhục người ta đến vậy? =.='

Ngoài kia, sắc mặt Sasuke không được tốt cho lắm. Tuy mặt ngoài vẫn lạnh te nhưng trong lòng đã xuất hiện hoài nghi về thân phận của người đàn ông này. Có khi nào.....

- Người này tôi không quen.... - hắn mặt không thay đổi nói dối - Nhưng.... ngài Alexandra có quan hệ gì với cô gái này?

Sakura giật mình run bần bật, mồ hôi chỉ trong vài giây ngắn ngủi tuôn như suối, thấm ướt cả mảng áo sơ mi trắng.

'Bỏ cha bỏ mẹ rồi! Ông trẻ kia mà phun ra sự thật ra thì mình xác cmn định rồi! Nhưng mà tổ sư nhà nó, nhỡ đâu ông lại ngứa mồm bịa linh ta linh tinh gì thì mình còn thảm nữa.... Bây giờ làm thế nào đây....' Sakura vắt óc vò não nghĩ ra kế sách ứng phó làm sao mà vẹn cả đôi đường.

Trong khi đó, cái người kia không biết được nỗi khổ tâm hiện giờ của nàng, cái đầu bẩn bựa lại bắt đầu giở chứng.

Anh ta nhếch môi nở một nụ cười phong lưu, quyến rũ đúng chất mấy thằng công tử đào hoa, nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lẽo của hắn như thách thức, nói.

- Không giấu gì, cô gái đó tên là Veronica, là người y.....

"RẦM!!!"

Cánh cửa vào phòng nghỉ bị mở tung ra, một người ngã rầm xuống đất, cả người lẫn mặt tiếp xúc thân mật với mặt sàn.

"Ặc! Mặt tôi...." Sakura đau đớn rên lên.

Khi người đàn ông tóc đỏ còn đang sững sờ bất động trên ghế, Sasuke đã nhanh tới bên cạnh đỡ nàng dậy. Không thèm đoái hoài tới trong phòng còn một người nữa, hắn ôm Sakura vào lòng, nâng gương mặt nàng lên kiểm tra xem có bị thương tổn nơi nào không. Cũng may là chỉ có cái mũi hơi đỏ ửng lên một chút, còn lại các bộ phận khác vẫn nguyên vẹn.

- Sao không chịu ở im trong phòng nghỉ, đứng dựa của nghe lỏm cái gì? - Sasuke cau mày trách mắng, không khó để người khác có thể nghe ra sự lo lắng, yêu thương trong đó, tất nhiên là trừ cái người EQ thấp tẹt như Sakura thì không nói làm gì!

Sakura mải xuýt xoa cái mũi đáng thương của mình, nào có nghe hắn nói gì, mà có nghe cũng bằng thừa. Aizzz.... Hy sinh cái mũi để chen ngang bọn họ, hy vọng là đáng....Không thể tiếp tục ở đây lâu, Sakura xem như trong phòng này chỉ có hai người nàng, mắt long lanh chơm chớp làm nũng với Sasuke.

- Tôi đói!

Người hắn thoáng cứng đờ. Mặc dù biết nàng như vậy với hắn là có mục đích cả nhưng không khỏi bị hành động đáng yêu của nàng làm cho ngọt lòng.

Ánh mắt Sasuke càng thêm ôn nhu, đầy cưng chiều đến bất ngờ, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Sakura, giọng nhẹ nhàng, thuận theo nàng mà nói.

- Được rồi, anh dẫn em đi ăn.

Cả hai đang ngọt ngọt ngào ngào, anh anh em em thì cái kẻ thứ ba không nên có trong phòng ngang nhiên chen vào.

- Honey!!! Longtime no see!!! - Anh cười rạng rỡ nhưng cũng mang theo vài phần gian gian, đêu đểu lại gần bọn họ.

(Dịch: Em yêu!!! Lâu rồi không gặp!!!)

Hai người quay ra với hai biểu cảm khác nhau. Sakura có chút giật mình, bất đắc dĩ nhìn anh ta, có ngàn lời muốn chửi. Sasuke thì nhíu mày bực mình, khó chịu, nghi ngờ nhìn anh.

- Hai người quen nhau?

- Không! (Sakura)

- Có! (Alexandra)

Cả hai đồng thanh trả lời, rồi liếc nhau đầy ẩn ý.

'Muốn sống thì ngậm miệng lại!' (Sakura)

'Không thích đấy! Blè' (người mặt dày)

.....

Rõ ràng là cái nhìn thiếu thiện ý nhưng lọt vào mắt Sasuke lại như cái liếc mắt đưa tình, kích thích máu ghen tuông của hắn trỗi dậy.

Eo bỗng dưng bị nhéo đau một cái, buộc Sakura phải rời khỏi trận đọ mắt, ngẩng đầu nhìn lên và bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo, nguy hiểm của hắn. Thảm nào mà nãy giờ nàng cứ thấy gáy lành lạnh kiểu gì....

- Tôi không quen anh ta! - Sakura không do dự phủi sạch mọi quan hệ với anh.

- Honey à.... Em sao nhanh quên anh vậy.... Thật là làm tổn thương trái tim anh đây.... - Anh ta ôm ngực "đau đớn", khổ sở oán trách, làm như hôm nay là ngày tận thế 2012 không bằng.

Ấy mà, đùng một cái, thái độ anh ta quay phắt 180°, đột nhiên xông đến một tay nắm tay Sakura, một tay bảnh bao vuốt tóc, nháy mắt quyến rũ.

- No problem! Chúng ta làm quen lại từ đầu nhé! Anh họ tên là Sebastian Alexandra, em có thể gọi anh là Sasori, hoặc là "Quý ngài đẹp choai" cũng được!

'Đẹp choai cái con khỉ! Mặt không khác gì thằng đần! =.=' Inner lâu lắm mới nói được một câu hợp ý chủ.

Sakura rất muốn rút cả bàn tay ra khỏi cái tay cứ bám dính lấy nàng như bẫy dính ruồi kia rồi không khách khí tặng cho ai đó một đấm. Thế nhưng đã có người nhanh tay hơn nàng, giật phắt bàn tay Sakura ra khỏi "bẫy dính ruồi", nắm nó thật chặt trong tay mình, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn Sasori.

- Ngài Alexandra xin tự trọng! Ngài đến để bàn về việc hợp tác hay muốn quyến rũ hôn thê của tôi vậy?

- Hôn thê???- Hôn thê???

Lần đầu tiên cả hai đồng thanh cùng một câu, đồng thời choáng váng, sững sờ nhìn Sasuke, lần lượt rơi cằm. °0°'

Sakura: Hắn nói linh tinh gì đấy hả? Hôn thê cái khỉ gió gì? Bọn họ thậm chí còn chưa thích nhau, nói gì đến yêu mà kết hôn, nàng cũng mới chỉ ở nhờ nhà hắn thôi mà.... Thế quái nào thăng chức thành "Hôn thê" rồi???

Sasori: Giỏi! Giỏi! Mày giỏi lắm em! Mới trốn nhà đi chơi có 4 năm mà câu ngay được một thằng về làm hôn phu rồi! Con gái con đứa, càng lớn càng mất nết!!!

Sasori đang định xử lí con em hư hỏng này thì bỗng nhận được ánh mắt cầu cứu của Sakura, đồng thời nhìn thấy một bàn tay giấu sau lưng nàng đang liên tục tạo hình thành một thông điệp.

Đã hiểu!!!

Veron à, coi như em nợ anh lần nữa, anh đây sẽ đòi nợ sau đấy!!!

Sasori khôi phục lại bộ dạng lãng tử, cười lớn.

- Hahaaa....Uchiha, anh đùa vui quá rồi đấy!!!

- Tôi không đùa! - hắn nghiêm túc nói.

Sasori không đáp lời hắn, cười yêu mị, giang tay hướng Sakura, ngọt ngào gọi:

- Veron em yêu, lại đây nào!!!

Và trước sự bất ngờ tột độ của Sasuke, Sakura đẩy hắn ra, lao đến vòng tay của Sasori, thân mật ôm anh.

- Honey, miss me??? (Em yêu, nhớ anh không?) - Sasori cưng chiều xoa đầu nàng.

- Of course! I miss you so so much, Sweetie!!! (Tất nhiên rồi! Em rất rất nhớ anh, Sweetie!!!)

- Me, too.... (Anh cũng vậy....)

Một màn ngọt ngào hệt như một đôi tình nhân lâu ngày xa cách của Sakura và Sasori không khác gì một lưỡi dao chậm rãi cứa sâu vào tim Sasuke, khơi dậy lại nỗi đau thấu xương tủy của hàng tỷ năm trước.

Chưa hết, những lời vui vẻ, hạnh phúc tiếp theo của Sasori như xát muối vào vết thương cũ.

- Không giấu gì anh, trước đây tôi và Veron có chút xích mích, hiểu lầm làm cô ấy tức quá bỏ nhà trốn đi 4 năm, đến bây giờ mới tìm lại được. Ban nãy Veron cũng chỉ là còn giận chuyện cũ nên mới vờ như không quen tôi thôi. Bây giờ thì tốt rồi, phải không Honey?

Sakura ôm chặt tay anh, mỉm cười ngọt ngào, ngoan ngoãn gật gật đầu, hoàn toàn không nhìn ra được cảm xúc chua xót, cay đắng trong mắt hắn.

Tiếp theo, Sasuke một lời cũng không nghe lọt tai, chẳng biết hai người họ rời đi từ lúc nào, hắn vẫn cứ đứng im đó, bàn tay nắm chặt đến ứa ra máu.

Chỉ trong giây lát, cả thế giới của hắn sụp đổ. Bọn họ vốn còn đang tiến triển rất tốt, hắn vẫn đang cố hết sức làm nàng yêu hắn, vậy mà sự xuất hiện của chỉ một người đàn ông đã phá tan sự cố gắng của hắn.

Hoá ra người trong lòng nàng, người mà nàng vẫn luôn thương nhớ đến là Sasori, chưa bao giờ và sẽ không bao giờ là hắn. Hắn cứ tưởng rằng chỉ cần hết mực chiều chuộng, ân cần, quan tâm rồi một lúc nào đó nàng sẽ hiểu, sẽ chấp nhận hắn, yêu hắn giống như trước đây. Xem ra..... điều đó sẽ không lặp lại lần nữa..... Chỉ cần nhìn tình cảm giữa bọn họ, hắn đã biết mình không có khả năng chen vào.....Khi đó hắn không có cơ hội nói yêu nàng, kể trải qua hàng tỷ năm chờ đợi, không ngờ đến hắn vẫn không có cơ hội đó....

- Không có gì để nói sao? - Sasori nhàn nhã vắt chân ngồi trên sofa, tay ôm IPhone 7 chơi Angry Bird.

Sakura cũng mang một bộ dạng ung dung tự tại không kém, ngồi khoanh chân một tay ôm gối trên ghế bành, trên tay còn lại là cầm thịt xiên nướng đang ăn dở, mắt dán vào TV 60 inch xem.... Frozen. Nghe anh hỏi, nàng chỉ nhàn nhạt trả lời.

- Có gì để nói chắc?

- Em không định kể cho anh cuộc sống 4 năm ở Tokyo của em sao?

- Làm như anh cần! Không phải mỗi tháng đều có người gửi tin về sao? - nàng liếc mắt khinh thường Sasori một cái.

Anh không những không giận, còn cười lớn khen.

- Xem ra em xa nhà lâu như vậy vẫn không đến nỗi ngu đi, Sakura! Nhưng mà.... - anh nghiến răng nghiến lợi -.... Không phải lần nào mày cũng cắt đuôi người bám theo sao!?

- Nhiều lời! Đất là do bọn họ quá ngu, không phải tại em! - nàng vô tội nói - Nói vào chuyện chính: Anh đến đây làm gì?

- Hỏi thừa! Đương nhiên anh nhận lệnh Đại boss đón em về nhà rồi!!! Thu thập hành lí đi, mai chúng ta về Roma.

- Không! - Sakura thẳng thừng từ chối.

- Không muốn cũng phải về! Lần này em náo loạn đủ rồi đấy! - Sasori nghiêm túc nói, tiện tay ném lên bàn quyển tạp chí.

Sakura chỉ hơi liếc mắt đã nhìn ra trên trang bìa là gì. Còn cái gì nữa ngoài cái tựa đề Người tình bí mật gì gì đó với cả cái ảnh bọn họ hôn nhau chứ? Thế nhưng nàng vẫn mảy may không dao động, điềm nhiên như không.

- Chỉ là một bài báo vớ vẩn, có cần làm quá thế lên không? Với lại chuyện này với anh như cơm bữa còn gì, tại sao với em thì lại bị coi là náo loạn? - nói xong nàng còn nhỏ giọng làu bàu - Phân biệt đối xử....

Sasori bị chọc trúng chỗ đau, lòng tự trọng lại bị đả thương bởi một đứa em kém mình 12 tuổi, không khỏi tức giận hắng giọng.

- Mày đùa anh đấy à? Thế năm 11 tuổi đứa nào còn quay video lại cảnh anh bị ông nội và và bà em chằn tinh kia cầ dụng cụ.... thiến và súng điện đuổi đánh chạy vòng quanh nhà vì vụ xì căng đan ngủ với con người mẫu nào đó???

Sakura chống cằm suy tư một chút rồi "A

" một tiếng vỡ lẽ. Sau đó, nàng như đổ thêm dầu vào lửa, "hồn nhiên" nói:

- Em vẫn còn giữ video đó đấy, 720HD luôn, xem không?

- Em....!!! - Trán Sasori nổi đầy gân xanh, nghiến răng nghiến lợi nói không nên lời - Anh thật hối hận vì đã giúp một đứa em bất hiếu như em chiều nay!!!

- Honey, It's too late!!! (Anh iu à, quá muộn rồi!) - Sakura bắt chước cái mặt cùng giọng điệu của anh trả lời.

Sasori đầu bốc khói, đang hùng hổ xắn tay áo, định dạy cho con em này một bài học thì đã bị ngay một câu mang tính chất đe doạ của nàng làm cho sợ đến run người.- Tốt hơn anh nên biết điều một chút, đừng để em ngứa mắt mà đưa cho ông nội và chị xem bức ảnh căng đét cảnh anh đang.... cùng ả thư kí tại khách sạn Emerald ở Mỹ nhé!

Quả nhiên, Sasori ngồi im không dám động đậy, không cam lòng nuốt cho trôi cục tức nghẹn ở họng. Không hiểu kiếp trước anh mắc nợ gì phụ nữ nữa mà kiếp này lần lượt bị hai con em đè đầu cưỡi cổ. T-T

Cuối cùng, anh đành ngậm đắng nuốt cay mà đồng ý không lôi Sakura về nước, đồng thời không tiết lộ thông tin nàng đang ở đây. Đổi lại, Sakura sẽ giữ kín bức ảnh không phù hợp với thiếu nhi của ai kia. Để đảm bảo an toàn hơn, Sasori bắt nàng phải chuyển về sống chung với ông anh này.

- À đúng rồi, em đang sống ở đâu để anh cho người chuyển hành lý đến?

Sakura thoáng sững người lại, rồi thản nhiên như không nói.

- Em đang sống với Sasuke.

- CÁI GÌ!??? MÀY ĐÙA ANH À!???(0)

- Trông em giống như đang đùa à?

Và tiếp theo, Sakura bị chịu một hồi tra tấn inh tai nhức óc nữa.

"Hỏng rồi! Hỏng thật rồi!!! Mày ở Ý bao nhiêu năm không sao, về Nhật mới 4 năm đã thành cái dạng gì rồi đây??? Anh mày đã dạy là không được ăn ở chung với thằng đàn ông nào rồi cơ mà! Mày dám bỏ ngoài tai lời anh mày à??? Hả!!!???...."

"Anh mày tưởng mày thông minh thế nào, ai ngờ lại bị một thằng oắt lừa thế này!!! Thế nào, chơi đến mức nào rồi, lên thành hôn thê à?...."

"Anh biết ngay là có vấn đề mà!!! Nhìn thấy mày chiều nay quần áo xộc xệch, mặt mũi đỏ ửng, môi sưng lên, người đầy mồ hôi, y như là vừa làm "vận động" xong! Ghê nhờ! Chơi luôn cả trong phòng làm việc cơ đấy, mày giỏi lắm!!! Anh mày có lời khen!...."

"Khiếp! Cái gì mà "Sasuke... Em đói...." Úi dời, ngọt thế, ngọt đến anh mày sắp tè ra quần rồi đây này.... Oẹ! Buồn nôn...."

.....

Sakura bấm đồng hồ ra đúng 1 tiếng! Yep, ông anh trai nàng đã lải nhải đúng một tiếng rồi đấy! Vốn Sakura định ngồi xem xem ông còn xuyên tạc ra cái gì nữa điện thoại đột nhiên rung lên. Có số lạ gọi đến.

Sakura một tay ném cái dép vào cái mồm lảm nhảm không ngừng kia, một tay kéo nhận cuộc gọi.

- Alo....

-.....

- Tôi.... đang bận.... Rất xin lỗi, anh nhờ người khác được không?

-.....

-.... Được rồi, tôi sẽ đến ngay.

Sasori thấy em gái cúp điện thoại xong còn thở dài bất đắc dĩ, lấy dép trong mồm ra rồi hỏi.

- Sao vậy? Ai gọi đấy?

- Không có gì! Em ra ngoài chút việc! Đưa chìa khoá xe cho em! - nàng vớ lấy áo khoác bông, đi giày ra mở cửa phòng.

- Cần anh đưa em đi không?

- No! Em không muốn vác theo một cái loa phát thanh lên xe đâu! Không khéo gặp tai nạn thì khổ....Sasori:.....

Đi ra đến giữa cửa, nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền quay lại tốt bụng nhắc.

- À mà cái dép em vừa ném anh ban nãy ý, em vừa làm rơi vào bồn cầu.....

Mặt Sasori tái nhợt.....

.....chưa giật nước.....

Ai đó ôm mồm sắp khóc.....

.....sau khi đi nặng.....

"Oẹ!" Có người đã không kìm chế nổi móc họng nôn ra!

Sakura hài lòng cười sung sướng trên nỗi khổ của người ta, vui vẻ vẫy tay chào.

- Thế nhé, bái bai!!!

Rồi lập tức chạy vèo ra ngoài, xuống đến tầng 1 Plaza rồi mà nàng còn nghe được tiếng gầm rú động trời của ai đó vọng xuống.

"SAKURAAAAAAAA..... ANH GIẾT MÀYYYYY....."

.....

Tại cửa quán Bar "Thất tình tự tử đu dây điện"

Sakura đầu tiên là nhìn cái biển tên sáng chói dài dằng dặc lại hết sức biến thái, không khỏi thầm thán phúc cái thằng chủ quán nó cũng rảnh nợ thật, ngồi đặt ra cái tên....

Cảm thám xong cái tên, nàng mới nhìn thấy dưới biển tên là hai người đàn ông, một bảy màu, một đen đang dìu nhau. Người mặc quần áo bảy sắc cầu vồng không phải ai khác là Naruto, đang dìu người màu đen từ đầu xuống chân là sếp của nàng, Uchiha Sasuke.

Thấy Sakura từ con Ferrari bạc xuống, Naruto như nhìn thấy vị thần từ trên trời đêm đi trong hào quang xuống trần gian cứu vớt lấy kẻ đáng thương như cậu. Naruto mắt lưng chừng nước, nhem nhuốc cả mặt, hất văng bạn xuống đất chạy đến ôm chân Sakura, khóc lóc.

- Ôi thánh cứu thế, xin em hãy cứu vớt lấy cuộc đời đáng thương, khổ sở của anh..... Oa oa oa..... Má ơi..... Hu hu hu....

Nhìn bộ dạng thương tâm, khóc như trời sắp sập đến nơi rồi của Naruto, Sakura đành phải nhận lời đưa Sasuke về. Như chỉ đợi có vậy, nàng còn chưa kịp phản ứng, Naruto đã chạy toé khói đi mất....

Sakura: =.='

Quay trở lại với việc chính, một mình nàng đi xiên vẹo dìu một người say như chết cao hơn mình hơn một cái đầu, nặng phải gần gấp đôi nàng, lên xe, đưa hắn lên tận nhà, vào tận phòng ngủ, lên tận giường. Lúc xong xuôi, tay chân nàng cũng mất luôn cảm giác rồi.....

Vốn định cứ thế rồi đi về nhưng trong lúc đắp chăn, cởi giầy cho hắn, nàng vô tình nhìn thấy có vết thương vẫn còn rướm máu trong bàn tay và trên trán hắn.

'Cứ thế bỏ đi hay giúp hắn nhỉ?' Nàng lưỡng lự....

'Giúp thì giúp cho chót đi má! Còn bày đặt lưỡng với chả lự.... Rảnh nợ!!!' Inner càu nhàu.

'Giúp thì giúp nhưng..... mày không thể nói câu nào từ tế hơn một chút được à?'

'Bạn Sakura thân iu à

Tớ ý

tớ là tớ nghĩ cậu

í hí hí

nên giúp

....'

'Thôi thôi! Mày ngậm mồm!!!'

Và thế là nàng lại tốn thời gian đi tìm thuốc, băng gạc, nhíp, lấy nước để xử lí vết thương.

Đến công đoạn băng bó, Sakura bất giác nhìn lên gương mặt của Sasuke, liền bị phân tâm ngay tức khắc.

Khuôn mặt lạnh lùng, anh tuấn, làn da trắng có chút hồng do men rượu, làn mi đen quyến rũ, sống mũi cao, môi mỏng, cằm cương nghị. Nhìn lúc hắn ngủ bớt đi vẻ lạnh lùng, nghiêm túc so với lúc ở tập đoàn, cũng bớt hẳn vô lại, lưu manh so với lúc châm chọc nàng. Nàng chưa bao giờ ngắm bộ dạng hắn lúc ngủ, trông hiền lành mà cũng đẹp trai hơn nhiều.

Tự nhiên Sakura lại có cảm giác hắn là "người đẹp ngủ trong rừng", còn mình cứ như là hoàng tử sẽ đánh thức "công chúa" bằng cái gì mà True love kiss vậy! Có điều cái phiên bàn này nó hơi dị một chút....

Lắc đầu buồn cười với suy nghĩ của mình, nàng lại tiếp tục việc của mình thì bị tiếng điện thoại chen ngang.

- Alo, anh à? - là Sasori.

-.... - Đầu dây bên kia có tiếng gào khóc thảm thương gì đó, đương nhiên là từ cái mồm của cái loa phát thanh Sasori rồi.

- Biết rồi! Biết rồi! Em sẽ về ngay! Cứ chém gió ra, đánh lạc hướng đi, anh giỏi nhất cái đấy còn gì!

-.....

- Muốn em tung bức ảnh kia lên Internet không? - Sakura nhẹ nhàng uy hiếp.

"Tút tút tút...." Bên kia lập tức cúp máy.

Sakura đứng quay lưng lại với giường, còn đang định gọi cho Ino xin sự trợ giúp thì một bàn tay từ sau vươn lên giật phắt cái điện thoại của nàng, ném vào tận góc phòng. Sakura còn đang mắt chữ O mồm chữ A thì cái bàn tay đấy đã kéo cả người nàng lại ra sau, ngã xuống giường, rồi cứ thế nằm gọn trong vòng tay Sasuke từ lúc nào không biết.

Đến khi nàng hoàn hồn, quay sang nhìn đã thấy kề ngay bên mình là "người đẹp ngủ trong rừng". Và kinh dị hơn, "người đẹp" đã tỉnh rồi mà mắt mở thao láo nhìn nàng không chớp.

Qua một lúc, vẫn thấy hắn không chớp mắt nhìn mình, nếu hắn không thở hơi rượu vào mặt nàng, có khi nàng còn tưởng hắn chết không nhắm mắt rồi cũng nên....

- Ừm.... Này.... Anh buông tôi ra được chứ? Tôi phải về, Seb đang đợi tôi - Sakura ấp úng nói.

Lại là Seb? Nàng gọi thân mật như vậy sao?

Lòng hắn dấy lên nỗi chua xót, tim thắt lại, miệng đắng chát. Đè nén đau đớn trong tim, Sasuke khàn giọng hỏi như không:

- Em sẽ không về đây nữa?

Hắn đang nói gì vậy? Đương nhiên là nàng sẽ không ở lại đây nữa, nàng đã có người yêu rồi, sao có thể còn chung đụng như thế này với hắn chứ? Hắn không khỏi cười tự giễu, cười chua xót, thương tâm đến mức khiến tim nàng nhói lên.

- Phải.... Tôi sẽ chuyển sang ở cùng anh ấy.... Cảm ơn anh.... vì thời gian qua đã chiếu cố....

Hắn không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm chất chứa ngàn lời muốn nói.

- Vậy.... - nàng khẽ nhúc nhích khỏi cánh tay đang ôm dưới eo nàng của Sasuke - Tôi.... về được chứ?

- Không! - hắn vùi đầu vào hõm vai nàng, cánh tay dưới eo tăng lực ôm thật chặt, kéo Sakura sát lại lồng ngực mình - Nếu em muốn cảm ơn, đêm nay hãy ở lại với anh....

86. Chương 83: Đến Mahattan, Mỹ

Khoé môi Sakura giật đùng đùng, trong đầu khó mà kìm lại được những hình ảnh đen tối.rnrnHắn nói đêm nay ở lại, 100% là không có mục đích tốt. Nam cùng nữ ở trên một cái giường ngoài ngủ còn có thể....rnrnTưởng tượng đến đây, trán Sakura lấm tấm mồ hôi lạnh, đôi mắt trong vắt ánh lên sự hoang mang, hoảng sợ. Tất cả đều dễ dàng thu hết vào trong con mắt đen tuyền sâu thẳm.rnrnSasuke không nói gì, chỉ cúi xuống ngậm lấy cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng hôn mút. Hắn biết làm vậy là không phải với người đã có chủ như nàng nhưng hắn không kiềm chế được. Bảo hắn từ bỏ một người hắn đã chờ đợi bao lâu như vậy đúng là còn khó hơn hái sao trên trời. Vậy thì.... cứ để hắn được buông thả một lần này đi....rnrnNhư mọi khi, Sakura bị hôn đến không kịp trở tay, đầu óc trong chốc lát rơi vào trạng thái mê man, tim đập thình thịch như sắp bắn ra khỏi lồng ngực. Hương vị ngọt đắng của rượu còn theo nụ hôn sang khoang miệng Sakura như chất kích thích làm nàng bạo dạn ôm lấy cổ hắn, nhiệt tình đáp trả.rnrnĐúng lúc này, Sasuke đột nhiên cắt đứt nụ hôn, đẩy nàng ra, ánh mắt như đang khổ sở, đè nén điều gì....rnrnBất ngờ bị đẩy ra, Sakura không hiểu tại sao, chỉ biết thở hổn hển, ngơ ngác nhìn hắn, ánh mắt mê man, nửa tỉnh nửa mơ.rnrnSakura cứ nghĩ hắn sẽ tiếp tục nhưng ngoài dự đoán của nàng, Sasuke không hề có hành động quá trớn nào khác. Hắn chỉ đơn giản là duỗi cánh tay ra để nàng gối lên, tay còn lại siết chặt đuôi eo Sakura, kéo nàng sát vào lồng ngực mình.rnrn- Ngủ đi.rnrnSakura:....rnrnKì thực là nàng bắt đầu hối hận vì một phút giây tốt bụng của mình rồi đấy. Nhìn hắn nói năng, hành động đâu ra đấy thế này là biết ngay hắn không say đến mức không đi được, nàng bị chơi xỏ rồi!!! Chết tiệt!!!rnrnNgẩng đầu lên thấy Sasuke đã nhắm mắt đi ngủ từ đời nào rồi, nàng càng ảo não thở dài. Đúng là làm phước phải hoạ! Bây giờ muốn đi không được, mà cứ nằm ngủ thế này cũng không ổn cho lắm. Thôi kệ xác đi, đằng nào cũng không phải là chưa từng ngủ qua! Cùng lắm đen đủi thế nào mất đi trinh tiết thôi mà, thời đại này cũng không quá cổ hủ như trước kia nữa, sợ gì!rnrnVà thế là bất chấp tất cả, nàng cuộn mình rúc vào trong ngực hắn, nhắm mắt chóp chép miệng mấy cái rồi ngủ như chết, ngủ đến nước dãi chảy tong tỏng đỉnh đầy lên áo ai đó....rnrn--------rnrnSáng hôm sau.rnrn"SAKURAAAA..... MÀY CÓ DẬY KHÔNG THÌ BẢOOOO....."rnrnMới giữa trưa mà cả Plaza đã tưng bừng cả lên, tiếng gầm rú vang từ tầng cao nhất xuống đến tầng một, thậm chí vang cả sang mấy toà nhà gần đó. Âm thanh "dễ nghe", "nhẹ nhàng" này đã làm không ít người nhập viện vì nhồi máu cơ tim, thủng màng nghĩ, tai nạn giao thông, đột quỵ,....rnrnThế nhưng, vẫn có một người tiếp xúc ở cự li gần không những không bị ảnh hưởng mà vẫn an ổn ngáy khò khò, ngủ không biết trời đất là gì.rnrnSasori gần như đã mất sạch kiên nhẫn với con em gái này, hét khản cổ nó không dậy, doạ dẫm đủ kiểu nó cũng không thèm mở mắt, cứ ngoạc mồm ra mà ngáy, làm nước dãi chảy đầy ra cái giường kingsize của Sasori. Trông mà mất hết hình tượng!!!rnrnCuối cùng, Sasori chỉ còn một cách. Anh hết sức bình tĩnh rút điện thoại trong áo ra, nhấn số, bật loa ngoài. Qua vài giây, đầu bên kia được kết nối, lập tức một giọng nữ âm trầm, lạnh lẽo như tuyết mùa đông truyền đến tai Sakura.rnrn- Có chuyện gì, Sebatian?rnrnSakura như lò xò bật tung dậy, như hổ đói vồ lấy cái điện thoại trên tay Sasori. Qua hành động của Sakura hiển nhiên có thể thấy rằng nàng sợ cái người ở đầu dây bên kia thế nào, chỉ cần nghe giọng thôi cũng đã sợ đến tỉnh ngủ rồi!rnrnThấy con em bất trị đã chịu dậy, còn đang nhìn cái điện thoại đã ngắt kết nối trong tay như nhìn ma, trên mặt anh đầy vẻ hài lòng. Vẫn là chỉ có cách này trị được nó!rnrnSau khi đã tạm thời trấn an được trái tim đáng thương đang run rẩy vì sợ của mình, Sakura trừng mắt căm tức nhìn ông anh trai đang nhếch mép cười đến khốn nạn.rnrn- Anh chán sống à!?rnrn- No no no! Phải là em mới đúng!rnrn- Ý gì? - Nàng híp mắt nguy hiểm nhìn anh.rnrn- Vào album ảnh xem đi!rnrnSasori chỉ vào cái điện thoại của mình vừa bị giật trong tay Sakura. Quan sát vẻ mặt há hốc mồm vì cực sốc của Sakura khi nhìn thấy bức ảnh trong máy mà trong lòng anh không khỏi cảm thấy sung sướng vì lần đầu tiên trong đời trị được con em này!!!rnrnSakura thì ngược lại, choáng váng nhìn những bức ảnh 720HD trong máy. Đây không phải là lúc nàng và hắn ôm nhau ngủ tối qua thì là gì? Trán nàng nổi gân xanh cuồn cuộn, ánh mắt như giết người nhìn Sasori, gằn giọng.rnrn- Anh theo dõi em?rnrn- Chỉ là vô tình thôi! Em nghĩ anh sẽ dễ dàng để cho em ra ngoài vào buổi đêm mà không có người giám sát á? - Mặc dù là xuất phát từ ý tốt muốn bảo hộ em gái nhưng là vô tình thu được lợi cho mình, Sasori đương nhiên lợi dụng triệt để.rnrnSakura trầm mặc không nói gì một lúc, cũng không hỏi tại sao đêm qua còn ở nhà hắn mà sáng nay đã ở đây, cái đó không cần hỏi nàng cũng đoán ra rồi, chi bằng trực tiếp vào vấn đề chính.rnrn- Anh muốn gì, nói nhanh!!!rnrn- Rất đơn giản, xoá bức ảnh kia đi, em phải theo anh đến Mỹ, anh sẽ không đưa mấy tấm ảnh này cho ông nội và Selena.rnrnThế này thì Sakura rơi vào bất lợi rồi, vừa mất đi công cụ đe doạ Sasori, lại phải sang Mỹ. Khốn nạn!!!rnrn- Được rồi! - nàng nghiến răng nghiến lợi trả lời, đằng nào thì nàng cũng không còn cách khác.rnrnTrên mặt Sasori không giấu nổi sự thỏa mãn trước bộ dạng ngoan

ngoãn nghe lời của nàng, cười tươi toe toét xoa đầu Sakura.rnrn- Ngoan quá đi! Lần nào mày cũng ngoan thế này thì anh đỡ phải khổ hơn bao nhiêu phải không! Hắc hắc...!!!rnrnMặt Sakura tối sầm lại, ra sức áp chế lửa giận đang bùng cháy mãnh liệt trong người, cố gắng để mình không quá mất bình tĩnh mà thiến sống luôn ai đó....rnrn'Hừ! Thù này mà không báo được thì bà đây sẽ lên chùa đi tu!!! Nhớ mặt bà đấy!!!'rnrnSau đó, dù không muốn nàng cũng bị tống lên máy bay tư nhân khởi hành đến Mahattan, New York, Mỹ ngay trong ngày.rnrn----------rnrnCả toà nhà trụ sở Universe từ trên tầng thượng xuống dưới tầng hầm, thậm chí là trong bán kính 5km quanh đó đều bao trùm một bầu không khí ảm đạm, lạnh lẽo, u ám không khác gì nghĩa trang. Nhân viên ai đấy đều mang vẻ mặt nơm nớp lo sợ, trông như sắp chết đến nơi rồi, đi làm. Mà cái người có khả năng tạo ra loại không khí chết chóc trên phạm vi rộng thế này chỉ có thể là ngài Tổng giám đốc.rnrnHai ngày nay tính tình Tổng giám đốc đặc biệt rồi tệ, trước đã đáng sợ, nay còn kinh khủng hơn. Không ít nhân viên, kể cả người trong ban giám đốc bị mắng thậm tệ, bất kể là lỗi to hay nhỏ hay vừa cũng bị soi ra mắng, người bị đuổi việc cũng không thiếu.rnrnMà nguyên nhân tạo thành cái địa ngục này là gì??? Ngoài Sakura ra thì còn có thể là gì được chứ!rnrn- Th.... Thưa chủ nhân, v.... vẫn chưa tìm được tin tức của cô Haruno.... - Suigetsu cúi đầu lắp bắp, trên trán nhễ nhại mồ hôi. Cậu ta lá gan không nhỏ nhưng đứng trước "Thần chết" thế này, hỏi xem bố thằng nào không sợ!rnrnKinh dị hơn là nghe xong, "Thần chết" không hề nói câu nào, cả căn phòng im lặng đến đáng sợ. Suigetsu khóc thầm trong lòng, mỗi lần chủ nhân im lặng thế này có nghĩa là đang cực kì, phi thường tức giận, sát khí trong phòng đang ngày một đậm đặc hơn. Có khi nào chủ nhân sẽ giận cá chém thớt lên cậu không??? T-TrnrnQua một lúc lâu, đủ để tra tấn tinh thần mong manh, yếu ớt của Suigetsu, hắn bất chợt mở miệng, thanh âm lãnh khốc.rnrn- Gọi Ino đến đây!rnrnQua 10 phút sau, một cái thớt khác đến chịu trận thay thế Suigetsu.rnrnVừa bước vào phòng, à không, phải là từ lúc đặt chân qua cổng toà nhà, Ino đã mặc thêm tổng cộng 3 cái áo bông nữa. Thời tiết ngoài kia đã lạnh lắm rồi, nhưng nếu so với nhiệt độ trong này thì còn phải gọi là sư cụ.rnrnNhìn thấy cái mặt u ám của Sasuke nhìn mình, Ino rùng mình, chân tay run cầm cập. Không cần hắn mở miệng hỏi câu nào, chỉ cần ánh mắt rét buốt đằng đằng sát khí kia đã dọa Ino sợ muốn tè ra quần rồi. Cái gì gọi là bạn thân từ bé liền bị quẳng ngay đi tình phương trời nào đó, bây giờ lo cho mạng sống cái đã. Ino lập tức thành thật khai báo.rnrn- Veron.... À nhầm....Sakura đi Mahattan, Mỹ cùng với Sasori rồi! Cậu ấy sẽ không trở về Nhật sống nữa mà đến sống cùng anh ta luôn! Tôi chỉ biết thế thôi, xin hãy tha cho cái mạng già này!!! T-TrnrnSasuke khẽ nhíu mày, làm Ino lần nữa rùng mình lạnh gáy. Cứ thế này cô chắc phải tổn thọ gần chục năm rồi.rnrn- Sakura có quan hệ gì với anh ta? - đây là điều hắn nghi ngờ nhất. Hắn cảm thấy họ không giống người yêu nhau chút nào, bằng chứng là cách nàng gọi anh ta lúc đang ngủ.rnrnĐồ khốn nạn, đừng mơ bắt bà đây về, bà thiến sống đấy!!rnrnLàm gì có ai gọi người yêu mình là "Đồ khốn nạn"!rnrnIno chột dạ, khoé miệng giật giật.rnrn'Nên nói không nhỉ? Đằng nào nói thì nó giết, không nói thì cũng bị hắn giết, tóm lại kiểu gì cũng chết! Ai sẽ nhẹ tay hơn?'rnrn- 10% cổ phần trung tâm mua sắm Universe!rnrnAi cũng biết Trung tâm mua sắm Universe là một trong những khu mua sắm đạt doanh thu cao nhất thế giới hằng năm, lợi nhuận phải đến hàng tỷ USD chứ ít gì! Vì thông tin của Sakura, hắn cũng phí tiền quá đi!rnrn- 20%! - Ino được voi đòi Hai Bà Trưng.rnrn- 15%!rnrn- 18%! - Tiếp tục mặc cả.rnrn- 15% và số điện thoại riêng kèm Facebook của Sai!rnrn- Đồng ý! - Ino mắt sáng quắc, không do dự đồng ý.rnrnVì tiền và zai, Ino sẵn sàng bán đứng luôn cô bạn của mình. Ai đó còn mặt dày khăng khăng rằng mình làm thế cũng vì tốt cho bạn thôi.rnrn'Aizzz.... Bạn à, tớ làm thế cũng là giúp cậu tìm lại một nửa mình, để hai người hiểu nhau hơn thôi! Tất cả vì hạnh phúc của cậu mà! Coi như 15% cổ phần này là phí công sức tớ bỏ ra mà chồng tương lai của cậu bồi thường cho tớ đi!!!'rnrnSakura nếu nghe được suy nghĩ này khẳng định sẽ vác dép táng bay mồm Ino rồi mắng:rnrn"Sủa không biết ngượng mõm!!!"rnrn---------rnrnKể từ ngày Sakura bị tống đến đây đã là 2 ngày. Hai ngày chỉ có mỗi việc ăn, ngủ, chơi, hết! Mà chơi thì chỉ được chơi trong đúng cái biệt thự chán phèo này, đi đâu cũng không được đi! Chó chết thay, Sasori còn cho người giám sát nàng 24/7, đến đi vệ sinh cũng bị giám sát. Thử tưởng tượng xem đang ngồi đi nặng cũng có người gõ cửa hỏi xem nàng có còn ở trong không! Cửa sổ cũng khoá rồi, chẳng lẽ sợ nàng trốn thoát qua bồn cầu như Nemo chắc?rnrnNhưng mà dù ông anh trai nàng không hề khinh thường nàng mà cho rất nhiều cao thủ canh chừng cả ngoài lẫn trong, Sakura vẫn thành công trốn thoát mà không ai biết được.rnrnĐó là vào buổi chiều thứ hai sau khi Sakura đến Mahattan. Sau khi trốn êm nhẹ mà không ai biết, Sasori cũng chưa về nhà, nàng bắt taxi đi đến Khu mua sắm Bergdorf Goodman*.rnrn***Bergdorf Goodman là khu tổ hợp mua sắm tọa lạc tại Manhattan. Với các nhãn hiệu thời trang sang trọng, nổi tiếng, từ Alexander McQueen đến Zac Posen.rnrnSang trọng á, không thành vấn đề! Trước khi trốn đi nàng tiện tay vớ luôn cái thẻ kim cương mà hai hôm trước Sasori đưa cho nàng nghịch rồi, pass luôn luôn là sinh nhật nàng. Lâu rồi không mua sắm thỏa thích, nhân cơ hội này phải phá một chút mới được.rnrnMang theo tâm

trạng vui vẻ khi được tự do vào cửa hàng đầu tiên, Sakura bắt đầu lựa ra một đống váy áo. Nhưng chưa cái nào thực sự đạt tiêu chuẩn cao cấp của nàng. Bỗng nhiên, một bộ váy được trưng bày giữa cửa hàng hấp dẫn sự chú ý.rnrnTông màu chủ đạo của cả bộ là màu trắng tinh khiết. Váy dài qua đầu gối, thiết kế hơi sẹc xi một chút, không hợp với thời tiết mùa đông hiện giờ nhưng không sao, để hè mặc cho mát. Từ hoa cài đầu đến hoa tai, trang sức, giày, khăn lông cũng là một màu trắng. Trang sức khảm kim cương, có đính lông trắng muốt như tuyết.rnrn*Tham khảo hình ảnh trên.rnrn'Không tồi! Xem ra nhân tài trên thế giới chưa chết hết!' Rất ưng ý bộ này, nàng liền hô mua với cô nhân viên đằng sau, ai ngờ....rnrn- Tôi mua bộ này!rnrn- Tôi mua bộ này!rnrnHai thanh âm đồng thời vang lên, một là của nàng, một là của....rnrn- Cecillia Anderson?rnrnMột cô gái chạp tuổi Sakura mặc đồ bó sát từ ngực xuống đầu gối, thân hình bốc lửa, làn da rám nắng, mái tóc đen dài xoăn tít thò lò, mặt trang điểm đậm. Thấy Sakura, cô ta cũng bất ngờ không kém thốt lên.rnrn- Veronica Emerald?rnrnCả hai đồng thời kinh ngạc gọi tên nhìn nhau, nhưng đây không phải là sự bất ngờ vui mừng gì đối với họ.rnrn- Không ngờ loại tép riu như cô lại xuất hiện ở đây! - Cecillia khinh thường mỉa.rnrn- Làm ơn đi, tôi mới là người phải nói câu đấy! - Sakura chán ghét nói.rnrn- Hừ! Ăn xin mà còn thích thể hiện! Không thể tin được bảo vệ lại cho cô vào nơi này!rnrn- Kì lạ, không hiểu sao có con chó ăng ẳng ở đây mà bảo vệ chưa đến! Tch Tch.... An ninh kém thật.... - Nàng lắc đầu chê trách.rnrn- Cô...!!! - Cecillia bị nói là một con chó, tức đến nghẹn họng, hung ác nhìn Sakura.rnrnVì sao hai người này lại ghét nhau thế? Chuyện dài lắm....rnrnHai người cùng học một lớp trong một trường quý tộc ở Mỹ. Cả hai đều sở hữu sắc đẹp quyến rũ, mê người nổi tiếng khắp cả trường hồi đó. Chỉ khác, Cecillia là thiên kim tiểu thư của gia tộc Anderson, một gia tộc giàu có nổi tiếng ở Mỹ. Còn về phần Sakura, hay tên gọi khác là Veronica, thân thế của nàng được che giấu cẩn thận. Ông nội nàng vì muốn dạy cho các cháu biết tự vươn lên bằng chính sức lực mình mà không dựa vào gia thế nên khi đăng kí nhập học đều dùng tên đệm làm họ.rnrnMột người gia thế hùng hậu, một người gia thế không rõ nên đương nhiên sẽ có hiện tượng cá lớn nuốt cá bé rồi. Thế nhưng cá bé cũng không phải dạng vừa, tẩn luôn cả cá lớn. Cả hai cứ thế chèn ép, ganh đua, chiến tranh với nhau suốt 4 năm cấp hai.rnrnCho đến năm cuối, Sakura có người yêu. Và tất nhiên cái mô típ quen thuộc này sẽ xảy ra: Cecillia cướp người yêu của nàng, thậm chí là "làm" trong phòng khách ngay trước mặt nàng. Thế nhưng ngoài dự đoán của ả, Sakura không thể hiện chút gì gọi là đau khổ, khóc lóc này nọ. Nàng chỉ bình thản rút điện thoại ra quay phim lại, vừa xem vừa lẩm bẩm:rnrn"Không biết đăng lên YouTube thì có bao nhiêu lượt xem nhỉ?"rnrnNàng còn độc mồm hơn, "tốt bụng" nhắc:rnrn"Nhớ dùng Durex nhé, không là nhiễm HIV đấy!"rnrnTừ đó, hai người còn chán ghét nhau hơn, cho đến tận bây giờ.rnrnSakura lờ đi coi như không thấy trước mặt mình là con chó đang sủa, thản nhiên nói với cô nhân viên.rnrn- Đóng gói cho tôi bộ này.rnrn- Không được! Bộ này tôi mua! - Cecillia hung dữ chen vào.rnrnĐứng trước hai người, cô nhân viên đâm ra khó xử không biết làm thế nào. Hai người này trông đều là người có gia thế cả, cô không biết nên nghe theo ai đây! Bộ này là hàng mới chỉ có một thôi!rnrn- Còn không mau đóng gói cho tôi! Cô ta làm gì có tiền mà trả nổi!!! - Thấy cô nhân viên đứng im, ả cậy mình có gia thế mà quát lớn.rnrnSakura thì ngược lại, nàng vẫn giữ thái độ hoà nhã, lịch sự.rnrn- Làm phiền cô gói lại cho tôi, tôi sẽ thanh toán ngay.rnrnNhân viên rất thích thái độ lịch sự cùng cách cư xử đúng mực của Sakura, càng thêm khinh thường ả một bộ dạng thô lỗ. Mặc kệ ả ta có là Thánh phương nào đi chăng nữa, cô vẫn dẫn Sakura đi thanh toán. Đằng nào người đến trước vẫn là nàng mà.rnrn- Cô Emerald, mời cô đi lối này thanh toán.rnrnTrơ mắt nhìn hai người đi, Cecillia càng thêm ác độc nhìn Sakura. Ả không cam tâm, tại sao lúc nào nàng cũng hơn ả, được thầy cô quý mến, bạn bè tốt, luôn đứng trong top 3 trường, còn ả thì chẳng có gì hết ngoài tiền và quyền. Hừ! Ả sẽ không để nàng ta yên đâu!rnrnĐi qua Sakura, ả dừng lại, ưỡn ngực hất cằm, không coi ai ra gì, kiêu ngạo khoe khoang.rnrn- Hừ! Chẳng qua chỉ là cái thẻ ăn cắp được thôi! Bộ váy này tôi không cần phải mua, chỉ cần tôi muốn, Sebastian sẽ đặt thiết kế cho tôi một tủ!rnrnSebastian?rnrnSakura hơi giật mình nghi ngờ. Có khi nào....rnrn- Không hiểu Sebastian trong miệng cô là ai?rnrn- Đồ ngu! - Ả bĩu môi khinh thường - Đương nhiên là một trong ba người thừa kế của gia tộc Alexandra, đồng thời là CEO của tập đoàn Alexandra trụ sở tại New York, Sebastian James Alexandra.rnrn- Aaa

- Sakura dài giọng làm như rất ngạc nhiên.rnrnCecillia cứ tưởng chỉ cần nói danh tính người tình của ả, Sakura sẽ run sợ. Không ngờ trông nàng chẳng có vẻ gì là run sợ cả, thậm chí gương mặt còn đậm ý cười không tốt đẹp.rnrnTrái lại, người ngạc nhiên, kinh hoàng nhất phải là cô nhân viên thanh toán. Ánh mắt cô như sắp dán vào màn hình máy tính. Tên chủ thẻ hiện lên trên màn hình là: "Veronica Emerald Alexandra".rnrnQuý tộc Alexandra không nhiều, thậm chí là rất ít, chỉ còn có 4 người, trong đó có 1 người mà từ trước đến nay chưa bao giờ lộ diện trên truyền thông, thậm chí tên cũng không ai biết. Cô ta từng

nghe phong phanh hai khách hàng VIP nói chuyện rằng người thừa kế thứ ba, người bí ẩn đó có đặc điểm là mắt màu lục bảo, tóc hồng, cổ tay có ấn kí hoa anh đào. Dĩ nhiên là hai khách hàng đó không bao giờ thấy xuất hiện tại đây nữa.rnrnNay nhìn đến cô gái trước mắt này, mặc dù mặc áo dài tay che đi cổ tay nhưng đặc điểm nhận dạng trùng 2/3 rồi, lại thêm tên trên thẻ nữa.....rnrnNhận ra ánh mắt khác thường của cô nhân viên thanh toán, Sakura chỉ cười khẽ, nháy mắt ra hiệu đừng nói gì hết rồi quay lại nhìn đánh giá Cecillia một lượt, mỉa:rnrn- Tưởng gì, hoá ra cũng chỉ là một tình nhân thấp kém của anh ta thôi! Đợi cô bị vứt bỏ rồi xem còn lên mặt với ai!rnrnBị nói đúng vào nỗi đau là một tình nhân thấp kém, mặt ả càng thêm hung ác nhìn Sakura. Nếu không phải vì ả đang có hẹn bây giờ, có lẽ ả sẽ xông vào đánh nhau với nàng luôn rồi.rnrnTrợn mắt nhìn Sakura đang khoanh tay đắc ý nhìn mình, ả nghiến răng kèn kẹt, gằn giọng lên nói:rnrn- Cứ đợi đến lúc tôi trở thành Phu nhân Alexandra, tôi nhất định sẽ khiến cô chết không toàn thây - rồi tức giận rời đi.rnrnSakura ở đằng sau nhìn ả, cười khinh thường.rnrn'Làm như cô sẽ trở thành Phu nhân không bằng! Nghĩ gì mà tiêu chuẩn chị dâu của tôi thấp tệ hại như vậy!'rnrn- Cô.... Cô Alexandra.... Đồ của cô....rnrnGiọng nói run run của cô nhân viên làm Sakura chợt nhớ ra kế hoạch của mình. Nàng lấy giấy ra viết địa chỉ hiện tại của mình ở Mỹ rồi đưa cho cô:rnrn- Phiền cô chuyển giúp tôi đồ đến địa chỉ này!rnrnNói rồi không đợi nhân viên kịp trả lời, nàng đã xách túi chạy vèo đi mất.rnrnHy vọng chưa mất dấu của ả ta. Nàng chúa ghét con ả lẳng lơ đấy nhưng mà bây giờ tự do tương lai của nàng đang nằm trong tay ả ta đấy!rnrnMay mắn thay, Sakura vừa xoẳn đuổi kịp lúc ả lên taxi, nàng liền bắt một chiếc taxi khác bám theo xe ả, dọc đường luôn duy trì khoảng cách an toàn.rnrnVà phải nói là điểm đến làm nàng hơi bị điên tiết. Dòng chữ uốn lượn màu xanh lục bảo nhấp nháy dưới ánh đèn được trang trọng treo trên cao.rnrn"EMERALD HOTEL"rnrnÔng anh nàng cũng hơi quá đáng rồi đấy, dám chọn một nơi cao sang được đặt theo tên đệm của nàng để làm những chuyện..... không trong sáng....rnrnĐợi sau khi Cecillia đi vào một lúc rồi, nàng mới xuống xe vào trong, đi đến trước bàn tiếp tân.rnrn- Xin chào! Tôi giúp gì được cô?rnrn- Tôi muốn hỏi Chủ tịch Alexandra đang ở phòng nào?rnrnNhư đã quá quen với việc này, cô tiếp tân che miệng nén cười hỏi:rnrn- Xin cô cho tôi xem danh thiếp!rnrnSakura không hiểu tại sao tiếp tân lại cười nhìn nàng, cũng chẳng hiểu danh thiếp danh thiếc cái gì.rnrn- Danh thiếp gì?rnrn- Chỉ những người có danh thiếp ngài chủ tịch đưa mới được gặp ngài. Nếu cô không có mời về cho.rnrn'Eo ôi, còn bày đặt danh thiếp! Học sang choảnh ở đâu đây!' Sakura thầm khinh bỉ anh trai mình.rnrnSakura lười phải nói dài dòng về thân phận của mình, tuỳ tiện quăng cái thẻ kim cương lên bàn.rnrnBan đầu cô tiếp tân còn chưa kịp hiểu, sau đó dần vỡ lẽ lấy ra quẹt rồi nhìn thấy họ tên chủ thẻ, biểu hiện trên mặt giống hệt nhân viên tại trung tâm mua sắm ban nãy.rnrnKhông cần tốn quá nhiều nước bọt, nàng thành công lấy được thẻ phòng VIP 1, dùng thang máy VIP thuận lợi đi lên.rnrnLên thang máy đến tầng cao nhất, quẹt thẻ, nàng trực tiếp đi vào trong phòng mà không ai phát hiện.rnrnNhìn bãi "phế tích" trong phòng khách, Sakura cạn lời, trong lòng không khỏi dấy lên nghi ngờ.rnrn'Trông ác chiến thế này mà sao mãi mình vẫn chưa có cháu bế nhỉ? Phải chăng sinh lý ông có vấn đề???'rnrnBỗng một âm thanh rên rỉ từ hướng..... phòng tắm lọt vào tai Sakura. Nàng cố nén buồn nôn, mở sẵn Camera 360 ra rình ở cửa phòng, thông qua khe cửa mà chụp.....rnrnTiếp theo là những cảnh hết sức thiếu lành mạnh, nghiêm cấm trẻ con dưới 20 tuổi xem để giữ tâm hồn tươi sáng cho trẻ thơ, vì một xã hội tươi đẹp ngày mai....rnrn.....rnrnThu hoạch lớn ngoài dự đoán, Sakura mặt tưng tửng hẳn lên, tiện tay vơ luôn gói khoai tây chiên trên bàn, vừa đi vừa ăn trong thang máy.rnrn"Tinggg!"rnrnThang máy đột nhiên kêu một tiếng rồi dừng lại.rnrn'Quái! Mới xuống có một tầng thôi mà?' Nàng tạm dừng ăn, nhìn số tầng trên thang máy.rnrnBất ngờ, cửa thang máy mở ra, bên ngoài là căn phòng tối đen như mực. Anh sáng vàng mờ ảo từ thang máy chiếu ra càng làm căn phòng thêm kinh dị lạ thường.rnrn'Tao không nhớ là có phòng ma ở đây đấy...'rnrn'Làm như tao nhớ!' Inner cáu kỉnh gắt 'Dạo này mày không sủa ra câu nào thông minh được à!?'rnrn'....Kemetao....'rnrn'...' Inner: Lười phải nói lại.rnrnĐợi mãi mà cửa vẫn mở toang hoang ra, ấn nút cũng không chịu đóng làm Sakura bắt đầu hoang mang. Vì thế, nàng đã rất ngu si mà bước ra ngoài để kiểm tra xem nút bấm có bị kẹt không.rnrnNgay khi nàng vừa ra ngoài, còn chưa kịp hiểu gì thì cửa thang máy "Tingg" một tiếng rồi đóng lại, theo lộ trình cũ chạy xuống tầng 1.rnrnMất đi nguồn sáng duy nhất, cả căn phòng hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, không có lấy một tia sáng nào.rnrn- Xin.... Xin chào..... Có ai không? - Sakura cất giọng yếu ớt hỏi, chân tay bắt đầu mò mẫm đi tìm công tắc điện.rnrnĐáp lại nàng không chỉ là bóng tối, mà còn có tiếng "lạch cạch" của đồ vật va chạm vào nhau. Hiển nhiên là tiếng động này thành công làm nàng sợ hết hồn.rnrnTrong bóng tối, Sakura quơ chân tay loạn xạ mò đường đi, bỗng bên tai có loạt tiếng động truyền đến, cách nàng ngày một gần.rnrn- Ai.... Ai vậy? - Sakura hỏi trong tuyệt vọng.rnrnKhi tiếng động đã đến nhảy cạnh nàng thì đột nhiên dừng lại. Không gian im lặng đến đáng sợ.....rnrnDù gan có to thế nào đi nữa, lúc này nàng đã bị doạ phát khóc rồi, đứng im một chỗ không dám nhúc nhích.....rnrnSakura đưa tay định lấy điện thoại

trong túi nhưng phát hiện túi mình đã biến mất từ đời nào rồi....rnrn"Hello.... It's me.... I was wondering if after all these years....."rnrnĐài vốn đang tắt không biết từ lúc nào được bật lên. Bài hát "Hello" của Adele từ từ vang lên, tiếng nhạc u buồn không to không nhỏ làm căn phòng không khác gì nhà ma. Quan trọng hơn là..... radio tự bật....rnrnSakura sợ hãi lùi về sau, không ngờ TV phía sau bật phụt lên, tiếng hét từ TV vọng tới làm mặt nàng trắng bệch quay đầu lại nhìn....rnrnTrên TV 60 inch lúc này là gương mặt đang nở nụ cười "rạng rỡ" được phóng đại của Annabelle....rnrnMặc dù hồi bé đã xem không ít phim kinh dị, trò gọi ma gì cũng dám chơi nhưng là trong tình huống này, Sakura suýt nữa sợ tới ngất xỉu, đến hét cũng không hét nổi, hai chân run rẩy đi không vững, vô thức lùi lại phía sau. Thần kinh của nàng lúc này đã mong manh lắm rồi, không chịu thêm nổi đả kích ma quỷ gì nữa đâu....rnrnVì quay lưng lại nên Sakura không biết phía sau ngay sát mình xuất hiện một bóng người to gấp đôi nàng....rnrnBóng người đó bất chợt bao trùm lên, vòng tay lạnh cóng mạnh mẽ ôm lấy nàng từ sau....rnrn"Aaaaaaaaa.....!!!"

87. Chương 84: Mất Tích!

"Aaaaaaaaa.....!!!"

Sakura sợ xanh mặt thét chói tai. Lúc này nàng không quan tâm đến cái gì gọi là hình tượng nữa, sống chết vùng vẫy khỏi vòng tay lạnh băng, không chút sức sống đang siết chặt mình. Bao nhiêu bài cắn xé, cào cấu, võ vẽ gì từ bé đến giờ đều được lôi ra vận dụng triệt để vào "con ma" đằng sau.

Nhưng là bất luận Sakura có ra tay dã man thế nào, hai càng tay lạnh lẽo vẫn không lúc nào buông lỏng. "Con ma" dường như cố ý đùa giỡn nàng, đẩy nàng ngã xuống sofa rồi nằm đè lên, gục đầu vào cổ nàng ra sức cắn, hôn.

Sắc mặt Sakura lúc này đã không còn chút tia hồng hào nào rồi, cả người lạnh run với suy nghĩ: Con ma này không phải chơi gái chán chê ở Địa ngục rồi nên hiện hồn lên đây định cưỡng bức nàng tìm thú vui mới đấy chứ?

Không biết "Con ma" này nghe được suy nghĩ của nàng xong có chết vì cười không đây!

Thấy giãy dụa vô dụng, Sakura rưng rưng nước mắt, nghẹn giọng sợ hãi, yếu ớt cầu xin.

- Ngài.... Ma à.... Xin.... Xin ngài tha ch.... cho tôi....một mạng..... Hức hức.... Tôi còn.... mẹ già trăm tuổi và anh trai tàn tật.... Hức hức.... mắc bệnh Down..... ở nhà....

Sasori đang.... ở tầng trên bất giác hắt xì một cái....

"Con ma" nghe xong thì thiếu chút nữa lăn ra đất ôm bụng cười sặc sụa, vất vả lắm mới đè nén lại được, khàn khàn giọng nói:

- Đổi lại ta được gì?

Sakura bây giờ bị dọa sợ phát khóc rồi, còn đâu tâm trí mà nhận ra cái giọng hết sức quen thuộc này nữa.

- Tôi sẽ cúng gà luộc và thắp hương xịn cho ngài hàng năm.... à không, hàng tuần....

- Không cần! - "Con ma" giọng có chút bực bội khi bị lên bàn thờ - Chỉ cần cô phải làm theo bất cứ việc gì ta nói....

'Bất cứ việc gì....' Sakura khóc không ra nước mắt. Nàng muốn kháng nghị, có được không?

Đương nhiên là không được! Nghĩ gì "con ma" buông tha cho nàng dễ thế!

- Nếu không nghe lời.... - "nó" khẽ hôn lên từ cần cổ của nàng xuống đến xương quai xanh, và còn định xuống dưới nữa nhưng là Sakura đã quá hãi mà hét toáng lên.

- Được rồi! Tôi sẽ nghe lời, không bao giờ dám có ý kiến gì nữa!

- Ngoan lắm!

Hài lòng với câu trả lời của Sakura, "con ma" từ từ ngẩng đầu lên khỏi hõm vai nàng, gương mặt tuấn tú đậm ý cười nhìn đối diện với Sakura.

Ánh sáng yếu ớt từ TV hắt lên khuôn mặt hắn, những đường nét quen thuộc từ từ hiện rõ lên trong màn đêm, làm Sakura trợn tròn mắt, kinh ngạc hô lên:

- Uchiha Sasuke!!!

- Ừ, anh đây.... - ai đó cười vô sỉ đáp lời, mũi còn không biết điều cọ cọ lên mũi nàng.

Xâu chuỗi lại các sự kiện, Sakura rốt cuộc đau lòng nhận ra rằng mình đã bị lừa một cách trắng trợn. Lửa giận xộc lên tận não, nàng phẫn nổ đẩy mặt hắn ra, quát ầm lên.- UCHIHA, ANH LÀ ĐỒ KHỐN NẠN!!!

Sasuke giữ chặt tay nàng, không cho ngọ nguậy, hôn nhẹ lên mũi nàng, mặt dày nói.

- Cảm ơn em đã khen!

- Ai thèm khen anh! Anh bị điếc à mà không nghe ra tôi đang chửi anh! - Đối với sự "nhây" của hắn, nàng tức đến đầu bốc khói, thở phì phò.

- Sakura thân yêu, em chửi hay khen đối với anh mà nói đều như nhau thôi! - Có thể nói lúc này Sasuke đang rất nghe lời "thầy" Naruto mà áp dụng tuyệt đối bài học:

Nói chuyện với phụ nữ phải mặt dày vô đối, bê tông cốt thép vô đối không sánh bằng.

Có lẽ bài học này rất có tác dụng vời Sakura, nghe xong mà nàng cảm thấy mình không thể cùng loại người mặt dày bằng chiều dài Vạn Lý Trường Thành cãi nhau. Thôi thì chọn cách truyền thống, im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ!

Thấy Sakura quay mặt sang phí khác, hoàn toàn coi hắn là không khí, sắc mặt hắn trầm xuống. Hắn còn chưa giận nàng vì đã bỏ đi không nói với ai, nàng lại còn tức hắn.

- Vì sao nghỉ việc?

-.... - Nàng vẫn quay mặt đi không nói một tiếng nào.

Sasuke hơi mất kiên nhẫn, tay nắm cằm Sakura, ép nàng phải xoay mặt nhìn thẳng vào mình, nét mặt nghiêm túc khác hẳn với vẻ đùa vợt ban nãy.

- Nói!

Bị thân hình đồ số của hắn đè lên, Sakura cảm giác mình ruột gan mình sắp phòi ra ngoài qua đường miệng rồi.

- Không ai dạy anh nói chuyện với người khác phải ngồi đối diện với họ chứ không phải nằm đè lên họ à? - nàng khó chịu kháng nghị.

Nghe vậy, Sasuke mới chống tay lên đệm nâng người dậy, như vậy nội tạng của Sakura vẫn an toàn ở trong người. Nhưng mà sao nàng cứ có cảm giác một quả thận chạy lên đến vị trí dạ đay rồi???

- Trả lời anh! - Sasuke vẫn hết sức kiên nhẫn chờ nàng trả lời.

Không nghĩ tới tên này bám dai như vậy, theo nàng tới tận Mỹ, đã vậy đừng trách nàng ác!

- Hừ! Tôi theo người yêu tôi đến đây sống, có gì sai sao!?

Nếu là trước đây khi nghe Sakura nhắc tới người yêu nàng là Sasori, có lẽ hắn sẽ phải đau khổ đến chết rồi. Có điều, bây giờ Sasuke đã biết tất cả rồi. Hắn nhìn nàng đang rất tự tin với cái lý lẽ của mình, nhếch môi cười lạnh.

- Không sai.... Nhưng mà.... - hắn cúi đầu ghé sát bên tai Sakura, bờ môi bạc như đùa giỡn cố tình chạm vào vành tai nàng -.... Anh không biết em lại có sở thích muốn loạn luân cùng anh trai đến vậy....

Bị nói trúng tim đen, Sakura giật mình run rẩy.

'Chết thật, làm sao hắn biết được!?' Nàng đổ mồ hôi lạnh, khiếp sợ nhìn hắn.

- Chúng tôi.... Chúng tôi không phải là....anh em ruột.... - Nàng ngoan cố nói dối tệ một cách thảm thương.

Biết rõ sự lì lợm ngàn năm không đổi của Sakura, hắn nhíu mày, nguy hiểm nhìn nàng.- Không phải anh em ruột? Em cho anh là thằng ngốc sao, Veronica Emerald Alexandra?

Việc hắn gọi đầy đủ cả họ cả tên thật của nàng ra càng làm Sakura rùng mình. Một mặt vừa lo sợ cho tương lai của mình có chết dưới tay hắn không, một mặt âm thầm mắng thằng anh ăn hại của mình. Hắn biết dễ dàng thế này rồi mà thằng nào đó trước đây còn dám tự tin nói rằng mình phong tỏa tin tức rất tốt!? Có mà bịa đặt!

Đáng tiếc, sự thật không phải là anh nàng ăn hại, mà là nàng có một con bạn thân thấy tiền và zai là bất chấp tất cả, kể cả bán bạn cho người khác....

- Em không định giải thích một chút sao? - Hắn chưa quên thù này đâu, bị lừa một cách đau đớn.

Sakura rất biết thời thế, xác định được lúc này mình đang rơi vào thế bất lợi, liền thay ngay một mặt nịnh nọt, lấy lòng.

- Cái này.... Chúng ta có thể ngồi dậy tử tế rồi cùng thương lượng không?

- Không! - hắn thẳng thừng từ chối! Làm gì có chuyện dễ dàng thế, hơn nữa bây giờ hắn đang ở lợi thế.

- Anh có thể suy nghĩ lại.... - nàng nhẹ nhàng cầu xin, đổi lại vẫn là một câu:

- Không!

- Vậy anh muốn gì mới chịu buông tha cho tôi? - Sakura tức giận đẩy hắn ra.

Bất cứ điều gì hắn cũng có thể chiều theo nàng, đối với nàng hết mực yêu thương, dung túng, tha thứ cho nàng nhưng có một điều cấm kị: tuyệt đối không bao giờ nhắc đến chuyện muốn rời khỏi hắn! Và Sakura lại lần nữa động vào điểm cấm kị đó.

- Buông tha? Em muốn anh buông tha cho em? - Giọng hắn nhẹ nhàng nhưng trong mắt lửa giận đã bốc cháy ngùn ngụt, quanh người đã tỏa ra tầng sát khí.

- Phải! Tôi cầu xin anh buông tha cho tôi! Làm ơn để tôi yên đi!

Sắc mặt Sasuke trong chốc lát lạnh lẽo tột cùng, ánh mắt phẫn nộ. Hắn ghì chặt nàng xuống ghế, lực tay như sắp bóp nát nàng.

- Anh đã nói rồi, kể cả khi anh chết em cũng đừng mơ rời khỏi anh nửa bước!

- Tôi không phải con chó của anh mà phải đi theo anh! Tôi là con người, có quyền tự do! Sớm muộn gì cũng có ngày tôi thoát khỏi anh, cho dù có phải xuống địa ngục đi chăng nữa!!!

Nàng muốn rời khỏi hắn đến vậy, cho dù là xuống địa ngục, nơi đã giam giữ nàng suốt hàng tỷ năm? Nàng đâu biết hắn đã phải khổ sở chờ đợi bao lâu để đem nàng ra khỏi đó, để bọn họ có thể làm lại từ đầu....

- Rút lại lời em nói muốn thoát khỏi anh! Anh sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì! Nếu không.... - hắn đem tay nắm trọn cần cổ nhỏ bé của nàng, chỉ cần sử dụng một lực thôi cũng đủ bẻ gãy nó.

Sakura không hề run sợ trước hành động uy hiếp đến tính mạng mình của hắn, trái tim không hiểu sao nhói đau rồi ngập tràn thất vọng.

- Nếu không sao? Anh sẽ giết tôi? Giết đi!!! - Nàng khẽ nhắm mắt lại, một đoạn hình ảnh xẹt qua trong bóng tối trước mắt, thanh âm nhẹ nhàng vô thức vang lên....-....Cũng không phải là chưa từng làm....

Sasuke sững người lại, bàn tay nắm cổ nàng không khống chế được mà run rẩy, ánh mắt hắn lộ ra kinh ngạc nhìn nàng. Chưa lúc nào hắn cảm thấy khiếp sợ như bây giờ, sợ nàng sẽ nhớ lại tất cả, sẽ hận hắn, chán ghét hắn, mãi mãi rời xa hắn....

Không có khả năng! Cho dù nàng có thể nhớ lại hay không, hắn sẽ làm tất cả để nàng không thể rời khỏi hắn lần nữa, kể cả cầm tù nàng! Cho dù nàng có muốn hay không, đời này cùng đừng mơ rời xa hắn! Nàng là của hắn!

Bàn tay thô ráp nắm ở cổ Sakura rời ra sau gáy nàng, môi bạc hung hăng hôn xuống đôi môi anh đào nàng, không ngừng thô bạo càn quét, chiếm giữ....

Bất ngờ bị hôn, Sakura trợn trắng mắt khiếp sợ, môi bị giày xéo đau nhức không thôi. Có chết nàng cũng không nghĩ hắn lại hôn nàng, nàng cứ tin rằng hắn phải bóp chết nàng chứ? Chính Sakura cũng không ngờ mình có bao nhiêu chắc chắn, tin tưởng rằng khi đó hắn sẽ giết nàng! Ban nãy nàng thậm chí còn không biết mình đã nói gì nữa, cả hình ảnh xẹt qua lúc nãy là sao?

Có điều, bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó, quan trọng là làm sao để thoát khỏi hắn đã. Sakura liều mạng chống cự, móng tay sắc nhọn cào cấu để lại không ít vết thương rỉ máu trên người hắn. Thậm chí môi hắn cũng bị nàng cắn đến bật không ít máu rồi mà hắn cũng không có ý định dừng lại. Tệ hơn, dường như vị tanh nồng của máu tươi càng làm hắn dã man chà đạp hơn.....

Bế tắc! Nàng thật sự cảm thấy bế tắc!Đồng thời, Sakura không khỏi thất vọng về người của anh mình đào tạo ra. Lâu như thế rồi mà vẫn chưa phát hiện ra nàng đã trốn, đúng là ăn hại, y như cái người đào tạo ra!

Sakura vừa dứt suy nghĩ, lập tức bên tai vang đến tiếng nhạc chuông điện thoại của nàng!

Cuối cùng....

Nếu nàng nghe được đương nhiên Sasuke cũng nghe thấy, thân hình hắn thoáng cứng lại, ánh mắt trở nên sâu thẳm....

Nhân cơ hội hắn phân tâm mà buông lỏng phòng bị, Sakura dồn hết sức lực vào tay, đẩy mạnh hắn xuống ghế, nàng lần theo hướng điện thoại mà chạy đến.

Hơi ấm bên người biến mất, ánh mắt Sasuke nhuốm bi thương, mất mát. Ánh sáng yếu ớt từ TV hắt đến gương mặt hoảng sợ của nàng mỗi khi quay lại đề phòng hắn, thấy nàng không ít lần va phải đồ đạc đến ngã trẹo chân mà vẫn không ngừng khập khiễng chạy đi, tim hắn thắt lại từng cơn....

- Sakura.... - Hắn muốn bước đến cạnh nàng đỡ nàng dậy, hỏi nàng có sao không, nhưng lời còn chưa kịp thốt, nàng đã hét lên với hắn.

- Đừng lại gần tôi! Tránh ra, quái vật!!!

Khoảnh khắc đấy tim hắn như tan nát thành trăm mảnh. Hắn chờ đợi nàng bao lâu chỉ để nghe nàng gọi hắn một tiếng "quái vật" sao? Trong mắt nàng, hắn chỉ là một con quái vật?

Sakura đâu thể nhìn thấy đau đớn trong mắt hắn, nàng một mực tìm điện thoại còn đang đổ chuông trong túi. Khi đã cầm được điện thoại lên, muốn kéo trả lời thì điện thoại bất ngờ bị giật lấy, ném ra xa. Tiếp theo, bản thân nàng chưa kịp phản kháng, trước mũi bị bịt một chiếc khăn, một mùi hương xộc vào mũi làm sự tỉnh táo dần mất đi, mí mắt nặng trĩu....Trước khi hoàn toàn rơi vào hôn mê, Sakura cảm thấy có ai ôm chặt lấy nàng, thì thầm bên tai nàng:

"Em có thể hận anh, nhưng đừng rời xa anh nữa, được không?..."

.....

"Rầm!" Chiếc điện thoại va đập mạnh vào bức tường, lập tức vỡ thành trăm mảnh. Nhìn mảnh vụn văng tứ tung khắp sàn đủ để biết chủ nhân của nó đang tức giận cỡ nào.

Sasori mặt lạnh lẽo, phẫn nộ đến cực độ, thuộc hạ xung quanh không ai dám ho he tiếng nào, một mực cúi đầu sợ hãi.

Sasori trừng mắt nhìn đám người vô dụng trước mắt, quát lớn:

- Lũ vô dụng, có một người phụ nữ cũng không canh chừng được!!! Cút đi tìm tiếp cho tôi!!! Không tìm được nó thì đừng vác mặt về nữa!!!

Đám thuộc hạ lập tức lui ra tiếp tục tìm kiếm, trong lòng không khỏi uất ức than thở. Tam tiểu thư đâu phải chỉ là "một người phụ nữ", từ nhỏ trình độ phá phách không ai sánh kịp, một khi đã muốn trốn đi thì cho dù là Thánh cũng không ngăn được, huống hồ bọn họ chỉ là người thường. Cứ mỗi lần Tiểu thư trốn đi chơi thì người khổ sở nhất là bọn họ chứ ai! Nhưng mà lần này có hơi kì lạ, thường giờ này là phải về rồi chứ?

Sasori vừa tức vừa lo lắng đến đứng ngồi không yên. Anh đã gọi cho Sakura suốt từ chiều đến tận tối mịt rồi mà nó cũng không nghe máy. Trước giờ dù nó có trốn đi đâu thì đúng giờ ăn cơm là mò về, lần này không thấy tung tích gì mới là điều làm anh lo.

Mặc dù hai anh em thường xuyên chơi đểu nhau, luôn tìm cách dìm hàng nhau bất cứ khi nào có cơ hội, nhưng không thể phủ nhận một điều rằng Sasori rất nuông chiều, bảo vệ em gái út. Từ bé đến giờ chỉ cần em gái muốn gì thì anh sẽ làm tất cả đáp ứng nó, cũng giống như khi Sakura trốn nhà đến Nhật học đại học rồi sinh sống, Sasori cũng không cho người bắt lại mà cử người âm thầm bảo vệ nàng. Lần này bắt nó về Mỹ chẳng qua là bất đắc dĩ thôi....

- Chủ tịch! - Một thuộc hạ đi đến cung kính cúi đầu với Sasori - Đã tra ra được hôm nay Tiểu thư đi đâu và gặp ai!

- Nói!

- Tiểu thư đi đến khu Bergdorf Goodman và gặp cô Cecillia Anderson. Theo lời của nhân viên bán hàng tại đó thì cả hai đã xảy ra xích mích. Sau đó tiểu thư bám theo cô ta đến khách sạn Emerald rồi không thấy ra nữa. Đã cho người lục soát cả khách sạn nhưng không tìm được Tiểu thư!

Nghe qua cũng biết cô em gái thân yêu của anh vì mục đích gì mà bám theo Cecillia vào khách sạn. Sasori không khỏi cười khổ lắc đầu, mình thì lo cho nó còn nó thì lại tìm cách dìm hàng mình! Nhưng chắc chắn tại con ả lẳng lơ kia khoe khoang cái gì về hắn nên con bé mới biết mà mò theo. Kết quả là nó mất tích ngay trong khách sạn của mình! Nghĩ tới đây, sắc mặt Sasori càng lãnh huyết, tàn nhẫn.

- Lôi cô ta vào đây!

Dứt lời, một thuộc hạ từ ngoài vào, tay lôi một người phụ nữ bộ dạng nhếch nhác vào, tuỳ tiện ném lên sàn. Trông cô ta phải nói là thê thảm, tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, rách nát, ánh mắt Sasori càng thêm chán ghét, không hiểu sao mình và loại người này lại có thể chung đụng.Vừa nhìn thấy người ngồi phía trước, ánh mắt ả như vớ phải vàng, chật vật lao đến phía Sasori, khóc lóc kể khổ.

- Sebastian, anh xem.... em bị bọn chúng đánh.... còn thôi lỗ lôi em đến đây.... Anh.... Anh phải đòi lại công bằng cho em....

Thấy ả khóc lóc làm bẩn áo mình, Sasori nhíu mày khó chịu, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ lôi cô ta ra xa, ánh mắt lạnh băng kèm theo giễu cợt nhìn ả, nụ cười trên môi vẫn duy trì.

- Tại sao tôi lại phải đòi công bằng cho cô?

- Vì.... Vì em là người phụ nữ của anh.... - ả không biết xấu hổ dõng dạc trả lời.

- Tôi nói thế khi nào? - Sasori thản nhiên hỏi.

- Anh.... - sắc mặt ả trắng bệch, lúng túng không biết trả lời thế nào.

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì quan hệ giữa chúng ta chỉ là nhu cầu, không ai làm tổn hại đến ai.... Nhưng cô.... - ánh mắt anh chuyển lạnh thấu xương, sắc bén làm ả rùng mình -.... Lại không biết điều, dám động đến người của tôi!

Dứt lời, hai thuộc hạ hướng nòng súng đen ngòm đến đầu cô ta, chỉ cần bóp cò thì một giây sau não ả ta sẽ văng tứ tung khắp sàn nhà.... đấy là trong trường hợp ả có não để mà văng....

- Sebastian, em không biết gì hết.... Em bị oan.... Có mười cái mạng em cũng không dám động đến người của anh.... Em bị oan.... - Bị hai nòng súng dí sát bên đầu, tuý từng lúc đầu có thể bị bắn nát bét làm ả kinh sợ, mặt mũi trắng bệch, rối rít kêu oan.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Cecillia, Sasori phần nào thừa nhận lời đánh giá của em gái mình nhiều năm về trước: "Gu thẩm mỹ của anh đúng là tệ hại! Thảm hoạ xã hội!"

Quay về với hiện tại. Sasori không vội vạch trần cô ta, chỉ điềm tĩnh hỏi.

- Cô có biết ai họ tên là Veronica Emerald không?

- Có, có! Cô ta học cùng em năm cấp hai! Đó là con tiện nhân chuyên đi cướp chồng người khác! Con hồ ly tinh! - nhớ tới vụ ban chiều, ả không khỏi tức giận chửi mắng Sakura.... mà không biết người ngay trước mặt là anh trai nàng.

Đám thuộc hạ kinh ngạc nhìn người phụ nữ ngu đần này, không khỏi lắc đầu cảm thán IQ thấp đến thảm thương của ả. Chủ tịch đã ngụ ý rõ ràng đến thế rồi mà ả còn không biết sợ mắng tiểu thư. Có mấy thuộc hạ không biết chủ tịch yêu chiều cô em gái út này thế nào chứ! Ả coi như xác định rồi....

Cả căn phòng trong chốc lát xuống đến âm độ, bằng này đủ để thấy chủ nhân đang tức đến mức nào rồi. Sasori đứng dậy, thong thả, chậm rãi bước đến trước mặt Cecillia đang run rẩy, tay vuốt ve khẩu súng vàng trong tay.

- Để tôi kể cho cô nghe một bí mật.... về người của tôi.... Con bé rất xinh, có thể nói là mỹ nhân.... mái tóc hồng phấn, nước da trắng, đôi mắt màu lục bảo.... Nghe quen không? - Sasori cười như không cười nhìn biểu hiện kinh hãi đến khiếp sợ của Cecillia.

- Vì để tưởng nhớ bà nội, ông tôi đã dùng đặt tên đệm của con bé theo bà và sau này khi đi học, nó được dùng làm họ của con bé. Veronica Emerald, giống tên bạn học của cô chứ?

Cecillia nghe tới đây đã bị doạ sợ mất hồn, không thể mở miệng nói được câu nào, cả người cứng đờ, lạnh toát sống lưng.

- Họ tên đầy đủ của con bé là Veronica Emerald Alexandra, và tôi gọi "con hồ ly tinh" mà cô nói.... là em gái!

Và ngay lúc này, khi ả được biết rằng ra người mình mắng chửi ban chiều là ban nãy không chỉ là người của Sebastian, mà còn là em gái của anh thì đã quá muộn rồi.

Sasori ngồi xuống, khẩu súng vàng còn được vuốt ve trong tay lúc nãy đã dí xuống dưới cằm ả, nòng súng hướng lên trên. Anh ghé sát bên tai ả, giọng nói lãnh khốc.

- Biết vì sao tôi nói cho cô bí mật này không? - ả run rẩy lắc đầu - Vì tất cả những kẻ như cô, biết về nó rồi..... đều phải chết!

"ĐOÀNG!!!"

Viên đạn bắn xuyên dọc qua đầu ả, từ dưới cằm đi thẳng qua óc ra ngoài. Máu thịt bầy nhầy bắn tung toé lên sàn đá cẩm thạch trắng. Ả ngã ngửa xuống sàn, mắt trợn trắng, chết không nhắm mắt!

Sasori đứng dậy, nhận lấy khăn từ tay người hầu lau vết máu dính trên tay, trầm giọng ra lệnh cho hai thuộc hạ đang lôi xác ả khỏi phòng.

- Vứt xác cô ta cho sói ăn!

Đây là một trong những kết cục của những kẻ dám động đến gia tộc Alexandra.

88. Chương 85: Giam Giữ

Khi Sakura tỉnh dậy, đập vào mắt nàng là một căn phòng xa lạ. Mà xa lạ thế nào tính sau đi, bây giờ nàng còn đang bận chửi tên khốn nạn kia dám dùng thuốc mê lên nàng đây, hại nàng bây giờ vẫn còn hoa mắt chóng mặt.

Mất một lúc để Sakura chửi xong, cũng tỉnh táo dần. Lần này nàng rất bình tĩnh, không vội chạy loạn tìm đường thoát. Mặc kệ đây là chỗ khỉ ho cò gáy nào, hắn đã bắt nàng đến đây đương nhiên đã có chuẩn bị sẵn, làm gì có chuyện dễ dàng để nàng chạy thoát như vậy. Vả lại Sakura cũng không muốn tốn calo vào mấy việc vô nghĩa như vậy, kiểu gì cũng có người tìm ra nàng....

Aizzz.... Mà nghĩ gì thì nghĩ, Sakura cũng không quên chuyện lần trước. Thật là một sự sỉ nhục lớn khi có một sự thật mình bị bắt cóc ngay trong cái khách sạn mình đã thiết kế ra. Đời đúng là quá khốn nạn mà....

Nhìn thời gian chắc nàng đã ngủ gần đúng một ngày rồi, một ngày chưa có cái gì vào bụng. Nàng cầm cự đến giờ là nhờ mấy miếng khoai tây chiên cuỗm ở phòng anh trai, ăn lúc trong thang máy trước khi bị bắt cóc.

Xuống giường, Sakura đi lại một vòng trong phòng tìm xem có bánh trái gì không để ăn đỡ cho đói, kết quả chả mò ra cái khỉ gió gì cả! Nản quá, nàng mới phải mò ra đến ngoài, ai ngờ vừa mở cửa ra, nàng đã gặp ngay cái kẻ nàng không muốn gặp nhất, chính là hung thủ bắt cóc Sakura.

Vừa thấy Sakura đứng ở cửa nhìn hắn, Sasuke liền buông hét tài liệu trong tay lên bàn, ánh mắt ôn nhu, yêu thương nhìn nàng.

- Em đã tỉnh?

Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là sự im lặng, vẻ thờ ơ cùng tia chán ghét loé lên trong mắt của người hắn yêu. Sakura cứ coi hắn là không khí, không buồn nhìn hắn quá 3 giây, đi thẳng ra cửa phòng phía trước.

Nén lại đau đớn, khổ sở trong tim, Sasuke đứng dậy đi nhanh về phía Sakura, giữ tay nàng, kéo lại.

- Em không được ra khỏi căn phòng này!

Vốn đã không ưa gì hắn, nay lại nghe hắn ra lệnh hạn chế tự do của mình, Sakura không duy trì tính tình lịch sự được bao lâu, liền tức giận trợn mắt, gắt:

- Anh muốn giam lỏng tôi? Tôi đã nói rồi, tôi không phải con chó hay thú cưng của anh, tôi - là - CON - NGƯỜI!!! - Sakura hét lên, nhấn mạnh từng chữ.

Với thái độ của Sakura, hắn vẫn một mực duy trì dịu dàng nói chuyện.

- Bất kể em là gì cũng đều thuộc về anh. Anh không muốn em cảm thấy mình bị giam cầm....

- Vậy thì thả tự do cho tôi đi! Để tôi về nhà, với gia đình của tôi!

- Không thể! - Hắn lắc đầu cười khổ, ngón tay khẽ vuốt ve trên má nàng - Nếu để em đi rồi, em sẽ vĩnh viễn không bao giờ về bên anh nữa....

Sakura có hơi sững người lại vì lời của hắn. Giọng hắn nghe không hề giả dối, ánh mắt bi thương, thống khổ, lại có sợ hãi sẽ mất đi một thứ gì quý giá. Trước đây nàng cũng đã từng nhiều lần nhìn thấy ánh mắt này của hắn khi nhìn nàng, lúc ấy nàng vẫn cứ nghĩ rằng mình chỉ nhìn nhầm, nhưng có lẽ nàng đã sai....

Lúc này trong đầu nàng chợt hiện về một đoạn hình ảnh, chiếc lồng sắt, dòng dung nham đỏ rực, vách đá nhọn, thân ảnh một nam nhân mặc hắc y ôm một cô gái tóc đỏ. Sakura không chỉ thấy được mà còn cảm nhận được hơi nóng bốc lên, miệng có vị mặn chát của nước mắt, vị tanh nồng của máu.... Bên tai nàng văng vẳng một câu nói....Chẳng là gì cả....

Ánh mắt nàng rũ xuống, che đi cảm xúc phức tạp, hỗn loạn trong tim, thanh âm nhẹ nhàng mà chua chát.

- Chúng ta ngay từ khi bắt đầu đã định sẵn sẽ chẳng là gì của nhau, tại sao phải tiếp tục làm khổ nhau đến nước này nữa? Buông tay đi....

Sasuke khẽ giật mình trước lời nàng nói nhưng rồi cũng nhanh chóng bình thường lại, không có vẻ gì ngạc nhiên cả. Gần đây hắn phát hiện rằng nàng nhiều khi có khả năng nhớ lại một số chuyện kiếp trước, rồi sẽ sớm có một ngày nàng nhớ ra tất cả. Hắn chưa sẵn sàng để đối mặt với nàng lúc đó....

Sasuke nâng cằm nàng lên, cúi đầu nhìn vào đôi mắt lục bảo ẩn chứa nhiều cảm xúc hỗn loạn, thâm tình nói như khẳng định.

- Anh đã từng ngu ngốc mà bỏ lỡ em một lần, sẽ không bao giờ có lần thứ hai! Anh không buông tay, đến chết cũng không buông tay!

Nói rồi cúi sát lại gần hôn lên môi nàng. Một nụ hôn nhẹ nhàng hiếm có, tình cảm sâu đậm lại khiến cho mọi cảm xúc trong tim Sakura nay đã hỗn loạn càng thêm phức tạp, đôi lông mày nhíu chặt lại.

Nàng từng khẳng định nàng không tin vào tình yêu, không bao giờ muốn yêu, nhưng lúc này đây, nàng không biết mình có yêu hắn không nữa, nếu có thì sao lại cảm thấy hận, chán ghét hắn? Nếu không thì sao

lại cảm thấy khổ sở như lừa dối chính mình? Nàng thật muốn thử tiếp nhận hắn một lần lúc này nhưng lại do dự, hoảng hốt, sợ hãi không thôi, sợ bị phản bội, sợ bị bỏ rơi, sợ hắn sẽ có lúc không còn yêu mình nữa....

Nàng hoàn toàn không biết nên thế nào đây nữa....

.....

Cả ngày hôm đó, hai người rơi vào tình thế khó xử, không biết nên đối diện với nhau thế nào. Sakura thì một mực né tránh hắn, ở lì trong phòng, có mời nàng ra ngoài nàng cũng không ra. Sasuke vẫn đến giờ đưa cơm cho nàng, muốn nán lại bên nàng một chút nhưng không muốn làm khó Sakura nên lại thôi. Mặc dù ở chung một nhà nhưng thời gian họ gặp mắt ít đến thảm thương...

Chỉ cho đến buổi đêm, sau khi Sakura đã đi sâu vào giấc ngủ, Sasuke mới có cơ hội lại gần nàng. Hồi còn ở Hoả quốc, Sakura khi ngủ luôn có thói quen đạp tung chăn, mỗi lần như vậy đều là hắn chỉnh lại chăn cho nàng. Không có gì đáng ngạc nhiên là bây giờ vẫn vậy....

Sau khi đắp lại chăn bông cho Sakura, bảo vệ nàng khỏi cái lạnh đầu đông, hắn im lặng ngồi xuống giường, bên cạnh nàng. Bàn tay nhịn không được dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng. Nhìn gương mặt Sakura đang say ngủ, hắn buông một tiếng thở dài đầy ảo não.

Hắn từng rất tự tin rằng có thể khiến nàng nhanh chóng yêu lại hắn, rằng việc này rất dễ dàng. Có điều, hắn đã sai rồi, việc này không những không dễ dàng gì mà còn quá khó khăn là đằng khác. Tất cả những gì hắn làm chỉ e là càng làm nàng chán ghét hắn thêm. Tệ hơn, nàng có thể sẽ nhớ lại chuyện cũ....

Lâu rồi Sasuke mới cảm thấy cực kì bất lực thế này. Hắn có thể là một người thành công rực rỡ trong sự nghiệp nhưng lại là một kẻ thất bại thảm hại trong tình yêu....Lần nữa ảo não thở dài, hắn cúi đầu áp một nụ hôn lên trán Sakura rồi đứng lên ra khỏi phòng.

Vừa mới khép cánh cửa phòng phủ lại, bên tai liền truyền đến giọng nói châm chọc.

- Trông cậu có vẻ bi lụy vì tình quá nhỉ?

Sasuke lạnh lùng liếc mắt đến nơi phát ra âm thanh, không nói gì, chỉ thản nhiên đi đến bàn làm việc, ngồi xuống ghế rồi nhàn nhạt trả lời.

- Không phải ngày xưa lúc theo đuổi Tenten trông cậu còn thảm hại hơn tôi sao, Neji?

Người tên Neji nghe vậy liền đen mặt, không khỏi nhớ lại quá khứ đen tối, bất mãn làu bàu.

- Đều tại cái gen biến thái di truyền của họ nhà cậu mà ra! Không thể tin nổi trên đời lại có một cô gái bề ngoài thì xinh đẹp, bên trong lại biến thái, bệnh hoạn như vậy....

- Tenten mà nghe được thì cậu xác định đấy... - Sasuke cẩn thận nhắc nhở.

- Biết rồi! Không cần cậu nhắc! Chỉ cần cậu không ngứa mồm nói linh tinh gì cho cô ấy là được!

Sasuke khinh thường với cái nhìn uy hiếp, đề phòng của Neji dành cho mình.

- Đừng có dùng cái ánh mắt đấy với tôi! Đi mà dùng với Shikamaru, cậu ta đang ở cùng với Tenten ở Bắc cực.

Vừa nghe hôn thê của mình đang ở Bắc cực với thằng đàn ông khác, Neji liền nhảy dựng lên, dùng tốc độ ánh sáng chạy đến trước bàn Sasuke, đập rầm một cái, hung dữ quát:

- Cậu là cái đồ khốn nạn! Sao dám quăng vợ tôi đến Bắc cực? Nhỡ cô ấy ngứa miệng ăn thịt hết gấu trắng hay chim cánh cụt thì sao? Lại còn thằng khỉ gió Shikamaru nữa, nó làm cái quái gì ở đấy? Sao cậu có thể nhẫn tâm đẩy bạn mình vào chỗ chết thế hả!!!? Hả!!!?

Hoá ra cái mà Neji lo không phải là Tenten sống khổ sở ở đấy mà là sợ cô làm thịt hết động vật quý hiếm trên đấy, làm chúng nó tuyệt chủng thì lại trở thành tội phạm của nhân loại. Và tệ hơn, không biết Tenten có thèm "món lạ" không mà thịt luôn cả thằng Shikamaru bất hạnh kia, nếu có thì lúc đấy không khéo cô bị tử hình vì tội giết người mất! Đây mới là cái Neji lo....

Ngẫm nghĩ lại một chút, Sasuke cũng hơi e sợ rằng có khả năng đấy thật, em gái hắn thì cái gì chẳng dám làm....

- Mai tôi sẽ cho người đến giám sát 24/24!

Neji nghe xong liền đổ mồ hôi.

- Tôi tưởng cậu phải cho người giám sát từ lúc cô ấy đặt chân lên cái đảo đấy rồi chứ?

- Trước đây cũng có nhưng chỉ là giám sát 1 tháng 1 lần thôi.

- Ờ rồi, thế thì cậu cứ xác định là tháng này nếu đến sẽ tìm thấy một bộ xương trắng đi, đấy là của thằng Shikamaru đấy! - Neji chán nản phất tay phán, rồi ngồi phịch xuống sofa, nét mặt đăm chiêu, tập trung nghĩ cách giấu xác thằng nạn nhân xấu số kia như thế nào đây?

Mặc dù ba ngày sau khi thuộc hạ của Sasuke đến Bắc cực thì mọi chuyện cũng không đến nỗi thê thảm như vậy. Cùng lắm Tenten mới "lỡ tay" thịt được năm con gấu trắng thôi mà. Còn về phần Shikamaru thì cũng không đến mức chỉ còn lại bộ xương trắng, vẫn còn nguyên da bọc ngoài xương. Chỉ là Shikamaru có chút chấn thương "nho nhỏ" như: đầu có "vài" vết bầm tím, tay trái, chân trái trật khớp, tay phải, chân phải gãy xương.Nhưng mà không cần lo, tất cả đều được Tenten "chuyên nghiệp" xử lí, băng bó đâu ra đấy lại rồi, chắc khoảng vài chục năm nữa hoặc cùng lắm là đến lúc sắp chết thôi thì Shikamaru có thể tháo băng đi lại bình thường ấy mà....^^

Tạm thời đó là chuyện sau này, quay trở về với hiện tại.

- Ngoài việc đến trêu chọc anh vợ tương lai của cậu vài câu rồi ngồi tiên đoán số phận bi thảm của Shikamaru, cậu đến đây còn việc gì khác không? - Sasuke có chút không kiên nhẫn nhắc.

Lúc này thì hai người mới dừng xoay quanh chủ đề "bi kịch của thằng bạn xấu số" kia, chuyển sang việc chính, nét mặt của Neji thoáng chốc nghiêm túc hẳn.

- Anh vợ cậu đang lật tung cả cái thành phố New York này lên để tìm em gái đấy, chắc chẳng bao lâu nữa sẽ lần được đến đây.... Còn về phần chị vợ của cậu thì vẫn chưa biết được tin em gái mất tích, tạm thời chưa cần lo!

- Hn.... - Sasuke gật đầu, xem như hài lòng với tin tức Neji mang tới.

Nhưng mà đối với vẻ mặt hờ hững, không cảm xúc của hắn như mọi ngày, Neji lại không hài lòng tí nào, bất mãn kháng nghị.

- Này! Tôi cực khổ chịu xa hôn thê bốn năm zời để sang Anh làm gián điệp, liều lĩnh đến báo tin tức cho cậu! Lại còn mất bao công sức chế tạo ra cái vòng chết tiệt kia để cậu thuận lợi giấu vợ khỏi anh chị! Thế mà cậu chỉ "Hn" một tiếng thôi á? "Hn" là cái khỉ gì tôi còn chẳng biết!!! Làm ơn nói tiếng người đi!.... - Neji hiện đang rất bức xúc, mồm mép liến thoắng nói vèo vèo không biết mỏi, bộc lộ hết bất mãn cùng khổ cực bao năm qua của mình.

Ra sức phung phí bao nước bọt quý giá, làm ô nhiễm môi trường không khí, mục đích chính của Neji là mong hắn rủ lòng nhân từ cho mình được nghỉ phép một năm đi du lịch với hôn thê.

Ai ngờ, nói tầm được nửa tiếng, cái gì cũng kể lể hết rồi, kể cả việc mình đi nặng hết giấy chùi đít trong toilet cũng đã nói, cái Neji nhận được không những không phải là kì nghỉ phép mình mơ ước, thậm chí cái tên kia còn không buồn ngẩng đầu lên cho anh một ánh mắt thương hại, chỉ là một cái....

- Hn....

Neji: *Tức sắp hộc máu*

Sau đó, cảm thấy mình và hắn không thể nói chuyện được thêm một giây phút nào nữa, nếu cứ tiếp tục thì không chừng anh sẽ vào viện vì nhồi máu cơ tim mất, Neji chính thức bỏ cuộc rời đi.

- À, suýt quên! - Ra đến ngưỡng cửa, Neji chợt nhớ gì đó liền quay lại, lấy trong túi áo ra một cái lọ nhỏ đặt lên bàn Sasuke - Đây là loại thuốc Ino mới nghiên cứu ra, nhờ tôi đưa cho cậu, có lẽ sẽ giúp một chút cho giấc ngủ của cậu.

- Hn.... - Ánh mắt hắn không hề liếc lọ thuộc lấy một lần, vẫn như cũ đừng trên tài liệu trong tay.

Chỉ đến khi Neji chán nản rời đi, Sasuke mới tạm buông tài liệu xuống bàn, ánh mắt miễn cưỡng đảo qua lọ thuốc màu đen. Hắn thở dài một hơi rồi quyết định quăng lọ thuốc vào ngăn kéo bàn, đóng lại rồi tiếp tục làm việc, hoàn toàn không có ý định dùng thuốc.

Đằng nào nhiều năm như vậy rồi cũng không khá lên được, uống nữa cũng để làm gì chứ....

--------Bị giam lỏng được hai ngày, Sakura bắt đầu cảm thấy kì lạ.

Tại sao mãi anh trai nàng vẫn chưa đến? Chẳng lẽ ông trẻ này thực sự ăn hại đến vậy? Hay là.... tín hiệu trên tay có vấn đề?

Nghĩ vậy, Sakura xắn tay áo bên phải lên, cả người sững lại khi nhìn cái vòng đen cuốn chặt cổ tay phải nàng, che kín ấn kí hoa anh đào trên đó.

- Cái gì thế này? - Sakura nhíu mày lấy tay muốn giật vật màu đen ra, không ngờ lại bị dòng điện từ nó giật một cái.

Chỉ cần thế này nàng đã đủ hiểu ra rằng chừng nào cái vòng đen xì chết tiệt này còn ở trên tay thì anh nàng đừng mơ tìm ra được nàng.

Ấn kí hoa anh đào màu đỏ trên tay Sakura được vẽ lên tay nàng từ khi Sakura mới có khoảng 1 tháng tuổi bằng một loại dung dịch màu đỏ không phai không hại với con người.

Đây không phải là màu vẽ bình thường gì mà là chứa hỗn hợp các người máy nano siêu nhỏ, có chức năng định vị cực tốt và bền. Bất kể Sakura ở đâu, trên trời hay dưới biển, thậm chí ở lòng đất hay ngoài vũ trụ đi chăng nữa, người máy nano trên tay đều có thể phát tín hiệu vị trí hiện tại của Sakura đến gia đình nàng nếu họ muốn tìm. Đây là công nghệ bí mật của riêng gia tộc Alexandra, do đích thân ông nội nàng nghiên cứu ra, ông cũng đồng thời viết ra phần mềm duy nhất có thể phát hiện và giải mã được tín hiệu đặc biệt trên đó phát ra mà các phần mềm khác không giải tín hiệu hay phát hiện ra nó.

***Người máy nano là công nghệ người máy siêu siêu nhỏ, di chuyển trong môi trường nước, được áp dụng trong khoa học và y học. Các bạn có thể gặp công nghệ này trong các bộ phim khoa học viễn tưởng.

Tất cả thành viên trong gia tộc Alexandra trên tay đều có ấn kí tuy mang hình khác nhau nhưng đều là dung dịch chứa người máy nano.

Thế nhưng hiện giờ, Sasori đã dùng phần mềm tìm kiếm tín hiệu của Sakura nhưng không thấy đâu, chứng tỏ đã có người nghiên cứu ra cách chặn tín hiệu này và dùng lên người Sakura. Thế nên anh mới phải dùng cách tìm kiếm thủ công hiệu quả chậm này.

Nghĩ tới tương lai bị nhốt ở đây đến già, Sakura bắt đầu hoang mang, đứng ngồi không yên, tìm cách muốn tháo cái thứ chết tiệt kia ra.

- Đừng tốn công nữa, em không tháo được đâu! - Sasuke bất ngờ đi vào phòng, thấy nàng vậy liền buông lời khuyên.

Ánh mắt Sakura nhìn hắn phẫn nộ đến tột độ, lửa giận bốc ngùn ngụt, hướng hắn quát:

- Anh.... Đồ khốn khiếp! Mau tháo cái vòng này ra!!!

- Không thể! - Hắn lắc đầu buồn cười nhìn nàng - Anh đeo nó cho em đâu phải để tháo nó ra.

Mấy ngày nay dù hắn đối xử với nàng không tệ, nếu không muốn nói là khá tốt, nhưng cả ngày cứ ngồi ru rú trong phòng, không có Internet, TV, máy tính, điện thoại hay bất kì thiết bị có thể dùng để liên lạc, mất hết tự do và nhân quyền thì nàng không thể chịu nổi! Nàng không thích gây sự nhưng là hắn bắt ép nàng đấy!!!

Sakura nhanh rút lấy con dao lam mình lấy từ phòng tắm lúc trước, giơ lên cổ mình trực cứa.

- Nếu anh không tháo cái vòng ra, tôi sẽ chết ở đây cho anh xem!!!Vài ngày qua, Sakura đoán ra rằng chắc hẳn mình có lợi gì cho hắn nên hắn mới kiên quyết giữ nàng lại. Nếu lúc này dùng mạng sống mình đe doạ hắn thì chắc là có 30% thành công, dù sao thì nàng cũng phải thử....

Mắt thấy con dao lam mỏng manh sắc bén kề trên cổ Sakura, tim hắn thắt lại, cả người cứng đờ vì căng thẳng, ánh mắt sâu thẳm ẩn tia lo lắng không rời khỏi cổ nàng, sợ nàng sẽ làm tổn thương chính mình.

Trong lòng hắn lo lắng, hoảng sợ là thế nhưng bề ngoài lại ra vẻ lạnh nhạt, lãnh đạm nói.

- Em không dám đâu!

- Ai bảo không? - Tay hơi động miết nhẹ lưỡi dao lam lên cổ, một đường máu chảy ra từ vết cứa trên cổ.

Dòng máu đỏ tươi chói mắt nổi bật trên cần cổ trắng mịn làm tim hắn thắt lại, nhói lên từng cơn như bị chính con dao kia đâm vào. Ánh mắt hắn thoáng dao động nhưng sắc mặt lãnh đạm không đổi, lại lạnh lẽo thêm mấy phần. Sasuke không nhanh không chậm bước lại gần nàng, thấp giọng ra lệnh.

- Buông con dao ra!

Trong lòng Sakura bắt đầu run sợ khi nhìn hắn từng bước lại gần nàng, đặc biệt sắc mặt lạnh lẽo của hắn đã doạ nàng chết khiếp.

- Lui.... Lui lại.... Anh mà tiến nữa là.... là tôi... tôi cắt cổ tự sát đấy.... - Giọng nói lắp bắp, hoàn toàn không có sức đe doạ. Kỳ thực, nàng mới chỉ mạnh mồm thế thôi, mới sống có 22 năm, nàng còn chưa hưởng thụ hết mùi đời đâu. Còn hắn nếu vẫn tiếp tục, có khi nàng phải đổi kế hoạch.....

Trời quả thực rất chiều lòng nàng, bước chân của hắn không hề dừng lại, thậm chí còn nhanh hơn, thoáng chốc đã đến trước Sakura.

Sasuke trong lòng căng thẳng, ánh mắt đã không che giấu được sự lo lắng dành cho nàng, mặc dù hắn biết, người cần lo lắng là chính bản thân hắn....

Ngay khi Sasuke đến trước mặt nàng, con dao lam trên cổ nhanh như cắt chuyển hướng đâm đến ngực hắn.

"Phập" một tiếng, lưỡi dao lam đâm xuyên qua lớp áo sơmi đen vào trong da thịt hắn. Trong phút chốc, một mảng áo ướt đẫm, máu nhiễm ướt bàn tay run rẩy vẫn đang đặt trên con dao lam găm trên ngực hắn.

Sakura trợn tròn mắt nhìn máu đỏ tươi không ngừng chảy ra, thấm cả lên tay nàng, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc, có kinh ngạc, có khó hiểu, có sợ hãi, có đau xót....

Hắn có thể tránh dễ dàng, sao hắn lại không tránh? Sao lại để nàng đâm một nhát như vậy?

Bỗng một bàn tay to phủ lên bàn tay nhỏ bé của Sakura, nhẹ nhàng kéo nó ra khỏi con dao lam vẫn găm trên ngực hắn, cẩn thận nâng niu như bảo vật.

Sakura sợ hãi muốn rụt tay lại nhưng không được, nàng hé miệng ngẩng đầu lên muốn nói gì đó nhưng khi bắt gặp ánh mắt đau xót, nhu tình của hắn nhìn bàn tay nàng, lời muốn nói đều tắc nghẽn ở cổ họng.

- Sao lại không cẩn thận vậy? - Hắn nhẹ giọng trách cứ, cũng tự trách mình khi dọn phòng đã để quên mất dao cạo râu trong nhà tắm, thế nên nàng mới phát hiện mà dùng nó, dẫn tới bị thương như thế này.

Sakura nhìn theo tầm mắt hắn, mới phát hiện trên tay mình có vài vết xước nhỏ hơi rướm máu, chắc là do khi cầm dao lam bị cứa phải. Nhưng mà....

Khẽ nhìn vết thương vẫn không ngừng chảy máu trước ngực hắn, chắc đã cắt phải tĩnh mạch rồi, Sakura không khỏi cảm thấy tội lỗi, môi mấp máy, lúng túng không biết nên nói gì.

Rõ ràng người bị thương nặng là hắn, người bị đâm cũng là hắn nhưng hắn lại chỉ để tâm đến mấy vết xước không đáng kể của người đâm là nàng. Điều này càng làm nàng thấy chột dạ, áy náy....

Nhận thấy ánh mắt khó xử của nàng nhìn vết thương trên ngực mình, Sasuke khẽ vuốt ve gò má nàng, mỉm cười ôn nhu trấn an nàng.

- Không sao, chỉ là vết xước nhỏ thôi....

Không hiểu lúc đó có hiệu ứng ánh sáng từ đâu chiếu đến, Sakura cảm thấy nụ cười của hắn tỏa sáng đến rực rỡ, ấm áp lạ thường, mang theo sự yêu thương, sủng ái vô tận.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, mặt nóng ran, trái tim đập mạnh mẽ như sắp bắn vèo ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi. Trước đây nàng cũng từng thấy hắn cười nhưng lại không làm cho nàng có cảm giác mãnh liệt như bây giờ....

Thấy vẻ mặt nàng ngây ngốc nhìn mình, thậm chí còn đỏ bừng lên, khoé môi hắn không kìm được giương cao. Hắn biết sức hấp dẫn của bản thân không tệ nhưng không ngờ là cao đến thế, để nàng cứ đờ người ra nhìn mình chết mê chết mệt thế này hắn cảm thấy có lỗi quá đi!

Thế là, hắn mặt dày lấy cớ để "đánh thức" Sakura, cúi đầu hôn phớt lên môi nàng. Chỉ là một nụ hôn phớt nhưng hiệu quả không tồi, Sakura mặt đỏ bừng như sắp bốc khói, cúi đầu xấu hổ không nhìn hắn nữa, trong lòng thầm mắng bản thân sao có thể đần độn mà bị mê hoặc như vậy.....

Chút áy náy với Sasuke ban nãy đã bị nụ hôn trộm của hắn đá văng mất, cũng không định hỏi tới vết thương của hắn, đằng nào hắn cũng bảo là không sao mà, lo gì! Cuối cùng, nàng chỉ biết trừng mắt nhìn hắn một cái rồi giận đùng đùng bỏ vào phòng tắm, khoá cửa lại.

Nhìn nàng bỏ đi như vậy, không đoái hoài gì tới thương tích của hắn, Sasuke cũng chỉ biết thở dài, đè nén lại cảm giác mất mát, tự giễu bản thân. Hắn mong gì chứ, mong nàng ít ra sẽ vì hắn mà đau lòng một chút, như vậy thì chí ít hắn cũng có thể thấy được nàng không hẳn chỉ chán ghét hắn mà cũng có chút cảm xúc với hắn. Kết quả là hắn mong chờ vô ích rồi....

"Cạch...."

Sakura hé mở cánh cửa vào thư phòng, thò đầu vào ngó nghiêng trái phải rồi mới tiến vào trong. Đèn phòng vẫn bật, thấy hắn nhắm mắt ngả lưng tựa vào ghế, Sakura mon men mò đến bàn làm việc, động tác hết sức nhẹ nhàng đặt hộp cứu thương trong tay xuống bàn.

Mặc dù lúc trước nghĩ thì cứ nghĩ là bỏ mặc hắn đấy nhưng nàng vẫn cứ thấy khó chịu không yên, nhỡ hắn bị ngoại tử hay dao đâm sâu quá ảnh hưởng đến tim thì sao? Dù sao thì lúc đấy nàng cũng dùng lực không nhỏ, máu cũng chảy không ít, bộ dạng hắn lại hoàn toàn không để ý đến "vết xước" này nên nàng.... có hơi lo lo.

Tất nhiên, Sakura một mực không chịu thừa nhận là mình thực lòng lo lắng, quan tâm hắn, cứ khăng khăng rằng đây là do mặc cảm tội lỗi

89. Chương 86: Thổ Lộ

Sau khi đã kiểm tra chắc chắn lần nữa rằng Sasuke đã thực sự ngủ, nàng mới dám.... liều lĩnh "động tay động chân" một tí.

Sakura cực lực đè nén hồi hộp, khẩn trương trong lòng, giữ cho ngón tay không run rẩy để mà.... cởi khuy áo sơmi của hắn ra....

Nàng không ngừng liên tục thầm nhắc nhở mình.

'Mình sẽ không làm gì tội lỗi hết...'

'Mình là con ngoan trò giỏi, công dân mẫu mực, chủ nhân tương lai của đất nước....'

'Mình sẽ không.... cưỡng bức.... ai cả.... Ực!'

Sakura nuốt "Ực" một cái, ánh mắt hết sức khó khăn chống lại sự cám dỗ cận kề ngay trước mắt. Mặc dù từ bé không những sống quanh bao nhiêu mỹ nam bo đì chuẩn đến từng milimet mà còn nhiều lần dã man tàn bạo vô nhân đạo chà đạp các soái ca, nhưng mà lần này Sakura vẫn không tài nào cầm nổi ánh mắt thèm thuồng nhìn lồng ngực tráng kiện của ai đó....

'Ông trời ơi là trời, trời có cần phân biệt đối xử thế không mà cho hắn sinh ra đẹp một cách dã man từ đầu xuống chân, từ trong ra ngoài, từ tế bào đến các cơ quan thế này....' Sakura thầm ai oán, tay không nhịn được chạm lướt qua làn da trắng rắn chắc của Sasuke, lại một hồi than thở.

Da hắn trắng còn hơn cả da con gái là nàng đây, bụng sáu múi, cơ thịt rắn chắc khỏe mạnh, chẳng có tí mỡ thừa nào cả, sờ bóp rất sướng tay nha! Nếu mà so sánh hắn với các soái ca nhà nàng thì đúng là so một đỉnh Everest với một vực thẳm Marian! Không hề nói quá!

Bây giờ thì Sakura bắt đầu hiểu vì sao đám đàn bà phụ nữ tiểu thư tìm mọi cách để trở thành phu nhân Uchiha rồi. Bất luận về dáng người, sự nghiệp, quyền lực, khí chất đều đạt cấp độ hoàn hảo, bảo sao người ta thèm, đến nàng cũng.... hơi thèm thèm đây này....

'Tao nhớ không nhầm mục đích chính của mày đêm nay hình như là để chăm sóc vết thương cho người ta chứ đâu phải là đứng sàm sỡ bất hợp pháp người ta nhỉ?' Inner không nhịn được trước vẻ mặt với cái mồm há hốc tong tỏng dãi và đôi mắt như chết đói chết khát của Sakura, nhỏ giọng nhắc nhở. Nó cũng thích ngắm soái ca lắm nhưng mà không ngắm đến mức mặt mất phong độ thế kia chứ!

Bị nhắc nhở, Sakura khó nhọc rời ánh mắt đi chỗ khác, lấy giấy lau lau dãi dính đầy trên mép rồi bắt đầu "công việc".

Phải nói là quá trình tiếp theo quá gian nan, vất vả với Sakura. Vừa bôi thuốc, băng bó cho hắn, lại vừa phải khống chế ánh mắt háo zai và hành động của mình để không ngứa mồm ngứa răng ngứa tay ngứa móng mà bấu, véo, cắn, xẻo thịt hắn.

Có một điều đáng tiếc nuối là Sakura không chịu nói ra suy nghĩ này. Thực ra chỉ cần nàng mở miệng nói ra "ước nguyện cao cả" này, hắn không do dự sẵn sàng dâng hiến cả thân mình này mặc cho nàng "chà đạp" chứ đừng đùa!!! Đáng tiếc.... Tch Tch....

Sau khi nhìn vết thương đã được bôi thuốc xong trông không đến nỗi nào, tạm đảm bảo hắn sẽ không đến nỗi bị ngoại tử hay nhiễm trùng chết dưới tay nghề mình, nàng hài lòng lấy miếng băng ego dán lên. Thế là xong, thời khắc tra tấn tinh thần sắp kết thúc!Sakura thu dọn đồ nghề trên bàn vào hộp, quay lưng lại với hắn nên không nhận ra nguy hiểm rình rập sau lưng. Cặp mắt vốn khép chặt kia không biết đã mở từ lúc nào, ánh mắt đen thẳm đầy nguy hiểm nhìn bóng lưng nàng, đôi tay chầm rãi dang rộng chuẩn bị ôm chầm lấy nàng. Chỉ là khi âm mưu sắp thành công thì....

- Đừng có mà nghĩ tới chuyện đấy....

Sasuke cứng người, cánh tay bất động dừng giữa không trung, cuối cùng đành bực bội buông xuống. Thấy Sakura từ đầu đến cuối vẫn không thèm quay lưng lại nhìn mà vẫn biết mình định làm gì, hắn không khỏi nhíu mày hỏi.

- Sao em biết?

- Cái bóng! - Sakura thản nhiên chỉ vào cái bóng hai bọn họ chiếu trên bàn, đèn phía sau lưng họ vẫn bật nên không khó nhìn ra.

Nghe nàng giải thích, Sasuke vẻ mặt bỗng trở nên đăm chiêu, giọng nghiêm túc nghi vấn.

- Không biết từ khi nào em trở nên thông minh như vậy?

Khoé miệng Sakura giật giật, gân xanh nổi cuồn cuộn trên trán, đây là đang chửi nàng từ trước đến giờ vẫn ngu sao! Khốn nạn!

Bị gian tiếp chửi là ngu, Sakura nổi điên, xông đến bóp cổ hắn, tức đến méo mặt.

- Khốn khiếp! Đúng là làm phước phải hoạ mới đi giúp đỡ loại người như anh!!! Tôi hối hận chết đi được! Biết thế nhân lúc anh đang ngủ cầm dao đâm chết anh có phải tốt không!!!

- Chưa biết thế nào đâu, có khi anh không phải chết vì bị đâm mà là vì bị em "ăn thịt" sạch sẽ, phải không?

-.... - Im thin thít.

- Sao không thấy nói gì nữa thế? Định cứ thế im lặng mà thịt anh à? - Sasuke thích ý châm chọc.

-.... - Vẫn im lặng như tờ.

- Không cần xấu hổ, nếu thích thì cứ cắn tạm vài cái đi, đừng có nhìn anh thèm thuồng như thế chứ!

-.... - Mặt Sakura đỏ bừng như lửa, xấu hổ nghiêng mặt đi, lảng tránh ánh mắt đắc ý của hắn.

Thấy nàng đỏ mặt ngại ngùng, dáng vẻ tội lỗi cúi đầu xuống, hắn nhếch môi cười vui vẻ, vươn tay bế nàng ngồi lên đùi mình, ôm nàng vào lồng ngực.

Má Sakura áp vào lồng ngực trần trụi không che chắn gì của hắn. Không sai, là đúng nghĩa đen trần trụi luôn đấy, ban nãy Sakura quên chưa cài cúc áo sơ mi cho hắn, thế nên bây giờ mới xảy ra cái tình huống đáng xấu hổ thế này....

Một người lúng túng, mặt đỏ phừng phừng không cách nào thoát ra khỏi cánh tay của hắn cũng như lồng ngực chuẩn men áp sát mặt kia. Một người còn lại thì mặt mày sung sướng, nét mặt đậm ý cười, tay ôm người đẹp. Nếu biết sớm tối nay vừa được người yêu chăm sóc, còn được "âu yếm" thế này thì lúc trước hắn để quên vài con dao nữa cho nàng đâm sướng tay rồi, mỗi "vết xước" tẻo teo này đã là gì!

Không thể không thừa nhận một sự thực là chơi với Naruto lâu năm, Sasuke đã dính không ít bệnh khốn nạn, bẩn bựa, lầy không tả nổi của thánh Naruto. Thêm một bằng chứng nữa cho thấy bệnh có thể lây qua đường tình bạn....Qua một lúc, đủ để trêu chọc Sakura đã đời rồi, hắn mới hơi buông lỏng Sakura ra, lập tức bên tai truyền đến tiếng mắng chửi:

- Đồ dâm dê đê tiện! Giữa ban ngày ban mặt sao anh dám....

- Đây là ban đêm! - hắn mỉm cười sửa lại lời nàng.

-..... - Thôi nàng nghĩ lại rồi, nhiều khi không nên phung phí nước bọt nói chuyện với loại người này.

'Lạy má, không cãi lại được thì cứ nói thẳng đi, bày đặt choảnh chó!' Inner khinh thường nói.

'Tao không muốn phí nơ ron thần kinh cãi nhau với mày nữa!'

'...'

'Sao hôm nay mày ngoan thế? Không cãi lại nữa?'

'Tao chỉ đang nghĩ là mày là sinh vật đơn bào không có não, thế thì móc đâu ra nơ ron thần kinh?'

'...' =.+

Thoát ra khỏi thế giới của hai con điên, quay trở lại với thế giới của con người hiện tại.

- Thôi nào, không dỗi nữa.... - Hắn ôn nhu vuốt tóc nàng, nhẹ giọng dỗ dành.

- Hừ! - Sakura khoanh tay, mặt lạnh nhìn đi chỗ khác.

- Chỉ cần em không dỗi nữa, muốn gì anh sẽ đáp ứng hết.

- Thật không? - Sakura nhướn mày.

- Thật! - Hắn gật đầu mỉm cười, ánh mắt đầy cưng chiều.

Như chỉ chờ có vậy, Sakura lập tức quay phắt lại, ánh mắt sáng lấp lánh đầy vui mừng nhìn hắn.

- Vậy để tôi về nhà đi!

Nụ cười của Sasuke cứng lại, động tác trên tay cũng dừng lại mất một lúc. Nhìn ánh mắt mong chờ của Sakura, trái tim hắn càng thắt lại, khoé môi gượng gạo, khó nhọc kéo lên một nụ cười.

- Chúng ta.... không nói về chuyện này nữa, được chứ?

- Không! Hôm nay chúng ta phải nói cho rõ ràng mọi chuyện! - nàng phẫn nộ túm lấy cổ áo hắn, hét - Anh lấy cái cớ gì mà bắt tôi? Rốt cuộc anh muốn cái gì ở tôi? Tiền, quyền lực? Anh nói đi, tôi đều có thể cho anh!

- Cái anh muốn là trái tim của em, là tình yêu của em, em cho nổi không? - Hắn gầm lên, bóp chặt hai vai nàng, đôi mắt vằn lên tơ máu đáng sợ.

Câu trả lời của Sasuke hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng, nàng thậm chí còn chưa bao giờ dám nghĩ đến điều này. Hắn nói hắn muốn trái tim, tình yêu của nàng.... muốn nàng yêu hắn?

Nhưng.... còn hắn thì sao? Hắn yêu nàng không? Nàng là cái gì đối với hắn?

Một đoạn hồi ức mơ hồ, đứt quãng mang theo chua xót, đau đớn trào về....

'Chẳng là gì cả....'

Kể từ khi quen hắn đến giờ, nàng thường xuyên nhìn và mơ những đoạn hình ảnh vụn vặt, khoảnh khắc về bi kịch tình yêu của một vị vua Hạ giới và Thánh nữ Thiên giới. Cái kết cuối cùng, vị vua đó sau khi phản bội đã giết chết Thánh nữ.

Điều kỳ lạ là các giấc mơ đều lặp đi lặp lại tựa như kí ức. Đáng sợ hơn cả, vị vua đó giống y trang Sasuke, còn nàng thì giống hệt với Thánh nữ bị giết kia. Tệ hơn, nàng đối với những hình ảnh đó có cảm giác quen thuộc, chân thật như chính bản thân mình đã từng trải qua những chuyện đó....Nhiều lần Sakura đã nghĩ tới khả năng đó là kiếp trước của bọn họ, vậy nên mỗi ngày dần hình thành chán ghét, ác cảm với loại đàn ông như hắn. Hắn có tư cách gì mà muốn tình yêu của người khác chứ?

Tuy nhiên, có một điều nàng thực sự không thể ngờ tới, tồn tại song song với sự chán ghét, căm hận hình thành mỗi ngày, còn có cả tình yêu mãnh liệt đang dần thức tỉnh lại.....

Sakura đẩy hắn ra, lui lại ra sau, ánh mắt khinh thường, lạnh lùng nhìn hắn.

- Loại người như anh không xứng để tôi yêu! - Rồi xoay người bỏ về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Nhìn theo bóng lưng của nàng khuất sau cánh cửa, ánh mắt đen nhuốm đậm đau thương, thống khổ. Vết thương trên ngực đột nhiên đau nhói, cảm giác chua xót, khổ sở bao trùm trong tim....

Nàng thay đổi nhiều quá, nhiều đến mức khiến hắn sợ hãi.... Sợ rằng tình yêu của nàng đối với hắn không còn như xưa nữa, đã dần bị mài mòn đến cạn kiệt qua năm tháng bị giam giữ trong thanh chủy thủ đó....

- Rốt cuộc nàng có còn yêu ta nữa không?

Bất ngờ, chuông điện thoại vang lên cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Mở máy lên, không phải cuộc gọi mà là tin nhắn từ Neji. Trên màn hình chỉ ghi vẻn vẹn bốn chữ.

"Cô ta đã biết"

"Bípppp.... Bípppp...."

"Báo mới..... Báo mới..... Tin cực hot! Mua đi! Mua đi!"

Sakura đang ngủ ngon bị tiếng ồn làm cho nhíu mày, bực bội làu bàu vài tiếng rồi trở mình ngủ tiếp.

"Tin hot.... Taylor Swift hẹn hò với Loki! Có khi nào bài hát mới tiếp theo sẽ tên là Loki???"

- Noooooooooo..... - Sakura choàng tỉnh dậy, mặt tái mét, mồ hôi lạnh tuôn như suối.

Là một fan của Taylor Swift và không ưa gì thằng Loki trong Thor, đương nhiên khi nghe tin Idol của mình hẹn hò với cái thằng mình ghét, sắc mặt Sakura trông như vừa ăn phải cái dép rơi vào bồn cầu..... chưa giật nước..... sau khi đi nặng....

Bây giờ nàng bắt đầu thấy thương hại cho anh trai mình. Có một đứa em gái như thế này hẳn là.... khốn khổ lắm nhỉ!

Sasori mà nghe được lời này đảm bảo sẽ xúc động quá rồi ôm mặt gào khóc như mưa cả tuần cho mà xem!

Tạm dẹp qua chuyện này, vào chuyện chính: Nàng đang ở đâu thế này?

'Chẳng lẽ mày hết thiếu não rồi đến mù rồi mà không nhận ra đây là trong Lamborghini!' Thấy Sakura im lặng không trả lời, Inner khinh bỉ nhìn nàng 'Lại bảo không biết Lamborghini là gì đi?'

'Đừng có so sánh loại người như tao với mày!'

'Mày nói rất đúng! Excellent!!! Đúng là không nên so sánh một con thiếu não như mày với một con người có não như tao!'

'Có não cũng như không...' Sakura không chịu thua nói lại.

Đáng tiếc, Inner không phải loại nàng có thể đấu lại.'Có não còn hơn không có! Mày nói nhiều quá đấy, sinh vật đơn bào!'

'Mày đã nhìn thấy loại sinh vật đơn bào không não nào biết nói chưa?'

'Tao đang nhìn nó sủa đây!'

'...'

Kết quả không ngoài dự đoán, Sakura rầu rĩ ôm thất bại nhục nhã, thê thảm lần thứ N.

- Em tỉnh rồi à? - Một giọng nói ôn nhu quen thuộc vang đến bên tai, kéo nàng ra khỏi thế giới "N lần thất bại".

Sakura ngạc nhiên nhìn Sasuke đang chuyên chú lái xe, rồi lại nhìn ra khung cảnh thay đổi xoành xoạch bên ngoài cửa kính, trong lòng như vỡ lẽ ra được, quay phắt lại nhìn hắn, giọng không nén được vui mừng.

- Anh định thả tôi về nhà?

Nghe giọng điệu mừng rỡ của nàng, ánh mắt hắn trầm xuống, trong lòng nhiều cảm xúc phức tạp nhưng vẫn ra giọng lãnh đạm trả lời nàng.

- Gần như là vậy....

Biết mình sắp được về nhà, đáng lẽ nàng phải cảm thấy cực kì phấn khởi, háo hức mới đúng, sao tự nhiên lại lòi đâu ra mất mát, tiếc nuối thế này?

- À....thế à....

Giọng nàng ỉu xìu lại làm hắn tưởng nàng buồn vì không được về thẳng nhà, vội giải thích.

- Em đừng lo, anh chỉ đưa em đến một nơi rồi sẽ đưa em về nhà.

- À.... Ừ.... - nàng nhàn nhạt gật đầu, mắt dõi theo khung cảnh ngoài cửa kính rồi bất ngờ hỏi - Anh định đưa tôi đến đảo Liberty à?

- Sao em biết? - Hắn ngạc nhiên liếc nhìn nàng.

- Tôi đã từng sống ở đây 4 năm, làm sao không biết được....

Đúng như Sakura đoán, Sasuke đưa nàng đến đảo Liberty. Xuống phà đặt chân lên đảo, nàng không khỏi thấy kì quái, nơi này vốn là điểm tham quan du lịch nổi tiếng, sao hôm nay lại vắng tanh như chùa bà đanh thế này? Đến ông bảo vệ trong xe cũng không thấy đâu.

- Anh đã bao trọn cả nơi này ngày hôm nay rồi - Hắn từ tốn giải đáp nghi hoặc của nàng, giọng rất tự nhiên như nói mua một cái áo bình thường làm Sakura rùng mình.

Đúng là đại gia vứt tiền như nước có khác....

Mặc dù gia thế của Sakura cũng thuộc hàng quý tộc giàu nứt đổ đầu vách nhưng mà thử nói cái giọng...

Trong lúc Sakura còn đang bận cảm thán thì Sasuke đã đến bên cạnh từ lúc nào, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay thon nhỏ, dẫn nàng đi vào trong đài quan sát trên đỉnh tượng Nữ thần tự do.

- Anh dẫn tôi đến đây làm gì? - Sakura hiển nhiên không thích bị lôi lôi kéo kéo thế này, từ bé đã ghét rồi, vì nó khiến nàng cảm thấy như mình là con chó bị chủ dắt đi vậy.

- Đến nơi em sẽ biết.... - hắn mập mờ đáp.

Lên đến tầng cao nhất, Sasuke dẫn nàng ra khỏi thang máy, đồng thời bất ngờ lấy tay che hai mắt nàng lại.

Hai mắt bị che kín không thể nhìn được đường làm Sakura đâm ra hoang mang. Dựa theo trí nhớ của nàng với nơi này cộng thêm cảm giác gió thôi mát mặt, hắn là đang dẫn nàng ra đến gần cửa sổ ngắm cảnh. Điều này có nghĩa là....'Hắn chuẩn bị đẩy mày xuống hôn đất! Hura!!! Chúng ta sắp được bay rồi!!!'

'....' =_=

'Tao đảm bảo trong vài giây nữa mày sẽ có một nụ hôn có một không hai trong lịch sử với đất mẹ! Tao sắp được chứng kiến một màn "môi ở lại răng đi nhé" rồi!!!'

'...' Cạn lời....

'Ơ.... Con kia, sao hôm nay mày câm như hến thế? Mừng quá không thốt nên lời à?'

'Ừ, tao mừng lắm, mừng vì đời này sắp thoát khỏi mày rồi. Này không biết tao "mừng" đến thế nào đâu....' Nàng đặc biệt nhấn mạnh từ "mừng".

'Aww.... Đừng dối lòng, tao biết mày sẽ nhớ tao đến chết mà.... Đáng tiếc, mày rất tốt nhưng tao rất tiếc, tao không nhớ mày đâu! Ô hô hô!!!'^o^

'...' Buồn nôn....

Có thể nói, sai lầm lớn nhất đời này của Sakura là đã tưởng tượng ra một cái loại lầy không thể tả được này.... Lạy chúa ban phúc cho con xuống địa ngục thoát khỏi con điên này, Amen....

....

- Được rồi, mở mắt ra đi.

Qua một lúc, bên tai vang đến thanh âm ôn nhu ẩn chứa mong chờ, Sakura cảm thấy bàn tay che mắt mình dời đi, ánh mặt trời sáng chói chiếu đến qua mi mắt làm nàng nhíu mày.

Mất vài giây để thích nghi với ánh sáng, nàng khẽ hé mở đôi mắt nhìn xuống phía trước, liền bị khung cảnh làm cho choáng ngợp.

Trên mặt biển xanh biếc phủ đầy những bông hoa hồng màu đỏ tươi đang trong thời điểm nở rộ. Những bông hoa xếp kín lại tạo thành hình một hình trái tim lớn màu đỏ nổi bật trên nền biển xanh trong vắt. Ánh mắt trời chiếu xuống mặt nước, lấp lánh tựa như muôn vàn viên kim cương sáng rực rỡ ẩn trên mặt biển.

Chưa hết, ở xung quanh trái tim đỏ rực là những con cá heo miệng ngậm một nhành hoa hồng, tất cả đều hướng về phía bọn họ đang đứng.

Sakura ngây ngốc nhìn khung cảnh phía trước, kinh ngạc không thể thốt nên lời.... Toàn bộ khung cảnh kì vĩ, lộng lẫy thu trọn vào đôi mắt nàng, vô thức in sâu vào trái tim nàng.

Bất ngờ, từ phía sau, một vòng tay ấm áp, mạnh mẽ ôm lấy Sakura, mùi hương, hơi thở quen thuộc bao phủ lấy nàng.

- Đẹp không? - Làn môi bạc kề sát bên tai nàng, giọng nói trầm khàn mang theo dịu dàng, yêu thương.

Đôi mắt nàng không giây nào rời khỏi khung cảnh rực rỡ, tráng lệ, thật lòng đáp.

- Đẹp.... - Có lẽ từ đẹp cũng chưa đủ để diễn tả hết vẻ lộng lẫy của khung cảnh này.

- Đó là trái tim của anh..... Và nó mãi mãi thuộc về em....

Sakura giật mình, từ ngạc nhiên đến kinh hãi quay lại nhìn Sasuke, liền bị ánh mắt thâm tình của hắn làm cho lúng túng, lui ra muốn né tránh.

Nhưng Sasuke đâu để cho mọi thứ dễ dàng như vậy, hắn xoay người nàng lại đối diện với mình, một tay giữ eo Sakura kéo nàng sát vào lồng ngực mình, một tay nâng cằm nàng, ép nàng phải nhìn hắn.

Cả hai cứ như vậy nhìn nhau, mặt đối mặt, mắt đối mắt, hai ánh mắt khoá chặt vào nhau, nhìn vào tận sâu trong tâm can nhau. Cũng chính vì vậy, Sasuke nhìn ra được hoảng sợ rõ rệt qua ánh mắt nàng.

- Em sợ điều gì? Anh sẽ không bao giờ tổn thương em!

- Điều đó.... rất khó nói.... - Nàng lúng túng lắp bắp.

- Nói!

Sakura chần chừ, do dự một lát rồi mới ấp úng nói ra.

- Tôi sợ nếu lỡ mồm nói gì anh sẽ quẳng tôi xuống dưới ngã vỡ đầu rồi chết....

-.... - Im lặng tuyệt đối.

Trên trán Sasuke rơi xuống mấy cái hắc tuyến, mặt đen một nửa.

- Không tin anh nhìn xem, ngay sau lưng tôi là cửa kính mở toang ra thế này, đẩy nhẹ một cái là não văng nhoe nhoét khắp nơi như trong Conan luôn.... - Sakura lo lắng giải thích.

Sasuke: *một nửa mặt còn lại đen nốt....*

Đúng là bây giờ chỗ bọn họ đứng, đặc biệt là nàng, không an toàn lắm. Nhưng mà nàng có cần phải chọn đúng thời điểm lãng mạn nhất mà phá không? Nói ngã thì ngã nhưng cũng đâu cần phải tả não văng nhoe nhoét ra.....

Hắn không bao giờ muốn làm nàng tổn thương nhưng nghe nàng nói xong thế này, hắn hơi có cảm giác kích động muốn đẩy nàng xuống rồi đấy....

- Mà máu với não dính xuống cỏ rất khó rửa sạch, làm ô nhiễm môi trường, phá hủy lá phổi xanh của Trái đất! Con người sẽ chết dần chết mòn vì thiếu oxi, tất cả đều tại vì não tôi văng nhoe nhoét trên cỏ! - Sakura tiếp tục hùng hồn thuyết minh, nhưng nàng không để ý, càng nói, mặt ai đó cũng càng âm u, đen kịt như sắp nổi bão....

Khoé môi Sasuke giật đùng đùng, sắc mặt tệ hại đến thậm tệ. Nghe nàng thuyết minh thế kia hắn còn tưởng ngày tận thế sắp đến nơi rồi chỉ vì nàng hoang tưởng hắn sẽ đẩy nàng xuống....

Không thể không thừa nhận rằng tài hùng biện của Sakura giỏi đến đáng sợ, nhưng đồng thời phải công nhận nàng cực có tài thiên phú phá hỏng không khí lãng mạn.

Dù sao thì vẫn rất "cảm ơn" miêu tả hết sức "sinh động" của nàng, buổi tỏ tình của hắn đi tong rồi....

- Em....

Đang định lên tiếng bảo nàng làm phước dừng nói đi, bỗng nhiên một đốm màu đỏ bất ngờ xuất hiện trên vai nàng, rồi di chuyển xuống đến ngực, ngay trước vị trí trái tim.

Hiểu được đốm đỏ đó là gì, sắc mặt Sasuke trầm xuống. Trong một giây ngắn ngủi quyết định sinh mệnh của nàng, hắn không do dự đem nàng ôm chặt vào lòng, dùng tấm lưng mình che chắn nàng khỏi đốm lade, cũng như viên đạn ngay sau đó.....

"ĐOÀNG!!!"

90. Chương 87: Chết

"ĐOÀNG!!!"

Tiếng nổ súng chói tai vang lên, viên đạn lao xe gió bắn đến nhưng Sakura không cảm thấy gì ngoài ấm áp, an toàn khi được hắn ôm lấy bao bọc, che chở. Nàng như người mất hồn, ngây ngốc dựa vào người hắn, vô thức muốn tận hưởng thêm hơi ấm đó.

Bỗng, cảm thấy phía trên người bên trái dính ướt, Sakura nhìn sang thấy không biết trên chiếc áo trắng đã thấm ướt máu từ lúc nào. Rõ ràng nàng không cảm thấy đau gì, sao lại....

Sakura giật mình sửng sốt, vội vén áo khoác tây trang của Sasuke ra, liền thấy một mảng áo sơ mi đen bên trong phía sườn bụng đã ướt sũng máu. Nàng sững người nhìn vết máu loang lổ trên áo hắn, thậm chí nhỏ giọt xuống sàn, một mùi tanh nồng sộc lên mũi làm trong tim Sakura dâng lên cảm giác khó hiểu, đau đớn khó tả, cứ như người bị thương là nàng chứ không phải hắn.

Hắn chắn đạn cho nàng.... Sao hắn lại làm vậy?

Lúc này Sasuke đã ôm nàng đến một góc nấp an toàn không bị dính đạn, hắn chẳng mảy may gì đến vết thương của mình, việc đầu tiên lại là lo lắng hỏi nàng:

- Em có sao không?

Sakura bỗng cảm thấy sống mũi cay xè, nước mắt không biết sao lại tuôn trào không ngớt, làm Sasuke đã lo lại càng thêm lo, luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào.

- Ngoan, nín đi nào.... Em bị thương ở đâu để anh xem.... - Dỗ ngọt một hồi nàng vẫn cứ rưng rưng nước mắt, hắn liền làm mặt lạnh đe doạ - Nếu em không trật tự lại anh sẽ đẩy em xuống dưới kia đấy....

Ai ngờ, nghe xong Sakura còn khóc to hơn, còn doạ ngược lại hắn.

- Anh mới câm miệng lại đi.... Còn nói nữa tôi đấm cho anh vỡ mồm bây giờ.... Hức hức....

-..... - Ai đó biết điều ngậm miệng lại, chỉ dám than trong lòng.

'Bạo lực.... Quá bạo lực....'

Có điều, hắn có thể chắc chắn là nàng không bị thương rồi....

Sakura đang khóc dở còn chưa đã thì nghe thấy tiếng "Dinggg..." của thang máy, rồi một giọng đàn ông trung niên the thé hét ra lệnh.

- Lôi con ả kia ra đây cho ta!!!

Tiếp đó, có tiếng bước chân rầm rập khắp nơi, dần dần đến gần chỗ bọn họ đang nấp.

Sakura lúc này đâu còn rảnh mà khóc nữa, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Bị bắt là chết tươi luôn đấy?

Sasuke nhíu mày suy nghĩ có vẻ rất đăm chiêu, thế nào cuối cùng lại thở ra một câu làm Sakura muốn đấm vỡ mồm hắn.

- Chúng ta cùng chờ đợi..... và cầu nguyện....

'Bình tĩnh.... Bình tĩnh.... Đừng táng vỡ mồm hắn.... Đừng nhét vào mồm hắn giày Converse.... Hỏng cả giày xịn....' Sakura nghiến răng kèn kẹt, hết sức nhẫn nhịn, thầm nhắc nhở mình đừng có nóng nảy quá mà gây ra án mạng ở đây.

Nhìn vẻ mặt méo xệch vì tức giận mà không dám làm gì của Sakura, hắn nhếch môi buồn cười, quên cả đau đớn, choáng váng viên đạn gây nên. Hắn đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, nở nụ cười ấm áp.- Đừng lo, em sẽ không sao đâu....

Sakura ngây người nhìn hắn, trong tim lại không nén được cảm động, ấm áp. Nàng muốn mở miệng hỏi vết thương của hắn có làm sao, không ngờ còn chưa có cơ hội thì bọn họ đã bị đám người kia phát hiện.

- Con ả đó ở đây!!! - Một tên hô to gọi đồng bọn, hướng nòng súng về phía bọn họ, hét - Muốn sống thì ra đây!

'Tiêu rồi, làm sao đây?' Sakura lo lắng nhìn Sasuke bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, chứ thực ra trong lòng đã rối thành một mảnh rồi.

"Đoàng!" Tên đó bắn một phát đạn cảnh cáo.

Lúc này, đồng bọn của chúng đã tập trung đến, vây quanh phòng, cả hai hoàn toàn không có cơ hội trốn hay chờ đợi gì nữa.

- Con ả nào là Veronica, cút ra đây! - giọng đàn ông trung niên ban nãy thét lên, gọi đích danh nàng.

Sasuke nhìn Sakura đang hoảng sợ, nhẹ giọng trấn an bên tai nàng: "Đừng sợ, có anh ở đây rồi..." rồi nắm tay nàng cùng ra ngoài.

Cả hai người đồng thời lộ diện sau vách tường, hắn kéo nàng ra sau lưng mình, ánh mặt lạnh lẽo nhìn gã đàn ông trung niên cầm đầu.

- Ông muốn gì, Anderson?

Người đàn ông được gọi là Anderson hiển nhiên rất kinh ngạc nhìn hắn trong chốc lát, nhưng khi nhìn đến Sakura sau lưng hắn, ánh mắt lão ta đầy khinh bỉ, coi thường, căm hận.

- Hết lên giường với Chủ tịch Alexandra rồi lại cặp kè với Tổng giám đốc Uchiha, cô không khác gì một con điếm cả, cô Veronica!

Nghe xong lời này, sắc mặt Sasuke u ám, toàn thân tản ra sát khí. Còn mặt Sakura đầu tiên nghệt cả ra, rồi lại khó hiểu nhíu mày, trên đầu lòi ra ba dấu hỏi chấm, độc thoại nội tâm.

'Tao biết lần gu thẩm mỹ của tao hơi dị nhưng mà.... thế méo nào lại bảo là tao "lên giường" với cái loại đàn ông yếu sinh lý kia? Tao chưa thiếu thốn đến mức loạn cmn luân nhé!'

'Chắc cái lão này là bảo mình ngủ chung giường đấy thôi!'

'Ừm, chắc thế....'

Và thế là Sakura tròn mắt vô tội, hồn nhiên thừa nhận.

- Đúng là chúng tôi từng ngủ chung giường với nhau! - Nhớ lại hồi bé, nàng cáu kỉnh mắng - Cái loại đàn ông yếu sinh lý này chẳng được cái tích sự gì! Cả đêm thay đổi tư thế liên tục, hại bà đây nửa đêm ngã cả xuống giường!!! Khốn nạn!!!

Tất cả người trong phòng lần lượt méo mặt, trên trán đầy hắc tuyến. Có người còn mang ánh mắt ngưỡng mộ, thương cảm gửi gắm cho người nào đó....

Thực tế, câu chuyện mà Sakura muốn nói là ông anh trai nàng đêm ngủ hết lăn bên nọ rồi lăn bên kia. Tưởng tượng trên một cái giường kingsize, một cô bé đáng thương còn chưa tròn 6 tuổi nằm cạnh thằng đàn ông 18 tuổi đang ngủ say đến dãi chảy tong tỏng khắp mặt, đã thế cả đêm không hiểu mơ gì mà cứ lăn lông lốc khắp giường. Cứ như thế, cho dù cái giường nó có là cỡ king king size nữa thì cô bé đáng thương vẫn không tránh khỏi số phận nghiệt ngã là bị hất bay xuống sàn.Một câu chuyện trong sáng thế này qua cách diễn đạt độc đáo của Sakura thì lại mang một nghĩa hết sức không phù hợp với trẻ nhỏ. Đến cả người lão luyện như Anderson và Sasuke cũng hiểu lầm. Đó là lời giải thích cho cái khuôn mặt mà đít nồi còn phải bái làm sư cụ của hắn bây giờ.....

Vâng, và mấy ánh mắt ngưỡng mộ, thương hại kia mang ý là:

"Thể lực ngài Alexandra thật là tuyệt vời, một đêm chiến ác tới mức làm con gái người ta ngã cả xuống sàn...."

"Ngài Alexandra thật đáng thương, cả đêm "hăng hái" đến mất ngủ như thế mà còn bị người ta nói là yếu sinh lý....."

Có thể kết luận rằng, nạn nhân của tất cả mọi việc luôn luôn là Sasori, thêm một lần tiếc thương cho anh khi có một đứa em gái.... "đáng tự hào" thế này..... Cũng không thể quên chia buồn cho người chồng tương lai đáng thương của ai đó. Nếu không phải đủ trấn tĩnh nhớ lại rằng cái ngài Alexandra, Sasori kia là anh ruột vợ mình, có khi hắn bị khủng hoảng tinh thần rồi đứt mạch máu não mà chết cũng nên....

Thế mà cái hung thủ kia vẫn hết sức hồn nhiên, vô tội nhìn mọi người, thầm thắc mắc.

'Tại sao mọi người lại nhìn tao với ánh mắt kì quặc thế kia?'

'...' Inner bảo trì im lặng tuyệt đối. Một lúc sau, nó bỗng dưng nói: 'Nếu cho tao một câu nói tả mày, tao đảm bảo không thể tìm được câu nào hay và trung thực hơn câu này: Thông minh đột xuất, ngu bất thình lình....'

'...'

Bỏ qua câu chuyện có ảnh hưởng không tốt đến IQ và tâm hồn của chúng ta này, quay trở về chuyện chính.

Anderson nhìn Sakura đầy oán hận, địch thù, chĩa súng vào mặt nàng, quát.

- Câm mồm!!!

- Ông điên à, tôi có nói gì đâu mà câm? - Sakura mặt không biểu cảm ngắt lời lão. Mắng người thì mắng đúng sự thật một tí chứ!

Tất cả mọi người đồng loạt đổ mồ hôi, Sasuke không phải ngoại lệ....

Bị Sakura ngắt lời như thế, khí thế báo thù của lão cũng tụt giảm đáng kể. Sống bao nhiêu năm lần đầu tiên lão gặp phải người chỉ nói cũng có thể làm lão tức muốn hộc máu....

- Tôi hỏi cô, có phải cô bảo Sebastian giết con gái tôi không?

- Con gái ông là ai? Tôi quen à?

-.... - Thật sự là lão có một cảm giác ức chế không hề nhẹ - Là Cecillia Anderson! Có người đã nói là vì cô nên anh ta mới giết Cecillia, quẳng xác nó cho chó sói ăn, đúng không?

Nghe như vậy, con người nào đó bắt đầu "thông minh đột xuất" lại, cúi đầu suy nghĩ, xâu chuỗi lại mọi chuyện. Cuối cùng nàng cũng hiểu ra, anh trai nàng chắc biết được một phần tại ả mà nàng mất tích, rồi nghe ả sỉ nhục nàng nên nổi điên lên, giết ả. Sau đó, để tiết kiệm thịt, đem ả làm bữa phụ cho ba con thú cưng kia. Bây giờ cha ả, là lão già này biết chuyện, đến tìm nàng báo thù.

Nhờ phúc ông anh ăn hại của Sakura, lúc này bọn họ có thể bị bắn chết tươi bất kì lúc nào.... Đúng là ăn hại mà....Nhìn vẻ mặt của Sakura, người sống hơn 50 năm trên đời như lão cũng đoán ra là con gái lão chết không toàn thây một phần là do nàng, sát ý nổi lên, ánh mắt long sòng sọc nhìn nàng, bóp cò.

"ĐOÀNG!!! ĐOÀNG!!!"

Hai viên đạn với tốc độ tia chớp bắn đến! Một viên đạn bắn vào bả vai Sasuke, hắn không suy chuyển. Nhưng viên đạn thứ hai đã bắn trúng ngay khớp xương đầu gối Sasuke, hắn khuỵu xuống, mày nhíu chặt lại.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Sakura không kịp định thần đã thấy hai người đàn ông kéo hắn đi, mặc cho hắn kháng cự lại, làm vết thương rách ra, máu chảy thành dòng trên sàn nhà. Trái tim nàng lại bất giác thắt lại, quặn đau từng cơn, ánh mắt ngây ngốc như người mất hồn nhìn hắn liều chết thoát khỏi khống chế của đám thuộc hạ của lão, cố gắng chạy đến phía nàng.

- Hôm nay ta nhất định sẽ bắt cô xuống làm nô lệ cho nó! Nó chết cũng phải có kẻ chết theo!!! - Dứt lời, ngón trỏ lão bóp cò.

Sakura nhắm chặt mắt, chờ đợi khoảnh khắc đạn bay xuyên tim đến.

"ĐOÀNG!!!"

1s....

2s.....

3s.....

Vẫn chẳng thấy có cảm giác gì cả, nàng khẽ hé mắt nhìn phía trước, vẫn là lão già kia trong tư thế giơ súng đấy, nhưng khác là trên ngực lão, áo loang lổ máu, máu đỏ tươi không ngừng chảy ra. Phía sau lão bỗng vang lên một giọng nữ lạnh lẽo làm Sakura chết đứng người.

- Ông sẽ là kẻ xuống địa ngục cùng con ả đó...

"Rầm!!!"

Thân hình lão đổ ập xuống sàn, chết không nhắm mắt. Đám thuộc hạ của lão giật mình sợ hãi, nhưng còn chưa kịp rút súng ra bắn lại thì đã đồng loạt trúng đạn giữa trán mà chết.

Trong căn phòng lúc này ngoài xác chết nằm la liệt trên sàn thì chỉ còn ba người còn sống, Sakura, Sasuke,.... và một người phụ nữ trong bộ âu phục đen, mái tóc trắng muốt như tuyết, đôi mắt xanh trong suốt như băng, gương mặt xinh đẹp mà lạnh lẽo, tàn nhẫn.

Sakura sững sờ, kinh hãi trợn to mắt, môi run rẩy mấp máy một chữ:

- Chị.....

Không ngờ, nàng vừa dứt lời, khẩu súng màu trắng muốt trong tay người nàng gọi là "chị" đổi hướng thẳng đến vị trí tim trên ngực Sasuke, ánh mắt tàn khốc nhìn hắn.

- Chị! - Thấy vậy, Sakura sợ hãi hét gọi một tiếng, không do dự chạy đến chắn trước Sasuke.

- Tránh ra.... - Cô lạnh giọng ra lệnh, ngón trỏ kéo chốt súng.

- Chị, nghe em nói đã.... - Sakura kiên quyết không di chuyển, khẩn thiết nhìn cô -.... Anh ta là ân nhân cứu mạng của em, chị không thể giết anh ta được!

- Là ân nhân cứu mạng của em chứ không phải của chị!

- Chị là chị ruột của em, Yuki!

- Sakura! - Yuki mất kiên nhẫn nhìn nàng, hận thù sâu đậm trong ánh mắt bắn xuyên thẳng đến Sasuke sau lưng nàng - Chừng nào chị còn sống, hắn phải chết!

Ánh mắt quyết liệt như không thể không giết hắn của Yuki làm Sakura căng thẳng, lo sợ. Đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy loại ánh mắt này của Yuki. Mỗi lần chỉ cần nghe tới chữ "Uchiha" thôi là chị nàng lại có ánh mắt hận thù đáng sợ này. Điều này không khỏi khiến Sakura thắc mắc hai người này có thù oán gì với nhau?

Đang hoang mang không biết nên làm thế nào, bỗng có một bàn tay ấm áp quen thuộc đẩy nhẹ nàng sang một bên. Rồi Sasori không biết đến từ lúc nào kéo nàng ra khỏi mặt trận, giữ chặt nàng không cho chen vào. Lúc này hai người một nam một nữ đối diện nhau, phía trước không còn vật chắn, nòng súng trắng trên tay Yuki hướng thẳng đến tim hắn.

- Anh làm gì vậy? Buông em ra!!! - Sakura giãy dụa thoát khỏi tay của Sasori nhưng không thành công, chỉ trơ mắt nhìn hai người trước mắt.

Cảm thấy không thể nói chuyện với Sasori, nàng chuyển hướng nói với Yuki.

- Chị, chị từng dạy em sống phải biết báo ơn người đã cứu giúp mình, sao bây giờ chị lại muốn giết người đã cứu mạng em?

- Cứu mạng em? - Yuki cười mỉa - Em đã quên, nhờ "ơn cứu mạng" của hắn mà hằng đêm em thường nằm mơ ác mộng mình bị một người cầm dao đâm xuyên tim, đến nỗi cứ mỗi mùa đông vết sẹo trên ngực lại đau đến thấu xương tuỷ!!!

Nghe xong, người sửng sốt, kinh ngạc không chỉ có Sakura mà còn cả Sasuke. Hắn không ngờ, chỉ tại một phút giây sai lầm của hắn đã hại nàng phải sống khổ sở suốt 22 năm, chịu giày vò về thể xác lẫn tinh thần như vậy.... Đúng ra khi đó, người đáng và nên chết nhất phải là hắn mới đúng, không phải nàng....

- Chị..... Chị nói đó là vết bớt? Tại sao bây giờ lại là sẹo? Chị biết những gì về giấc mơ đó? - Sakura khẩn trương dồn dập hỏi, nàng cần và muốn biết nguồn gốc của tất cả những thứ đã hành hạ nàng từ khi còn bé.

Ánh mắt Yuki thoáng chút phức tạp, dường như không có ý định trả lời nàng, chỉ nhìn Sasuke, giọng nói cay nghiệt:

- Cậu không biết ta mong chờ cái ngày này thế nào đâu, Uchiha....

Sasuke vẫn nhìn nàng, đôi mắt đen thẳm như muốn khảm sâu hình bóng nàng vào trong tim, mang theo tình yêu sâu đậm vô tận dành cho nàng.

- Tôi yêu cô ấy, điều đó chưa bao giờ thay đổi cả....

- Không, cậu chưa bao giờ yêu nó cả. Nếu yêu nó, khi đó cậu đã không đối xử như vậy với nó....

Sasuke nhắm mắt lại, môi nhếch lên một nụ cười chua chát. Đã có người từng nói câu này với hắn, người đó nói không sai! Khi đó, hắn không biết yêu nàng, không biết rằng yêu một người là đem lại hạnh phúc cho người ấy chứ không phải là làm người đấy đau khổ, tuyệt vọng....

Hắn đã từng có cơ hội thứ hai nhưng lại ngu ngốc mà lãng phí nó, cho dù chịu khổ chờ đợi hàng tỷ năm sau chỉ để được gặp lại nàng, hắn vẫn không xứng đáng để có thêm cơ hội được yêu nàng lần nữa....

"ĐOÀNG!!!"

Khoảnh khắc nhìn thấy viên đạn bắn xuyên qua ngực hắn, nhìn thấy hắn ngã xuống, Sakura chết lặng người, cảm giác đau đớn như bị mũi khoan khoét sâu vào trong tim, đục một lỗ hổng trống rỗng lớn trong đó.

Khoé môi nàng bất chợt trào ra dòng máu đỏ thẫm, cả người vô lực, trước mắt tối sầm lại, tiếp theo, Sakura hoàn toàn mất đi ý thức, rơi vào trong bóng tối.....

91. Chương 88: Gia Đình Quái Dị

- Sakura, em ổn chứ? - Konan bất chợt đi tới từ phía sau, lo lắng hỏi.

Nàng nằm dài trên ghế dựa phơi nắng ngoài vườn, nhắm mắt trả lời.

- Em không sao....

Kể từ sau sự kiện ở Tượng nữ thần Tự do vào hai tháng trước, Sakura bị suy sụp tinh thần nghiêm trọng. Tỉnh lại sau một tuần hôn mê, nàng như người mất đi ý thức, ánh mắt trống rỗng, không nói chuyện, thậm chí là không buồn liếc mắt nhìn bất kì một ai, kể cả Yuki lẫn Sasori, lúc nào cũng nằm im trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cứ sống thực vật như thế một tháng, đang lúc mọi người lo lắng mời đủ các thể loại bác sĩ tâm lý toàn thế giới đến mà vẫn không có hiệu quả, thì Sakura bất ngờ lên tiếng.

- Em muốn đến Pháp gặp Konan....

Đương nhiên là Yuki mừng còn không kịp, đáp ứng nàng vô điều kiện, trong ngày hôm sau lập tức đưa Sakura sang Pháp, đến biệt thự của Konan.

Tính đến thời điểm bây giờ là đã ở được một tháng, tinh thần đã khá hơn rất nhiều, chịu nói chuyện, ăn uống như bình thường, chỉ là còn hơi ít nói nhưng thế là quá ổn rồi.

- Chị.... - Sakura bất ngờ lên tiếng gọi Konan lại -.... Em có thể hỏi chị một câu chứ?

- Được! Em cứ hỏi đi! - Đây là lần đầu tiên trong một tháng Sakura chịu bắt chuyện với cô, dĩ nhiên là Konan rất sảng khoái mà đồng ý.

Sakura tần ngần một lúc rồi ngồi thẳng dậy, nghiêm túc hỏi.

- Chị, tình yêu là gì?

Konan sững người im lặng, híp mắt kì quái nhìn nàng, thầm quan sát, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, xoa xoa cằm nghi hoặc.

Bị ánh mắt của Konan soi mói, Sakura không khỏi rùng mình, sởn da gà, đang muốn hỏi sao chị lại nhìn em như thế thì bị Konan ngắt lời.

- Khai mau, em yêu thằng nào rồi?

Sakura: "...." =.='

- Đừng chối! Ánh mắt nhìn người của chị không bao giờ sai cả! Là thằng nhãi con nào làm em chị thất tình suốt hai tháng trời thế kia?

Sakura vĩnh viễn không thể nào quen nổi với cách nói chuyện của Konan, nàng thật thán phục cái người yêu nổi chị đấy! Một phút mặc niệm cho người anh rể xấu số.....

Hết một phút....

- Em còn đang hỏi chị yêu là cái gì thì làm sao mà em biết yêu thằng nào được?

- Aaa

Ra thế..... - Konan vỡ lẽ, tiến lại ngồi xuống ghế đối diện với Sakura, rất ra dáng đàn chị vỗ vai nàng khẳng định - Có chị ở đây rồi đảm bảo không quá mười phút em sẽ được khai sáng hoàn toàn về lĩnh vực tình yêu! Hãy tin vào một người dày dạn kinh nghiệm như chị đây! Không việc gì phải lo hết!'Có chị ở đây rồi em mới lo....' =.=

Một tiếng sau.....

- Thì.... em cứ tạm hiểu yêu là.... là khi em đứng trước một người, tim em đập mạnh, mặt đỏ lên và có cảm giác xấu hổ muốn tìm chỗ nào núp.

- Chị nói chung chung quá, em không hiểu! Nói như chị thì khi em lên bảng kiểm tra miệng, mặt đỏ, tim đập mạnh, cả lớp nhìn mình không chớp mắt, em xấu hổ muốn tìm chỗ nào núp, thế hoá ra em yêu cả lớp em à? - =.=?

Konan mặt biến sắc lau lau mồ hôi lạnh thấm đẫm trên trán. Bình thường nhìn nó thông minh xuất sắc thế kia mà sao trong mấy cái loại chuyện tình cảm này ngu thế không biết! Đây là lần đầu người dày dạn kinh nghiệm như Konan gặp phải vụ khó chơi thế này, cô còn đang suy nghĩ có nên gọi viện trợ không đây?

Không được, thế thì mất mặt quá! Thế là, Konan kiên nhẫn giải thích lần nữa cho Sakura.

- Không phải thế! Tình yêu sản sinh ra một thứ gọi là tính chiếm hữu. Nó kiểu như khi em nhìn thấy một thứ gì đẹp liền muốn chiếm lấy nó làm của riêng, không muốn ai dòm ngó đến nó!

- Kiểu như khi em nhìn thấy con chó Husky mặt ngu ngu liền muốn giữ nó cho riêng mình, thế gọi là tính chiếm hữu của tình yêu? Em yêu một con chó Husky??? - =.=???

Konan thật muốn bổ đầu Sakura ra xem trong đầu nó chứa cái gì! Cứ tưởng mình đã thuộc thể loại quái dị lắm rồi, ai ngờ còn có đứa quái dị hơn mình! Đùa nhau à, có đứa nào lại so sánh tình yêu với khi kiểm tra miệng và con chó Husky không?

Konan hít một hơi thật sâu, thở ra, cực kì kiên nhẫn với Sakura. Phải là đứa khác như thằng Sasori mà qua 10 phút không hiểu, cô đã ném nó vào chuồng chó sói từ đời nào rồi....

- Thôi, để chị nói ngắn gọn lại thế này. Yêu là khi tình cảm của em dành cho chỉ một người vượt quá nhu cầu của em dành cho người đó.

-???

- Giống như..... như em yêu một người vì bản thân người đó chứ không phải vì lợi ích người đó đem lại cho mình.

- Nhưng là.... - Sakura nhỏ giọng lầm bầm - tuy em cũng hơi thích thích anh ta nhưng cũng chẳng qua là để ăn chùa, ở chùa nhà anh đấy thôi chứ. Thế này làm sao gọi là yêu được.....

'Em gái à, cái này gọi là lợi dụng trắng trợn luôn đấy....' =.='

- Chị giải thích lại lần nữa được không? Em muốn làm rõ cảm giác của mình.... - Sakura nhìn Konan đầy hy vọng.

- Sakura, em mà nhờ Konan giải thích thì đảm bảo cả đời này đừng mơ hiểu được yêu là cái gì!

Một giọng nói nam trầm vang đến từ cổng vườn thu hút sự chú ý của cả hai. Konan cùng Sakura vừa quay đầu lại liền bắt gặp hai thân ảnh một lớn một nhỏ đi tới.

Ánh mắt cô sáng lấp lánh như nhìn thấy kim cương, vội vàng xông tới ôm chầm lấy người đàn ông, dụi dụi đầu vào ngực anh bắt đầu làm nũng.

- Yahiko anh yêu.... Cả buổi sáng em ở căn nhà rộng mênh mông vắng bóng anh mà sao cô đơn quá.... Anh đi đâu suốt cả buổi sáng vậy.....?- Anh đi đón con, và Konan.... bây giờ là 8 giờ sáng, anh mới đi được chưa đến 1 tiếng....

Konan: =.='

Sakura: =.='

Thằng bé: =.=’

Cậu bé con 5 tuổi tóc cam, khuôn mặt bụ bẫm, dễ thương nhìn giống phiên bản thu nhỏ của Yahiko, đứng cạnh hai người đang ôm ấp, bất mãn chu môi, kéo kéo gấu áo Konan, giọng non nớt hỏi:

- Mami, mami nhớ con không?

- Đương nhiên là không! - Konan thản nhiên đáp.

Yahiko: =.=’

Sakura: =.=’

Thằng bé: =.=’

Có cái thể loại mẹ nào như thế không cơ chứ? Cậu bé con thật sự hoài nghi mình có phải do Mami nhặt từ bãi rác về không?

Nhìn thấy cậu bé bị mẹ bỏ rơi đáng thương như vậy, Sakura không đành lòng bỏ mặc, vẫy tay gọi nó lại.

- Danny, lại đây với cô nào! Có cô nhớ cháu mà....

Danny cảm động không thôi, cặp mắt hổ phách rưng rưng nước, chạy vội đến leo lên đùi Sakura ngồi, ôm Sakura làm nũng với nàng.

- Vẫn là cô xinh đẹp tốt nhất nha! Mami chẳng bao giờ nhớ Danny, Daddi thì lúc nào cũng chỉ biết có mình Mami.... Danny thật đáng thương mà..... - Danny ủy khuất kể khổ, nói xong còn nhỏ vài giọt nước mắt, thật khiến cho Sakura phải lắc lắc đầu, tặc lưỡi nhìn hai vị đàn anh đàn chị với ánh mắt khác xưa.....

- Hai người dù gì cũng là bố mẹ, sao lại không quan tâm tới một đứa bé con năm tuổi như vậy..... Danny của cô thật là tội nghiệp mà.....

Konan: ”.....”

Yahiko: ”.....”

Bó tay rồi....

Cuối cùng, vẫn là Konan chuyển chủ đề, nhìn Yahiko với cặp mắt long lanh.

- Ông xã à, anh giúp em khai sáng cho Sakura nhé!

Nghe thấy một tiếng ”ông xã” của vợ, Yahiko lập tức mềm lòng, cái gì cũng đồng ý hết.

- Giúp! Anh đương nhiên giúp bà xã rồi!

- Ông xã là tốt nhất, là number 1!!! - Konan vui mừng hôn chụt một cái lên môi anh, tâng bốc chồng lên tận chín tầng mây.

Yahiko vẫn đang lâng lâng vì được khen, liền trả lời luôn mà không thèm nghĩ.

- Anh đương nhiên là tốt nhất rồi! Làm gì có chuyện anh nhẫn tâm trơ mắt nhìn một thế hệ trẻ bị hủy hoại dưới tay em được!

Konan: ”.....”

Sakura: ”.....”

Danny: ”.....”

Danny lắc đầu, tốt bụng tặng cho người cha đen đủi một ánh mắt chân thành chia buồn: ”Daddi cứ xác định là tối nay ngủ nhà kho đi là vừa....”

Sau đó thì sao, đương nhiên là một màn bạo lực kinh điển. Konan không hề nhẹ tay, tặng cho Yahiko hai cái bạt tai rồi giận đùng đùng bỏ vào biệt thự.

Nhìn đến khi Konan đóng sầm cửa lại, Sakura nhỏ giọng tận tình khuyên Danny.

- Sau này nhớ không bao giờ được nói vào chỗ đau của phụ nữ, nghe chưa? Cẩn thận không khéo sau này đến đời cháu lấy vợ sẽ không chỉ là hai cái bạt tai "dịu dàng" kia đâu.....Danny gật đầu như điên, run rẩy thầm nghĩ xem không biết mỗi lần gặp mami có phải kiếm băng dính dán mồm mình lại không đây! Vớ vẩn thế nào làm mami phật ý, có mà bị ăn vả bay hàm.....

Yahiko đau khổ xoa hai má còn in nguyên dấu bàn tay của mình, lẽo đẽo bỏ đi vào trong theo Konan, vẻ mặt trông thê thảm đến đáng thương.....

Kết quả, hai cô cháu bị bỏ rơi giữa vườn, việc Sakura hỏi Konan cũng chẳng có câu trả lời.

- Danny, mình đi ra ngoài chơi đi! Chứ cứ ở nhà như thế này mẹ cháu không biết có giận cá chém thớt lên cô cháu mình không nữa....

- Cô đùa à, chắc chắn mẹ cháu sẽ giận cá chém thớt cho mà xem! Cách đây 10km có nhà hàng thịt nướng kiểu Hàn quốc ngon phết, mình đi lánh nạn thôi!

.....

Bữa tối, hai cô cháu đang đi lánh nạn thì bị quản gia gọi về dùng bữa.

Trên bàn ăn rộng lớn với đủ các món sơn hào hải vị, ánh đèn chùm pha lê sáng ấm áp vẫn không làm dịu được không khí căng thẳng trong phòng.

Sakura và Danny hết nhìn nhau rồi lại nhìn đến ông chồng đang ra sức lấy lòng bà vợ mặt hầm hầm.

- Bà xã, đây là món cá hồi áp chảo em thích nhất này.... - Yahiko săn sóc gắp mấy miếng cá nhất vào đĩa vợ.

-..... - Konan im lặng không nói gì, tiếc tục ăn, không hề động đến miếng cá.

- Bà xã, uống canh gà hầm nấm linh chi này đi, rất có lợi cho sức khỏe đấy! - Yahiko tiếp tục đẩy cả bát canh to tướng đến trước Konan.

-..... - Vẫn im lặng.

- Bà xã, thử món sườn cừu nướng với phô mai này đi! - Yahiko không hề vì bị lờ đi mà nản lòng, càng thêm hăng hái lấy lòng vợ, thậm chí không sợ tay bẩn mà gỡ xương, cắt nhỏ thịt nướng cho vợ ăn.

-..... - mặt không biểu cảm....

Qua 5 phút lấy lòng như điên của Yahiko, toàn bộ đĩa thức ăn đã dồn hết đến phía bàn Konan, đồ ăn trong đĩa cô cũng chất cao như núi.

Trong khi đó, phía bàn còn lại của Sakura và Danny, ngoài cái đĩa trống trơn ra thì chẳng còn gì. À đâu, vẫn còn một bát nước chấm mà....

- Sakura, cho anh xin cái bát nước chấm nhé! - Nói rồi không đợi nàng kịp trả lời đã với tay lấy nốt bát nước chấm còn sót lại.

Ờ, bây giờ thì đúng là chẳng còn lại gì phía bên bàn của hai cô cháu đáng thương....

'Này, con là con ruột của mami và daddi đấy.... Hai người có thể làm ơn coi con như con ruột mà đối xử được không.....' Danny thầm rơi lệ.

'Em đây là khách kiêm bệnh nhân đến điều trị đấy, hai anh chị ạ.... Có người nào đối xử tàn tệ với bệnh nhân như anh chị không?' Sakura: =.='

Konan cả bữa chỉ ăn đúng đồ của mình, hoàn toàn không động đến thức ăn Yahiko gắp hay đẩy đến. Ăn xong, cô đứng dậy lên phòng, bỏ lại đúng một câu: "Mọi người ăn vui vẻ!"

Câu này động vào nỗi đau của hai cô cháu rồi. Bọn họ cũng muốn ăn lắm, khổ nỗi có cái khỉ gì đâu mà ăn....

Bỗng, hai cô cháu đồng thời liếc mắt đến đống đồ ăn bên phía bàn Konan, ánh mắt đói khát, thèm thuồng....

Yahiko đâu để ý đến hai người này, cúi đầu ủ rũ vì kế hoạch dỗ bà xã không có tiến triển, đứng lên đi theo vợ đến phòng, phất tay nói:

- Dọn hết đi!

Dọn là dọn cái gì? Đương nhiên là dọn hết đống thức ăn rồi! Quản gia theo lệnh ông chủ, gọi người phục vụ đến dọn. Chỉ là, không có ai đủ can đảm dọn thức ăn đi, chỉ đành trái lệnh lui xuống, bởi ánh mắt hung dữ như lang sói của cậu chủ nhỏ và vị tiểu thư kia nhìn họ quá chi là hãi hùng....

Một người là con trai của chủ nhân bọn họ, một người là thiên kim tiểu thư của gia tộc nhất nhì thế giới, còn là em họ của bà chủ, bọn họ chưa đến mức chán sống mà chọc vào!

Sakura và Danny không để ý đến hình tượng, hộc mặt vào mà ăn. Mỗi người một tay cầm đùi gà, một tay cầm con cua thi nhau gặm cắn, giật bay càng cua, một chưởng Nhất Dương Chỉ đâm xuyên lớp vỏ cua cứng cáp, hai hàm cá mập nghiến một phát gãy đôi xương gà.

Khung cảnh hết sức bạo lực, dã man.....

Đường đường là người dòng máu quý tộc cao sang mà ăn như thuồng luồng, dọa mấy vị phụ bếp yếu tim không chịu nổi mà ngất xỉu....

Sakura và Danny thì nào để tâm đến ánh mắt của người đời, ăn cho sướng mồm no bụng đến sáng mai đã. Đề phòng bữa sáng ngày mai lại diễn ra tình trạng thức ăn cuốn theo chiều gió như tối nay thì bọn họ không đến mức chết đói thế này....

Sakura xin rút kinh nghiệm lần sau nếu đến gặp gia đình quái dị này, nhất định phải mang theo đầu bếp của mình đi, có thế mới không lo chết đói hay phải đấu tranh để ăn kiểu này....

Đồng thời, Sakura không khỏi đồng cảm cho thằng cháu mình, không hiểu sao nó có thể còn sống nổi đến ngày hôm nay với cặp phụ huynh kiểu này.....

Ít ra mọi người sẽ không còn phải lo lắng về tình trạng bệnh sau khi thất tình của Sakura nữa rồi, nàng đã trở lại và lợi hại hơn xưa!

92. Chương 89: Thanh Mai Trúc Mã

- Danny! Cô cháu mình đi du lịch Phần Lan! Cô chịu hết nổi rồi! - Sakura vừa lên phòng liền vớ lấy cái Vali nhét quần áo vào. Nét mặt trông như bị khủng hoảng tinh thần hạng nặng.

- Cháu chờ cô nói câu này cả tuần rồi đó.... - Danny mắt rưng rưng lệ, xúc động không thôi.

- Không thể hiểu nổi sao ban đầu cô lại muốn sang đây dưỡng bệnh cơ chứ? Đúng là đầu óc có vấn đề! Dưỡng bệnh cái con khỉ, có mà đi tìm cái chết!!!

- Cô mới chỉ sang đây dưỡng bệnh thôi đấy! Tưởng tượng xem cháu sống ở đây suốt 5 năm trời thì ác mộng như thế nào? - Càng nghĩ, Danny không khỏi thương thay cho cái số phận bị bạc đãi của mình. Chắc hẳn kiếp trước cậu là Bin Laden hại người nhiều quá nên kiếp này bị rơi vào cái gia đình quái dị thế này.

Hai cô cháu nhanh chóng thu dọn hành lý gọn nhẹ rồi bắt xe đến sân bay.

- Thích đi máy bay tư nhân hay đi máy bay chung? Cô nhớ hình như mấy cái phi cơ mà mẹ cháu tặng cô sinh nhật năm 14 tuổi ở đây thì phải!

Danny không hề suy nghĩ mà lập tức trả lời, một câu trả lời làm Sakura cứng họng.

- Đi máy bay chung đi! Lên đấy còn ngắm gái đẹp được chứ đi máy bay tư nhân toàn mấy thằng phục vụ sửu nhi mặt mụn!

-..... - Sakura kì thị nhìn thằng cháu mới 5 tuổi.

- Cô nhìn gì cháu?

- Có cô là mỹ nữ ở đây rồi, cháu cần gì ngắm thêm ai nữa! Ngắm cô đây này! - Sakura hất tóc, chớp đôi mắt lục bảo long lanh đầy quyến rũ.

Danny không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi tầm mắt dừng lại ở ngực nàng, khinh thường bĩu môi.

- Đồng bằng của cô làm sao so sánh được với Everest của mỹ nữ phương Tây!

Bị cháu mình nói vào nỗi đau bao lâu nay, Sakura che ngực tủi thân, uất hận trừng mắt nhìn Danny.

- Đi máy bay tư nhân!

Vì một phút giây sai lầm chọc giận bà cô, Danny uất ức, phụng phịu ngồi ở phòng chờ đợi máy bay riêng của bà cô chuẩn bị.

Sakura thì cực kì sảng khoái nhâm nhi ly cà phê Chồn, ăn bánh macaron, thích thú trả thù thằng cháu 5 tuổi. Đừng dại động vào bà đây nha cưng!!!

Hai người đang một lớn một nhỏ cứ thế ngồi đấu mắt nhau! Bỗng, có người bất ngờ đặt tay lên vai nàng, nhẹ giọng gọi.

- Sakura?

Lúc bấy giờ Sakura mới thôi đọ mắt, quay lại nhìn xem là ai. Vừa nhận ra người đàn ông thân hình cao ráp, cân đối, mặc tây trang chỉnh tề, mái tóc nâu, gương mặt tuấn tú, thân thiện, nàng mừng rỡ hô lên.

- Anh Tokuro!

Tokuro mỉm cười ôn nhu, dịu dàng xoa đầu nàng, đùa nhẹ:

- Vẫn còn nhớ anh à? Tưởng em cho anh vào dĩ vãng rồi chứ?

- Nào dám! Nào dám! Em làm sao dám quên người ngày xưa suốt ngày làm hộ bài tập cho mình, cũng sao quên được đệ tử em đã khổ công truyền dạy môn "trốn học nghệ thuật"! - Sakura cười vui vẻ đùa, tinh nghịch nháy mắt.- Học hành thế đấy! Đi học dám nhờ người khác làm bài hộ! Còn dạy hư một thế hệ chứ! Tch.... Tch.... - Danny vẫn thì vụ ban nãy, nay có cơ hội báo thù, nó đương nhiên phải dìm hàng cô nó thật tốt!

Sakura mặt biến sắc, hung hăng lườm nguýt Danny. Thằng oắt con này chưa biết sợ phải không! Càng lớn càng hư!

Tokuro lúc này mới thấy cậu nhóc tầm 4,5 tuổi ngồi đối diện nàng. Khi nhìn thấy cái mũi của nó giông giống Sakura, nét mặt cũng hơi hao hao giống nàng, ánh mắt anh nặng trĩu, giọng nói có chút khổ sở.

- Đây là..... con trai em?

Sakura vẫn đang bận đọ mắt với Danny, không để ý tới sự khác thường của anh, nghiến răng nghiến lợi nói.

- Nó mà là con em thì nó đã không sống tới ngày hôm nay rồi! Cháu với chả chắt, đồ bất hiếu!

Nghe vậy, Tokuro mới thở phào, ánh mắt, giọng nói nhu hoà lại.

- Đây là cháu của em?

- Vâng! Là con của chị họ em, Konan. Chắc anh vẫn còn nhớ?

Tokuro gật đầu, mỉm cười hoà ái, đi đến trước Danny, cúi xuống trước cậu, thân thiện bắt tay, dùng tiếng Pháp lưu loát giới thiệu làm quen.

- Chào cháu, chú là thanh mai trúc mã của cô cháu, Tokuro. Rất vui được gặp với cháu!

Danny cũng lịch sự bắt tay, hung hăng liếc xéo bà cô một cái rồi nhìn Tokuro bằng ánh mắt đầu thương cảm, chân thành nói.

- Chào chú, cháu tên là Danniel, chú có thể gọi cháu là Danny. Rất vui được gặp chú! Đồng thời, cháu rất chân thành chia buồn với chú khi có một tuổi thơ bất hạnh bị người khác lợi dụng và đầu độc!

Tokuro: "...."

Sakura: "...." Thằng cháu mất dạy....

Tokuro quay sang nhìn Sakura, khoé môi giật giật, nở nụ cười gượng gạo.

- Cháu em.... thật dễ thương....

Danny đắc ý vênh mặt hất cằm lên nhìn Sakura đang tức sôi máu muốn nhảy lên bóp chết tươi thằng cháu bất hiếu này.

Kìm chế lại suy nghĩ muốn giết người của mình, Sakura bỗng nở một nụ cười hết sức kinh dị nhìn Danny, giọng dịu dàng đến đáng sợ.

- Danny à, cô nghĩ cha mẹ cháu sẽ rất lo lắng khi cháu cứ thể bỏ đi đấy! Hay là.... cô đưa cháu về nhà nhé, cô không ngại đi chơi một mình đâu!

Sakura vừa dứt lời, chưa quá một tích tắc sau, Danny từ ghế vọt đến ôm chân nàng, nét mặt mười phần nịnh nọt, chân chó lấy lòng, nói dối không chợp mắt.

- Kìa cô xinh đẹp, cô đừng để ý tới lời nói ngu si của một đứa trẻ năm tuổi chứ! Cô xinh đẹp của Danny là hoa hậu thế giới, à nhầm, hoa hậu vũ trụ mới đúng! Bo đì thừa mỡ của mấy bà già phương Tây kia làm sao địch nổi cô chứ!

Tokuro: "...."

Sakura nghe mình được tâng bốc lên tận trời mà lòng phơi phới, mát hết cả dạ, cười thỏa mãn, hài lòng vỗ đầu Danny.

- Cháu ngoan! Cháu ngoan!

Tokuro: "...." Tại sao anh nghe lời Sakura thế nào cũng như khen: "Chó ngoan! Chó ngoan!" thế nhỉ?Danny thấy biểu hiện hài lòng của bà cô, ánh mắt gian xảo, miệng lưỡi ngọt xoét.

- Cô xinh đẹp tuyệt mĩ, diễm lệ, perfect thế này mà đi chơi một mình không an toàn chút nào nha! Chi bằng..... để cháu đi cùng hộ tống cô, cô nhé?

Tâm hồn ai đó vẫn đang phơn phởn, được khen đến sướng tai, phất tay sảng khoái đồng ý:

- Có lí! Cô cô chuẩn tấu cho cháu làm ôsin dài hạn đi theo xách đồ!

- Dạ! Ôsin tuân lệnh!

Tokuro: "....."

Nhìn hai cô cháu nhà này, Tokuro thật không biết nói gì. Vẫn biết Sakura hơi dị một chút nhưng không ngờ lại nặng đến mức này, còn lây bệnh cho cả đứa cháu mới 5 tuổi. Thật..... Cạn lời.....

Phơn phởn một hồi, Sakura mới nhớ bên cạnh còn có Tokuro, liền phất tay đuổi Danny lui xuống, cười hỏi:

- Anh đang định đi đâu vậy?

Sau một hồi bị xem là không khí, Tokuro cũng đã được công nhận lại là con người hoàn chỉnh, cảm giác lúc này thật là khó tả....

- Anh đến Phần Lan có chút việc.

- Ở đâu vậy?

- Lapland(*), miền Bắc Phần Lan.

- A! - Sakura mừng rỡ reo lên một tiếng - Vậy là cùng đường với em rồi! Em đang định đến đó trượt tuyết và ngắm cực quang!

Danny không biết chui từ xó nào ra, nghiêm túc bổ sung:

- Chúng ta đi hai người!

- Em và ôsin đang định đến đó chơi!

Danny: "...." Tủi thân chui lại xó.

Nghe Sakura nói sẽ đến đó, Tokuro khẽ nhíu mày lo lắng, nhẹ giọng trách cứ.

- Giữa mùa đông lạnh thế này mà đến đấy du lịch, em có ổn không đấy?

(*): Lapland ở Rovaniemi là một thành phố nằm gần cực bắc (cách 5km) – nơi có ngôi làng của ông già Noel hay nữ hoàng tuyết. Lapland là nơi có nhiệt độ thấp nhất ở Phần Lan, có thể xuống tới -47.5°. Lapland là thành phố du lịch nổi tiếng của Phần Lan với nhiều hoạt động thú vị đặc biệt là trượt tuyết vào mùa đông và ngắm cực quang.

- Không sao! Không sao! Từ bé tới giờ em khoẻ như vâm thế này, sao lại sợ mấy cái lạnh cỏn con kia được! - Sakura ưỡn ngực, sắc mặt hồng hào, chống tay ra vẻ ta đây còn mạnh hơn cả Superman.

Hàng mày Tokuro càng nhíu chặt lại, hiển nhiên là không tin tưởng. Ánh mắt ấm áp toát lên sự lo lắng không nguôi.

- Thời tiết lạnh như vậy, vết bớt trên ngực em sẽ đau đấy. Hay là thôi đừng đi, anh đưa em đến Florida chơi, ở đấy khí hậu nhiệt đới sẽ tốt cho sức khoẻ em.

- Em sẽ không sao mà! - Sakura mỉm cười dịu dàng trấn an anh, ánh mắt nàng kiên định nhìn anh.

Tính cách của nàng anh còn lạ gì, một khi Sakura đã quyết định làm điều gì thì sẽ không bao giờ thay đổi. Tokuro khẽ thở dài, vươn tay xoa đầu nàng, ánh mắt đầy bất đắc dĩ nhìn Sakura nhưng cũng ẩn chứa sự yêu thương, cưng chiều.- Được rồi.... Em thích thì cứ đi đi! Có điều, anh sẽ đi cùng em. Em đi một mình anh không yên tâm, phải có người chăm sóc em chứ!

Danny lại từ một xó xỉnh nào đó chui ra, bất mãn gào to kháng nghị:

- Làm ơn đi, cháu không phải người vô hình, cháu có tồn tại ở đây đấy!!!

Sakura mặt lạnh quay đầu lại nhìn bóng dáng nhỏ bé đáng thương, không hề mủn lòng, phũ phàng quăng một câu:

- Khác quái gì nhau?

Danny nghẹn họng, cảm thấy một sự khinh bỉ không hề nhẹ từ người bà cô. Ý cô nó là nó tồn tại hay không cũng như nhau, đều là người vô hình! Sự đả kích này làm bé rưng rưng nước mắt, tự động ôm gối chui lại về xó, tiếp tục tủi thân, hay nói chính xác là tự kỉ.

Cuộc đời nó sao mà éo le quá đi....

Thấy Danny đã trật tự, Sakura quay lại đối diện với Tokuro, nét mặt thay đổi 180° so với cái mặt lạnh ban nãy với Danny, cúi đầu ái ngại liếc nhìn anh.

- Cảm ơn anh, Tokuro.... nhưng anh giúp em nhiều quá rồi, em không muốn làm phiền.... A!

Sakura còn chưa kịp nói xong, bên má liền bị ai đó hung hăng nhéo một cái đến ửng đỏ, làm nàng đau đến rơm rớm nước mắt, vô cùng đáng thương nhìn Tokuro.

Tokuro lúc này sắc mặt không tốt lắm, hiếm khi trở nên nghiêm khắc thế này với nàng. Anh không che giấu bực bội, nhéo nàng thêm cái nữa, trầm giọng nói:

- Giữa chúng ta không có cái gì gọi là làm phiền cả! Chúng ta lớn lên với nhau, mấy cái thứ khách khí như cảm ơn, xin lỗi này anh rất không thích từ em nói! Dẹp hết đi!

Nghe vậy, Sakura đầu tiên là sững sờ, sau đó trong lòng liền cảm động không thôi.

Tokuro và nàng là thanh mai trúc mã, bên cạnh một đống anh trai hơn cả chục tuổi gồm kết nghĩa lẫn ruột thịt ra, chỉ có Tokuro bằng tuổi nàng. Vì thế, với nàng, đó không chỉ là một người anh lúc nào cũng săn sóc, chăm sóc nàng chu đáo, mà còn là một người bạn thấu hiểu được suy nghĩ, tâm sự của nàng. Gặp được một người như vậy, không thể không cảm thán rằng ông trời quá ư là ưu ái nàng rồi!

- Thật tốt khi em quen được một người anh trai tuyệt vời kiêm bạn thân siêu good như anh!

Tokuro không nói gì, chỉ thoáng ngây người vài giây rồi cúi đầu khẽ hôn lên trán Sakura, ừ nhẹ một tiếng.

Sakura không tránh, cũng không phản kháng lại hành động thân mật này bởi nàng được nuôi dạy theo giáo dục Đông - Tây kết hợp, tư tưởng với mấy chuyện này tương đối thoáng.

Với lại, cũng không phải lần đầu tiên Tokuro hôn trán nàng, đây là chuyện hết sức bình thường giữa anh trai, em gái. Hồi bé, mỗi lần trước khi đi ngủ, Sasori và đống anh trai kết nghĩa cũng thường hôn trán nàng thế mà.

Tuy nhiên, có một điều nàng chưa từng ngờ tới. Nàng coi Tokuro như anh trai, bạn thân mình, nhưng Tokuro đối với nàng có đơn thuần chỉ là anh trai với em gái, bạn với bạn không?

Câu trả lời đã được thể hiện rất rõ ràng trong đôi mắt anh khi hôn lên trán nàng. Nghe câu nói hồn nhiên, cảm kích của nàng, ánh mắt đó không phải là vui mừng, hài lòng mà là khổ sở, đau đớn, thất vọng.....Đáng tiếc, Sakura đã để lỡ mất câu trả lời đó. Khi nàng ngẩng đầu lên nhìn Tokuro, trong mắt anh vẫn là sự ôn nhu, hoà nhã ngày thường.

Tuy nhiên, không phải không ai nhìn thấy những cảm xúc đó....

Suốt cả dọc chuyến bay, Danny không ngừng cứ dùng ánh mắt đánh giá, săm soi khắt khe quét Sakura N lượt, hại nàng nổi da gà từ da đầu xuống đến da bàn chân.

Nhìn chán bà cô rồi, nó lại dùng cái ánh mắt quái dị, biến thái đấy lên người Tokuro. Chỉ khác là Tokuro không hề có biểu hiện như Sakura, hành động tao nhã, rất tự nhiên như thường, mặc kệ cho Danny soi mói.

Đến Lapland, sau khi đã bọc đủ các thứ khăn bông, mũ bông, bao tay da, quần áo đủ các loại chất liệu len, bông, da, phao,.... lên người Sakura, Tokuro mới tạm yên tâm để nàng xuống máy bay. Tất nhiên, anh cũng không quên cho người hộ tống Sakura, cứ như sợ gió sẽ thổi bay nàng không bằng.

Khi Tokuro sang khoang trống khác, chuẩn bị lấy thêm áo ấm mặc vào, Danny bỗng dưng xông vào khoang, khoá trái cửa lại.

- Có chuyện gì vậy, Danny? - Tokuro ngưng động tác lấy áo, mỉm cười hoà ái nhìn cậu bé.

Bắt gặp ánh mắt nghiêm túc, chín chắn đến từ một đứa trẻ 5 tuổi, Tokuro hơi ngạc nhiên rồi cũng dần hiểu ra.

- Cứ hỏi đi!

Danny không do dự, giọng nói non nớt nhưng đầy kiên định, khí thế vang lên.

- Chú thích cô Sakura? - Đây là một trong số ít lần Danny gọi cô nó bằng tên tiếng Nhật, chỉ khi nói chuyện quan trọng liên quan đến cô, nó mới dùng tên này.

- Không! Chú không thích Sakura! - Anh khẽ lắc đầu phủ nhận, làm Danny híp mắt nghi ngờ.

Đang lúc nó muốn lên tiếng vạch trần Tokuro, anh lại cắt lời Danny, ánh mắt thâm tình, nói:

- Chú yêu Sakura....

Lông mày Danny càng nhíu chặt nhưng vẫn không nói thêm bất cứ điều gì, chỉ đứng im, nghiêm túc nhìn anh.

- Chú yêu cô ấy cũng đã được 17 năm. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt năm 5 tuổi tại vườn hoa anh đào trong dinh thự Alexandra tại Nhật, chú đã không thể cưỡng lại rung động trước cô ấy mất rồi....

Ánh mắt anh trở nên xa xăm, ký ức 17 năm trước nhanh chóng ùa về, từng hình ảnh vẫn còn rõ nét đến tận bây giờ, chưa từng bị thời gian xoá nhoà.....

***** Flashback *****

- Cha, con không muốn đến đâu! Con còn chưa làm bài tập cho ngày mai! - Trên ghế sau ô tô, một cậu bé tóc nâu, gương mặt bầu bĩnh, dễ thương của trẻ con đang nhăn lại, phụng phịu.

Người đàn ông trung niên bên cạnh có khuôn mặt giống với cậu bé, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, dỗ dành.

- Ngoan nào, Tokuro! Bài tập để tối về làm cũng được. Hôm nay ngài Alexandra mời gia đình chúng ta đến dự tiệc mừng thọ ngài, nếu không đến thì quá thất lễ rồi.

- Chỉ là sinh nhật thôi mà, cần gì phải mời phức tạp như vậy! Phiền phức! - Tokuro bĩu môi, cực bất mãn kháng nghị.- Con trai, phải là những người ông ấy coi trọng mới được mời đến, đây là một vinh dự đối với chúng ta!

- Hứ! Chán chết! - Tokuro cứng đầu, khoanh tay trề môi bất mãn, ngoảnh mặt đi nhìn ra ngoài cửa kính.

- Ở đó có rất nhiều đồ chơi và bạn trẻ bằng tuổi con, sẽ không chán đến thế đâu! Nếu con còn hư nữa thì.... một tháng không xem TV - Có thể thấy, kinh nghiệm dỗ con của ông cực cao siêu, vừa đe doạ vừa dỗ dành, thủ thuật vừa đấm vừa xoa cuối cùng cũng ép Tokuro, một đứa trẻ non nớt, phải chịu thua thoả hiệp.

Đến dinh thự Alexandra to lớn, xa hoa, tráng lệ, khách khứa nườm nượp ra vào, toàn là những nhân vật làm mưa làm gió trên thế giới, tiếng tăm lừng lẫy.

Sau khi xuất trình thiếp mời, người hầu trong nhà dẫn hai người đến gặp chủ nhân bữa tiệc, ông Thomas Alexandra, người đứng đầu gia tộc kiêm chủ tịch tập đoàn Alexandra, người được mệnh danh là Quỷ vương trên thương trường.

- Chúc mừng sinh nhật, ngài Alexandra! - Cha Tokuro cúi đầu chúc, cho người dâng quà lên.

Bắt gặp người đến là ai, Thomas sảng khoái lại gần, vỗ vai cha Tokuro, nét mặt gần gũi, trẻ hơn nhiều so với độ tuổi thật của ông, cười nói:

- Ngài Alexandra gì chứ! Cứ gọi chú Thomas là được rồi! Cháu gọi xa cách thế kia làm chú đau lòng quá!

Cha Tokuro cũng không có ý kiến gì với lời của ông, thuận theo gọi một tiếng:

- Chú Thomas!

- Đúng rồi! Ngoan quá! Ngoan quá! - Ông Thomas nghe xong tấm tắc khen, tay còn vỗ mạnh hơn như sắp đập gãy lưng cha Tokuro rồi cũng nên.

Cha Tokuro bị đập như vậy cũng chỉ biết dở khóc dở cười. Sở dĩ hai người có hành động tự nhiên, không câu nệ thế này là vì ông của Tokuro và Thomas vốn là bạn thân nối khố từ bé. Thân thiết với cả đời con cháu cũng là chuyện thường.

- Đây là con cháu, nhóc Tokuro, phải không? - Thomas để ý đến nhóc con đứng cạnh đó, từ nãy đến giờ cứ ngơ ngác nhìn mình.

Bị hỏi, Tokuro vội vàng tỉnh lại, cúi thấp người.

- Cháu chào ngài ạ!

- Ngài nghiếc gì nữa chứ! Gọi ông nội đi xem nào! - Thomas rất không hài lòng với cách gọi xa cách kiểu kia, trông ông đáng sợ lắm hay sao?

- Dạ, cháu chào ông nội ạ!

- Ừm.... Nghe rất xuôi tai đấy! - Thomas gật gù đắc ý, trong mắt loé lên tia gian xảo nhìn Tokuro. Bỗng....

"Hu hu hu..... Ông nội ơi....." Hai bóng đen phá cửa vụt vào phòng, ôm lấy chân ông, gào khóc thảm thiết.

"Cứu cháu với..... Hu hu...."

"Cháu chết mất.... Oa oa oa.... Con bé nó giết cháu mất ông ơi...."

"Ông đòi lại công bằng cho cháu với.... Hu hu hu...."

....

Trong phòng ngập tiếng khóc bi thương, thảm thiết, mà hai cái tiếng khóc thét này lại từ mồm..... hai thằng đàn ông mà ra.....

Thomas méo mặt, khoé môi giật giật nhìn hai thằng cháu lớn tướng ôm chặt chân mình mà bù lu bù loa....

Năm nào cũng xảy ra mấy cái kiểu tình huống dở khóc dở cười thế này, lần này lại bị người khác nhìn thấy. Tch Tch.... Mất mặt quá....

- Hai thằng oắt này, lại chuyện gì nữa? - Ông xoa xoa thái dương, lười biếng hỏi.

Không đến lượt hai thằng đàn và kia trả lời, Konan vừa mới đến, đứng tựa lưng vào cửa, khoanh tay, khinh thường nhìn hai thằng kia.

- Không có gì đâu ông! Chúng nó chơi bài thua Sakura, bị phạt phải hôn nhau. Hai thằng này không chịu nên chạy đến đây ăn vạ ấy mà.... Tch Tch.... Thằng đàn bà....

Thomas: "...."

Cha Tokuro: "...."

Tokuro: "...."

Đầu Thomas rơi xuống mấy cái hắc tuyến, cúi đầu không biết khóc hay nên cười nhìn hai thằng cháu. Ông nên vui vì cháu gái ông là một nhân tài chơi bạc hay là nên buồn vì nó lại có tính tình quái dị đến vậy.....

Bị vạch trần, Deidara và Hidan đang ôm chân ông đồng thời nín thin thít, xấu hổ không biết nói gì thì bị Konan bồi thêm câu:

- Hai thằng đàn ông 17 tuổi chơi bài thua đứa em gái 5 tuổi! Chúng mày không đáng sống trên đời này đâu, chật đất quá!

Deidara, Hidan: tiếp tục tủi thân, thầm cảm thán, bọn họ đúng là không đáng sống thật....

Thomas mệt mỏi phất tay, cho người gỡ hai con "bạch tuộc" dính ở chân mình ra, chán nản không buồn nhìn.

- Lôi hai chúng nó về chỗ cũ đi, muốn hôn gì thì hôn, đừng để ông nhìn thấy rồi lên cơn đau tim là được.... - Rồi nhìn sang Tokuro, cười bí hiểm - Cháu có muốn đi cùng chúng nó không? Ở đấy.... có nhiều trò vui lắm....

Konan, Deidara, Hidan không hẹn mà quay phắt lại nhìn ông nội, ánh mắt quái dị như lên án hành vi lừa đảo trẻ con của ông.

'Ông nội là đang gián tiếp giết hại trẻ nhỏ đấy à?'

Đáng tiếc, nạn nhân thực sự là Tokuro thì lại không nhìn ra ánh mắt khác thường đó, ngu ngốc tin lời ông mà đi xuống địa ngục.

Bốn người, ba thanh thiếu niên, một trẻ con đi đến vườn hoa anh đào sau dinh thự. Nào ngờ vừa bước đến ngưỡng cổng thì nghe bên trong vọng ra giọng nữ non nớt pha lẫn mừng rỡ reo lớn:

- Ba con 7, ba con 5, bộ 9, 10, J, Q, K! Á há há!!! Ù rồi!!! Ù rồi!!!

93. Chương 90: Họ Hàng Bẩn Bựa!

Bốn người vừa vào liền thấy giữa một vườn cây hoa anh đào nở rộ rực rỡ, trên thảm cỏ xanh có trải chiếu đặt bàn.

Ngồi khoanh chân bên bàn là một cô bé tóc hồng, mắt xanh đang cười đến híp mắt hưởng thụ chiến thắng huy hoàng. Trong khi đó, ngồi đối diện cô bé là một cậu thiếu niên tóc cam, mặt mũi xám ngoét vì thua một đứa bé kém mình 12 tuổi.

Tokuro còn chưa kịp định hình thì thấy hai ông anh ôm chân ông Thomas ban nãy đã sung sướng reo lên chạy lại, chỉ vào cậu thiếu niên kia, cười ha hả trên nỗi đau của người khác.

- Ha ha ha..... Thằng Yahiko thua rồi kìa..... Nhục!

- Thế mà thằng nào ban nãy còn huênh mặt lên bảo thắng chắc! Á há há.... Anh cười vào mặt chú..... Há há há.....

Sasori, Kakuzu, Kisame, Tobi thấy vậy đồng loạt nhảy lên hùa theo anh em đổ thêm dầu vào lửa, tiện trả luôn thù ngày xưa bị Yahiko bắt nạt.

- Thấy ban nãy chú vênh lắm mà, sao bây giờ im thế cưng! Há há há....

- Cưng à, đừng xúc động quá mà khóc nhé! Chỉ là một thằng lớp 11 thua một đứa bé còn chưa tốt nghiệp mẫu giáo thôi! Ô hô hô! ^^

- Cưng cứ thoải mái tức đến vỡ mạch máu não đi! Anh đảm bảo sẽ hậu táng chú tử tế mà!

- Chuẩn bị đi hôn bồn cầu nhà vệ sinh nhé cưng! Hắc hắc!

.....

Cả lũ đàn ông xông lên mồm mép liến thoắng công kích Yahiko. Trong khi đó, anh vẫn rất nhàn nhã, thu lại cái mặt xám ngoét ban nãy của mình, liếc mắt đảo qua Deidara và Hidan đang nói hăng hái, nhẹ giọng hỏi như không.

- Thằng Deidara và Hidan chưa hôn nhau đâu thì phải....

Tức thì sáu ông tướng im bặt, ánh mắt lần lượt không hẹn mà hướng đến hai ông lắm mồm nhất, lúc này mặt xanh lét, cười bí hiểm một cái....

5 phút sau.....

"Oẹ....."

"Oẹ....."

Deidara và Hidan tựa vào thân cây nôn thốc nôn tháo, mặt hết xanh rồi lại đến trắng, bao nhiêu thức ăn từ trưa, sáng, tối qua, đại loại là bất cứ cái gì chưa tiêu hoá đều xả hết ra từ đường mồm xuống sông....

Sasori đứng gần đó thấy vậy không khỏi lên tiếng chê trách.

- Ô nhiễm môi trường quá....

Deidara và Hidan lần lượt quay ra trợn trừng mắt nhìn Sasori, ánh mắt như muốn lóc thịt lột da thằng ngứa mồm kia.

- Trừng gì tao, đi mà nhìn hội kia kìa! - Sasori hất cằm ra hướng hội Konan đang tụm lại kia.

Cách đó không xa, một hội Konan, Kisame, Kakuzu, Tobi đang chụm lại, cả lũ tranh nhau kiếm view đẹp nhất để xem ảnh trên Ipad đời mới nhất, nghiêm túc đưa ý kiến chọn lọc.

- Ảnh này nét nhất này! Lấy ảnh này đi!

- Cứ để không thế này xấu lắm, đứa nào sửa đi!

- Cứ để chị lo! Chỉ cần năm phút với Instamag và Fotorus, đảm bảo sẽ trở thành tác phẩm nghệ thuật luôn!

- Xong nhớ gửi cho ông đây để còn đăng lên Instagram, Facebook, Twitter,....- Có nên gửi đi tham dự cuộc thi nhiếp ảnh thế giới không chúng mày?

- Gửi đi! Đoạt giải là cái chắc! Không đoạt giải tao không làm người!

- Tao sẽ để tiêu đề bằng chữ bảy sắc cầu vồng ghi: Tình yêu vượt giới tính!

.....

Hai người nào đó càng nghe càng choáng váng, cơn buồn nôn vừa nguôi lại xộc lên tận não. Và sau khi hai anh vô tình liếc mắt nhìn nhau..... dòng sông chính thức chuyển màu đục ngầu, mùi "thơm" thoang thoảng đâu đây....

Mặc kệ hai thằng kia đi, Sasori chuyển mục tiêu tấn công.

- Sakura, em chưa xử lí thằng Yahiko này!

Lập tức hàng loạt ánh mắt như mũi tên bắn đến người Yahiko, Sakura xoa xoa cằm, nhíu mày trầm tư suy nghĩ. Nên cho hôn ai đây ta?

Ngay khi ánh mắt Sakura sáng quắc, vừa nghĩ ra nạn nhân xấu số chịu trận tiếp theo, Yahiko liền ngoắc tay gọi cô bé lại, thì thầm gì đó bên tai.

Không hiểu Yahiko nói gì với Sakura mà đôi mắt lục bảo kia sáng lên như đèn ngọn hải đăng, nở một nụ cười đểu cáng, lưu manh không đỡ nổi nhìn chằm chằm Konan, hại cô liên tục rét run, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, linh cảm xấu ập đến....

Quả nhiên, linh cảm phụ nữ không sai...

- Anh Yahiko hôn chị Konan bằng nụ hôn kiểu Pháp 5 giây và nụ hôn kiểu Ý 10 giây đi!

Konan: "...."

Sasori: "...."

Tobi: "...."

Kisame: "...."

Kakuzu: "...."

Tất cả đều sững người bất động, mặt không biểu cảm nhìn Sakura, ngay cả hai ngài đang tích cực làm ô nhiễm môi trường nước cũng không khỏi choáng. Tất nhiên là trừ Yahiko ra, nếu để ý kĩ sẽ thấy mặt anh đang phơi phới, hớn hở đi đến gần Konan.

Konan thấy nguy hiểm tới gần, liền tỉnh tảo lại, vội nhảy ra sau Sasori, lấy anh làm lá chắn, còn mình thì khẩn thiết xin Sakura:

- Sakura, chị là chị em! Sao em có thể hãm hại chị thế chứ!?

Sakura không biết xấu hổ, thản nhiên mặt dày trả lời:

- Chị à, chị rất tốt nhưng em rất tiếc! Anh rể hứa sẽ cho em 10% cổ phần tập đoàn Akatsuki nếu anh ấy hôn được chị! Thế nhé, chúc chị hôn vui vẻ!

Konan nghiến răng nghiến lợi, trợn trừng mắt nhìn Yahiko đang ung dung đi tới, đỏ mặt quát.

- Vớ vẩn! Anh rể cái con khỉ! Chị thà lấy thằng Sasori còn hơn là lấy điều hoà chiều lạnh di động kia!

Đến lượt Sasori lau mồ hôi lạnh. Bà chị à, chúng ta là chị em họ đấy, khẩu vị của em đây chưa tệ đến mức thế đâu....

Sắc mặt của Yahiko sầm xuống, ánh mắt giết chóc đâm xuyên qua Sasori đang sợ tới sắp tè ra quần, nhắm thẳng vào Konan.

- Em thử nhắc lại một lần nữa xem!

Konan không biết sống chết, lì lợm gân cổ lên thách thức.- Không phải thách! Bà đây nói luôn! Bà không thích lấy loại cục băng Nam cực như anh, thà lấy thằng Sa.... Ưm....

Konan còn chưa kịp nói hết thì Sasori vội quay phắt lại bịt mồm cô, ánh mắt sợ hãi, lưng áo ướt đẫm mồ hôi, khẩn thiết cầu xin.

- Con lạy má! Má thương con thì má trật từ giùm con cái! Con còn muốn sống tới 100 tuổi nhé! Con không thích chết trẻ đâu!

Dứt lời, còn chưa đợi Konan kịp phản ứng gì, Sasori vội vã hai tay kính dâng Konan lên trước Yahiko, mặt nịnh nọt, lấy lòng.

- Boss à, em dâng phu nhân lên rồi nhé! Boss cứ từ từ thưởng thức!

Mọi người xung quanh đồng loạt nhìn Sasori với cặp mắt khinh bỉ, coi thường. Thằng hèn....

Yahiko hài lòng gật đầu, vươn tay ra đón lấy Konan, không ngờ cô liều mạng giãy dụa, quyết liệt kháng cự khỏi anh.

- Anh buông tôi ra! Nếu không tôi đây gọi..... gọi hội Phụ nữ đến đánh hội đồng anh bây giờ!

Mọi người, không có ngoại lệ, đều đồng loạt im lặng, triệt để cạn lời....

Yahiko trừng mắt, ánh mắt lạnh lẽo làm khí thế bừng bừng của cô suy giảm đáng kể, nhưng vẫn lì lợm kháng cự đến cùng.

- Tôi nói là tôi làm đấy! Không muốn bị tẩn thì b....

- Nếu em còn nói nữa thì anh không ngại "xử lí" em luôn đâu. Dù sao thì xảy ra quan hệ trước khi cưới cũng bình thường mà....

Konan: "...." Im phăng phắc....

Mọi người: 'Còn có trẻ con ở đây đấy hai ông bà ạ....'

Cứ thế, Konan nước mắt lưng trừng bị ai đó không thương tiếc lôi đi chỗ khác, phẫn hận nhìn Sakura như muốn hét lên:

"Chị hận em...."

Sakura cũng nhìn lại cô bằng ánh mắt ngây thơ vô (số) tội kèm theo thương cảm sâu sắc: "Em vô tội! Mà chúc chị may mắn...."

Nhìn theo bóng dáng chị và anh rể cứ thế "tình cảm tình củm" rời đi, Sakura quay lại nhìn sáu ông anh đang bất động phía trước, cười "ngọt ngào" một cái.

- Còn ai muốn chơi bài với em nữa không?

Không quá mấy giây sau đó, sáu ông lần lượt chạy toé khói ra khỏi vườn hoa, chỉ lần lượt buông lại một câu.

- Anh đi lau vườn!

- Anh đi lau lá cây!

- Anh đi đếm gạch!

- Anh đi nôn tiếp!

- Anh đi....

- Anh đi....

Không thiếu một lí do quái gở nào được đưa ra, lời còn chưa dứt người đã không thấy đâu, chỉ còn lại khói bụi bay mờ mịt trong vườn.

Nói đùa chứ đến Konan thân với con bé thế kia còn bị hành cho tơi tả, bọn họ chưa dại ở đây chờ chết nhé! Phắn đây!

Sau khi sáu đàn anh lần lượt co giò chạy mất, cả vườn cây chỉ còn lại Sakura.... và một cậu bé mặt đang ngáo đá nhìn nàng.- Cậu muốn chơi à? - Sakura nhoẻn miệng cười, hỏi.

Khuôn mặt dễ thương, đáng yêu, nụ cười ngây thơ, ngọt ngào phối hợp thêm với khung cảnh vườn hoa anh đào nở rộ thơ mộng, lãng mạn làm nền, quả thực đây là sự mê hoặc trí mạng đối với cậu bé năm tuổi....

Tim Tokuro đập thình thịch như muốn bay phọt ra ngoài, mặt đỏ bừng lên, tròn mắt nhìn chăm chú bóng hình nhỏ bé kia, một cảm xúc khác lạ dâng lên....

Bây giờ cậu đã hiểu thế nào gọi là "Yêu em từ cái nhìn đầu tiên" rồi....

Bị nhìn chằm chằm như vậy, Sakura cũng không khỏi xấu hổ, hai gò mà trắng xuất hiện rặng mây hồng e thẹn, càng hại cho cậu bé mặt đỏ phừng phừng bốc hơi, trên đầu hiện ra mấy cái trái tim lượn vòng quanh.

- E hèm.... Tóm lại... cậu có chơi không? Không thì để tớ còn về....

- Chơi! Chơi chứ! - Tokuro chạy vèo lại, lấy tốc độ sét đánh ngồi phịch xuống đối diện Sakura.

Sakura nhanh nhẹn xếp, tráo, chia bài, cười giảo hoạt, nháy mặt tinh nghịch nói:

- Luật chơi đơn giản, ai thua phải làm một việc cho người thắng! Cậu nhìn thấy các anh chị tớ thê thảm thế nào rồi đấy, có muốn chơi không? - Miệng thì hỏi nhưng tay lại thoăn thoắt chia bài, cứ như chỉ hỏi cho có lệ.

Tokuro đương nhiên là thấy hết được mấy ông bà đàn anh đàn chị kia bị hành tới bến thế nào, nhưng mà.... cậu không cưỡng lại được nụ cười tuyệt mỹ của cô bé....

Thôi thì sống chết có số, chết dưới tay mỹ nhân cũng thấy đáng....

Thế là, Tokuro quả quyết gật đầu, sợ gì không chơi!

Sakura âm thầm cười khốn nạn một cái, thêm một nạn nhân xấu số....

Năm phút sau....

"Hu hu hu..... Ông nội ơi....." Sakura khóc thất thanh tông nát bét cái cửa dự phòng chạy vào.

Thomas: "....."

Thư phòng có hai cửa ra vào, cái thứ nhất bị hai thằng cháu bất hiếu kia đạp đổ, cái thứ hai bị đứa cháu gái cưng của mình tông cho nát bét! Đứa nào đập nốt ba cái cửa sổ đi cho đủ bộ!

"Choang!"

"Choang!"

"Choang!"

Sáu ông tướng vừa nhìn thấy Sakura chạy vào lập tức mặt trắng bệch, dép không cần đi, cửa kính cũng không cần mở, lần lượt húc vỡ ba cái cửa sổ lành lặn còn sót lại, nhảy xuống tầng 1.

Thomas: "....."

Quản gia: Kỉ niệm lần thay cửa thứ 100!

Cha Tokuro liếc nhìn thư phòng vốn trang nghiêm, phong cách quý tộc phương Tây nay trở thành bãi tàn tích, lại nhìn đến vẻ mặt chán không buông nói nữa của ông Thomas, lắc đầu âm thầm cảm thán.

Thật là một gia đình dị biệt....

Sakura thì đâu rảnh mà để tâm đến mấy ông dở hơi kia, nhảy tọt vào lòng ông nội, nức nở ăn vạ:

- Ông nội.... Hức hức.... Có người chơi bài thắng cháu....

Thomas vừa nghe xong liền giật mình sửng sốt. Trình độ chơi bài của cháu gái ông, ông không phải không rõ.Tất cả kỹ thuật đều là một tay ông đào tạo nó chơi bài, đến thắng cả ông cơ mà. Người thắng được nó hẳn phải là nhân tài kiệt xuất chứ không đùa....

Thomas còn chưa kịp hỏi người đó là ai thì Sakura đã khóc toáng lên, chỉ vào Tokuro đang thản nhiên đi vào phòng, mách "tội":

- Là cậu ta chơi thắng cháu.... Oa oa oa.... Cháu sống năm năm trên đời chưa bao giờ thua nhục nhã trong vòng năm phút thế này..... Oa oa oa....

Thomas và cha Tokuro sửng sốt, không khỏi dùng ánh mắt ngưỡng mộ, kính phục nhìn cậu bé. Nhân tài là đây này.....

Thomas đang định hỏi cậu bé vài câu thì đã bị lũ cháu bất hiếu kia chen ngang.

Chuyện là thế này, sáu ông tướng kia đang cực khổ leo xuống được một nửa rồi liền nghe thấy có người thắng bài con em gái mình, mà người đó lại là thằng bé mặt ngáo đá kia.

Không quá 5 giây sau, sáu ông như mọc cánh bay thẳng lên lại tầng hai, trực tiếp chơi cứng đạp thủng tường chui vào, như fan cuồng vây quanh Tokuro:

"Idol của lòng em à, cho em xin chữ kí được không?"

"Tềnh iu ơi, cho em hun cái nào.... Chụt chụt...."

"Chúa ơi, có phải là Người xuống cứu rỗi bọn con không? (Sasori)"

"Người ngoài hành tinh, xin hỏi bạn đến từ hành tinh nào? Xin hãy mang theo tôi đi....."

"....."

Trong khi đó, những người còn lại trong phòng.

Cha Tokuro: "....."

Quản gia: Kỉ niệm lần sửa tường thứ 1000....

Ông Thomas lúc này đã chịu hết nổi, gân xanh trên trán nổi đùng đùng, mặt mày xám ngoét, quát:

- Chúng mày cút ngay cho khuất mắt ông! Chúng mày phá thư phòng ông mày lần thứ 100 rồi đấy!!!

Quản gia bên cạnh thấp giọng nhắc.

- Lão gia, là lần thứ 1000.

- Ông mày không quan tâm! Phắn ngay!!!

Ông nội đã nổi trận lôi đình mà mấy ông tướng kia không biết trời cao đất dày, tỏ ra vẻ chết cũng không buông tay, mười hai cái móng chó bám chặt lấy Tokuro đáng thương.

"Cho dù ông có xua đuổi thế nào, tình yêu của cháu với cậu ấy vẫn không thay đổi!"

"Tình yêu của cháu với cậu ấy là trường tồn bất diệt, như ngọn lửa vinh quang Olympic mãi không bao giờ tắt!"

"Xin ông hãy chúc phúc cho tụi cháu!"

"....."

Rồi, lúc này ông Thomas đã chính thức nổi giận. Ông quét mắt nhìn sáu thằng, ánh mắt lạnh lùng, lãnh khốc đúng chất của Quỷ Vương trên thương trường làm cả bọn suýt nữa tè ra quần nhưng vẫn không buông.

Thấy vậy, ông "cười" híp mắt lại, nụ cười "tươi" đến đáng sợ, giọng nói "nhẹ nhàng", "êm ái".

- Không phắn đúng không?

Sáu thằng run rẩy gật đầu, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành.

- Nhìn thấy cái bàn đá mạ năm lớp kim cương này không? - Ông bỗng chốc chuyển chủ đề, ánh mắt "hoà ái" lướt qua chiếc bàn bên cạnh.Sáu thằng chậm chạp gật đầu, trán đầm đìa mồ hôi lạnh.

- Ừm.... Không lượn ngay thì kết cục sẽ như nó này....

Dứt lời, ông phất tay một cái, cái bàn lập tức bị hất bay lên không trung, nhận một chưởng vỡ tung thành trăm nghìn mảnh vụn, khói bụi bay tán loạn khắp phòng.

Nhìn những mảnh vỡ lả tả rơi xuống trước mặt mình, sáu thằng nuốt ực một cái, mặt tái nhợt như tờ, người lảo đảo không vững.

Sáu ông quay lại nhìn nhau.

"Mày ơi, nếu tao nhớ không nhầm, ông nội luyện Giáng Long Thập bát chưởng....."

"Mày nhớ không nhầm đâu, ông còn học Cửu Âm Bạch Cốt Trảo nữa...."

"Hình như ông còn luyện cả Càn Khôn Đại Na Di đến tầng thứ 7 rồi nữa...."

”Có cả Nhất Dương Chỉ thì phải.....”

”Chúng mày đừng quên ông nội thành thạo Thái Cực Quyền nữa.....”

”Đứa nào quên ông nội đoạt giải Nhất cuộc thi võ thuật Thế giới tao vả vỡ mồm.....”

Nói xong, sáu ông không hẹn mà quay sang, bắt gặp gương mặt đang mỉm cười ”dịu hiền” của ông, tất cả rùng mình, cả người liên tục đổi sang bảy sắc cầu vồng. Cuối cùng, cả lũ kinh dị như gặp ma, hét toáng lên một tiếng rồi giẫm đạp lên anh em, chạy mất dép.

Nhìn hướng bọn cháu bất tài chạy, Thomas thở phào một hơi, đáy mắt ánh lên tia hài lòng.

’Cuối cùng chúng nó cũng chịu dùng cửa....’

Sakura ngồi trong lòng ông dù đã quen với mấy màn bạo lực như vừa rồi cũng không khỏi run lên cầm cập. Cô bé ngẩng đầu ngước nhìn ông nội, ánh mắt mang theo sự kính nể, hâm mộ tuyệt đối.

Ông nàng quá ư là ngầu!

Cha con Tokuro vẫn đang choáng váng, hết nhìn cánh cửa rồi lại nhìn đến ông Thomas, trong lòng thán phục không thôi.

Một người đàn ông lợi hại, đẳng cấp, pro thế kia, đến sáu thằng cháu còn sợ xanh mắt mèo ra, đối thủ trên thương trường không khiếp đảm mới lạ.

- Cháu cưng của ông, làm sao cháu khóc? - Đối với cháu gái cưng này, ông Thomas lại quay về bản tính hiền lành như bụt.

Bị khơi dậy nỗi đau, Sakura tức sôi máu, trợn trừng mắt lườm Tokuro, giọng nói trẻ con véo von.

- Cậu ta đánh thắng cháu!

- Và....? - Ông nhướn mày, dựa theo tính con bé thì không dễ dàng tức đến hộc máu thế này, chắc còn có lí do khác.

Sakura nghiến răng nghiến lợi, lần thứ N lườm Tokuro đang nhìn nàng với vẻ mặt vô tội kia, cực kì không cam lòng nói:

- Cháu thua, cậu ta.... bắt cháu.... hôn má....

- Hôn má ai?

-.... Hôn cậu ta.... - Sakura cúi đầu uất ức.

Thomas và cha Tokuro nghe xong, đầu tiên là ngây người ra, sau đó nhìn nhau....

”Phụt..... Ha ha ha.....”

Hai người ôm bụng cười phá lên, không hề giữ hình tượng trước thế hệ sau mà ngoạc mồm cười đến chảy nước mắt, méo cơ mặt.Tiếng cười này càng làm mặt Tokuro sáng ngời như ánh mặt trời, trái lại, mặt Sakura thì u ám như trời bão.

- Thảm nào thấy mặt con từ lúc vào cứ phơi phới như tắm gió xuân..... Hoá ra.... lừa được con gái nhà lành.... Há há há.....

- Thằng nhóc này.... Có tố chất.... Có tố chất....

Thomas huých nhẹ vào cháu gái đang phụng phịu, nháy mắt cố ý đá đểu.

- Kìa cháu.... Thua rồi phải làm theo chứ.... Quân tử nhất ngôn!

- Cháu là đàn bà phụ nữ!

- Thế à? Bây giờ ông mới biết đấy!

Sakura: ”.....” Nàng hận đời....

Biết sức mình non bớt không địch nổi lại ông nội, Sakura bực bội nhảy xuống, giận đùng đùng bỏ đi.

- Tokuro, cháu làm sao thắng được Sakura vậy? - Thomas cũng không giữ nàng lại, tránh cho nó tức quá đứt mạch máu nào thì chết.

Tokuro từ đầu đến giờ mắt không rời khỏi thân ảnh nhỏ bé kia một ly, trong đôi mắt ngập tràn ý cười, tình yêu mới nhú mầm. Cậu không hề suy nghĩ mà đáp:

- Lắng nghe theo tiếng gọi của trái tim....

"Phụt!!! Á há há.... Ặc oẹ.... Khụ khụ...."

Hai vị tiền bối đáng kính lăn ra cười ngặt nghẽo, đến mức sặc nước bọt, ho khù khụ ra đấy mà vẫn cười như điên, tay đập bôm bốp lên ghế....

Sakura đang đi nghe xong liền vấp ngã một cái, lảo đảo một lúc mới lấy lại thăng bằng.

Cô bé phẫn hận quay phắt lại, cặp mắt xanh lục to tròn trừng lên. Bắt gặp bộ mặt thản nhiên, ngây thơ, pha lẫn ý cười của Tokuro nhìn mình, lần đầu tiên Sakura hiểu được thế nào là tức đến muốn giết người, hung dữ quát:

- Cậu muốn chết rồi phải không?

- Không! - Tokuro bình thản lắc đầu, cười ôn hoà, mặt không đỏ trả lời - Mình chỉ muốn cậu hôn má mình thôi mà!

- Cậu....!!! - Sakura giận đến tái mặt. Tiếng cười sảng khoái không dứt ngày một lớn từ hai vị tiền bối đáng kính kia không khác gì đổ thêm dầu vào lửa giận của cô bé.

Cuối cùng, Sakura không biết nên mắng thế nào nữa, chẳng lẽ chửi thẳng vào mặt cậu ta là đồ vô liêm sỉ ngay trước mặt cha cậu ta! Nàng chưa ngu!

- Cậu nghe cho kĩ đây, chừng nào bà đây không phục thì đừng mơ bà.... hôn má cậu!!! Phắn!!!

- Nếu mình làm được thì cậu phải hôn hai cái nhé!

- Cậu.... Đồ.... Đồ.... - Hình như vài sợi dây thần kinh của nàng đứt rồi cũng nên.

Ú ớ vài tiếng, đến cuối vẫn là vì phép lịch sự nên nuốt lời mắng chửi xuống, nghiến răng kèn kẹt bỏ đi.

"Xì tốp!"

***** Pause Flashback *****

Danny vẻ mặt nghiêm túc ngắt lời anh, nhìn chằm chằm Tokuro đang hồi tưởng quá khứ, gằn giọng, không chút khách khí hỏi.- Rốt cuộc là chú đang kể tình sử của chú với cô cháu hay là chứng minh rõ sự ngu đần, trẩu tre, bẩn bựa của họ hàng cháu và độ vô lại vô đối kèm theo bản mặt max dày của chú?

Tokuro: "....."

Dù sao thì Tokuro cũng không tránh khỏi thừa nhận, công nhận ngày xưa mình mặt dày, vô lại thật....

- Không sao, cháu thông cảm cho chú mà! Người yêu nổi cô cháu không mắc bệnh điên khùng, não phẳng, thần kinh, tâm thần phân liệt thì cũng thuộc dạng trốn trại châu quỳ mà ra thôi!

Khoé môi Tokuro giật giật, nghẹn họng, trân trối nhìn thằng bé năm tuổi trước mặt đang bày ra bộ dạng đồng cảm sâu sắc.

Không biết nó an ủi mình thật hay là đang chửi xéo mình đây.....

Thật không hiểu nổi phương pháp giáo dục trẻ nhỏ ngày nay.....

- Chú đừng xấu hổ! Kể tiếp đi! - Danny phẩy phẩy tay ra lệnh, ngồi vắt chân lên ghế, bộ dáng rất chi là Boss.

'Chú không xấu hổ.... Chú là đang sợ cháu đấy....' =.=

Tuy vậy, Tokuro nhanh chóng dẹp bỏ khiếp sợ của mình, chuyên tâm khơi dậy làn sóng hồi tưởng.

***** Flashback Continues *****

Sau tiệc mừng thọ ông nội, Tokuro ngày nào cũng đều đặn đến dinh thự Alexandra, kiên trì "cưa gái" cho bằng đổ thì thôi.

Chỉ khổ cho Sakura, ngày nào mạch máu cũng phát phình như muốn nổ tung.

Ông nội thì mắt điếc tai ngơ, mặc Tokuro gặp nàng, thậm chí còn cực kì khuyến khích, ủng hộ cậu bé tiếp xúc nhiều với cháu gái.

Đám đàn anh đàn chị thì cực tán thành việc này, có người còn nhiệt tình mời Tokuro ở lại đây, may mà cậu ta biết điều từ chối. Nếu không, cá tiền là Sakura không sống được đến bây giờ. Không cần đoán cũng biết, anh chị Sakura đang rất hưởng thụ việc muộn tay người khác báo thù nàng này, ánh mắt như muốn nói: "Quả báo cả thôi cưng!!!"

Chỉ riêng mấy việc này thôi cũng đủ để Sakura tức đến nghiến mòn cả răng rồi!

Mấy ngày đầu nàng còn kiên trì tốn enzim, calo đi đuổi người. Càng về sau, Sakura cũng lười phải quát mắng, từ điển "các câu chửi độc đáo" của nàng cạn kiệt, vác chổi đuổi đánh cũng mỏi tay rồi, đành kệ xác Tokuro muốn làm gì thì làm. Dần dần nàng cũng quen với sự có mặt của Tokuro.

Bỗng, vào một ngày hơn hai tháng sau, nàng không thấy cậu đến nữa. Chờ đợi cả nửa tuần trời cũng không thấy cậu bé hay làm phiền mình hai tháng qua đâu, Sakura đâm ra có chút nhớ mong.

Đến tối, ông nội gọi cả nhà vào phòng sinh hoạt, sắc mặt trầm trọng nói ngày mai mọi người theo ông đến một nơi.

Lúc đó, Sakura ngây ngô không hiểu tại sao sắc mặt ông nội cùng anh chị mình lại thương cảm, buồn bã, tiếc nuối như vậy.

Chỉ đến khi chị ruột nàng, Yuki dắt tay nàng đến nghĩa trang, đứng dưới ô nhìn đoàn người nghiêm trang, lặng lẽ cúi đầu trước hai bia mộ kia, không khí tang tóc, Sakura mới dần dần hiểu ra.- Cha mẹ Tokuro qua đời trong vụ tai nạn máy bay vào vài ngày trước. Tokuro may mắn sống sót vì đến phút cuối quyết định ở lại Nhật với em - Yuki nhỏ giọng kể vắn tắt mọi chuyện bên tay em gái, giọng nói đan xen ngậm ngùi, xót xa cho cậu bé.

Thực ra sự thật không chỉ có vậy, nhưng Yuki nghĩ tốt nhất là không nên nói cho em gái lúc này thì hơn....

Ông nội, anh chị nàng nhìn hai tấm bia mộ, cúi đầu thở dài. Mới mấy tháng trước còn cười nói rất vui vẻ, vậy mà giờ đây đã tiến vào cõi vĩnh hằng. Đời người thật ngắn ngủi, có ai biết chờ đợi mình ngày mai sẽ là điều gì.....

Sakura đứng lặng người đi, nhìn cậu bé luôn luôn vui vẻ, náo nhiệt bên cạnh mình trước đây nay đang quỳ gối trước bia mộ cha mẹ dưới trời mưa xối xả, sống mũi nàng cay xè.

Sakura cũng mất cha mẹ từ nhỏ trong một vụ tai nạn máy bay, nhưng khi đó nàng mới chỉ là đứa trẻ sơ sinh nên không có cảm xúc gì nhiều. Cũng vì vậy, nàng không thể hiểu được hoàn toàn tâm trạng của Tokuro lúc này.

Sakura không phải đứa trẻ vô tâm, nàng cũng hiểu được phần nào cảm xúc này, giống như khi người bà nội yêu thương, săn sóc nàng qua đời vì căn bệnh ung thư hai năm trước. Cảm giác khi đó như cả thế giới sụp đổ, những gì bạn yêu thương, trân trọng nhất đều vĩnh viễn rời bỏ bạn, không bao giờ quay trở về nữa....

Thế nhưng, Sakura may mắn hơn cậu rất nhiều, vì bên cạnh nàng còn có rất nhiều anh chị chiều chuộng, ông nội hết mực yêu thương. Còn Tokuro, cậu chẳng còn ai cả, cô chú, họ hàng tranh nhau cướp đoạt tài sản, chiếm quyền nắm giữ tập đoàn vốn là cha mẹ để lại cho cậu.

Trong một đêm ngắn ngủi, cậu trở thành đứa trẻ mồ côi cha mẹ, không ai cưu mang. Đó chính là nỗi đau thống khổ nhất giày vò một cậu bé năm tuổi, biến cậu từ một cậu bé luôn cười nói vui vẻ thành một người u uất, tuổi thơ như một cơn ác mộng.

Tang lễ kết thúc, người người kéo về, trời mưa ngày một nặng hạt như không có ý định dừng lại, bầu trời âm u, đen tối. Thế nhưng, bóng hình cậu bé kia vẫn không nhúc nhích, kiên định quỳ trước bia mộ, không màng đến cả người đẫm nước mưa, từng cơn lạnh lẽo thấm sâu vào da thịt.

Thật khiến người ta xót xa mà cũng thán phục ý trí, tình cảm của cậu bé này.

Nàng phục! Nàng phục rồi!

- Chúng ta đi thôi.... - Yuki khẽ nói, nắm tay nàng dắt đi.

Không ngờ, Sakura lại giật tay ra khỏi tay cô, chạy vụt ra khỏi tán ô, không ngại bị mưa ướt, bùn bẩn, chạy một mạch đến bên cạnh Tokuro, chu môi hôn mạnh lên má cậu bé một cái.

Tokuro sững sờ, sửng sốt, ánh mắt kinh hãi, khó tin quay sang nhìn cô bé đáng yêu đang cười ngọt ngào bên cạnh, không thốt nên lời.

- Tớ mới phục một nửa nên chỉ hôn một cái thôi! Có giỏi thì làm tớ phục nốt đi thì mới được hôn nha! - Rồi đỏ mặt chạy vèo về bên Yuki, nắm tay cô kéo đi.

Yuki kinh ngạc nhìn em gái mình, rồi nhìn lại về phía cậu bé mặt hồng hồng, tay chạm lên má nhìn về hướng này, ánh mắt cô loé lên một tia kỳ quái. Có khi nào.....

Tokuro ngây người nhìn theo bóng dáng nhỏ bé kia rời đi, cảm giác khác lạ trước đây trong lòng càng thêm mãnh liệt. Một suy nghĩ táo bạo nảy ra trong đầu cậu.

Tokuro cậu quyết định rồi, đời này vợ của cậu chỉ có thể là mình cô bé ngang bướng kia thôi, nhất định phải lấy cho bằng được!

Một thời gian ngắn sau đó, ông Thomas hoàn thành thủ tục nhận Tokuro làm cháu nuôi, đưa về sống cùng gia đình ông tại Roma, Italy.

Chưa hết, ông dùng quyền lực của mình đem tập đoàn cha Tokuro để lại cướp lại từ tay lũ họ hàng tham lam kia, một tay hồi sinh tập đoàn đang từ mức phá sản về lại thời điểm thịnh vượng rồi giao lại cho Tokuro điều hành năm cậu 20 tuổi.

Về bí mật đằng sau cái chết của cha mẹ Tokuro, ông cũng phân tích tường tận với cậu, chỉ điểm từng tên có dính lứu tới vụ tai nạn, trong số đó có người là họ hàng thân thích của cha mẹ.

Và cũng vào năm Tokuro 20 tuổi, cậu đem toàn bộ thù oán báo sạch sẽ, khiến toàn bộ kẻ hại cha mẹ mình năm đó không chết không toàn thây thì cũng tan nhà nát cửa, sống dở chết dở.

Đối với ơn nuôi dưỡng tận tình nhiều năm trời của gia đình ông Thomas, Tokuro đến chết cũng không hết cảm kích.

Còn đối với Sakura, cô bé năm đó đã cho anh động lực để sống, để đấu tranh, đã không còn là cảm xúc khác lạ yêu thích đơn thuần của một đứa trẻ con như khi xưa mà là tình yêu nam nữ sâu sắc, rạo rực....

94. Chương 91: Phát Hiện

- Danny, lấy hộ cô cái kính.

- Dạ! Cô xinh đẹp tuyệt vời của cháu, kính của cô đây ạaaa....!!! - Danny hai tay ngoan ngoãn đưa kính cho Sakura, còn khom lưng cúi gập người 90° một cái, bộ dạng mười phần là một đứa trẻ lễ phép, con cái nhà có giáo dục.

Thế nhưng, những hành động này lại doạ cho Sakura rùng mình run sợ, da gà nổi đầy người, nhìn Danny như nhìn xác ướp sống dậy.

'Thằng này nó lên cơn à?' =.=?

Từ lúc xuống máy bay đến giờ, không hiểu sao nó cứ nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ tuyệt đối, tôn kính, sùng bái cứ như nàng là thần thánh phương nào không bằng. Chưa kể Danny còn cực kì nghe lời Sakura, nàng bảo gì nó làm nấy, nói gì nghe nấy, không có lấy nửa câu cãi.

Mới đầu, nàng còn rất hưởng thụ việc này, càng về sau, Danny càng ngoan ngoãn đến đáng sợ, doạ nàng cứ thấy rờn rợn thế nào ấy.

Bây giờ, Sakura chỉ mong nó cứ khinh bỉ nhìn mình, bỏ thuốc xổ vào cốc của nàng như trước, đá đểu nàng cũng được. Chứ cứ kiểu này nàng đứt mạch máu não mà chết mất!

Trái lại với tâm trạng khiếp đảm của Sakura, Tokuro vẫn hết sức bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, chỉ lo chỉnh lại áo khoác bông cho Sakura để gió lạnh không bị lùa vào khi ra ngoài.

- Cô xinh đẹp, dễ thương, cô có muốn uống một cốc ca cao nóng không?

- Kh.... Không.... Cảm ơn cháu.... - Khoé môi nàng giật đùng đùng, khó nhọc từ chối. Rõ ràng là thằng cháu này có vấn đề nặng, cực nặng rồi!

Trước khi lên máy bay, cả lúc trên máy bay, lúc nào nó cũng nhìn mình với ánh mắt coi thường, khinh bỉ. Thế mà vừa xuống máy bay là nó thành thế này. Có khi nào nàng nên cho nó đi khám bác sĩ tâm lý không?

Danny sao không nhìn ra ánh mắt quái dị của nàng nhìn mình. Có điều, sự sùng bái, ngưỡng mộ trong mắt cậu vẫn không thay đổi. Cậu biết cô cậu khốn nạn, bẩn bựa nhưng không ngờ cô lại có tấm lòng cao cả, vĩ đại như vậy. Thật là một tấm gương sáng cho thế hệ cậu noi theo!

Sakura không hề biết rằng trong tâm thức của Danny, nàng đã được tôn vinh lên làm bậc Thánh mẫu, idol của lòng nó rồi cũng nên!

- Hai người đi chơi vui vẻ nhé! - Sau khi đưa Sakura và Danny đến khu trượt tuyết, Tokuro nhẹ nhàng hôn lên trán nàng rồi xoay người rời đi.

- Ơ? Chú không chơi cùng cô cháu à? - Danny kinh ngạc thốt lên hỏi. Không phải ông chú này thích quấn lấy bà cô cậu lắm sao? Sao bây lại cứ thế mà đi.

- Chú không trượt tuyết! - Tokuro mỉm cười từ chối.

Bỗng, một ý tưởng loé sáng trong cái đầu bé nhỏ tăm tối của Danny. Nó nở một nụ cười âm hiểm, gian trá, mắt híp lại một đường nhìn nàng, dọa cho Sakura lần nữa rợn tóc gáy.

- Không sao! Không sao! Không biết thì học sẽ biết! Cô cháu là một thiên tài trượt tuyết, từng năm lần vô địch giải trượt tuyết cấp trường, thành phố đấy! - Nói xong như sợ Tokuro không tin, cậu còn lôi ra mấy cái cúp vàng từ trong túi, mồm mép liến thoắng vừa kể vừa tâng bốc Sakura lên tận trời.Sakura: "....." Wow! Nàng không biết cái túi áo của nó lại toàn năng đến vậy, đút một đống cúp vào mà áo không bị phồng lên. Cứ như túi thần kì của Doraemon vậy.....

Sau một hồi nước bọt văng tung toé, Danny cũng chịu nói vào trọng điểm.

-..... Vậy nên, cô cháu sẽ là một giáo viên tốt đạt tiêu chuẩn quốc gia! Đảm bảo không quá hai tiếng chú sẽ thành thạo môn trượt tuyết..... Hoặc là chết mất xác vì lở tuyết hay không cháu cũng chịu!

Sakura: =.=' Thằng này có cần thiết phải thêm câu cuối vào không....

- Thực ra là.... - Tokuro bây giờ mới có cơ hội lên tiếng, muốn nói gì đó, không ngờ còn chưa kịp thì đã bị Danny kéo tay lại vào trong khu trượt tuyết.

Cái mồm bé xinh lại bắt đầu phun mưa.

- Chú không phải lo! Khả năng chết mất xác chỉ chiếm 60, à nhầm, 59,9% thôi!

Tokuro: "...."

Sakura: "...."

Mày lại bắt đầu hạ nhục cô mày rồi đấy.... Cơ mà cô mày thích! ^^

Ít ra Danny như thế này còn đỡ sợ hơn so với một Danny ngoan ngoan biết nghe lời lúc trước. Nhớ lại khi đó, Sakura rùng mình nổi da gà.....

Tokuro cứ thế bị lôi lôi kéo kéo, bắt buộc phải thay đồ trượt tuyết, nhiều lần muốn chen vào giải thích điều gì với Danny, nhưng mà nó cứ nói không ngừng nghỉ thế kia, anh chen bằng niềm tin và hy vọng à?

- Nói tóm lại, chú với cô học vui vẻ nhé! Bái bai! Cháu đi cưa gái đây!!!^^ - Dứt lời, cậu phắn đi ngay lập tức.

Ánh mắt Tokuro đầy bất đắc dĩ, dở khóc dở cười nhìn theo bóng dáng Danny.

Thật ra, anh không phải không biết trượt tuyết, chỉ là không muốn trượt thôi. Cũng không phải anh không biết thành tích huy hoàng của Sakura, vì thực tế anh chính là người đào tạo nàng trong suốt 5 năm đó mà. Nói trắng ra, Sakura đã giỏi, Tokuri còn đẳng cấp hơn.

Tuy nhiên, Tokuro hiểu tại sao Danny lại làm vậy, nó muốn tạo cơ hội cho hai người gần gũi nhau hơn. Về điều này, anh cảm ơn Danny con không kịp nữa là trách nó!

- Vậy..... bây giờ anh dạy em hay em "dạy" anh đây, sư phụ? - Sakura nhíu mày xoa xoa cằm "suy nghĩ".

Tokuro bật cười xoa đầu Sakura, nắm tay nàng nhẹ nhàng dẫn đi.

- Đi! Anh dạy em mấy trò mới!

Nghe vậy, Sakura hí hửng, lon ton theo bước Tokuro, hoàn toàn không để tâm đến bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Trong suy nghĩ của nàng, đây hết sức bình thường, chẳng có gì kì quái cả!

Thế nhưng, trong mắt người xung quanh..... trong mắt hắn, hành động này mang một tầng ý nghĩa khác.....

- Thấy rõ rồi chứ? Hai người họ không đơn giản như những gì cậu nghĩ.

Trong căn phòng tăm tối, ẩm mốc, không một ngọn đèn, chỉ được chiếu sáng nhờ tia sáng từ máy chiếu ba chiều đặt ở trong phòng.

Đối diện với hình ảnh ba chiều giữa phòng, một người đàn ông bị xích sắt, gông kìm khoá chặt trên tường, tóc tai lộn xộn, quần áo rách nát lộ ra những vết thương ghê rợn còn rỉ máu trên người. Toàn thân từ trên xuống dưới không nơi nào lành lặn, đến trên gương mặt tuyệt mỹ, tái nhợt cũng có một vết xước dài bên má phải. Dưới chân hắn là vũng máu chảy lênh láng đủ để cho thấy người này đã bị tra tấn dã man thế nào.....Viên đạn ngày đó đã không bắn trúng tim hắn, ít nhất là không giết được hắn. Sau khi tỉnh dậy, hắn đã thấy mình đang ở trong căn phòng này và đón chờ hắn là những đòn tra tấn, hành hạ về không chỉ thể xác mà còn về tinh thần của Yuki. Cô ta muốn hắn phải tận mắt thấy người mình yêu đang hạnh phúc bên người đàn ông khác mà bản thân bất lực không thể ngăn cản.

Ánh mắt kia không một lúc nào rời khỏi hình ảnh ba chiều của hai người trước mắt, thống khổ, đau đớn trong mắt hắn hiện ra rõ rệt.....

Người con gái tóc hồng đang nở nụ cười ngọt ngào nắm tay chàng trai kia là người hắn yêu sâu đậm, yêu đến tận xương tuỷ..... Hắn luôn thích ngắm nàng cười, khi đó nàng thực đẹp, nụ cười của nàng đem lại cho hắn cảm giác hạnh phúc, ấm áp khó tả.

Thế nhưng bây giờ nàng đã cười, hắn lại không hề cảm thấy gì khác ngoài đau khổ, chua xót. Đơn giản là vì nàng không cười với hắn, mà là với một người đàn ông khác, vui vẻ với một người khác..... không phải hắn.....

Trong miệng dâng lên vị mặn chát kết hợp với vị tanh nồng. Hắn khóc, đã bao lâu rồi hắn không khóc như vậy, đã lâu, rất lâu lắm rồi, đến hắn cũng không thể nhớ được nữa....

Tuy vậy, hắn vẫn nhớ rõ được lần cuối mình khóc, đó là vào ngày nàng chết dưới tay hắn, ngày hắn đã lựa chọn vứt bỏ nàng, chính tay hắn kết liễu người đã từng vì hắn vứt bỏ tất cả.....

Chàng biết không..... Ta chưa từng hối hận..... vì những gì ta đã chọn.....

Cả khi đó lẫn bây giờ, hắn không hiểu ý nghĩa lời này, rốt cuộc là nàng không hối hận vì đã chọn về phe Orochimaru, trả thù hắn hay là vì sao?

- Cậu và nó sẽ mãi mãi không thuộc về nhau! Từ bỏ đi!

Giọng nữ lạnh lẽo, vô cảm được loa khuấy đại vang vọng bên tai hắn. Đôi mắt Sasuke trở nên lạnh lùng, giọng nói đầy kiên định.

- Không bao giờ!

- Nó đã yêu người khác và đang sống rất hạnh phúc! Còn cậu, đang phá đi hạnh phúc mà nó vất vả có được sau hàng tỷ năm bị giam giữ! - Giọng nói cực kì phẫn nộ, đè nén căm hận - Lẽ nào cậu đã quên khi xưa là kẻ nào hại nó thành như vậy?

Một câu này đã thành công đánh thẳng vào tâm lý Sasuke, ánh mắt hắn trĩu nặng, thanh âm trầm thấp, khàn khàn.

- Tôi không quên!.... Nhưng tôi cũng không quên lý do mà tôi chấp nhận hứng chịu lời nguyền đó.

- Lời nguyền sẽ chỉ cho cậu cơ hội được gặp lại nó, nhưng không có nghĩa là nó sẽ phải yêu cậu lại như trước kia!

- Vậy thì tôi sẽ làm cho cô ấy yêu tôi lại lần nữa! - Hắn thấp giọng khẳng định, ánh mắt quyết liệt, chết cũng không bỏ cuộc - Yuki, cho dù chị làm thế nào cũng không ép tôi từ bỏ được đâu!

Sau câu nói đó của hắn, căn phòng thoáng chốc rơi vào tĩnh lặng.

- Ha! Cậu tưởng ta không có biện pháp ép buộc cậu sau! - Giọng nói Yuki đầy mỉa mai, khinh thường phóng đại trong loa - Cậu đánh giá thấp ta quá rồi, Uchiha....."Tít..... Cạch!"

Cánh cửa thép trong bóng tối chậm rãi mở ra, ánh sáng chói từ ngoài chiếu vào làm mắt hắn không thích ứng được nheo lại. Chỉ thấy ở ngoài cửa có một vật to dài khoảnh 15m trườn vào, phát ra âm thanh như tiếng rắn rít.

Khoảnh khắc nhìn thấy rõ thứ tiến vào là gì, sắc mặt hắn trầm xuống.

Trăn Anaconda, vua của loài trăn, một trong số những loài đáng sợ nhất với đòn tấn công hung tàn giết chết con mồi.

- Yên tâm, thú cưng của ta sẽ nhẹ tay với cậu..... chí ít là sẽ không chết được....

"Chơi vui nhé, Ana...."

- Hôm nay hai người chơi vui không? - Danny hưng phấn chạy đến cạnh Tokuro, nháy nháy mắt đầy ẩn ý hỏi.

Tokuro xoa xoa đầu cậu nhóc, mỉm cười đầy cảm kích.

- Vui lắm! Cảm ơn cháu!

- Không cần cảm ơn đâu, chỉ cần đưa cháu vài tỷ đô la làm quà biếu là được ấy mà! - Danny không khách khí nói, lập tức ăn ngay một cái đập không thương tiếc của bà cô.

- Vài tỷ cái con khỉ! Có mà cô mày cho mày vài tỷ đô la tiền âm phủ! Xuống đấy mà tiêu dần!

Danny: "Cô, cô là đang rủa cháu chết sớm đấy à?" =.='

- Chứ còn sao nữa!

Danny: "...."

Tokuro thấy tình hình cô cháu căng thẳng liền tách hai người sang hai bên.

- Thôi, chúng ta về khách sạn thay đồ đi, còn đi ăn tối nữa chứ!

- Hai người cứ về trước đi, em đi có việc một chút! - Nói rồi không đợi hai người kia kịp phản ứng gì, nàng đã đóng cửa xe lại nhấn ga phóng đi mất.

Nhìn chiếc xe Ferrari đỏ chót khuất sau ngã rẽ, hai chú cháu lần lượt lắc đầu thở dài, rồi lại nhìn nhau.

- Cháu muốn ăn gà nướng!

- Từ từ để chú đặt trước nhà hàng đã....

.....

- Còn không mau ra đây!

Sakura bước xuống xe, thản nhiên nhìn chiếc xe đen phía trước bị con Ferrari của nàng chặn lại trong ngõ cụt.

Biết mình không còn đường thoát, người trong chiếc xe đen kia đành lộ diện. Một người đàn ông mặc áo khoác đen chùm khăn đeo kính che kín mặt xuống xe, đi đến trước Sakura, cung kính cúi đầu quỳ xuống.

- Thuộc hạ ra mắt tam tiểu thư Alexandra!

Sakura nhíu mày nhìn anh ta, lạnh giọng tra hỏi:

- Nói, ai cử cậu đến theo dõi ta? Là chị hay anh?

Từ lần ở sân bay lúc gặp Tokuro, nàng đã nhận ra người này bám theo nàng từ Pháp đến tận đây. Bất kể nàng đi đâu anh ta đều bám theo, giữ một khoảng cách nhất định sau bọn họ nhưng vẫn bị nàng phát hiện. Thấy anh ta không có địch ý nên nàng mới một mình đến đây vạch trần, đoán chừng người này lại anh hoặc chị cử theo dõi mình, vấn đề là: Để làm gì?- Tiểu thư, bất kể là ai cũng là vì để bảo vệ an toàn cho cô.

- Cậu cho là ta ngu thế sao! - Sakura cười lạnh, rút dưới bốt ra một khẩu súng lục màu bạc, chậm rãi lắp ống giảm thanh lên, từ tốn phân tích.

- Những người hộ vệ anh chị ta lén cử đến không bao giờ giữ khoảng cách gần như cậu vì họ luôn sợ ta dễ dàng phát hiện. Những người dám bám theo với khoảng cách san sát thế này thường là để chụp ảnh hoặc ghi hình lại. Ta nói đúng không?

Sakura nhướn mày hỏi như không hỏi, nhìn người quỳ trước sắc mặt có hơi tái nhợt, tay chân run rẩy, nàng thầm khinh thường. Mới thế này đã sợ rồi, đúng là tên nghiệp dư!

- Theo ta quan sát, trong thời gian theo dõi, cậu không cầm bất cứ cái camera nào nên ta đoán hẳn là cậu sử dụng camera mini cài áo rồi. Bằng chứng là đây.....

Sakura vươn tay gỡ cái huy hiệu chữ "A" uốn lượn màu đen trên áo anh ta xuống, đưa lên soi dưới ánh nắng mặt trời, ngắm nghía một lúc rồi nhàn nhạt nói.

- Xem ra là thuộc hạ chị phái đến rồi....

Soi dưới ánh mặt trời, góc dưới bên phải ở mặt sau huy hiệu có thấy một một hình bông hoa tuyết trắng, đây là biểu tượng của chị nàng.

Người kia nghe vậy không khỏi toát mồ hôi lạnh. Vốn trước khi đi thực hiện nhiệm vụ này đã có người nhắc anh ta phải cẩn thận nhưng là anh ta coi thường nghĩ rằng tiểu thư sẽ không đủ tinh tường để nhận ra nên mới lơ là. Không ngờ mới theo dõi có một ngày đã bị vạch trần, mà có khi ngay từ khi bắt đầu đã bị phát hiện rồi cũng nên.... Người nhà Alexandra đúng là không thể coi thường.....

- Chị ta đang ở đâu?

- Tiểu thư..... Chuyện này..... - Anh ta lộ ra vẻ khó xử, nếu để chủ nhân biết anh ta nói cho tiểu thư thì đảm bảo sẽ bị làm cho đến muốn chết không được, muốn sống không xong.

Như nhận ra được lo sợ của anh ta, Sakura cười lạnh, dí nòng súng lên đầu anh ta.

- Nếu thành thật khai báo, ta còn có thể đảm bảo cho cậu một con đường sống bình an sau này. Cậu cũng biết gia đình ta chiều ta thế nào rồi, phải không?

Anh ta có chút dao động, nhưng vẫn cúi đầu duy trì im lặng.

- Còn nếu cậu muốn đối đầu với ta, trung thành với chị đến cùng..... - Ngón tay thon dài khẽ kéo chốt "cạch" một tiếng -..... Anh chị ta từng dạy rất nhiều cách để khiến người ta sống dở chết dở đó.....

Lời của Sakura doạ anh ta lạnh sống lưng, lưng áo thấm đầy mồ hôi.

- Cậu xem phim 21 Jump Street không? Hả?

-..... Có.... Tiểu thư.... tôi có xem....

- Ừm.... tốt! - Nàng hài lòng gật đầu một cái - Nhớ đoạn cuối Schmidt bắn vào đâu của ông thầy bán ma tuý không?

- Là vào.... vào bộ phận sinh dục của ông ta.....

- Trí nhớ tốt! Thế.... có muốn làm chút tiểu phẫu đổi giới tính không? Ta có thể làm giúp cậu, miễn phí luôn! Đỡ phải sang Thái lan! - Sakura nở một nụ cười "thiên thần", hướng nòng súng từ trán anh ta xuống dưới.....

- Tiểu thư! - Anh ta bị dọa sợ nhảy dựng cả lên, run rẩy bò ra sau, mặt mũi xanh lét.

Thấy vậy, Sakura tỏ ra "thất vọng", "îu xìu" than thầm.

- Sợ ta tới vậy à? Không sao, ta không làm cũng được.... Hay là để Ana làm nhé!!!

Nghe hai câu đầu anh ta còn thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa được bao lâu thì bị câu cuối của nàng dọa cho khiếp vía.....

Phàm là thuộc hạ của chủ nhân thì đều biết Ana là "cái" gì! Nói đùa chứ bị "cắt" bằng một phát súng còn đỡ, chứ nếu bị "cắt" bằng một đớp của Ana, không khéo lại.....

Bị suy nghĩ của mình hù dọa, anh ta kiên trì trung thành không nổi nữa, liền cúi rạp xuống cầu xin Sakura.

- Tiểu thư tha mạng! Thuộc hạ sẽ khai báo hết tất cả! Xin cô để lại cho thuộc hạ con đường sống!

'Đúng là chỉ cần lôi Ana ra, mọi chuyện đều có thể giải quyết! Ngày xưa quyết định nuôi nó đúng là không phải sai lầm!^^' Inner cảm thán.

'Thế mà ngày xưa còn nào định đòi ngâm rượu nó hả!' Sakura khinh bỉ nhìn Inner.

'Dạ! Đấy chỉ là một phút lỡ làng của cuộc đời thôi mà chị!'

'Mọi sự thanh minh đều là ngụy biện! Ngưng sủa đi Kiki*!'

*Kiki còn là tên một con chó. ^^

Inner: '....' *Im lặng*

'Good dog! Good dog!' Sakura gật đầu khen ngợi.

'....' Cạn cmn lời.....

Quay trở về thế giới thực tại, Sakura bóp vỡ vụn chiếc huy hiệu camera trong tay, ánh mắt thoáng phức tạp.

- Rốt cuộc chị đang định làm gì?

95. Chương 92: Con Trăn Mặt Dày!

- Đi du lịch đáy biển chán rồi đến chỗ tôi à, Itachi?

Yuki đẩy ly trà vừa rót còn nghi ngút khói đến trước Itachi, còn mình thì từ từ thưởng thức ly trà đang cầm trên tay.

Itachi không khách khí nhận lấy ly trà, động tác tao nhã nâng lên nhấp một ngụm, thản nhiên nói:

- Cậu biết vì sao tôi đến mà.

- Thì? Tôi phải quan tâm chắc?

Itachi khẽ nhíu mày, đặt ly trà xuống, nét mặt có chút khó xử.

- Hai tháng cũng đã đủ rồi, cậu còn định giam nó đến bao giờ nữa?

"Rắc rắc...."

Ly trà trong tay Yuki bị bóp vỡ trong phút chốc, mảnh vỡ từ ly trà rơi lạch cạch lên bàn. Nước trà màu vàng pha lẫn vài giọt máu đỏ nhỏ xuống mặt bàn bằng ngọc. Ánh mắt Yuki toát lên sự lạnh lùng, căm hận, phẫn nộ nắm tay siết chặt đến trắng bệch.

- Đủ? Cậu ta mới chỉ bị giam trong hai tháng, còn Sakura thì sao, nó đã bị nhốt trong một con dao hàng thiên niên kỉ ở dưới địa ngục! Cho dù có giam cậu ta đến chết cũng không đủ để bù lại quãng thời gian nó phải chịu đựng!

- Nhưng nó cũng đã phải trả giá cho sai lầm của mình. 100,000 kiếp trải qua cảm giác bị người mình yêu nhất phản bội, lừa gạt, bị bức đến con đường cùng phải từ tìm đến cái chết! Như thế chưa đủ sao!?

- Chưa đủ! Chưa bao giờ là đủ cả! Tôi sẽ khiến cậu ta phải mục ruỗng trong ngục, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

- Fuyuno Yuki!!!

Itachi bất ngờ thét lên gọi cả họ tên lúc trước của Yuki, làm cô giật mình, sững người trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trên bàn, những mảnh vỡ và giọt nước đổ trên bàn ban nãy nay đang lơ lửng giữa không trung. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, một thuộc hạ vừa bước vào muốn báo cáo, bắt gặp cảnh phi vật lý này không khỏi trợn mắt khiếp sợ.

Thấy biểu hiện này của thuộc hạ, Yuki nhíu mày, ngón tay khẽ động, lập tức hàng loạt mảnh vỡ với những giọt nước bay với tốc độ ánh sáng đâm xuyên qua cổ con người xấu số kia, ghim lên bức tường phía sau.

Nhìn người đàn ông ngã xuống, chết không nhắm mắt, Itachi lắc đầu, bất đắc dĩ hỏi:

- Có cần phải ra tay ác độc thế không? Dù sao cũng là thuộc hạ của cậu....

Yuki thậm chí còn không buồn liếc mắt để tâm đến xác chết kia, phất tay đóng sầm cửa lại, tiện tay khoá chốt, giọng nói lạnh băng, vô cảm.

- Đến gõ cửa trước khi vào còn không làm được, tôi còn giữ lại kẻ vô dụng này làm gì!

Yuki thở dài, nhắm mắt trấn tĩnh, cố bình ổn lại tâm trạng của mình. Dạo này cứ hễ gặp chuyện gì liên quan tới cậu ta và Sakura là cô lại dễ kích động, mất kiểm soát sức mạnh của mình.

Đây đã là người thứ 5 bị giết trong vòng hai tháng vì vô tình bắt gặp Yuki lúc cô đang kích động và làm một số thứ lơ lửng rồi. Cứ tiếp tục thế này không được tốt cho lắm, sớm muộn gì cũng bị lộ....- Cần tôi gọi người mang thuốc đến không? - Itachi liếc qua vết thương trong bàn tay Yuki, lúc nãy mạnh tay bóp nát ly trà nên chắc bị mảnh vỡ đâm xước qua.

- Không cần! Tôi vẫn đủ sức để tự chữa thương.

Bàn tay Yuki phất nhẹ, một làn khói trắng xuất hiện bao bọc quanh bàn tay bị thương, một lúc sau mới từ từ biến mất, để lộ ra một bàn tay lành lặn, không tì vết.

- Lâu hơn trước kia.... - Theo dõi xong cả quá trình, Itachi bất ngờ nói - Sức mạnh của cậu đang yếu đi, Yuki....

Yuki không phủ nhận, thái độ hờ hững không quan tâm.

- Chừng nào còn ở cái thế giới này thì sức mạnh của tôi sẽ còn tiếp tục yếu đi. Cũng chẳng sao, đằng nào cũng có về được Thiên giới nữa đâu.... trừ khi chết....

- Cậu định trở về? - Anh nhướn mày, ngạc nhiên hỏi.

Yuki khinh bỉ liếc nhìn Itachi, không hề che giấu sự coi thường, giễu cợt trong giọng.

- Vẫn tưởng cậu thông minh, xuất sắc thế nào, ai ngờ.... Cậu nghĩ tôi tìm mọi cách để đầu thai xuống được đây, vào trong gia đình này chỉ để chơi chán rồi khi sức mạnh yếu đi thì tự tử để về chắc? Thần kinh!

Itachi ngượng ngùng gãi đầu. Người ta chỉ đoán thôi mà, có cần coi khinh nhau thế không!

Tuy nhiên, Yuki vô tình nhắc lại vấn đề đang cần tranh cãi ở đây, lý do vì sao hôm nay Itachi lặn lội đến tìm cô.

- Rốt cuộc cậu muốn thế nào mới chịu thả người?

Cô vốn định phũ phàng trả lời là "còn lâu" nhưng bỗng cảm giác được ai đó đang đến, liền chán nản, thở dài thườn thượt.

'Mình còn chưa trả thù cho bõ, con bé này đã vội xông đến rồi.... Tình với chả yêu.... Đúng là nhảm nhí, vô dụng!' Yuki thầm than vãn.

Biểu cảm thay đổi đến chóng mặt của Yuki làm Itachi ngạc nhiên thắc mắc.

- Sao vậy?

- Hừ! Còn sao chăng gì nữa! Thằng em cậu đúng là số may mà!

-???

- Vị "cứu tinh" của nó đang đến rồi! - Yuki cực kì không tình nguyện giải thích - Và khốn nạn thay, người này có sức ảnh hưởng với tôi còn lớn hơn cả cậu!

Itachi đầu tiên là ngu ngơ không hiểu mô tê gì cả, lúc sau mới biết dùng đến não mà suy nghĩ, hiểu ra rồi liền cười hớn hở, búng tay "tách" một tiếng, à lên rõ to.

Cái mặt này làm Yuki cực kì ngứa mắt, cô không hề thương tiếc một đấng soái ca hàng sắp tuyệt chủng, phất tay điều khiển nguyên cả cái ấm trà bay thẳng vào mặt ai đó.....

'Cười đi! Giỏi thì cười nữa đi!'

.....

Đứng trước cánh cửa thép bóng loáng, nét mặt Sakura thất thần, bàn tay đặt trên cửa do dự không biết nên mở ra không.

Đằng sau cánh cửa này là người hại nàng khổ sở gần hai tháng suy nghĩ, hắn đối với nàng là thế nào? Chắc chắn hắn đã chiếm một vị trí quan trọng trong tim nàng rồi, nếu không vì sao vừa nghe thuộc hạ của chị tả thoang thoảng một người đàn ông bị bắt đến có ngoại hình giống hắn, Sakura đã vội vàng tìm đến đây!Nhưng là nàng không xác định nổi cảm giác trong tim. Yêu? Nàng không dám khẳng định! Hận? Vì sao lại hận?

Tự bản thân Sakura không thể xác định được, vậy thì gặp hắn, hỏi hắn đi! Dường như đấy đã là cách tốt nhất rồi!

Nghĩ vậy, Sakura hít một hơi lấy dũng khí, cánh tay đẩy mạnh cửa.

"Cạch....."

Cánh cửa từ từ hé mở, một mùi máu tanh nồng, mùi ẩm mốc ập vào mũi làm dạ dày Sakura cuộn trào, khó khăn kìm nén cảm giác buồn nôn.

Bên trong phòng tối đen như mực, Sakura phải dựa vào ánh sáng từ ngoài hắt đến mới miễn cưỡng nhìn được.

Mặt sàn nhớt nháp, càng vào bên trong, mùi máu tanh tưởi càng đậm, trái tim Sakura như lơ lửng trên vực. Tại sao lại nhiều máu như vậy, hắn.... có ổn không?

Như để trả lời cho câu hỏi của Sakura, phía trước mắt xuất hiện một người nằm trên mặt đất, đưa lưng lại về phía nàng. Chỉ riêng trên lưng thôi đã chằng chịt những vết thương sâu hoắm vào trong da thịt, có chỗ còn có thể thấy vào tận xương.

Khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt nàng nhoè đi, sống mũi cay xè, vội vã lao đến, không quản quần áo bị dính bẩn, ngồi phịch xuống cạnh hắn, lật người hắn lại.

Dưới ánh sáng yếu ớt chiếu đến, một gương mặt thân thuộc hiện ra....

- Sasuke.....

Nước mắt bỗng không kìm được tuôn trào thành dòng, hai bàn tay nàng run rẩy ôm lấy mặt hắn, giọng nói nghẹn ngào lay gọi.....

- Sasuke..... Sasuke..... Em đến rồi..... Anh mau dậy nhìn đi..... Em đến rồi đây.....

Làn da hắn lạnh buốt, đôi môi khô rát, tím ngắt lại, gương mặt tiều tụy, đầy vết bầm tím, vệt xước dài còn rỉ máu trên gò má hắn. Trái tim nàng lạnh buốt, đau đớn như bị ngàn vạn mũi kim sắc nhọn cứa vào.....

Kì lạ, rõ ràng người bị thương là hắn, sao nàng lại thấy đau như chính mình là người hứng chịu những vết thương đó.....

Mặc cho Sakura lay gọi thế nào, Sasuke cũng không tỉnh dậy, một dấu hiệu cũng không có. Cũng phải, một người đàn ông dù khỏe mạnh đến đâu, nếu chịu qua cường độ tra tấn dã man, khốc liệt của Yuki thì không chết đã là may mắn lắm rồi.....

Ý thức được rằng với tình trạng này, cho dù nàng gọi đến khản cổ hắn cũng không tỉnh dậy được, bây giờ phải đưa hắn ra khỏi đây đã.

Sakura khoác tay hắn lên vai mình, gắng sức đỡ hắn đứng lên nhưng cứ đi được vài bước lại gục xuống. Cho dù Sakura là người từng học võ thì sức lực nàng cũng không khá lên được bao nhiêu, dìu một người đàn ông to cao gấp đôi mình vẫn hết sức khó nhọc.

Đang lúc nàng loay hoay không biết làm thế nào, bỗng trước mắt xuất hiện một con trăn khổng lồ, miệng đỏ lòm, hàm răng sắc nhọn đủ để nghiền chết con mồi, ánh mắt khát máu, hung tợn.....

Người khác mà gặp cảnh này chắc ngất xỉu rồi cũng nên, còn nàng, phải nói là mừng phát khóc còn không kịp.

- Ana honey!!!Ana vốn đang tính xử lí hai con mồi trước mắt kiểu gì, nuốt chửng, làm xá xíu, không ngờ nghe thấy giọng nói quen quen. Nó cúi xuống trước mặt Sakura, hít hít ngửi ngửi để nhận dạng, rồi thè cái lưỡi đỏ sọc ra liếm mặt nàng một cái, chóp chép miệng nghĩ gì đó.....

'Mùi này quen quen..... Ngọt ngọt, thơm thơm, vị giống đống hoa trong vườn mình lỡ đuôi phá hôm kia, giống cô chủ thật..... Aizzz..... Đáng tiếc cô chủ mất tích 4 năm rồi..... Chán th..... Mà khoan!'

Ana trợn trừng mắt nhìn chằm chằm Sakura, cái mặt đờ đẫn ra vì kinh ngạc trong giây lát. Sau khi định thần lại, Ana vội vồ đến, cái đầu to tướng cọ cọ vào mặt Sakura làm nũng, lè lưỡi liếm mặt nàng, cười híp cả mắt lại, miệng phát ra tiếng rít mừng rỡ, đến cái đuôi cũng ngoáy tít thò lò không thôi....

- Ừ.... Ta cũng nhớ mày lắm, Ana! Ngoan! Ngoan!

Ana vui đến nỗi cái mặt cọ mạnh quá, đẩy ngã cả nàng ra sau, may mà nó kịp thò đuôi ra làm đệm đỡ nàng. Còn Sasuke không may mắn đến vậy, ngã ngửa ra đằng sau, đầu, lưng va đập mạnh xuống đất, đau đến nỗi làm hắn hôn mê cũng khẽ rên lên.....

Sakura hoảng sợ, vội đỡ hắn dậy, ôm vào lòng mình, ánh mắt tha thiết hướng Ana khẩn cầu:

- Làm ơn, hãy giúp ta đưa anh ấy ra khỏi đây.....

Ana vốn đang hưng phấn vì gặp lại cô chủ, không lằng nhằng gì gật đầu đồng ý luôn, đuôi nhẹ nhàng cuốn cả hai người lại nhấc lên, trườn mình theo đường ra bờ đi.....

Ana không những đưa hai người ra ngoài mà còn một mạch đưa hai người đến bệnh viện tư nhân gần nhất, lại còn đặc biệt tốt bụng thẳng tiến vào đại sảnh nữa, giờ thì hay rồi.....

"Áaaaa..... Rắn.... Rắn!!!"

Trong sảnh truyền đến tiếng la hét thất thanh của các bệnh nhân lẫn người nhà, các bác sĩ, y tá,.... Cả đại sảnh hỗn loạn, người người chạy trối sống trối chết, liều mạng chen chúc chạy ra cửa....

"Rầm!!!"

Cái đuôi to tướng của Ana ngang nhiên đập xuống chặn trước cửa, cái mồm với hàm răng như hàm cá mập kèm theo cặp mắt hung tợn bonus thêm thân hình dài lêu nghêu chiếm đến 1/2 đại sảnh khổng lồ đã thành công dọa mọi người đứng hình im phăng phắc.

- Có người bị thương nặng ở đây, làm ơn cứu anh ấy được không? - Sakura lên tiếng, lúc này mọi người mới nhận ra có một cô gái đỡ một chàng trai, và cả hai vẫn bình an đứng cạnh con trăn.

Ana quắc mắc nhìn đám bác sĩ kia, cái lưỡi đỏ ngòm như vô ý lè ra một cái.....

- Đây! Đến đây! Đặt anh ta lên cáng đi! - Một bác sĩ thức thời nhận ra ý của con trăn, vội vàng kéo theo mấy người khác chạy đến, nhanh nhẹn thực hiện các thao tác cấp cứu.

Ana hài lòng gật đầu một cái, bỗng dưng quay phắt sang nhìn người phụ nữ đầu tiên hét gọi nó là rắn, hơi há mồm ra, hung ác trừng mắt một cái....

'Bà mày đây là trăn! Rắn cái con khỉ! Bà đẳng cấp hơn rắn nhiều!'

Thấy động tác muốn nuốt chửng người của con nào đó, Sakura hơi vỗ vỗ lên thân nó, nhẹ giọng dỗ:- Ngoan nào, Ana! Không được ăn thịt người, thịt người chán lắm, toàn xương xẩu với các chất độc hại thôi! Về nhà ta cho cưng ăn mười phần thịt bò bít tết thượng hạng nhé!

Ana nghe lời, từ bỏ ý định muốn ăn thịt người. Nó hơi cúi đầu, cọ cọ vào mặt Sakura, ánh mắt nũng nịu, mắt chơm chớp mồm đớp đớp nhìn nàng.

- Được rồi! 20 phần thịt, kèm theo 5 đĩa rau, miễn bình luận!

"Rít...." Ana càng thêm đáng thương nhìn nàng. Nó ghét ăn rau lắm a....!

- No! Phải ăn rau! Không ăn làm sao mà tiêu hoá tốt được! Cấm cãi! Ý kiến ý cò gì nữa là khỏi ăn bít tết, thịt gà nướng cũng khỏi! - Sakura kiên quyết nói, ý chí không hề bị ánh mắt của nó làm lung lay.

"Rít...." Ana cuối cùng đành thỏa hiệp, ủy khuất gật đầu một cái, mặt mày ủ rũ, đau khổ, khác hẳn so với bộ dạng oai phong ban nãy.

Dù gì nó cũng giúp mình như vậy, Sakura thấy nó như vậy cũng không đành lòng, nhẹ nhàng xoa đầu Ana, buông lời dỗ dành.

- Không khóc, nếu nghe lời sau này cho mày ăn hẳn cả cân tôm hùm, mực tám món, rượu vang 1978 nữa nha! Bây giờ về nhà trước nhé!

Cái bản mặt của con nào đó tươi tỉnh cả lên, hớn hở ra mặt, nghịch ngợm liếm mặt Sakura một cái rồi mới ve vẩy cái đuôi, uốn éo về nhà.

Các thể loại bệnh nhân, y tá, bác sĩ, dân chúng đến xem kịch vui...: "...."

Con trăn kia có phải là trăn thành tinh rồi hay không? Còn biết ăn vạ kì kèo thêm bớt như đúng rồi!

Khóc á? Nhìn đâu ra nó khóc! Có mà làm bộ làm tịch, nước mắt cá sấu thì có!

Khẩu vị của trăn cũng tốt ghê! Thích ăn bít tết, cua rang me, mực xào, uống rượu vang 1978 cơ đấy! Kén chọn thật!

Vốn nghe người ta nói da trăn dày, không ngờ dày thật! Da mặt con trăn này phải sánh ngang với chiều dài Vạn Lý Trường thành chứ không đùa!

Mà..... dạo này xu hướng chọn nuôi thú cưng của phụ nữ cũng quá ư là..... độc đáo đi.....

Đến cuối, vẫn là nhờ sự thúc giục của Sakura, các bác sĩ mới lấy lại tinh thần làm việc, vội đẩy bệnh nhân vào phòng cấp cứu. Bệnh viện sau cơn hỗn loạn cũng trở lại bình thường.

.....

- Xem nào..... Bệnh nhân bị mất mau nghiêm trọng, cơ thể suy nhược nặng, một vài vết thương bị nhiễm trùng khá nặng dẫn đến phát sốt. Lại ở lâu trong môi trường thiếu vệ sinh dẫn đến vài bệnh về đường hô hấp. Bàn chân phải bị trật khớp, xương ống tay trái gãy đôi, xương ngón tay út tay phải bị chệch, não có dấu hiệu bị chấn thương, cần thời gian theo dõi.....

Nghe bác sĩ trình bày một lèo bệnh trạng của Sasuke, sắc mặt Sakura tái nhợt như tờ, môi bị cắn chặt đến nứt da, trong lòng căng thẳng, lo lắng....

- Bác sĩ..... Anh ấy sẽ ổn chứ?

Bà bác sĩ thở dài phiền não, bỏ kính mắt xuống, lắc lắc đầu.

- Hiện giờ thì không hề ổn chút nào..... Trên người anh ta chằng chịt thương tích, nếu tôi nhớ không nhầm còn có dấu hiệu bị trúng độc nữa.....- Độc? - Sakura sững sờ nhìn bà.

- Đúng! Hình như là bị..... rắn khổng lồ cắn hay thì phải.....

Rắn khổng lồ.....

Có độc.....

Sakura âm thầm nghiến răng nghiến lời, ánh mắt hung dữ, lửa giận bốc cháy ngùn ngụt.

Hừ! Ngoài con trăn kia còn cái gì vào đây nữa! Ana khổng lồ do chế độ ăn hơi bị..... dinh dưỡng..... Còn trăn có độc đơn giản là vì đây là giống lai giữa trăn Anaconda và rắn hổ mang.

Bây giờ thì nàng hiểu vì sao con trăn "tâm hồn ăn uống" này lại vô cớ đến phòng tra tấn rồi, còn làm gì nữa ngoài hành hạ, chà đạp nạn nhân như món đồ chơi! Hèn gì mà lúc gặp nàng tự nhiên thấy nó lau mồ hôi lạnh, có nguyên nhân cả đấy.....

Và, để xử lí con nào đó, Sakura đã bắt nó nửa năm chỉ được gặm rau ăn đậu phụ, động vào một miếng thịt thôi sẽ tăng thời hạn ăn chạy theo cấp số nhân! Dĩ nhiên, đấy là chuyện sau này.....

Bắt gặp vẻ mặt căng thẳng pha lẫn phẫn nộ không rõ nguyên do của Sakura, bác sĩ vội trấn an.

- Nhưng không cần lo, chúng tôi đã cho bệnh nhân buồng thuốc bài trừ chất độc ra rồi. Hiện giờ bệnh nhân đang trong phòng ICU*, qua một tuần nữa sẽ chuyển về phòng bệnh riêng.

*ICU - Intensive Care Unit: phòng bệnh cho những trường hợp bệnh nặng.

Nghe thế này Sakura mới tạm nguôi giận, tiếp tục hỏi.

- Vậy mất bao lâu nữa mới trở về như bình thường được?

- Hmm.... - Bác sĩ lật lật xem giấy tờ trong tay rồi đưa ra câu trả lời - Sớm nhất chắc cũng phải mất tầm nửa năm....

Thế cũng coi như là khả quan rồi. Chịu qua đợt tra tấn dã man vô nhân đạo của chị suốt hai tháng, không đến nỗi sống thực vật là ông trời đã yêu lắm rồi!

- Có lẽ một tuần nữa sẽ tỉnh, thế này là khá sớm so với bình thường đấy! Thường thì đa số những người được đưa đến trong tình trạng này không sống thực vật thì cũng què chân cụt tay, bị lột một lớp da, lòi dạ dày, chết tươi con đười ươi nha! Bạn trai cô may mắn đấy! Ha ha!!!

Sakura: "...."

Người ta bảo bác sĩ ăn nói khéo léo, ngôn từ của bác sĩ này cũng quá ư là.... máu me đi.... Với lại....

- Bác sĩ, đây không phải bạn trai cháu! - Có một hiểu lầm cần phải được xử lí ngay đấy, ai là bạn gái hắn chứ!

Bà bác sĩ già không cho là vậy, lại nghĩ rằng Sakura đang xấu hổ, liền vỗ vai nàng cười sang sảng.

- Cháu xạo vừa thôi! Cháu nên nhìn cái mặt mình lúc chờ cậu ta ngoài phòng cấp cứu đi! Không phải bạn trai mà lo đến mặt mũi trắng bệch ra như bị người chết à?

- Cháu..... - Sakura cứng họng.

Tuy nàng không thể nhìn biểu cảm trên mặt khi đó nhưng nàng nhớ cảm giác hoang mang, lo sợ khi chờ ở ngoại cửa, không biết lúc cánh cửa kia mở ra, đón chờ nàng là điều gì.....Chỉ cần nghĩ hắn sẽ chết, Sakura đã không chấp nhận nổi rồi.

Sẽ không chết đâu! Chắc chắn hắn sẽ vượt qua được! Nàng tin, tin hắn sẽ không rời bỏ nàng..... lần nữa.....

Một tuần sau....

- Vào đi! Cháu còn định đứng đó đến bao giờ! Chần chừ nữa là cậu ta ngủ quên luôn bây giờ! - Vẫn là quý bà bác sĩ lần trước, lúc này đang ra sức thúc đẩy ai đó tiến vào.

- Hay là.... để sau khi anh ấy ngủ dậy rồi vào sau.... - Sakura lúng túng từ chối, suýt nữa ăn nguyên một tập tài liệu bay vào mặt.

Quý bà bác sĩ tức sôi máu, không khách khí quát thẳng vào mặt Sakura.

- Mày đùa bác à! Bác mày đứng nói khản cổ ở đây ba tiếng đồng hồ chỉ để nghe mày nói "để sau" thôi á.....

Sakura không nói gì, lặng lẽ chỉ vào tấm biển xanh to tướng chiếm cả nửa hành lang bên cạnh, trên đó ghi: "Đi nhẹ nói khẽ cười duyên. Ồn ào phạt một năm lao động công ích không lương!"

Quý bà bác sĩ: "....." Tại sao bà làm ở đây 8 năm rồi mà lần đầu tiên nhìn thấy cái biển này?

Đặc biệt, câu kia được lặp lại và ghi bằng 500 thứ tiếng khác nhau trên thế giới, bao gồm cả tiếng Ai Cập cổ đại. Không hiểu thằng nào rảnh thế mà còn thừa mực in bằng tiếng Ai Cập cổ đại, chẳng lẽ để cho xác ướp khi nhập viện đọc chắc? Thần kinh!

- A! Còn có cả tiếng người ngoài hành tinh kìa!

Quý bà bác sĩ: "...." Thật à.... =.='

Thấy quý bà bác sĩ đang phân tâm bởi cái bảng, Sakura lén lút xoay người tính chuồn đi, không ngờ.....

- Đứng lại! Định chuồn đi đâu đấy cưng? - Quý bà một tay xách cổ áo sau nàng, dễ dàng nhấc bổng lên.

Sakura: *toát mồ hôi lạnh....*

- Bây giờ cưng thích thế nào? Nhẹ nhàng tình cảm hay là dùng bạo lực bệnh viện? Hả!!!

....

"Rầm!!!"

Sakura nằm sõng soài trên mặt đất, cánh cửa phía sau bị quý bà bác sĩ đóng "xoạch" lại, ngăn cách phòng bệnh với bên ngoài.

Sakura đúng là khóc không ra nước mắt, tủi thân úp mặt trên sàn. Vốn nghĩ mình trẻ khỏe, oánh nhau với quý và sẽ có cơ may thắng.

Khốn nạn thế nào, quý bà này từng hai lần đoạt huy chương bạc giải võ thuật thế giới. Mà một người đẳng cấp như vậy chỉ trong có vài giây đã hạ đo ván con tép riu như nàng, phũ phàng quẳng nàng vào phòng bệnh, mặc nàng tự lực cánh sinh....

Nếu biết sớm lai lịch của quý bà này, nàng thà tự mình đi vào còn hơn là khinh địch làm liều rồi bị đập cho te tua, thê thảm thế này..... Thật là nhục.....

- Cuối cùng cũng chịu vào à.....

Từ trên giường truyền đến giọng nói khàn đặc pha lẫn ý cười. Sakura ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt như nhìn thằng hề của hắn, nàng ngượng chín cả mặt, vội vàng đứng phắt lên chỉnh chu là bản thân.Sau hơn hai tháng không gặp mà lần đầu tiên nhìn lại nhau, nàng lại trong bộ dạng nhếch nhác đang hôn đất thế này..... Mất mặt quá.... Sao hôm nay toàn gặp phải mấy loại chuyện thế này.....

- E hèm..... Anh.... Anh tỉnh rồi?

- Em còn hỏi.... Mới có hai tháng không gặp em đã bị quáng gà nặng rồi à?

- Anh....!!!

Sakura trợn mắt thở phì phò, cảm thấy một sự xúc phạm không hề nhẹ! Nàng thì lo lắng không biết nên nói gì với hắn, không ngờ mình mới nói được một câu đã bị hắn táng ngay cho cứng họng rồi!

Vẻ mặt quẫn bách, ức chế của Sakura tuyệt đối là liều thuốc bổ cho người nào đó. Hắn mỉm cười ôn nhu, ngoắc ngoắc ngón tay phải gọi nàng lại.

Sakura lì lợm không ra, khoanh tay hất mặt ra chỗ khác. Mắng nàng à, ờ, nàng không ra đấy, làm gì được nhau!

'Cái loại mày chỉ đáng thế thôi! Còn làm bộ choảnh chó gì nữa!' Inner khinh bỉ nói.

'Mắc mớ gì đến mày!' Sakura không chịu thua quát lại.

'Chỉ là tao không đành lòng nhìn mày sỉ nhục độ sang choảnh của loài chó thôi! Loại mày á..... chó nó còn hơn! '

'....'

- Khụ khụ..... Khụ khụ..... - Sasuke bỗng nhiên ho dữ dội, ho đến mức sặc sụa như phổi sắp bắn ra ngoài.

Thấy vậy, nàng cũng chẳng còn tâm trí nào mà choảnh với chả chó nữa, khẩn trương chạy đến cạnh đỡ Sasuke ngồi dậy, nhanh nhẹn kê gối tựa sau lưng, vuốt ngực hắn, hốt hoảng hỏi:

- Làm sao rồi? Anh có ổn không? Có cần em gọi bác sĩ không?....

Sasuke sắc mặt tái nhợt, chẫm rãi lắc đầu, hắn khẽ nở nụ cười trấn an nàng.

- Anh không sao....

- Nhưng mà.....

- Anh không yếu đến thế đâu.... Em yên tâm.... Với lại....- Nói đoạn, bàn tay phải quấn kín băng trắng nắm lấy tay nàng, siết chặt -.... Anh còn phải khoẻ nhanh thì vợ mới chịu sinh con cho anh chứ, phải không.... vợ?

Mặt Sakura bốc khói, đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa! Tên này đang ốm mà vẫn còn nghĩ ra trò chọc ngoáy nàng, chẳng hiểu hắn có ốm thật không nữa!

Sakura tức đến nghiến răng nghiến lợi chối:

- Ai là vợ anh chứ? Bỏ tay em ra! - Sakura cố giật mạnh bàn tay ra khỏi tay Sasuke, ngoài ý muốn động đến ngón út bị gãy làm hắn đau đến trắng mặt nên đành thôi.

Sasuke nhân cơ hội kéo nàng ôm vào lòng, bất chấp vết thương trước ngực nhói lên.

- Ngoan nào, anh thể hiện tốt như thế vẫn chưa đủ sao.... Chịu qua thử thách của chị vợ thật không dễ dàng gì a.....

Lời của hắn đụng đến nơi mềm nhất trong tim Sakura, cảm giác áy náy lại dâng lên.

- Về chuyện chị làm với anh, em.... - "xin lỗi".

Hai chữ cuối còn chưa kịp nói ra, tay hắn đã che lại môi nàng. Sasuke yêu thương, thâm tình nhìn nàng, ngón tay khẽ vuốt ve gò má ửng hồng, giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng như gió xuân vang bên tai nàng.....- Anh nhớ em, Sakura....

Cặp mắt lục bảo bỗng ươn ướt, những cảm giác khác lạ mãnh liệt trỗi dậy. Trước kia, nàng vẫn chưa thể thấu hiểu được những cảm xúc này, giờ nàng hiểu rồi, đó là yêu, yêu cái người đáng ghét luôn thích bắt nạt nàng từ ngày đầu gặp gỡ, cái người luôn thích.... sàm sỡ nàng này, yêu cai người luôn đem đến cho nàng cảm giác thân thuộc, ấm áp này....

- Em.... Em cũng nhớ anh.... nhớ nhiều lắm....

Khoé môi Sasuke càng thêm nhếch lên, chợt, hắn khẽ cúi đầu, mắt khép hờ, môi bạc từ từ rút ngắn khoảng cách đến làn môi anh đào....

Sakura hiểu hắn định làm gì, bật cười nhẹ một tiếng rồi nhắm mắt lại, hé môi.....

"Xoạch!!!"

Chỉ còn một chút nữa thôi là có ngay một nụ hôn năm giây kiểu Pháp, thế mà đúng lúc này ông trời lại ngứa tay chen ngang!

Cả hai đồng thời quay phắt ra, bắt gặp kẻ phá đám đang đứng sừng sững ở cửa, mặt hai người lập tức một đen một đỏ.

Tại sao..... Tại sao hắn chỉ muốn hôn nàng một cái thôi mà cũng gian nan thế? Hả!???

Sớm không đến, muộn không đến, cứ căn đúng lúc này là sao!???

Mặt Sasuke đen như đít nồi, u ám như trời sắp nổi giông bão. Ánh mắt lãnh khốc, sắc lạnh như trăm ngàn lưỡi dao bắn đến kẻ phá đám.

Itachi lúc bấy giờ đang dần thối dần nát mặt ra, đứng bất động ngoài cửa, biểu cảm như: ""

Anh là nghe tin thằng em trai nằm viện nên đến thăm, ngờ đâu lại phá mất chuyện tốt của nó....

Nhìn thấy mặt thằng em trai như sắp giết mình, Itachi lập tức giơ tay thề thốt:

- Anh xin thề, anh không hề cố ý!!! Mắt anh bị đui, cái gì cũng không thấy, anh đảm bảo luôn! Hai đứa.... cứ tự nhiên như ở nhà đi! - Nói rồi biết ý co giò bỏ chạy, trước khi đóng cửa còn cực trung thực hét vọng vào trong:

"Anh không thấy gì hết! Anh không thấy gì hết! Là lá la....!!!" Rồi nhảy chân sáo đi mất.

Trong phòng, Sasuke chán nản cọ cọ mặt vào má nàng, giọng nói uể oải, thê lương làm sao....

- Sao số anh khổ thế này.... Một nụ hôn sau bao ngay xa cách cũng khó đến vậy à....

Nghe lời than thẩm đáng thương của hắn, Sakura buồn cười, trong đầu bỗng loé lên một suy nghĩ không được.... trong sáng là mấy....

Dưới sự kinh ngạc của Sasuke, nàng bất ngờ ôm mặt hắn, vừa hôn vừa cắn mạnh lên làn môi bạc, ra sức "chà đạp".

- Cho anh đấy! - Rồi mỉm cười toe toét chạy mất, để lại Sasuke một bộ dạng ngơ ngác, ngáo đá, thi thoảng lại cười hơ hớ trong phòng....

Về phần kẻ phá đám ông trời phái đến kia, quý ngài Itachi trong khi đang trên đường chạy thục mạng, cứ cắm đầu cắm cổ mà chạy, không thèm nhìn đường nên không lâu sau....

"Binh! Bốp! Rầm! Choang! Xoảng!"

Một chuỗi âm thanh thanh thuý vang lên.

Itachi bị đâm đến choáng váng đầu óc, đã vậy, không biết từ đâu ra một loạt các thứ chai, lọ, kim tiêm, khay inox thi nhau đổ xuống đầu anh.

Nếu là người khác hứng phải đống này e rằng đã ngoẻo luôn rồi, có điều, anh Chồn đây thật xứng với biệt danh "đầu đá". Toàn bộ chai lọ chỉ vừa tiếp xúc với đầu anh đã vỡ tan tành, mui kim tiêm thì gãy làm đôi, cả cái khay Inox siêu bền hàng xịn kia còn bị bóp méo xệch không ra hình thù gì!

Có điều, khổ nhất vẫn là cái người bị anh va phải kia.

- Xin lỗi cô, là lỗi tại tôi! - Itachi ga lăng đỡ cô gái kia dậy, hào phóng nói - Tôi sẽ bồi thường lại gấp đôi, à không, gấp năm lần thiệt hại!

Cô gái kia loạng choạng đứng dậy, xoa xoa cái đầu đau nhức, xua xua tay, ngẩng đầu lên từ chối:

- Không cần đâu, là tôi không.... Itachi?

Itachi nheo mắt nhìn chằm chằm cô, tóc đen, cặp mắt đen to tròn, da trắng, dưới mắt phải có một ruồi. Trông quen quen, giông giống.....

- A! Izumi phải không?

96. Chương 93: Itachi Vs Sasori!

Izumi mỉm cười rạng rỡ nhìn Itachi, gật đầu.

- Lâu rồi không gặp, Itachi!

- Lâu quá rồi ấy chứ! - Itachi chống tay vào tưởng, ngao ngán hồi tưởng - Aizzz.... Kể từ hồi mỹ nhân duy nhất như em chuyển sang nước ngoài sinh sống, khu phố nhà mình càng ngày càng chán! Em không biết thôi chứ có mấy thằng thích em còn đòi tự tử đi theo em cơ!

Trán Izumi rơi xuống mấy cái vạch đen, khoé miệng giật giật, cười gượng gạo giải thích:

- Em có chết đâu mà đòi tự tử đi theo....

- Thì anh cũng bảo chúng nó thế nhưng có đứa nào nghe đâu! Anh không ngăn được, định mua mấy cái quan tài cho chúng nó làm quà chia tay, khổ nỗi tháng đấy kẹt tiền quá nên lại thôi.....

Khoé môi Izumi càng thêm giật đùng đùng. Đại thiếu gia Uchiha mà còn kêu thiếu tiền thì thế nào mới gọi là có tiền?

- Để em đoán tiếp! Vì.... thiếu tiền, cũng đồng thời để đảm bảo chính sách tiết kiệm, anh đào sẵn một cái hố to rồi kéo bọn họ lên mái nhà, chỉ vào cái hố rồi bảo: "Tao đào sẵn mộ cho chúng mày rồi, chúng mày nhớ nhảy thẳng vào hố để tí nữa tao đỡ mất công đi dọn xác, óc não be bét ra dính vào tay bẩn lắm!"

- Vẫn là em hiểu anh nhất!

Izumi: "...." Tính cách ông này cô còn lạ quái gì nữa!

- Có điều, em còn kể thiếu hai thứ nữa!

-???

- Anh còn tặng cho chúng nó một quyển sách dạy "các tư thế nhảy lầu nghệ thuật" và còn cho thuê ván lò xo để bật nhảy cho cao nữa, như thế tốc độ lao đầu xuống đất sẽ được cải thiện! Xời! Anh thật quá tốt bụng mà!!! - Itachi hất mái tóc đen Rejoice siêu mượt, giọng cực tự hào về bản thân!

Izumi: "...." Vâng, rất tốt, tốt quá luôn ạ.... Đảm bảo hội xấu số kia dù có nghĩ lại không muốn chết nữa, lên mái nhà xong cũng là một đi không trở lại.... =.='

Sau năm phút hất đi hất lại mái tóc suôn mượt tận ngọn kia đến mỏi đầu, Itachi mới tạm nghỉ giữa hiệp.

- Ở nước ngoài em sống tốt chứ?

Izumi mỉm cười không do dự trả lời.

- Tốt lắm! Mẹ rất thương em.... như cha vậy.... - Nhắc tới cha, ánh mắt đen láy của cô có phần ảm đạm đi.

Izumi là người lai, cha cô là người Nhật, mẹ cô là người Anh. Cha mẹ cô ly hôn khi cô 5 tuổi, cô sống với cha tại quê hương của ông, Tokyo, lớn lên ở cùng một khu phố với gia đình Uchiha và là bạn thanh mai trúc mã với Itachi.

Tuy nhiên, năm Izumi lên 10, cha cô mất trong một vụ tai nạn giao thông, mẹ cô đón cô sang Anh nuôi dưỡng, và tính đến nay, đã 18 năm Izumi không gặp lại gia đình Itachi.Itachi cũng biết chuyện gia đình Izumi nên thấy biểu cảm buồn bã, đau đớn của cô khi vô tình nhắc lại về người cha đã mất, anh liền cuống cà kê lên, vội ôm lấy vai cô dỗ dành:

- Không sao, đừng buồn mà.... Cái gì đã trôi qua rồi thì để nó trôi qua đi, buồn cũng không thay đổi được quá khứ.....

Izumi cúi đầu không nói gì....

- Lâu rồi không gặp mà sao vừa nhìn nhau được mấy phút em đã chưng cái vẻ đấy.... Chẳng lẽ sức quyến rũ tuyệt đỉnh và khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của anh không làm em vui lên được sao?

Izumi phì cười..... Tự sướng vừa thôi ông....

Nghe được tiếng cười đè nén của cô, Itachi càng thêm tự sướng, rất thân mật khoác vai cô, lại.... hất tóc, vênh mặt lên.

- Mình luôn biết mình đẹp trai rạng ngời, sức quyến rũ vô hạn mà!

Izumi nhìn bộ dạng kiêu căng, cái mặt như muốn ăn đấm của anh, liền cạn lời....

Đẹp trai thì không biết thế nào, nhưng độ dày da mặt phải nói là độ sâu của hố đen vũ trụ cũng không sánh kịp....

"Bốp!!!"

Cuối cùng cũng có người không chịu nổi cái thằng chập cheeng có quả đầu như cái chổi lau nhà thế này, liền ra tay diệt trừ vì nước vì dân.

Itachi bị đấm mạnh đến nỗi văng ra xa 3m, nằm choáng váng trên sàn nhà, trên đầu đầy sao lượn vòng quanh.

- Đẹp trai cái đầu mày! Mày đừng có sỉ nhục từ "đẹp trai" nữa! Mặt dày!!! - Sasori phẫn nộ quát, không thể để những ngôn từ tinh tế của nhân loại bị hủy hoại dưới mồm thằng mặt dày được!

Izumi sững sờ nhìn Itachi bị đánh đến bất tỉnh nằm sõng soài trên sàn, nuốt "ực" một cái, run rẩy quay sang nhìn người bên cạnh.

'Bạo lực.... Quá bạo lực.... Có biển báo cấm đánh nhau ở bệnh viện đấy ông anh....'

Sasori sau khi mắng chửi một người đang mất hết ý thức cho đã mồm mới quay sang nhìn Izumi. Đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó là vui mừng, rồi ngại ngùng.

Anh vội chỉnh lại cà vạt, thu lại bộ mặt hung dữ vừa rồi, quay trở lại với vẻ tao nhã, lịch thiệp với phụ nữ như thường ngày. Sasori nâng tay Izumi lên hôn, cười quyến rũ nói.

- Xin chào quý cô Izumi xinh đẹp, thật là một vinh dự lớn cho tôi khi được gặp lại cô ở một nơi trang trọng và đầy ý nghĩa thế này!

Yuki mà ở đây nhìn thấy cảnh tượng này, khẳng định ít nhất phải 10 quả lựu đạn đã kéo chốt nổ bay vào cái mặt trơ chắn bóng kia.

Chửi người ta mặt dày, chưa biết ai mặt dày hơn đâu!

Khoé môi Izumi run rẩy.... Hôm nay là cái ngày hắc đạo gì mà lần lượt gặp phải hai quý ông trời đánh là sao?

- Sasori, anh điên đủ chưa vậy?

- Honey, chưa bao giờ là đủ cả!

Izumi: "...."

Itachi vốn đang bất tỉnh, vừa nghe Sasori gọi Izumi một tiếng "Honey" liền như xác chết đội mồ sống dậy, lại bắt gặp hai người đang tay trong tay, máu trong người như sôi trào cả lên.- Sasori, mày.... mày bỏ ngay cái móng giò của mày ra khỏi bàn tay ngọc ngà của Izumi!

Izumi: "....." Cô còn phải như thế này đến bao giờ nữa đây.....

Làm gì có chuyện Sasori chịu nghe theo, trái lại còn rất tự nhiên khoác vai Izumi, ánh mắt đầy thách thức bắn về phía Itachi.

- Tại sao tao phải bỏ! Tao ôm "Honey của tao" là chuyện bình thường! Tao còn chưa xử mày tội ban nãy chạm vào "Honey của tao" đâu! - Bất kể là nói cái gì, Sasori đều cực lực nhấn mạnh cụm từ "Honey của tao".

Quả nhiên ba từ này thành công chọc vào cục tức của Itachi, đầu anh bốc khói, ánh mắt toé lửa trừng Sasori.

- Tội cái đầu mày! Tao chạm vào "thanh mai trúc mã" của tao có gì sai?

Sasori không hề tức giận, "a" dài một tiếng, thản nhiên hỏi.

- Mày làm thanh mai trúc mã với cô ấy bao lâu?

- 5 năm! - Itachi hất mặt lên tự tin trả lời, không ngờ ngay sau đó bị thằng bạn chí cốt nói một câu như tạt ngay cho một xô nước lạnh vào mặt.

- Tao đã thân với Izumi được 18 năm rồi!

- Điêu! Tao chơi thân với mày từ năm 12 tuổi, tính đến giờ đã được 22 năm mà có thấy mày với Izumi đâu!

- Đấy là bởi vì cô ấy sống ở London, mà lúc cả hội rủ mày đến London chơi thì mày lúc nào cũng lấy cớ bị..... tiêu chảy cấp, có chịu đi bao giờ đâu! - Sasori khinh bỉ liếc nhìn Itachi, không hiểu não thằng bạn này làm bằng gì mà nghĩ ra cái lý do trẩu tre đấy!

Itachi lúc này hối hận không thôi, tự mắng sao ngày xưa mình ngu thế không biết, vì nổi hứng đi leo Everest mà bỏ mất cơ hội gặp lại em gái xinh đẹp.... Và sai lầm lớn nhất đời này của Itachi có lẽ là nhờ thằng em trai nhắn tin từ chối hộ! Nghĩ gì không nghĩ, lại nhắn với hội chúng nó là anh bị tiêu chảy cấp có đau không cơ chứ!

Dù sao cũng là anh em lâu năm, Sasori không đành lòng nhìn thằng bạn mình thành ra bộ dạng thế kia, liền mở lời an ủi.

- Thôi, dù gì màu cũng 34 rồi, Izumi mới 28! Không lẽ mày định "trâu già gặm cỏ non" đấy à?

- Mày bằng tuổi tao đấy, Sasori! - Itachi hận tới nghiến răng nghiến lợi.

- Nhưng mà khuôn mặt tao trẻ trung, soái ca thế này, chẳng ai nghĩ là trên 20 tuổi! Còn cái mặt mày.... - Sasori khinh thường liếc một cái -.....trông "trẻ" gần bằng ông già 50 tuổi, mà đây còn là nói giảm nói tránh rồi đấy!

- Một thằng mặt 20 tuổi như trai bao đi với người mặt 28 tuổi, mày là đang gián tiếp mắng Izumi là "bà già phi công" à?

Izumi: "....." Cô không biết thần kinh của mình còn chịu đựng được bao lâu nữa....

Sasori lúc này chính thức bị chọc giận rồi, gân xanh nổi đùng đùng trên trán. Từ bé đến lớn chưa ai dám mắng anh là trai bao cả, hôm nay phải dạy dỗ thằng này mới được!

Sasori đẩy Izumi sang một bên, sắn tay áo, híp mắt nguy hiểm nhìn đối thủ.

- Izumi, em đừng can thiệp! Đây là trận chiến của đàn ông!Izumi: 'Em chưa dại mà can thiệp....'

Sau một màn gồng tay ưỡn ngực khoe cơ bắp cuồn cuộn, hai ánh mắt sắc bén một đỏ một đen đầy ý chí quyết chiến quyết thắng khoá địch thủ lại.

- Sẵn sàng!

- Sẵn sàng!

Vòng 1:

"Oẳn tù tì ra cái gì là ra cái oẳn tù tì ra cái gì là ra cái này!"

Itachi: Lá!

Sasori: Lá!

=> Hoà. Tiếp tục!

"Oẳn tù tì ra cái gì là ra cái oẳn tù tì ra cái gì là ra cái này!"

Itachi: Đấm!

Sasori: Kéo!

Mặt Sasori xanh lét vì thua, còn Itachi cười ha hả vào mặt thằng thua cuộc.

Tỉ số 1-0 nghiêng về anh chồn Itachi!

Izumi đứng xem hai đại boss của hai tập đoàn tài chính tiếng tăm lừng lẫy thế giới chơi.... oẳn tù tì ngay giữa đại sảnh bệnh viện tư nhân nổi danh nhất thành phố, bỗng có một cảm xúc không nói nên lời....

Vòng 2:

Sasori khí thế bừng bừng, không hề nhụt chí bởi thất bại ở vòng gửi xe, thề sống chết phải rửa mối hận này.

Vòng 2 thi về trí tuệ, mỗi người lần lượt ra 5 câu hỏi về tất cả các lĩnh vực trên trời dưới biển. Về phần này, Itachi cực kì tự tin, học sinh tốt nghiệp Harvard loại ưu như anh mà thua thì đừng sống trên cõi đời này nữa!

Vòng thi bắt đầu!

Lượt 1: Itachi hỏi.

Itachi: "Căn bậc hai của 15241383936 là bao nhiêu?"

Sasori: "123456!"

Itachi: "Đọc 9 chữ số đầu của số Pi!"

Sasori: "3,14159265!"

Itachi: "Tưởng tượng bạn đang ở trên một con thuyền sắp chìm trên sông Amazon, dưới sông là cá ăn thịt người. Hỏi làm thế nào để thoát?"

Sasori khinh thường trả lời: "Ngừng tưởng tượng!"

Itachi: "Quỷ mặt đỏ, tát 2 cái mới chết, quỷ mặt xanh tát 1 cái là chết. Hỏi làm thế nào chỉ với 2 cái tát cả hai con quỷ đều chết?"

Sasori: "Tát con quỷ mặt xanh một cái, con quỷ mặt xanh chết. Con quỷ mặt đỏ nhìn thấy sợ quá mặt chuyển sang xanh, tát một cái nữa nó chết. Mày làm ơn lắp não vào rồi hỏi!"

Itachi toát mồ hôi, tuyệt đối không thể khinh địch: "Câu cuối, kể ra ba ngày liên tiếp mà không có chữ "thứ" ở đầu?"

Sasori còn không buồn nghĩ: "Hôm qua, hôm nay, ngày mai."

Sasori xuất sắc vượt qua!

Lượt 2: Sasori hỏi.

Sasori: "Có một tàu điện đi về hướng nam. Gió hướng tây bắc. Vậy khói từ con tàu sẽ theo hướng nào?"

Itachi nhướn mày khinh bỉ: "Hỏi ngu! Tàu điện làm méo gì có khói!"

Sasori: ”Mẹ tao tên là Selena! Hỏi, con của cháu của bà của mẹ của chú của anh của người yêu của chồng của anh của bồ của chắt của chị của mẹ tao tên là gì?”Itachi: ”Đùa nhau à! Mẹ mày làm gì có chị em gì!”

Sasori gật đầu hài lòng: ”Xem như là mày đã lắp não!”

Itachi: ”....” Khốn nạn....

Sasori: ”30 chia 1/2, và cộng thêm 10, bằng bao nhiêu?”

Itachi nhíu mày suy nghĩ, câu này hiểm đây....

Sasori nhìn bộ dạng đăm chiêu suy nghĩ của Itachi, thực sự là không biết nói gì hơn nữa. Câu này mà không trả lời được thì học lại cấp 1 đi!

- A! 70 đúng không?

Sasori đặc biệt tặng cho Itachi ánh mắt ”tán thưởng”, tốc độ hỏi càng ngày càng nhanh:

”Câu nói kinh điển của hãng sim VIETTEL của Việt Nam là gì?”

Itachi khoanh tay kiêu căng hất mặt: ”Hãy nói theo cách của bạn và trừ tiền theo cách của chúng tôi!”

Sasori nhếch môi, hỏi với tốc độ nhanh như gió: ”x + 1 = 2. Hỏi, x bằng mấy?”

Itachi lúc này đang chủ quan khinh địch, đáp một cách thiếu não: ”Quá đơn giản! x = 3”

Mọi người, Sasori, Izumi, các bác sĩ, y tá, bao gồm cả bệnh nhân đang cấp cứu sắp chết đi qua cũng đồng loạt dừng lại nhìn Itachi với ánh mắt như muốn nói: ”Xin hỏi bạn đã tốt nghiệp lớp 1 chưa?”

Itachi vốn đang bận hất mặt nhìn chỗ nào đó, bỗng nhận thấy không khí xung quanh có gì đó khác thường, liền lẩm nhẩm lại câu hỏi ban nãy....

’ x + 1 = 2.... Ừm thì x bằng.....’

Mặt Itachi xanh lét, run rẩy nuốt ực một cái....

”Bốp!”

Sasori không khách khí cho Itachi một chưởng vào đầu. Theo cách nói của anh thì đây là để thông não cho Itachi....

”Izumi, về nhớ nhắc anh bán đồng nát cái bằng tốt nghiệp loại ưu trường Harvard của nó nhé!”

Izumi: ””

Vòng 2 kết thúc! Tỉ số hoà 1-1!

Vòng 3 - Chung kết: So tài thú cưng!

Itachi rút từ trong áo ra một con chồn to cơ hai bàn tay, với bộ lông mềm mại, óng mượt sọc hai màu trắng đen giống loài ngựa vằn, trên trán có hoa văn hình ngôi sao màu vàng. Nhìn con chồn vô cùng đáng yêu, cặp mắt to tròn màu hổ phách, khuôn mặt bụ bẫm, dễ thương làm mọi người không nén được yêu thích.

Itachi đắc ý nâng con chồn trong tay lên, để ánh sáng mặt trời làm con chồn trong tay càng thêm rực rỡ, cao quý.

- Đây là Cute, thú cưng của tao, loài chồn quý hiếm nhất, có một không hai trên thế giới này, được các chuyên gia về gen hàng đầu thế giới lai tạo giữa....

”Rítttt.... Ực!”

Một cái mồm khổng lồ đỏ lòm thò ra ngoạm lấy con chồn quý giá trên tay Itachi, nuốt chửng luôn nó rồi trườn về bên cạnh Sasori, gật gì thưởng thức mùi vị con mồi.

- Ana khen con chồn của mày vị ngon lắm! - Sasori vỗ vỗ đầu Ana, hướng Itachi thay lời Ana nói.

Trái tim nhỏ bé của Itachi như cánh hoa mỏng manh bị vùi dập thành cát bụi, cuốn theo chiều gió mà tan biến....

”Noooooooo.....!!!” Anh tuyệt vọng khuỵu xuống, đau khổ ngẩng đầu lên trời khóc thất thanh....

Bảo bối yêu quý anh cực khổ nuôi dưỡng suốt 3 năm trời, nay lại trở thành đồ ăn vặt cho con trăn khổng lồ kia! Hỏi anh làm sao không tan nát cõi lòng được.....

- Ana là giống lai giữa loài trăn Anacoda, vua của các loài trăn với loài rắn hổ mang, thế nên nó không chỉ mang bề ngoài khổng lồ của trăn mà còn chứa nọc độc chết người của loài rắn. Bản tính hung dữ, ác liệt, được huấn luyện thành sát thủ dẻo dai, linh hoạt từ khi còn bé!

Quần chúng vây quanh nghe Sasori thuyết trình xong không khỏi trầm trồ ngưỡng mộ. Không ngờ con trăn mặt dày này lại có lai lịch hiển hách, hoành tráng như vậy!

Chỉ bằng những đặc điểm vượt trội này thôi, không nghi ngờ gì Sasori nắm chắc chiến thắng toàn cục trong tay!

Itachi nước mắt rưng rưng, phẫn hận chỉ tay vào mặt Sasori mắng:

- Cmn, mày đú hàng Voldermort vừa thôi! Mày cho mày là chúa tể hắc ám còn con trăn này bằng nổi con Nagini* chắc!

*Nagini là con rắn của Voldermort. Bạn nào đã xem hết Harry Potter thì chắc sẽ biết.

- Thứ nhất, tao không cho mình là chúa tể vì trên thực tế..... tao là chúa tể của chúa tể!

Quần chúng: ”.....”

- Thứ hai, Ana không phải bằng..... mà là hơn đứt con rắn tầm thường đấy! Dính một đớp của Ana nhà tao xong thì cho dù con rắn quèn đấy có pháp thuật cũng thành đồ để ngâm rượu nhé! - Ana nghe mình được tâng bốc cũng phối hợp kiêu ngạo hất đầu lên.

Quần chúng: ”....” Có ai dạy chủ tớ nhà này thế nào là ”khiêm tốn” không đấy..... =.=

- Một con trăn ưu tú, xuất sắc thế này, làm gì có con gì thắng nổi nó chứ! - Sasori hãnh diện, tự tin khẳng định.

”ANACODAAA!!!”

Một tiếng quát kinh thiên động địa, uy lực kinh hãi của sư tử gầm vang đến làm vỡ toang toàn bộ cửa kính cường lực của đại sảnh!

Anh chị em già trẻ quần chúng đồng loạt run rẩy nhìn về phía phát ra âm thanh đáng sợ này, bắt gặp một cô gái xinh đẹp, mái tóc hồng dài mượt mà hơn cả Itachi, thân hình thon thả, trừ ngực hơi lép và cái mặt hung dữ như sắp giết người kia thì về điểm gì cũng đạt tiêu chuẩn mỹ nữ!

Itachi và Sasori nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của Sakura thì trên đầu hiện ra ba dấu hỏi chấm. Còn Ana vừa bị điểm danh thì sợ đến toát mồ hôi lạnh, da từ đầu đến đuôi đổi hết sang màu trắng bệch, nở một nụ cười khó coi, ánh mắt nịnh nọt....

’Không lẽ cô chủ biết rồi.....’

- Mày còn dám cười!!! Con trăn mặt dày kia, xem ra tao không lột da mày làm áo khoác đúng là quá thẹn với đời mà!!!

Dứt lời, hai con dao sắc bén xuất hiện trong tay Sakura, phóng vụt tới Ana!

”Áaaaaaa.....!”

Tiếng Ana la rít thảm thiết, né tránh hai con dao của cô chủ dã man, co đuôi mà trườn thật nhanh ra khỏi đây! Nói đùa chứ không đi ở lại có mà bị lột thành áo khoác à!

Thấy Ana không có nghĩa khí gì mà bỏ chạy, Sakura rút lấy hai con dao mổ khác sau thắt lưng, thân ảnh vụt đuổi theo!

Tất cả quần chúng nhìn một màn người đuổi theo trăn này, trán trượt xuống mấy cái vạch đen.

Hôm nay bệnh viện náo nhiệt thật a.....

Sasori đứng lặng người trong gió, ánh mắt đờ đẫn....

Itachi bộ dạng hả hê, cười không khép được mồm, châm chọc.

- Mày nhầm rồi cưng! Vẫn còn có con "em gái" mày thắng nổi con trăn "ưu tú, xuất sắc" nhá! Há há há!!!

- Câm miệng đi, Itachi....

97. Chương 94: Hoang Mang

Bà xã, anh đói....

- Thì?

- Anh muốn ăn....

- Đồ ăn ngay trước mặt anh đấy còn gì!

- Không.....Anh muốn bà xã đút cơ!

- Anh không có tay chắc

- Anh đau tay.... Hức hức....

- Ông tướng ơi, tay ông lành lặn từ lâu rồi! Đau cái nỗi niềm gì nữa!

- Hức..... Bác sĩ nói có để lại di chứng..... Anh đau tay lắm....

- A.... - Ai đó không chịu được, tuôn một tràng dài bằng tiếng Anh, Pháp, Ý, Đức, Nga lẫn lộn....

- Hức hức.... Bà xã không thương anh.... Ông trời ơi..... Sao số tôi khổ thế này.... Vợ tôi không thương tôi.... Tôi đi chết đi cho rồi, sống làm gì nữa.... Hu hu..... - Nói xong còn làm bộ đập đầu vào gối khóc lóc ầm ĩ muốn chết.

-..... - Trên trán ai đó đầy vạch đen, gân xanh nổi cuồn cuộn....

Sau một hồi gào khóc thê lương, thống thiết, đập đầu đến móp cả gối, Sakura choáng váng đầu óc, cuối cùng không chịu nổi được nữa đành thỏa hiệp, đút cho hắn ăn.

Mà ai đó vừa nghe xong, lập tức quăng cái gối sang một bên, hớn hở há to mồm chờ đút. Bộ dạng như bị ngược đãi cùng nước mắt nước mũi biến mất sạch sẽ trong chốc lát, cứ như người lúc trước và lúc này là hai con người hoàn toàn khác nhau!

Sakura cảm thấy thần kinh của mình chắc không thể chịu đựng được bao lâu nữa mất! Trải qua 3 tháng chăm sóc hắn mà chưa tức chết, nàng dám đảm bảo rằng Superman còn phải gọi nàng là sư cụ!

Hai tháng đầu kể từ khi hắn nằm viện đúng là địa ngục trần gian, Sasuke không cho phép bất cứ ai khác trừ Sakura động vào người hắn, kể cả người thân, bác sĩ, y tá, nếu không, hắn..... khóc chết cho mà xem.....

Thế nên, tất cả mọi việc từ thay thuốc, tiêm thuốc đều là bác sĩ đứng từ xa hướng dẫn Sakura. Cũng may, từ bé nàng đã tiếp nhận nền giáo dục ngoại khoá không bình thường của gia đình nên mấy chuyện này Sakura hoàn toàn xử lí được!

Có điều, tên mặt trơ chấn bóng nào đó còn dám bắt nàng phải đút thức ăn tận mồm cho hắn, trước khi đi ngủ phải nói chuyện với hắn 1 tiếng, ngủ cũng phải ngủ cùng giường với hắn! Không sao, cái này nàng nhịn! Đằng nào cũng không phải chưa ngủ chung bao giờ!

Thế nhưng, hắn còn được voi đòi Hai bà trưng, bắt nàng phải lau người cho hắn hàng ngày. Mà lau người là gì, tức là lột sạch quần áo ra rồi cầm khăn lau! Chưa hết, hắn còn bắt Sakura mỗi sáng thức dậy phải hôn hắn, trưa phải hôn, chiều phải hôn, tối hôn, trước khi đi ngủ hôn, xong sáng hôm sau và sau sau nữa phải lặp lại như thế!

Mẹ kiếp! Cho bà đây là osin chắc! Tự túc là hạnh phúc, lao động là vinh quang!

Ai đó cũng không phải dạng vừa, trực tiếp sai thuộc hạ vác loa đến rồi ngoạc mồm ra khóc lóc kể khổ mình đáng thương ra sao vào loa, làm cho mọi người đi qua cứ nhìn nàng với cặp mắt quái dị! Kết quả tất nhiên là lại đến tay con osin này làm rồi!Khỏi cần kể cũng biết tình trạng Sakura trong 2 tháng đầu kia thê thảm ra sao.....

Đến tháng thứ 3, phải nói là địa ngục của địa ngục, thứ tồi tệ nhất trong những thứ tồi tệ nhất. Sakura vốn tưởng sức khỏe hắn hồi phục với tốc độ nhanh chóng mặt, gần bằng lúc thường, các bệnh đã chữa khỏi, vết thương trên người cũng lành lặn không để lại sẹo, tay chân tháo nó bột, cử động ổn định, thì nàng sẽ thoát khỏi kiếp làm nô lệ này.

Không ngờ, việc hắn khôi phục không những không giải thoát Sakura khỏi địa ngục mà còn đưa nàng đến một nơi còn khủng bố hơn! Sakura vẫn bị cưỡng ép làm mọi việc y như trong mấy tháng đầu, ngoài ra, tay chân tên lưu manh này không để nàng yên, thỉnh thoảng lại kéo nàng lại ôm hôn một cái, dụi đầu vào cổ làm nũng làm Sakura tức đến muốn phanh thây người nào đó!

Khổ nỗi là bây giờ sức nàng không địch lại nổi sức hắn nữa, đành nghiến tăng nghiến lợi chịu đựng, thề sống chết sau này nhất định phải báo thù!

Cũng như vậy, Sakura đem tư tưởng nhẫn nhịn này đút cơm cho hắn, chịu đựng bị hắn ôm vào lòng, thỉnh thoảng cúi đầu hôn nàng một cái rồi nhìn nàng, cười lưu manh, khốn nạn!

Ở bên ngoài, qua ô cửa kính nhỏ trên cửa nhìn vào trong, mặt mũi ba người Ino, Naruto, Tenten đồng loạt đần thối đần nát ra, cằm rơi la liệt trên sàn....

Itachi thấy ba người trong tình trạng như vậy, không khỏi lắc đầu, tốt bụng nhắc:

- Nhặt cằm lên đi, con gián sắp bò vào rồi kìa!

Ba người không có phản ứng....

- Ối chết! Anh đánh rơi lọ axit sunfuric nồng độ 98% vào mồm ba đứa rồi!

Tức thì cả ba kinh hãi vội vàng khép mồm lại, sờ loạn trong mồm lên một lúc không thấy cái gì, đồng loạt liếc nhìn Itachi một cách thiếu thiện ý.....

Có ý tốt còn bị người ta lấy oán báo ân, Itachi nhíu mày, mặt lạnh nhìn ba tên vô ơn kia.

- Chúng mày không cảm ơn anh thì thôi, còn dám nhìn anh bằng ánh mắt đấy! Có đứa nào muốn thử cảm giác axit trong mồm là như thế nào không? - Nói rồi giơ cái lọ dung dịch trong tay ra, trên nhãn lọ có ghi: "H2SO4 98%! Nghiêm cấm uống dưới mọi hình thức!"

Cả ba quay phắt đầu đi, không dám tỏ thái độ gì nữa! Có trời mới biết ông chồn này biến thái cỡ nào, bọn họ không dại chọc giận!

"Sa-su-ke!!! Anh chán sống rồi đúng không?"

Từ bên trong phòng vọng ra thanh âm giận dữ khủng bố lỗ tai người ta, kế tiếp là một giọng nói vô lại không biết xấu hổ là gì.

"Không! Anh yêu đời lắm! Anh mà chết thì vợ yêu sẽ buồn lắm!!!

"Buồn buồn cái đầu nhà anh! Ai thèm buồn! Tốt nhất anh cút ngay cho khuất m.... Ưm...."

Naruto, Tenten, Ino nhìn vào, thấy thằng bạn được dân tình hết lời ca tụng là người đàn ông toàn năng, lạnh lùng, sắt đá, lãnh khốc, tuyệt tình đang..... đè con gái nhà lành ra mà cưỡng hôn..... Sau đó còn bày ra cái mặt sung sướng hưởng thụ, vô liêm sỉ cọ cằm vào cổ con gái người ta ra....."Vợ à, anh biết em ngoài mặt em cáu gắt, chỉ giỏi mạnh mồm nhưng bên trong nội tâm chắc chắn là không nỡ xa anh đâu mà! Em đáng yêu quá đi!"

Sakura: "....." Có lẽ phải cho hắn đi kiểm tra lại não lần nữa thôi, nàng không hề tin tưởng kết quả lần trước!

Inner: 'Bà đây là nội tâm chính cống đây, sao bà không nhớ là mình đã có những suy nghĩ..... buồn ói đấy nhỉ?'

Naruto, Tenten, Ino: *bỗng dưng muốn nôn*

"Anh có thể làm phước cho em mà bình thường lại như xưa được không? Mặt lạnh, ghét gần phụ nữ cũng được!

"Vợ à, cứ nhìn thấy em là anh không bình thường nổi! Anh mặt lạnh với người khác, ghét chạm vào phụ nữ nhưng anh lại thích "đụng chạm" gần gũi với chỉ một mình em! Ai bảo em sinh ra dễ thương như vậy! Thật là muốn chà đạp mà!" Nói xong còn cười toe toét, hôn chụt lên má nàng một cái.

Sakura: "...." Không biết nên chửi gì để không bị lặp lại nữa, vì cả quyển "nghệ thuật mắng chửi" tích lũy 22 năm trời của nàng đã bị đem ra dùng hết sạch trong mấy tháng trước rồi.....

Naruto, Tenten, Ino: *bao nhiêu đồ ăn, không phân biệt là của hôm qua, hôm nay hay hôm kia, lần lượt không kìm nén nổi từ dạ dày trào ngược ra miệng, phun như mưa ra ngoài*

'Trời ơi, cái người lạnh lùng, dã man trước đây đâu rồi.... Trời mau trả lại cho chúng con một Sasuke còn nguyên dây thần kinh xấu hổ đi....' Đây chính là tiếng lòng chung của ba con người kia.

Itachi đứng một bên nhìn ba người, một mặt lắc đầu khinh thường.

'Bọn gà này, mới thế đã chịu không nổi! Ông đây phải nhìn cái cảnh sến phát ói này suốt 3 tháng, miễn dịch rồi!'

Mặt khác, anh thầm thương bác lao công ở bệnh viện. Tí nữa dọn bãi nôn này chắc vất vả lắm đây....

....

Ba người mặt mũi xanh lét, tái nhợt như tờ, chật vật lắm mới lết ra được khỏi bệnh viện.

Vừa ra đến chỗ đỗ xe, Ino không khách khí tặng cho Naruto ngay một táng vào thẳng cái mặt đẹp trai kia.

- Nhìn xem nhờ những "bài học quý giá" của cậu, cái thằng kia thành ra cái thể loại gì? Hả!!!?

Mặc dù trong cái thời xa xưa ở thế giới kia, Ino đã không ít lần nhìn Sasuke ngọt ngào ân ái với Sakura giữa nơi công cộng, nhưng mà.... đến cái mức độ kinh khủng thế kia thì đây là lần đầu tiên!

Một mình thằng mặt lạnh đó thì không thể "thê thảm" như thế được, chắc chắn có đứa khác dạy láo. Mà đứa mắc bệnh về não tiếp xúc nhiều nhất với Sasuke, thì ngoài thằng biến thái Naruto ra còn ai vào đây nữa!

Naruto ôm mặt rưng rưng nước mắt, nức nở, mếu máo biện minh.

- Hức.... Tôi chỉ dạy sơ sơ thôi.... Ai biết cậu ta.... Hức.... lại nghe lời thế.....

- Sơ sơ cái đầu cậu! Nhìn cái thể loại kia là biết bị tiêm nhiễm không ít thứ.... kém lành mạnh vào đầu rồi!

- Ừm thì.... hồi bé tôi có dụ dỗ nó xem "vài" phim tình cảm sến sẩm Hàn xẻng mấy trăm tập ấy mà.....Ino không nói gì, nét mặt vô cảm rút giày ra.....

5 phút sau.....

Ino cùng Tenten hiên ngang bỏ đi, để lại đằng sau một Naruto nằm chổng vó trên đất, những ngôi sao vàng năm cánh lấp lánh lượn vòng trên đầu, mặt mũi bầm dập, nhìn không ra khuôn mặt đẹp trai trước đây nữa.

Tenten nhịn không được quay lại nhìn thảm cảnh, lắc đầu cảm thán.

Đánh thế vẫn còn quá nhẹ! Phải đánh cho nằm liệt giường 1 năm mới miễn cưỡng gọi là đủ!

Nhờ "ai đó" dạy hư anh trai cô, trong thời gian Tenten phải hộc mặt vào làm việc, thay Sasuke điều hành tập đoàn thì anh trai cô lại tí tớn, tưng tửng giả bệnh đi trêu chị dâu. Mà đứa làm em như cô dám mà tìm anh trai càu nhàu, đây chưa muốn đổi hộ khẩu sang Nam cực nhé! Thôi thì đành giận cá chém thớt lên Naruto vậy!

Khổ thân thằng bé, bé thế mà đen....

.....

Sakura sau một hồi đấu tranh cực khổ mới thoát khỏi Sasuke được một lúc. Vốn nàng định đi dạo một mình trong vườn ở bệnh viện để thư dãn thần kinh, không ngờ vừa bước ra khỏi thang máy liền bắt gặp một người....

- Chị!

Yuki gật đầu một cái xem như chào, đôi mắt xanh biếc thoáng qua tia phức tạp.

- Ra ngoài đi dạo với chị một lát.

Kế hoạch thay đổi! Vẫn là đi dạo nhưng không phải một mình mà là hai mình. Với lại, với không khí kiểu này thì chắc chắn là không để thư dãn đầu óc rồi.

- Chị có chuyện muốn hỏi em.

- Em có chuyện muốn hỏi chị.

Sau khi đi được 2 vòng quanh vườn, rốt cuộc cũng có người dừng bước, lên tiếng, nhưng là cả hai đồng thanh.

- Em nói trước đi.

Sakura cúi đầu tần ngần, do dự một lúc rồi mới ngước lên hỏi:

- Tại sao chị lại.... tra tấn Sasuke thành ra như vậy?

Nàng chỉ vừa dứt lời đã cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm đáng kể. Trong mắt Sakura từ bé đến lớn, chị nàng là một người hiền lành, từ ái, ấm áp, nhưng mà có lẽ sau vụ của Sasuke thì nàng phải nghĩ lại đấy!

Một người phụ nữ mới đầu 30 tuổi có thể một tay điều hành êm đẹp toàn bộ chi nhánh lẫn tổng bộ ở châu Âu của một tập đoàn lớn mạnh mà không gặp bất cứ trở ngại gì thì xác định người này không phải dạng vừa rồi!

Cứ cho là Yuki hiền lành với Sakura đi nhưng chắc gì đã tử tế với địch thủ! Có câu nói rằng: "Thương trường là chiến trường, muốn sống sót thì phải có bản lĩnh và thủ đoạn! Không có thì chờ chết đi là vừa!"

Thế nên cái suy nghĩ "Yuki hiền lành" đã cuốn gói phắn ra khỏi đầu Sakura rồi! Chỉ là, đối diện với bộ dạng hung thần, sát khí tứ phía của Yuki bây giờ, Sakura vẫn thấy lạnh sống lưng.....

- Đối với kẻ bạc tình như hắn, tra tấn đã còn là quá nhân từ rồi! Loại cặn bã như hắn đúng ra không đáng tồn tại trên thế giới này!

- Bạc tình? - Sakura nhướn mày nghi hoặc - Anh ấy từng phản bội ai à? Sao em nghe Naruto nói trước giờ anh ấy chưa từng có người yêu?

Nhận ra mình có chút lỡ lời, Yuki kiềm chế lại cảm xúc kích động trong lòng, cố ý nói lảng sang chuyện khác.

- Em còn muốn hỏi chị chuyện gì nữa không?

- Không! - Sakura lắc đầu, cũng không muốn truy hỏi đến cùng chuyện "bạc tình" kia nữa - Đến lượt chị hỏi.

Yuki trầm tư trong giây lát, nét mặt trở nên nghiêm túc.

- Em yêu cậu ta không?

-.....Sao chị lại hỏi vậy? - Sakura kì quái nhìn Yuki, hai gò má ửng hồng. Vấn đề này có hơi..... riêng tư.....

- Cứ trả lời chị đi!

Sakura cúi đầu, trong lòng bỗng thấy bối rối, nàng ngập ngừng nói:

-.....Em cũng không biết chắc nữa.... Chỉ là lúc nhìn thấy Sasuke trong tình trạng nguy kịch 3 tháng trước, em có cảm giác sợ hãi khi nghĩ rằng có thể anh ấy sẽ ra đi vĩnh viễn, bỏ rơi em lần nữa.... Lúc đấy em mới nhận ra rằng mình có cảm xúc không đơn giản với Sasuke....

Ánh mắt Yuki loé lên, cô sửng sốt nhìn Sakura.

Sakura vừa nói "lần nữa", trong khi đó nó mới gặp hắn không lâu và toàn là nó trốn khỏi Sasuke chứ hắn có bỏ rơi nó lần nào đâu.... trừ hai lần trong quá khứ đó.....

Đến bản thân Sakura cũng không nhận ra trong lời nói của mình có gì khác thường, nàng chỉ nói đúng như những gì mình nghĩ thôi.

Xem ra phong ấn đã dần yếu đi rồi, việc Sakura nhớ lại chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.... Vậy thì tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý cho Sakura một chút....

- Nếu có một ngày, chỉ là nếu thôi, em phát hiện ra người em yêu, người em từng vứt bỏ tất cả để ở lại bên cạnh hắn, lại chính là kẻ ruồng rẫy em, thậm chí..... sẵn sàng giết chết em.... em sẽ làm thế nào?

Sakura sững người, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cặp mắt lục bảo mở to, đầy kinh hãi nhìn Yuki, môi mấp máy không thốt nên lời.

Bộ dạng của Sakura lúc này càng làm Yuki thêm khẳng định, nàng hẳn đã từng nhớ lại không ít chuyện rồi, nhưng chắc vẫn nghĩ đấy chỉ là ảo ảnh. Bây giờ Yuki lại hỏi thế này thì thật....

- Thôi quên đi, đằng nào có hỏi cũng bằng thừa, chị biết trước câu trả lời rồi.... - Yuki thở dài, ảo não nhỏ giọng lầm bầm rồi không đợi Sakura kịp phản ứng, vỗ vai nàng, bỏ lại một câu: "Đừng để ý lời chị, đi về đi!" rồi cứ thế rời đi.

Nói đùa, bảo Sakura không để ý sao được. Yuki không phải loại rảnh tới mức hỏi một câu vô căn cứ như vậy, trừ khi có sự tình ẩn đằng sau.

Nhớ lại những ảo ảnh mà mình từng nhìn thấy, mơ thấy, trong lòng nàng dấy lên nỗi hoang mang. Rốt cuộc đây chỉ là ảo ảnh, một cơn ác mộng dài hạn hay là.... kí ức?

Nếu đây là kí ức, nàng có thể thấy, vậy.....

Sakura khẽ ngước lên nhìn cửa sổ phòng bệnh của Sasuke....

.....Liệu hắn có thấy được không.....

98. Chương 95: Hồi Còn Sống, Tớ Cũng Sợ Ma Lắm!

- Sakura....

-.....

- Anh biết em chưa ngủ, mở mắt ra.....

Trong bóng đêm, Sasuke nhìn người con gái nằm đối diện đang từ từ mở mắt ra, cặp mắt xanh trong vắt cụp xuống, không dám nhìn thẳng vào hắn càng làm hắn lo lắng, gặng hỏi.

- Em đã như thế này suốt từ sáng rồi, em cảm thấy không khoẻ chỗ nào sao?

Sáng nay sau khi đi dạo về, Sakura liền trở nên kỳ lạ. Nét mặt phiền muộn, luôn tìm cách né tránh, tạo khoảng cách với hắn, ánh mắt nàng nhìn hắn phảng phất hoang mang, lo sợ làm hắn bỗng dưng cảm thấy thấp thỏm không yên.

- Em ổn.... - Nàng uể oải trả lời, nghiêng người nằm quay lưng lại với hắn.

- Không, em không ổn! - Hắn vươn tay giữ vai Sakura, để cả hai ngồi hẳn dậy, ngón tay khẽ nâng cằm nàng, lo lắng hỏi - Sáng nay em ra ngoài gặp chuyện không vui?

Sakura bị ép nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm, không có cách nào nói dối, đành khai thật.

- Thật ra.... cũng không hẳn là chuyện xấu.... Sáng nay..... em có gặp chị....

- Chị em? Yuki? - Hắn nhướn mày, trong lòng có chút bất an.

- Ừm.... Là chị ruột của em.....

Nhận được sự khẳng định của Sakura, bất an trong lòng Sasuke chỉ có lớn hơn chứ không ít đi.

Yuki là ai chứ, là một trong vài người biết được toàn bộ quá khứ của hai người họ, cũng là người có sức uy hiếp lớn nhất đến kế hoạch lấy vợ của hắn!

Nếu mà Yuki đã tìm đến Sakura nói chuyện thì đảm bảo chẳng có gì tốt lành cả.

Sasuke cố đè nén lo lắng trong lòng, tiếp tục hỏi:

- Chị em nói gì với em?

Sakura chần chừ một lúc, rồi cũng quyết định kể lại cuộc nói chuyện giữa chị em nàng cho Sasuke. Lúc nhắc đến câu hỏi kì lạ của Yuki, giọng nàng không che giấu lo lắng, hoang mang, vô tình không để ý đến sắc mặt người đối diện lúc trắng lúc xanh.

Quả nhiên, Yuki đã tiết lộ về quá khứ bọn họ, vậy..... nàng có tin không?

- Em.... nghĩ chị ta có ý gì? - Hắn khàn giọng hỏi, bàn tay có chút run rẩy, trong lòng nơm nớp lo sợ chờ câu trả lời của nàng.

- Em cảm thấy.... chị như đang cố gợi lại cho em về một điều gì đó quan trọng mà em đã từng quên.

- Em hay có những giấc mơ, ảo ảnh lặp đi lặp lại về hai người một nam một nữ mặc trang phục cổ trang. Em không hiểu tại sao mình lại mơ đi mơ lại chỉ xoay quanh cuộc sống bọn họ, trong đó có hai khung cảnh làm em rất sợ, tim cũng bất giác nhói đau....

Sasuke kiềm chế sự hoảng hốt của mình, tay siết chặt hai vai Sakura, mặc dù trong lòng đã biết rõ tất cả nhưng thanh âm không giấu nổi khẩn trương.

- Hai cảnh đó..... như thế nào?

Sakura nhíu mày, nhớ lại cơn ác mộng khủng khiếp hành hạ nàng suốt một thời gian dài, cảm giác khổ sở chân thật đến mức nàng còn tưởng rằng mình chính là cô gái trong mơ đó.- Một cảnh ở trong lòng núi lửa đang sôi sục, nam nhân kia tuyệt tình xoay người đi, trên tay ôm một nữ nhân tóc đỏ, bỏ mặc lại nữ nhân đã từng gắn bó khăng khít với hắn trước kia trong cái lồng sắt rơi xuống dòng dung nham nóng rực..... Trước đó, hắn một câu "Chẳng là gì cả!" không chút may mảy phủi sạch quan hệ trước đây của bọn họ.....

Cả người Sasuke lạnh toát, kí ức qua lời của nàng như sống dậy lại ngay trước mắt. Hắn không quên, làm sao quên được cái ngày hắn máu lạnh quay lưng lại với nàng, mặc kệ sống chết của nàng cơ chứ!

Sakura không nhận ra sự khác thường của hắn, đầu óc lúc này đều đang tập trung vào những "ảo ảnh" đó.

- Khung cảnh thứ hai lại là ở một ngọn núi băng tuyết phủ trắng, trên mặt băng xanh biếc, giữa một cột sáng, nam nhân đó.... tàn nhẫn đâm lưỡi dao sắc bén xuyên qua lồng ngực nữ nhân hắn đã từng bỏ rơi kia.... máu.... có rất nhiều máu.... lênh láng.....

- Đủ rồi! Đừng nói nữa! - Sasuke ôm chặt nàng vào lòng, cảm nhận thân thể nàng từng hồi run rẩy vì sợ, trái tim hắn như bị giày xéo.

Nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của hắn, Sakura dần bình tĩnh lại, ánh mắt phức tạp.

- Em từng nghĩ đó chỉ là giấc mơ, một cơn ác mộng không có thật.... cho tới khi gặp anh.... Sasuke.... nam nhân trong giấc mơ của em.... giống hệt anh....

Hắn giật mình, chột dạ, cả người cứng nhắc....

- Vết sẹo bẩm sinh trên ngực em, cũng trùng khớp với vị trí lưỡi dao đâm xuyên qua trái tim nữ nhân trong mơ.... Ngay cả cảm giác thân thuộc đến khó tả mỗi khi em ở bên cạnh anh trong khi trước đó chúng ta chưa từng biết nhau.....

- Em bắt đầu nghĩ rằng.... đó không chỉ đơn thuần là giấc mơ, ảo ảnh.... cảm xúc chân thật đó như thể em đã từng trải qua tất cả, như thể đó chính là.... ký ức của em....

Sakura khẽ ngước mắt lên nhìn hắn, đôi mắt lục bảo hiện lên tia mong chờ.

- Sasuke, anh có mơ những giấc mơ, thấy những ảo ảnh giống như em không?

Có.... Anh có thấy.... Không ngày nào anh không nhớ về nó.... nhớ về sai lầm, hối hận lớn nhất cả đời mình.... nhớ về hồi ức hạnh phúc của chúng ta.... nhớ về em....

Em biết nỗi đau nhất của anh khi lần đầu gặp lại em sau hàng tỷ năm là gì không....

Đó là anh vẫn có thể nhớ em, nhưng trong mắt em, anh chỉ là một người xa lạ.... một người chỉ tồn tại trong giấc mơ hư ảo của em....

Hắn rất muốn nói với nàng như vậy, nhưng không thể.... Hắn biết, chỉ cần hắn thừa nhận, hắn có thể sẽ vĩnh viễn mất nàng, sẽ không có bất kì cơ hội nào khác cho hắn nữa đâu....

Hắn cũng biết, hắn có thể giấu diếm nàng được bao lâu nữa chứ! Nàng đang dần nhớ lại, sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian.... Khi đó cho dù hắn muốn hay không cũng phải đối mặt....

Nàng sẽ nhớ lại, nhưng không phải lúc này. Giấu được bao lâu thì cứ giấu đi, thay vì lo sợ, hắn sẽ dốc sức làm nàng yêu hắn, yêu đến không thể rời hắn đi được nữa....Hạ quyết tâm, Sasuke mỉm cười ôn nhu, cúi đầu áp môi lên trán nàng, giọng nói ấm áp pha lẫn quan tâm, lo lắng vang lên bên tai nàng.

- Em suy nghĩ quá nhiều rồi, Sakura. Có phải gần đây chăm sóc anh mệt quá không? Có cần anh.... - làn môi bạc khẽ chạm lên vành tai nàng, nhẹ nhàng cắn -....giúp em thư giãn một chút không?

Tai bị hắn trêu đùa như vậy liền đỏ ửng, hai gò má phiếm hồng. Sakura tức giận đẩy hắn ra, yếu ớt trách.

- Em đang nghiêm túc đấy.... Anh có nghe không hả? Này.... ưm....

Đôi môi trượt xuống cần cổ trắng nõn của nàng, để lại những dấu hôn ửng hồng nổi bật. Sasuke không dừng lại, vừa trêu đùa, vừa nói.

- Anh đang nghe, em cứ nói đi....

Sakura phát điên. Hắn cứ như thế này bảo nàng nói bằng niềm à?

- Sa_su_ke!

Nàng điên tiết gằn lên từng chữ một, tay hung ác véo mạnh lên ngực hắn một cái.

Cả người Sasuke cứng đờ, nghiến răng nghiến lợi chịu đựng. Nàng véo đâu không véo, lại véo đúng phải.... điểm nhỏ nhô lên trước ngực hắn....

***Điểm gì hồng hồng trước ngực đàn ông, bà con tự hiểu nhé!^^

Sakura cũng thấy hắn có điều gì đó không ổn, ngọ nguậy trong lòng Sasuke, muốn tránh tay hắn, liền bị hắn quát.

- Ngồi yên!

Sakura lập tức không dám cự quậy, nàng khó hiểu ngước lên, bắt gặp vẻ mặt khổ sở nhẫn nhịn đến toát mồ hôi của hắn, càng thấy kì quái. Bỗng, cảm thấy dưới đùi có vật gì cứng cứng chọc vào....

Hiểu ra, trong phút chốc mặt Sakura hết hồng rồi lại đến xanh lét, rồi cuối cùng chuyển sang trắng bệch. Đầu Sakura căng như dây đàn, nàng run rẩy đầy cảnh giác nhìn hắn.

- Em cảnh cáo trước, anh mà dám.... vớ vẩn gì với em.... em....

- Em làm sao? - Sasuke nổi hứng đùa giỡn, ánh mắt lang sói dọa Sakura chết khiếp, nàng phun ngay ra một câu.

- Em cắt đấy!

Mặt Sasuke xám ngoét, cánh tay siết chặt dưới eo nàng, trừng mắt.

- Em dám!

- Em có gì không dám! - Sakura hất cằm, mặt câng câng không coi ai ra gì - Anh mà chọc tức em cẩn thật em triệt sản anh luôn đấy!

Sắc mặt hắn càng thêm tệ hại, đen kịt như trời sắp nổi giông bão làm Sakura cảm thấy cực kì vui vẻ. Bỗng, hắn cười một cái, một nụ cười làm người ta lạnh sống lưng.

- Anh.... Anh cười gì vậy? - Sakura run sợ lui ra sau, liền bị hắn kéo lại, khuôn mặt ma mị kề sát lại.

- Anh chỉ cười thôi, em làm gì mà trông căng thẳng vậy? Hửm? - Sasuke nhẹ giọng hỏi, nụ cười càng thêm tà ác.

- Hơ hơ.... Em có căng thẳng gì đâu.... Anh.... Anh cười thì cứ cười đi, em phắn đây! Anh.... bảo trọng! - Dứt lời, Sakura không thương tiếc lấy chân dã man nghiến lên.... vật đàn ông của Sasuke.

Rồi trong lúc hắn mặt trắng bệch ôm phía dưới vì đau, nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, co giò lên mơ cửa chạy ra ngoài, mặc cho hắn ở bên trong đau đớn gầm lên.- Sakura, em còn dám chạy nữa thì sau này đừng trách anh ác!

Thần kinh, ở lại thì kiểu gì cũng chết! Chi bằng chạy đi biết đâu còn đường sống.

Và thế là Sakura bất chấp tất cả bỏ chạy, cho rằng chạy thì may ra sống, có điều, nàng đã quên rằng đây là đâu, lúc nào!

Xin nhắc lại, đây là bệnh viện, lúc này là 12 giờ đêm!

Chạy được một lúc, Sakura mới dừng lại, dựa vào tường thở hổn hển nhìn xung quanh.

Ban nãy chạy thục mạng nên không để ý, cả hành lang một màu trắng xoá, dài rộng thênh thang không một bóng người, sâu hun hút không thấy kết, ánh đèn trắng le lói, chập chờn hư ảo, tạo một cảm giác rùng rợn, lạnh lẽo.

Sakura nuốt ực một cái, run rẩy đi vài bước. Mùi thuốc sát trùng đậm đặc, không khí heo hút, chết chóc doạ nàng dựng tóc gáy. Cả hành lang im lặng chỉ có duy nhất tiếng bước chân của nàng vọng lại, bỗng.

- Chào cậu!

- Aaaaaa! - Sakura giật mình, khiếp vía hét lớn, đang định bỏ chạy thì cô gái đó bất đắc dĩ nói.

- Đừng sợ, tớ chỉ muốn hỏi nhà vệ sinh ở đâu thôi mà!

Lúc này Sakura mới im mồm, quay lại nhìn cô gái đằng sau. Cô gái tóc đen, mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng, nước da có hơi nhợt nhạt, có lẽ là do bị bệnh. Gương mặt cô bầu bĩnh, dễ thương, có vẻ trạc tuổi nàng.

Nhận ra ban nãy mình có hơi quá đáng mà hét vào mặt người ta, nàng vội cúi đầu rối rít xin lỗi.

Cô gái đó mỉm cười, lắc đầu nói không sao cả.

- Xin lỗi nếu đã doạ cậu, tại tớ không biết nhà vệ sinh ở đâu cả nên....

- Không sao, để tớ dẫn cậu đi, tớ biết đường!

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, không khí lúc này mới bớt đi vẻ ghê rợn, u ám.

Qua cuộc trò chuyện, Sakura mới biết cô gái này hoi tên là Rebecca Dawn, người lai giữa gốc Anh và Ý, hiện đang sống ở London cùng gia đình người anh trai.

Nghe Rebecca là người lai, Sakura mừng rỡ nói, nàng cũng là người lai. Ông nội nàng là người gốc Ý chính hiệu, bà nội là người Nhật, cha nàng mang nét Tây đặc trưng, sau này lấy mẹ nàng là người Anh lai dòng máu Pháp, không hiểu sức mạnh của gen thế nào lại đẻ ra ba anh em mặt mũi mang đặc nét phương Đông.

Rebecca cười khen rằng thảm nào nàng đẹp thế, thừa hưởng hết tinh hoa của 4 dòng máu của 4 nước toàn mỹ nhân, soái ca mà. Sakura được khen phổng cả lỗ mũi, cũng đùa lại.

- Cậu cũng là mỹ nhân mà, ai lấy được cậu sau này chắc phải mỗi ngày tự hào về vợ lắm!

Nụ cười trên môi Rebecca cứng lại, vẻ mặt bỗng ảm đạm, phảng phất u buồn.

- Ừ, hy vọng là vậy....

Đến trước cửa nhà vệ sinh, Rebecca dừng lại cảm ơn Sakura, rồi nhờ nàng một việc.

- Nếu sau này cậu đến Rio, có gặp một người đàn ông phương Đông tầm 34 tuổi, tóc dài màu vàng, mắt xanh, họ là Vasconcellos, tên là.... - Rebecca khựng lại trong giây lát, ánh mắt sửng sốt.- Sao.... Sao vậy? - Sakura thấy cô có vẻ không ổn, tò mò hỏi.

- Không sao.... - Đôi mắt màu xanh biếc của Rebecca đầy lưu luyến, ưu thương nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt hướng đến phương xa, cô lặng lẽ nở một nụ cười chua xót.

- Nếu có gặp người đó, hãy giúp tớ chuyển lời này đến anh ấy.... "Hãy quên em đi, sống thật tốt, thật hạnh phúc, sống cả phần của em nữa...."

Sakura chết lặng, nụ cười của cậu ấy, giống hệt nữ nhân trong giấc mơ của nàng.... trước lúc trút hơi thở cuối cùng, nữ nhân đó cũng cười như vậy....

Sakura đột nhiên có dự cảm không lành, đưa tay muốn chạm vào vai cô, nhưng.....

- Rebecca, cậu.... - Sakura kinh hãi nhìn bàn tay xuyên qua thân thể cô, không thể tin được ngước lên nhìn Rebecca, sắc mặt trắng bệch.

Rebecca vẫn cười tủm tỉm, giỡn:

- Cậu có vẻ rất sợ ma nhỉ.....Hồi còn sống, tớ cũng sợ ma lắm nha!

Sakura hoá đá, sống lưng lạnh toát, mặt tái như tờ, mắt trợn trắng.

Rebecca buồn cười nhìn biểu cảm của nàng, khẽ nói.

- Veronica, rất vui được làm quen cậu. Anh trai cậu kể rất nhiều về cậu đó!

Thân ảnh của Rebecca dần trở nên trong suốt, rồi cuối cùng hoàn toàn biến mất ngay trước mắt Sakura.

Nàng.... Nàng còn chưa nói tên mình cho cậu ấy.....

Cũng cùng lúc đó, trong một căn phòng bệnh tại đây, một tiếng "bíp" dài phát ra từ máy theo dõi nhịp tim. Trên màn hình, nhịp tim hiện lên chỉ còn là một đường thẳng....

Một sinh mạng đã rời đi đến thế giới khác....

Khi Sasuke tìm đến, Sakura đứng bất động tại chỗ, mặt mũi nàng tái nhợt, rõ ràng là đã bị dọa cho sợ mất hồn.

Nghe thấy giọng Sasuke, nàng mới miễn cưỡng nhúc nhích được, người run như cầy sấy, chậm rãi quay đầu nhìn hắn.

Nào ngờ, mặt mũi còn chưa nhìn rõ, nàng chỉ thấy đúng bộ tóc đen, trang phục bệnh nhân trắng muốt, nước da trắng của hắn.... trông không khác gì Rebecca ban nãy.....

"Bịch!"

Sakura lập tức ngất xỉu trên sàn....

.....

Ngày hôm sau, Sasuke vì lo nàng ở bệnh viện sẽ xuất hiện tình trạng như đêm qua, đành xuất viện sớm hơn so với dự định. Đằng nào hắn cũng khỏe rồi, ở đây cũng chẳng để làm gì, lại còn suốt ngày bị làm phiền đúng lúc phong thủy nhất! Vẫn là về nhà tốt nhất!

Sakura sau khi tỉnh lại thần kinh đã ổn định hơn, nàng vẫn luôn cho rằng chuyện gặp gỡ cô gái hôm qua chỉ là một giấc mơ, cho đến khi....

- Sasuke, anh đọc lại cho em, chữ trên này ghi gì? - Sakura mặt xanh lét chỉ vào tấm bảng tên trên tường ngoài phòng bệnh.

Sasuke nhíu mày khó hiểu, Sakura đã bắt hắn đọc đi đọc lại dòng chữ này 9 lần rồi đấy.

Vốn cả hai đang trên hành lang đi ra thang máy xuống tầng hoàn thành thủ tục xuất viện, bỗng nhiên nàng kéo hắn lại dừng trước một căn phòng bệnh trống, rồi căng lòi mắt ra, mồm há hốc, biểu cảm khiếp sợ nhìn dòng chữ tên bệnh nhân ghi trên tấm biển trước cửa phòng.

Qua một lúc đờ đẫn nhìn đến suýt rơi cả tròng mắt, Sakura run rẩy kéo tay áo hắn, bắt hắn đọc thành tiếng cái tên trên tấm biển kia.

Và đây là lần thứ 10.

- Rebecca Dawn. Cần anh đánh vần từng chữ cái không?

Sakura mặt trắng nhợt gật đầu.

- R-E-B-E-C-C-A___D-A-W-N. Được chưa?

Sakura không có phản ứng, tiếp tục dán mắt vào tấm biển, sắc mặt không hề tốt lên chút nào, chỉ có tệ hại hơn.

Hôm qua lúc hắn tìm thấy Sakura, nàng cũng có biểu cảm y như thế này, hại hắn cả đêm hoảng sợ, lo lắng không thôi.

Bây giờ nghe đến cái tên xa lạ này, nàng lại thành ra thế này, bảo hắn bình tĩnh sao được.

Vệ sĩ bên cạnh nhận được ánh mắt của ông chủ, liền túm lấy một cô y tá đi ngang qua, giọng lạnh băng tra hỏi:

- Bệnh nhân ở phòng này đâu rồi?

Cô y tá nhỏ bé bị vệ sĩ to cao dọa cho hãi hồn, lắp bắp trả lời.

- Bệnh.... Bệnh nhân phòng này là cô... cô Dawn đã qua đời vào nửa đêm qua.... Sáng.... Sáng nay gia đình đã.... đã đưa đi an táng rồi....

Nửa đêm....

Sakura âm thầm nuốt nước bọt....

Hôm qua cô gái đó cũng tan biến ngay trước mặt nàng vào..... nửa đêm hôm qua....

- Sakura, em làm sao vậy? Thấy chỗ nào không ổn? - Cảm thấy cơ thể trong lòng run lên bần bật, Sasuke khẩn trương hỏi, tay vỗ lưng trấn an nàng. Sakura của hắn sao đêm qua trở về cứ như gặp ma thế này?

Sakura nào còn tâm trạng để ý đến hắn nữa, giãy khỏi vòng tay hắn, vồ lên túm cổ áo cô y tá, dồn dập truy hỏi:

- Có.... Có ảnh Rebecca Dawn không?

Cô y tá nước mắt ròng ròng lắc đầu như điên. Tại sao mới sáng đi làm cứ bị khủng bố liên miên thế này? T-T

Người vệ sĩ kia thấy vậy không nói không rằng rời đi, lúc sau trở lại trên tay cầm theo một tập hồ sơ bệnh nhân, bìa có ghi: "Rebecca Dawn", cung kính hai tay đưa cho nàng.

Cánh tay Sakura run rẩy tiếp lấy, khẽ mở ra, đập vào mắt là tấm ảnh chụp một cô gái tóc đen mắt xanh nở nụ cười rạng rỡ, không hề giống cô gái tối qua vì..... căn bản người đều là một người.

Về phần biểu cảm của Sakura, chỉ có thể tả ngắn gọn thế này: nhìn ảnh, hoá đá, nhìn Sasuke, cười một cái, sau đó..... thực tế là không có sau đó.

Vì não ai đó bị khủng hoảng không nhẹ nên lập tức ngưng hoạt động tạm thời. Từ đó dẫn đến tình trạng bất tỉnh nhân sự hiện nay.....

Sau vụ này Sakura có thể rút ra bài học để đời. Đừng dại chạy lông nhông ở ngoài giữa đêm, cho dù có tức người yêu đến thế nào đi nữa thì cũng không được phép bỏ nhà đi bụi. Trên hết, phải xác định ý chí nếu sau khi chiến tranh thất bại: một là anh đi, hai là anh để lại hết tài sản cho tôi rồi đi, chọn một trong hai, miễn mặc cả! ^^

99. Chương 96: Bí Ẩn

"Veronica.... Cậu đã hứa là sẽ chuyển lời giúp mình rồi mà...." Một cô gái gương mặt trắng bệch, cười tủm tỉm nói.

"Nhưng cậu đã không giữ lời hứa...." Rebecca thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên tàn nhẫn, ác độc.

"Ở dưới kia mình cô đơn lắm.... Hay là cậu xuống kia với mình đi...." Dứt lời, Rebecca mặt dữ tợn, tròng mắt trắng dã nổi đầy tơ máu, cánh tay xương đầy thối rữa duỗi về phía Sakura, môi khẽ nhếch lên, một dòng máu đỏ sẫm từ miệng chảy ra, hốc mắt, mũi, tai, lần lượt trào ra máu lênh láng cả khuôn mặt, nhỏ giọt lên bộ váy trắng muốt.

Khung cảnh lúc này muốn có bao nhiêu doạ người liền có bấy nhiêu, đủ để doạ cho dân nghiện phim kinh dị như Sakura sợ đến hồn phi phách tán, mặt không thể trắng hơn được nữa, run rẩy lui về sau.

Nhưng phía sau lưng đụng phải bức tường, Rebecca bất thình lình kề sát mặt nàng, giọng nói của quỷ dữ....

"Đi với tớ đi, Veronica.... Cũng xuống địa ngục nào....."

"Aaa_____!"

Sakura ngồi bật dậy, trán nhễ nhại mồ hôi, liên tục thở dốc.

'May quá, chỉ là mơ.... mơ không có thật....'

Nàng thở nhẹ nhõm một hơi, lau mồ hôi trên trán, kéo chăn nằm xuống ngủ tiếp.

Dừng! Thế quái nào lại có chăn ga gối đệm ở đây? Tiệm giặt là chắc?

Sakura trợn mắt ngồi bật dậy lần nữa, há hốc mồm đảo mắt một vòng quanh phòng.

Ghế sa lông, đèn, tủ, giường, thảm....???

Đưa tay kéo rèm cửa cạnh giường, Sakura hoá đá nhìn từng đụn mây trắng xoá lượn lờ ngoài cửa kính, bỗng có một cảm xúc không nói nên lời....

Mới bất tỉnh có một lúc thôi mà đã bị người ta đem đi Tàu khựa bán rồi à.... Đời nàng có thể nhọ hơn được nữa không?

- Em tỉnh rồi à?

Sasuke vừa đi vào liền bắt gặp khuôn mặt giàn dụa nước mắt pha lẫn ngạc nhiên của Sakura, vội tiến lại ngồi xuống giường, vươn tay kéo nàng vào lòng.

- Nín đi, làm sao lại khóc? Ai trêu em? - Hắn vụng về lau nước mắt trên mặt nàng, lòng xót xa không thôi.

Sakura vì vừa trải qua chấn động tâm lý không nhỏ nên thần kinh đâm ra có vấn đề không nhẹ, thấy hắn xong còn khóc to hơn.

- Oa oa oa.... Là anh bắt nạt em.... Anh định bán em đi Tàu khựa đúng không..... Hức hức..... Đồ xấu xa..... Oa oa oa.....

Sasuke đầu tiên là ngây người ra, rồi dần vỡ lẽ hiểu ra, ánh mắt bất đắc dĩ pha lẫn cưng chiều, ngón tay xoa xoa hai má nàng.

- Đồ ngốc, anh mất bao công sức, khổ sở sống dở chết dở mới đem em dính lại bên người mình, rảnh đâu mà đem em đi bán!

Sakura được lời của hắn xoa dịu, lúc này mới ngưng khóc. Nhưng còn chưa được bao lâu thì bị câu tiếp theo của hắn chọc cho tức ói máu.

- Hơn nữa, có bán em cũng chẳng được bao nhiêu, trong khi nuôi em béo mập đã đủ chết tiền rồi, quá thiệt hại kinh tế mà. Với lại.... chắc gì đã có ai chịu mua đứa lười như em....- Sa.su.ke! Em. Giết. Chết. Anh!!!

Sakura như con mèo xù lông, hung dữ nhe răng múa vuốt xông đến tấn công hắn, há mồm ngoạm lấy bên cổ hắn cắn một cách dã man, vừa cắm vừa lầm bầm:

”Chết này.... Bà đây cắn chết này....”

Sasuke bật cười nhìn xuống cái đầu hồng đang rúc trên cổ mình, không hề ngăn cản, cứ để mặc nàng cắn cho thỏa thích. Dù sao cũng không cắn chết hắn là được.

Sau một lúc gặm cắn, Sakura mếu máo ôm cái mồm mỏi nhừ của mình, không cam lòng nhìn dấu vết mình mình cật lực đay nghiến trên cổ hắn chỉ hơi hồng hồng lên, thậm chí còn không có dấu răng in trên đấy. Đùa nhau à, da hắn là da hà mã hay bê tông cốt thép mà cứng thế?

- Hừ! Không chơi với anh nữa! - Nàng giận dỗi hất mặt nhìn sang nơi khác.

Sasuke đâu để yên cho nàng như vậy, cúi đầu cọ môi bên tai Sakura trêu ghẹo, tay trượt xuống ôm lấy eo nàng, cười nham hiểm.

- Dỗi à? Để xem anh xử lí em thế nào..... - Dứt lời, hai tay liên tục thọc lét eo nàng, thành công chọc cho Sakura bật cười khanh khách, tay chân giãy đành đạch, la oai oái xin tha.

Nghe nàng cười như sắp bắn phổi ra ngoài, hắn mới dừng tay, ôm nàng vào lòng, giả bộ nghiêm mặt cảnh cáo.

- Lần sau còn dám dỗi nữa, em có xin thế nào anh cũng không tha! Rõ chưa?

- Rõ rồi! Rõ rồi! - Nàng dụi dụi đầu vào lồng ngực hắn, cười híp mắt làm nũng, giọng nói không che giấu được mùi vị hạnh phúc, ngọt ngọt trong tim, hoàn toàn quăng chuyện ”Hồi còn sống tớ cũng sợ ma lắm” văng ra khỏi não.

- Ừm..... Ngoan lắm.....

Sasuke hài lòng ấn lên trán nàng một nụ hôn, bàn tay dịu dàng vuốt mái đầu hồng trong lòng, khoé môi nhếch lên một nụ cười cưng chiều, yêu thương.

Lâu lắm rồi hắn mới thấy nàng cười như vậy, đặc biệt là với hắn....

”Cộc cộc cộc!!!”

Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, một giọng nói cung kính truyền vào.

- Chủ nhân, còn 15 phút nữa máy bay sẽ đáp cánh xuống thành phố Tokyo.

- Ta biết rồi, lui xuống đi! - Với người khác, giọng hắn vẫn lạnh băng như thường.

Nghe thuộc hạ của Sasuke bẩm báo, Sakura nhổm dậy từ trong lòng hắn, ngạc nhiên hỏi.

- Sao chúng ta lại đến Tokyo?

- Em không thích Tokyo?

- Không phải! - Sakura vội lắc đầu - Nhật Bản là quê hương thứ 4 của em, sao không thích được!

Khoé môi Sasuke giật giật.

Quê hương thứ 4..... Rốt cuộc em có bao nhiêu quê hương nữa đây? =.=’

- Chỉ là..... em đã viết đơn từ chức rời khỏi tập đoàn rồi, đến nhà cũng không có để ở, quay về sẽ..... ưm.....

Sakura sững sờ tròn mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, môi bị ai đó hung hăng chiếm trọn, không hề nhẹ nhàng mà tàn ác chà đạp lên cánh môi mềm mại của nàng, đủ để cho thấy tâm trạng người nào đó rất không tốt!- Sasuke..... Anh..... Anh làm sao vậy? - Kết thúc nụ hôn dài đằng đẵng, Sakura mặt ửng đỏ, thở hổn hển, đôi mắt mơ hồ nhìn hắn, liền bị biểu cảm phẫn nộ trên gương mặt kia đoạn cho cúi rạp đầu xuống.

- Anh không sao, ngoài việc cảm thấy tức muốn giết người vì bị vợ mình sỉ nhục thì mọi thứ đều ổn!

Sakura ngơ ngáo, đầu hiện lên ba dấu hỏi chấm, năm chữ ”Em- đã- làm- gì- sai?” hiện rõ mồn một lên mặt.

- Còn làm gì sai nữa! - Hắn đột nhiên quát lên, làm nàng sợ hết hồn co đầu rụt cổ - Em là đang khinh bỉ chồng mình không nuôi nổi vợ, không chăm sóc cho vợ tử tế chứ gì! Chồng em là ai chứ! Là tỷ phú, nhân vật của công chúng, người đàn ông toàn năng đấy! Em tự hào về chồng em một chút đi!!!

Sakura ngây người ra, rồi rón rén giơ tay muốn phát biểu.

- Có ý kiến gì?

- Anh..... Anh là đang nói ai vậy? Em..... chưa kết hôn.....

Wow! Hắn nên khen IQ siêu thấp vô đối của nàng hay là tức quá mà lao đầu luôn ra ngoài máy bay tự sát đây? Cách thứ hai có vẻ hay hơn.....

Trong lúc Sasuke đang đấu tranh nội tâm sâu sắc, bên nội tâm của Sakura cũng khói lửa chiến tranh không kém.

'Con thiểu năng này, tao đã dặn là lắp não vào trước khi nói chuyện cơ mà!!! Mày vứt não đâu rồi!?' Inner vừa gào rú vừa cầm dép phi liên tiếp vào mặt chính chủ. Mặc dù không trúng phát nào nhưng ít ra cũng giúp nó trút không ít giận.

'Khổ quá, tao có bỏ ra lúc nào đâu, sao mày cứ quát tao thế!' Sakura chính chủ bực bội cãi lại.

'Không quát chẳng lẽ khen mày! Rất tiếc, thứ lỗi cho tao không thể dối lòng!'

'....'

'Tao hỏi thật lòng, não mày ngoài để trang trí làm đẹp hộp sọ ra còn chức năng gì khác không?'

'Uầy! Tao còn không biết não có chức năng này đấy! Cảm ơn mày đã dạy!' Nàng hồ hởi nói.

'....'

'Uể, sao mày im lặng thế?'

Inner chán đời, xoay lưng lại, nẫu mề, ủ rũ phất tay đuổi Sakura.

'Thôi mày đi đi, cút ngay ra khỏi đây..... Đừng để tao nhìn thấy mày nữa.....'

'Vì?'

'Hằng ngày bắt tao nói với phiên bản lỗi của mình, xin lỗi, tao chịu không nổi, thần kinh tao mong manh, yếu ớt lắm.....'

'....'

Mặc dù đã nhiều lần nói đến vấn đề này nhưng không thể không công nhận lại rằng: Có vài lúc Sakura thông minh vô đối, nhiều lúc còn lại, não nàng đúng là chỉ để làm đẹp cho hộp sọ.....

Không chỉ Inner chán nản, Sasuke cũng nản. Từ lúc xuống máy bay, về đến căn hộ hai người ở chung trước kia, Sasuke im phăng phắc không nói một lời, dù Sakura có nói gì đi chăng nữa hắn cũng không đáp.

Đến nửa đêm.....

- Sasuke.....

Sakura mặc váy ngủ hồng hai dây, ôm chăn món men vào phòng ngủ hắn.Sakura kiên quyết không chịu thừa nhận rằng mình lo cho hắn vì lúc tối sau khi làm bữa tối cho nàng xong hắn cũng bỏ ăn luôn đâu, chỉ là cảm thấy áy náy, tội lỗi thôi, còn vì sao lại cảm thấy như vậy thì nàng chịu!

Inner âm thầm lắc đầu thương thay cho Sasuke.

'Khổ thân thằng bé, yêu ai không yêu, yêu đúng phải đứa chuyên dùng não để trang trí!'

Sakura rón rén đến bên giường, nhỏ giọng gọi:

- Sasuke, anh ngủ chưa?

Không có tiếng trả lời.

- Sasuke? - Sakura kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

Kết quả vẫn thế, trên giường im lặng.

Qua vài lần như vậy, gân xanh bắt đầu nổi đầy trên trán nàng, lửa giận bốc cao ngùn ngụt.

'Giỏi lắm! Chưa có ai dám coi khinh bà mà không bị đánh cho suýt thành thái giám đâu! Bà đây cho anh biết tay!'

Sakura giận phừng phừng, hung ác quẳng hết chăn đang cầm, xắn tay áo dù đây là váy hai dây, làm gì có tay áo, nhún chân nhảy bật lên, củ chỏ nhọn hoắt thụi lên "người" trên giường.

- Ơ..... Cái gì đây?

Lúc cả người hạ xuống giường, chẳng thấy có gì cứng giống người cả, trái lại cả người nàng lún sâu xuống đệm.

Lật chăn ra xem là cái gì, Sakura tức phát hộc máu, đạp bay cái gối thế thân đáng thương xuống sàn, văng ra 3-4m.

Gối: tôi có tội tình gì mà đạp tôi.... T____T

Thảm nào nói mãi mà không thấy ai trả lời, hoá ra nãy giờ nàng tự kỉ à! Khốn nạn!

Cảm thấy một sự xúc phạm không hề nhẹ, Sakura ôm một bụng tức giận không có chỗ chút hùng hổ xông đến thư phòng. Vốn định bắt chước trong phim hành động Mỹ, đạp văng cánh cửa, bộ dạng cực ngầu xông vào, không ngờ, chân đã co lên chuẩn bị đá rồi, liền bị âm thanh gay gắt trong phòng lọt qua khe cửa làm cho dừng lại.

"Tại sao thuốc mới dùng có 3 tháng đã hết tác dụng?"

Giọng này quen quen, Sakura ghé mắt nhìn qua khe hở, phát hiện ra âm thanh là từ màn hình TV truyền đến, càng kì quái hơn, người hiện lên trên màn hình là bạn thân nàng, Yamanaka Ino.

'Không phải là hắn..... ngoại tình đấy chứ.....' Nghĩ tới nửa đêm hắn không ngủ mà mò ra đây gọi Facetime* với bạn nàng là trong lòng Sakura liền cảm thấy khó chịu, ngứa ngáy.

*Facetime là phần mềm gọi điện có thể nhìn mặt nhau.

Nàng đang kích động, nói chính xác hơn là ghen tuông lồng lộn, muốn bỏ đi, Inner lập tức cao giọng nhắc nhở.

'Quý khách xin vui lòng lắp não vào trước khi suy nghĩ. Nếu quý khách không có não, xin liên hệ đến tổng đài qua số điện thoại: "một chín không không, một không không não" để thuê óc. Hiện nay tổng đài đang có chương trình khuyến mãi 0% dành cho người khuyết óc!'

Sakura: '....' Cảm thấy thật không biết nói gì đây.....

Cũng nhờ lời nhắc "chân thành" của Inner, Sakura cũng chịu khó suy xét lại một chút. Nếu hẹn hò thì hỏi thuốc hết hạn làm chi? Mà thuốc gì, chả lẽ là thuốc kích dục?'Nếu quý khách có nhu cầu muốn mua não để trang trí hộp sọ, xin vui lòng liên hệ với bạn Haruno Sakura để mua được não chất lượng cao, đảm bảo hộp sọ của bạn sẽ đẹp lung linh đến nỗi chính bạn còn không nhận ra!'

Sakura: '....'

Rồi ok, đã rõ, không phải là thuốc kích dục. Muốn biết là cái gì thì phải lắng nghe tiếp, mày im mồm được chưa?

'Cảm ơn quý khách đã tin dùng vào chất lượng sản phẩm của hệ thống kinh doanh não toàn cầu. Xin chào tạm biệt và hẹn gặp lại!'

Sakura: '....' Cuối cùng nó cũng im mồm.... Tạ ơn chúa!

Sau khi Inner câm miệng và biến mất, Sakura tập trung vào vấn đề chính. Thuốc gì hết hạn? Mà muốn biết là gì thì phải nghe trộm.

Mặc dù thầy cô dạy rằng nghe trộm là không tốt nhưng vì hạnh phúc tương lai của bản thân, nàng đành xin lỗi thầy cô vậy.

Xin thứ lỗi cho đứa học trò tha hoá như em đây, tất cả là vì dòng đời bon chen, xô đẩy.....

Trong phòng, Sasuke vẫn chưa phát hiện ra có người ngoài cửa, tay xoa xoa hai thái dương để giảm bớt cơn đau đầu, ánh mắt mệt mỏi.

- Làm sao tôi biết được, tôi có phải là dược sĩ đâu! Chắc là lúc điều chế cậu phạm sai sót thì sao!

- Này, bà đây cơ thể giết lầm người nhưng không bao giờ pha sai thuốc nhé! Cậu dám khinh thường tay nghề của tôi à? - Ino ở trên màn hình nóng nảy gắt - Tôi nhận chế thuốc chi cậu 12 năm rồi đấy, mỗi loại ít ra cũng phải 2 năm mới mất tác dụng. Lần này mới có ba tháng là sao?

Sasuke chán nản đảo mắt, nhấp một ngụm rượu, nhàn nhạt nói:

- Cậu hỏi cả trăm lần nữa cũng không biết được đâu. Hết tác dụng thì thôi, điều chế loại khác đi!

Ino nghiến răng nghiến lợi. Cô đã đang bực vì không biết nên chế loại tiếp theo thế nào, lại nghe cái giọng ra lệnh tỷ năm không đổi của hắn còn nóng nảy hơn, hét vào màn hình máy tính đang kết nối facetime.

- Bà đây cáu rồi, mặc xác nhà cậu! Từ nay nếu không muốn gặp ác mộng thì cố mà thức đêm đi! Thức vài năm không chết được đâu!!! Tôi bỏ việc!

- Ừ, cứ bỏ đi! Vừa hay tôi đang định bảo Sai đổi số mới! - Hắn không mặn không nhạt nói, điềm nhiên như không đe dọa.

- Cậu.... Cậu.... Hừ! Đổi đê! Sợ gì, cậu nghĩ bà đây không có cách nào liên hệ với Sai chắc! - Ino nhất quyết không bị khuất phục dễ dàng.

- Mẹ Sai đang nhờ tôi giới thiệu cho Sai vài cô gái để xem, mắt nếu được thì tháng sau kết hôn luôn. Vốn định giới thiệu cậu nhưng mà.... - Hắn liếc mắt nhìn Ino, làm bộ thở dài, tiếc nuối lắc đầu -....Aizzz.... Đáng tiếc.....

"Ruỳnh!"

Lời này đã đánh trúng đòn tâm lý Ino. Một giây trước Ino còn đang mang suy nghĩ quyết tử không nhún nhường, một giây sau đã thành bộ dạng xum xoe, nịnh hót.

- Ấy ấy..... Làm gì mà căng thế.... Anh em lâu năm với nhau cả, bình tĩnh nói chuyện đã!

Khoé miệng hắn kéo lên đắc ý, thích thú tựa lưng vào ghế sofa, thoải mái vắt chân.- Tôi đang nghe.

Ino mặc dù hận không thể phanh thây hắn ra nhưng vì tình yêu cao cả, cô nhịn. Thù này sau này tìm Sakura để cậu ấy báo hộ vậy!

Sakura hóng ở ngoài cửa, mặt như: "=_="

- Nguyên nhân rút ngắn thời hạn của thuốc chắc là do di chứng từ nọc độc của Ana để lại trong vết cắn. Tôi sẽ thay đổi lại công thức điều chế.

- Bao lâu?

- Cho tôi một tuần.

- Lâu quá!

- 6 ngày rưỡi!

-.....Thế thì 6 ngày rưỡi nữa cậu chuẩn bị tinh thần nhận thiệp cưới của Sai với một vị thiên kim nào khác đi là vừa!

Ino âm thầm cắn răng, trong lòng tưởng tượng ra 100 cách để khiến hắn sống không bằng chết. Nhưng là cuối cùng vẫn cam chịu rút ngắn thời gian.

- 3 ngày! Đúng 3 ngày, không hơn không kém! - Xác định là 3 ngày tiếp theo mất ngủ rồi.

- Tạm được.... Bao lâu?

- Tôi hỏi thật, nói thêm vài từ nữa tốn nhiều calo của cậu lắm à? Hay là tốn mấy lít nước bọt?

- Ờ!

-.... Thôi quên đi.... Có lẽ thuốc sẽ duy trì được khoảng một năm.

Thấy hắn nhíu mày không hài lòng, Ino bực bội làu bàu.

- Thế đã là lâu lắm được rồi. Ai bảo cậu ngu thích ở đấy để người ta tra tấn làm gì!

Hắn không nói gì, chỉ lườm cảnh cáo Ino một cái. Đây không phải chuyện mà cô có thể nói bừa bãi.

Ino cũng biết ý ngậm miệng, nhưng qua một lúc lại không nén nổi, ngập ngừng khuyên.

- Thật ra, nếu muốn bệnh của cậu khỏi..... cậu có thể nói với cô ấy mà.... Đấy là cách tốt nhất rồi.....

- Đủ rồi! Tôi không muốn nói về chuyện này nữa!

Hắn bất ngờ giận dữ khiến Sakura bên ngoài giật mình, nhưng Ino mặt không thay đổi, tuyệt đối nghiêm túc nói.

- Cậu nghĩ cậu sẽ giấu được bao lâu nữa! Tôi đã nghe Yuki nói rồi, cậu ấy đang nhớ lại!

- Thì sao! Giấu được bao lâu thì giấu! Không dễ gì mới có lại được cô ấy, tôi sẽ không liều lĩnh nữa!

- Cứ cho là cậu giấu được đi, thế đến một ngày cô ấy nhớ lại hết mọi chuyện, nhớ được người giết cô ấy là người cô ấy yêu nhất, cậu định đối mặt với cô ấy thế nào? Cậu dám khẳng định rằng liệu cô ấy sẽ tha thứ hay sẽ rời bỏ cậu không?

Đây là những vấn đề không lúc nào Sasuke không suy nghĩ, là bất an lớn nhất trong lòng hắn. Hắn chỉ biết, mặc kệ là thế nào, hắn sẽ không để nàng rời xa khỏi hắn lần nữa, hai lần là quá đủ rồi!

- Sẽ không! Tôi sẽ không để cô ấy rời đi lần nữa, cho dù phải dùng bất cứ biện pháp cực đoan nào đi chăng nữa!

Ino nhíu mày, hiểu ra ý của hắn, mặt cô tối sầm lại.

- Uchiha, tôi cảnh cáo cậu, cậu mà dám động vào cô ấy, tôi có chết cũng không để yên cho cậu đâu! Cậu muốn cô ấy căm hận cậu như trước kia sao?

Sasuke cúi đầu, rơi vào trầm tư. Qua một lúc, hắn ngẩng đầu, giọng nói kiên quyết khẳng định.

- Hận cũng được, chỉ cần cô ấy ở bên cạnh tôi, không có điều gì tôi không dám làm, kể cả cưỡng ép cô ấy!

- Uchiha, cậu....

- Tạm biệt, Ino.

"Phụt!"

Màn hình TV tối đen, kết nối đã bị ngắt.

Sasuke mệt mỏi chống tay lên trán, cố gắng chống đỡ cơn đau đầu nhức nhối đang giày vò cùng nỗi sợ hãi trong lòng.....

Nếu một ngày nàng nhớ lại, hắn phải làm thế nào để vừa có thể giữ nàng lại, vừa không khiến nàng hận gắn đây.....

Bên ngoài cánh cửa, Sakura sững sờ che miệng, không dám thốt nên lời. Những gì nàng vừa nghe thấy..... khiến Sakura khiếp sợ. Có quá điều nhiều bí ẩn....

Tại sao đến cả Ino cũng hỏi câu giống hệt chị nàng đã hỏi? Hắn chắc chắn biết gì đó, nhưng tại sao trước mặt nàng đều tỏ ra không biết? Còn.... "cô ấy" trong lời bọn họ là ai? Tại sao nàng cảm thấy, "cô ấy"..... như là ám chỉ nàng?

Nghĩ đến lời hắn nói ban nãy, hẳn là "cô ấy" rất quan trọng với hắn, thậm chí hắn còn dám dùng đến biện pháp cực đoan, cưỡng ép ở lại bên hắn....

Bỗng dưng Sakura thấy sợ, rất sợ người đàn ông này, sợ những gì hắn có thể làm.....

"Cách!"

Nghe thấy tiếng ly rượu đặt xuống bàn thủy tinh, thấy hắn đứng dậy, Sakura không dám nán lại, vội trở về phòng mình. Ngay khi nàng vừa nằm lại trên giường, cửa phòng liền mở ra.

Tim Sakura run rẩy, mắt nhắm chặt, tai căng lên nghe tiếng bước chân gần như im lặng của hắn. Nàng nghe hắn dừng lại trước giường, qua một lúc, đệm bên cạnh nàng lún xuống.

Thần kinh nàng căng như dây đàn, trán, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, cả người cứng đờ, không dám ho he, nhúc nhích.

Bỗng, nàng cảm thấy một vật mềm mại, ấm áp phủ lên người, che trở nàng khỏi cái lạnh còn sót lại của mùa xuân, rồi một nụ hôn rơi trên trán nàng.....

Trước khi Sakura kịp phản ứng, hắn đã lặng lẽ rời đi, hình ảnh cuối cùng rơi vào trong mắt nàng là một bóng lưng vững chãi, cô đơn.....

100. Chương 97: Chuyện Xưa

Sáng sớm, Sakura cùng cặp mắt gấu trúc uể oải đi đến phòng ăn.

"Oáppp_____"

Nàng che miệng ngáp dài một tiếng, mặt mũi bơ phờ vì thiếu ngủ.

Khổ quá, hôm qua sau lần cuối hắn đến đắp chăn cho nàng, nàng trằn trọc ngẫm nghĩ sự đời suốt đến tận rạng sáng mới ngủ được. Nằm chợp mắt được khoảng 3 tiếng rồi tự nhiên thức, không tài nào ngủ được tiếp nữa, bụng sôi ùng ục, Sakura đành mò ra tìm cái gì đó nhét vào dạ dày.

Vừa mở cửa vào phòng ăn, Sakura đã thấy Sasuke ngồi sẵn bên bàn, trong tay là văn kiện, tài liệu công vụ, trên bàn, bên tay trái hắn có một cốc cà phê đen đang uống dở. Ngoài ra, giữa bàn bày các món ăn sáng đồ sộ, đa dạng còn nguyên si, chưa hề được ai ăn.

Hắn..... là đang chờ nàng sao?

Thấy Sakura đứng ngỡ ngàng ở cửa, Sasuke dọn dẹp tài liệu, văn kiện trên bàn, đứng lên, không liếc nàng lấy một cái nữa, giọng lãnh đạm, hờ hững.

- Ăn sáng đi - Rồi cứ thế lạnh lùng bước qua nàng, cầm theo áo khoác, tài liệu rời nhà, không nói thêm bất cứ lời nào.

Đứng một mình trong gian phòng rộng lớn mà trống trải, vắng bóng người, Sakura bỗng thấy thật tủi thân, buồn bã, nhìn cả một bàn ăn lớn trước mắt cũng chẳng có khẩu vị.

Bây giờ nàng còn tâm tư nào mà ăn uống nữa, nghĩ đến việc hắn thờ ơ, lạnh nhạt với nàng, Sakura không tránh nổi tự hỏi: Lẽ nào hắn chán nàng, muốn bỏ nàng để tìm người mới rồi sao?

Sakura vội vỗ vỗ đầu để tỉnh táo lại. Dạo này sao nàng lại có thể có nhiều suy nghĩ tiêu cực như vậy? Không ổn, có khi nào đây là triệu chứng lo lắng trong thời kì đầu có người yêu?

Nếu đúng là thế thì phải đi tìm chuyên gia tư vấn. Xem nào.....

Sakura điểm danh lại một loạt những người nàng quen có người yêu hoặc kết hôn.

Ứng cử viên số 1: Konan.

Thôi bỏ đi, tốt nhất không nên trông chờ gì vào bà chị này! => Loại!

Ứng cử viên số 2: Ino.

Sakura rất tự động loại ngay người này ra khỏi danh sách. Cưa một người cả chục năm trời mà không đổ, đúng là thất bại của tạo hoá!

Ứng cử viên số 3: Sasori.

Sakura lẳng lặng tự cho mình một cái tát. Bố già này thay tình nhân như thay quần áo, hơn nữa, nàng mà hỏi bố già có khi bị ông già này cười vào mặt chứ chẳng đùa! => Loại!

Ứng cử viên số 4: Ông nội Thomas.

'Bạn à, bạn đánh rơi não rồi kìa!' Inner "tốt bụng" chỉ đống bầy nhầy trên đất.

Sakura: '....'

Hỏi ông nội xong có mà cả tông ti họ hàng của Sasuke sẽ bị đào tung lên, tiếp đó, nàng có khả năng phải lắng nghe 1000 lý do vì sao không nên yêu khi còn trẻ!

Lạy trời, không yêu lúc trẻ đến già yêu chắc, mà lúc đấy thì mồm rụng gần hết răng rồi, mặt mũi nhăn nheo, sợ là chó nó cũng không thèm! => Loại!.....

Điểm đi điểm lại cũng chẳng thấy ai nên hồn, Sakura chán nản tựa vào ghế, âm thầm khinh bỉ bản thân mình sao quen toàn người quái dị thế này..... Bạn bè anh em những lúc cần thế này ở đâu chứ! Cả cái con Tenten kia nữa, mất hút cả nửa năm trời rồi....

Ơ..... Dừng!

Sakura giật mình đứng dậy, nghĩ tới gì đó, mặt lập tức hớn hở cả lên, vớ vội lấy túi và điện thoại, chạy ra ngoài.....

.....

"King koong...."

"King koong.... King koong...."

"King koong.... King koong.... King koong...."

"King koong.... King koong.... King koong.... King koong...."

Giờ phút này Sakura đang đứng bấm chuông điên loạn trước cửa nhà trọ.

Ban nãy nàng đến phòng ký túc xá của hai người họ ở đại học, được biết là sau khi nàng chuyển đi một thời gian, Tenten cũng chuyển ra ngoài sống. Hỏi một chút liền biết được địa chỉ nhà trọ của cô, Sakura tức tốc tìm đến đây.....

Nhưng là, nàng bấm chuông liên

Lòng kiên nhẫn của ai đó vốn đã có giới hạn, nay lại bị đứng cửa 15 phút đồng hồ quý giá. Người ta có câu thời gian là vàng là bạc, thế này mất bao nhiêu núi vàng bạc của nàng rồi!

Sakura nổi giận đùng đùng, co chân dồn lực tung một cước vào cửa, nào ngờ, một cơn gió bất chợt thổi đến, cánh cửa lặng lẽ mở ra.....

Sakura: "....."

Hơ hơ.... Cửa không đóng à..... Hẳn người đóng cửa là một con người có tấm lòng bao la thương người, cố tạo điều kiện tốt nhất cho bọn cướp xông vào thế này cơ mà....

Tạm không nói về chuyện đấy, Sakura lẳng lặng đi vào trong, không tốt bụng như người đóng cửa trước mà khoá cửa lại.

Bên trong nhà im hơi lặng tiếng, rèm cửa ngăn cách ánh sáng bên ngoài chiếu vào, căn phòng tối om, nhìn qua đúng là có chútl kinh dị.....

Bỗng, tầng trên truyền đến tiếng la rên đứt quãng.

"A..... Đừng..... Dừng lại....."

Mặt Sakura trắng bệch. Giọng nữ này không phải của Tenten thì còn của ai nữa. Với lại, thanh âm đứt quảng kiểu này nghe như bị..... cưỡng bức.....

Không cần nghĩ nhiều, nàng cắm đầu cắm cổ chạy lên trên, lần theo tiếng động, tay thủ sẵn cái xẻng trực phang vào tên cưỡng bức.

Bắt chước Superman trong phim, Sakura hiên ngang đạp bay cửa, trên tay là vũ khí giữ gìn hoà bình..... cái xẻng, khí thế xông pha trận địa....

"Cút ngay đồ dê..... Ặc!"

Chữ "xồm" còn chưa kịp ra khỏi họng, Sakura đã cứng mồm, hoá đá trước cảnh tượng.....

Tenten, bạn thân nàng cùng một người đàn ông tóc nâu..... khoả thân..... đè nhau trên giường..... Quần áo hai người vứt tứ tung trên sàn gỗ, nàng còn nhìn thấp thoáng được cả bra bị xé..... Khụ khụ! Hai vị này có vẻ đang chiến đấu rất..... kịch liệt nha.....Tenten và Neji cũng bị Sakura đột ngột xông vào làm cho hết hồn, động tác đình chỉ. Tenten ngượng chín mặt lấy chăn che đi thân thể hai người, lúng túng ho khan.

- Khụ khụ..... Sakura..... Sao..... Sao cậu.....

- Dừng! - Nàng nhắm mắt quay đi, ngắt lời Tenten - Tớ không nhìn thấy gì hết.... Coi tớ là không khí đi.... Hai người..... E hèm..... tiếp tục chiến đấu..... Fighting!

Rồi dùng tốc độ ánh sáng phắn ngay ra khỏi đây, biến đi càng xa càng tốt.

Đến khi chỉ còn lại Tenten với Neji trong phòng, cả hai nhìn nhau, thở dài, cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà hăng say chiến đấu nữa.

Neji vừa giận vừa ức, mặt lạnh như tiền. Bảo anh không ức sao được, nhờ "phúc" thằng Sasuke kia, gửi "vợ tương lai" hắn sang Nam cực sinh sống, hại hắn bị cấm dục suốt mấy tháng trời. Đến lúc có cơ hội, đang chuẩn bị vào đoạn cao trào thì lại bị vợ thằng kia cầm xẻng xông đến phá nốt! Đùa nhau à!!!

Thấy "chồng tương lai" mặt giận dỗi, hậm hực, Tenten hiếm khi nói ra được lời an ủi tử tế.

- Đừng nhăn mặt nữa, lần sau đền bù cho anh!

- Lần sau? Là 10 năm hay 50 năm sau khi kết hôn? Tenten, em có đoán được liệu anh trai em có dở chứng lên cơn quăng anh đi Nam cực, vứt em ở Madagascar vài chục năm không? - Neji cười khổ nói.

-..... - Ặc! Có khi thế thật cũng nên.....

- Chưa nói đến vài chục năm nữa khoa học tiến bộ, ai biết được hắn có bắt em và anh lên hai con tàu vũ trụ khác nhau để đi tìm..... "Miền đất hứa" hay không?

-..... - Tenten im lặng triệt để.

Hơn nửa đêm, Sasuke toàn thân mệt mỏi về đến nhà, trong lòng mong sẽ có một thân ảnh nhỏ nhảy ra chui vào lòng hắn làm nũng nói: "Anh đã về!"

Thế nhưng, đón chờ hắn lại chỉ là căn nhà tối đen như mực, lạnh lẽo, hiu quạnh, vắng bóng người.....

Hắn nở nụ cười tự giễu, cúi xuống cởi giày, lập tức nhận ra điều bất thường. Đôi giày của nàng đâu rồi?

Đoán ra điều gì, hắn giật mình, lớn tiếng gọi.

- Sakura....

Không có tiếng động nào ngoài tiếng vang từ giọng nói hắn vọng lại.

Nàng không ở đây..... Lẽ nào.....

Bị suy nghĩ của chính mình doạ sợ, hắn vội vã chạy đến khắp các phòng, vừa tìm vừa hoang mang hét lớn gọi tên nàng.....

Phòng ăn, bữa sáng trên bàn đã lạnh ngắt, còn nguyên....

Phòng ngủ, chiếc giường trống trơn, lạnh lẽo....

....

Cả căn nhà không có dấu vết của nàng, ngay cả nàng đi từ lúc nào hắn cũng không biết.

Sasuke tựa lưng vào tường, sắc mặt trắng bệch sợ hãi, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Nàng..... sẽ không phải là đã nhớ lại tất cả, chính vì vậy mới bỏ đi chứ?Bỏ đi.....

Sasuke ôm chặt đầu, mày nhíu chặt, ánh mắt sắc bén. Hắn không thể chấp nhận được, nàng có chết cũng đừng nghĩ tới chuyện rời bỏ hắn! Nàng dám đi, hắn sẽ bắt nàng về!

- Ryuna, cậu nói xem.... đàn ông đúng ra mới là loại sinh vật khó hiểu nhất, đúng không? - Sakura nốc cạn chai bia thứ N, hùng hổ nói.

Ryuna ngồi đối diện dở khóc dở cười, không biết nên trả lời thế nào đây vì..... đây là lần thứ 10 Sakura hỏi câu này rồi.....

- Sakura, cậu say rồi.... - Cô chỉ có thể nói thế này, dù sao đây cũng là lần thứ 20 trong 1 buổi tối cô buộc phải nói câu này.

Hôm nay sau khi phấn khởi nhà Tenten, Sakura tình cờ gặp Ryuna trên đường, hai người rủ nhau đi shopping, xem phim, rồi cuối cùng tối ra quán bia uống, đến giờ này vẫn chưa về, mặc kệ chủ quán đuổi thế nào cũng không chịu đi. Bị làm phiền nhiều quá, Sakura quăng cho ông cái thẻ kim cương. Tất nhiên, sau đó không đuổi ông ta cũng biến, còn nhiệt tình mang mấy két bia ra mời khách VIP.

Sakura thì mặt đỏ bừng bừng, mắt lờ đờ, say thế kia rồi mà còn lì lợm cãi:

- Tớ không say! Tớ đây còn tỉnh lắm! - Rồi tiếp tục lải nhải linh ta linh tinh.

Ryuna bình tĩnh chỉ tay ra con tôm hùm trong bể hải sản, nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Đây là con gì?

Sakura nheo mắt nhìn một hồi, mặt ngơ ngác như con chó lác, đờ người ra một lúc rồi vỗ bốp tay, reo to:

- A! Nemo đúng không?

Khoé miệng Ryuna run rẩy, khó nhọc kìm nén hoang mang trong lòng, chỉ tay sang bể bên cạnh, hỏi tiếp.

- Con gì kia?

Sakura còn chẳng buồn nhìn, phán ngay:

- Xời, tưởng gì! Dory chứ ai!

Ryuna suýt chút nữa té ghế, nhìn lại theo hướng tay mình chỉ. Lạy má, kia là mực ống mà, Dory ở đâu ra!

Sau đó, Ryuna biết điều im lặng không hỏi gì nữa, tránh cho mình lên cơn nhồi máu cơ tim vì sốc quá.

"Reeng....." Điện thoại Ryuna rung lên, có cuộc gọi đến và là của anh họ, không thể không nhân nên cô đành ra ngoài nghe điện thoại.

"Alo?"

"Cô đang lo lắng hỏi sao giờ này em vẫn chưa về đấy."

"Chết! Em quên chưa gọi điện cho mẹ! Để em gọi luôn!" Nhớ tới mẹ ở nhà chờ, Ryuna liền cảm thấy tội lỗi.

"Không cần, để anh gọi cho. Em đang ở đâu, anh qua đưa em về. Con gái đi đêm không an toàn."

Ryuna nói ra địa chỉ, nhớ đến Sakura liền hỏi: "Anh có tiện đưa luôn bạn em không? Cô ấy đang say, mà em thì không biết nhà cô ấy ở đâu cả!"

"Cũng được, bạn em là ai đấy, xinh không? Cho anh xin số điện thoại!" Người ở đầu dây bên kia liền đổi giọng ngả ngớn, có ý muốn đùa giỡn con gái nhà lành.

".....Sai, tự nhiên em muốn giết anh quá. Thích chết đuối hay bị tạt axit?...."

"Ha ha ha....." Ở đầu dây bên kia, Sai gãi đầu cười gượng gạo. "Anh đùa chút cho vui thôi, cơ mà hỏi thật, cô gái kia xinh không?"Ryuna quay lại nhìn Sakura một lúc, thầm đánh giá rồi trả lời: "Xinh, đúng chuẩn mỹ nữ luôn, tóc hồng, mắt xanh, mỗi tội hơi lép."

"Tiếc thật, lép quá cũng.... Mà khoan, em vừa nói cái gì?" Giọng Sai bỗng nhiên giật nảy lên trong điện thoại.

"Anh điếc à? Mỹ nữ, tóc hồng, mắt xanh. Cần chụp ảnh không?"

"Có!" Sai gật đầu như điên ở bên kia.

"Hê hê.... Đâu có dễ thế! 100,000 yên một tấm!" Ryuna cười một cách khốn nạn hét giá.

"Anh cho mày gấp đôi, à không, gấp 5 luôn, chụp nhanh!" Rồi không nói không rằng cúp máy.

Ryuna kì quá nhìn cái điện thoại, đầu hiện lên 3 dấu hỏi chấm. Cô thật phân vân không biết nên gọi cho bệnh viện tâm thần đến đón bệnh nhân trốn trại không ta?

.....

Chưa đến 10 phút sau, hai siêu xe phanh gấp ngay trước cửa nhà hàng.

Ryuna đỡ Sakura đang lè nhè lải nhải gì đó, nhìn thấy hai chiếc xe xuất hiện, đầu hiện thêm 3 dấu hỏi chấm nữa.

Cửa chiếc Lamborghini bạc mở ra, Ryuna mắt trợn thao láo, há hốc mồm nhìn đại boss ở nơi mình làm việc xuống xe, mặt lạnh băng tiến đến đây.

- Tổng.... Tổng giám đốc.... - Khó khăn lắm mới thốt lên được, Sasuke đã đến trước mặt họ, cướp lấy Sakura từ tay cô một cách trắng trợn.

Ryuna: "°0°||'"

Qua một lúc định thần, cô vươn tay muốn kéo Sakura lại, không ngờ bị ánh mắt lãnh khốc của boss liếc đến dọa cho hoá đá, đứng run rẩy trong gió.

- Ha ha ha.... Tìm được vợ rồi à! Thế nhé! Về vui vẻ! Không tiễn! - Sai nhanh tay túm cổ áo Ryuna kéo ra sau lưng, cười phơi phới vẫy tay tạm biệt với hai người kia, trong lòng thầm toát mồ hôi lạnh.

'Em họ à, em nên biết là đừng bao giờ tranh vợ hắn ngay trước mặt hắn! Nếu là anh đây thì cùng lắm là xuống biển ở cùng Titanic thôi, còn nếu là em thì e rằng được tặng chuyến đi một chiều xuống thăm tổ tiên đấy....'

Sakura có vẻ cũng nhận ra người đang ôm mình lúc này không phải là Ryuna, liền giãy dụa làu bàu kháng nghị.

- Bỏ ra..... Anh là thằng nào..... Buông tôi ra.....

Sasuke ôm chặt nàng trong lòng, nhẹ giọng dỗ dành.

- Ngoan nào, là anh đây, Sasuke đây..... Không giãy nữa, chúng ta về nhà.....

Ryuna cảm thấy dạo này tai mắt mình có vấn đề rồi, không chỉ nhìn mà còn nghe thấy ảo giác là sao? Không ổn!

Sakura nghe hắn nói xong còn giãy mạnh hơn, chu môi uất ức, đôi mắt long lanh đầy ủy khuất.

- Không về..... Không thích về với anh! Tôi ghét anh..... Hic..... Anh chơi chán tôi rồi vứt đúng không..... Hic..... Đồ nói dối.....

- Anh không có! Đừng nháo nữa, mưa rồi, về nhà đã rồi nói sau..... - Hắn vừa dỗ Sakura, đồng thời cởi áo khoác âu của mình bọc nàng lại, ôm trong lòng đi về phía xe, lấy thân mình che chắn những hạt mưa phùn rả rích.....Ryuna thấy Sakura không ngừng tìm cách thoát khỏi boss nhưng không thành công, trong lòng

nảy sinh ra ý nghĩ Sakura bị ép chung sống với boss quyền lực vô hạn, bỗng muốn làm anh hùng giải cứu bạn.

- Tổng gi..... Ưm.....

Sai mặt xanh lét bịt mồm em họ lại, thấy hắn hình như không nghe thấy, thở phào rồi lôi xềnh xệch Ryuna vào chiếc Ferrari đen.

Ryuna chân yếu tay mềm, hoàn toàn không thể chống cự được sức anh họ, đành trơ mắt nhìn bạn bị người ta cướp đi.

- Anh chán sống rồi phải không? Sao dám ngăn em làm việc tốt!? - Vào trong xe, Ryuna không khách khí tức giận quát vào mặt Sai.

- Em mới là đồ chán sống! Chuyện nhà người ta can thiệp vào để tổ rước họa vào thân à!? - Sai không chịu thua bật lại.

- Anh để quên mắt trong bồn cầu à, không nhìn thấy Sakura không tình nguyện hả? Nhỡ bị tổng giám đốc bắt về rồi hành đến chết thì sao!?

- Em đúng là đồ để quên não trong bồn cầu! Biết cái gì mà đòi ý kiến! Người ta yêu vợ còn hơn cả yêu mạng, cùng lắm là không xuống được giường 1 tuần thôi, làm gì đến mức chết!

-..... - Ryuna tặng cho anh họ một ánh mắt khinh bỉ tuyệt đối.

- Nhìn gì, anh mày đẹp trai quá à? - Sai kiêu ngạo hất mặt lên.

- Ừ, đẹp lắm! - Ryuna nghiến răng nghiến lợi gằn lên - Đẹp gần bằng con chó em nuôi 20 năm trước!

-..... - Đến lượt Sai ngậm mồm.

Đưa Sakura về đến phòng ngủ của mình, hắn đỡ nàng xuống giường, lấy khăn ướt lau hạt mưa dính trên tóc nàng.

Cực khổ nhất là Sakura sống chết không chịu nằm yên, giãy không được thì quơ chân múa tay loạn xạ, lắc đầu nguầy nguậy không để hắn lau, miệng lẩm bẩm.

- Anh là đồ nói dối..... Anh lừa tôi..... Anh lừa tôi..... Đồ nói dối.....

Sasuke giữ chặt chân tay Sakura, khoá nàng trong lồng ngực, giọng nói ôn nhu, hơi thở nóng ấm phả lên tai làm nàng rùng mình.

- Anh đã nói dối em điều gì?

Sakura ngẩng đầu lên, đôi mắt rưng rưng nước, túm lấy cổ áo hắn, hét lớn:

- Rõ ràng là anh biết rất rõ về những giấc mơ mà tôi thấy, nhưng khi tôi hỏi, anh lại trả lời là không biết! Anh và Yuki chưa từng gặp nhau bao giờ, trong khi ở New York, hai người nói chuyện giống như đã quen nhau từ lâu lắm rồi, còn hiểu rõ về vết sẹo trên người tôi và những gì tôi phải chịu!

- Còn nữa, tốc độ chúng ta quen và xác lập mối quan hệ quá nhanh! Nếu không phải "Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên" ra thì chắc chắn có ẩn tình!

- "Cô ấy" mà anh nhắc đến hôm nói chuyện với Ino là ai? Anh đã làm gì mà khiến "cô ấy" bỏ đi? Tại sao anh lại muốn giữ "cô ấy" bên cạnh bất chấp tất cả? Có "cô ấy" rồi anh còn tiếp cận tôi làm gì? Anh có mục đích gì? Anh muốn lừa tôi yêu anh rồi nhẫn tâm vứt bỏ chứ gì? Tôi ghét anh, đồ nói dối!!!Sakura la hét một hồi, trên mặt đẫm lệ, yếu ớt gục xuống. Bằng này cũng đủ chứng minh nàng không say, chí ít là ý thức vẫn còn rất tỉnh.

Sắc mặt Sasuke trầm xuống. Đúng như hắn đoán, nàng đã nghe được đoạn hội thoại của hắn và Ino. Nàng đã sớm nghi ngờ, cũng phải, mọi chuyện sáng tỏ như vậy, không nhận ra mới là lạ.....

Giấy không gói được lửa, cậu không thể giấu cô ấy cả đời.

Tìm một cơ hội, nói tất cả sự thật với cô ấy!

Tự mình nói sẽ tốt hơn là để cô ấy tự nhớ lại.....

Cầu xin cô ấy sự tha thứ, nếu không được thì tiếp tục cầu xin!

Đã có những người nói với hắn như vậy, giờ phút này, hắn cũng biết mình không thể trốn tránh được nữa. Sớm hay muộn cũng phải đối mặt, chi bằng nói luôn lúc này đi.....

Khi Sakura còn tưởng rằng hắn sẽ bỏ đi, không ngờ hắn lại ôm chặt nàng hơn, khẽ hôn lên trán nàng, khàn giọng nói.

- Để anh kể cho em nghe một câu chuyện..... Từ rất lâu trước đây, có một vị Thánh nữ trên trời vì muốn trốn tránh cuộc hôn nhân sắp đặt nên đã bỏ đi, và vô tình bị hút vào một cánh cổng rơi xuống Hạ giới.

- Ở đó, nàng chạm trán phải một vị vua, sau đó bại trận và bị bắt làm tù binh, sức mạnh bị phong ấn hoàn toàn. Hai người cực kì không ưa nhau, gặp là cãi nhau ầm ĩ long trời lở đất, nhưng.... bằng một cách kì diệu nào đấy, họ đã yêu nhau.....

- Vị vua thích trêu chọc nàng, nhìn bộ dạng tức điên lên mà không làm gì được của nàng, thích ngắm nàng cười, thích ôm nàng trong lòng, nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ của nàng.....

Từng kí ức, từng kỉ niệm như sống lại ngay trước mắt hắn, rất xa mà cũng rất gần. Hắn đã từng sống trong khoảng thời gian hạnh phúc đó, có trời mới biết hắn khát khao được quay trở lại quãng thời gian đó thế nào..... nhưng thời gian qua đi có bao giờ trở lại, cũng như những sai lầm trong quá khứ của hắn không thể cứu vãn được nữa.....

- Vì vị vua đó, nàng đã vứt bỏ cơ hội cuối cùng để trở về nhà với gia đình, chọn ở lại bên hắn dưới Hạ giới..... Thế nhưng, đáp lại nàng lại là những lời cay nghiệt, miệt thị, sự khinh thường của vị vua đó..... Chỉ vì không đủ tin tưởng nàng, sợ hãi bản thân bị tổn thương, hắn nhẫn tâm chà đạp lên từng tia hy vọng vào tình yêu cuối cùng của nàng..... Hắn trơ mắt nhìn nàng rơi xuống dòng dung nham sôi sục, còn hắn..... dửng dưng rời đi cùng người con gái khác.....

- Sau này, khi hắn phát hiện ra nàng còn sống, phát hiện ra hắn không thể sống thiếu nàng, tất cả..... đã quá muộn rồi..... Nàng đã thay đổi, nàng hận hắn, hận thế giới tàn nhẫn này, nàng muốn hủy diệt tất cả..... Hắn, là người duy nhất có thể ngăn nàng, bằng cách..... giết nàng..... cứu lấy thế giới..... Hắn buộc phải chọn một trong hai, hoặc là nàng, hoặc là thế giới.....

- Đến cuối cùng, sau tất cả, hắn vẫn và sẽ không bao giờ chọn nàng..... Hắn có thể chọn bất cứ ai, kể cả những người không quen biết, nhưng không chọn người yêu hắn nhất, người hy sinh tất cả vì hắn mà không nhận lại được gì xứng đáng.....

- Trong đêm đó, trên mặt hồ kết băng, hắn không chút do dự đâm lưỡi dao xuyên qua tim nàng, không hề do dự..... giết chết nàng.....

- Trước khi chết, nàng có hỏi hắn rằng, rốt cuộc trong mắt hắn, nàng là gì..... Hắn đã không trả lời, ác độc muốn nàng đến chết cũng phải nghĩ rằng, trong mắt hắn, nàng chẳng là cái thá gì cả..... Và..... hắn đã thành công rồi, nàng đã nghĩ đúng như vậy..... cho tới lúc vĩnh viễn rời đi.....

- Hắn muốn đi theo nàng, đền bù cho nàng hạnh phúc hắn còn nợ..... Qua hàng tỷ năm, không dễ gì mới có thể tạo một cơ hội, tìm được nàng, đến bên cạnh nàng, nói ra lời lẽ ra hắn phải nói với nàng từ rất rất nhiều năm trước....

Nói đến đây, Sasuke bỗng dừng lại, khẽ nâng cằm nàng lên, bàn tay áp lên gò má mềm mại kia, đôi mắt đen thâm tình, nồng nàn yêu thương xen lẫn hối hận, day dứt tích luỹ hàng tỷ năm đối diện với đôi mắt lục bảo đầy kinh sợ, hoang mang.....

- Xin lỗi vì tất cả những gì ta đã làm với nàng, Sakura.... ta yêu nàng.....

101. Chương 98: Nhớ Lại

"Xin lỗi vì tất cả những gì ta đã làm với nàng, Sakura.... ta yêu nàng...."

Sakura sững người nhìn hắn, đôi mắt đã ngấn lệ từ lúc nào. Câu chuyện hắn kể như một chiếc chìa khoá mở tung hết cánh cửa căn phòng giam giữ kí ức kiếp trước của nàng.

Nàng hiểu rồi.... hiểu tất cả rồi....

Kí ức, sự thật, thống khổ hoà lẫn như dòng nước lũ chảy xiết dội thẳng vào tim Sakura.

Người ngay trước mắt nàng đây, không sai, chính là người nàng yêu, cũng là kẻ đã ruồng rẫy nàng trong lúc nàng cần hắn nhất, là kẻ luôn sẵn sàng quay lưng lại với nàng, là kẻ không ngại dùng đôi tay đã từng ôm nàng để kết liễu cuộc sống của nàng.....

Vậy mà giờ đây, hắn còn dám nói hắn yêu nàng? Hắn có tư cách sao?

Vết sẹo trên ngực đột nhiên nhói lên, cơn đau dữ dội ập đến, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt làm nàng co người lại, tay ấn chặt ngực để giảm đau đớn hết mức có thể.

- Sakura, nàng làm sao vậy? Sakura!

Sasuke sợ hãi ôm lấy nàng, nhìn gương mặt nàng trắng bệch, cánh môi thâm tím, không ngừng ôm ngực ho ra máu, hắn lập tức bế nàng muốn đi đến bệnh viện.

Điều hắn không ngờ là nàng dù đau đến đầu óc mơ hồ, tay chân yếu ớt cũng cố hết sức né tránh khỏi vòng tay hắn, ngã xuống sàn đá lạnh lẽo như băng.

- Tránh xa.... ta ra.... Đừng dùng đôi tay ghê tởm đó.... chạm vào ta....

Ánh mắt của nàng làm hắn sững người bất động. Đôi mắt đó không còn dịu dàng, tinh nghịch như xưa mà tràn đầy căm ghét, đau khổ, hận thù..... tất cả chỉ dành cho một mình hắn.....

- Ta hận ngươi....

Bỏ lại hắn đằng sau, Sakura gắng sức bám vào bức tường, bước chân chao đảo không vững đi ra khỏi phòng, nàng muốn rời khỏi đây, rời xa khỏi hắn....

Bàn tay áp trên ngực siết chặt, nàng cắn chặt môi, kìm nén lại dòng nước mắt. Thân thể nặng nề, một khối áp lực lớn vô hình đè xuống, trước mắt, khung cảnh bỗng trở nên mờ nhạt rồi hoàn toàn tối đen.....

Trong bóng tối, nàng lần nữa thấy mình đang đứng trên một hồ băng, còn hắn đứng ngay trước nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng. Trước ngực ướt đẫm, nàng cúi đầu xuống, một con dao cắm trên ngực nàng. Thì ra cái ướt đẫm đấy chính là máu nàng, Sakura nhếch môi, một cười cay đắng, chua xót....

Nàng vĩnh viễn không quên được ngày đó, cảm giác lưỡi dao lạnh lẽo, tuyệt tình của hắn đã đâm xuyên qua tim nàng, cả cơ thể yếu ớt, sức lực bị hút cạn trong chốc lát, chất độc từ lưỡi dao truyền vào cơ thể, giày vò, hành hạ nàng đến tận lúc chết.....

Khi đó, chịu đựng tra tấn thể xác, nàng vẫn kiên cường ôm một tia hy vọng hỏi hắn một câu..... Đối với chàng, ta là gì?

Hắn đã không đáp, chính sự im lặng của hắn đã dập tắt tia hy vọng đó ngay từ lúc nó mới chớm nở. Giây phút đó, nàng mới hiểu được một sự thật rằng mình vẫn chẳng là gì trong mắt hắn, rằng hắn căm ghét nàng thế nào, cho dù nàng có chết hắn cũng sẽ không vì thế mà bố thí cho nàng một câu hay một từ thôi cũng được.....Nhưng mà, nàng không thể không chết mà yêu hắn mất rồi, yêu đến sẵn sàng tặng sinh mạng này cho hắn..... để hắn cứu lấy thế giới của hắn, cứu lấy người hắn yêu..... chỉ là..... người đó không phải nàng.....

Sau khi trút hơi thở cuối cùng, linh hồn lìa khỏi xác, nàng tưởng rằng mình sẽ được về nhà, về Thiên giới, tất cả mọi đau khổ sẽ kết thúc, nhưng sự thật không phải vậy.....

Chết chỉ là sự khởi đầu cho một nỗi đau khác!

Linh hồn nàng bị hút vào trong con dao đã lấy mạng nàng. Bên trong đó là một nơi lạnh lẽo thấu xương, không gian bị bao phủ trong bóng tối trải dài như vô tận.

Sự trừng phạt cho những kẻ sa ngã như nàng không đơn giản chỉ là cái chết, mà còn là sự tra tấn linh hồn sau khi chết.

Đói, khát, lạnh lẽo, nóng bức, cô đơn, đau đớn là những thứ luân phiên giày vò nàng hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, thậm chí đau đớn triền miên khiến nàng dần mất đi khái niệm về thời gian.

Những lúc bị hành hạ, nàng luôn nhớ đến hắn, hắn đang ở đâu? Liệu hắn có tới cứu nàng không?

Chờ đợi, chờ đợi, rồi lại chờ đợi, hàng tỷ năm nàng vẫn ôm mình chịu đựng đau đớn, cô đơn, còn hắn..... hắn chưa từng và sẽ không bao giờ xuất hiện..... Trái tim dần nguội lạnh, tình yêu hao mòn, tàn lụi rồi hoá thành hư vô, chỉ còn lại sự cô đơn, sợ hãi tồn tại trong nàng.....

Đây chính là cái giá nàng phải trả vì đã yêu người không nên yêu, một cái giá quá đắt.....

Rồi đến một ngày, có luồng ánh sáng trắng đầu tiên sau một quãng thời gian vô tận, xuất hiện và đưa nàng ra khỏi nơi tăm tối đó, đến thế giới này, một lần nữa được sinh ra.....

.....

Mí mắt chậm rãi nâng lên, ánh nắng vàng ấm áp xua tan đi bóng tối bao phủ trong mắt nàng.....

Nếu không phải cảm giác đau nhói ở tim cùng cơn tê dại toàn thân, Sakura còn tưởng tất cả những gì xảy ra trước đây chỉ là một giấc mơ khủng khiếp.....

Trước mắt là trần nhà màu trắng, mùi thuốc sát trùng nồng đậm trong không khí, nàng là đang ở bệnh viện rồi. Nhưng.... tại sao chỉ bị ngất thôi cũng phải nhập viện?

- Bệnh tim của em tái phát nặng, mất máu quá nhiều dẫn đến tình trạng nguy kịch. May mà cấp cứu kịp thời mới tạm thời giữ được mạng sống cho em.

Sakura không ngạc nhiên khi người này đột nhiên xuất hiện ở đây, ánh mắt không dời trần nhà, khàn giọng hỏi.

- Chị cũng biết?

Yuki không phủ nhận, gật đầu khẳng định.

- Phải! Tất cả mọi chuyện kiếp trước chị đều biết rõ!

- Vậy tại sao chị không nói với em? Tại sao lại để em đến với hắn mà không ngăn cản? - Sakura bất thình lình quay đầu nhìn thẳng vào Yuki, cao giọng chất vấn.

Đối diện với sự tức giận, khổ sở trong mắt Sakura, Yuki chỉ biết thở dài, giọng nói vẫn hết sức nhẹ nhàng, bình tĩnh.- Em đến thế giới này là để bắt đầu cuộc sống mới, trưởng thành như những người bình thường, có một kí ức mới. Bọn chị không rảnh tốn sức làm em quên đi rồi sau này lại giúp em nhớ lại.

- Với lại, cũng không phải chị chưa từng ngăn cản hai người, là em lặn lội tới cứu hắn đấy, nhớ chứ!? Hơn nữa, trong thời gian hắn bị thương, vẫn là em chọn ở lại bất chấp sự phản đối của anh chị!

Đến nước này thì Sakura không nói được gì nữa, im lặng quay đầu nhìn lại lên trần nhà, từ chối tiếp chuyện.

Yuki nhìn biểu hiện của Sakura, trong lòng bỗng có chút bất lực.

- Chị biết những gì em trải qua trong bằng đấy năm không dễ dàng gì. Cho dù hắn có hứng chịu lời nguyền tình ái cũng không đủ chuộc lại lỗi lầm.

Lời nguyền tình ái....

Nghe đến 4 chữ này, ánh mắt nàng có chút dao động nhưng nhanh chóng biến mất.

Tuy vậy, một tia cũng không thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Yuki. Chỉ một cái liếc mắt cô đã dễ dàng đọc thấu tâm tình của Sakura lúc này.

Bối rối, khó hiểu, nghi hoặc.....

'Ừm..... Thế thì coi như thằng ranh kia vẫn còn cơ hội rồi.....'

- Em nghỉ ngơi đi, có gì khó chịu cứ ấn chuông báo, đừng có mà chịu đựng. Em hại cả nhà lo lắng cả tháng trời rồi đấy!

- Cả tháng? - Sakura giật mình, nàng hôn mê gì mà đến cả tháng?

- Thế là còn ít đấy! Với tình trạng thê thảm của em, trong quá trình điều trị lại còn xuất hiện nhiều chuyển biến xấu, bác sĩ còn kết luận khả năng tim ngừng đập có thể xảy ra bất cứ lúc nào! Cũng may..... - Yuki dài giọng đầy ẩn ý -..... hắn truyền cho em 700cc máu, còn ra sức mời tất cả các chuyên gia về tim tới, chưa kể một ngày 24/24 túc trực bên giường bệnh.

- Khi vài chuyên gia đề ra biện pháp thay tim, hắn lập tức tình nguyện hiến tim. Và biện pháp này được mọi người thống nhất..... tán thành.

Yuki nói đến đây, tim Sakura như treo lơ lửng giữa không trung, kích động chống tay ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, run sợ lắp bắp.

- Hắn..... Hắn.....

- Chưa chết! - Yuki cười bí hiểm quan sát biểu cảm của Sakura, tiếp lời - Ngay lúc hắn vừa nằm trên bàn giải phẫu, chuẩn bị tiêm thuốc mê thì y tá phụ trách trông coi chạy đến thông báo, ngón tay em bất ngờ cử động, rồi còn nói mớ.

- Bác sĩ sau khi kiểm tra xong thì nói bệnh bỗng nhiên có chuyển biến tốt, ý thức bắt đầu hồi phục, không quá bao lâu nữa sẽ tỉnh lại.

Sakura vừa nghe hắn không chết, bất giác thở nhẹ một hơi rồi giật mình trước cảm xúc của bản thân, nhếch môi tự giễu.

Nàng luôn lo lắng, sợ hắn sẽ gặp chuyện không may, còn hắn thì sao? À đúng rồi, hắn lúc nào cũng chỉ mong nàng chết sớm đi một chút thì càng tốt biết bao. Có lẽ bây giờ chịu bỏ ra chút công sức cũng là vì để nàng khi nhớ lại rồi thì chịu buông tha cho hắn, đừng đeo bám làm phiền đến cuộc sống của hắn nữa mà thôi. Nhất định là vậy! Nếu thế thì nàng sẵn sàng toại nguyện cho hắn.- Em muốn xuất viện.

- Vì.....? - Yuki nhướn mày hỏi.

- Em muốn sang Rio.

- Không được!

Yuki còn chưa kịp nói gì, cánh cửa đã bị kéo phắt ra, giọng nói trầm thấp khẩn trương, lo lắng vội vàng xen ngang.

Sakura đưa mắt nhìn ra cửa, bắt gặp khuôn mặt xanh xao, đôi mắt đầy mệt mỏi, quần áo xộc xệch nhiều nếp nhăn, tóc tai lộn xộn. Lần đầu tiên kể từ khi quen hắn nàng bắt gặp hắn trong bộ dáng nhếch nhác này, Sakura vừa thấy ngạc nhiên, vừa thấy đau lòng, khổ sở.

Mới vừa rồi Sasuke đứng bên ngoài nghe hai người trò chuyện bên trong mà như ngồi trên đống lửa. Nhiều lúc hắn kích động muốn xông vào ôm lấy nàng, giải thích tất cả, chỉ là với tình trạng lúc này của nàng, hắn có nói gì cũng bằng thừa.

Hắn có thể nhịn, kiềm chế nhưng chỉ cần nghe tới việc nàng muốn bỏ đi, não như hoạt động theo bản năng, đẩy cửa xông vào ngăn cản, dẫn tới tình huống này.

Yuki lườm lạnh Sasuke một cái, ho khan một tiếng phá bỏ sự im lặng phức tạp này.

- Khụ..... Về chuyện đấy thì tính sau đi. Chị ra ngoài có việc, hai đứa từ từ nói chuyện.

Nói rồi Yuki vơ lấy áo khoác trên ghế, bước ra đến cửa bỗng nghe thấy giọng nói hàm ý mỉa mai của Sakura từ trên giường truyền đến.

- Chị cứ cố ý rời đi như vậy, cẩn thận lúc sau quay lại rồi mất công đi nhặt xác cô em gái này lại khổ!

Lời này ngoài mặt là nói với Yuki nhưng lại như cái tát thẳng vào mặt Sasuke. Ý ám chỉ rõ ràng là để hắn và nàng ở một mình trong phòng thì phòng này sẽ có thêm một người tử vong nữa là nàng.

Đối với sự khiêu khích của Sakura, Sasuke chỉ đứng im đó, bàn tay siết chặt.

- Em nghỉ ngơi đi.... - Yuki lắc đầu thở dài, bỏ lại một câu rồi rời phòng.

Nếu là trong tình cảnh trước đây, có lẽ cô sẽ phải đi nhặt xác em gái thật. Còn bây giờ..... mọi thứ đã thay đổi rồi.

Sau khi Yuki đi, khói lửa chiến tranh càng thể hiện rõ rệt, lan toả khắp phòng.

- Sao vậy, thấy tôi chưa chết nên bất ngờ quá à? - Gương mặt Sakura lạnh te, ánh mắt sắc bén giễu cợt, châm chọc.

- Thật ra cũng không phải là chưa từng chết bao giờ. Xin lỗi vì tôi đã sống lại nhé, làm hỏng hết kế hoạch về cuộc sống mới của anh rồi!

- Cũng xin lỗi vì thời gian qua đã làm tốn thời gian vàng bạc, quý báu của ngài, "hoàng thượng"!

- Đáng lẽ thời gian đó phải để "ngài" dùng với người- ngài- thực- sự- yêu, dùng với con "kỹ nữ" như tôi thật là phí phạm! À nhầm rồi, tôi còn không bằng nổi một góc của "kỹ nữ" cơ mà, tôi "chẳng là gì cả", thật đáng khinh bỉ, phải không?

- "Ngài" giữ im lặng như vậy có phải là không tán thành lời tôi nói không?

- Không sao, tôi hiểu mà! Dù sao một người, không đúng, một "cái thứ" ăn hại, bần tiện như tôi sao có thể cùng suy nghĩ với người thân phận cao quí như "ngài" chứ!

Sakura ra sức nói những lời lẽ đay nghiến, cay nghiệt gián tiếp nhằm thẳng vào hắn. Những lời nghiệt ngã hắn nói với nàng, những gì hắn đã làm với nàng trong quá khứ chỉ trong phút chốc được khơi dậy hoàn toàn. Người ta nói hãy để quá khứ trôi đi vĩnh viễn, không bao giờ quay lại nữa, nàng lại không làm nổi điều đấy. Có những ký ức mà ta dùng cả đời cũng không thể quên được!

Nhưng dù nàng có dùng lời lẽ ra sao, Sasuke vẫn một mực giữ im lặng nhìn nàng.

Bị nhìn chằm chằm như vậy, Sakura đang mắng chửi cũng thấy mất tự nhiên, nhếch môi giễu.

- "Ngài Uchiha", ngài không cảm thấy cứ nhìn tôi như vậy sẽ rất bẩn mắt ngài sao?

- Không! - Hắn bất chợt lên tiếng phủ nhận, chậm rãi bước tới sát bên giường nàng, vươn tay ra....

Sakura lập tức nhích người nghiêng ra xa, theo bản năng né tránh bàn tay hắn, gương mặt biến sắc nhìn hắn.

- Ngài..... Ngài muốn làm gì?

Thấy nàng cảnh giác, sợ hãi tránh mình như ôn dịch, cánh tay hắn cứng lại giữa không trung, môi kéo lên nụ cười khổ.

- Em sợ anh tới vậy sao?

- Sai rồi! Phải là tôi ghê tởm anh, ghê tởm loại người lấy phụ nữ ra làm trò đùa, một thứ đồ chơi như anh!

- Nếu anh nói, anh chưa từng coi chuyện của chúng ta là trò đùa, tình cảm anh đối với em là thật, em có tin không?

- Tôi sẽ tin đó là một lời nói dối hoàn hảo! Cả hai chúng ta đều biết chắc rằng tôi chưa từng là gì của anh, trước đây là vậy và sau này cũng mãi chỉ là vậy!

Không đúng..... Em là người anh yêu.....

Hắn rất muốn nói điều này nhưng cổ họng lại tắc nghẽn không thốt lên lời, hắn có tư cách gì mà nói chứ!

- Anh phải làm gì em mới chịu tha thứ cho anh? - Hắn thu lại cánh tay giữa không trung, khó nhọc lên tiếng.

Sakura cười lạnh, lúc này mới nói không phải là đã quá muộn rồi sao.

- Anh để tôi đi, thề rằng sẽ không bao giờ tìm đến tôi nữa, tôi sẽ tha thứ cho anh!

- Em biết điều đó là không thể mà. Kể cả có chết, anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh!

- Được! Vậy anh không cần chết đâu, để tôi chết là được!

Dứt lời, Sakura nhanh chóng cầm con dao trên tủ, nhảy xuống khỏi giường bệnh, giơ cao con dao, lưỡi dao loé sáng, đâm thẳng xuống ngực mình, hướng vị trí con tim đang đập.....

- Sakura!

102. Chương 99: Thách Thức

"Sakura!"

Ngay khi Sasuke xông đến vươn tay giữ chặt cổ tay nàng, Sakura lập tức nghiêng người tránh khỏi cánh tay hắn chuyển hướng mũi dao đâm ngược lên trên, nhằm hướng ngay chính giữa cổ hắn mà đâm.

Ngay khi mũi dao nhọn hoắt chạm đến yết hầu hắn, chỉ cần thêm một milimet thôi là đâm xuyên qua da, nàng dừng tay.

- Nếu anh không thề, tôi sẽ giết chết anh!

Đối với sự đe dọa của Sakura, Sasuke kì quái thở nhẹ nhõm một hơi làm nàng khó hiểu nhíu mày.

- Anh thở phào cái gì? Muốn chết đến vậy sao?

Sasuke cười khẽ, hơi cúi đầu xuống khiến mũi dao lạnh lẽo đâm qua da, máu đỏ thẫm từng giọt chảy trên lưới dao.

- Chết dưới tay em cũng được, miễn sao em không tự làm tổn bản thân mình.

Sakura sững sờ trong chốc lát, như nhớ ra điều gì, nàng cười lạnh.

- Anh tưởng nói những lời này thì tôi sẽ không giết anh sao? Tôi đã từng ngu một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai đâu!

Sasuke lắc đầu, bàn tay bất chợt nắm lấy bàn tay đang cầm dao của Sakura, hơi nhấc lên cao....

- Anh không mong em tha thứ cho anh. Dù sao cái mạng này vốn dĩ là anh nợ em, em có giết anh cũng không oán hận!

- Muốn chết, tôi sẽ không cho anh chết dễ dàng như vậy!

Dứt lời, mũi dao chuyển hướng xoẹt một đường dài đâm sâu trên bả vai trái hắn, cắt rách áo sơ mi đen.

Một nhát chưa đủ, chưa bao giờ là đủ, tức giận, đau khổ, hận thù tích tụ bao năm khi bị nhốt trong không gian đen tối đó bùng lên mãnh liệt, che mờ mắt nàng.

Một giọng nói ngoan độc vang lên xúi giục.

'Hắn đã cướp đi tất cả của chúng ta, mạng sống, tương lai, hạnh phúc.....'

'Vì lý gì mà chỉ chúng ta phải chịu khổ sở, đau đớn giày vò trong khi hắn sung sướng bên cạnh ả ta.....'

'Hắn phải trả giá cho tất cả.....'

'Giết hắn.....'

'Bắt hắn phải chịu nỗi đau dao xuyên tim.....'

'Giết hắn.....'

Bị bóng tối thù hận lấy mất lý trí, đôi mắt Sakura trở nên đỏ sọc đầy khát máu, hung dữ, con dao trong tay vung lên đâm đến ngực Sasuke.

Hắn không tránh, một chút cũng không, chỉ nhắm mắt lại chờ đợi....

Trong chốc lát, quãng thời gian hạnh phúc trước đây hiện lại trước mắt.

Trước hoàng hôn đỏ rực rỡ, hắn ôm nàng trong lòng, hôn lên mái tóc nàng, hứa rằng sẽ làm bất cứ việc gì vì nàng, chỉ cần nàng muốn.

Trong rừng cây bạt ngàn, dưới tán hoa anh đào, hắn nói rằng người hắn yêu là nàng, nàng đã tin và trở về bên hắn.

Vậy mà hắn đã làm được những gì?

Nàng từng nói nàng muốn một tương lai hạnh phúc, chính tay hắn đã đẩy nàng đến bờ vực thẳm, rồi dùng đôi tay này kết liễu cuộc đời nàng. Chưa hết, hắn còn để nàng bị đau đớn hành hạ hàng tỷ năm trong bóng tối lạnh lẽo.Nàng tin hắn, cho hắn cơ hội thứ hai, hắn đáp lại lòng tin của nàng bằng việc bỏ đi cùng người con gái khác, mặc kệ sống chết của nàng.

Hắn nói rằng nàng là người hắn yêu. Không bao lâu sau đó, trước mặt mọi người, hắn mắng nàng là kỹ nữ, khinh bỉ nàng, đánh nàng.

Đừng hỏi vì sao mọi chuyện lại đi đến ngày hôm nay, còn không phải là do một tay hắn gây nên sao? Nợ máu trả máu, giết người phải đền mạng, hắn sẵn sàng rồi.....

Lưỡi dao tuyệt tình đâm xuống..... nhưng đã không đến đích.....

- Sakura!

- Sasuke!

Sasori cùng Itachi kịp thời xông đến tách hai người ra xa, vì vậy, Sasuke may mắn giữ được mạng, nhưng bản thân hắn không cho là như vậy.

- Anh làm gì vậy, bỏ em ra!

Itachi ghì chặt hắn lại, nhanh chóng lôi ra xa khỏi phòng, để lại Sasori một mình ứng phó với Sakura.

- Em điên rồi, Sakura! Giết người phải đền tội đó! - Sasori một tay giữ chặt nàng, một tay gỡ con dao ra khỏi bàn tay em gái rồi vứt ra xa, tránh cho nó lại làm điều gì ngu xuẩn.

- Đền tội? - Sakura cười khinh thường, mỉa mai - Vậy có kẻ nào phải đền tội cho em năm đó không? Tại sao em phải chết một cách nhục nhã, bị cướp hết tất cả trong khi hắn được sống với cái danh "giết kẻ ác cứu thế giới"? Anh nói đi! Anh nói đi!!!

Sakura gần như hét lên, ánh mắt thống khổ, tuyệt vọng. Bàn tay ôm ngực, ấn chặt vết thương nối thẳng vào tim, yếu ớt nói.

- Hắn ghét em, hắn căm thù, hắn giết em vì đã ngăn trở hắn đến với người hắn yêu, vậy sao kiếp này lại cứu em, lại nói yêu em?

- Hắn lừa dối em, đánh em, mắng em thậm tệ, nói rằng em chẳng là gì với hắn, vậy sao kiếp này lại nói rằng tất cả mọi chuyện trước đây đều là thật?

- Hắn là đồ nói láo! Em hận hắn, em muốn giết chết hắn!

Nước mắt không kìm nén nổi tuôn rơi, nước mắt vì những tủi nhục, khổ đau.

Từ trước tới giờ em gái trong mắt Sasori luôn là người lạc quan, yêu đời, nay rơi vào tình trạng vật vã như vậy, người làm anh như thế này cũng đau lòng.

Sasori vòng tay ôm em gái vào lòng, tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng như hồi bé, hôn lên trán Sakura, dịu dàng thì thầm bên tai nàng.

- Khóc hết ra đi.... Có anh trai ở đây, mọi chuyện sẽ ổn thôi....

Nghe vậy, Sakura không nhẫn nhịn nữa, ở trong lòng Sasori khóc rống lên, nói ra hết những buồn bực, khổ sở cất giấu bao lâu nay.

Itachi sau khi kéo Sasuke đến sân thượng không bóng người mới chịu buông tay, nghiêm mặt vào thẳng vấn đề chính.

- Náo loạn thế là đủ rồi đấy! Anh biết chuyện của hai đứa, cũng biết những gì Sakura đã phải trải qua, nhưng giết lẫn không phải là giải pháp!

- Em nợ cô ấy! Chính tại em mà cô ấy phải một mình gắng gượng bằng đấy năm! Dùng mạng mình trả cho cô ấy là tất cả những gì em phải làm!- Cứ cho là Sakura giết em đi, sau đó thì sao? Em chết rồi, bỏ lại nó tiếp tục một mình sống nốt cõi đời còn lại? Bỏ rơi nó lần nữa? Hả!???

Sasuke sững người bất động, trợn tròn mắt nhìn Itachi. Đúng vậy, hắn chưa từng nghĩ tới điều này, chết đi rồi sao nữa?

Hài lòng với phản ứng của hắn, Itachi hạ giọng tiếp lời.

- Điều Sakura muốn không phải là báo thù, đó chỉ là cái vỏ ngụy trang bên ngoài che giấu sự sợ hãi, hoang mang trong lòng. Cái mà nó thực sự muốn là hạnh phúc, là tương lai tươi sáng. Cô đơn, đau khổ quá nhiều năm đã khiến nó mất đi hy vọng vào cuộc sống!

- Sakura xua đuổi em vì nó quá sợ hãi, sợ bị phản bội rồi cái giá phải trả sẽ là tính mạng bản thân. Nó muốn giết em báo thù cũng là vì yêu quá sinh hận! Vậy thì chứng minh rằng em đã thay đổi, là nơi vững vàng, kiên cố để đặt niềm tin, để yêu.

- Đừng dùng mạng mình để trả lại nợ máu năm đó, hãy dùng cuộc đời này của em để thắp sáng lại hy vọng trong Sakura, đền lại cho nó những gì nó đáng được nhận trước kia! Nhớ cho kỹ rằng, mục đích em đến thế giới này chính là như vậy!

.....

Sau khi dỗ Sakura ngủ, Sasori lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, điều vài bác sĩ, y tá trực ở trong lẫn ngoài, còn mình thì đi thẳng lên sân thượng.

Khi thấy bóng dáng hai anh em Uchiha đứng kia, việc đầu tiên anh làm là sắn tay áo sơ mi lên, việc thứ hai là tiến lại gần và việc thứ ba là tung nắm đấm đánh tới tấp lên mặt Sasuke.

- Thằng khốn! Sao mày dám làm thế với em gái tao?

- Bây giờ còn dám nói yêu nó, đòi giữ nó lại, mày nghĩ nó là đồ chơi lúc cần thì dùng không cần thì vứt chắc!

- Mẹ kiếp!!! Ông không đánh chết mày thì đúng là có lỗi với cái chức danh "anh trai nạn nhân" quá mà!

Sasori ra tay không hề nhẹ, nếu không muốn nói là rất nặng, đánh cho hắn mặt mũi bầm dập vẫn thấy mình quá nhẹ tay.

Nghe em gái kể xong, mặc dù Sasori không hiểu được hai đứa gặp nhau từ lúc nào mà có cả tình sử vĩ đại như vậy nhưng ai thèm quan tâm cái này có thật hay không. Vấn đề chính là thằng này dám bắt cá hai tay, lừa tình Sakura, làm tổn thương em gái cưng của mình, cứ đánh cho sướng tay, hả dạ đã rồi tính sau!

Nhìn bạn mình đánh em trai mình đến máu me be bét, Itachi cũng không hề có hành động gì gọi là ngăn cản, thậm chí là có phần ủng hộ. Để cho nó chịu vài Hit nữa đi, miễn sao không chết là được!

Đánh cũng đánh đã tay, mắng cũng mắng sướng mồm rồi, Sasori hung dữ xách cổ áo hắn, trừng mắt quát:

- Còn để ông thấy mày ve vãn em gái ông trong phạm vi bán kính 5km nữa, rồi xem ông đây có biến mày thành đàn bà suốt phần đời còn lại không!!!

- Tôi sẽ không từ bỏ cô ấy! - Sasuke từ nãy giờ im lặng chịu đòn bỗng lên tiếng.

- Mày dám! Có tin ông thiến mày luôn bây giờ không? - Sasori nổi điên gầm lên. Đừng thách ông đây, ông làm thật đấy!

Sasuke nhếch môi cười khẩy, giọng khàn khàn tự tin khẳng định.

- Thế thì anh sẽ không bao giờ có cháu mà bế đâu!

- Mày....! - Hiển nhiên Sasori đã thực sự bị chọc tức - Mày nghĩ Sakura chịu gả cho mày á? Xin lỗi đi, ông mặc kệ trước đây nó yêu mày thế nào nhưng bây giờ khác rồi, nó hận mày còn không kịp nữa là!

- Bây giờ khác, sau này cũng sẽ khác! Nếu anh cho tôi ba tháng, tôi sẽ khiến cô ấy yêu lại tôi!

- Đấy là điều không thể! Hận một ngày, hai ngày có thể xoá, nhưng cả tỷ năm như vậy, xoá bỏ trong ba tháng? - Anh cười lạnh - Nằm mơ đi!

- Anh không tin! Được, vậy thế này đi. Nếu trong vòng ba tháng, Sakura yêu lại tôi, anh không được phép ngăn cản chúng tôi. Còn nếu tôi thất bại, toàn bộ tài sản của tôi sẽ thuộc về anh, đồng thời tôi sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời cô ấy!

'Wow..... Thằng này chịu chơi thật!' Itachi âm thầm cảm thán.

Sasori có vẻ không ngờ tới điều này, liền nảy sinh cảnh giác, nheo mắt nghi ngờ quan sát địch.

Thằng này có âm mưu gì chăng?

- Sao, có dám chơi không? - Sasuke lên giọng khiêu khích. Đàn ông bị thách thức trắng trợn như vậy, lòng tự trọng bị xúc phạm nhất định sẽ không từ chối. Quả nhiên.....

- Ông đây có gì không dám! Chơi thì chơi, sợ gì! Có điều..... - Sasori thấp giọng, ánh mắt nguy hiểm, tàn ác -.....nếu mày thất bại, toàn bộ tài sản của mày sẽ là của Sakura và mày..... phải công khai tự tay cắt vật tượng trưng cho đàn ông ngay trước toà nhà Empire State rồi đi chuyển giới, cả đời bán thân đi làm gái điếm!

Vị khán giả ngoài kia sởn da gà, mồ hôi lạnh đầm đìa. Thế này thì quá hiểm rồi, kể cả Sasori thắng hay thua cũng không mất gì, còn nếu Sasuke thua..... ừm..... sẽ mất nhiều thứ đấy.....

- Được!

Ánh mắt hai người ác liệt công kích đối phương, nồng nặc mùi thuốc súng.

Sau cái bắt tay thỏa thuận, chiến tranh giữa anh vợ và em rể chính thức bắt đầu từ đây!

103. Chương 100: Ghen Tị

Sau sự kiện thách thức hoành tráng vừa rồi, Sasori tức tốc gửi Sakura đến Rio, Brazil với lí do dưỡng bệnh theo nguyện vọng của em gái.

Tại nơi này, anh đặt hết niềm tin vào thằng bạn thân nhất của mình.

- Mày nhớ chưa, Deidara, nhất định phải chăm sóc em gái tao tử tế đấy! Còn nữa, phải giám sát nó thật chặt, không cho phép bất cứ giống đực nào lại gần nó, thằng nào tiến tới trong phạm vi bán kính 5m phải diệt sạch! - Sasori nắm chặt tay thằng bạn, tha thiết dặn dò, nhờ cậy.

Deidara mặt lạnh giật tay ra khỏi cặp móng chó kia, nhíu mày hung ác trừng mắt, gằn giọng.

- Nói như mày thì chỉ cần tao lại gần Sakura là phải thắt cổ tự tử luôn à?

- Thằng điên, tất nhiên mày là ngoại lệ.....

Chân mày Deidara dãn ra, nguôi giận chưa được bao lâu thì bị chọc cho tức phọt máu.

-.....vì tao có coi thằng lưỡng tính như mày là giống đực bao giờ đâu!

Deidara nổi điên, co chân hung ác đạp Sasori ngã lộn cổ vào trong xe, đóng sầm của lại quát lên với tài xế.

- Mau đưa thằng trốn trại này cút ngay là khỏi tầm mắt ông! Nhanh!!!

Tài xế hoảng sợ đạp chân ga phóng vút đi, để lại trước cổng toà biệt thự hùng vĩ đồ sộ một người đàn ông tóc vàng dài che khuất nửa mặt đang nổi điên quát mắng, một đoàn vệ sĩ mặc vest đang khổ sợ nhịn cười và một cô gái tóc hồng đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Em cười cái gì? Muốn ăn đòn à? - Deidara giận cá chém thớt quay phắt lại trừng Sakura.

Sakura biết điều nén cười, mặt mày nịnh nọt ra ôm tay Deidara, hết sức khôn lỏi nói.

- Em cười là cười vào mặt anh Sasori, rõ ràng anh Deidara đây đẹp trai, manly ngời ngời thế này ra. Đàn ông gặp anh đảm bảo bị khí thế của anh áp bức, đàn bà nhìn thấy anh liền bị vẻ đẹp nam tính của anh hớp hồn! Em gái nói đúng không? - Sakura cười tinh nghịch đung đưa tay anh, nịnh hót tung anh lên chín tầng mây.

- Nói dối không chớp mắt! - Deidara bể ngoài thì cau mày vờ bất mãn chứ trong lòng đã sung sướng cười hơ hớ ra rồi.

- Thầy cô dạy phải nói thật, em là một học sinh rất biết nghe lời mà! - Sakura chớp mắt vô tội nói, chọc cho Deidara cười phá lên.

- Ha ha! Mồm mép khá lắm, em gái! Được, anh thích! Thưởng!

- Khà khà! - Sakura cười khoái trá, mắt sáng quắc - Anh trai là số một! Em muốn ăn tất cả các món đặc sản của Brazil!

Deidara hào phóng vung tay ra lệnh cho người vào thông báo cho đầu bếp chuẩn bị, mặt tươi phơi phới khoác vai Sakura dẫn đi vào trong.

Sakura và Deidara không phải anh em ruột nhưng mối quan hệ rất tốt không khác gì người thân ruột thịt, cũng giống như với Konan, Yahiko, Itachi và nhiều người khác, đều là chơi với nhau từ bé đến lớn. Cũng chính nhờ những tác động "không lành mạnh" của thế hệ đàn anh đàn chị này mới một phần hình thành nên tính cách khốn nạn, thích chơi lầy của Sakura và thế hệ con cháu sau này.Về chuyện tình cảm của Sakura, Deidara cũng đã nghe Sasori và Itachi thuật lại. Chính vì để đề phòng bất trắc, anh còn mời gần chục chuyên gia tư vấn tâm lý đến để điều trị tinh thần cho em gái.

Nhưng là không hiểu sao biểu cảm, thái độ, hành động của Sakura hết sức bình thường, bình thường đến đáng sợ.

So với con người mắt long sòng sọc cầm dao chém giết mấy hôm trước thì một Sakura bình tĩnh, phong độ thế này đúng là làm người ta choáng, cứ như hai con người khác nhau vậy.

Thậm chí, Deidara bắt đầu hoài nghi, liệu em mình có mắc bệnh đa nhân cách không vậy ta?

Anh cũng thử mời bác sĩ về khám thử, kết quả hoàn toàn bình thường, không có vấn đề gì. Đúng là kì quái, chẳng lẽ bị ma nhập?

"Phập!"

Một con dao bạc phóng vụt đến, lưỡi dao đâm xuyên qua lưng ghế, ghim ngay sát mặt Deidara, chỉ cách có xấp xỉ 1mm.

Đây chính là cái giá phải trả vì dám nghi ngờ Sakura bị ma nhập, còn có ý định mời thầy đồng về.

Sakura xoay xoay con dao bạc thứ hai trong tay, giọng nói nhẹ nhàng, phảng phất mùi uy hiếp.

- Anh có ý kiến gì về vấn đề sức khỏe tinh thần của em sao?

Deidara mặt tái mét, lắc đầu như điên.

- Ừm..... Tốt! - Sakura hài lòng đặt con dao xuống bàn ăn, tiếp tục dùng bữa.

Thấy Sakura sau khi suýt giết người xong mà vẫn ăn uống ngon lành như thường, Deidara vừa sợ vừa kính nể.

- Wow.....! Em gái, em luyện phi dao lúc nào mà đẳng cấp thế?

Bàn tay cầm dĩa của Sakura hơi khựng lại, cúi đầu trầm mặc, ánh mắt khẽ liếc sang con dao bạc sáng chói bên cạnh, một tia bi thương xẹt qua trong mắt....

Kể từ khi nhớ lại kiếp trước, không chỉ những kí ức, cách suy nghĩ sống lại mà những kĩ năng, thói quen trước đây cũng dần hình thành lại như xưa. Nàng vẫn nhớ, từ cách cầm đến phi dao này là do một tay hắn dạy nên.

Còn nữa, trong những ngày gần đây, nàng thường xuyên mất ngủ, cảm giác nằm một mình trên chiếc giường rộng lớn, xa lạ thật trống vắng, cô đơn. Thật nhớ cảm giác ấm áp khi nằm trong lồng ngực rắn chắc, có một vòng tay rộng lớn ôm lấy nàng, rồi mỗi sáng tỉnh dậy sẽ có một nụ hôn áp lên trán nàng, đôi mắt trìu mến, yêu thương nhìn nàng.

Sakura nhếch môi cười chua xót, cố gạt bỏ những hoài niệm đó ra khỏi đầu. Nhớ để làm gì chứ, dù sao những điều đó chưa bao giờ là thật, tất cả đều là giả dối!

Đối với Sakura mà nói, nhớ lại vừa là một điều may mắn, vừa là một nỗi bất hạnh.

Nàng phát hiện ra được rằng kẻ mà nàng đã suýt giao hết tương lai cho lại là kẻ đã khiến cho cuộc đời trước của nàng khốn khổ, nhục nhã, tuyệt vọng thế nào! Biết trước được bản chất con người hắn, nàng đã có cơ hội cứu vãn lại tương lai của mình. Đó là một may mắn!

Nhưng biết được thì sao, nàng đâu thể rút lại được tình cảm mình đã đặt lên hắn cả hai kiếp! Nhớ lại quá khứ, nàng tuy không còn mơ lại những cơn ác mộng nữa nhưng cũng không làm nàng khá lên được khi biết những gì nàng vẫn nghĩ là mơ đều là thật! Và nàng đã phải trải qua quãng thời gian còn kinh khủng hơn cả sống trong địa ngục, đó mới là điều bất hạnh nhất!Ngày đó ở bệnh viện, sau khi nổi cơn điên loạn rồi tỉnh lại, Sakura đã nghĩ rất nhiều.

Bây giờ bi lụy, đau khổ vì tình thì đúng là chỉ để làm trò cười cho nhân loại, càng làm hắn đắc ý hơn. Với lại, cái trò khóc lóc khổ sở đòi chết vì tình đã quá lỗi thời rồi!

Đã từng trải qua cái chết một lần ở cái tuổi quá trẻ, nàng đương nhiên ý thức được mạng sống đáng quý như thế nào. Sau cùng thì không dễ gì mới được ban cho một cơ hội làm lại từ đầu, nàng không dại mà chơi kiểu "thất tình tự tử" đâu!

Vì vậy, mấy ngày nay, Sakura cực kì biết hưởng thụ, một ngày ngoài ăn, ngủ, chơi ra thì chẳng còn việc gì cả! Theo như cách tả của Sasori trước đây thì Sakura không khác gì một con lợn chính hiệu! Cơ mà nàng cũng chẳng quan tâm!

Thực tế, Sakura cũng không vô công dồi nghề đến vậy, ăn trực nhà người ta thì phải đóng chút vai trò có ích chứ. Mà ở đây, chức năng của nàng là đuổi gái hộ Deidara. Ví dụ như thế này.....

Vào một ngày trời xanh mây trắng nắng vàng, dưới bóng râm mát mẻ, Sakura đang nằm dài trên ghế dựa uống Coca lạnh, ngắm trời ngắm đất ngắm mây, ngắm cây ngắm cỏ ngắm hoa ngắm vườn, bỗng từ xa truyền đến tiếng cãi nhau ầm ĩ ở cổng truyền đến hết sức nhức đầu, làm tụt hết mood của nàng.

Dạo này nàng đây đang rất khó ở, đến Deidara cũng phải biết điều tránh xa. Lâu lâu tâm trạng mới tốt lên được một chút, vậy mà có kẻ dám chán sống làm tụt hứng của nàng, phải xử!

- Cái qué gì ồn thế? - Sakura nhíu mày hỏi vệ sĩ sau lưng.

- Thưa tiểu thư, là hôn thê của thiếu gia đến! - Vệ sĩ đằng sau cung kính trả lời - Thuộc hạ sẽ đi xử lí ngay, tiểu thư tiếp túc nghỉ ngơi.

- Không cần! Cho vào đây! - Giải quyết luôn một thể cho đợi rách việc!

- Vâng!

Vệ sĩ tức tốc rời đi, vài phút sau trở lại đem theo một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đến.

Sakura liếc mắt đánh giá sơ bộ. Người phương Đông, cao trên 1m60, tóc nhuộm nâu đỏ, mặt mũi trông cũng được coi là mỹ nữ, dáng người hoàn hảo, mặc toàn đồ hàng hiệu. Nhìn là biết chắc là tiểu thư nhà giàu nào rồi, tính cách sang choảnh, kiêu căng y như loại "kẻ thứ ba" chuyên đi phá vỡ hạnh phúc người khác trong ngôn tình. Tạm thời kết luận là thế.

Thấy cô ta đến gần, Sakura không buồn nhúc nhích, tiếp tục nằm, thái độ thờ ơ, coi người trước mắt là không khí.

Nếu là như các trường hợp khác, có lẽ đối phương đã nổi điên quát mắng rồi, đằng này, cô ta vẫn duy trì nụ cười trên mặt, dịu dàng bắt chuyện.

- Chào em, chắc em là Veronica, em gái của anh Deidara, chị đã nghe anh em kể rất nhiều về em. Chị là Kanna Izzu, hôn thê của Deidara.

Chỉ qua lời này của Kanna, Sakura đã có thể hoàn thiện đánh giá về người này. Bà phù thủy này không đơn giản chút nào, tính cách âm hiểm, ngoan độc, rất có đầu óc tính toán, khác hẳn với bọn tiểu thư bánh bèo kia.

Đảm bảo Deidara rất ghét mụ phù thủy này, thế nên mới cấm không mụ này bước chân vào nhà, còn cho người đuổi đi. Có lẽ trở thành hôn thê được chẳng qua là do hai gia đình tự đính ước với nhau, bất chấp Deidara phản đối.Chắc bà phù thủy này đã biết trước thân phận của nàng nên mới có biểu hiện thân thiện, lấy lòng thế kia để đạt lừa được ấn tượng tốt của nàng.

Loại này khó chơi nhất, hơn hẳn so với vụ Cecillia trước đây, nhưng không sao, nàng vẫn thừa sức cân được.

- Rất tiếc, tôi chưa từng nghe kể về cô và cũng chẳng phải chị em gì của cô, phiền gọi đúng họ của tôi - Sakura nhàn nhạt trả lời, thái độ hờ hững.

Nụ cười của Kanna thoáng chốc cứng đờ nhưng nhanh chóng tươi trở lại, cười ngọt ngào.

- Chưa nghe rồi sẽ nghe kể. Sớm muộn gì chúng ta cũng là người một nhà, gọi tên không phải sẽ gần gũi hơn sao!

Loại này không những khó chơi mà còn mặt dày, để thắng được, nàng còn phải mặt dày hơn, đánh nhanh thắng nhanh.

- Không có hứng nghe! Dù sao mấy loại câu chuyện cũ rích như cô tôi nghe phát chán rồi.

- Làm sao em biết được chuyện của chị chứ? Câu chuyện của ai cũng có nét riêng biệt mà! - Mụ phù thủy tiếp tục mặt dày.

Sakura lười không thèm suy nghĩ, cứ thế đọc một mạch ra.

- Cô là tiểu thư của một gia đình giàu sang, từ nhỏ được chiều chuộng vô đối. Lớn lên nhờ vào thế lực gia đình trở thành diễn viên nổi tiếng. Cô đem lòng yêu thầm Deidara từ nhỏ và thề rằng lớn lên sẽ gả cho anh ấy.

- Hai gia đình môn đăng hộ đối dễ dàng đính ước, cô đạt được sự yêu quí từ mẹ Deidara để bà chỉ chấp nhận con dâu là cô. Không ngờ, Deidara không đồng ý, ra sức phản đối cuộc hôn nhân này, bất chấp ngăn trở từ bố mẹ, chỉ muốn kết hôn với một cô gái với gia cảnh bình thường, chắc là vì anh đã yêu sâu đậm cô gái đó rồi.

- Đường đường là một người gia thế hiển hách, học hành giỏi giang, lại quen Deidara từ bé, nay thua dưới tay người bình thường như vậy, hẳn cô sẽ không phục, tìm đủ mọi cách để chia cắt hai người. Cuối cùng, bằng một thủ đoạn bần tiện, bỉ ổi nào đó, cô đã khiến cô gái kia hiểu lầm và rời đi, vĩnh viễn không trở lại.

- Sau này khi biết được mọi chuyện, anh tôi trở mặt thành thì với cô, sống chết không chấp nhận kết hôn với cô, thậm chí cạch mặt, cấm không cho cô bước chân nửa bước vào nhà anh tôi.

Nói xong một lèo, Sakura nhếch môi châm chọc trước vẻ mặt tái mét của Kanna, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người Kanna.

- Tôi nói đúng chứ, cô Izzu?

Kanna siết chặt bàn tay, trán đẫm mồ hôi lạnh, căng thẳng cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn trực tiếp vào mắt Sakura, sợ sẽ bị nàng nhìn thấu suy nghĩ, phanh phui các bí mật còn lại.

- Vậy là đúng rồi à? Tch.... Câu chuyện thật nhạt nhẽo, quá tầm thường! Lẽ ra nếu thêm chi tiết sai người hạ độc nữa thì câu chuyện sẽ hay hơn phải không?

Kanna rùng mình run sợ, mặt trắng bệch, đôi mắt trợn trắng, không thể tin được nhìn Sakura, môi mấp máy, rõ ràng là bị dọa sợ đến không nói nên lời.

- Ồh..... Vậy là có à? - Sakura làm vẻ ngỡ ngàng, rồi vờ suy tư hỏi - Có phải là một loại độc không màu không mùi không vị, bơm trong không khí, hít vào một thời gian dài sẽ gây ra ung thư phổi rồi dẫn đến tử

vong không? Sau đó, cô tạo hiểu lầm giữa hai người, thành công khiến cô gái đó tuyệt vọng bỏ đi, đến chết cũng hiểu lầm rằng người mình yêu không yêu mình, đúng không?- Cô..... Cô..... - Kanna run rẩy khuỵu xuống, che miệng khóc nấc thành từng tiếng.

Biểu hiện này rơi vào trong mắt Sakura, trong phút chốc, kí ức kiếp trước dội về. Cũng là trong kiếp trước, Karin, ả ta xuất hiện và dùng phương thức tương tự thế này để sát hại thái hậu, vu tội cho nàng, gián tiếp dẫn đến kết cục bi thảm của chỉ mình nàng sau này.

Mặc dù sau này biết hắn vốn không thuộc về nàng nhưng nàng vẫn căm thù những kẻ dùng thủ đoạn ngoan độc thế này! Vì sự ích kỉ của mình mà hành hạ người khác, vui vẻ lắm sao?

Bàn tay Sakura nắm chặt như muốn bóp nát tay vịn gỗ, ánh mắt chuyển lạnh như băng, áp lực vô hình đè lên khiến Kanna không dám thở mạnh.

- Deidara đã biết chưa?

Cô ta run rẩy lắc đầu, cúi rạp xuống cầu xin.

- Xin cô..... Tôi van xin cô đừng nói cho anh ấy biết..... nếu không..... nếu không..... - ánh mắt Kanna bỗng xẹt qua một tia ác độc không rõ.

- Nếu không thì sao? Giết tôi? - Nàng cười khinh bỉ - Chỉ bằng cô thì làm gì được tôi? Nên nhớ, cô còn sống được sau khi nói chuyện với tôi là vì tôi còn nể mặt mẹ anh tôi. Nhưng còn anh ấy liệu có để cô sống yên không khi biết sự thật thì tôi không dám chắc..... Giờ thì cút ngay, đừng có ở đây làm bẩn mắt tôi nữa!

Sau khi Kanna bỏ chạy, người vệ sĩ sau lưng nàng bất ngờ lên tiếng.

- Tiểu thư, làm sao cô biết được chuyện này? - Đến cả anh ta là thuộc hạ thân cận mà mới chỉ nghe phong phanh, Sakura lại có thể kể tường tận đến vậy, còn biết được cả điều mà thiếu gia không biết nữa.

- Tôi từng nghe Sasori lảm nhảm linh tinh lúc say rượu năm năm trước. Vốn nghĩ chỉ là chuyện đùa thôi nên lúc nãy nói suy đoán của mình ra, không ngờ..... - Sakura ảo não thở dài, buồn bã ngước lên bầu trời xanh biếc không gợn mây. Đúng là thời buổi này chuyện hư cấu đến mấy cũng có thể xảy ra, bản thân nàng đã và đang trải nghiệm quá rõ ràng cái hư cấu này rồi.....

- Anh tôi có yêu chị ấy không?

- Có, rất yêu! - Anh ta không chút do dự khẳng định - Ngoài cô gái đó ra, tôi chưa từng thấy thiếu gia cười hạnh phúc, ấm áp, yêu chiều tuyệt đối như vậy với người phụ nữ nào khác cả!

- Anh ấy rất chiều tôi đấy còn gì! - Nàng nổi hứng chọc ngoáy anh chàng vệ sĩ, làm anh ta đỏ mặt lúng túng.

- Tất nhiên, vì tiểu thư như em gái ruột thiếu gia mà..... Còn đối xử như với người mình yêu thì vẫn chỉ có cô gái đó thôi! - Nhớ tới điều gì đó, ánh mắt anh vệ sĩ đầy buồn bã - Sau khi cô gái đó bỏ đi, thiếu gia như phát điên, lục tung khắp nơi lên tìm kiếm cô gái đó nhưng không hề tìm được, cho đến bây giờ hay sau này.....có lẽ sẽ không bao giờ tìm được nữa.....

- Đừng nói cho anh ấy biết.....

- Nhưng.....

- Chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không được phép tiết lộ! - Sakura cắt lời, thấy sự bối rối, lúng túng của thuộc hạ, nàng nhẹ giọng khuyên - Có những việc biết cũng chẳng tốt lên được, thậm chí còn tệ hơn, thà đừng biết còn hơn.....Dù thấy rất không phải nhưng anh cũng không thể không phủ nhận lời tiểu thư. Thiếu gia đã quá khổ sở để tìm cô gái đó rồi, nếu biết người đã không còn thì sẽ thành thế nào nữa.....

- Thuộc hạ sẽ không nói nửa lời!

- Ừ..... Ra ngoài đi, tôi muốn ở một mình.....

Người thuộc hạ cung kính cúi đầu rồi lui xuống, còn lại một mình Sakura trong khu vườn tĩnh lặng.....

- Chị thật may mắn.....

Đúng, người con gái đó thật may mắn, hơn nàng rất nhiều. Không phải nàng ghen vì người đó chiếm được tình yêu của anh, mà là vì dù đã mất, chị vẫn còn được người đàn ông chị yêu nhớ mãi không quên, một lòng chung thuỷ.

Còn nàng, nàng đã từng chết dưới tay người nàng yêu. Người nàng yêu không một phút giây nào không mong nàng sẽ chết thật nhanh, vĩnh viễn cút khỏi hắn để hắn có thể làm người hùng trong trái tim người hắn yêu.

So với chị ấy, kẻ còn sống như cô thê thảm hơn nhiều so với một người đã chết. Thật khiến nàng ghen tị mà.....

.....

- Tiểu thư, có người muốn gặp cô!

Vừa nằm yên tĩnh chua được bao lâu đã có người vào đánh thức, dạo này số nàng cũng đen quá đi.....

- Giống gì? - Sakura không buồn mở mắt, hỏi.

- Thưa tiểu thư, là giống đực!

- Không gặp! - Nói đùa, không phải Deidara đã tuyên bố không được phép để giống đực lại gần nàng cơ mà, còn có người hỏi làm gì? Dĩ nhiên trừ vệ sĩ ra, theo cách nói của Sasori thì anh chưa từng coi họ là đàn ông.

Người hầu lúng túng không biết nên làm thế nào, vừa sợ đắc tội với vị khách ngoài kia cũng sợ làm tiểu thư bảo bối của thiếu gia phật ý. Cuối cùng, chúa cũng phái người xuống cứu rỗi cô.....

- Cô "sân bay", cháu đến sao dám không chào?

Giọng nói trẻ con kiêu ngạo vang lên, vừa lọt vào tai đã chọc cho Sakura nổi đóa, bất chấp hình tượng, hung ác xông đến người vừa có những phát ngôn không thiện ý.

- Thằng cháu bất hiếu kia, vừa gọi cô là gì cơ! Mày giỏi thì nhắc lại cho cô xem!

Danny bị vẻ mặt muốn cắt tiết người của ai đó dọa cho cong đít chạy, không quên quẳng lại vài câu đâm thọt.

- Cô à, cháu biết cháu giỏi rồi, cô không cần khen đâu! Cơ mà cháu dù ham sống sợ chết cũng phải biết nghe lời cô mà nhắc lại chứ, cô "sân bay" nhỉ!!!

- Mày..... Mày đứng lại cho cô!!!

- Cô đùa cháu à! Cô đã thấy ai đang bị ma nữ với thân hình bức tường đuổi rồi bị gọi đứng lại thì đứng lại luôn chưa!!?

Nói thế này thì khác quái gì chê Sakura xấu như ma, thân hình không lồi không lõm, phẳng như bức tường. Phải biết nỗi đau của Sakura chính là bị người ta chê là lép như tường!

- Aaaa..... Lâu không gặp mà thích bật nhờn rồi nhờ! Cô không là phẳng mày thì đúng là quá có lỗi với trời cao mà!

Qua một hồi đuổi bắt, vẫn là sức người trưởng thành thắng một đứa bé. Dù chiến thắng không oai phong cho lắm nhưng kệ, ai ngắm mà lo.

Sakura mặt mũi đen xì xì túm cổ áo Danny, dễ dàng nhấc bổng khỏi mặt đất, đưa lên trước mặt, cười nguy hiểm một cái.

- Hề hề..... Cháu giỏi lắm mà, sao tự nhiên câm như hến thế kia!?

Danny biết mình yếu thế, đành giở chiêu nũng nịu, nịnh hót cũ.

- Cô à, thật ra cô cũng đừng buồn vì mình..... không mọc "đồi núi".....

- Hm..... Ý cháu là gì? - Sakura nheo mắt nguy hiểm

- Khoa học chứng minh những người "đồi núi" có chiều cao khiêm tốn thường rất thông minh, IQ cao vô đối..... Với lại, có một câu triết lý rất đúng đắn..... - Danny hơi ngập ngừng rón rén nhìn Sakura như hỏi xin ý kiến.

- Nói!

Danny do dự nhìn nàng một lát, rồi cũng lấy hết dũng khí mở miệng.

-..... Bưởi, táo, lê rồi sẽ thành mướp, chỉ có bức tường vẫn mãi trường tồn với thời gian.....

Sakura mặt lạnh te trong giày lát, quay sang nói với người hầu đang khiếp sợ sau lưng.

- Đem cho tôi cái bàn là đến đây!

Cô người hầu đi được 10m cách đó vẫn nghe rõ mồn một tiếng gào khóc bi thiết như gà bị cắt tiết của Danny bé nhỏ đáng thương.

Tiếng "gà bị cắt tiết" này đã làm kinh động đến một vị khách đang đến trước cổng vườn.

- Sakura, Danny vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đừng quá nặng tay với nó.....

104. Chương 101: Đánh Ghen!

Sakura vừa quay lại liền bắt gặp Tokuro đang tựa lưng lên thân cây, nở nụ cười ấm áp, ôn nhu nhìn mình.

Sakura mặt lạnh quay sang liếc xéo Danny một cái, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được hăm doạ.

- Nhớ đấy, cô mày đây nhất định sẽ trả thù này!

Rồi buông tay thả cậu bé đáng thương xuống đất, lúc quay sang nhìn Tokuro, cái mặt lạnh te đã biến mất, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ, gò má ửng hồng, đến trước anh, dịu dàng hỏi.

- Sao anh lại đến mà không báo trước vậy?

Danny tức giận trợn trắng mắt, ngón tay run rẩy chỉ chỉ Sakura, bỗng có cảm giác không nói lên lời.

Hai mặt..... Đúng là "sân bay" hai mặt mà!

Tokuro cũng nhìn thấy sự thay đổi vèo vèo của Sakura, chỉ cười thầm rồi làm bộ trách cứ, uất ức nhìn nàng:

- Em đó, lần trước cứ thế quẳng anh với Danny một mình bơ vơ lạc lõng ở Phần Lan..... thật là làm tổn thương trái tim của anh quá đi.....

Ở chung lâu ngày với Danny, Tokuro ít nhiều gì cũng học được không ít tài diễn xuất từ nó. Lúc này, anh đang tủi thân ôm ngực, ánh mắt buồn bã như muốn nói: "Cả thế giới đều ruồng bỏ tôi..... Hức hức....."

Bộ dạng này làm Sakura choáng váng, vừa cảm thấy tội lỗi, vừa thêm hận thằng cháu sau lưng đang thích thú giơ ngón tay cái ủng hộ Tokuro.

Dù gì thì cũng là mình sai trước, nàng cũng nhân từ không xử lí thằng cháu bất hiếu đằng sau, áy náy nhìn vẻ mặt "bi thương" của anh.

- Em xin lỗi, là do em có việc gấp quá nên..... Hay là hôm nay em dẫn hai người đi chơi quanh Rio nhé, xem như để bồi thường, anh thấy thế nào?

Như chỉ đợi có vậy, mặt ai đó tươi tỉnh hẳn lên, rối rít gật đầu.

- Đi! Đi chứ! Đương nhiên là có rồi! Chúng ta đi luôn đi! - Rồi không đợi nàng kịp phản ứng, nắm tay nàng kéo ngay ra chiếc Rolls-Royce Phantom Limo* đỗ gần đó.

***Rolls-Royce Phantom Limo với trị giá 3,8 triệu USD. Xe có những trang bị đẳng cấp của Rolls-Royce và có khả năng chống đạn.

Sakura vừa sợ vừa sốc nhìn Tokuro mặt mày hớn hở phía trước, không khỏi tự hỏi.

'Rốt cuộc thằng cháu bất hiếu kia "luyện" Tokuro đến cấp độ nào rồi?'

.....

- Tại sao lại đưa em đến đây?

Sakura mặt vô cảm nhìn cái cửa hàng hoá trang rực rỡ bảy sắc cầu vồng trước mắt, thi thoảng quẳng cho hai chú cháu kia ánh mắt lạnh cóng.

Thảm nào lúc Tokuro kéo nàng lên xe cứ ra sức đòi tranh quyền lái xe của nàng, hoá ra, có mục đích cả.....

Danny bị bà cô quắc mắt như vậy, theo bản năng lẳng lặng nấp ngay sau chân Tokuro, lấy anh làm khiên chắn đạn.

Tokuro một mình tự lực cánh sinh chống lại Sakura, có hơi run run, gãi đầu cười gượng.

- À thì..... anh nghe chị gái em nói rằng dạo này tinh thần em không tốt lắm nên..... anh với Danny mới theo đến đây tìm cách giúp em thư giãn..... vừa hay ở Rio đang diễn ra Carnival*.....***Carnival hay còn gọi là Lễ Hội Hoá Tranh thường diễn ra trong tháng hai. Carnival bao gồm một buổi diễu hành kết hợp các yếu tố của loại hình xiếc, lễ hội đường phố công cộng. Mọi người hoá trang và đeo mặt nạ trong các buổi ăn mừng. Carnival ở Rio de Janeiro, Brazil là carnival lớn nhất và là lễ hội nổi tiếng nhất thế giới, kéo dài 1 tuần với khoảng 2 triệu người tham gia mỗi ngày.

- Hai người có đúng thật là muốn giúp em giải trí không đấy? - Sakura híp mắt nghi ngờ.

Tấm lòng thành không những không được cảm kích mà còn bị hoài nghi, trái tim mong manh của Danny bị đả thương không hề nhẹ. Cậu rưng rưng nước mắt thò đầu ra sau chân Tokuro, ấm ức trề môi.

- Cô! Cô thật quá đáng! Nếu không phải vì lo cho sức khỏe của cô, cháu và chú cũng không cần tốn sức lặn lội đến đây như vậy! Lại còn biết cô thích Carnival nên lên kế hoạch chuẩn bị tất cả! Vậy mà.... Hức hức..... Cô không thích thì thôi! Không chơi với cô nữa!!!

Danny càng nói càng tủi thân, cuối cùng nức nở, giận dỗi xoay người bỏ đi. Mới đi được vài bước, thân hình bé nhỏ đã bị đôi tay thon dài kéo lại.

Sakura ôm Danny trong ngực, cảm động hôn tới tấp lên gò má phúng phính hồng hào của cậu.

- Danny của cô quan tâm cô như vậy, sao cô lại không thích chứ! Cô thích lắm! Để cô hôn một cái làm quà cảm ơn nào..... Chụt! Chụt!.....

Danny bị Sakura "bão hôn" như vậy, có chút đỡ không nổi, cánh tay mũm mĩm đẩy mặt nàng ra, nghiêng đầu ra né.

- Khiếp! Ghê quá! Nước dãi dính hết lên mặt cháu rồi! Sao hôm nay cô buồn nôn thế?

- Hắc hắc! Cô đây chính là buồn nôn như vậy đấy! Moa! - Sakura mặt dày trả lời, không để ý tới sự phản kháng của Danny, tiếp tục in vô số dấu hồng kèm nước dãi lên mặt cậu.

- Eo ôi! Kinh quá! Có ai làm ơn kéo giùm cái sân bay này ra chỗ khác cái!

Vốn Sakura đang hiếm khi tử tế, Danny lại chán sống đạp vào nỗi đau của nàng. Mặt Sakura đen xì trong chốc lát, tức tới nghiến răng nghiến lợi, bao nhiêu xúc động vừa rồi cứ thế bốc hơi.

Cảm giác nguy hiểm rình rập ngay trước mắt, Danny khẩn trương đổi chủ đề.

- Ấy ấy! Cô không thể chỉ hôn mình cháu được! Chú Tokuro cũng giúp rất nhiều đấy!

Nghe vậy, Sakura mới nhớ đến còn Tokuro đứng bên cạnh, liền ôm Danny đứng dậy, mỉm cười nhón chân bất ngờ hôn lên má anh.

- Cảm ơn anh đã vì em làm nhiều điều như vậy!

Nhận được nụ hôn ngọt ngào như vậy, Tokuro cười không khép được môi, vươn tay ôm lấy eo nàng, kéo vào lòng, hạ xuống trán Sakura một nụ hôn.

- Em biết anh sẽ vì em làm tất cả mà, Sakura của anh.....

Buổi sáng khí trời trong lành, trên con phố đông vui nhộn nhịp, không ít người qua đường hiểu lầm bọn họ là một gia đình mà liếc mắt hâm mộ. Người chồng khôi ngô, tuấn tú ôm người vợ trong lòng, yêu thương hôn lên trán vợ. Người vợ trẻ xinh đẹp, nụ cười rạng rỡ như hoa, tay ôm bé trai gương mặt khả ái, dễ thương. Thật giống như một gia đình hoàn hảo!Thế nhưng, khung cảnh này lại như cái gai đâm trong mắt một người. Hắn nhíu chặt mày, bước chân vượt qua dòng người, đi đến trước họ.

- Ồ..... Thật trùng hợp quá, gặp được em ở đây, Sakura....

Giọng nói này.....

Sakura giật mình sửng sốt, khiếp sợ nhìn Sasuke.

'Sao hắn lại ở đây? Không phải anh Sasori nói đã tống khứ được hắn rồi sao?'

Thực tế chứng minh, Sasori chém gió!

Sasuke hài lòng quan sát biểu cảm của Sakura. Mặc dù hắn không mong gì nàng sẽ sợ hắn nhưng sợ thế này ít ra nàng vẫn chưa đến mức gạt hắn ra khỏi đầu. Hắn vẫn còn cơ hội!

Tokuro nhận ra biểu cảm khác thường của Sakura, áp tay lên trán nàng kiểm tra nhiệt độ, lo lắng hỏi.

- Em không sao chứ? Có phải lại thấy mệt rồi không?

Hành động quan tâm của người đàn ông khác với người phụ nữ của mình thế này rất chướng mắt Sasuke. Sakura còn chưa kịp trả lời, hắn đã thấp giọng gián tiếp cảnh cáo.

- Trước mặt đông người làm ra những hành động đấy, anh Tokuro không cần danh dự, Sakura cũng cần!

Tokuri chậm rãi hạ tay xuống, bước lên chắn trước Sakura, trực tiếp đứng ngăn cản ánh mắt lạnh lẽo, bức người kia chiếu tới nàng.

- Chuyện nhà của chúng tôi không cần anh can dự!

Hai chữ "chuyện nhà" này đã thành công làm bùng lên ngọn lửa ghen tuông dữ dội trong Sasuke. Bàn tay hắn siết chặt, đôi mắt lãnh huyết, tàn nhẫn nhìn Tokuro, cười như không cười.

- Thứ lỗi cho tôi can thiệp vào "chuyện nhà" của hai người, xin hỏi, anh là gì của cô ấy?

- Tôi..... - yêu cô ấy!

Lời muốn nói lại tắc nghẽn ở cổ, Tokuro khẽ liếc mắt nhìn Sakura phía sau đang ngây ra nhìn mình. Bỗng dưng anh cảm thấy sợ, nếu anh nói ra rằng mình yêu nàng, liệu mối quan hệ giữa hai người có bị cắt đứt không?

Anh biết, trong lòng nàng, anh chỉ như một người anh trai, không hơn không kém, liệu nàng có thể tiếp nhận tình cảm vượt mức anh em này của anh chứ? Anh không dám mạo hiểm!

- Tôi..... là anh trai Sakura!

Sasuke cười khẩy. Những gì trong mắt Tokuro dễ dàng bị hắn nhìn thấu. Anh trai? Nực cười!

- Hành động của anh Tokuro thật "giống" một người anh trai quá đi! - Giọng điệu hắn trào phúng khiêu khích trắng trợn.

- Hừ! Tôi là anh trai cô ấy, vậy anh chỉ là một người xa lạ, sao còn dám đứng đây nói người khác! - Không hiểu sao chỉ mới gặp, Tokuro cực kì không có thiện cảm với người đàn ông bí hiểm này, thậm chí còn nảy sinh ác cảm.

- Anh ngu hay giả ngu vậy, chủ tịch Tokuro! Một người xa lạ có thể biết rõ tên, sở thích, suy nghĩ, bí mật của Sakura sao? - Ánh mắt đen thẳm đâm xuyên qua người Tokuro đến Sakura, làm nàng rùng mình - Em còn định trốn anh đến bao giờ nữa, Sakura?

Phía sau lưng Tokuro, Sakura cắn chặt môi.

Đúng! Trốn cũng chẳng để làm gì! Không phải nàng quyết định bỏ lại quá khứ, bắt đầu lại từ đầu sao? Hắn chẳng phải là thần thánh phương nào mà nàng phải sợ, chỉ là một người quen..... một người quen bình

thường thôi.....Sakura nhanh chóng thu lại những biểu cảm không nên có trên mặt, nhẹ nhàng bước lên cạnh Tokuro, hờ hững nói.

- Tại sao tôi phải trốn anh? Anh không nhìn thấy chúng tôi đang sống rất tốt hay sao? - Như để chứng minh cho lời nói, nàng thân mật khoác tay Tokuro, ánh mắt khiêu khích hướng tới Sasuke.

Cái tay..... Cái tay.....

Trong mắt Sasuke chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh cánh tay nàng hết sức thân mật, thân mật một cách quá mức, quá chướng mắt khoác lên tay thằng tình địch kia.

Lửa ghen cháy rực bốc lên tận đỉnh đầu. Lúc này, cái gì gọi là lý trí hay bản kế hoạch tiếp cận chuẩn bị từ trước đều vứt hết, trong đầu hắn chút tồn tại duy nhất một suy nghĩ chi phối hành động: chặt cánh tay thằng tình địch kia, cướp vợ về!

Có lẽ hắn sẽ làm thật nếu Naruto không từ sau cột điện xông ra và ngăn được một màn máu me suýt xảy ra.

- Ha ha.... Xin chào..... Trùng hợp quá gặp mọi người ở đây? Sakura, sao hôm này em xinh thế, cứ như hot girl! Ha ha ha.....

Sakura: "???"

Naruto một mặt cười cười nói nói với Sakura, mặt khác gồng mình giữ chặt lấy Sasuke đang nổi điên muốn giết người, quay ra trừng mắt, nhỏ giọng mắng hắn.

- Thằng điên này, cậu lên cơn à!? Không nhớ kế hoạch bàn hôm qua à? Có mỗi thế này đã không chịu được thì làm sao rước được vợ về trong ba tháng?

Thấy Sasuke vẫn nổi khùng, Naruto tung đòn sát thủ.

- Rồi, ok! Cứ đi giết người đi, giết bạn thân của vợ cậu đi! Giết xong thì cậu tiện tay tự cắt luôn "thằng bé" của mình đi. Sau đó thì cố mà ngắm "người- đáng- lẽ- là- vợ- mình" có con với thằng đàn ông khác, còn cậu thì rơi vào kiếp "gái- bán- hoa" nhé!

***Gái bán hoa: gái điếm.

Quả nhiên đòn sát thủ của Naruto rất hiệu quả, Sasuke dù tức đến hộc máu cũng phải bình tĩnh lại.

'Thằng Naruto nói rất có lý! Vì mục đích cao cả tương lai, nhất định phải biết kiềm chế, nhẫn nại.'

Trước sự thay đổi của hắn, Sakura không nén nổi ngạc nhiên. Đúng ra với tính hắn trước đây là phải tiến lên đánh nàng, mắng nàng rồi bỏ đi chứ, sao lại..... bình tĩnh đến khác thường như vậy?

- Hề hề..... Chúng tôi đến tham dự Carnival, và thật bất ngờ và thật tình cờ đã đặt trang phục ở đúng cửa hàng này! Vậy để cho vui, chúng ta đi chơi chung chứ? - Naruto hào hứng đưa ra ý kiến, tung ánh mắt "không được từ chối" đến Sakura, buộc nàng dù không muốn cũng phải gật đầu đồng ý.

Thực ra, nàng không phải không thích đi chơi cùng Naruto, nàng chỉ là không muốn đi cùng với hắn. Đơn giản vì nàng sợ nỗ lực muốn quên hắn sẽ tan thành công cốc.....

Cả đoàn năm người, bốn lớn một nhỏ dưới sự dẫn dắt của Naruto vào trong cửa hàng đồ sộ chọn trang phục.

Một cửa hàng to lớn, rộng đến thế mà Sasuke cứ luôn bám theo nàng ở một khoảng cách nhất định, không xa cũng không gần hại Sakura nhìn thấy những bộ trang phục đẹp lung linh, rực rỡ cũng mất hết hứng thú. Nàng chỉ tuỳ tiện cầm lấy vài bộ, thần kinh nâng cao cảnh giác, đề phòng người đằng sau, đồng thời tìm kiếm cứu trợ.Tokuro thì đã bị Naruto quấn lấy nói chuyện không thoát ra được, e là đến bản thân còn chưa chắc đã lo được, làm sao cứu được nàng.

Cũng may, còn có Danny bên cạnh bám dính lấy nàng như keo Con Voi nên hắn không hành động bừa bãi được.

Danny tuy mới có hơn 5 tuổi nhưng IQ tuyệt đối không thể khinh thường. Danny đã sớm nhìn ra sự biến đổi tâm trạng của Sakura khi gặp hắn, cộng thêm thông tin nghe trộm được từ hai bậc phụ huynh kia thì xác định người đàn ông này không hề tử tế, tốt lành gì rồi!

Vì vậy, Danny dù biết cô "sân bay" có hơi nóng tính một chút, thích bắt nạt trẻ nhỏ nhưng thực ra rất yêu thương cậu nên một mực trung thành như con chó gác cổng đứng bên cạnh bảo vệ cô.

Nhưng là, một thằng nhóc loắt choắt đứng chỉ cao gần đến đầu gối người làm sao địch lại được một người đàn ông nhắc sắc vô hạn, thủ đoạn vô biên thế kia.

Cuối cùng, sau 10 phút làm con Husky gác cổng, Danny đã bị hai cô phục vụ đẳng cấp mỹ nhân ngực to, chân dài dụ dỗ đi mất.

Tokuro bị Naruto "dụ" đi lên tầng khác, chó gác cổng cũng đã theo cái đẹp bỏ đi, cả tầng ngoài Sasuke và Sakura ra không còn một ai khác.

Nàng- Chết- Chắc- Rồi!

Sasuke ngày càng áp sát tới, nhanh chóng dồn nàng vào góc tường, không còn lối thoát.

Cảm nhận được ánh mắt áp bức của hắn như tảng đá đè nặng lên mình, Sakura căng thẳng cúi đầu xuống, cắn chặt cánh môi đến trắng bệch.

Thấy nàng như vậy, hắn đau lòng đưa tay nhẹ nhàng tách đôi môi nàng, ngón tay miết nhẹ cánh môi dưới còn in vết cắn trắng hồng.

- Đừng cắn..... Sẽ đau.....

- Đừng giả bộ nữa! - Sakura tức giận gạt văng cánh tay hắn, cảm giác hoảng loạn, phẫn nộ, cay đắng đan xen - Người đau là tôi, thân thể này là của tôi, tôi muốn làm gì kệ tôi, mắc mớ gì đến phiên anh can dự!!!

Sasuke không tức giận, bàn tay kia khẽ áp lên má nàng.

- Em đau, anh cũng sẽ rất đau.....

Sakura ngỡ ngàng, bối rối tròn mắt nhìn hắn. Hai đôi mắt khoá chặt truyền tải mọi cảm xúc từ sâu trong tim đến nhau.

Cũng trong khoảnh khắc đó, nàng đã suýt nữa đã tin rằng những gì hắn nói là thật, rằng tình yêu nồng nhiệt kia là thật. Nhưng trái tim bỗng nhói đau kia nhắc nhở nàng một sự thật rằng hắn đã từng giết nàng, từng nhẫn tâm vứt bỏ nàng. Có kẻ nào lại làm như vậy với người hắn yêu chứ? Tất cả đơn giản là vì hắn chưa bao giờ yêu thật lòng.....

Nàng nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay trên má, cười lạnh mỉa mai.

- Nếu tôi đau anh cũng sẽ đau, vậy khi anh giết tôi sao tôi thấy anh còn vui sướng như vậy?!

- Anh chưa bao giờ cảm thấy vui sướng khi giết người anh yêu.....

- Tất nhiên rồi vì tôi đã bao giờ được cái "vinh hạnh" là người anh yêu đâu! Tôi chỉ là một con điếm, nhớ chứ!? Người anh yêu là Ka.....

Sasuke bất ngờ vươn tay kéo nàng lại, cánh tay ôm thật chặt như muốn ghim nàng vào trong ngực. Làn môi bạc chạm nhẹ lên vành tai Sakura thì thầm.....

- Anh yêu em.....

Nàng đã từng nghe hắn nói ba từ này, nhưng đó là khi nàng còn chưa nhớ lại. Cảm xúc cũng chỉ thờ ơ, hờ hững như khi nghe lời tỏ tình này từ bao nam sinh khác.

Giờ đã khác, sau cái kết của nàng kiếp trước, thật khó mà tin được bất kì lời nào từ người đàn ông này. Chỉ là, nếu lời này được nói vào lúc nàng đang hấp hối thì sẽ thật ý nghĩa biết bao.....

Đáng tiếc, cái lúc đó đã qua lâu rồi, và nàng cũng không còn dễ dãi như xưa nữa. Hắn phải biết rằng, một khi đã đánh mất rồi thì không thể lấy lại được nữa!

- Anh đánh tôi, mắng tôi, đến giết tôi cũng đã làm rồi, bây giờ lại nói yêu tôi, anh cho tôi là trẻ con chắc?

- Anh biết dù anh có nói gì em cũng không tin. Được, anh không mong em có thể tin anh, chỉ cần em cho anh ba tháng theo đuổi em. Chỉ ba tháng, anh sẽ làm em yêu lại anh!

- Anh tự tin quá nhỉ? - Sakura đẩy hắn, cảnh giác lùi lại - Nếu tôi không đồng ý thì sao?

- Thì em cứ xác định anh sẽ đeo bám em 24/7 dù em có muốn hay không.... - hắn khẽ ngậm lấy vành tai nàng, thanh âm tà mị -....kể cả khi em thay đồ....

Mặt Sakura đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi trừng hắn.

- Anh dám!

Sasuke nở nụ cười vô liêm sỉ áp sát nàng, cánh tay vòng xuống ôm dưới eo nàng, kéo lại.....

- Để anh cho em xem anh có dám không.....

Không đợi Sakura kịp phản ứng, nụ hôn mãnh liệt đã ập tới, khoá chặt môi nàng.

Đôi môi hắn miết lên cánh môi nàng, cướp hết hương vị ngọt ngào từ nàng, thi thoảng cắn nhẹ khiến Sakura vô thức bật lên tiếng rên.

Không nghi ngờ gì tiếng rên này là liều thuốc kích thích rất mạnh với hắn. Dục vọng nổi lên, hắn không muốn chỉ dừng lại ở những nụ hôn, hắn còn muốn nhiều hơn nữa.....

Bàn tay dưới eo không an phận, bắt đầu di chuyển xoa mạnh sau lưng nàng, ngón tay chậm rãi kéo tuột dây váy xuống quá vai, để lộ ra làn da trắng mịn.....

- A..... Không được.....

Sakura khó khăn tách khỏi nụ hôn cuồng nhiệt của hắn, thanh âm đứt quãng ngăn cản hoàn toàn không có chút sức thuyết phục, thậm chí còn như khuyến khích hành động của hắn.

Không để cho nàng kịp lấy lại hơi thở, môi hắn đã lẫn nữa khoá lại, lần này mạnh mẽ hơn lần trước. Lưỡi đưa vào khuấy đảo khoang miệng nàng, trêu đùa lưỡi nhỏ xinh.....

Bàn tay càng thêm táo bạo kéo mạnh váy nàng xuống đến tận eo, những ngón tay lướt trên làn da mẫn cảm, đi đến đâu châm lửa đến đó, đem lại tiếng rên khẽ đầy kích tình, quyến rũ.....

Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này, tiếng bước chân từ cầu thang vang đến làm cả hai giật mình bất động.

105. Chương 102: Chết Vì Gái Là Cái Chết Tê Tái!

"Cộp..... Cộp....."

Tiếng bước chân ngày càng gần. Sakura khẩn trương kéo lại váy áo đang tơi tả, tim vì căng thẳng mà đập thình thịch như sắp bắn ra ngoài.

Trời ạ, sao nàng lại rơi vào cái tình cảnh đáng xấu hổ này chứ! Nếu để bị bắt gặp như thế này, nàng thà chết bố nó đi cho rồi.....

Nàng thì đang vội chết đi được, hắn lại ung dung như không có chuyện gì, giữ chặt lấy cổ tay nàng giơ lên đỉnh đầu.

- Anh bị điên à? Bỏ tôi ra! - Vì sợ bị nghe thấy, Sakura đè thấp giọng xuống hết cỡ, cũng không dám giãy dụa nhiều, càng dễ dàng cho hắn khống chế.

- Em chưa đồng ý..... - Giọng hắn khàn khàn, nghe như đang khổ sở nhẫn nhịn điều gì lắm.

- Anh nói cái gì cơ? - Sakura khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, liền bị ánh mắt của hắn làm cho rùng mình khiếp sợ.

Này..... Nếu nàng không mắc bệnh đui thì có phải hay không hắn đang nhìn nàng với ánh mắt hổ nhìn mồi vậy..... Cái loại ánh mắt đói khát kia.....

Sống lưng Sakura lạnh toát, hoảng sợ lui ra sau, nhưng phía sau đã là bức tường rồi, nàng còn lui đi đâu được nữa.

Đột nhiên, Sasuke cúi xuống, ghé sát mặt bên tai nàng, đầu lưỡi nóng bỏng liếm nhẹ lên vành tai mẫn cảm, làm Sakura giật nảy mình.

- Em vẫn chưa đồng ý có để anh theo đuổi hay không.....

- Tôi không đồng ý! - Nàng thẳng thừng từ chối.

Thần kinh, khó lắm mới tạm thời thoát được khỏi hắn, nàng đâu ngu mà dính vào lần nữa!

Ai đó lại không hài lòng với câu trả lời này, hơi thở đầy mùi dục vọng phả vào tai nàng như khiêu khích.

- Được thôi, vậy thì anh cũng không ngại mà ở nơi này muốn em.... Em nghĩ sao nếu cơ thể quyến rũ này bị người ta nhìn thấy..... Hửm!?

Nói đoạn, hắn cúi xuống nhìn làn da trắng nõn ửng hồng lộ ra trước ngực, chiếc áo lót xộc xệch như có như không che bộ ngực.....

Bị cặp mắt lang sói của hắn nhìn không sót một nơi trên ngực, Sakura ngượng chín mặt, hận không thể móc mắt hắn ra cho hả dạ.

- Anh dám uy hiếp tôi?

- Anh thì có gì không dám! - Hắn bắt chước y nguyên giọng điệu của nàng trước đây - Em chỉ có hai sự lựa chọn. Một là đồng ý, đôi bên có lợi. Hai là không đồng ý, mai em chuẩn bị lên báo trang nhất đi là vừa!

Sakura nghiến răng ken két, máu sắp trào lên mồm, ánh mắt căm tức nhìn cái bản mặt ngả ngớn, khốn nạn kia.

Đúng là nàng đã đánh giá quá thấp độ vô sỉ của hắn mà!

.....

- Quái lạ, rõ ràng là có tiếng động mà, sao không thấy ai?

Cô phục vụ ngơ ngác quét mắt nhìn cả tầng hai không bóng người, ngẩn ra một lúc rồi nhún vai mặc kệ đi tiếp lên tầng ba.

Ở trong gian phòng thay quần áo chật hẹp, Sakura thở phào nghe tiếng bước chân ngày càng nhỏ đi rồi biến mất.

Không chỉ Sakura mà người cái người đang ôm chặt nàng trong ngực lúc này cũng nhẹ nhõm không kém. Nhẹ nhõm vì sao, vì kẻ phá đám đi rồi, để hắn.....- Chúng ta tiếp tục!

- Cái gì??? O_o

Sakura kinh hãi trợn tròn mắt, tay chân hành động theo bản năng đẩy lồng ngực hắn ra, nghiêng đầu né nụ hôn kia.

Bờ môi hắn trượt khỏi đích ngắm là cánh môi anh đào của nàng, rơi xuống cần cổ trắng nõn, tà ác mút mạnh.....

- Cái tên cầm thú này, anh bỏ tôi ra....

Mọi nỗ lực giãy dụa, phản kháng muốn thoát khỏi hắn của Sakura đều thành công cốc. Bàn tay ôm sau lưng nàng càng ngày càng làm loạn, kéo dây áo lót của nàng xuống, phía trước hai nụ hoa đỏ e ấp dần lộ ra.....

Mặc dù của Sakura cùng lắm cũng chỉ là 76A nhưng người ta có câu: yêu ai yêu cả đường đi. Trong mắt Sasuke, Sakura của hắn vẫn là đẹp nhất, quyến rũ nhất.....

Nụ hôn nồng cháy theo một đường trượt xuống ngực, để lại những dấu hôn ửng hồng trên làn da mịn màng..... Và khi bờ môi bạc bao trọn một nụ hoa, lý trí Sakura bị đánh bay, miệng cất tiếng rên khe khẽ đầy mê hoặc.....

- A..... Sasuke..... Ưm.....

Thú tính bộc phát, hắn càng thêm điên cuồng mút vào, đầu lưỡi lướt qua trêu chọc, bàn tay còn lại không hề rảnh rỗi mà xoa nắn phần ngực bên kia.....

Hai người hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng mãnh liệt.....

- Sakura the Wall..... Where are you now?

(Bức tường Sakura, cô đang ở đâu?)

Bên ngoài bỗng vọng đến giọng nói non nớt đầy lo lắng của Danny, kế tiếp là tiếng cười nói trấn an của Naruto.

- Aizzzz..... Cháu lo gì chứ? Cô cháu đi cùng chú Sasuke mà, có lẽ lát nữa sẽ về thôi....

'....Còn chưa biết thế nào đâu, có khi cháu chuẩn bị Vĩnh viễn từ biệt cô đi là vừa.....' Ai đó nghĩ thầm.

- Không ổn! "Bức tường" nhà cháu ở với chú mặt than kia sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ? - Càng nghĩ, Danny càng lo lắng không thôi.

- Chuyện gì xảy ra? - Naruto không hiểu, ngây thơ hỏi lại.

- Ví dụ như..... tai nạn "giường chiếu" ngoài ý muốn.....

-???

- Chú bị ngu à? Là xảy ra quan hệ tình dục ý!

Ở trong một gian thay đồ nào đó gần đấy.

Bức tường nhà Danny: "....."

Chú mặt than: "....."

Naruto mặt tái mét, khiếp sợ lau lau mồ hôi trên trán.

Thằng nhóc này mới 5 tuổi mà đã biết..... Thật không hiểu ngày nay người ta dạy gì bọn trẻ con nữa.....

- Cháu..... Cháu đừng lo..... Chú..... "mặt than" là bạn thân chú, thằng này mắc bệnh cuồng không gian riêng tư, sẽ không ở cái nơi công cộng này..... làm loạn với cô cháu đâu.....

- Ừm..... Cũng có lí..... - Danny gật gù tạm yên tâm.

- Được rồi, vậy chúng ta đi chọn trang phục tiếp đi, còn nhanh đi chơi nữa không muộn!Naruto hào hứng kéo tay Danny lôi đi lên tầng khác. Nhân lúc cậu bé không để ý, Naruto quay đầu liếc mắt nhìn về phía khu thay đồ, lắc đầu cảm thán.

'Tôi đây chỉ giúp được đến thế thôi.... Các cậu tự xử lí phần còn lại nhé....'

Sau khi hai chú cháu kia đi xa, hai người cũng chẳng còn đâu tâm trạng mà tiếp tục nữa.

Sakura mặt đỏ hồng dựa vào lồng ngực trần rắn chắc của hắn, miệng còn thở dốc, đầu óc mơ hồ sau cơn kích tình nửa chừng vừa rồi.....

Ôm thân hình mềm mại trong ngực mà chẳng làm được gì, Sasuke vừa thương thay cho cái số phận bi thảm của mình, vừa nuối tiếc hôn lên trán nàng, không quên nhỏ giọng dụ dỗ.

- Lần sau anh hứa sẽ thỏa mãn vợ thật tốt.....

Sakura bực bội cắn cắn lên làn da trước ngực hắn, làu bàu.

- Hừ! Ai cần anh.....

Cắn xong, nàng mới chợt nhận ra hắn có điều khác thường. Cả người cứng nhắc như khúc gỗ, nhiệt độ cơ thể tăng đột biến, phía dưới lại có cái gì chọc chọc nàng.....

Bằng kinh nghiệm trước đây, Sakura không khó khăn để hiểu được nguyên nhân. Nhưng khác mỗi là lần này nàng không hề có biểu hiện hoang mang hay sợ sệt gì mà cái đầu nhỏ xinh kia còn nảy ra một ý định xấu xa.....

- Sasuke..... - Sakura ngọt ngào gọi tên hắn, môi như có như không cọ cọ lên ngực hắn.....

- Ừ..... Ừ.....? - Hắn cắn răng chịu đựng sự khiêu khích trắng trợn của nàng, vẫn ra vẻ ta đây rất bình tĩnh.

Ai đó không dễ bỏ cuộc, hành động lớn mật hơn, đầu lưỡi ướt át liếm nhẹ một cái.....

- Em đã đồng ý cho anh cơ hội rồi, anh sẽ ngoan ngoãn nghe theo em chứ?

Sasuke làm sao địch lại nổi sự quyến rũ chết người thế này chứ, tinh thần đã có dấu hiệu bất ổn, bị quấy phá nặng.

- Ừ..... Sẽ..... sẽ ngoan ngoãn nghe hết.....

- Bất kể là em yêu cầu điều gì?

- Bất.... Bất kể là yêu cầu gì....

Sakura hài lòng với câu trả lời này, tiếp tục dùng chất giọng mê hoặc đi lừa tình người ta.

- Vậy..... anh sẽ mặc đồ em đưa chứ?

- Mặc..... Mặc hết! - Hắn không buồn nghĩ, gật đầu đồng ý hết, chính vì cái bệnh dại gái này mà bị "vợ thân yêu" chơi một vố hết sức đau.

Ai đó cười thầm, vớ lấy bộ trang phục hoá trang treo bên cạnh, dúi vào tay hắn rồi mở cửa chạy vụt ra ngoài, quăng lại một câu:

- Anh có 5 phút để thay, không nhanh là bọn em bỏ lại đấy nhé!

Phải mất vài giây sau đó Sasuke mới định thần lại, cười ngớ ngẩn lắc đầu nhìn ra cửa.

'Tch Tch..... Không biết lần này em giở trò gì để trị anh đây?'

Nghĩ vậy, hắn giơ bộ trang phục diêm dúa trong tay lên xem thử, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, mặt hết xanh lét, trắng bệch rồi đen xì như đít nồi.....Chết tiệt..... Bị lừa rồi.....

.....

Sakura trong bộ trang phục hồng bước xuống tầng một, thu hút hàng loạt cái nhìn từ du khách và hội Tokuro.

Mái tóc hồng buông xoã sau lưng, trên đầu có đeo một vương miện lông vũ có đính viên hồng ngọc phát sáng rực rỡ. Áo ngực ôm sát có nhiều sợi kim tuyến lấp lánh buông xuống với những đường cắt may tinh xảo làm bộ ngực trở nên đầy đặn, tôn lên từng đường cong quyến rũ.

Bộ váy lụa yểu điệu xẻ tà dài quét đất để lộ ra cặp chân thon dài trắng nõn nà, những viên đá quý toả sáng nạm trên thắt lưng, hoa văn độc đáo thêu bằng chỉ vàng trên lụa tạo sự quý phái, sang trọng cho trang phục. Phía sau lưng có một đôi cánh thiên thần phủ lớp lông vũ mềm mượt.

- Woww! Con vịt xấu xí hoá thành thiên nga, bức tường bị tróc sơn cũng có ngày được dát vàng!

Tâm trạng trầm trồ, khen ngợi của mọi người lập tức bị một câu nói của Danny đánh bay sạch sẽ. Tất cả không hẹn mà cùng quay đầu nhìn đi chỗ khác, tiếc tục làm việc của mình.

Nếu không phải nể tình ban nãy Danny có đóng một chút chức năng làm "chó gác cổng" cho mình, sợ rằng giờ phút này Sakura đã không để cậu còn sống mà đứng đây nói năng như thế rồi.

- Thêm cái vòng vàng trên đầu nữa là thành một thiên thần đích thực rồi đó! - Tokuro cười ấm áp khen, ánh mắt không lúc nào rời khỏi nàng, gò má ẩn hiện vết hồng hồng.

Ít ra cũng nghe được câu xuôi tai, Sakura cũng nguôi giận, đỏ mặt che miệng giả vờ ra vẻ thẹn thùng.

- Ngại quá..... Em làm sao sánh được với đẳng cấp thiên thần.....

Danny nhìn Sakura như nhìn quỷ.

'Quái, sao hôm nay bà cô đổi tính rồi à? Thường thì phải tự tâng bốc mình lên chín tầng mây chứ?'

-.....Vì một người ở đẳng cấp cao vời vợi như em thì bố thiên thần cũng không sánh được! Á há há!!!

Danny: "....."

Cậu sai lầm rồi, quá sai rồi..... Sao cậu có thể quên bệnh hoang tưởng của bà cô không chỉ sánh ngang với vũ trụ mà còn trường tồn với thời gian chứ? Tội lỗi.... Tội lỗi....

- Này, thằng kia không đi cùng với em à, Sakura? - Naruto lên tiếng thắc mắc.

Sakura đang định trả lời, bỗng từ sau truyền đến giọng nói đầy bực bội, rất không tình nguyện vang lên.

- Tôi đây!

Sasuke vừa bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, hàng chục con mắt dồn đến, cả tầng một lặng ngắt như tờ.

Thân hình cao ráo, cân đối, tỉ lệ người hoàn mỹ, cơ ngực rắn chắn, bụng sáu múi, đang người cơ bắp vạm vỡ một cách cân đối. Cộng thêm với khuôn mặt trời sinh đẹp trai, lạnh lùng, tinh tế thì đúng là qua ư là hoàn hảo rồi.

Nhưng mà..... cái quần lót dây phụ nữ gắn lông diêm dúa, màu hồng choe choé chật chội ôm sát mông kia là sao chứ?

"Phụt..... Há há há....."

Naruto là người đầu tiên phá lên cười, kéo theo một tràng cười ầm lên vang đến tận tầng 3.

Mấy người du khách với nhân viên thì cười lăn cười bò ra sàn, ngay cả người nghiêm chỉnh như Tokuro cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Naruto và Sakura thì không nói làm gì, đây đương nhiên là hai người ngoạc mồm ra cười to nhất, cười đến nước mắt đầm đìa, sái cả quai hàm.

Mặt Sasuke đen đến không thể nào đen hơn được nữa, phẫn nộ lớn giọng quát.

- Câm miệng!

Cái mặt đen xì nhăn nhúm lại vì tức trông rất khôi hài càng chọc cho mọi người cười to hơn. Thậm chí tiếng cười đã thu hút cả những người bên ngoài vào trong, dẫn đến tiếng cười chỉ có tăng chứ không có giảm, danh tiếng của Sasuke đang dần bị hủy hoại bởi không phải ai khác chính là vợ tương lai của hắn.

Tất nhiên là ai đó chịu không nổi sự mất mặt này, giận đùng đùng bỏ lên thay lại quần áo cho tử tế. Lúc xuống lần nữa tiếng cười vẫn không ngớt, chỉ là "hung thủ" thì đã chuồn mất, cháu "hung thủ" và thằng "tình địch" cũng không thấy đâu, còn lại mỗi thằng bạn thân đang run rẩy nằm trên sofa với cái mồm méo xệch.

Cuộc đi chơi bị hủy bỏ! Chắc chắn chẳng cần phải tham dự Carnival thì tinh thần của Sakura cũng đã được cải thiện vượt mức đề ra rồi.

Còn hắn, lần đầu tiên trong cuộc đời Uchiha Sasuke này nhục đến mức phải trốn đi bằng cửa sau. Hắn thề, thù này hắn nhất định phải báo!

Tuy nhiên, sự việc chưa dừng lại tại đó.

Sáng hôm sau, Sakura vừa dùng bữa vừa đọc báo. Nào ngờ vừa lật trang đầu tiên đã thấy ngay lại hình ảnh ngoạn mục hôm qua, tựa đề to tướng trên cùng in đậm dòng chữ: "THỜI TRANG MỚI LẠ, ĐỘC ĐÁO TRONG CARNIVAL RIO 20**!"

Sữa trong mồm phun hết lên mặt báo, và sau đó là một bữa sáng với những tiếng cười khả ố khó quên.....

Sau tất cả, người đáng thương nhất vẫn là Sasuke. Từ khi bức ảnh được đăng báo, có không dưới 200 cuộc điện thoại gọi đến mời hắn làm người mẫu quảng cáo Bikini cho..... cả nam lẫn nữ.

Đương nhiên là tất cả lời mời bị từ chối hết sức phũ phàng nhưng phải công nhận một điều, chết vì gái là cái chết tê tái mà.....

106. Chương 103: Tình Địch Vs Tình Địch

Mấy ngày nay, Sasuke vừa hết lòng dốc sức cưa Sakura, lại còn lo đối phó với tình địch gây khó dễ nữa, thật là khổ hết chỗ nói.

Tình địch ngang nhiên nắm tay, ôm vợ- của- hắn- ngay- trước- mặt- hắn, hắn nổi cơn ghen lồng lộn muốn giết thằng tình địch chó má kia, lại bị nàng tức giận ngăn cản. Điển hình là vụ sáng nay.

- Sasuke, anh thử động vào một sợi lông tơ của anh Tokuro xem! Có tin tôi cạch mặt anh đến già không?

Sasuke uỷ khuất rụt nắm đấm lại, tay buông cổ áo Tokuro ra, mặt tràn ngập vẻ thương tâm, uất ức nhìn Sakura.

- Em..... Em bất công..... Rõ ràng là hắn được ôm em, hôn trán em, sao anh không được? Anh là bạn trai em mà.....

- Bạn trai đang trong thời kỳ xét tuyển! - Sakura cười lạnh nhấn mạnh - Với lại, anh ấy khác, anh khác!

Uầy, câu này đụng vào đúng nỗi đau của hắn rồi. Sasuke cúi đầu tủi thân vì bị phân biệt đối xử.

Trong khi đó, trái ngược với bộ dạng thảm hại của Sasuke, Tokuro mặt cười tươi phơi phới, kiêu ngạo hất mặt đi lướt qua hắn, trắng trợn khoác vai Sakura như khiêu khích hắn.

- Sakura, còn một tháng tới là sinh nhật em rồi, em thích quà gì?

Nghe vậy, Sakura mới giật mình sực nhớ ra cũng sắp tới sinh nhật 23 tuổi của mình.

Aizz..... Lại thêm một tuổi, sắp thành bà già đến nơi rồi....

Nhớ đến tình trạng tay trong tay của mình và Tokuro, liếc mắt lại thấy biểu cảm ghen tức dữ dội của Sasuke, Sakura cười lạnh, nghiêng người dựa vào lòng anh, vờ nũng nịu nói.

- Gì cũng được..... Anh Tokuro tặng gì em cũng thích....!!!

Tokuro được Sakura hùa theo, càng thêm vênh váo nhìn Sasuke đang tức muốn hộc máu kia.

Cứ tưởng rằng hắn sẽ nổi điên xông lên tách hai người ra, không ngờ hắn lại bình tĩnh đến lạ thường, mỉm cười ôn nhu hỏi nàng.

- Sinh nhật này anh nhất định sẽ tặng cho em món quà tốt nhất.

- Hả!?? Là.... Là gì? - Sakura có chút tò mò thắc mắc.

Ai đó ra vẻ thần bí, không chịu tiết lộ nhanh, ngoắc ngoắc tay gọi nàng:

- Lại gần đây, anh chỉ nói cho em thôi.....

Sakura nửa tin nửa ngờ, khó tránh khỏi chần chừ, cảnh giác nhìn hắn. Nhưng cuối cùng sự tò mò cũng đã gạt hết mấy cái nghi vấn kia đi, chậm rãi tiến lại.

Thấy tốc độ Sakura quá chậm, hắn vươn tay kéo mạnh nàng, ôm chặt trong lòng, ghé môi sát bên tai nàng thì thầm.

- Thân thể xử nam hàng độc có một không hai này tặng hết cho em thoải mái sử dụng đó.....

- Anh..... Anh..... - Mặt Sakura đỏ bừng, cắn răng thẳng thừng từ chối -..... Tôi.... không cần hàng chất lượng kém!

Cái gì cơ? Hàng chất lượng kém?

Sasuke nhíu mày, không tự chủ được nhìn xuống bản thân. Bo đì chuẩn, sáu múi, cơ thịt rắn chắc, đạt chứng nhận đảm bảo an toàn vệ sinh thực phẩm, sao nàng lại có thể đánh đồng hắn với hàng vỉa hè, chợ đêm kém an toàn lại không ngon miệng thế kia chứ?- Em yêu, muốn đánh giá hàng hoá phải tự mình kiểm tra.

- Hừ! Không phải tôi sờ nắn đến phát chán rồi sao! Rõ ràng là kém chất lượng! - Sakura hùng hổ nói, không để ý đến nội dung có hơi..... lệch lạc, quan trọng nhất là cái mặt gian xảo của ai đó.

- Ồ..... Em sờ lúc nào vậy, sao anh không nhớ? - Sasuke cực kì "ngây thơ" cao giọng nói, cố ý để cả cái phòng này không ai không nghe được.

Mà Sakura thì vẫn chưa nhận ra ý đồ của hắn, thấy hắn cao giọng cũng khí thế bừng bừng cao giọng theo:

- Não anh có vấn đề à, không phải hôm qua trong gian thay đồ tôi còn dùng cả miệng để kiểm hàng rồi sao!??

Cả căn phòng im re, hàng loạt ánh mắt không thể tin được bắn về phía Sakura.

Dùng miệng để kiểm hàng.....

'Xin Chúa thứ lỗi cho con vì đã có những suy nghĩ..... không trong sáng nhưng quả thực là con không thể không nghĩ như vậy..... Amen!' Đây là lời thú tội của đa số người phục vụ ở đây.

Đến người như Tokuro cũng khó tránh khỏi có những suy nghĩ không nghiêm chỉnh, mặt biến sắc lúc trắng lúc xanh.

Sakura cũng bắt đầu nhận ra điều bất thường, cẩn thận ngẫm nghĩ lại lời mình ban nãy xong suýt nữa sốc quá mà cắn đứt lưỡi.

Sao..... Sao nàng có thể nói ra mấy lời..... đen tối như thế? Trời ạ, sao nàng không tự vẫn luôn đi cho rồi..... Nhục..... Thật quá nhục.....

Sakura chán nản gục đầu xuống, không còn mặt mũi nào mà đối diện với ánh mắt của người đời nữa, trong lòng nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa tên khốn trước mắt.

- Đã dùng qua miệng để kiểm tra rồi thì đương nhiên kết quả không thể sai được rồi, phải không? - Sasuke nhếch môi cười đến khốn nạn, cố tình lớn giọng nhắc lại.

- Anh..... Vô liêm sỉ!!!

- Bây giờ em mới biết à? Tch tch.... Chậm quá đấy.....

Lửa giận của Sakura cháy ngợp trời không cách nào hạ xuống, cũng không cách nào trút được ra ngoài. Nàng cảm thấy tiếp tục nói với tên này không khéo đứt mạch máu não rồi chết luôn cũng nên!

- Tôi không thèm nói chuyện với loại người như anh nữa! - Sakura đẩy mạnh hắn ra, giận đùng đùng bỏ đi lên tầng.

- Là không thèm nói hay là không thể nói lại được đây, em yêu?

Một câu đâm trúng tim đen Sakura, hại nàng suýt nữa bước hụt mà lăn từ cầu thang xuống.

Sasuke nhìn bóng lưng cứng đờ của Sakura mà cất tiếng cười sảng khoái.

Khà khà.....! Sau bao nhiêu năm, nàng vẫn không phải là đối thủ của hắn!

Đến khi bóng nàng khuất sau cầu thang, nét mặt Sasuke lập tức thay đổi 180°, không còn vẻ trêu đùa, cợt nhả nữa.

- Hừ! Thử động vào cô ấy nữa xem, có tin tôi chặt tay anh không? - Ánh mắt Sasuke sắc bén, lãnh huyết chiếu thẳng lên Tokuro.

- Anh nghĩ anh là ai mà ngăn cản tôi? Anh tưởng tôi sợ anh chắc..... ngài Uchiha? - Tokuro không chút lo sợ, cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt hắn như khiêu chiến.- Anh nên như vậy, nếu không..... - khoé môi hắn kéo lên một nụ cười ma quỷ -.....cái công ty nhỏ bé cha mẹ anh để lại sẽ không còn tồn tại được lâu đâu.....

Bàn tay Tokuro siết chặt.

Chỉ trong vòng có mấy ngày nay, tập đoàn Universe với người đứng đầu là Uchiha Sasuke liên tục chèn ép công ty của anh, cướp nhiều khách hàng lâu năm, các gói thầu đem lại lợi nhuận cao, siết chặt khâu kiểm tra chất lượng trên thị trường và xuất khẩu, dẫn đến ảnh hưởng không nhỏ tới nguồn thu nhập của công ty, giá cổ phiếu suy giảm rõ rệt.

Mặc dù cả hai đều là tập đoàn lớn trên thế giới nhưng Tokuro buộc phải thừa nhận, hắn thực sự là một nhân tài xuất sắc, rất có bản lĩnh trên thương trường, bản thân anh không thể nào địch lại!

Thật ra, nếu muốn, anh có thể nhờ ông Thomas giúp đỡ nhưng như vậy thì còn gì là danh dự nữa.

Tự mình không thể đánh lại tình địch mà phải đi nhờ người khác, anh đâu còn mặt mũi mà đứng trước mặt Sakura mà nói yêu nàng nữa!

- Anh nghĩ tôi sẽ để yên cho anh làm vậy sao! Dù anh có dùng thủ đoạn gì đi nữa, tôi sẽ không từ bỏ bất cứ thứ gì, kể cả công ty lẫn Sakura.

"Thứ"?

Sắc mặt Sasuke bỗng lạnh đi mấy phần, sát khí bao trùm xung quanh.

- Ăn nói cho cẩn thận, Sakura không phải là "thứ", cô ấy là người con gái tôi yêu, là người xứng đáng được hưởng những gì tốt nhất. Và tôi, có đủ khả năng để cho cô ấy mọi thứ!

- Nhưng nếu cô ấy không cần những thứ vật chất tầm thường đó? Cô ấy muốn tình yêu chân thành, sự thấu hiểu, sự chung thuỷ! Một người mới chỉ quen biết cô ấy được có một năm như anh làm sao cho cô ấy được những thứ đó?

Sasuke bỗng cười phá lên, tiếng cười làm người ta rợn tóc gáy. Hắn cười khẩy, khinh thường nhìn Tokuro.

- Sakura sinh vào 28/3, thích ngủ nướng, lúc ngủ luôn ôm gối, trước khi đi ngủ và sáng thức dậy rất thích có một nụ hôn trên trán, thích đồ ngọt, ghét ăn rau, ghét đồ quá cay. Thích đọc truyện tranh, ngôn tình và các truyện mang tính hư cấu nặng, các tác giả yêu thích là Diệp Lạc Vô Tâm, Cửu Lộ Phi Hương, J.K Rowling, C.S Lewis.

- Thích màu tông ấm, đặc biệt là hồng đào, trắng. Loài hoa yêu thích nhất là hoa anh đào, ghét hoa ăn thịt người dù cả đời chẳng gặp bao giờ.

- Sakura thích nuôi rắn, phượng hoàng, mèo trắng, đã từng nuôi một con phượng hoàng hồng đặt tên là Haruka và một con mèo trắng tên Fuyuki. Ghét nhất động vật có kích thước nhỏ hơn 6cm, có 6 chân trở lên.

- Quan niệm sống là: "Sống phải biết hưởng thụ, tội quái gì phải yêu, kết hôn làm gì cho khổ. Độc thân là số 1".

Mặt Tokuro vị biến sắc, khó tin nhìn hắn, kinh hãi không nói nên lời.

Do sự che giấu kín kẽ của ông Thomas nên dù người có quyền lực nhất trời cũng không thể tra ra. Vậy sao hắn có thể biết rõ từng sở thích, sở ghét của nàng như vậy? Đến anh sống chung với nàng từ bé cũng phải mất mấy năm mới khám phá được gần hết về nàng.

Nhưng chỉ bằng này thông tin vẫn chưa thấm vào đâu, Sasuke không khách khí nói thêm vài vấn đề hơi..... nhạy cảm.....

- Trên ngực, vị trí trước tim có vết sẹo dài khoảng 3cm. Số đo ba vòng: 76 - 60 - 93. Có nhiều máu buồn, điểm mẫn cảm ở trên vành tai, cần cổ, sau gáy, trên ngực trái, dưới eo bên phải, thích nhất được hôn ở môi, cổ, gáy và được ôm từ phía sau.

Biểu cảm sau đó của Tokuro trông vừa đáng sợ vừa thê thảm đến đáng thương, kinh hãi đến không thốt nên lời. Trong khi đó, Sasuke vẻ mặt đắc ý vì giành được chiến thắng đi lướt qua anh, cười sảng khoái, giọng nói cao ngạo khiêu khích.

- Nhóc con, trước khi cậu hoàn tất quá trình tiến hoá thành con người thì chúng tôi đã yêu nhau từ lâu rồi.
- Rồi hiên ngang bỏ đi.

Muốn đấu với hắn? Còn non tay lắm!

.....

"RẦM!!!"

Sakura hung hăng đóng sập cửa phòng, thở phì phò vì tức.

Mặt dày, vô liêm sỉ, khốn nạn, bại hoại, bê tha (bê đê + tha hoá), dâm tặc,..... à không, chỉ bằng những từ này sao diễn tả đủ bản chất con người hắn!

Bề ngoài thì ra vẻ lịch sự, nho nhã, chứ bên trong thì mục ruỗng, thối nát ra sao chỉ có nàng đây biết rõ! Đúng là lưu manh giả danh tri thức! Sao kiếp trước nàng nhìn không ra bản chất thật của hắn?

Nghĩ đến đây, đôi mắt nàng trầm xuống, nhuốm màu bi thương.

Phải rồi, kiếp trước thời gian nàng và hắn sống hoà thuận bên nhau không nhiều, tính ra cũng chỉ khoảng một năm. Sau đó thì nàng chết, đừng nói là tìm hiểu nhau, đến nhìn mặt nhau cũng không thể, với lại, lúc đó hắn vẫn còn căm ghét nàng.....

Không rõ vì sao bây giờ hắn đột nhiên thay đổi như vậy, còn nói yêu nàng, không từ thủ đoạn ép nàng làm người yêu hắn.

Sakura chưa từng dám quên bài học xương máu từ kiếp trước, vậy nên ngoài mặt coi như chấp nhận nhưng lại cố tình chèn ép hắn, tỏ ra thiên vị, thân mật quá mức với người đàn ông khác, mục đích chính là để đả kích lòng tự tôn đàn ông của hắn, buộc hắn từ bỏ nàng.

Thế nhưng..... bất kể dù nàng có cố gắng chọc tức hắn thế nào, hắn vẫn một mực cam chịu, không nổi giận, không đánh nàng, không mắng nàng, nhất quyết không từ bỏ nàng. Chính vì điều này càng làm Sakura khó hiểu hơn.

Nếu hắn nói hắn yêu nàng, luôn một lòng chờ đợi nàng, tại sao trước đây lại đối xử tàn độc với nàng như vậy? Có phải là do tội lỗi hay đánh mất rồi mới biết trân trọng? Nhưng nàng làm gì quý giá đến mức hắn sẵn lòng chịu lời nguyền kia chỉ để cả hai có thể gặp lại nhau?

Thật quá lằng nhằng, phức tạp! Nhưng dù là vì lí do gì đi chăng nữa, có một sự thật không thể thay đổi. Hắn đã từng vì người con gái khác phản bội lại nàng và giết chết nàng!

Nàng, Sakura này sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn! Nàng đã sai lầm một lần rồi cái giá phải trả cho sai lầm đó quá đắt, sẽ không có lần thứ hai đâu!

107. Chương 104: Kết Hôn?

Từ sau ngày hôm qua, không hiểu hai người đã nói chuyện gì mà ngay hôm nay, Tokuro viện cớ có việc gấp nên sang Nhật, bất chấp Sakura có níu giữ lại thế nào cũng đi.

Tokuro đi rồi, người sung sướng nhất là ai, đương nhiên là Sasuke rồi. Nhìn cái mặt hớn hở của hắn lúc đi ra sân bay tiễn tình địch, Sakura càng thấy nghi ngờ.

Đợi đến sau khi hai người lên xe limo về lại biệt thự, Sakura mới quay sang tra hỏi hắn.

- Hôm qua anh đã nói gì với anh Tokuro? Không phải là anh giở thủ đoạn bẩn bựa gì đe dọa anh ấy chứ?

- Em yêu, sao em lại có thể nghĩ xấu về anh như vậy? Anh còn cần phải dùng thủ đoạn với hắn sao? - Sasuke lười biếng dụi mặt vào tóc nàng.

Sakura không khách khí gạt phắt cái đầu trên vai mình ra, nghiêm túc nhìn hắn.

- Nếu không thì sao đang yên đang lành anh Tokuro lại chạy về Nhật? Anh còn dám nói dối tôi?

Thấy thái độ nàng quyết liệt như vậy, Sasuke thở dài, thu lại vẻ đùa giỡn, nghiêm túc ngồi đối diện Sakura.

- Công ty thằng đó.....

- Anh nói năng lịch sự một chút đi!

- Hừ! Công ty..... cậu ta gặp khó khăn nên phải về trụ sở giải quyết.

- Là do anh làm? - Sakura tức giận trừng mắt nhìn hắn, cao giọng mắng - Anh có biết tập đoàn đó đối với anh Tokuro có ý nghĩa thế nào không? Đó là tất cả những gì cha mẹ quá cố của anh ấy để lại, sao anh có thể làm như vậy!??

- Các tập đoàn đấu đá lẫn nhau trên thương trường là chuyện bình thường, chỉ trách số cậu ta đen đủi gặp phải anh.

- Có cả trăm ngàn tập đoàn trên thế giới, sao anh cứ chỉ nhằm vào một mình anh ấy?

Ánh mắt hắn đầy bất đắc dĩ nhìn nàng, cánh tay vươn ra kéo Sakura vào lòng.

- Sakura, em giả ngốc hay là ngốc thật vậy? Đây là cuộc chiến giữa tình địch, nếu anh ta không đủ khả năng thắng được thì anh ta không xứng với em. Anh sẽ không bao giờ nhường em cho một kẻ thất bại như vậy!

Nàng sững người im lặng cúi đầu, ánh mắt phức tạp. Một người là thanh mai trúc mã của nàng, một người là người nàng từng yêu đến thấu xương tuỷ. Nàng chưa từng dám nghĩ sẽ có ngày hai người đấu đá nhau một sống một còn như vậy chỉ vì nàng.

Dù quyết tâm rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, biết rằng người đàn ông này gần như bất khả chiến bại, sẽ không có khả năng thua, nàng vẫn không tránh được lo lắng vẩn vơ giống kiếp trước. Thế nhưng, nàng cũng lo lắng cho Tokuro nữa.

- Tôi biết.... nhưng mà..... anh hãy nhẹ tay với anh Tokuro một chút, anh ấy mồ côi cha mẹ từ nhỏ, ngoài chúng tôi ra, anh ấy không còn nơi nào để nương tựa nữa....

- Em lo lắng cho thằng đó? - Sasuke không vui nhìn nàng, khó chịu hỏi - Sao trước đây anh mất cha, mẹ sống thực vật, anh trai bỏ đi, một mình vừa phải trị quốc, vừa chăm lo cho em gái, lại không thấy em lo lắng như vậy?

Sakura ban đầu còn đang lo lắng cho hắn, nay nghe hắn nhắc lại chuyện cũ, căm hận trong lòng dâng lên.

- Vậy lúc tôi bị vu oan tội giết người, bị người đời khinh thường, rẻ rúm, anh đang ở đâu? Khi tôi suýt chết trong dung nham, anh đang làm gì? Khi tôi một mình chịu trăm ngàn đau đớn trong bóng tối, mong chờ từng giây từng phút sẽ được gặp lại anh, anh đã từng một lần nào nghĩ đến tôi, nghĩ đến những gì anh từng hứa với tôi không?- Uchiha Sasuke, anh muốn tôi phải lo lắng cho anh, sao anh không tự hỏi mình xem anh có xứng đáng với những lo lắng đó không? Anh muốn khiến tôi yêu anh, thử hỏi bản thân xem anh đã từng làm những gì với tôi mà còn muốn tình yêu của tôi?

Nói đến đây, viền mắt Sakura đã ướt át, vài giọt lệ không nén được mà rơi xuống, giọng nói đứt quãng, nghẹn ngào.

- Nếu ngay từ đầu đã chán ghét tôi, tại sao khi đó anh không để tôi chết luôn đi.....cứu tôi làm gì rồi còn khiến tôi yêu anh..... Tại sao lại quay lưng lại với tôi khi tôi cần anh nhất.... Tại sao lại đánh tôi, giết tôi..... Lẽ nào tôi yêu anh nhiều như vậy vẫn không đáng để chiếm được một vị trí nhỏ trong mắt anh ư.....

Những chuyện cũ nếu đã không nhắc đến thì thôi, nói rồi mới là vấn đề nan giải. Đây chính là khúc mắc lớn nhất trong lòng nàng và là cái dằm găm chặt trong tim hắn. Chừng nào cả hai còn chưa giải quyết được vấn đề này thì e là bất kể những nỗ lực muốn bắt đầu lại của hắn sẽ thành công cốc.

Nhưng hắn không thể giải thích với nàng rằng đó là vì ích kỷ của bản thân, vì muốn cứu những người vô tội, trong đó có cả gia đình của hắn. Như vậy có thể sẽ khiến nàng nghĩ rằng trong mắt hắn, nàng chỉ là một vật hy sinh, còn không bằng nổi những người xa lạ kia, lúc đó tình hình sẽ còn tệ hơn bây giờ.

Hoặc..... có thể nàng sẽ hiểu cho nỗi khổ của hắn và tha thứ chăng? Khả năng này là quá nhỏ, hắn không muốn mạo hiểm đẩy mối quan hệ của bọn họ đến bên bờ vực thẳm lần nữa.

Vì vậy, đối với câu hỏi của Sakura, hắn chỉ còn cách im lặng mà ôm nàng trong lòng, đặt những nụ hôn lên dòng nước mắt mặn chát trên gò má nàng, trên đôi môi anh đào mềm mại kia.

"Xin lỗi..... Xin lỗi..... Xin lỗi em....."

Đó là tất cả những gì hắn có thể nói.....

.....

Bước vào biệt thự, Sakura cúi thấp đầu che đi đôi mắt sưng đỏ còn nhiễm nước. Vốn nàng định một đường lên thẳng phòng riêng nghỉ ngơi, không ngờ khi đi qua phòng khách lại bắt gặp hai người phụ nữ lạ mặt trong đó.

Sakura tạm dừng bước, ghé sau vách tường nhòm vào.

Chà..... Nghe tình hình có vẻ căng....

"Ta không quan tâm ông dùng cách gì, bằng mọi giá đem nó xuống đây ngay!" Người phụ nữ phương Đông tóc vàng ăn vận quý phái giận dữ hét vào mặt ông quản gia.

Quản gia vẫn một mực cung kính, cúi đầu bình tĩnh trả lời.

"Phu nhân, thiếu gia tâm trạng không được tốt, nói không muốn gặp bất kì ai bây giờ, kể cả phu nhân. Phiền người quay trở về, khi khác lại đến."

Người phụ nữ dường như bị chọc giận đến đỏ mặt, uy nghiêm quát.

"Hỗn xược!!! Ta là mẹ nó, sao nó dám nói những lời như vậy!!!"

"Thôi..... Hay là để khi khác chúng ta lại đến? Chứ cứ làm loạn thế này....." Người phụ nữ trung niên bên cạnh nhỏ giọng khuyên ngăn.

Lúc này Sakura mới chú ý đến người phụ nữ này. Mặc dù cũng ăn vận sang trọng, trông cũng thuộc tầng lớp giàu có nhưng cả người bà ta không có chút khí thế quý tộc, uy nghi như người tóc vàng. Để ý kĩ, Sakura lại thấy dáng vẻ bà ta có chút chật vật, sa sút, gương mặt khổ sở, phiền não.Với lại, không hiểu mắt nàng có mờ không, sao lại thấy bà ta có chút quen quen.....

"Thiếu gia cũng hạ lệnh, nếu nhìn thấy bất cứ kẻ nào liên quan đến gia tộc Izzu, lập tức cho người giết không tha. Thế nên, tôi nghĩ tốt nhất là bà Izzu đừng bao giờ đến đây nữa. Nếu không phải nể mặt phu nhân, bà đã không còn sống mà đứng ở đây đâu, khôn hồn biết thân biết phận một chút."

Mặt bà Izzu hết xanh rồi lại trắng, cả người sợ đến run rẩy nép sau phu nhân kia.

'Wow..... Không nghĩ tới bác quản gia ngày thường trông hiền lành lại mồm lưỡi sắc bén như vậy..... Mình có nên ra đâm thọt cùng vài câu không nhỉ.....?'

Sakura nghĩ lại vẫn là thôi đi, mặt mũi thế này nàng không muốn ra đâu, tụt hết khí thế, hơn nữa còn chưa tìm hiểu rõ nguyên nhân ngọn ngành, làm gì có bằng chứng mà mắng người ta. Tạm thời nàng cứ nghe lỏm trước đã.

"To gan! Ông chỉ là kẻ hầu hạ ăn lương ở đây, sao dám ăn nói như vậy với phu nhân Izzu cao quý! Con trai ta sao lại nuôi cái loại người xấc xược này cơ chứ!" Vị phu nhân tóc vàng trông như bị chọc giận không nhỏ, cơ mặt nhăn nhúm vì tức, vứt hết vẻ đoan trang, quý tộc lúc đầu.

Bị mắng vậy, ông quản gia bình tĩnh ngẩng đầu, không khách khí nhìn thẳng vào hai người phía trước, ánh mắt lạnh nhạt đầy khinh thường.

"Tôi có thể là một người hầu không tốt nhưng ít ra tôi cũng nuôi dạy con gái tôi, Rebecca, thành một người lương thiện, chính trực. Quan trọng nhất, con gái tôi không phải là kẻ đi cướp hạnh phúc của người khác, không phải là kẻ giết người!"

"Jason Dawn! Ông dám....."

”Phu nhân Vasconcellos, với tất cả lòng kính trọng, tôi hỏi bà một câu. Là một người mẹ, bà có nghĩ đến cảm nhận của thiếu gia không khi bị chính người mẹ như bà tước đoạt đi hạnh phúc vì lợi ích riêng của bản thân bà?”

Phu nhân đứng lặng người, đờ đẫn hồi lâu.....

Đúng, bà chưa từng nghĩ đến cảm nhận của con trai, nghĩ đến cảm xúc của nó. Từ bé, bà luôn cố áp đặt mọi sự lựa chọn của mình vào con, từ việc chọn trường, ngành học, thậm chí cả bạn đời tương lai, bất chấp ý kiến của con.

Bà vẫn luôn cho rằng cuộc liên hôn giữa hai gia tộc sẽ đem lại cho con trai một tương lai tươi đẹp, rằng con trai sẽ hạnh phúc khi cưới được người vợ xinh đẹp, tài giỏi mà bà đã chọn kia, rằng việc loại bỏ tất cả ”hạt sạn” trong cuộc đời con, bao gồm cả cô gái đó là đúng đắn. Nhưng..... có thật những gì bà làm là đúng không, con trai bà có thật là hạnh phúc không?

”Còn bà Izzu.....” Ông lạnh lẽo, ghê tởm nhìn người phụ nữ đang tái mặt run rẩy ”..... Đừng có dùng cái vẻ đáng thương kinh tởm đó để đi cầu xin thiếu gia, sẽ chỉ chọc giận thiếu gia hơn thôi! Vốn đã biết trước hậu quả mà vẫn làm ra loại hành động độc ác như thế, kết cục của gia tộc Izzu ngày hôm nay hoàn toàn là do chính tay các người gây nên mà thôi!”

Nấp sau vách tường, Sakura khiếp sợ che miệng, cố nuốt lại tiếng hét trong họng.

Jason Dawn.....Rebecca Dawn.....

Phu nhân Vasconcellos.....

Deidara Vasconcellos.....

Nếu sau này cậu đến Rio, có gặp một người đàn ông phương Đông tầm 34 tuổi, tóc dài màu vàng, mắt xanh, họ là Vasconcellos.....

Không thể nào..... Người đàn ông mà cô gái đã chết ở bệnh viện đó nhắc tới..... không phải chính là anh Deidara chứ.....

Cứ tưởng kiếp trước của nàng đã đủ chất ngôn tình SE rồi, không ngờ đến chuyện tình của anh nàng cũng bi kịch không kém.....

Oh shit! Cái định mệnh.....

.....

- Anh, ăn chút gì đi.... Cứ uống rượu suốt thế này, bệnh dạ dày của anh lại tái phát đấy.....

Tiến vào phòng, Sakura gạt hết những chai rượu rỗng tuếch nằm ngổn ngang trên bàn xuống đất, đặt khay thức ăn nóng hổi lên mặt bàn.

- Anh không muốn! Em ra ngoài đi!

Trong góc căn phòng tối tăm, một người đàn ông nhếch nhác, đầu tóc rũ rượi, gương mặt hốc hác, tiều tụy ngồi phệt trên sàn, bên cạnh la liệt chai rượu.....

Trông bộ dạng thê thảm đến đáng thương này mà nàng không khỏi giật mình tự hỏi, đây chính là người anh trai Deidara hào hoa, phong nhã của nàng sao?

Sakura bỗng nhớ lại bản thân mình kiếp trước cũng không khác gì Deidara lúc này..... Vì tình mà thành ra như vậy..... có đáng không?

- Ăn một chút đi..... Anh đã bỏ bữa hai ngày nay rồi.....

- Anh đã nói là không muốn rồi! Em ra ngoài ngay! - Deidara không kiên nhẫn, lần đầu tiên nóng nảy cao giọng với đứa em gái này.

Sakura không vì vậy mà tức giận, bình tĩnh lại gần anh, nhẹ giọng khuyên.

- Sức khỏe anh không tốt, không ăn là không được, sẽ chết đó.

- Chết!? - Deidara nhếch môi cười khổ sở - Chết đi sẽ được gặp cô ấy, như vậy không phải rất tốt sao....

- Chị ấy không muốn gặp anh sớm vậy đâu, chịu khó ở lại đây vài chục năm nữa rồi muốn đi đâu thì đi!

- Nói nhảm! Em thì biết cái gì chứ!? - Deidara bực bội gắt, cầm lấy chai rượu mới mở bên cạnh, muốn tiếp tục nốc....

- "Hãy quên em đi, sống thật tốt, thật hạnh phúc, sống cả phần của em nữa...."

Cánh tay Deidara khựng lại trong chốc lát.

- Em nói vớ vẩn cái gì vậy!? Ra ngoài đi!!!

Sakura mỉm cười bí hiểm, cúi người nhẹ nhàng giật lấy chai rượu trong tay anh, thanh âm vô tội vang lên.

- Em đang định tiết lộ cho anh vài thứ về Rebecca Dawn. Nhưng anh đã đuổi em thế này..... aizzzz..... em đành đi vậy.....

Nói rồi, nàng làm bộ thất vọng xoay người rời đi. Không ngoài dự đoán, còn chưa xoay nổi mấy độ đã bị giữ chặt. Ánh mắt vốn u buồn của anh nay loé lên tia hy vọng, mừng rỡ.

- Em.... Em biết cô ấy!?

- Em không chỉ biết về cô ấy, em còn biết cô ấy đang ở đâu.- Cô ấy có khoẻ không? Có sống tốt không? Có.....

- Deidara! - Sakura cắt ngang lời anh, không đành lòng nhỏ giọng nhắc - Đừng hỏi những điều anh đã biết trước câu trả lời.....

Tia hy vọng trong mắt Deidara lặng lẽ biến mất trong chốc lát, thay vào đó là sự đau đớn, thống khổ, hối hận.....

Lẽ ra ngày đó anh nên bỏ mặc ả đàn bà họ Izzu đê tiện kia chết đuối trên sông.....

Lẽ ra ngày đó anh không nên nghi ngờ cô qua lại với người đàn ông khác mà đuổi cô đi.....

Lẽ ra ngày đó anh nên đuổi theo giữ cô lại, giải thích cho cô nghe, nói rằng anh yêu cô tới nhường nào.....

Như vậy..... hai người sẽ không chia cách vĩnh viễn như hôm nay.....

Sakura nhìn người anh đứng chết lặng trước mắt, lòng dấy lên niềm thương cảm, ngậm ngùi.

- Em không biết rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra hiểu lầm gì nhưng em cá rằng chị ấy sẽ không vui vẻ gì khi bắt gặp bộ dạng sa sút này của anh.

- Em đã từng gặp chị ấy ở bệnh viện, trước khi ra đi, chị Dawn đã nhờ em chuyển lời này đến anh: "Hãy quên em đi, sống thật tốt, thật hạnh phúc, sống cả phần của em nữa....". Vậy nên.....

Sakura lấy trong túi ra một phong bì trắng muốt có dính vài vệt nâu đặt lên bàn cạnh đó.

-.....Ăn mặc cho tử tế vào rồi đến địa điểm ghi ở mặt sau phong bì này. Nhớ là chỉ khi đến nơi rồi mới được mở nó ra.

- Còn nữa, trong mấy ngày anh vắng mặt, chuyện của tập đoàn em đã nhờ Hidan xử lí. Tối nay em sẽ lên máy bay về Rome, anh cứ yên tâm mà đi.

Bước ra đến cửa, Sakura không khỏi quay lại nhìn người anh nàng một thời kính trọng đang thất thần khuỵu trên sàn, khẽ thở dài.

- Chúc anh..... lên đường bình an. Em mong đây là lần đầu tiên và cũng là cuối cùng phải gặp anh trong bộ dạng này. Tạm biệt.

- Chào mừng cháu đã trở về, Sakura!

Ông Thomas mừng rớt nước mắt ôm chặt đứa cháu gái cưng nhất của mình trong lòng, cười không khép được miệng.

Ôi trời, lần đầu tiên sau 4 năm ông cũng được ôm cục cưng, một cảm giác thật là..... Yomost! ^^

- Ông nội..... Cháu nhớ ông! - Sakura mỉm cười ngọt ngào làm nũng trong vòng tay ấm áp tình thân.

- Hừ! Nhớ thế sao cả bốn năm trời không về thăm nhà một lần!? Sao hồi đấy tự nhiên cháu nghe thằng chồn kia xui dại đi học đại học ở Nhật làm gì!?

- Hồi đấy cháu đang ở tuổi trẩu tre, thích chơi dại, ông cũng trải qua rồi phải thông cảm cho cháu chứ....!

- Hừ! - Ông hừ lạnh, ngoảnh mặt đi vờ giận.

- Không phải hồi bằng tuổi cháu ông cũng bỏ nhà đi bụi sang Nhật mấy năm trời còn gì! Cháu còn chưa chấp vụ năm ông 15 tuổi một lúc cưa 15 cô đâu đấy!

Nhắc lại "lịch sử huy hoàng" hồi sửu nhi, ông Thomas không khỏi bồi hồi hoài niệm.

'Chà..... Hồi đó mình ngầu thật, 15 tuổi cưa đổ 15 hot girl trong 15 phút..... Kỷ lục này nên được ghi vào sử sách mới đúng.....'

Tự sướng được một lúc, ông mới nhận ra hình như mình trúng chiêu đánh lạc hướng của cháu gái rồi thì phải. Ông nhanh chóng vuốt tóc lấy lại phong độ, ra vẻ uy nghiêm răn dạy.

- Ít ra ông đi bụi còn mang được người yêu về. Còn cháu thì sao, đi một mình, về cũng một mình! Quá kém cỏi!

Sakura cảm thấy danh dự bị xúc phạm, lên tiếng phản đối:

- Này, cháu ông quyến rũ, đẹp ngời ngời, bo đì chuẩn thế này làm gì có chuyện thiếu người yêu. Hồi học đại học, số thư tình gửi cho cháu đủ để mở xưởng đồng nát, chocolate trong valentine ăn cả năm cũng không hết. Chẳng qua là chưa có ai cùng đẳng cấp xứng đáng với cháu thôi!

- Ảo tưởng sức mạnh vừa thôi cháu! Thức tỉnh đi! Cái thằng yêu nổi "sân bay" của cháu chưa ra đời đâu!

Sân bay.....

Sân bay.....

Sân bay thì sao? Sao mọi người kì thị "sân bay" thế? Không có "sân bay" thì làm sao máy bay cất cánh được! Làm ơn biết quý trọng một chút đi!

Sakura tủi thân ôm ngực dịch ra xa ông nội, đôi mắt xanh ngập nước, đầy uất ức, không cam lòng.

- Ai nói người đó chưa ra đời chứ!

Ngoài cửa bỗng xuất hiện một bóng người quen thuộc tiến lại.

Tokuro cười ôn hoà đi đến ngồi bên cạnh Sakura, nhẹ nhàng xoa đầu an ủi nàng, vẻ mặt cưng chiều.

Thấy hai người tỉnh cảm tình củm như vậy, ông Thomas bật cười vui vẻ.

- Tokuro, cháu nói xem người đó là ai, nó ăn gì ông cúng!

- Cháu thích ăn gà khỏa thân chấm chuối, ông nhớ cúng cho cháu nhé!

- Ok ok!

Cả hai mải nói chuyện với nhau, không để ý tới sắc mặt Sakura có chút biến hoá.

Nếu nàng không nhầm thì.....

- Hôm nay có chuyện gì mà cháu đến thăm ông già này vậy?

- Cháu.....

- Cháu hơi mệt, muốn đi nghỉ một chút.

Sakura đột nhiên cắt lời Tokuro, đứng bật dậy, không đợi hai người kia kịp phản ứng đã xoay người nhanh chóng rời đi. Chỉ là khi nàng vừa đi được hai bước, bàn tay đã bị giữ lại. Tiếp theo, thanh âm dõng dạc đầy quyết tâm của anh vang lên.

- Cháu muốn kết hôn với Sakura!

108. Chương 105: Em_____chết_____chắc!!!

"Cháu muốn kết hôn với Sakura!"

Lời vừa nói ra đã khiến cả phòng im lặng trong chốc lát, nụ cười trên mặt ông Thomas thay thế bằng vẻ nghiêm túc, ánh mắt sắc bén quan sát hai người.

- Cháu thử nhắc lại một lần nữa xem.....

Trước áp lực nặng nề từ bề trên tỏa ra, Tokuro có chút rùng mình nhưng không hề do dự mà nhắc lại.

- Cháu muốn kết hôn v....

- Ông nội, anh ấy nói đùa đấy, ông đừng để ý! - Sakura đột nhiên giật mạnh tay ra khỏi bàn tay anh, cười gượng gạo vài tiếng phá cỡ bầu không khí căng thẳng này, lén dùng ánh mắt cảnh cáo liếc Tokuro.

- Thật là đùa? - Ông nhướn mày nghi hoặc.

Sakura vội gật đầu, không để ý đến biểu cảm khác lạ của Tokuro, giọng chắc nịch khẳng định.

- Vâng, chỉ là trò đùa vui! Từ trước tới giờ chúng cháu chỉ coi nhau như anh em, đâu phải là tình yêu nam nữ!

Bàn tay Tokuro bất giác nắm chặt, nghiêng đầu giấu đi khổ sở, mất mát trên khuôn mặt.

'Lẽ nào..... lời tỏ tình của anh chỉ như trò đùa trong mắt em thôi sao.....'

- Thực ra.....

- Anh ra ngoài chút được không, em có chuyện muốn nói riêng với ông! - Sakura lần nữa nhẫn tâm cắt đứt lời anh.

Bao lời muốn nói của Tokuro bị đánh gãy không thương tiếc, cuối cùng thay thế bằng một từ đầy chua chát, cay đắng, không cam lòng.....

- Được....

Đến khi cánh cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn hai ông cháu, Sakura uể oải ngồi phệt xuống sàn, ôm mặt rầu rĩ.

- Ông trời ơi, tôi đã làm gì sao mà ông cứ đẩy tôi vào mấy cái tình huống trớ trêu này vậy? Giải quyết một người còn chưa xong, người khác đã tìm tới cửa.....

Ông Thomas nghe thấy vậy, kinh ngạc thốt lên.

- Cái gì? Vẫn còn "Thánh" khác không kì thị "sân bay" của cháu à?

-..... - Thôi quên đi, nói ra còn lằng nhằng hơn..... cơ mà..... - Ông sẽ không định đồng ý..... "bán" cháu đi đấy chứ?

Ông Thomas liếc xéo cháu gái một cái, bất mãn hừ lạnh một tiếng.

- Ông đây là con người văn minh, hiện đại, dân chủ! Mấy cái kiểu ép hôn hay môn đăng hộ đối khỉ gió đấy chỉ dành cho mấy ông bà già chậm tiến hoá thôi!

- Pháp luật quy định là hôn nhân phải dựa trên tình yêu chân thành và sự tự nguyện từ hai người. Cháu muốn lấy ai thì lấy, miễn sao cả hai đứa đều yêu nhau là được!

Sakura không khỏi nhìn ông nội bằng con mắt đầy ngưỡng mộ. Nhìn cho kỹ đi, đây mới chính là người ông xuất sắc của năm!

- Nhưng..... - ông dừng lại, ngại ngùng nhìn nàng -.....dù sao thì ông cũng muốn Tokuro làm cháu rể.....

Nghĩ lại, Sakura nàng xin rút lại lời khen ban nãy.- Cháu xem, hai đứa sống gần nhau từ bé, hiểu rõ về nhau. Xét về điều kiện thì học vấn, công việc đều ổn định.

- Ông à, cháu hiện đang thất nghiệp.....

- Ông là đang khen Tokuro, cháu bớt hoang tưởng đi!

-.....

- Với lại, nhìn cháu mặt mũi ngáo đá, ngu ngu thế kia, đứng cạnh một Tokuro đẹp trai, tuấn tú, cool ngầu thì đúng là chỉ để làm nền cho người ta thôi! - Càng nghĩ, mặt ông không che giấu thất vọng.

Vẻ mặt này đã thành công chọc tức Sakura. Nàng chịu hết nổi rồi, mắt mọi người có vấn đề à, có người đẹp lù lù ngay đây sao không biết đường mà thưởng thức!

- Thế thì ông còn muốn bọn cháu kết hôn làm gì? Cháu..... xấu thế cơ mà!

- Chính vì thế mới phải kết hôn, cháu teo não mà không nhận ra?

- Nhận ra cái gì? - Sakura ngu ngơ hỏi lại, liền nhận ngay cái liếc mắt đầy khinh bỉ của ông.

- Đây mới gọi là tình yêu chân thành, cháu xấu xấu bẩn bẩn thế kia nên chắc chắn cái Tokuro yêu không phải ngoại hình mà là tính cách, con người cháu.

- Ông đã quan sát rất kĩ suốt 18 năm rồi, cái cách nó nhìn cháu..... ừm, nói thế nào nhỉ..... tha thiết, cưng chiều, ấm áp, như nhìn vợ tương lai của mình vậy. Aizzz..... Đáng tiếc cháu quá bại não để nhận ra..... - Ông ngao ngán lắc đầu, thở dài thườn thượt.

Thấy ông thở dài, nàng cũng rầu rĩ thở dài theo. Đúng là trước đây nàng đã không nhận ra, chỉ cho đến khi nhớ lại kiếp trước, nàng mới ý thức được rằng chàng trai trưởng thành cùng mình đã đem lòng yêu mình. Chỉ là.....

Hình bóng hắn bỗng nhiên hiện ra làm rối loạn suy nghĩ, tâm tư nàng.....

.....bất kể là kiếp này hay kiếp trước, bất kể nàng có cố làm gì để quên con người phụ bạc kia đi chăng nữa, nàng vẫn không thể ngừng nghĩ về hắn, ngừng yêu hắn. Vậy nên.....

'Cảm ơn anh vì đã luôn ở bên cạnh em, Tokuro, nhưng xin lỗi..... em không thể yêu anh.....'

- Ông, mai cháu muốn sang Canada....

Biết lý do vì sao, ông Thomas cũng không có ý định ngăn cản. Chuyện riêng của bọn trẻ cứ để chúng nó tự giải quyết đi.

- Ừ..... Đi bao lâu? Cần ông báo trước cho thằng Hidan không?

- Không cần đâu. Lâu rồi chưa đến thăm anh ấy, cháu định cho anh ấy một bất ngờ.

- Ừm.....

- Vậy..... cháu đi nghỉ trước.....

Sakura quay người đi ra cửa, khuôn mặt nặng nề suy nghĩ. Bàn tay nàng vừa chạm vào nắm cửa, sau lưng truyền đến giọng nói tiếc nuối của ông.

- Nếu cháu đã không có ý định đến với nó thì dứt khoát một chút, đừng mập mờ không rõ, làm nó hy vọng vô ích.

Sakura bất động, trầm mặc. Đúng là chuyện này cần phải giải quyết thật nhanh để anh có thể ngừng lãng phí thêm thời gian bên nàng mà đi tìm người con gái khác thích hợp hơn. Nhưng muốn nhanh thì phải thật

phũ phàng, nói những lời có thể sẽ tổn thương anh ấy.Nhớ tới sự khổ sở, đau đớn trong ánh mắt của Tokuro lúc ban nãy, nàng càng thêm áy náy, không nỡ làm vậy.

- Cháu sẽ tìm thời điểm thích hợp để nói..... còn về chuyện cháu sang Canada, ông đừng nói gì với anh ấy.

- Ông sẽ giúp cháu tránh mặt nó một thời gian, tốt nhất là cháu nên chuẩn bị nhanh lên.

- Cháu biết..... Cảm ơn ông.....

.....

Hoàn tất thủ tục kiểm tra ở cổng cuối, Sakura được đoàn vệ sĩ hộ tống lên phi cơ riêng. Trong lúc chờ máy bay cất cánh, nàng tiện tay bật TV lên xem tin tức quốc tế, ngay lập tức trên màn hình xuất hiện tin nóng hổi nhất hiện nay.

"Sáng ngày X tháng Y năm 20ZZ, tập đoàn Izzu, một trong top những tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới, đã chính thức tuyên bố phá sản vì không thanh toán được khoản nợ ngân hàng lên đến hàng trăm nghìn tỷ USD.

Chủ tịch Izzu đã nhảy lầu tự tử tại trụ sở chính của tập đoàn ngay sau đó....."

Trên màn hình chiếu lại cảnh một người đàn ông nhảy từ tầng 65 xuống, thi thể đẫm máu đã được máy quay làm mờ, cảnh sát nhanh chóng phong tỏa hiện trường, ngăn chặn phóng viên chen chúc xung quanh. Khung cảnh hỗn loạn chưa từng thấy.....

".....Hiện vẫn chưa xác định rõ nguyên nhân vì sao một tập đoàn với bề dày lịch sử phát triển hàng trăm năm lại mắc phải khoản nợ khổng lồ như vậy. Chúng tôi sẽ cập nhật thông tin mới nhất trên kênh XXX....."

Không chỉ trên kênh quốc tế, hầu như trên mạng, báo chí đều phủ kín tin tức này, thậm chí có toà báo còn mạnh dạn viết bài đăng:

"Chủ tịch Vasconcellos từng có hôn ước với tiểu thư Izzu Kanna, tại sao bây giờ thấy nhà "hôn thê" gặp nguy không ra tay cứu giúp?"

Sakura đọc xong mà âm thầm thương thay cho toà báo này. Deidara ghét nhất là bị nhắc đến chuyện có hôn ước với gia tộc Izzu, đến nàng là em gái cưng còn bị cấm không được nhắc đến chữ "Izzu", đừng nói là người xa lạ khác. Thôi, xem như toà báo này xác cmn định rồi.....

Một phút mặc niệm bắt đầu.....

Một phút mặc niệm kết thúc.....

Vừa mặc niệm xong chưa được bao lâu, nàng lại chuẩn bị mặc niệm tiếp cho một con người xấu số khác.

"Chủ tịch Vasconcellos, ngài có cảm nhận gì khi gia đình của người "suýt đã trở thành vợ ngài" sụp đổ?". Trên màn hình, một cô phóng viên nhỏ vượt qua sự ngăn cản của vệ sĩ, đến đứng trước Deidara, đưa mic về phía anh, hỏi.

Deidara vốn đang bước đi bỗng dừng bước, cặp mắt sắc bén lạnh lùng quét qua cô phóng viên vừa đặt câu hỏi.

Vệ sĩ sau lưng vội tiến lên đẩy cô phóng viên đó sang bên, không ngờ Deidara lại ngăn cản. Tiếp theo, anh lại làm ra hành động khiến quần chúng sững sờ, không ngoại trừ Sakura.

Deidara tiến sát lại gần cô gái đó, cánh tay mạnh mẽ vòng xuống ôm chặt thắt lưng cô, kéo lại. Bàn tay còn lại nắm lấy bàn tay cầm Mic của cô, nâng lên."Tôi chưa từng coi đó là vị hôn thê của mình, gia đình cô ta gặp chuyện có liên quan gì tới tôi!?"

"Không phải trước đây có tin đồn rằng ngài và tiểu thư Izzu là thanh mai trúc mã, tình cảm mặn nồng sao?" Cô phóng viên đó không hề có bất cứ biểu hiện cảm xúc gì với việc bị..... sàm sỡ công khai, thái độ hờ hững chuyên nghiệp đến đáng sợ.

Trên đời này có mấy cô gái nào kháng cự lại được sức quyến rũ menly của Deidara, Sakura buộc phải nhìn cô phóng viên nhỏ bé này với cặp mắt khác.

Hơn nữa, bị nhắc đến điểm cấm kị mà Deidara không những không nổi giận, trái lại còn cất tiếng cười sảng khoái trả lời.

"Tin đồn chỉ là tin đồn. Mặc dù chúng tôi từng là thanh mai trúc mã nhưng từ lâu tôi đã chấm dứt tất cả các mối quan hệ với cô ta, đừng nói là yêu đương, đến người xa lạ cũng không bằng."

"Tôi có thể hỏi vì sao không?"

"Đơn giản là vì tôi đã phải lòng người con gái khác. Tôi yêu cô ấy và nguyện cùng cô ấy đi đến cuối cuộc đời này."

"Dù không biết hiện giờ cô ấy có chịu tha thứ cho những sai lầm tôi đã gây nên và chấp nhận nguyện vọng này của tôi không nhưng tôi sẽ làm tất cả khiến cô ấy cam tâm tình nguyện trở thành phu nhân của Deidara này." Nói đến đây, ánh mắt Deidara trở nên ấm áp, dịu dàng hiếm có nhìn cô gái trong tay.

Mà cô phóng viên cũng không giữ được vẻ mặt bình thản nữa, khoé môi kéo lên nụ cười nhẹ.

"Chúng ta cùng xem xem ngài sẽ khiến điều đó thành hiện thực bằng cách nào....."

"Không phải em biết rất rõ cách đó sao?" Anh cười nhẹ, một nụ cười cưng chiều, sủng ái, không báo trước hôn lên trán cô gái.

Xung quanh như vỡ ầm lên tiếng hò hét toán loạn, đèn flash từ máy ảnh loé lên liên tiếp, các thợ chụp ảnh đua nhau chụp lại khoảnh khắc này.

"Bốp!"

Quyển tạp chí trong tay Sakura rơi xuống đất, cằm cũng theo đó mà rớt xuống. Mặt nàng lúc này trông giống hết lúc gặp ma ở bệnh viện, có thể nói là nghiêm trọng hơn một chút: "°0°"

Nàng đang xem cái moé gì đây!????

Không chỉ Sakura mà còn vô số người khác đồng cảnh ngộ thê thảm với nàng khi coi đoạn live này trên TV. Ví dụ như ở Mỹ, Sasori đã ngất xỉu sau khi xem xong, hiện đang trên xe cấp cứu vào viện. Ở Anh, Yuki vừa đổ nhầm cả lọ mù tạt vào bể cá. Ở Nga, Kakuzu vừa lỡ tay đánh rơi vỡ tan tành cả bộ bàn cờ vua tinh xảo 100% làm từ kim cương mà mình quý hơn cả mạng. Ở một nơi nào đó dưới đại dương, chiếc tàu ngầm do Itachi lái đã va chạm phải cá voi sát thủ. Cả hai không bị làm sao nhưng tình hình là con cá voi đó đang rất rất rất tức giận..... thế nên có khả năng là sẽ có người "bị làm sao" đấy.....

Về phần Sakura, cũng phải mất một lúc để lấy lại bình tĩnh. Chuyện của anh, tốt nhất là mình đừng nên biết thì hơn, biết chỉ tổ choáng quá mà ngất thôi.

Cơ mà phải thừa nhận một điều, lời Deidara nói rất xúc động và..... rất giống lời một người từng nói với nàng..... Không biết là lời thật lòng hay chỉ là đùa giỡn như trước kia đây.....

Nghĩ tới hắn, vẻ mặt Sakura ảm đạm đi trong chốc lát nhưng rồi khoé môi nhanh chóng kéo lên nụ cười đắc ý, hả hê.

Aizzz..... Nàng rất tò mò, không biết cái bản mặt của gắn trông như thế nào khi phát hiện bị nàng cho "leo cây" nhỉ?

Càng tưởng tượng Sakura càng không nhịn được cười ra tiếng. Tuy nhiên, nụ cười đó không duy trì được bao lâu khi nhìn ra cửa sổ, cái người mà nàng đang cười lại ngồi ngay bên cửa sổ, đối diện nàng trong chiếc phi cơ vừa đỗ vào vị trí bên cạnh.

Dường như cảm nhận được ai đó đang nhìn mình, Sasuke bất giác quay ra cửa sổ, vừa vặn bắt gặp khuôn mặt khiếp sợ như thấy ma của người đã cho hắn "leo cây". Lửa giận mới nguôi ngoai một chút lại bùng cháy dữ dội, hận không thể đốt cháy nàng.

Lông tơ trên người không hẹn mà dựng đứng như cột cờ, một cơn lạnh lẽo bao trùm từ đầu tới chân nàng.....

Ặc..... Thôi nát rồi.....

Sakura đứng hình, bất động hồi lâu, có vẻ như là đã bị dọa sợ quá mức, chỉ đến khi thấy hắn đứng dậy xuống máy bay, thần kinh nàng mới miễn cưỡng hoạt động lại được.

- Cất..... Cất cánh nhanh! - Sakura loạng choạng chạy vào buồng lái, khẩn trương nói với phi công rồi quay sang chỉ ra ngoài, ra lệnh cho đoàn vệ sĩ - Tất cả các anh xuống máy bay, bằng mọi giá ngăn cản không cho bất kì ai lên đây!

Khi tất cả vệ sĩ đều đã xuống cũng là lúc máy bay chuyển động, từ từ tăng tốc độ, hướng đường băng thẳng tiến.

Sakura nhanh chóng về vị trí, thắt dây an toàn rồi nhìn ra cửa sổ. Không ngoài dự đoán, phía dưới đang có một màn trình diễn võ thuật hết sức vi diệu. 1 chọi 6, nghe con số thì hầu như ai cũng cho rằng 6 người kia thắng chắc, nhưng thực tế lại không như vậy.

Dựa theo hiện trạng ngoài kia thì 6 người đàn ông lực lưỡng đang nằm chổng vó trên mặt đất, mặt mũi bầm dập, chính là 6 vệ sĩ của nàng. Còn kẻ thắng xuất sắc là cái kẻ đứng hiên ngang nhìn theo phi cơ của nàng đang lao vun vút trên đường băng.

Từ xa trông thấy 6 vệ sĩ ưu tú bị đập cho te tua, còn hắn thì vẫn lành lặn không mất sợi tóc nào, Sakura vừa thương vừa sợ.

Thương là thương mấy người kia vì nàng mà bị ăn đập, sợ là sợ cái bộ mặt hầm hập không khác gì bị quỵt nợ kia của hắn. Nếu như..... nàng bị hắn bắt được thì..... Ực..... Thật không dám tưởng tượng.....

Dưới mặt đất, Sasuke nhìn chiếc máy bay mất hút trên bầu trời, bàn tay siết chặt, âm thanh khớp xương kêu răng rắc kết hợp với vẻ mặt hung hăng, đáng sợ đúng là làm người ta rùng mình.

Hắn liếc mắt nhìn đám người nằm lăn lội trên mặt đất, tuỳ tiện xách cổ áo một người, dễ dàng một tay nhấc lên.

- Máy bay đó đi đâu?

Giọng nói âm lãnh, ma quỷ thành công dọa người vệ sĩ khiếp vía, lắp bắp trả lời.

- Ca..... Canada.....

- Thành phố nào?

- Là..... Là Ottawa.....

Sasuke buông tay vứt người vệ sĩ xuống đất, xoay người quay lại phi cơ, hạ lệnh cho trợ lý sau lưng.

- Đến Ottawa.

- Vâng!

Ngồi trên máy bay chờ trợ lý hoàn tất thủ tục xin cất cánh, Sasuke nghiến chặt răng nhìn lên bầu trời xanh qua cửa sổ, ánh mắt ở đỉnh điểm của sự lạnh giá, phẫn nộ.

- Sakura, nếu để anh bắt được, em____chết____chắc!!!

109. Chương 106: Lần Đầu Tiên

- Ôi má ơi, cuối cùng cũng thoát rồi!!!

Xuống máy bay, Sakura mừng rớt nước mắt quỳ xuống hôn lấy hôn để mặt đất, không buồn để tâm đến ánh mắt kì thị của hành khách và nhân viên qua đường cũng như nghĩ đến đã có bao nhiêu xe chở chất thải từng lăn bánh qua vị trí này.

Tuy nhiên, cái vui mừng đó chưa kéo dài được bao lâu thì đã bị tàn nhẫn đánh tan.

- Thoát cái gì cơ?

Sakura hoàn toàn đứng hình trong gió.

Má ơi, cái giọng này không phải là của tên kia sao?

Không thể nào! Rõ ràng nàng đã cho hắn hít khói bụi máy bay lúc ở Rome rồi mà..... Sao có thể đến nhanh như vậy? Lẽ nào nàng nhận nhầm người?

Nghĩ vậy, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên với hy vọng nho nhỏ rằng người phía trước không phải hắn.

Tầm mắt đầu tiên chạm phải đôi dày da đen, rồi đến quần âu, cao nữa là đến áo khoác dài, cuối cùng là một khuôn mặt lãnh khốc, uy nghiêm, ánh mắt sắc như dao bắn thẳng vào nàng.

"Aaaaa_____!"

Nàng mặt trắng bệch, hoảng sợ la lên, bật ngửa ngã ngồi ra sau.

- Hét cái gì mà hét, em chán sống rồi sao? - Sasuke nhíu mày đe doạ, Sakura dù sợ đến mấy cũng lập tức im miệng, nhưng vẫn không phục, lắp ba lắp bắp.

- Vô lý..... Tại sao anh lại đến trước tôi? Rõ ràng tôi đi trước anh những một lúc mà! Quá..... phi vật lý!

- Tch..... Chẳng có gì phi vật lý cả. Máy bay của em còn phải dừng ở Mỹ để nạp nguyên liệu rồi mới bay tiếp đến đây. Còn chuyến bay của anh một đường thẳng đến đích, đương nhiên là đến trước rồi! Còn em..... - Hắn khom người, cánh tay vòng dưới eo Sakura kéo nàng đứng dậy, ôm vào trong ngực mình, ghé môi bên tai -..... quá vô phép tắc rồi!

- Anh..... Anh dựa vào đâu mắng tôi như vậy!? Anh mới là đồ vô phép tắc! Biến thái!!! - Sakura bực bội giãy dụa, ra sức đẩy bức tường chắn trước mắt ra nhưng không thành công.

Vốn tâm trạng hắn đã không tốt vì một lần bị cho "leo cây", một lần bị hít khói, bây giờ "hung thủ" không những không ăn năn hối lỗi, còn mắng hắn.

Được! Đã vậy từ nay không hiền lành, tử tế gì nữa, nàng không thích mềm thì hắn sẽ chơi cứng!

Sasuke không buồn nói gì, mạnh mẽ kéo nàng đi, bất chấp sự kháng cự bền bỉ của Sakura, trực tiếp quăng vào xe, quát lên ra lệnh cho tài xế.

- Đến khách sạn!

Và thế là, mặc dù tinh thần kiên cường kháng chiến của bạn Sakura rất đáng ca ngợi nhưng đến cuối cùng bạn vẫn không tránh khỏi số phận bị người ta vác lên vai như vác đồ vật, lên thẳng phòng Tổng thống của khách sạn hạng sang nhất thủ đô Ottawa.Cả chuyến đi từ sân bay đến khách sạn, rồi lại trong thang máy từ tầng 1 lên đến phòng, Sakura không ngừng dùng không ít thủ đoạn để tìm cách thoát, kể cả khi đã bị hắn quăng lên giường rồi đè lên. Tuy nhiên, quãng đường di chuyển dài, lại thêm chênh lệch múi giờ gần như đã rút cạn sinh lực nàng, khí thế sa sút chỉ bằng một nửa so với ban đầu.

Hoàn toàn bị áp đảo về tinh thần lẫn thể xác, nàng chỉ còn nước cam chịu để hắn nằm đè lên, chân tay bị giữ chặt.

- Nghịch đủ rồi chứ?

Một đôi môi khẽ lướt qua vành tai nàng, thi thoảng như đùa giỡn cắn nhẹ lên đó làm nàng rùng mình run rẩy.

Không được! Phải tỉnh táo! Không được để hắn quyến rũ! Hôm nay nàng nhất định phải giải quyết triệt để mọi chuyện!

- Rốt cuộc anh muốn gì?

Hắn ngẩng đầu dậy, ánh mắt có chút bất đắc dĩ. Mỗi lần nàng hỏi câu này, bọn họ liền cãi nhau ngay sau đó. Hy vọng lần này sẽ không như thế nữa.

- Không phải anh đã nói rất rõ ràng mục đích của mình rồi sao?

- Tôi không tin anh!

Lấy lại nhịp thở ổn định, Sakura bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn, nói ra suy nghĩ của mình.

- Tôi biết con người anh không phải như vậy. Cũng giống như những người khác, anh cũng khao khát quyền lực, anh sẽ không tốt với người ta nếu không vì một lợi ích gì. Anh sẽ càng không vì bất kỳ một người con gái nào mà từ bỏ lợi ích và lòng tự tôn của mình.

- Đừng vội phủ nhận lời của tôi. Thử nghĩ xem đi không phải tôi là ví dụ rõ ràng nhất hay sao?

- Nếu trước đây tôi không phải là Thánh nữ, liệu anh sẽ chịu liếc mắt tới tôi sao? Nếu không phải cần giết tôi để cứu lấy thế giới của anh, e là cả đời trước, anh cũng không buồn quan tâm tới sống chết của tôi, đúng không?

Hắn ngây người người, trầm mặc nhìn nàng, thật lâu sau mới cười nhạt thốt lên:

- Em luôn tìm cách né tránh anh..... tất cả đều là vì những lý do này sao?

- Bất cứ ai rơi vào tình huống của tôi đều sẽ như vậy thôi.

Hắn không nói gì, ánh mắt nhìn nàng đầy bất đắc dĩ, không biết làm thế nào.

Nàng không hiểu, vĩnh viễn sẽ không hiểu.....

- Mấy ngày qua, tôi đã nghĩ rất nhiều rồi. Kiếp này anh tìm đến tôi chỉ đơn giản là vì cảm thấy áy náy, muốn chuộc lại lỗi. Vậy..... - nàng quyết tâm nhìn thẳng vào mắt hắn, hạ quyết định nói -..... Tôi tha thứ cho anh, mặc kệ là anh đã từng làm gì tôi đều tha thứ hết! Chỉ xin anh hãy buông tha cho tôi đi.....

.....bởi nếu anh cứ tiếp tục như vậy, em sợ rằng mình sẽ không kìm lòng được mà chạy về bên anh mất..... Em không muốn phải nếm trải cảm giác cô đơn, đau đớn vô tận kia lần nữa.....

Làn môi bạc bất ngờ phủ xuống, nuốt trọn mọi lời nói của nàng. Mới đầu chỉ là chạm nhẹ nhưng sự mềm mại của nàng khiến hắn không kháng cự lại được mà tham lam ngấu nghiến, đưa lưỡi tiến sâu vào chiếm lấy sự ngọt ngào.....Lần này Sakura không ngăn cản, cũng không giãy dụa, môi khẽ hé mở đón nhận nụ hôn điên cuồng của hắn, cánh tay vòng lên ôm cổ hắn, kéo sát lại như khuyến khích.....

Nếu đã định trước không thể ở bên nhau, trái tim hắn sẽ không bao giờ thuộc về nàng vậy thì chỉ hôm nay thôi, hãy để nàng một lần cuối hoàn toàn thuộc về hắn.....

Sự khuyến khích của nàng không nghi ngờ gì là liều thuốc kích thích mạnh nhất đối với hắn. Chỉ hôn thôi chưa đủ, hắn muốn nhiều hơn nữa.....

Bàn tay luồn vào dưới tầng áo mỏng manh, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng, nhạy cảm khiến Sakura bật lên từng tiến rên khẽ, gò má đỏ ửng....

Những nụ hôn trượt dần xuống cổ, vai, xương quai xanh rồi gặp phải sự cản trở của lớp áo. Sasuke dừng lại, nhíu mày nhìn cái "chướng ngại vật" kia, không nói không rằng xé nó tan tành thành những mảnh vụn, đến bra sau đó cũng chịu chung số phận.

Sakura quẫn bách nhìn hắn, nhỏ giọng bất mãn.

- Đây là chiếc áo em thích nhất đấy.....

- Mai anh sẽ mua cho em cả tủ!

Sakura không chịu thua, vào thời điểm sôi máu này cố tình che người quay đi làm khó hắn.

- Không biết, em muốn áo ngay bây giờ! Nếu không có, anh đừng mơ tiếp tục!

- Sakura, em.....! - Hắn nghiến răng nghiến lợi gằn lên, ngọn lửa dục vọng trong người bùng cháy mãnh liệt mà không có chỗ phát tiết.

Nàng mỉm cười trắng trợn khiêu khích, làm bộ nhổm dậy muốn xuống giường.

- Aizz..... Không có chứ gì? Vậy em đi đây nh.....

Còn chưa kịp nói xong, cả người nàng bị đè mạnh xuống đến nghẹt thở, đôi môi đáng thương lại bị hung hắn cắn mút.

Lại qua một hồi môi lưỡi dây dưa, hắn mới chịu buông tha đôi môi đã sưng đỏ của nàng, hôn một đường đến bên tai, tà ác nói.

- Vốn anh còn định sẽ dẫn em đi mua quần áo nhưng nghĩ lại thái độ của em ban nãy, chắc là không cần rồi.....

Sakura khó tin trợn trắng mắt, giọng nói đứt quãng.

- Anh..... Vậy anh định để em..... không mặc gì cả ngày chắc?

- Đúng vậy..... Đằng nào cả ngày cũng chỉ cần anh ngắm thôi là được..... - Hắn cười đáp, không để ý đến sắc mặt tái xanh của người nằm dưới thân, khẽ hôn lên tai nàng, tiếp lời -..... hơn nữa, em khi không mặc gì..... đẹp lắm.....

Cứ như vậy, Sakura không thương tiếc bị hắn lột sạch từ trên xuống dưới, đến quần áo của hắn bị cởi ra lúc nào nàng cũng chịu. Khi hai cơ thể trần trụi áp sát nhau, nàng mới bắt đầu lo sợ chuyện sắp xảy ra, tay níu chặt vai Sasuke, đôi mắt lục bảo ướt át nhìn lên.

- Sasuke, em sợ..... Người ta bảo lần đầu sẽ rất đau.....

- Sẽ không sao..... - Hắn ôm chặt nàng, khẽ hôn lên đôi môi anh đào, nhẹ giọng trấn an -..... Tin anh, được chứ?

Nàng gật đầu, đôi tay nhỏ bé ôm hắn thật chặt, chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận.....

"A____! Đau....."Khoảnh khắc tấm màng mỏng manh bị đâm toạc, một cơn đau đớn ập tới khiến nàng hét lên, từng giọt nước mắt trào ra, lăn dài trên má.

Sasuke ghì chặt nàng trong lòng, hàng mày nhíu chặt, cả người cứng đờ, căng thẳng.

'Chết tiệt! Chặt quá....."

Cái đau như xé toạc cơ thể làm nàng không ngừng vẫy vùng, muốn đẩy hắn ra xa nhưng chỉ hơi cử động cũng khiến phía dưới nhói lên.

Thấy nàng đau đến nức nở thành tiếng, trán nhễ nhại mồ hôi lạnh, tim hắn như bị ai bóp nghẹt, yêu thương hôn lên gò má nàng.

- Nếu đau như vậy thì không làm nữa, để khi khác em hoàn toàn sẵn sàng.....

- Không! Em không sao.... - Sakura bất ngờ cắt lời hắn, môi cố gắng gượng cười trấn an hắn - Nghỉ một lúc là sẽ ổn thôi.....

Đau đến mấy nàng cũng phải chịu đựng, bởi sẽ không có cái gì gọi là "khi khác", sau hôm nay, quan hệ giữa hai người sẽ chấm dứt. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng của nàng, tất cả đều trao cho hắn.....

Sasuke không yên tâm nhìn nàng, môi mấp máy còn muốn nói gì nữa nhưng bị ngón tay nàng chặn lại.

- Đừng lo..... Em sẽ ổn mà.....

Hắn thở dài, cánh tay càng thêm siết chặt nàng vào lòng, vỗ về như muốn phần nào giảm bớt cơn đau cho nàng.

Đợi đến khi Sakura đã thích nghi được với vật kia, sự kiềm chế của hắn cũng đã đi đến giới hạn. Thắt lưng hắn chuyển động chậm rãi, từ từ đưa vật to lớn tiến nhập sâu vào cơ thể nàng.....

Tiết tấu chậm chạp này khiến nàng khó chịu, ngưa ngứa không thôi, hơi bất mãn liếc liếc khiến ai đó bật ra tiếng cười khẽ, thích ý trêu chọc.

- Muốn anh đến thế rồi sao?

- Anh..... Đáng ghét! - Sakura đỏ mặt mắng nhưng giọng nói mềm mại, yếu ớt lại giống như đang làm nũng hơn là mắng, càng làm hắn muốn đùa giỡn nàng.

- Ồ..... Không chịu thừa nhận sao? Vậy thì em đừng mơ tiếp tục..... - Hắn lặp lại y nguyên câu nói của nàng lúc trước, thắt lưng lập tức ngừng chuyển động.

Cái cảm giác lúc này như ngứa mà không được gãi, đói mà không được ăn, khát mà không được uống, đúng là giày vò nàng mà..... Nhưng mà chẳng lẽ mở miệng xin.....? No! Thế thì quá nhục rồi!

Ngước đôi mắt long lanh, ngập nước lên, Sakura phát hiện một hình ảnh rất thú vị. Cái người mặt mũi trông có vẻ rất bình tĩnh kia lại đang nhìn nàng với ánh mắt hừng hực lửa dục, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

'Hắc hắc..... Có cách rồi!'

Sakura ở trong ngực hắn bắt đầu không yên phận ngọ nguậy, phá phách.

Ngón tay thon dài nghịch ngợm vẽ vài vòng tròn trên ngực hắn. Không sao, hắn vẫn chịu được!

Ngực nàng khẽ cọ sát nhè nhẹ lên người hắn, khiêu khích. Không sao, vẫn..... chịu được.....

Đôi môi mềm mại hôn lên điểm hồng trước ngực hắn, chiếc lưỡi nhỏ bé, ướt át liếm nhẹ một cái.....

Ruỳnh!!!Phòng tuyến cuối cùng của hắn đã sụp đổ thê thảm! Nhẫn nhịn là cái gì? Ăn được không?

Hai tay hắn giữ chặt eo nàng, thắt lưng chuyển động, vật nóng bỏng kia vọt mạnh vào.....

"A_____!"

Bất ngờ bị đâm sâu, Sakura không kịp chuẩn bị, hét lên một tiếng, khoái cảm ập đến làm từng tế bào run lên như điện giật. Nhưng đó..... mới chỉ là khởi đầu.....

Tốc độ, nhịp điệu của hắn nhanh, mạnh, mỗi lần tiến công đều dữ dội, mãnh liệt như muốn đâm đến tận cùng của nàng. Động tác hoang dã như con thú dữ mất kiểm soát muốn xông đến cắn xé con mồi ngon làm nàng nức nở cầu xin.

"A!..... Dừng.... Dừng lại..... ưm a..... đừng mà..... A____!!!"

Tiếng ngâm mị hoặc của nàng càng khiến dục vọng tích tụ suốt bao nhiêu năm bùng lên, hôm nay không bạo phát hết nhất định không được!

Hắn đột nhiên kéo nàng ngồi lên đùi trong tư thế hai chân gập lại, đùi chống sang hai bên, cánh tay rắn chắc nâng eo nàng lên rồi hạ mạnh xuống.....

"A..... Sa....suke..... Em..... Em không được.... ưm...."

Tư thế này khiến vật cương cứng kia càng thúc sâu bên trong, mạnh mẽ hơn, lúc ra lúc vào càng thêm hung hăng, kích thích đến từng tế bào thần kinh.....

Sakura ôm chặt cổ hắn thở dốc, mái tóc dài khẽ đung đưa theo từng động tác lên xuống, phía dưới liên tục được lấp đầy đem lại khoái cảm chưa từng có, hại nàng vừa mệt mỏi vừa thoải mái.....

"Em thật nghi ngờ..... không biết anh đã luyện tập với bao nhiêu cô..... mới đạt được trình độ này....." Sung máu từ nãy đến giờ, hắn chưa từng "ra" lần nào.....

"Em đang ghen?" Khoé môi bạc nhếch lên một nụ cười quyến rũ, bàn tay không thành thật trườn lên trước ngực nàng.....

"Ưm..... Ai thèm ghen chứ! Em..... chỉ tò mò thôi..... A!" Tay hắn trước ngực xấu xa bóp mạnh một cái, tà ác đe doạ.

"Em yêu, nói dối là không tốt, sẽ bị trừng phạt....."

Sakura hờn dỗi quay đầu sang nơi khác, không thèm nói với hắn nữa. Kết quả.....

15 phút sau.....

"Sasuke..... a..... Em biết lỗi rồi..... Em có ghen..... Đừng..... Đừng như vậy mà..... Hức....." Ai đó rốt cuộc chịu không nổi quay đầu lại nhận lỗi.

”Ngoan như vậy từ sớm có phải hơn không.....” Từ phía sau, hắn hài lòng cúi người hôn lên tấm lưng trắng không tì vết của nàng, để lại trên đó những dấu hồng nổi bật, đồng thời hơi thả lỏng tiết tấu phía dưới để nàng nghỉ ngơi một chút.

Sakura thở hắt ra, xấu hổ gục mặt xuống gối, trong lòng thầm gào thét.

’Trời ạ, không nghĩ ra bề ngoài hắn khoác áo vest, âu phục trong lịch sự, văn minh thế kia, bên trong lại là kẻ biến thái, cầm thú như vậy..... Hức hức..... Khổ cái thân tôi rồi.....’

Đang đau khổ thương thay cho cái tấm thân tàn tạ này, bên tai truyền đến thanh khàn khàn ấm áp, cưng chiều.

”Em..... là lần đầu tiên của anh.”

”Hả?” Nàng kinh ngạc quay lại, tròn mắt nhìn gương mặt cận kề bên cạnh. ”Vậy..... những ”kinh nghiệm” này là từ đâu?”

”Một phần là bản năng đàn ông, một phần là thiên phú trời cho, một phần là từ Naruto truyền dạy.”

”Cái gì!?” Sakura bị dọa giật nảy mình, còn khiếp sợ hơn so với ban nãy. ”Anh..... ”chơi” cả Naruto rồi á?” Nàng vừa dứt lời, vật kia dưới thân đột nhiên thúc một cái vào thật sâu.

Nàng quay sang, đôi mắt uất ức ngập nước nhìn hắn, lại bị hắn lạnh lùng nhìn lại làm nàng sợ đến co đầu rụt cổ, không dám ho he câu nào.

”Sakura! Truyền dạy bằng sách vở có gì lạ lắm sao!? Anh có cần phải giáo dục lại cái đầu lúc nào cũng suy diễn vớ vẩn của em không!?” Hắn tức giận gầm nhẹ, động tác dưới thân càng hung hăng, thô bạo chà đạp nàng.

”Không..... Không cần!” Sakura khóc không ra nước mắt, lắc đầu như điên.

’Đọc sách không trong sáng, rõ ràng đầu óc anh cũng đen tối có kém gì em?’ Sakura âm thầm oán trách thói đời bất công.

Thấy vẻ mặt oan ức của nàng, hắn nở một nhìn cười nguy hiểm.

”Xem ra là thực lực của anh vẫn chưa đủ tốt, để em có hơi sức mà suy nghĩ đi chuyện khác..... Tch Tch..... Sai lầm này thật không thể chấp nhận được!”

Không thể chấp nhận được? Rồi sao!??

”Phải lập tức sửa đổi!”

Sửa đổi như thế nào? Tất nhiên là chúng ta đều biết sau đó là như thế nào rồi, một màn ”bạo lực” nghiêm cấm trẻ em dưới 25 tuổi!

Không biết bao lâu sau, Sakura mệt mỏi thiếp đi. Trong mơ hồ, nàng cảm giác được một vòng tay ấm áp ôm trọn lấy nàng, một khuôn ngực vững chãi cho nàng dựa vào, một giọng nam trầm dịu dàng văng vẳng bên tai.

”Anh yêu em.....”

110. Chương 107: Buông Tay

Sáng hôm sau, Sakura tỉnh dậy trong tình trạng toàn thân đau nhức, rã rời như vừa lăn từ đỉnh Everest xuống, đặc biệt là phần dưới.

Nhớ lại trận kịch liệt hôm qua, Sakura gục đầu vào gối, vừa đỏ mặt vừa tức. Tại sao hắn có thể sung sức và..... ”điêu luyện” đến thế cơ chứ, làm nàng muốn sống không được, muốn chết không xong!

Quơ tay sang bên cạnh muốn đánh mắng hắn, không ngờ cánh tay chạm phải ga giường lạnh lẽo không hơi ấm con người.

Nhìn khắp căn phòng rộng lớn, yên ắng không một bóng người, nàng bỗng dưng cảm thấy thật cô đơn, tủi thân khi nghĩ rằng hắn đã bỏ đi.

Cũng đúng, hôm qua nàng đã ám chỉ rõ ràng đến vậy rồi. Dù sao thì kể cả hắn còn ở đây, nàng vẫn sẽ rời đi, hắn đi trước càng tiện cho nàng..... vậy sao lại cảm thấy trống trải thế này.....

Nén cảm giác thiếu vắng trong lòng, Sakura lấy tạm chăn quấn quanh người, cố lết tấm thân đang nhức nhối xuống giường. Khó khăn đi được vài bước, đôi chân đã bủn rủn, mềm nhũn, chống đỡ không nổi cơ thể mà khuỵu xuống.

Sakura ngã ngồi trên mặt sàn lạnh giá, từng dòng nước mắt không kiềm chế được trào ra, bất chấp nàng có lau thế nào cũng không ngớt.....

"Cạch!"

Cánh cửa vốn khép kín bỗng mở ra. Khi Sasuke trong trang phục chỉnh tề bước vào đã thấy nàng đang ngồi trên sàn đá, đôi mắt đẫm nước kinh ngạc nhìn mình, hắn liền đau lòng không thôi, vội chạy lại bế nàng lên giường, nhẹ giọng trách cứ.

- Tại sao lại xuống giường làm gì? Sao không ngủ thêm chút nữa? Ngủ không ngon sao? Có lạnh lắm không?

Nàng không nói gì, chỉ một mực nhìn hắn, nước mắt không ngừng rơi càng làm hắn lo lắng mà luống cuống.

- Sao lại khóc nhiều như vậy? Có phải do lạnh không? Hay hôm qua anh quá đà, làm em đau phải không? Xin lỗi, lần sau anh sẽ kiềm chế..... - bàn tay hắn vụng về lau nước mắt cho nàng, không ngờ lại bị nàng hất ra, cặp mắt xanh đẫm lệ tức giận trừng hắn.

- Tại sao anh còn ở đây? Không phải trước kia anh đã nói chỉ cần tôi tha thứ, anh sẽ buông tha cho tôi sao! Giờ tôi đã tha thứ cho anh rồi, sao anh còn chưa đi!?

Sasuke khẽ nhíu mày, ánh mắt thâm trầm, độc chiếm nhìn nàng, khẳng định.

- Anh chưa từng nói như vậy! Em biết rất rõ rằng anh sẽ không bao giờ từ bỏ em!

- Tại sao anh cứ cố chấp như vậy? Tôi không còn như xưa nữa, tôi..... - nàng cúi đầu, cắn chặt môi -.....đã yêu người khác.....

Sakura vừa dứt lời, một cánh tay vươn đến thô bạo đẩy mạnh nàng nằm xuống giường, kế tiếp thân thể bị hắn đè xuống, tấm chăn mỏng che trên người cũng bị vứt ra.

- Anh.....!

- Là ai!? - Hắn phần nộ gầm lên, nét mặt lạnh lẽo, hung dữ khiến nàng hoảng sợ lui lại, nhưng tay chân lại bị hắn ghim chặt đến đau đớn.Sasuke lúc này giống như phát điên, đâu để ý được những điều này. Không thấy nàng trả lời, hắn cho rằng nàng muốn bảo vệ tên khốn đó, lửa giận càng thêm ngút trời.

- Sakura, anh cho em cơ hội cuối, nói, rốt cuộc thằng khốn đó là ai?

- Nếu tôi không nói thì sao? Anh sẽ làm gì được tôi? - Nàng điềm tĩnh hỏi ngược lại, sự kiên kiên cường như khiêu khích đã đẩy sự nhẫn nãi của hắn đến giới hạn.

Hắn cười lạnh, khuôn mặt băng giá, lãnh khốc quen thuộc này dội thẳng vào tim nàng. Vẻ mặt này giống như lúc hắn đánh nàng, buông lời cay nghiệt miệt thị nàng ở lễ hội Đông Xuân kiếp trước. Mỗi lần vẻ mặt này xuất hiện là một lần nàng bị hắn tổn thương. Lần này cũng vậy sao?

- Anh không thiếu cách để khiến em tự mình nói ra!

Dứt lời, hắn hung hăng hôn xuống, mặc sức cắn xé như muốn nghiền nát môi nàng. Vị máu tanh nồng từ vết rách trên môi lan toả càng làm thú tính hắn bộc phát. Bàn tay hắn lần xuống mạnh mẽ xoa nắn bầu ngực nàng, rồi xuống dưới hơn nữa.....

Đau đớn dữ dội truyền đến làm oằn người lên, trên trán toát ra một tầng mô hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt khiến lửa giận của hắn hạ xuống, động tác dừng lại, giọng nói mang theo chút kiên nhẫn cuối cùng.

- Chỉ cần em nói hắn là ai, anh sẽ không truy cứu việc này nữa! Nói!

Sakura cắn răng nhịn đau, một mực nhắm mắt giữ im lặng. Nàng chính là muốn xem xem, nếu nàng nhất quyết không trả lời, hắn sẽ làm gì? Sẽ tiếp tục, hay là buông tha cho nàng? Hắn từng nói rằng hắn đã thay đổi, sẽ không bao giờ tổn thương nàng nữa, đây chính là lúc chứng minh điều đó. Nàng muốn lần nữa nuôi hy vọng đặt cược rằng..... liệu hắn có còn xứng với tình yêu của nàng không?

.....

"A!"

Khoảnh khắc cơn đau khốc liệt luân phiên truyền đến, nàng biết, nàng lại đặt cược thua rồi.....

Nàng sai rồi..... Hắn chưa bao giờ thay đổi, kể cả là kiếp này hay kiếp trước, lúc nào cũng đối với nàng nhẫn tâm, lạnh lẽo, dùng đủ các biện pháp cực đoan khiến nàng chết cũng không được yên nghỉ. Người như vậy..... còn xứng đáng sao?

Mặc kệ cơn đau giày vò, thân thể lạnh buốt, nàng nằm yên đó, không vùng vẫy, không kêu dù chỉ một tiếng, lặng lẽ rơi nước mắt....

Đến cuối cùng thì nàng vẫn luôn là kẻ thua cuộc trong cuộc đời của mình.....

Sasuke như mất hết lý trí, điên cuồng đâm sâu vào nơi tận cùng của nàng, chôn đầu bên hõm vai nàng, để lại những dấu hôn từ cổ, bờ vai, ngực. Đến trước ngực, thân hình hắn bỗng khựng lại, mắt trợn to nhìn vết sẹo thẫm màu gồ ghề nổi trên làn da nàng, lý trí dần quay lại.....

Bắt gặp gương mặt nhợt nhạt vì đau của nàng, trái tim hắn như bị bóp nghẹt.....

Sao hắn lại có thể làm ra loại chuyện này.....

Sao hắn có thể đi ngược lại lời hứa mà tổn thương nàng.....

Một lần mất nàng còn chưa đủ cảnh tỉnh hắn hay sao.....Hoá ra hắn vẫn chưa đủ bình tĩnh để kiểm soát hành vi của bản thân trong lúc ghen tuông mà chỉ biết thương tổn người mình yêu. Chẳng trách nàng không chịu tin tưởng vào hắn, lúc này đến hắn cũng không thể tin tưởng vào bản thân mình.

Hắn giống như kiếp trước..... có thể đem được cho nàng hạnh phúc không? Nhìn nàng giây phút này có hạnh phúc không?

.....

Cảm nhận được hắn đã dừng lại, Sakura dù không hiểu tại sao nhưng cũng không dám yên tâm mở mắt ra. Trái lại, thần kinh nàng căng lên như dây đàn, lo sợ rằng chỉ cần nàng tạo ra động tĩnh nhỏ cũng khiến hắn tức giận mà đánh nàng.

"Sakura....." Hơi thở lạnh lẽo đột nhiên phả lên má khiến nàng hoảng sợ bật dậy, trong mắt nhuốm đầy hoang mang, đề phòng càng làm hắn đau xót, cũng thêm chắc chắn về quyết định của mình.

"Đừng sợ. Anh sẽ không làm em đau nữa....." Hắn lui khỏi người nàng, giọng nói vững chắc như đã hạ một quyết định lớn lao.

"Em đi đi! Kể từ giờ phút này, anh chính thức buông tay..... Em..... được tự do....."

Khoảng 3 tháng sau.

Tại dinh thự Alexandra, Rome, Italy.

- Ông nội, Sakura có trong nhà không? - Tokuro cười rạng rỡ bước vào, trong tay cầm một bó hoa anh đào đang trong thời kì nở rộ đẹp nhất.

Ông Thomas thấy vậy liền bật cười ra tiếng, vờ nghiêm giọng trách cứ.

- Thằng oắt con này, thấy ông nội mà không chào, hỏi mỗi con bé thôi là sao? Trong mắt chú mày chỉ có gái thôi à!?

- Khà khà..... Ông biết thế là tốt đấy!

- Ơ..... Thằng này láo! - Ông nghiến răng nghiến lợi hăm dọa - Có tin ông đây lên cơn tịch thu lại cháu gái, không cho gả đi nữa không?

Tokuro không những không sợ, còn cười đến khốn nạn đáp lại.

- Ông à, hàng đã gả, miễn đòi lại; thiệp cưới đã phát, miễn thu hồi; sinh lễ ông đã nhận, miễn trả lại, Ok?

- Hừ! Oắt con, xem như lần này cháu thắng..... Sakura ở trong phòng nó, tự lên mà tìm!

Tokuro gãi đầu, hết sức khó xử nhìn ông.

- Ông, Sakura có hơn 10 cái phòng riêng, chẳng lẽ ông định bắt cháu đi gõ cửa từng phòng?

- Chứ còn sao nữa! - ông mặt ngây thơ vô số tội, cười vô liêm sỉ, vẫy tay - Tìm vui vẻ nhé! Cẩn thận kẻo đi nhầm vào phòng Ana, bị nó cắn cho thì khổ! Há há há!

Tokuro: "....." Sahara lời.....

Cuối cùng thì sau 10 lần gõ cửa sai phòng từ tầng 2 lên tầng 5, Tokuro cũng mò đến được phòng Sakura đang ở. Đó chính là phòng trà, và nó ở ngay tầng 1.

Ôi cái cuộc đời.....

Trong phòng, Sakura ngồi thẫn thờ trên ghế quay lưng lại với anh, mọi sự tập trung đều dồn vào cuốn sách dày cũ kĩ đặt trên đùi nên không nhận ra có người vào.

Tokuro mỉm cười, nhón chân không tiếng động, nín thở đi đến sau lưng muốn làm nàng bất ngờ. Khi đã đứng ngay sau lưng nàng, lấy hơi chuẩn bị hô gọi thì....- Thôi đi ông tướng, thở phì phò lộ liễu thế kia rồi còn bày đặt doạ ai nữa!

- Ặc ặc..... Khụ khụ....! - Tokuro bị sặc, mặt tím tái, ôm cổ ho như sắp chết.

Qua một lúc mới đỡ hơn, Tokuro cười khổ, oán trách nhìn nàng.

- Em thật là..... Không thể nhường anh dù chỉ một lần thôi sao?

- Chỉ có ngu mới để cho người khác hù dọa mình. Rất tiếc, em không ngu! - Sakura không buồn liếc mắt trả lời, ngón tay thon dài vuốt ve những đoá hoa anh đào sinh động khắc trên lớp bìa nâu đỏ bằng da cứng cáp.

Bị nói đến vậy rồi, anh cũng không dám có ý kiến gì thêm nữa, cúi người, thân mật ghé đầu lên vai Sakura, nhìn cuốn sách vẫn chưa được mở ra trên đùi nàng, gặng hỏi.

- Chị Yuki đã gửi cuốn sách này được hơn một tháng rồi, em vẫn không chịu mở ra đọc sao?

- Em không chắc liệu mình có muốn đọc nó hay không.....

- Trong này có điều gì làm em không vui sao?

-.....Có thể cho là vậy..... -Sakura thở dài nặng nề, nhìn đến cuốn sách, trong mắt nàng nhuốm một màu u buồn.

Hơn một tháng trước, Yuki có đến thăm nàng rồi giao tận tay cuốn sách này cho nàng. Không đợi nàng kịp hỏi điều gì, cô chỉ quăng lại đúng một câu rồi bỏ về.

"Trong này viết về tất cả mọi chuyện xảy ra ở kiếp trước, em muốn thì xem, không thì vứt đi."

Nhắc về thảm kịch kiếp trước, Sakura chỉ muốn ném ngay cuốn sách này đi, còn rảnh đâu mà ngồi đọc lại. Nhưng là nàng bỗng thấy có điểm khó hiểu.

Tại sao lúc nàng đã nhớ lại, chị không đưa mà phải chờ đến tận lúc này mới đưa?

Hơn nữa, chị chắc chắn biết nàng vẫn có khả năng nhớ lại toàn bộ mọi chuyện, vậy thì đưa cuốn sách này không phải quá thừa thãi hay sao? Mà Yuki sẽ không bao giờ làm những việc vô nghĩa như vậy.....

Có khi nào..... trong này có ghi chép về bí mật nào đó chăng.....

Nếu là như vậy, Sakura càng không muốn mở nó ra. Biết quá nhiều bí mật sẽ chết sớm, kiếp trước nàng đã từng có một cuộc trải nghiệm rất thực tế rồi, không rảnh mà thử lại.

Tuy nhiên, dù gì thì tò mò là bản tính của con người. Sakura dù không chịu mở nhưng cũng không nỡ vứt, đôi lúc không kìm được mà muốn đọc một chút, nhưng nghĩ kĩ lại thôi, đành vừa ngồi ngắm vừa đấu tranh tư tưởng.

- Nếu không muốn thì đừng nhìn nữa, thay vào đó..... - Tokuro lấy bó hoa sau lưng ra đưa tới trước nàng - ngắm hoa tươi rực rỡ thế này có phải vui hơn không?

Sakura không bất ngờ như đã quá quen với việc này, mỉm cười đón lấy bó hoa anh đào, ngắm nghía một chút rồi gật đầu tán thưởng.

- Xem ra mắt chọn hoa có tiến bộ rồi đấy, không thấy con sâu róm nào trong này cả.

- Đó là đương nhiên, anh ngồi soi kĩ thế rồi, làm gì có chuyện con sâu róm nào chui vào nổi chứ! - Tokuro dương dương tự đắc nói, nghĩ đến điều gì, giọng nói càng hào hứng - Toàn bộ hoa anh đào trong đám cưới ngày kia cũng đã được kiểm tra và chọn lọc chặt chẽ rồi mới nhập đến, em cứ yên tâm là sẽ không có sinh vật gì ít hơn 10 chân ở trong đó đâu!

Nụ cười bên môi nàng nhạt dần, ánh mắt trầm xuống, một tia do dự, áy náy xẹt qua. Nàng đặt bó hoa lên bàn, chần chừ một lúc rồi ngập ngừng nói.

- Anh đã nghĩ kĩ về chuyện kết hôn này chưa? Anh không nhất thiết phải lấy em, ngoài kia có rất nhiều người cô gái tốt hơn em. Ý em là..... em đối với anh không phải là tình yêu nam nữ, em..... cũng không còn trong sạch nữa, em..... - ngón tay thon dài bất ngờ đặt trước môi Sakura, ngăn không để nàng tiếp tục.

Tokuro không biết từ lúc nào đã đi đến trước nàng, quỳ một gối xuống, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

- Sakura, lần thứ 10 trong vòng ba tháng, anh xin nhắc lại: "Anh không quan tâm đến những điều vớ vẩn này!"

Không đợi Sakura có cơ hội phản ứng, anh tiếp lời.

- Thời buổi hiện đại này mấy ai còn quan tâm tới vấn đề trong sạch chứ! Nếu còn thì kệ xác người ta, anh_không_quan_tâm!

- Về chuyện tình cảm, em không cần phải cưỡng ép bản thân thay đổi, anh sẽ cố gắng phát huy bản thân, để khiến nó chuyển biến thật tự nhiên. Còn nếu không được thì không cần thay đổi cũng không sao..... - anh nắm nhẹ lấy hai bàn tay nàng mà nâng niu, ánh mắt nhu hoà, ấm áp -....Chỉ cần em biết anh vẫn mãi yêu em là được rồi.....

Khoé mắt Sakura đã ướt từ khi nào. Nàng thật không thể hiểu nổi, nàng không còn trong sạch, cũng đã khẳng định rằng sẽ không thể cho anh một tình yêu anh muốn, vậy tại sao, anh vẫn kiên quyết muốn kết hôn với nàng?

- Chịu hy sinh lớn như vậy vì một đứa như em..... đáng sao?

- Đáng! Rất đáng! Anh đã chờ em suốt 18 năm rồi, thứ anh yêu là con người em. Bất kể em có trở nên thế nào, tình yêu của anh đối với em sẽ không bao giờ đổi thay.....

111. Chương 108: Sự Thật Sau Tất Cả

Đại sảnh dinh thự Alexandra rộng lớn hôm nay được trang hoàng lung linh, đầy ắp khách khứa được mời đến dự tiệc đính hôn, người nào cũng ăn vận sang trọng, cao quý, từng cử chỉ đều thể hiện mình là người xuất thân nhà quý tộc có gia giáo nhưng bản chất thật của họ thế nào đã bộc lộ rất rõ qua ánh mắt.

Qua lớp kính từ căn phòng trên cao nhìn xuống, Sakura nhíu mày, có chút không hài lòng mở miệng.

- Sao lại có nhiều như vậy? Không phải bảo chỉ mời một vài người quen thôi sao?

Sasori mới mở cửa vào phòng, vừa nghe vậy cũng tiến lại ngó xuống, nhún nhún vai nói.

- Anh chịu! Tất cả khách được mời đến hôm nay chủ yếu là đối tác làm ăn của Tokuro, còn lại một phần là bạn của ông nội và gia đình mình.

Thấy sắc mặt Sakura không được tốt lắm, anh mới nhớ rằng em gái rất ghét mấy bữa tiệc với những kẻ giả tạo thế này, hơn nữa, có vẻ dạo này tâm trạng nó không được tốt cho lắm.

- Nếu em không vui thì để anh cho người đuổi bớt đi.

Nàng thở dài, mệt mỏi lắc đầu.

- Không cần, em không sao.

Sasori nhìn vậy càng không yên tâm, khẽ vươn tay xoa đầu nàng, nhẹ giọng khuyên.

- Sakura, hôm nay là ngày trọng đại, đừng miễn cưỡng bản thân phải chịu đựng điều gì em không muốn. Em thích phá gì thì phá, hôm nay anh trai hứa sẽ không đứng ngoài cười vào mặt em nữa.

Sakura liếc xéo anh một cái, một hơi kể sạch tội lỗi của anh.

- Năm em 7 tuổi, anh cũng nói như vậy trước khi em đổ mười lọ nước tương vào bình rượu nho lớn chuẩn bị cho khách và trộn không dưới 8 lọ mù tạt vào tủ kem cốm chuẩn bị cho món tráng miệng. Kết quả là em thì bị phạt cấm túc nửa tháng, còn anh thì ngày nào đi qua cửa phòng em cũng đứng lại, chõ mồm vào khe cửa cười sung sướng đúng 5 phút rồi mới đi.

Bàn tay đang xoa đầu nàng khựng lại, lập tức biết ý thu về. Sasori cười nịnh nọt ôm tay em gái, ra sức lấy lòng.

- Em gái xinh đẹp tuyệt trần, em xem, hôm nay là ngày vui tháng vui năm vui, có phải nên xí xoá hết chuyện xấu trong quá khứ đi không!?

Sakura không hề bị lay động, nở một nụ cười ”thân thiện” nhìn anh, giọng nói ”thiên thần” vang lên.

- Sau vụ đó, em đã thề, thù này nhất định phải báo.

Sasori bất giác rùng mình run rẩy, anh cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra với mình.

- Hôm qua, em đã ”đặc biệt” vì anh mà cho người đi in một bộ ảnh 3D chất lượng siêu tốt rồi để lại trên bàn ông.

- Ảnh..... Ảnh đó là gì vậy? - Ai đó toát mồ hôi lạnh, hoang mang hỏi.

- Ảnh nóng cấm trẻ em, địa điểm: khách sạn Emerald, Mahattan, năm ngoái.

Sasori đứng hình trong gió, sắc mặt thay đổi liên tục đúng bảy màu cầu vồng, cuối cùng dừng lại ở màu xanh lét, người run cầm cập. Cảm giác lúc này của anh giống như một người mặc sịp hồng choé đang nhảy chân sáo quanh Nam Cực thì bị người ta chụp ảnh được rồi tung lên Internet.Nụ cười bên môi Sakura càng thêm ”hiền từ”, nàng vỗ vỗ đầu người anh trai đáng thương của mình, ánh mắt hết sức ”ấm áp”.

- Hẹn gặp anh ngày mai ở đám cưới..... đấy là trong trường hợp anh có thể đến được.....

Bỏ lại Sasori không biết sống chết thế nào trong phòng, nàng hiên ngang rời đi.

Aizzz..... Đúng là trút được không ít buồn bực trong lòng ra ngoài sẽ thấy nhẹ nhõm hơn hẳn mà..... Chỉ khổ cái người đen đủi kia phải làm vật hy sinh.....

Dù vẫn đang khoái chí vì báo được thù, Sakura vẫn vui không nổi vì lời ban nãy Sasori nói.

’Hôm nay là ngày trọng đại, đừng miễn cưỡng bản thân phải chịu đựng điều gì em không muốn.’

Nếu nàng nói..... nàng không muốn kết hôn thì sao?

Kết hôn là nghi lễ quan trọng nhất cuộc đời của mỗi con người, bởi đó là ngày hai người dám tuyên bố với thế giới về tình yêu của họ, nguyện nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời.

Nhưng người nàng sắp lấy không phải người nàng yêu, còn người nàng yêu sẽ vĩnh viễn không bao giờ thuộc về nàng.

Nàng rất muốn bỏ chạy đến một nơi thật xa, một mình sống nốt phần đời còn lại. Chỉ là, nàng không thể bỏ lại Tokuro, anh đã vì nàng mà hy sinh rất nhiều.

Năm Sakura 12 tuổi, trên đường cùng Tokuro đi học về thì bị bắt cóc. Kẻ bắt cóc gọi điện đe doạ nếu giao tiền chậm 1 giờ sẽ rạch 2 vết mặt nàng. Nhưng khi ông nội đã giao tiền xong xuôi, hắn lại không thả nàng mà giữ lại định cưỡng hiếp. Khi đó, Tokuro không màng tính mạng, liều chết xông lên ngăn cản, thậm chí bị hắn đâm hai nhát vào bụng, còn gắng gượng dẫn nàng chạy trốn ra ngoài. Nếu sau đó không phải được đưa đến bệnh viện kịp thời, e là anh đã mất mạng.

Năm nàng 16 tuổi, trường tổ chức đi dã ngoại trên núi, không may trời mưa bão, đoàn xe bị mắc kẹt trên núi, đất sạt lở khiến 3 xe rơi xuống rừng phía dưới, 1 trong số đó là xe chở nàng và anh. Tai nạn đó đã khiến 30 học sinh thiệt mạng, 6 người bị thương nặng, số còn lại chỉ thương nhẹ. Sakura may mắn nằm trong số bị thuồng nhẹ, nhưng Tokuro lại là 1 trong 6 người bị thương nặng suýt chết, lý do là vì đã lấy thân bảo vệ nàng khỏi mọi va đập mạnh từ ngoài.

Nói đúng ra, cái mạng này của nàng là nợ từ Tokuro. Vậy mà nàng bây giờ chẳng lẽ lại bỏ mặc ân nhân cứu mạng của mình trong đám cưới mà anh mong đợi nhất? Hoàn toàn không thể!

Nếu nàng đã không thể làm gì khác để báo đáp anh thì phải hoàn thành ước nguyện duy nhất của anh. Đó là lí do vì sao nàng chấp nhận lời cầu hôn của anh lúc trước.

Dù là kiếp này hay kiếp trước, nếu trời đã định sẵn nàng sẽ không thể có được hạnh phúc, vậy thì cứ thế đi, ít ra nàng còn có thể khiến người khác hạnh phúc. Như vậy cũng tốt, tốt cho cả nàng..... cả hắn.....

.....

Sau khi chính thức thông báo về lễ kết hôn ngày mai, Tokuro trong bộ âu phục chỉnh tề nắm tay Sakura tiến vào sàn khiêu vũ điệu Valse đầu tiên, các đôi khác cũng lần lượt theo vào ở các điệu tiếp.Khi mọi người dồn hết sự tập trung vào sàn khiêu vũ, bàn tiệc, Sakura thành công trốn ra ngoài vườn, tạm thời thoát khỏi sự ồn ào nhức đầu bên trong.

Cởi bỏ đôi giày cao gót vướng víu, Sakura chân trần rảo bước trên con đường đá, đi đến ngồi bên đài phun nước, ngâm đôi chân trắng vào dòng nước mát lạnh trong vắt, đùa nghịch.

Hồi bé mỗi lần có chuyện gì buồn mà không tìm được ai tâm sự, nàng lại ra đài phun nước nghịch nước, nghịch đến cả người từ trên xuống dưới ướt sũng mới thôi. Chẳng qua là bây giờ vì hoàn cảnh bắt buộc nên nàng phải giữ trang phục khô ráo, ra vẻ một tiểu thư trang nghiêm, nết na. Thật mệt mỏi.....

Tiết trời vào đêm vẫn có chút se lạnh, Sakura chỉ mặc mỗi bộ váy hở vai không tay, dài hơi quá gối, khi có gió thổi đến, nàng không kìm được run lên.

Bỗng, từ phía sau, một chiếc áo khoác ấm áp chùm lên, che chở nàng khỏi cái lạnh, mùi hương quen thuộc khiến nàng sững lại trong giây lát, không dám quay đầu nhìn người sau lưng là ai.

- Trời lạnh như vậy, sao không ở bên trong? - Sasuke chỉnh lại áo khoác bao bọc kín vai nàng, lo lắng trách.

Đúng là hắn rồi.....

Sakura cúi đầu trầm mặc, tuy không hiểu sao hắn có thể ở đây nhưng nàng cũng chẳng còn tâm trí mà để ý đến những thứ vụn vặt như vậy.

- Anh không nên đến đây, Uchiha!

Bàn tay hắn hơi cứng lại, siết nhẹ vai nàng.

- Vì sao?

- Nơi này không chào đón anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh! - Nàng lạnh nhạt thốt lên, đứng lên tránh khỏi bàn tay hắn.

Hơi ấm trong tay vuột mất, trong mắt hắn phảng phất tia mất mát, buồn bã nhìn nàng, thanh âm chua xót vang lên.

- Giữa chúng ta..... thật sự không còn cơ hội nào nữa?

- Không phải anh là người rõ nhất sao? Chúng ta đi đến ngày hôm nay, tất cả đều là do anh! Tôi hận anh! - Nàng đột nhiên kích động hét lên, lời này không rõ là nói cho hắn nghe, hay cho bản thân mình nữa.

Cánh tay hắn bỗng vươn tới, kéo nàng vào lòng.

- Anh....!

- Em hạnh phúc không?

Sakura khó hiểu ngước lên nhìn hắn.

- Anh hỏi, em có hạnh phúc với cuộc sống bây giờ không? - Hắn lần nữa lặp lại, âm thanh trầm khàn vọng bên tai khiến nàng chần chừ.

Không! Sẽ không còn là hạnh phúc mà em khát vọng nếu thiếu anh.....

Nhưng lời nói ra ngoài miệng lại là:

- Tại sao lại không chứ!? Có Tokuro ở bên cạnh, tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết!

- Ừ..... Vậy là tốt rồi.....

Hắn cắn chặt răng, đè nén mọi khổ sở trong lòng. Đau khổ thế nào hắn cũng sẽ chịu, bắt hắn phải nhìn người hắn yêu lấy kẻ khác, hắn cũng sẽ nhẫn nhịn mà chúc phúc cho họ. Chỉ cần nàng hạnh phúc, sống thật vui vẻ là được rồi.....Cánh tay ôm nàng buông lỏng, thân hình lùi lại ra sau, hắn xoay người dứt khoát rời đi, không lời từ biệt.

Đến khi bóng dáng hắn khuất sau rừng cây, Sakura không còn giữ được vẻ lạnh nhạt, hờ hững lúc trước nữa, yếu đuối ngồi trên mặt đất, gương mặt không biết đã đẫm lệ từ lúc nào.

- Nếu đã yêu đến vậy, em hà tất phải cố chấp trốn tránh, làm khổ lẫn nhau.....

Itachi nhịn không được bước đến cạnh nàng ngồi xuống, thở dài nói.

- Anh thật không thể hiểu nổi, sao em lại không thể cho nó một cơ hội? Nếu là vì những chuyện cũ thì em nên quên chúng đi, quá khứ đã là quá khứ rồi.

- Cái quan trọng là nó đã vì em mà cố gắng thay đổi rất nhiều. Mặc dù không hoàn toàn bỏ được bản tính bá đạo, thích cưỡng chế, cũng không sửa được cái mặt lạnh nhưng về phương diện khác khá tiến bộ. Nó biết em thích ăn ngon nên từ nhỏ đã đi theo đầu bếp chuyên nghiệp học nấu ăn. Trong 4 năm em học đại học ở Nhật, nó bắt Tenten đến ở cùng em để tiện chăm sóc em, đồng thời cung cấp tin tình báo cho nó.

- Tin tình báo? - Sakura ngưng khóc, ngóc đầu dậy nhìn sang Itachi.

- À..... Tức là hàng tuần, Tenten sẽ chịu trách nhiệm thông báo về tình trạng của em, kèm theo cả sở thích, sở ghét, thói quen hàng ngày của em nữa.

Sakura lúc này mới chợt hiểu ra. Hèn chi khi đó bất kể là nơi hắn sắp xếp cho nàng, trang phục, đồ ăn hắn làm đều trùng hợp đến kỳ lạ với sở thích của nàng. Hoá ra, không có cái gì gọi kỳ lạ cả, hắn đều đã biết rõ trước.

- Chưa hết, nó còn bỏ rất nhiều thời gian, công sức để tự tay thiết kế, giám sát xây dựng một ngôi nhà để hai đứa ở sau khi kết hôn. Từng thiết bị, trang trí nội thất, đến viên gạch hay loại xi măng nào tốt nhất cũng được nó tỉ mỉ chọn lựa. Aizzz..... Nhớ lại lúc đó thằng bé có bao nhiêu là kỳ vọng vào ngôi nhà đó, vào tương lai..... Chỉ tiếc..... - Itachi phiền não lắc đầu, lén quay sang nhìn những biểu cảm biến hoá trên gương mặt nàng.

Sững sờ, ngạc nhiên, khó hiểu, đau lòng, do dự, muốn hỏi nhưng lại thôi.

'Em trai à, hy vọng đây là lần cuối cùng anh phải ra tay giúp em.....'

- Sakura, không có lúc nào Sasuke không hối hận về ngày hôm đó. Điều khiến nó đau khổ nhất suốt hàng thế kỷ chính là tự tay đẩy em vào đường cùng, phụ lại tình yêu của em..... Anh xin lỗi.....

- Anh nói gì vậy? Anh có làm gì sai đâu mà phải xin lỗi. Em.....

Sakura còn chưa kịp nói hết, Itachi đã giữ chặt hai vai nàng, ánh mắt anh trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, ẩn trong đó còn có sự áy náy.

- Kiếp trước, sau khi được Akatsuki cứu sống, lẽ ra anh nên trở về chứ không phải cứ thế biến mất, lúc ẩn lúc hiện khiến Sasuke nghi ngờ tìm kiếm. Như vậy thì con ả Karin kia cũng không nắm bắt được nhược điểm của Sasuke rồi dùng nó để uy hiếp, khiến ngày đó trong núi lửa, hai đứa tuyệt tình.....

- Vậy..... Ơ..... Sao mày lại ở đây Haruka!? Sakura đâu!???

Itachi đang cúi đầu than thở, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy phía trước mặt là một con phượng hoàng đang nhìn mình với cặp mắt khinh bỉ như muốn chửi:

"Đồ ngu!"

.....

Sakura không để ý tới bộ dạng mình có bao nhiêu tơi tả, chạy thẳng lên phòng ngủ, lục tung tủ đầu giường, hồi lâu mới lấy ra được cuốn sách mà Yuki đưa.

Cuốn sách vừa được đặt xuống bỗng dưng tự động mở ra, các trang giấy lần lượt lật nhanh như gió, thoáng chốc đã lật được 3/4 cuốn, đến một trang rồi dừng lại.

Từng dòng chữ viết trên từng trang giấy như lưỡi dao cứa sâu vào tim nàng. Nước mắt không khống chế được, lần nữa rơi xuống.....

Nàng đã trách lầm hắn suốt bấy lâu nay..... Nàng luôn cho rằng hắn hận nàng, chán ghét nàng, chỉ coi nàng như kẻ thù nhưng có bao giờ nàng nghĩ rằng hắn cũng có nỗi khổ riêng không thể nói.....

Trang sách trượt khỏi ngón tay nàng, lần nữa lật đến gần cuối cuốn sách, dừng lại ở một hình ảnh.

Sakura nhận ra, đó là sau khi nàng đã chết, hắn ôm nàng trong tay..... hắn..... đã khóc.....

Chạm tay vào bức hình, nàng như cảm nhận được từng giọt nước mắt của hắn rơi lách tách trên trán, đôi mắt, sống mũi, đôi môi nàng, một âm thanh khẽ vọng bên tai.....

"Ta yêu nàng....."

112. Chương 109: Không Bao Giờ Là Đủ!

Bầu trời mới hưng hửng sáng, cả dinh thự Alexandra đã sớm náo loạn tưng bừng.

Một trong hai nhân vật chính của sự kiện hôn lễ trọng đại ngày hôm nay, cô dâu đã biến mất, chỉ để lại duy nhất một bức thư tạm biệt. Ấy vậy mà nhân vật chính còn lại là chú rể cùng các boss tầm cỡ khác như ông Thomas, Sasori, Yuki, Deidara,.... lại bình chân như vại ra lệnh hủy bỏ hôn lễ rồi ở trong phòng tranh thưởng trà.

- Con bé đã nói chuyện với cháu rồi chứ, Tokuro? - ông Thomas nhấp một ngụm trà trong cốc, nhẹ giọng hỏi.

- Vâng, cô ấy xin lỗi vì không thể kết hôn với cháu. Cô ấy đã từng hiểu lầm người mình yêu dẫn đến cả hai chia ly và nói rằng sẽ nhất quyết không để như vậy nữa. Cháu đã đồng ý hủy hôn rồi.

- Đồng ý dễ dàng như vậy, không hối hận sao?

- Có chứ ông. Chờ nhiều năm như vậy, đã gần biến cô ấy thành vợ mình rồi, phút cuối lại để cô ấy chạy mất, làm sao cháu không hối hận cho được? - Tokuro cười khổ, nhớ lại ánh mắt tha thiết của nàng lúc khẩn cầu mình tha thứ, trái tim lại nhói lên.

- Nhưng cháu biết cháu sẽ không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy được, bởi cô ấy có vẻ rất yêu người đàn ông kia. Cháu không muốn Sakura vì cháu mà khó xử nên mới đồng ý. Cháu như thế nào không quan trọng, quan trọng là cô ấy sống thật tốt là được.

- Yêu một người không phải ép buộc người ấy bên mình, mà là khiến người ấy hạnh phúc.

Nghe vậy, một nửa số người ở đây cảm động, một nửa rùng mình sởn da gà.

Yuki huých tay Sasori, nhỏ giọng cảnh cáo.

- Nghe cho kỹ đi, ông tướng. Người ta kém hơn anh mười mấy tuổi mà đã có suy nghĩ chính chắn, trưởng thành như vậy. Chả bù cho một lũ đàn ông lăng nhăng các người.....

Không chỉ Sasori mà còn cả Hidan, Kisame cúi đầu chột dạ. Deidara thấy vậy được thể lên mặt.

- Đấy, các chú xem lại bản thân mình đi, có khác gì mấy con chó đực đến thời kỳ động dục không? Phải như anh đây này, lúc nào cũng chỉ biết có vợ!

- Thôi mày ngậm mồm giùm cái, ẳng không biết ngượng à!? Trước khi gặp Rebecca, mày có khác quái gì bọn tao? - Sasori không khách khí nhìn lướt một vòng, chỉ chỏ bắt lỗi.

- Đến Yahiko ngày xưa chẳng lăng nhăng hai tay năm em đấy còn gì?

- Thế cơ à..... Tán giỏi nhỉ!? - Konan như có như không nhếch môi, đảo mắt liếc qua, cái nhìn sắc như lưỡi dao chém phần phật lên người Yahiko.

Yahiko rùng mình lui lại ra sau, ra sức thanh minh cho sự trong sạch của bản thân.

- Em à..... Em bình tĩnh đã. Thằng Sasori nó nói láo! Anh ngày xưa lúc nào cũng chỉ có em, làm gì còn sức mà nghĩ tới con khác!

- Thật không? - Konan nhướn mày nghi hoặc.

- Thật! Thật hơn cả thật! Anh thề!- Ừm..... Tạm chấp nhận.....

Yahiko thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa được bao lâu thì bị câu tiếp theo của cô đánh cho khủng hoảng tinh thần.

- Một tuần ngủ sofa để chứng minh sự trong sạch!

Yahiko anh xin thề, nhất định phải đánh banh xác thằng Sasori kia!

- Còn thằng nào nữa nhỉ..... A đúng rồi! Chuyên gia lừa tình, thằng Itachi đâu rồi!?

Itachi không giơ tay nhận hàng, hết sức bình tĩnh, môi cười quyến rũ hướng về phía Sasori.

- Tình yêu à, sao anh lại nói em như vậy chứ? Người ta buồn mà

Từ già trẻ, lớn bé trong phòng lần lượt đứng hình trong gió, mặt ai trong cũng như vừa nuốt phải ruồi trâu, đặc biệt là Sasori.

- Ực! Mày..... Mày đừng làm.... làm tao sợ.....

- Áhh_____!!! Cút! Đừng lại gần tao!!!

- Ông ơi, cứu cháu!!!!

Itachi uốn éo lại gần, chu môi, nũng nịu ôm Sasori, giọng nói eo éo khiến người ta rùng rợn tự động tránh như tránh dịch.

Sasori tránh không được, đánh cũng không xong, chỉ còn nước kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết, hướng phía ông nội cầu cứu chỉ để đổi lại một câu hờ hững.

- Xin lỗi, mình không quen bạn nha!!! Ahihi! =))

---

5 giờ chiều, Tokyo, Nhật Bản.

Sasuke dừng xe lại trước cổng một căn biệt thự rộng lớn bốn tầng xây theo phong cách châu Âu, do dự hồi lâu rồi cũng quyết định mở cổng tiến vào.

Chiếc xe băng qua rừng hoa anh đào hai bên đường, đài phun nước có đặt tượng thần tình yêu đến cửa lớn biệt thự.

Mở khoá cửa, bật công tắc điện, ánh sáng vàng trắng chiếu rọi khắp phòng. Bên trong, trang thiết bị hiện đại, đồ nội thất tinh tế, từ thiết kế đến sắp xếp đều hài hoà, cân đối, đem lại cảm giác như "nhà" cho người xem. Nhưng đối với hắn, "nhà" này không hẳn là "nhà", vẫn còn thiếu một thứ rất quan trọng.

Sasuke đi lên thư phòng, đến trước một bức tranh được lồng khung kính trang trọng treo trên tường. Viền giấy đã hơi ố vàng, màu sắc đã phần nào phai nhạt nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ nụ cười đẹp đẽ trên môi người con gái hắn yêu.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, trong ký ức hắn, nụ cười thuần khiết của nàng khi nhìn về phía hắn chưa từng phai mờ. Cứ nghĩ đến một sự thật rằng từ nay, nụ cười đó không còn là dành riêng cho hắn nữa, Sasuke lại không nén nổi buồn bã, thất vọng.

- Nhìn cái gì mà đắm đuối vậy? Có gì đẹp lắm sao? Tránh ra cho người khác xem với!

Giọng nữ lanh lảnh vang lên, tiếp theo, Sasuke còn chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì đã bị người ta huých một cái ngã ra sau, ngồi ngây ngốc trên sàn nhìn người kia.

Sakura sau khi đẩy hắn ra cũng chẳng buồn quan tâm hắn có biểu hiện ra sao, cứ thế săm soi bức tranh, ra sức bắt lỗi.- Cái gì thế này? Sao trên đời lại có người xấu như vậy?

- Khiếp! Da thì xỉn xỉn, mặt thì vừa béo vừa ngu, trông không khác gì đứa bại não!

- Tóc tai kiểu gì toán loạn thế này, phong cách chó xù Rock n Roll à!?

- Nhìn kìa, mắt lờ đà lờ đờ như phê cần!

.....

Chê trách chán chê một hồi, Sakura giận dữ quay ngoắt lại nhìn hắn.

- Mắt anh đui rồi à!? Ngắm "con Godzilla" này làm chi cho tốn thời gian, người đẹp ngời ngời như em đứng ngay trước mắt đây không nhìn, đúng là phí của zời!

Miệng liến thoắng không ngừng vài phút, Sakura mới nhận ra điều lạ. Sao từ nãy đến giờ không thấy ai trả lời cả.

Cúi xuống thấy Sasuke không hiểu sao lại ngồi trên đất, sững sờ nhìn mình, Sakura nhíu mày, tốt bụng vươn tay ra muốn kéo hắn dậy, nhỏ giọng làu bàu.

- Bình thường thì khỏe như voi đạp mãi không ra, sao bây giờ mới huých nhẹ cái đã như lông vũ bay trong gió th..... A!

Hắn đột nhiên nắm chặt tay nàng, kéo mạnh xuống khiến nàng mất thăng bằng ngã vào lòng hắn. Cánh tay hắn siết chặt tựa như muốn ghim nàng vào người, đồng thời như để chắc chắn rằng nàng thực sự đang ở đây, hắn không phải đang mơ!

Sakura cũng đoán được ý nghĩa hành động này nên không ngăn cản, trái lại còn vòng tay ôm tấm lưng lấy rộng, gò má cọ cọ bên lồng ngực hắn, môi cười ngọt ngào.

- Em đang ở đây..... Đừng lo..... Em sẽ không đi đâu hết nữa.....

Đầu hắn vùi sâu vào hõm vãi nàng, hưởng thụ hương thơm anh đào đặc biệt chỉ có trên người nàng, thanh âm chứa đầy sự khó tin.

- Làm sao có thể..... Em không thể ở đây được.....

- Tại sao lại không thể chứ!? - Sakura nóng nảy gắt, đẩy hắn ra, hai tay cưỡng chế giữ chặt đầu hắn, còn nhéo mạnh một cái vào mặt hắn - Anh mở mắt ra nhìn cho kỹ đi! Em đây là Sakura hàng chất lượng cao độc nhất vô nhị trên toàn vũ trụ! Anh ở đây ngắm gái được, em không được phép chắc!?

Lúc này bị nhéo đau như vậy thì hắn đã tin chắc đây là hiện thực. Sakura của hắn đang ở đây đánh ghen với người trong tranh, mà người đó không phải ai khác chính là bản thân nàng. Thật hoài nghi không biết mắt ai mới có vấn đề.....

Thấy Sasuke im lặng, Sakura lại tưởng hắn vẫn không tin, trong phút giây nông nổi liền ghé sát lại hôn mạnh lên môi hắn.

Nàng ngập ngừng gặm cắn làn môi bạc, lưỡi vụng về tiến vào rồi dừng lại, trán đổ mồ hôi không biết nên làm thế nào. Không hiểu mấy lần trước hắn làm cái trò gì mà hôn lâu thế?

Đúng lúc muốn lui ra, bàn tay hắn bất ngờ giữ chặt gáy nàng, quấn lấy cái lưỡi nhỏ của nàng, miết nhẹ, dành lại thế chủ động, thần tốc tiến công.

Ohhh..... Thì ra là làm như thế.....

Sakura bị hắn giày vò đến choáng váng đầu óc, ánh mắt trong vắt lấp lánh hơi nước, gò má phiếm hồng, đôi môi đỏ sưng mọng đầy quyến rũ.Hình ảnh này lọt vào mắt hắn đã thành công kích thích dục vọng ẩn sâu trong con người hắn. Vừa mới buông ra chưa được bao lâu, hắn lại ghé tới muốn tiếp tục.

- Khoan..... Khoan đã..... Anh không thắc mắc vì sao..... em lại tới đây sao? - nàng cuống quýt lấy tay chặn lại môi hắn.

- Có quan trọng sao? - Hắn nhíu mày không kiên nhẫn.

- Có chứ! Rất quan trọng là đằng kh..... Á! Anh làm gì vậy!?

Sakura giật mình hét toáng lên, đè lại bàn tay không trung thực đang luồn vào trong áo nàng kia, mặt đỏ bừng, vừa tức vừa ngại trừng hắn.

- Thắc mắc có thể hỏi sau, nhưng là..... - hắn khẽ cắn nhẹ lên vành tai mẫn cảm của nàng -..... em không thấy có chuyện khác quan trọng hơn cần làm bây giờ sao.....

Dứt lời, bàn tay càng thêm càn quấy di chuyển lên trên vuốt ve, bất chấp mọi sự ngăn cản của nàng.

- Anh đừng có mơ! - Nàng nghiến răng nghiến lợi đẩy mạnh hắn ra. Kết quả là đẩy thì không được, còn bị hắn kéo lại hôn xuống cổ, xương quai xanh, động tác thêm táo bạo, khiêu khích.

- Anh đang mơ mà.....

Cuối cùng, qua một lúc sau, Sakura mềm nhũn dựa vào lòng hắn, quần áo đã bị cởi ra phân nửa, đành miễn cưỡng chấp nhận số phận, mặc cho hắn bế vào phòng ngủ..... để thuận tiện tiếp tục "chiến sự".....

Nửa đêm, Sakura khó ngủ tỉnh dậy trong trạng thái toàn thân đau nhức, eo mỏi nhừ, khắp người phủ đầy dấu hôn. Nhớ lại lúc chiều bị hắn hăng hái "ăn" sạch sẽ, hại nàng không chịu nổi mà thiếp đi, Sakura không nén nổi tức giận mắng thầm.

Tên háo sắc này ăn cái quái gì mà sung sức vậy? Trước khi ngất nàng vẫn nhớ hắn rất sung sức, trong khi đó đã là lần thứ 4!

Quay sang bên cạnh đã không còn thấy ai, Sakura nổi giận đùng đùng ngồi bật dậy, lấy chăn che người rồi khó nhọc lết xuống giường đi tìm hắn.

Tên khốn này mà dám ăn xong chùi mép, nàng nhất định đập hắn cho ra bã!!!

Khập khiễng mò đến thư phòng, Sakura liền nghe có tiếng nói chuyện bên trong.

Hình như hắn có thói quen không bao giờ đóng kín cửa thì phải. Đã không dưới một lần nàng nhòm qua khe cửa mà nghe trộm thế này rồi.

'Mà khoan..... Kia không phải là thằng ăn hại Suigetsu sao? Hoá ra thằng này cũng đầu thai đến đây à?'

Bên trong có vẻ vẫn chưa phát hiện ra là có người rình trộm bên ngoài, tiếp tục vào vấn đề chính.

Sasuke chỉ khoác tạm áo choàng tắm đen, vạt áo mở rộng lộ ra cơ ngực rắn chắc. Hắn nhíu mày nhìn tài liệu trong tay.

- Cô ta chết chưa?

- Hiện giờ là chưa nhưng đang trong tình trạng nguy kịch, e là không còn trụ được bao lâu nữa.

- Hừ! Bằng mọi giá phải cứu cô ta sống! - Ánh mắt hắn lạnh lùng, tàn nhẫn, âm thanh lạnh đến thấu xương - Chết như vậy quá dễ dàng cho ả rồi!Suigetsu thở dài tuân lệnh, do dự nói.

- Sếp, như vậy có hơi quá không? Dù gì cũng đã 15 năm, cô ta thành như vậy coi như ngài cũng trả được hết thù rồi..... Chuyện này nếu để phu nhân biết s.....

"Rầm!"

Hắn đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, toàn thân tản ra sát khí khiến Suigetsu câm nín, Sakura bên ngoài cũng rùng mình.

- Cút!

Ý thức được mình nói sai, Suigetsu không dám ở lại thêm nữa, lập tức cúi chào rồi biến mất.

Còn lại mình Sasuke trong phòng, hắn thở một hơi đầy phiền não, không buồn liếc nhìn cửa nói.

- Vào đây.....

Ai đó vẫn chưa biết là mình đã bị phát hiện, ngơ ngác nhìn xung quanh xem xem còn nhân vật nào sẽ xuất hiện nữa.

- Sakura.....

Ai đó giật mình chột dạ, lén lút định chuồn.

- Đừng có nghĩ đến việc chạy!

Bàn chân nàng cứng đờ, cuối cùng không còn sự lựa chọn nào khác đành chuyển hướng quay lại thư phòng.

Gương mặt ngây thơ, vô tội đến đáng thương của nàng chọc cho hắn bật cười, giang tay gọi.

- Lại đây nào!

Sakura hơi dừng lại một chút, cẩn thận ngước đầu thăm dò xem có gì nguy hiểm không. Đến khi đảm bảo phía trước an toàn, nàng vui vẻ xách chăn chạy tới nhào vào vòng tay hắn.

Sasuke mỉm cười ôm chặt nàng trong tay, cúi đầu hôn lên mái tóc, vầng trán nàng, cưng chiều mắng yêu.

- Con chuột nhắt thích nghe trộm!

Sakura biết hắn không tức giận, càng thêm to gan, nhe răng cười cãi lại.

- Em thích thì em nghe trộm thôi! Anh làm gì được em chứ!?

Sasuke "Ồ" một tiếng, thấp giọng cười khẽ bên tai nàng.

- Xem ra là có người muốn một tuần không xuống được giường rồi.....

Nụ cười của Sakura lập tức cứng đờ, mặt biến sắc. Một tuần không xuống được giường, không cần nghĩ cũng biết độ thê thảm như thế nào rồi!

Nàng lập tức thay đổi thái độ không coi ai ra gì ban đầu, hết sức nịnh nọt rướn người lên, đôi tay thon dài ôm cổ hắn làm nũng.

- Sasuke..... Anh sẽ không..... "thú tính" đến thế chứ..... Em rất đáng thương mà..... - nói xong còn phối hợp chớp chớp đôi mắt long lanh đang rưng rưng nước.

Wow! Đến nàng cũng thật bội phục kỹ thuật diễn xuất của mình!

Nàng cứ trưng ra dáng vẻ như thế này, e rằng nàng có làm gì sai trái đi chăng nữa, hắn cũng không nỡ phạt nàng. Sasuke cảm thấy thật bất lực, đành chịu thua.

- Được rồi, tạm tha cho em.....

Khà khà..... Nàng biết mà!!!

Sakura cười toe toét hôn chụt một cái lên môi hắn, giãy khỏi tay hắn muốn đi xuống về phòng ngủ.

Không ngờ nàng đã quên mất hiện giờ mình chỉ quấn tạm một tấm chăn mỏng manh, một động tác giãy nhẹ cũng đủ làm nó tuột xuống tận eo. Bao nhiêu cảnh sắc vô tình lọt hết vào mắt hắn.....

Lần này đến lượt hắn cứng người, vật nào đó không yên phận bắt đầu nhoi lên, cánh tay giữ Sakura siết chặt, đem nàng ôm trở lại.

- Anh làm sao vậy?

Sakura hình như chưa nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, ngây ngô nhìn hắn. Thấy hắn nhìn mình, cũng cúi đầu nhìn theo ánh mắt hắn, rồi.....

- Áhhhh..... Dê xồm!!!

Nàng hoảng hốt lấy tay che lại khung cảnh bại lộ trước ngực, mặt bốc khói vùng vẫy người muốn chạy, lại bị tay hắn đè chặt không để nàng thoát.

Sakura rùng mình trước ánh mắt "đói khát" của hắn, tuyệt đối đề cao cảnh giác trước con sói đói này.

- Anh..... Anh đừng có làm loạn..... Ban chiều còn chưa đủ hay sao?

Sasuke đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đã bị che phủ bởi dục vọng, thanh âm nghiêm túc.

- Với em, không bao giờ là đủ.....

Dứt lời, thân thể Sakura bị đặt lên bàn, toàn bộ giấy tờ tài liệu gì trên mặt bàn đều bị gạt hết xuống đất. Hai tay che trước ngực bị kéo lên quá đầu, không còn trở ngại gì, hắn ghé xuống tham lam cắn mút.....

Tiếng phản đối trong miệng nàng dần chuyển thành tiếng ngâm nga, rên rỉ quyến rũ.....

Trong thư phòng, một màn kích tình nóng bỏng diễn ra..... Một đêm không ngủ.....

113. Chương 110: Cô Ta.....?

Giữa trưa hôm sau, Sakura vừa tỉnh dậy, một khuôn mặt tươi cười hết sức thoả mãn đập ngay vào mắt nàng.

- Chào buổi sáng, em yêu....

Sasuke cười khẽ, cánh tay chắc khỏe ôm chặt nàng vào lòng, đặt những nụ hôn lên khắp gương mặt nàng.

Sakura giờ phút này mệt gần chết, còn hơi sức đâu mà so đo với hắn, cũng không rảnh mà hỏi đêm qua làm sao hai người họ từ thư phòng về được phòng ngủ. Nàng lười biếng rúc vào lồng ngực hắn, nhắm mắt muốn ngủ tiếp.

- Sakura, dậy ăn sáng đã rồi ngủ tiếp.....

Sasuke lay nhẹ thân thân thể bé nhỏ trong tay, môi bạc dính sát vành tai nàng trêu chọc, giọng nói nhẹ nhàng, quyến rũ như đang dỗ trẻ con.

Hôm qua Sakura bị hắn quấn lấy từ chiều đến tối, còn chưa dưỡng sức được bao lâu thì lại bị cưỡng ép tiếp tục từ đêm đến rạng sáng nay. Bây giờ giấc ngủ ngon bị phá đám, hỏi xem nàng có điên không cơ chứ!

Và thế là, bạn Sakura trong một giây dại khờ mà vung tay lên, giáng ngay xuống cái mặt phiền toái kia một cái bạt tai.

"Chát" một tiếng, cảm thấy cái đầu kia đã ngưng làm phiền và phấn ra chỗ khác, Sakura vùi mặt vào bộ ngực ấm áp của ai đó, tiếp tục ngủ ngon lành như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, yên bình chưa được bao lâu, nàng bỗng thấy có cái gì đó đang di chuyển trên người mình, từ cổ, xuống ngực, bụng, rồi xuống đến.....

"Áhhh_____"

Sakura bừng tỉnh ngồi bật dậy la toáng lên, khiếp sợ gạt phắt cái tay "bố láo" kia ra. Khi tầm mắt vừa chạm phải vết bàn tay đỏ in trên mặt ai đó, nàng sửng sốt rồi chợt hiểu ra, biết điều im miệng cúi đầu sám hối.

- Hừ! Không định nói gì à!? - Sasuke đen mặt, tức giận nhìn nàng.

- Em....xin lỗi.... - nàng máy móc trả lời, giọng nói rất thiếu chân thành, còn nghe ra chút giận dữ, bực bội.

- Vì cái gì? - Rõ ràng hắn mới là người bị ăn tát, sao nghe giọng nàng cứ như là nạn nhân không bằng.

Hiện giờ Sakura đang rất điên tiết, người ta đã đang buồn ngủ, hỏi qué gì mà lắm thế! Thế nên, lại trong một phút giây đánh rơi não, nàng hung dữ chỉ thẳng vào mặt hắn, quát:

- Vì lẽ ra nên cho anh ăn mười cái tát bằng dép chứ một cái quá nhẹ rồi!

Nói xong rồi Sakura mới ý thức được mình có bao nhiêu là đần độn thì cũng muộn rồi. Sắc mặt hắn ngày càng u ám, dọa cho nàng cả người lạnh toát, không dám tưởng tượng tiếp theo hắn định sẽ xử lý nàng thế nào.

Ừm, tốt nhất là đừng nghĩ nữa, dù sao thì sau đó cũng bị hắn "làm" đến mức muốn thở còn khó khăn, sức đâu mà nghĩ cho số phận đáng thương của mình.

"Ăn" nàng xong xuôi rồi, lửa giận của Sasuke liền biến mất không tung tích, cười thỏa mãn bế nàng vào phòng tắm. Biết đêm qua và hôm nay mình đòi hỏi hơi quá có lẽ đã khiến nàng mệt nên mọi việc từ tắm rửa, thay quần áo cho nàng đều một tay hắn làm. Mà Sakura cũng không phản đối, mặc cho hắn tận tình hầu hạ, có osin ngay đây, tội gì phải khổ!Sasuke hài lòng ngắm nhìn nàng trong bộ váy hai dây trắng tinh khiết đích thân hắn chọn mua, cúi đầu hôn nhẹ lên gò má nàng rồi bế nàng đi đến phòng ăn.

Vốn Sakura còn đang ngái ngủ, nhưng mùi thức ăn thơm ngào ngạt lập tức đá bay cơn buồn ngủ. Sakura mắt mở to, liếm mép thèm khát nhìn đống đồ ăn bày la liệt trên bàn: thịt, cá, salad, súp, bánh ngọt loại gì cũng có, chỉ ngửi thôi cũng biết toàn là đồ ăn cao cấp.

Thấy Sakura sắp chảy dãi đến nơi rồi, hắn buồn cười lắc đầu hết cách, ôm nàng ngồi xuống ghế.

Của ngon vật lạ ngay trước mắt, Sakura mắt sáng quắc, không thèm dùng đũa, trực tiếp thò tay ra, ngắm ngay cái đùi gà rán to béo mà vớ.

Không ngờ, bàn tay còn chưa chạm được vào em đùi gà dễ thương, Sasuke không khách khí đã lấy đũa đánh bốp vào tay nàng.

- Sao anh đánh em.....?! - Sakura bị đau thu tay lại, cặp mắt long lanh đầy uất ức nhìn hắn.

- Bẩn! - Hắn cau mày trách rồi không đợi Sakura kịp phản ứng gì đã gắp em đùi gà đặt vào đĩa, tỉ mỉ gỡ thịt, đưa đến bên môi nàng - Há miệng nào!

Sakura ngơ ngác một hồi, hiểu ra ý của hắn liền mỉm cười ngọt ngào, phối hợp há miệng ăn.

- Ngon không? - Sasuke đưa tiếp miếng nấm hương tới, ánh mắt dịu dàng, cưng chiều nhìn nàng ăn vui vẻ.

- Có! - Sakura gật đầu, cũng lấy đũa gắp thịt viên cho hắn - Anh ăn đi, từ đầu tới giờ chẳng thấy anh ăn gì cả!

Sasuke nhìn miếng thịt viên, rồi lại nhìn ánh mắt mong chờ của nàng, khoé môi nhếch lên cười xấu xa, bất ngờ cúi đầu hôn nàng.

- Lúc này chưa cần, nhưng em phải ăn thật no, tối anh mới không bị đói.....

Lời này nghĩa là sao? Là muốn vỗ béo nàng, để dành buổi tối sẽ "làm thịt" chứ còn sao nữa!

Mặt Sakura đỏ bừng, vừa tức vừa xấu hổ véo mạnh lên tay hắn một cái.

- Ăn thịt nhiều không tốt, từ nay anh ăn chay đi!

- Không được..... - hắn lắc đầu cho là không phải, cắn nhẹ lên vành tai nàng -.....Nếu anh ăn chay thì ông nội bao giờ mới được bế chắt..... Hửm!?

- Ai..... Ai là ông nội anh, rõ ràng là ông của em mà! Anh đừng nhận vơ!

- Em thực tế một chút đi, em yêu. Em là vợ anh, người thân của em cũng là của anh!

- Anh mới phi thực tế, em là vợ của anh khi nào!? - Sakura tức đến nghiến răng nghiến.

- Kể từ khi em ra đời đã định sẵn sẽ là vợ của anh, ngủ cũng đã ngủ chung, làm cũng đã làm rồi, em còn chối gì nữa? - Sasuke mặt tỉnh bơ trả lời - Chẳng lẽ em muốn có con rồi mới chịu thừa nhận!

- Anh.....!

- Không sao, vấn đề này rất dễ giải quyết! Chi bằng..... không cần chờ đến tối..... luôn và ngay..... - tay hắn đã luồn vào trong váy nàng từ lúc nào....

.....

"Rầm!!!"

Cửa phòng bếp đột nhiên bị đạp tung ra, bóng dáng Tenten hiện ra.....- Anh trai à, anh..... Ặc!

Tenten hoá đá, trợn trắng mắt nhìn hai người rất không đứng đắn ôm hôn nhau. Nếu cô đoán không nhầm thì cái chỗ nổi lên trong áo, sau lưng Sakura là bàn tay ông anh trai mình thì phải.....

Úi dồi ôi, mấy cái vết đỏ đỏ choi chói trên vai, cổ, tay kia không phải dấu hôn thì là gì..... Xem ra hôm qua chiến đấu rất ác liệt đây.....

Sasuke mặt đen thui giấu Sakura vào lòng, quay lại vẫn thấy Tenten đứng nguyên đấy, nhìn bọn họ không chớp mắt, hắn tức giận gầm lên.

- Ra ngoài!!!

"Vèo" một cái, Tenten biến mất.

Sakura núp trong ngực hắn, mặt đỏ như sắp bốc hoả. Có phải Tenten là muốn trả thù vụ lần trước nàng phá đám lúc cô ấy với Neji đang..... nên lần này cố tình căn đúng lúc này mà đến đúng không..... Trời ơi, nàng không muốn sống nữa..... Đi chết đi cho rồi..... T___T

Sasuke cũng ảo não không kém. Đồ ăn đến miệng còn không được ăn, tất cả là tại cái đứa em gái mất nết kia! Cứ đợi đấy, thù này hắn sẽ tính hết lên đầu thằng em rể!

Ở một nơi nào đó trên Trái Đất, Neji bất giác rùng mình.....

- Em ăn tiếp đi, nếu muốn về phòng nghỉ ngơi thì gọi anh một tiếng, chân em không tiện đi lại, nghe chưa?

- Em biết rồi mà.... - nàng mỉm cười trấn an, hơi tướng người hôn phớt lên môi hắn, khẽ giục - Anh mau đi nhanh đi, đừng để Tenten chờ lâu, cũng đừng quá nặng lời với cậu ấy....

Nhắc tới "kẻ phá đám" kia, Sasuke không vui vẻ là mấy, giọng nói lộ ra vài phần tà ác.

- Em yên tâm, chỉ bằng trình nó vẫn chưa đủ gây khó khăn cho anh. Anh sẽ "quét" nó khỏi đây nhanh thôi.....

Đúng là trình độ cùi bắp của Tenten chưa là gì so với con cáo cụ như hắn đây, nhưng nếu không chỉ có mỗi Tenten thì sao?

"Ủa!? Anh cũng đến đây sao, Naruto!?? Đống vali này là thế nào?!!"

Không cần biết Tenten là vô tình hay cố tình thốt lên, tóm lại, khỏi cần nói cũng biết sắc mặt hắn khủng bố thế nào.....

....

"Khổ cho cái tấm thân tàn tạ này quá cơ.... Hức hức.... Tại sao mẹ tôi mà cứ phải trăm phương ngàn kế ép tôi lấy vợ.... Hức.... Bà có còn là mẹ ruột tôi không đấy....."

"Lấy vợ là gì!? Là giống như đeo cái xích chó vào cổ mình rồi để cho người khác dắt! Một con người ưa tự do như tôi thì làm gì có chuyện chấp nhận chuyện này!!!"

”Thế nên cậu nhất định phải giúp tôi! Nếu không tôi sẽ thắt cổ tự tử rồi để lại di thư tố cáo cậu chủ mưu hãm hại!”

Naruto có vẻ như đã bị dồn đến đường cùng mới dám nói những lời bố láo như vậy với cái người ác ma này.

Sasuke mặt lạnh te, hoàn toàn vô cảm với câu chuyện và lời đe doạ của cậu. Bình tĩnh chờ đến khi Naruto đã nói xong hết, hắn thong thả lấy điện thoại ra, bấm số một ai đó, ấn gọi, để loa ngoài.

Sau hai tiếng chuông, người bên kia nhận cuộc gọi.

”Alo? Sasuke à?” Giọng Kushina từ đầu dây kia truyền tới doạ cho Naruto mặt cắt không còn giọt máu, lao như chó điên tới cướp điện thoại hắn.Đáng tiếc, Sasuke dễ dàng nhấc chiếc điện thoại tránh khỏi cặp móng chó vồ tới của Naruto, bĩnh tĩnh trả lời.

”Cô Kushina, lâu rồi không gặp, cô khỏe chứ?”

Kushina bỗng im lặng hồi lâu, qua một lúc nghiến răng kèn kẹt hỏi như khẳng định.

”Thằng oắt Naruto ở chỗ cháu!?”

”Địa chỉ là số nhà 21X, đường Y, phố Z, mời cô đến kiểm hàng.”

”Được rồi! Cháu giữ nó ở đấy, cô đến ngay!”

Sasuke cúp máy, nhìn thoáng qua ai đó nằm bất tỉnh nhân sự trên sàn, ánh mắt như nhìn một cái giẻ chùi chân hàng tồn kho. Hắn khẽ liếc qua cô em gái đang ngồi run rẩy gần đó, lắc lắc cái điện thoại trong tay, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai cô lại như tiếng rít gào của quỷ.

- Tự phắn, gọi mẹ, du lịch Titanic, chọn một trong ba.

- Dạ em cút ngay ạ! - Tenten rất thức thời trọn ngay điều một. Nói xong cũng xách túi, giày dép chạy ngay khỏi căn biệt thự.

Chờ đến sau khi Kushina đến dọn nốt cái ”giẻ chùi chân”, cuối cùng hắn cũng được yên tĩnh hưởng thụ không gian của hai người.

Nghĩ tới cô nàng đang chờ hắn trong phòng ngủ, hắn không nhịn được cười cưng chiều. Thế nhưng, đặt chân vào phòng ngủ không một bóng người, nụ cười trên môi có chút cứng đờ, lập tức chuyển hướng đi tới thư phòng.

- Em đang làm gì vậy!?

Thanh âm thâm trầm của hắn đột nhiên vang lên từ phía sau khiến Sakura giật mình hoảng hốt quay lại, vụng về đem tài liệu trên tay giấu sau lưng.

Sasuke sải bước đi tới trước mặt Sakura, không nói không rằng bế nàng lên, đi đến ngồi xuống bộ sofa mềm mại.

Sakura vốn tưởng hắn sẽ trách mắng nàng lén xem tài liệu, không ngờ câu đầu tiên của hắn lại là:

- Đứng như thế chân có đau không? Có ghế sao không chịu ngồi?

Nàng đơ người ra, tròn mắt nhìn hắn, không biết phải trả lời thế nào. Trong lòng bỗng thấy thật ngọt ngào, ấm áp.....

- Anh không trách em đọc trộm tài liệu của anh sao?

- Có gì phải trách chứ? - Hắn nhướn mày, một tay vươn ra cầm lấy tờ giấy sau lưng nàng, đảo mắt đọc lướt qua - Sớm muộn gì anh cũng kể với em điều này, em biết trước cũng chẳng sao cả.

Hắn đã nói như vậy, Sakura cũng không giấu diếm thắc mắc của mình nữa, ngập ngừng hỏi:

- Cô ta..... Kusuda Karin cũng ở thế giới này sao?

- Phải!

- Anh..... tìm cô ta để làm gì!?

- Anh thích thì tìm thôi! - Hắn thản nhiên trả lời, cố tình không để ý tới vẻ mặt hầm hầm của Sakura.

Sakura nổi giận đùng đùng, không thèm giữ dáng vẻ ngoan ngoãn, tử tế gì nữa, giật phắt tờ giấy trong tay hắn, vò nát rồi vo nó lại, quẳng vào trong cái xó xỉnh nào đấy. Sau đó nàng hung hăng túm cổ áo hắn, ánh mắt ác liệt.- Tốt nhất anh biết thân biết phận một chút! Anh nên nhớ rằng từ trên xuống dưới của anh đều là của em, biết điều thì ngoan ngoãn mà lấy lòng em, để em điên lên thì cẩn thận em triệt sản anh luôn! Rõ chưa!?

Sasuke ngẩn người ra, trố mắt khó tin nhìn nàng một lúc, sau đó liền bật cười vui vẻ hùa theo nàng, cọ cọ mặt bên hõm vai nàng.

- Đã rõ, em yêu! Từ đầu xuống chân anh đều thuộc về em hết, anh sẽ là một người chồng thật mẫu mực, trung thành!

Sakura vẫn chưa dễ dàng để yên như vậy, hừ lạnh.

- Chỉ nói cho anh biết thôi, chồng không nhất định phải là một người, có chồng này có thể có chồng khác!

- Em có giỏi thì lặp lại lần nữa! - Lần này đến lượt hắn giận đến nghiến răng kèn kẹt, cánh tay siết chặt vòng eo nhỏ của nàng.

- Không phải thách! Nghe cho kỹ đây, có chồng này cũng có thể có chồng khác! Á..... Anh mau buông em xuống!

Sasuke đột nhiên bế thốc nàng lên, đi về phòng ngủ, khoé môi nhếch lên cười tà ác.

- Buông em xuống? Sao có thể chứ, nên nhớ, anh còn chưa được "ăn bữa sáng" mà.....

Và sau đó..... à mà thôi..... chắc cũng không cần nói nhiều đâu.....

- Em muốn gặp cô ta.....

Sakura mệt mỏi dựa trên ngực hắn, mặc cho hắn xoa bóp thắt lưng đau nhức, đưa ra yêu cầu.

Sasuke khẽ nhíu mày, không phản đối cũng không vội đồng ý, nhẹ giọng hỏi ngược lại.

- Vì sao?

- Kiếp trước thảm bại dưới tay cô ta, em không phục! Kiếp này em muốn gặp lại để xem rốt cuộc cô ta có bản lĩnh gì mà thắng được em! - nàng ngước lên, đôi mắt long lanh nhìn hắn - Anh sẽ để em đi chứ?

Sasuke thở dài, yêu thương hôn lên trán nàng, bất đắc dĩ phải đồng ý:

- Mai anh sẽ đưa em đi..... Nhớ là đừng nói chuyện quá lâu với cô ta, anh không muốn em tốn thời gian nghe cô ta nói linh tinh.....

- Yên tâm.... - nàng dụi dụi đầu trong ngực hắn -....Em sẽ chỉ nói những gì cần nói.....

"Cạch..... Kítttttt....."

Cánh cửa thép dày cộp nặng nề mở ra, bên trong tối đen như mực, ánh lửa bập bùng như có như không căn bản không thể chiếu sáng được. Mùi hôi thối, ẩm mốc nồng nặc làm người ta khó chịu bịt mũi.

- Chủ nhân, phu nhân, mời! - Người cai ngục nghiêng người cung kính nói.

Sasuke nắm chặt tay nàng, giữ lại.

- Em chắc là em muốn gặp cô ta chứ?

- Vâng.

- Ừ, vậy thì đi thôi..... - Trong mắt hắn tựa hồ có chút không muốn nhưng vẫn chiều theo nàng, kéo nàng đi vào bên trong.

Đi thêm 500m, qua 3 cánh cửa thép là đến một căn phòng nữa, nơi này còn kinh khủng hơn cả nơi đầu. Mùi máu, mùi thối rữa ghê tởm ở khắp nơi, gián, nhện, ròi bọ bò lúc nhúc trên khe đất, khe tường nứt vỡ đầy rêu, mốc trắng.

Trong góc phòng, một người tóc đỏ rũ rượi che khuất gần như cả khuôn mặt. Chân tay dính máu be bét, chằng chịt vết thương, vài nơi lộ ra rõ rệt cả xương trắng, mạch máu đỏ. Dáng người gầy gò quắt lại trong như que củi khô gẫy, cổ, chân tay, bụng đều bị gông kiềng xích chặt như một con chó. Nếu không phải được biết trước đây là Kusuda Karin, Sakura còn không tin nổi đây là kẻ kiêu ngạo, xấc xược năm đó.

Dường như cảm nhận được có người khác ở đây, cô ta ngẩng đầu dậy, lộ ra gương mặt hộc hác bọc xương, da trắng bệch như người chết, quanh mắt thâm sâu tối tăm. Đây căn bản không phải là người, đến ma quỷ cũng không bằng!

- Là ngươi!

Giọng ả khản đặc, the thé đứt quãng. Thấy Sakura, trong mắt ả vằn lên tơ máu, ngập đầy thù hận, căm phẫn, ác độc. Ả như nổi điên gào thét, vồ tới Sakura, giơ tay muốn bóp chết nàng...

114. Chương 111: Mãi Mãi Bên Nàng (end)

Bàn tay còn không chạm nổi đến Sakura, cả người ả bị dây xích kéo giật lại, ngã lăn ra sau.

Sasuke cau mày kéo nàng lui lại, liếc mắt ra hiệu cho cai ngục đứng gần đó.

Cai ngục nhận lệnh, đi đến nhấn công tắc đỏ bên cạnh cửa, lập tức một dòng điện cao thế truyền qua dây xích thép đến ả.

Karin oằn người lên vùng vẫy vì cơn tê buốt không ngừng lan toả trên khắp cơ thể, căn ngục yên tĩnh thoáng chốc vọng ra tiếng la hét thống thiết cùng mùi thịt cháy khét.....

- Sasuke, đủ rồi!

Sakura không đành lòng nhìn tiếp, siết chặt bàn tay ý muốn hắn mau dừng lại. Nhận ra nàng đang sợ hãi, Sasuke ôm nàng vào lòng vỗ về, trấn an, đồng thời ra lệnh cho cai ngục dừng tay.

Kiếp trước nàng nghe đồn rằng người đàn ông này tàn nhẫn, máu lạnh, cũng không phải nàng chưa từng được chứng kiến điều đó bao giờ nhưng đến mức độ này thì..... Sakura nén không nổi rùng mình, khẽ đẩy hắn ra, nhỏ giọng nói.

- Em muốn nói chuyện riêng với cô ta một lát, anh ra ngoài được không?

Trong mắt hắn ẩn chứa sự do dự, không yên lòng để nàng lại một mình, nhưng thấy dây xích, gông kiềng chằng chịt trên người ả, đến cuối cùng vẫn đồng ý ra ngoài cùng cai ngục.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Karin không còn gì phải kiêng kị, lớn giọng quát mắng:

- Con khốn! Sao mày dám ôm chàng ấy?! Loại gái lầu xanh như mày sao xứng đứng bên cạnh chàng, vị trí đó phải là của tao!!!

Vốn lúc trước còn có chút không đành lòng, muốn xin tha cho ả, bây giờ bị ả nói cho như vậy, suy nghĩ đó đều biến mất sạch. Sakura cười lạnh đáp.

- Thành ra như vậy rồi còn kiêu ngạo, cô bị điện giật đến cháy não rồi à?! Tôi có xứng hay không còn cần kẻ như cô đánh giá chắc!!

- Mày có xứng thì thế nào! Quan trọng rằng chàng ấy không yêu mày, mày quên rồi sao!? Mày quên rằng ai đã giết mày, ai đã phản bội mày sao!? Ha ha ha.....!!! Chàng ấy đã vứt bỏ mày chết cháy để cứu tao!!! Ha ha ha.....!!! Mày vĩnh viễn chỉ là đồ thua cuộc!!!

- Vậy thì cô còn không bằng kẻ thua cuộc này! Nhìn cho kỹ xem, hiện tại, ai mới là kẻ___bị___vứt___bỏ?

Hai câu đã đánh trúng tâm lý Karin, ả oán hận trừng mắt, không từ bỏ kế hoạch ly gián hai người.

- Tao bị vứt bỏ, mày cũng đã từng bị vứt bỏ, mày dám chắc chắn rằng mày sẽ không bị vứt bỏ lần nữa!? Mày rồi cũng sẽ rơi vào tình cảnh như tao thôi, muốn sống không được, muốn chết không xong!!! Ha ha ha.....!!!

Sakura khựng lại, có hơi dao động. Muốn sống không được, muốn chết không xong, cảm giác này nàng đã từng trải qua suốt hàng vạn năm. Nhưng đó là quá khứ, quan trọng nhất là hiện tại nàng đang sống rất tốt.

- Tôi không thể chắc chắn bất cứ điều gì trong tương lai nhưng kể cả có điều gì xảy ra đi chăng nữa, tôi tin anh ấy. Một người đã vì tôi mà không tiếc mạng sống, sẵn sàng chờ đợi tôi nhiều năm trời chỉ để có thể gặp lại tôi một kiếp thì không có lý gì để tôi phải nghi ngờ.- Mày..... Mày nghĩ rằng chàng thực sự vì mày sao!? Hoang đường, điều đó không bao giờ xảy ra! - Ả không tin, lớn tiếng cười nhạo phủ nhận.

Sakura không cãi lại, chỉ nhàn nhạt nói.

- Lời nguyền tình ái, kẻ trúng nó sẽ phải chịu tất cả các sự tra tấn về tinh thần. 100,000 kiếp cô đơn, không gia đình, không người yêu thương, cả đời sinh ra trong cô độc, chết cũng trong cô đơn.

- Hai mươi vạn kiếp sống nghèo khổ, cả đời phải làm con rối cho người khác tiêu khiển, sống vì người nào, chết cũng để phục vụ cho người đó.

- Ba mươi vạn kiếp bị phản bội bởi chính những người mình yêu thương, tin cậy nhất: bạn bè, gia đình, người yêu. Cuối cùng chết trong đau khổ.

- Bốn mươi vạn kiếp nếm trải cảm giác vĩnh viễn không bao giờ được ở bên cạnh người mình yêu, chỉ có thể đứng từ xa nhìn người đó hạnh phúc bên người khác.

- Chịu tất cả một trăm vạn kiếp bất hạnh chỉ để đổi lấy một điều ước, điều ước đó là gì tôi nghĩ cô cũng đã đoán được. Anh ấy có thật lòng yêu tôi không, tôi tự biết rõ.

Karin chết lặng người không thốt nên lời. Phủ nhận, bảo ả biết nói gì đây, sự thật đã rõ ràng rành rành như vậy. Hoá ra nhiều năm trôi qua như vậy, chàng vẫn chỉ yêu một người. Ả tưởng rằng chỉ cần có thể khiến chàng căm hận cô ta, tự tay giết chết cô ta, ả sẽ có cơ hội. Nhưng thực tế quá rõ ràng, sau khi cô ta chết, chàng tìm đủ mọi cách để có cơ hội ở bên cô ta lần nữa, còn với ả, chàng dồn hết mọi căm hận lên, thậm chí không chút thương tiếc biến ả thành ra thế này.

Ả thua rồi, đã thua ngay từ khi kế hoạch bắt đầu.....

.....

Bầu trời chiều phương Tây đỏ rực rỡ, mặt trời vĩ đại thu lại những tia nắng cuối ngày còn đang vương trên mặt nước, đám mây rồi từ từ chìm dần xuống mặt biển. Bên trên mỏm đá cao nhìn ra biển, những cơn gió mang theo hương mặn thổi vi vu, chạm đến hai bóng hình.

- Để cho cô ta ra đi thanh thản đi, cô ta đã nhận hết những báo ứng xứng đáng phải nhận rồi - Sakura khẽ nói, âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

- Ừ....

- Chôn cất cô ta tử tế một chút, cũng nên xem cô ta còn người thân nào không, để họ sống an nhàn nốt phần đời còn lại.

- Ừ....

Sakura nhíu mày bất mãn nhìn sang vẻ mặt bình tĩnh hờ hững của Sasuke bên cạnh, như vô tình mở miệng.

- Em muốn đi lấy chồng, sắp xếp giúp em mấy cuộc hẹn xem mắt nào tốt nhé!

- Em dám! - Hắn giận dữ quay phắt sang trừng Sakura, thiếu chút nữa là bóp chết nàng.

- Ha ha..... Em đùa mà..... - Nàng cười trừ vỗ vai trấn an hắn, liền bị hắn kéo lại ôm vào trong ngực, hậm hực dụi đầu vào cổ nàng, nhỏ giọng oán trách.

- Đùa chẳng vui gì cả..... Sao em không kể lại xem hai người đã nói gì ở trong nhà lao, toàn nói mấy thứ linh tinh.....

Sakura bỗng dưng cười không nổi, trong mắt ảm đạm, phảng phất tia áy náy, đau lòng. Nàng đẩy mạnh hắn ra, đột nhiên vung tay lên cho hắn một cái tát.Cái tát dĩ nhiên không hề đau, nhưng đang yên đang lành bị ăn một cái như vậy, Sasuke không khỏi sửng sốt ôm một bên má vừa bị đánh, đứng đờ ra không biết làm thế nào thì đã thấy nàng quát lên với hắn.

- Đồ ngu nhà anh, thích bị hiểu lầm lắm đúng không? Tôi đánh anh này, hiểu lầm đi! Sao im lặng thế, muốn chịu đựng à, tôi cho anh toại nguyện! - Dứt lời, nàng vung tay lên muốn cho hắn thêm mấy cái bạt tai nữa, nhưng lần này cánh tay mới hạ xuống giữa chừng đã bị hắn giữ lại.

Còn không đợi nàng kịp phản ứng, hắn lần nữa ôm nàng vào lòng, hôn lên những giọt nước mắt vương trên làn mi. Lúc bấy giờ, Sakura mới nhận ra rằng mình đã khóc, vừa giận vừa đau lòng đến phát khóc.

- Em biết rồi?

- Anh còn dám hỏi!!! - Từ trong ngực hắn, nàng ngửa đầu quát lớn - Rõ ràng chỉ cần giải thích vài câu là xong chuyện, lại cứ xin lỗi lằng nhằng này nọ! Anh bị thiếu muối à, có cần em tặng cho mấy bịch Iốt không!?

Khoé môi Sasuke giật giật. Hắn phát hiện một sự thật mới mẻ là dạo này nàng có vẻ chửi rất thâm nha..... Tuy nhiên, tạm dẹp vấn đề này sang một bên, vào chuyện chính.

- Em sẽ không tin!

Sakura nổi giận ngay lập tức há miệng mắng lại, Sasuke đã nhanh chóng cướp lời.

- Anh phản bội em, sỉ nhục em, đánh em, giết em, sau đó lại nói rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, muốn quay lại bên em, em có tha thứ nổi không?

Sakura nghẹn họng, cúi đầu im lặng. Hắn nhìn biểu hiện của nàng, cười chua xót.

- Chắc chắn là không thể, đúng không? Vậy anh thà để em cứ nghĩ anh là một thằng khốn nạn đã tổn thương em rất nhiều còn hơn. Ít ra như vậy em sẽ không dễ dàng chấp nhận anh.

- Như vậy thì có gì tốt chứ!? - Sakura nhịn không nổi trách, hai người họ hiểu lầm lâu như vậy, đã uổng phí không biết bao nhiêu thời gian quý giá rồi.

Sasuke cúi đầu hôn lên trán nàng, nhẹ giọng trả lời.

- Anh đã đánh mất em một lần, tất cả là vì không đủ niềm tin vào em. Theo đuổi em càng khó khăn, anh mới hiểu được rằng thứ đã đánh mất không dễ gì có lại, càng phải biết trân trọng em. Hơn nữa, trước kia anh đã làm tổn thương em bao nhiêu, bây giờ cũng nên nhận lại bấy nhiêu.

- Nhưng lời nguyền kia.....

- Vẫn chưa thấm là bao so với những điều em đã phải một mình chịu đựng, nhất là khi chính anh là kẻ đẩy em nào con đường cùng đó. Xin lỗi em, Sakura.....

Đôi môi khẽ áp lên gò má, chóp mũi rồi bờ môi. Một nụ hôn nhẹ nhàng mang theo đầy áy náy, hối hận.

Quãng thời gian đen tối, đau đớn kia bất chợt ùa về trong tâm trí nàng. Nàng vẫn nhớ cảm giác cô đơn bủa vây, lạnh lẽo ăn sâu vào xương tuỷ, đói khát giày vò nàng đến kiệt quệ, khát vọng người nàng yêu sẽ đến đưa nàng thoát khỏi mọi sự tra tấn này.....

Nhiều năm trôi qua, sau bao nhiêu biến cố thăng trầm của cuộc đời, rốt cuộc khát vọng đó đã thành hiện thực.....

Hơi thở ấm áp cùng làn môi mềm áp lên vành tai nàng, một giọng nói trầm ấm vang lên.

"Xin lỗi vì đã để nàng chờ quá lâu, ta đã đến rồi đây, Sakura..... ta sẽ không bao giờ rời bỏ nàng lần nữa....."

Nửa đêm.....

Sau khi hai người trở về nhà từ vách đá, Sakura đột nhiên kéo lấy hắn, chủ động hôn. Tất nhiên là hắn làm sao mà nhịn được khiêu khích này, lập tức dành lại quyền chủ động, ôm nàng đi đến phòng ngủ. Sau nhiều hồi mây mưa, đến nửa đêm Sakura không chịu nổi mà thiếp đi. Sasuke lúc này mới chịu buông tha, bế nàng đi tắm rửa rồi trở lại giường.

Ngắm nhìn nàng ngủ say sưa trong lòng mình, làn mi dài thi thoảng khẽ rung, miệng chóp chép vài tiếng, hắn cười thỏa mãn hôn lên cái miệng nhỏ kia.....

Trong mơ, Sakura thấy cái đùi gà cứ cọ cọ trên môi rất nhột, liền há miệng cắn mạnh nó một cái, cảm giác nhột biến mất, nàng vui vẻ cười tủm tỉm nhai nhai.

Ngoài đời thực, Sasuke bất đắc dĩ sờ môi dưới bị nàng cắn chảy máu, lại nhìn nàng vẫn tiếp tục ngủ ngon lành, còn cười sung sướng như vậy, hắn lắc đầu hết cách.

Bỗng, Sakura không biết đang mơ gì, hàng mày nhíu chặt, bàn tay đè chặt ngực, ngay đúng vị trí trái tim, vẻ mặt đau đớn, hoảng hốt hơi thở gấp gáp. Nàng đột nhiên mở mắt, không báo trước hỏi.

"Đối với chàng..... ta là gì?"

Bàn tay hắn áp lên má nàng, dịu dàng vuốt ve, trong mắt chỉ có yêu thương sâu đậm dành cho người con gái trước mắt.

"Là người ánh sáng của cuộc đời ta, không có nàng, ta sẽ chẳng là gì cả."

"Vậy..... nếu ta làm gì sai, chàng có bỏ rơi ta không?"

"Không bao giờ nữa!" Hắn khẳng định, đặt lên môi nàng một nụ hôn cam đoan. "Bất kể nàng gây ra chuyện sai trái tới đâu, ta vẫn sẽ mãi mãi bên nàng, che chở cho nàng."

Chân mày Sakura dãn ra, sự hoảng hốt trên gương mặt thay thế bằng vẻ mãn nguyện.

"Chàng biết không..... ta chưa từng hối hận..... vì những gì ta đã chọn....."

Sasuke sửng sốt. Lời này nàng đã nói trước khi ra đi, đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn không thể hiểu được ý nghĩa thực sự của nó.

"Nàng đã chọn gì?"

Sakura không trả lời, chỉ "ừm" nhẹ một tiếng, nhanh chóng quay lại giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của hắn, bên môi đọng lại một nụ cười hạnh phúc, miệng khẽ mấp máy, thanh âm rất nhỏ nhưng đủ để hắn nghe thấy.

"Chọn ở lại bên chàng....."

Nàng chưa từng hối hận vì ngày đó đứng trước cánh cổng, nàng đã không đi vào để trở về Thiên giới mà lại quay về doanh trại Hoả quốc cứu hắn, cũng như quyết định yêu hắn sau này.....

Thì ra là vậy....

Khoé môi hắn kéo lên một cười hạnh phúc, cánh tay siết chặt nàng trong ngực, ánh mắt ấm áp, nhu hoà.

"Ta yêu nàng.... vĩnh viễn là như vậy.....

115. Chương 112: Ngoại Truyện 1: Ra Mắt Gia Đình Vợ

Căn phòng ăn gia đình theo phong cách Nhật lúc này nồng nặc mùi khói lửa chiến tranh. Dãy bàn ăn rộng kéo dài từ đầu phòng tới cuối phòng là biên giới ngăn cách hai phe phái thù địch. Một bên là phe nhà gái, gồm ông Thomas, Sasori, Yuki, Deidara, Kakuzu, Hidan, Kisame, Yahiko, Konan, Tobi. Có thể thấy thế lực bên nhà rất hùng hậu, trong khi đó, bên nhà trai chỉ có Sasuke, Itachi. Xét về quân số, nhà trai đã bị áp đảo một cách rõ rệt: 10-2.

Vốn ban đầu nhà trai có cả bà Mikoto, Tenten, nhưng bà hiện đang đi du lịch vòng quanh thế giới nên không thể đến được, còn đứa em gái vô lương tâm kia thì đã bỏ đi với zai rồi. Em gái thế đấy!

Sau khi hai bên đã ngồi quan sát đánh giá đối thủ một lượt, người đầu tiên khai chiến là Sasori.

- Nhãi con, nếu ông đây nhớ không nhầm thì chú từng nói là nếu trong ba tháng không cưa đổ được Sakura thì sẽ tự cắt cu trước toà nhà Empire State rồi đi chuyển giới, cả đời bán thân đi làm gái điếm mà. Không phải quá hạn rồi hai đứa mới yêu nhau sau?

Hàng loạt ánh mắt có khinh bỉ, có ngưỡng mộ đồng loạt dồn về phía Sasori và Sasuke. Dĩ nhiên, khinh bỉ chỉ dành cho mình Sasori, mấy trò biến thái này ngoài nó thì còn ai nghĩ ra nổi được nữa. Ngưỡng mộ là thán phục Sasuke dám nhận lời đấu với thằng biến thái, bệnh hoạn này. Aizzz..... Uổng một đời zai đẹp.....

Sasuke không hề lo lắng, bình tĩnh đối đáp đâu ra đấy.

- Vào ngày cuối cùng trong hạn anh đề ra, cô ấy đã đến tìm em và chấp nhận em. Nếu anh không tin có thể đến nhà chúng em hỏi Sakura, em rất vui lòng đón tiếp.

Khiếp! Chưa kết hôn mà đã biết điều xưng em gọi anh thế này rồi! Đâu dễ thế, muốn lấy lòng anh đẹp trai đây hơi bị khó đấy!

Sasori vỗ mạnh bàn, lớn giọng làm ầm lên.

- Hai người chưa kết hôn đã ở chung, đây rõ ràng là bất lợi, là xúc phạm, sỉ nhục con bé! Chắc chắn chú đã "ăn" nó rồi đúng không!? "Ăn" mà không xin phép là không được! Tch Tch..... Không thể chấp nhận được loại em rể thế này, phắn!!!

'Liên quan!?'

Mọi người lần nữa bắn ánh mắt coi thường về phía Sasori. Ở đâu ra cái loại anh vợ hách dịch thế này vậy!?

Itachi không đành lòng để em trai bị bắt nạt, mở miệng công kích Sasori.

- Tao nhớ không nhầm thì tối qua thấy mày khoác vai em người mẫu nào đi vào khách sạn XX thì phải!? Đêm qua mấy giờ đi ngủ đấy?

Mặt Sasori trong phút chốc xanh lét, sống lưng lạnh toát, anh có thể cảm nhận rõ được ánh mắt giết người của ông nội đang chiếu trên người mình. Bị thằng bạn kia phanh phui bí mật đời sống riêng tư, Sasori giận đến run người, đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Itachi.

- Thằng kia..... Tình bạn bè bao nhiêu năm mà mày sẵn sàng bán đứng tao thế à!? Vì cái gì, vì thằng em mặt hãm ** này à!? Hu hu..... Sao số tôi khổ thế này..... Anh với chả em..... một lũ khốn nạn..... Hu hu.....
- Nói xong, Sasori ôm mặt khóc như mưa.

Sasuke đen mặt, sắc mặt Itachi và số người còn lại trong phòng cũng không tốt hơn là bao, đặc biệt là ông Thomas.

Ông nhức đầu, tay xoa xoa hai thái dương, liếc mắt ra hiệu cho Deidara ngồi gần đó. Deidara nhận được tín hiệu, động tác rất thuần thục xách cổ áo Sasori lôi ra cửa, nhét đôi tông vào miệng rồi trực tiếp đá bay ra ngoài, phũ phàng phủi tay sập cửa lại.Xong việc, quá nhanh, gọn, nhẹ, hiệu suất rất cao, ông Thomas rất hài lòng. Thằng khai chiến quá ăn hại, để đứa khác lên thay tiếp tục chiến vậy. Lần này là đến lượt Yuki.

"Chán quá, cháu đi về đây....." Không đợi ông kịp nói gì, Yuki cứ thế xách túi đi thẳng một mạch ra ngoài, không buồn quay đầu lại chào.

Rồi, hai chiến sĩ đã ra đi. Không sao, vẫn còn 7 đứa nữa.

- Itachi, không ngờ mày lại dám phản bội anh em, đứng trên thuyền giặc! Hôm nay tao chính thức từ mặt mày! Đường ai người ấy đi! - Kisame đứng phắt dậy, hùng hổ tuyên bố.

- Thế thì mời mày quay trở về biển Đông mà cắn cáp quang nhé! Goodbye, không tiễn!!!

Thấy Kisame có dấu hiệu bị tổn thương sâu sắc, Tobi xung phong cứu trợ.

- Thôi, chồn hôi về rừng đi, không tao thả Ana ra thịt hết bây giờ!

- Trẻ con sao cứ thích can thiệp vào việc người lớn thế!? Hư thân mất nết! Có tin tao mách cụ mày là đến bây giờ mày vẫn dùng bỉm Pampers không?

Tobi câm nín, cả phòng im phăng phắc liếc nhìn Tobi. Bỉm Pampers? Đùa nhau à!?

Kisame và Tobi đá đá chân Hidan và Kakuzu cầu cứu.

Hidan đang muốn đứng dậy phát biểu liền bị câu tiếp theo của Itachi đập cho ngồi xuống.

- Thằng vừa đi bệnh viện khoa tâm thần ngồi xuống! Người thần kinh không bình thường không có quyền phát biểu ở phòng này!

Hidan tức hộc máu, thiếu chút nữa rút dao xông lên chém chết thằng bạn. Hắn nổi giận đùng đùng gầm lên.

- Tao phải nói bao nhiêu lần nữa với chúng mày là "Tao___ bị___ lạc___ đường"!?

Vì hành vi gây mất trật tự công cộng, "người điên" cứ thế bị lôi ra ngoài.

Kakuzu đã nhìn quen mắt với việc lần lượt từng thằng điên bị quẳng ra ngoài, hết sức tỉnh táo, bình tĩnh duỗi ra 10 ngón tay.

- 10 nghìn USD? - Itachi rút chi phiếu, bút máy ra, đặt bút viết số 10 với ba số "0" đằng sau.

Kakuzu lắc đầu.

- 10 triệu? - Thêm ba số "0" nữa.

Kakuzu vẫn lắc đầu, nhẹ nhàng phun ra con số kinh hoàng.

- 10 nghìn tỷ USD.

"Phựtttt.....!!!" Hình như có ai đó vừa phun ra máu.

- Mày đi ám sát Donald Trump à mà đòi lắm tiền thế!? Tao chỉ cần nhìn cái mặt của mày đã thấy không đáng một xu rồi! - Itachi ôm khư khư tập chi phiếu, nhất quyết không cho.

Kakuzu vẫn không hề nổi nóng như những thằng khác. Anh rất tỉnh và đẹp trai nói với ông Thomas.

- Ông nội, thằng Itachi nó bảo là Sakura nhà mình không đáng một xu, không chịu đưa tiền sinh lễ.

Itachi cảm giác như muôn vàn lưỡi dao đang bay tới chém mình, đành ngậm đắng nuốt cay viết chi phiếu, xót tiền không thôi, trong lòng càng không phục.

'Thằng khốn nạn, mày cứ đợi đấy! Bao giờ hàng của mày nhập sang, tao đánh thuế chết!'

Ai đó làm sao đọc được suy nghĩ này, phấn khởi nhận chi phiếu, tự giác nhảy chân sáo ra khỏi phòng.

Bây giờ, bên phe nhà gái chỉ còn lại bốn người có khả năng chiến đấu, còn mấy đứa phò phò như Kisame, Tobi thì chỉ để làm màu!

Vợ chồng Yahiko có vẻ không có ý làm khó, chỉ đưa ra yêu cầu rất đơn giản nhưng thực tế còn khốn nạn hơn so với 10 nghìn tỷ USD ban nãy.

- 1 năm trông Danny.

Itachi sặc! Danny là ai chứ, là thằng oắt con 5 tuổi khốn nạn nhất của mọi thời đại. Trông nó thì thà đi trông chó còn sướng hơn!

Itachi muốn giúp mà bất lực, ánh mắt đầy áy náy, thương cảm nhìn Sasuke.

'Em trai à, rất tiếc lần này anh không thể giúp em được nữa..... Em..... lên đường bình an.....'

Trong khi đó, Sasuke không hề bị yêu cầu này làm khó, thản nhiên nhận lời.

- Đồng ý!

Thành công tống được thằng ranh con kia đi, Yahiko nhẹ nhõm thở phào, mặt mày phơi phới, hí hửng cùng vợ rời đi, hoàn toàn không biết rằng, một câu "Đồng ý" của người kia, Danny đáng thương đã bị kết án 1 năm sang Bắc cực tị nạn.

Ông Thomas choáng váng nhìn quân số thưa thớt trong phòng, trong lòng tức giận. Không hiểu giang hồ đồn đại lũ này quái thai, chó má thế nào chứ ông thấy chúng nó quá là ăn hại! Giao cho mỗi một việc là đi bắt bẻ thằng bạn trai Sakura mà cũng không làm được!

Đối với đồng minh hữu ích duy nhất còn lại trong phòng, ông Thomas gửi gắm không biết bao nhiêu hy vọng vào Deidara, ai ngờ.....

- Ông nội, chia cắt đôi trai gái yêu nhau thật lòng là một hành vi trái với đạo đức, thể hiện sự thiếu văn minh, lạc hậu về thời đại. Hành vi này còn là biểu hiện của một xã hội chậm phát triển, một xã hội còn tồn tại những con người như vậy thì sao đất nước, thế giới này có thể.....

Deidara miệng lưỡi trơn tru tuôn ra một tràng la đại hải, rồi nào là xét về kinh tế, chính trị, thương mại, chủ nghĩa duy tâm, duy vật,..... chứng minh như thể không cho Sakura kết hôn thì Trái Đất này sẽ nổ tung không bằng.

Ông Thomas hoa mắt, chóng mặt, đầu ong ong ù ù. Ông thử lắc lắc đầu, không nghe thấy tiếng gì vọng ra, liền nghi ngờ. Phải chăng não ông đã rơi ra ngoài rồi?

Cuối cùng vẫn là Kisame sáng suốt ra tay đánh ngất xỉu Deidara vốn đang lải nhải, quẳng nốt ra ngoài. Thêm một người nữa phải ra ngoài bằng biện pháp cực đoan.

Phe ta một người cũng không còn, ông thật chẳng còn ý chí chiến đấu hăng hái như lúc đầu nữa, ảo não tuỳ tiện hỏi một câu.

- Trả lời được câu này thì ta gả cháu gái cho. x + 1 = 2; x =?

Itachi chột dạ, xấu hổ né tránh ánh mắt khinh bỉ của Sasori từ ngoài khe cửa phóng tới.

- 'x = 1' - Sasuke điềm nhiên trả lời, càng thêm phang vào nỗi đau của anh trai.

"Wow!!! Đây mới đúng thật là học sinh đã tốt nghiệp đại học Havard loại ưu tú!" Ai đó ở ngoài cố tình cao giọng nói vọng vào.

Itachi: "..."

"Ít ra thì có thể tin được bằng tốt nghiệp tiểu học của thằng này là thật....." Một thanh niên khác bị quăng ở bên ngoài bồi thêm.

Itachi nhục nhã cúi thấp đầu.....

"Chắc bằng tốt nghiệp mẫu giáo cũng không thể làm giả được!" Lời của một thanh niên khác bên ngoài.

Itachi ôm mặt sụt sùi, nước mũi giọt ngắn giọt dài chảy xuống.....

Kết quả của buổi ra mắt ngày hôm đó, Sasuke toàn thắng trở về nhà với vợ, còn Itachi buồn bã về nhà ôm hai em "bằng tốt nghiệp mẫu giáo" và "bằng tốt nghiệp tiểu học" để an ủi trái tim mong manh sắp tan nát của mình.

116. Chương 113: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Hôn Nhân

Sau khi kết hôn, Sasuke ngày càng sủng Sakura lên tận trời, bất kể là nàng muốn gì đều hết lòng chiều theo. Biết nàng chỉ thích ăn đồ mình nấu, sáng sớm, khi nàng còn đang ngủ say thì hắn đã dậy chuẩn bị bữa sáng cho nàng rồi đi làm. Buổi trưa dù bận việc đến mấy cũng về nhà tận tay làm bữa trưa, nhìn nàng ăn hết mới yên tâm quay về tập đoàn. Đến tối cũng luôn thu xếp công việc gọn gàng để đến đúng 7 giờ là có mặt ở nhà chuẩn bị bữa tối.

Đối với sự quan tâm, săn sóc của hắn, Sakura dĩ nhiên là cảm động không thôi, cũng không khỏi áy náy vì không biết làm gì để giúp đỡ hắn. Nàng từng đề cập chuyện quay lại tập đoàn làm việc nhưng bị hắn dứt khoát từ chối. Hắn nói:

"Vợ là để yêu thương, không phải máy kiếm tiền. Mọi việc cứ để anh lo, tất cả những gì em phải làm là hưởng thụ và ngồi đếm tiền."

Sakura lại cho là không phải.

"Thế thì em khác gì tình nhân được anh bao nuôi?"

"Khác chứ!" Hắn ôm nàng vào lòng, cưng chiều hôn lên làn môi anh đào. "Em là vợ anh, là người phụ nữ duy nhất của anh, tình nhân làm sao sánh với em được!"

"Nói như thế là anh nuôi tình nhân bên ngoài!?" Sakura híp mắt nguy hiểm nhìn hắn: "Khai mau, anh có giấu em lén đi "ăn phở" không đấy?"

Sasuke cười bất đắc dĩ, cả ngày hắn ngoài nàng ra cũng chỉ có công việc, còn thời gian, hơi sức đâu mà léng phéng chứ! Hắn vùi đầu bên cần cổ nàng, nhẹ nhàng đặt lên những nụ hôn nồng nhiệt.

"Tại sao phải ra ngoài "ăn phở" trong khi món mình yêu thích nhất đang ở ngay trước mắt!? Hửm?!"

Hiểu ra ý hắn, Sakura đỏ mặt, xấu hổ đẩy cái đầu đang làm bừa ra, nhưng là đẩy mãi nó cũng không chút xê dịch, thậm chí càng thêm khiêu khích, cắn cắn lên da nàng, bàn tay hắn cũng bắt đầu ngọ nguậy không yên.....

"Vợ à, anh đói....."

"Ra tủ lạnh mà kiếm đồ ăn!" Sakura nghiến răng nghiến lợi giữ chặt cánh tay hư đốn kia của hắn, ngăn nó thực hiện những hành vi mất nết.

"Anh muốn "ăn" em cơ...."

"A.....!!!"

Sasuke nào để nàng dễ dàng thế, sức lực bé nhỏ của Sakura sao sánh nổi với đàn ông. Hơn nữa, trình độ lưu manh quyến rũ của hắn quá cao, nàng đỡ không nổi. Thế nên, chỉ ít lâu sau, Sakura lần thứ N bị con sói đói "ăn" sạch sẽ!

Vậy đấy, dù đêm nào người chịu thiệt cũng là nàng, Sakura vẫn cảm thấy canh cánh trong lòng về việc không giúp gì được cho hắn. Bỗng một hôm, một ý tưởng nảy ra, tối mai nàng muốn cho hắn một bất ngờ lớn!

.....

Đúng 7 giờ tối, Sasuke về nhà. Cửa vừa mở, một mùi hương thức ăn thơm ngon lượn lờ vòng quanh, tiếng "lách cách" từ phòng bếp vọng ra.

Hắn ngạc nhiên đến ngây người ra, không tự chủ được bước tới phòng bếp.

Sasuke dừng lại trước cửa nhìn vào, thấy một thân ảnh nhỏ bé đang đi đi lại lại quanh bếp, động tác cầm đũa, muôi đảo, quấy linh hoạt như một người đầu bếp chuyên nghiệp. Mái tóc dài đã được buộc lên cao gọn gàng, gương mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi, ưng ửng đỏ vì hơi nóng bốc lên khiến hắn nhìn mà vừa vui vừa xót xa.Hắn quan sát kỹ liền thấy trên ngón tay nàng có vài vết xước vẫn còn rỉ máu, trên mu bàn tay trắng nõn, vài vết phồng rộp hơi nổi lên, có lẽ là do sơ suất bị dầu mỡ sôi bắn vào.

Hàng mày nhíu chặt, hắn đang rất không vui, rất tức giận.

Đồ ngốc này, sao lại không nghe lời như vậy! Không phải hắn đã nói bao nhiêu lần là chuyện bếp núc cứ để hắn rồi sao!!! Hư thế này..... phải phạt!!!

Đang muốn vào dạy dỗ lại vợ, bên trong có giọng nữ khác hốt hoảng vang lên.

"Không được cho vào! Cậu bị thiếu não hay sao mà đổ mật ong vào sữa đậu nành!!!"

"Vứt ngay cái lọ muối kia đi! Dốc gần hết cả lọ rồi mà vẫn muốn dốc tiếp à!?"

"Noooo_____!!! Tớ phải nhắc bao nhiêu lần nữa là cho dầu vào chảo trước hả!!!!"

"Lạy má! Má đi giết người à mà bóp cả lọ mù tạt vào thế kia! Đổ đi ngay!!!"

.....

Trong phòng thi thoảng lại vang lên tiếng gào thét khiếp sợ chói tai của Ino. Quan sát lần lượt nguyên liệu đã qua tay Sakura, hắn mới hiểu tại sao tiếng Ino lại như heo bị chọc tiết như vậy. Cuối cùng, Sasuke nhìn không nổi nữa, trực tiếp đi đến bên Sakura, cướp lấy lọ xì dầu trong tay nàng.

Sakura ngây người nhìn hắn, lắp bắp. "Ơ..... Sao anh lại....." Gương mặt âm trầm của hắn đã thành công dọa cho nàng câm nín, lúng túng cúi thấp đầu, hai bàn tay chà mạnh vào nhau, vô tình động phải vết thương.

Sắc mặt Sasuke càng thêm khó coi, tức giận kéo lấy cổ tay nàng, đưa lên trước mặt.

Mặc dù Sakura thấy mấy vết cỏn con, vớ vẩn này không có đáng phải quan tâm cả nhưng hắn thì lại đau lòng không thôi, nhẹ nhàng nâng niu bàn tay bé bỏng.

"Đã dặn em rồi, mấy việc này cứ để anh, sao không nghe lời!?" Lời mang nghĩa trách cứ nhưng giọng nói lại đầy bất lực, lo lắng và giận dữ là chủ yếu.

Nàng biết hắn tức cũng vì lo lắng cho nàng nên cũng không cãi lại, hết sức ngoan ngoãn chủ động ôm hắn, làm nũng.

"Anh đã bận rộn công việc như vậy mà ngày nào cũng vì em chạy ngược chạy xuôi, em muốn học nấu ăn để giảm bớt gánh nặng cho anh....."

Thanh âm mềm mại, ngọt ngào, lý do chính đáng như vậy, bảo sao hắn không nguôi giận cho được. Hôn lên trán nàng, Sasuke yêu thương nói.

"Em là vợ yêu của anh, làm sao có thể là gánh nặng được chứ? Với lại, được nấu ăn, chăm sóc em là niềm vui lớn nhất đời anh."

Đến lượt Sakura cảm động, rúc sâu vào lòng hắn, cười đến rạng rỡ. Hắn cứ ngọt ngào, thâm tình như vậy, đêm nay nàng đỡ sao nổi đây....

Đúng trong khoảnh khắc lãng mạn này, một giọng nói rất không hợp thời điểm vang lớn.

"Em lạy hai anh chị ạ, em chưa chết đâu nhé! Anh chị ngọt thì kệ anh chị, làm ơn đừng khoe khoang trước mặt người FA ngàn năm như em ạ!!!"

Ban nãy, Ino thiếu chút nữa đã quỳ xuống van xin hai người thôi ngay cái trò "anh anh em em nũng nũng nịu nịu" này đi, ở đầu điện thoại bên kia xem mà cô sởn hết cả da gà rồi này!Sakura vội đỏ mặt đẩy hắn ra. Nàng quên béng mất máy vẫn đang kết nối với Ino, lại còn là dùng FaceTime nữa, bị bà già này nhìn thấy kiểu gì cả họ anh chị em nhà nàng cũng biết hết cho mà xem!

Nàng đã không đoán sai, vài ngày sau Sasori gọi điện thăm nàng, câu đầu tiên là:

"Em là "em gái yêu" của anh, gọi cho em sao có thể là "gánh nặng" được chứ? Với lại, được nói chuyện với em là "hạnh phúc lớn nhất đời anh"!"

Ở đầu dây bên này, Sakura còn chưa kịp rùng mình lạnh sống lưng vì cái giọng..... eo éo, nũng nịu trong điện thoại thì bên kia có tiếng đánh nhau truyền tới cùng tiếng quát.

"Thằng ngu này, có hai câu ngắn mà đọc chính tả cũng sai! Phải là thế này mới chuẩn..... Khụ khụ! E hèm!" Deidara ho khan lấy giọng, còn phối hợp chớp mắt long lanh, uốn éo đầu, ngọt ngào, mềm mại tâm tình đến líu lưỡi.

"Honey à, được em, tình yêu của anh, dành những phút giây quý giá lắng nghe lời thổ lộ của anh như vậy, thật là một niềm vui lớn nhất kiếp đời bé nhỏ này..... Chụt chụt...."

Cả hội bên kia im phăng phắc, rồi không biết là ở đâu vọng ra tiếng đổ vỡ ồn ào, bên kia đánh nhau to rồi, không cần đoán cũng biết ai bị tẩn hội đồng. Sakura thầm nghĩ, ngày mai có cần tới bệnh viện thăm Deidara không đây?

Thực tế mà nói, nếu lúc trò chuyện, Sakura không bật loa ngoài thì có khả năng sẽ được đi. Nhưng nhục ở nỗi loa ngoài thì bật từ đầu tới cuối, còn Sasuke lại hết sức vô ý nghe được đúng câu của Deidara. Thế nên, với cái mặt than u u ám ám phía sau kia, nàng cứ xác định hai ngày nằm liệt giường đi.

Dĩ nhiên, tất cả đây là chuyện của mấy ngày sau. Còn bây giờ, Sasuke đã thẳng tay ngắt kết nối với Ino, có chút run sợ giúp nàng múc canh ra bát. Cũng may hắn về kịp, nàng mới chỉ nấu mỗi nồi canh, tưởng tượng thêm mấy món nữa có mà.... Nhớ tới kiếp trước suýt bị vô sinh, hắn không khỏi rùng mình, do dự nhìn bát canh đặt phía trước.

"Anh mau ăn thử đi!" Sakura rất tự nhiên ngồi trên đùi hắn, múc một muỗng canh đưa đến bên miệng hắn, đôi mắt lấp lánh đầy hồi hộp, mong chờ.

Đối diện với cặp mắt kia, hắn càng không nỡ từ chối, nhưng cũng không hề muốn chết sớm.

"Em yêu, em nấu gì cũng ngon, còn cần anh phải thử sao!? Lại đây anh hôn một cái nào!"

Cứ nghĩ là có thể tạm thời đánh lạc hướng nàng, không ngờ Sakura lại tránh nụ hôn của hắn, quyết tâm bắt hắn ăn cho bằng được.

"Chính vì ngon nên mới phải ăn!"

Nói rồi, nhân lúc môi hắn đang mở, đút muỗng canh vào đến họng, ép hắn nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong.

"Khụ khụ..... Khụ khụ..... Ắt xìii!!!!"

Nước tràn vào khí quản khiến Sasuke họ sặc sụa đến chảy nước mắt. Lại thêm hạt tiêu, mù tạt cay xè tắc ở mũi và vị mặt chát chúa trong miệng hành hắn sống dở chết dở. Thật không hiểu nổi nàng đã cho bao nhiêu mù tạt với muối vào nữa!?

Ho đến sắp bắn cả phổi ra ngoài, nước mắt chảy thành dòng, hắn mới đỡ hơn một chút, chỉ là bộ dạng thê thảm không tả xiết.

"Từ nay...." Giọng hắn khản đặc, đứt quãng ".....mọi việc nấu cơm..... để anh....."

"Vâng....." Sakura lí nhí trả lời, biết thân biết phận cúi thấp đầu nhận tội, sẵn sàng chịu phạt. "Tối nay tuỳ anh xử lí....."

Quả nhiên, tối hôm đó Sakura bị giày vò đến thừa sống thiếu chết. Phải đến tờ mờ sáng hắn mới chịu buông tha cho nàng ngủ. Nàng thề, từ nay trở đi, cái bếp trong mắt nàng chính là nghĩa địa, khu vực cấm đặt chân vào nếu không muốn chết!

Về phần nồi canh kia, Sasuke hết sức khó giải quyết. Ăn thì đương nhiên không ăn được, đổ đi lại uổng phí tấm lòng nàng dành cho hắn, để đấy thì nó sẽ hỏng, nàng lại giận hắn.

"Mùi gì thơm thế? Cho bạn tốt ăn ké với!" Đúng lúc này, Naruto xuất hiện như một vị Thánh cứu thế.

"Có đồ ngon chia sẻ cho em với! Đang bị bỏ đói đây!" Tenten cũng lon ton bước vào.

Trong mắt Sasuke xẹt qua một tia tính kế, nụ cười tà ác lại xuất hiện.....

"Naruto, cậu muốn có một lý do chính đáng để trốn buổi xem mắt tối nay không?"

Naruto gật đầu mừng rỡ: "Có chứ! Cậu có cách gì hay thì phun ra ngay!"

Sasuke múc một tô canh to đẩy đến trước mắt cậu, cười "ôn hoà".

"Ăn hết sạch nó, đảm bảo một tuần tiếp theo không ai dám bắt cậu đi xem mắt nữa."

Naruto đôi khi không phải thằng ngu, nhận ra ngay bát canh này có vấn đề. Nhưng không sao, hy sinh vì tự do là rất đáng.

Đúng như lời đảm bảo của Sasuke, một tuần sau đó, Kushina tất bật ra ra vào vào bệnh viện để chăm sóc con trai bị ngộ độc thực phẩm, còn đâu tâm trí mà nghĩ đến chuyện xem mắt nữa.

Còn với Tenten, canh "độc" không để cho cô uống.

"Tenten, nghe nói em và Neji cãi nhau?"

Nhắc tới việc này, Tenten lại giận sôi máu, nghiến răng nghiến lợi mắng.

”Tên mặt mo đó dám ở trước mặt em cùng con thư kí thân mật chụm đầu, lại còn cười tươi như trúng số mới láo!” Thực ra thì vụ này Neji rõ ràng bị oan.

Lúc đấy là thư kí đứng đối diện anh hơi khom lưng nhận lấy tài liệu, nhưng từ góc độ của Tenten thì lại như hai người thân mật chụm đầu. Với lại, anh có cười gì đâu, là Tenten nghe người khác kể linh tinh rồi giận oan cho anh đấy chứ!!! Anh muốn kêu oan!!!

Đáng tiếc, không ai buồn quan tâm, kêu vô ích!

Sasuke múc nốt canh còn lại trong nồi đổ vào hai cái hộp, đóng nắp lại rồi đưa cho Tenten.

”Một cho Neji, một cho đứa em ghét, xử lí kiểu gì thì chắc anh không cần phải nói nhiều.”

Kết quả, sau khi hộp canh đã được Tenten ”thêm nếm” chút ”hương liệu” rồi đưa đến cho Neji và cô thư kia xấu số kia, cả hai coi như xác định nằm viện nửa tháng nhé!

Giải phóng xong nồi canh, Sasuke vào phòng ngủ, nằm lên giường ôm nàng vào lòng, kéo chăn đắp lại cho hai người. Ngắm nhìn gương mặt nhỏ kia, hắn không kìm được cúi đầu hôn.

”Đi ra..... Em muốn ngủ.....” Sakura trong mơ bất mãn làu bàu, ngọ nguậy đầu rúc sâu vào lồng ngực hắn, chóp chép miệng ngủ tiếp.

Sasuke cũng thôi không làm phiền nàng nữa, cưng chiều vuốt tóc nàng, phân vân nghĩ.

Không biết hắn có nên cho nàng biết nồi canh kia đã giúp ích cho bao nhiêu người không?

Ừm..... Vẫn là thôi đi, tránh sau này nàng còn nấu nhiều hơn thì người khổ đầu tiên là hắn chứ ai.....

117. Chương 114: Ngoại Truyện 3: Mang Thai - Sinh Con

Sakura rất thích trẻ con, một trong những lý do nàng kiên trì chịu đựng bị hắn quấn lấy hàng đêm là vì muốn nhanh có cục cưng. Nhưng là đã nửa năm rồi vẫn chưa thấy dấu hiệu mang thai gì cả, nàng cực kì nôn nóng, thậm chí nghi ngờ phải chăng hắn bị vô sinh?

May mà kết quả kiểm tra sức khoẻ toàn diện chứng minh hắn hoàn toàn khỏe mạnh, chứ nếu không nàng còn đang cân nhắc tới việc đổi chồng mới đây.....

Sasuke mà đọc được suy nghĩ này của nàng không biết có giận quá mà bóp chết nàng không nhỉ?

Tất nhiên là hắn sẽ không bao giờ đọc được nên không cần lo mấy việc vô ích này, lo xem làm thế nào để có con đã.

Theo như những gì ngôn lù dạy, sau khi hắn đi làm, Sakura rảnh rỗi ngồi moi hết đống Durex trong ngăn tủ đầu giường ra, lấy kim chọc thủng một lỗ rất nhỏ ở đầu, đảm bảo không bị phát hiện. Đề phòng chưa đủ, nàng còn nhờ Tenten mua hộ xuân dược mạnh loại hương và một bộ váy ngủ đen rất sẹc xi.

Tối đi làm về, Sasuke cứ ngỡ mình đã đi vào nhầm nhà. Đèn tắt hết, thay vào đó là những ngọn nến lung linh xếp thành hai hàng, mở ra một đường đến phòng ngủ.

Mặt sàn phủ kín bởi cánh hoa hồng đỏ, hương thơm kích thích phảng phất trong phòng kết hợp với hình ảnh bỏng mắt của người dựa trên giường khiến thú tính của hắn bùng nổ dữ dội, lập tức lao lên làm thịt con mồi ngon.

Mặc dù bị dục vọng lấn át tế bào não, Sasuke vẫn nhớ dùng phương pháp phòng tránh. Rất tiếc, tất cả đã bị Sakura dở thủ đoạn hết rồi! Khà khà....!!!

Nhờ tính toán kỹ lưỡng chu kỳ sinh lý và thủ đoạn vô biên, hai tháng sau, hắn dù muốn hay không muốn cũng phải đón nhận kết quả là nàng đã có thai. Tháng ngày cấm dục bắt đầu!

Lúc trước đã là ô sin của vợ, sau khi vợ có thai, vai trò của Sasuke càng được phát huy triệt để.

”Sasuke, em muốn ăn xoài!”

5 phút sau, hắn mua xoài về.

”Em muốn uống sinh tố xoài cơ!”

Hắn lại lóc cóc đi làm sinh tố xoài.

”Em không thích sinh tố nữa, muốn ăn xoài ướp lạnh!” Người nào đó được voi đòi tiên.

Thức khác hắn có thể chiều, nhưng cái này thì không được. Bác sĩ đã dặn không được ăn đồ lạnh, tránh ảnh hưởng tới thai nhi.

”Em yêu, ăn đồ lạnh không tốt cho em và con.”

Nhắc tới con, nàng cũng không cố chấp nữa, xoa xoa bụng gọi món khác.

”Em muốn ăn nho!”

Ai đó lại lấy áo khoác ra ngoài mua nho. Vừa mua về, còn chưa động miếng nào, nàng đã chán.

”Nho chua lắm, em thích ăn táo ngọt!”

Hắn lại ra ngoài mua. Cứ như thế, trong nhà chất đầy đủ các thứ hoa quả, mà nàng còn chẳng ăn được miếng nào, lại nói.

”Em muốn ăn súp gà anh làm.”

Người nào đó dù mệt nhưng yêu vợ như yêu mạng, vẫn hết lòng chiều theo mọi ý muốn quái đản của nàng, thậm chí quẳng hết công việc lại cho Itachi, nghỉ hẳn ở nhà để tiện chăm sóc nàng.

Người ta nói cảm xúc phụ nữ có thai thường xuyên bất ổn định, giờ hắn đã hiểu rõ vì sao người ta lại nói vậy rồi, rất rõ là đằng khác.

”Tổ sư nhà nó! Nam chính như cái **! Chết m*ẹ nó hết đi! Dẹp! Dẹp hết!!!”

Trong thư phòng, Sakura nằm dài trên sofa đọc tiểu thuyết, xem đến mấy tình tiết cẩu huyết liền không nhịn được lớn tiếng mắng.

”Nữ chính gì ngu như bò thế này! Không thể chấp nhận được, ngu vượt mức cho phép rồi!”

”Không thể tin được! F*ck nam chính! Nó còn dám nạp con B*tch phản diện vào hậu cung!!!!”

Ầm ĩ như vậy Sasuke muốn tập trung giải quyết văn kiện quan trọng cũng không được, đành dẹp hết sang một bên, đi đến ôm nàng vào lòng.

”Ngoan nào, nói linh tinh sẽ dạy hư cục cưng.”

Sakura đang tức, đâu rảnh mà để ý tới hắn. Trái lại, nhìn thấy cái mặt hắn càng làm nàng muốn bắt bẻ.

”Sasuke, trước đây, sau khi em chết, anh có nạp con nữ phụ phản diện kia vào làm hoàng hậu không?”

”Không có!” Sau khi nàng chết, hắn cũng có sống được mấy ngày nữa đâu.

Sakura không chịu buông tha, nhất định truy hỏi đến cùng. ”Vậy trong thời gian chịu lời nguyền, anh đã ch*ch con nào chưa? Tóm lại anh đã mất zin chưa?”

”Cái này.....” Hắn ngập ngừng. Nói thế nào đây, thú thực thì hắn cũng không nhớ lắm, dù gì cũng là một triệu kiếp chứ đâu phải một hay hai kiếp.

Thấy Sasuke do dự không trả lời, nàng càng chắc chắn rằng hắn đã mất zin rồi, liền nổi giận đùng đùng đẩy hắn ra.

”Biết ngay mà! Đàn ông đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Miệng thì thề thốt cả đời chỉ chung thủy với một người, sau lưng lại lăng nhăng mây gió! Đúng là thời buổi này không thể tin tưởng nổi lời của lũ đực rựa!”

Sasuke khóc không ra nước mắt. Hắn đã làm gì sai chứ, không nhớ rõ kiếp trước cũng là một tội à?

”Sao im lặng thế!? Em nói đúng rồi phải không? Tch Tch..... Đàn ông đã lăng nhăng suốt ngày gái gú thế kia, tội quái gì phụ nữ phải chung thủy giữ trinh nữa!” Nàng hùng hổ lôi kéo hắn. ”Đi! Đi tìm mấy thằng zai bao về đây cho em chơi!”

Khó khăn lắm hắn mới dỗ nàng nguôi giận được. Ngày nào thần kinh cũng căng ra như dây đàn thế này, tuổi thọ của hắn cũng phải giảm cả chục năm chứ ít gì!

Ông trời ơi, đến bao giờ chuỗi ngày này mới kết thúc đây?

Cuối cùng, sau 9 tháng 10 ngày nằm trong bụng mẹ gián tiếp tra tấn cha, hai cục cưng chào đời.

Sakura mệt lử dựa vào lồng ngực Sasuke, ngắm nhìn con trai, con gái đang say ngủ trong tay hai vợ chồng, nàng cười ngọt ngào, hạnh phúc. Lúc sinh con đau thì đau thật, nhưng có con rồi cũng thấy thật đáng giá.

Về phần Sasuke, hắn thề, từ nay trở đi không bao giờ để vợ sinh thêm con nữa, hai đứa là đạt tiêu chuẩn kế hoạch hoá gia đình rồi. Nhớ lại quãng thời gian cấm dục dài đằng đẵng, rồi tiếng hét đau đớn của nàng lúc sinh con, hắn không muốn phải chịu thêm một lần nào nữa.

Nàng đâu có biết, lúc ở ngoài phòng sinh nghe tiếng kêu thảm thiết của nàng, hắn như phát dồ, bứt không biết bao nhiêu tóc trên đầu mình nữa. Nhổ tóc bản thân chưa đủ, hắn còn lôi đầu Naruto, Itachi, Deidara, thậm chí cả Hidan cũng không tha mà ghì xuống kéo tóc. Mỗi một tiếng kêu của Sakura vọng ra lại một nhúm tóc đi đời.....

Đó cũng là một lý do tại sao hắn không muốn có thêm con, đồng thời giải thích thêm nguyên nhân mà bốn người bị giật tóc xấu số kia phải đội tóc giả chùm mũ lưỡi trai ba tháng tiếp theo.....

118. Chương 115: Ngoại Truyện 4: Các Cục Cưng

1 năm sau khi hai cục cưng ra đời.

Hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi của Saraki và Sarada, Sasuke vung tiền tổ chức một bữa tiệc sinh nhật lớn trên du thuyền 5 sao, đặt lộ trình đến Venice, Italy.

Hai cục cưng mới một tuổi nhưng nhờ thừa hưởng trọn vẹn nét đẹp của cả cha lẫn mẹ nên độ đáng yêu vô đối đã thành công đốn hạ toàn bộ du khách được mời.

Con trai cả, Saraki được di truyền đôi mắt sắc bén của cha, màu mắt xanh của mẹ, còn lại tính cách lãnh đạm, vẻ lạnh lùng giống hệt cha. Ngược lại, cô em gái lại có đôi mắt linh động, long lanh cùng tính cách vui vẻ giống mẹ, chỉ có mỗi màu mắt, màu tóc và vài nét giống cha.

Sakura nhiều lần lo sợ con trai lớn lên sẽ lạnh lùng như băng giống cha, cứ như vậy đến bao giờ nàng mới được bế cháu đây! Vậy nên, cả ngày nàng quấn lấy con trai, dùng đủ mọi cách dỗ cho nó cười nhiều một chút giống em gái nhưng không mấy khi thành công. Nếu không phải có Sasuke ngầm đe doạ, có khi cậu còn chẳng buồn cười một cái.

Sarada thì khỏi nói rồi, cô bé cả ngày lúc nào cũng bật cười khanh khách, lộ ra hai lúm má đồng tiền dễ thương vô cùng. Nhưng là, liệu tâm hồn cô bé có giống với nụ cười trong sáng đó?

”Saraki, Sarada, đây là Tenji, em họ các con. Mau chào em đi!” Sakura đặt hai cục cưng xuống bên cạnh cậu bé trai tóc nâu kia. Tenji là con trai của Neji và Tenten, chỉ sinh sau hai cục cưng một tháng, tính khá nhút nhát.

Saraki mặt lạnh te quét mắt đánh giá ”vật thể” trước mắt từ trên xuống dưới, ánh mắt nguy hiểm tới nỗi dọa cho ”vật thể” kia sợ hãi khóc oà lên.

Sakura, Tenten, Neji đồng loạt quay sang nhìn Sasuke, hiện đang duy trì vẻ mặt lạnh như băng, gật đầu tán thưởng con trai.

”Con trai ngoan!”

Đúng là cha nào con nấy, chuyên đi áp bức người khác.....

Sarada không hiểu sao Tenji lại khóc lớn như vậy, nhưng là cô bé bị cái tiếng này làm phiền rất khó chịu. Sarada bực bội bò đến cạnh Tenji, rất phũ phàng ngoáy mông..... huých ngã cậu..... rồi hướng đôi mắt long lanh nhìn cha chờ khen thưởng.

"Sarada của cha là nhất!" Sasuke hài lòng xoa đầu con gái cưng. Quá mạnh mẽ, quá khí thế! Thế này mới đúng chuẩn là con gái hắn!

Sarada được khen liền bật cười khanh khách, gương mặt ngây thơ, đáng yêu khiến người ta không nỡ trách mắng.

Tenten với Neji chán nản không biết nói gì hơn. Bọn họ bị anh trai bắt nạt thì thôi đi, đến con trai cũng bị hai anh em sinh đôi kia vùi dập. Xem ra kiếp này nông nô không có khả năng vươn lên làm địa chủ rồi.....

"Anh đừng dạy hư con....." Sakura huých nhẹ tay hắn, đồng thời liếc mắt cảnh cáo hai cục cưng không được làm loạn.

Hai cục cưng coi như biết thân biết phận không trêu chọc cậu em họ đáng thương nữa. Hai đứa đều rõ rằng, ở nhà mẹ là người quyền lực nhất, láo với mẹ chỉ có nước bị cha tống cổ ra khỏi nhà. Đối với cha mà nói, con có thể có đứa khác, vợ thì chỉ có một!

"Xem Sarada càng lớn càng xinh kìa! Đúng là vợ tương lai của Boruto có khác!" Naruto phấn khởi một tay bế con trai gần tròn 1 tuổi, một tay ôm vợ tiến lại.Sakura không ngờ vợ của Naruto lại chính là Hinata kiếp trước nàng đã từng gặp. Mặc dù không giao tiếp nhiều nhưng nàng cũng biết Hinata là em Neji và thích Naruto từ bé. Có lẽ nào trước đây Naruto trăm phương ngàn kế trốn những cuộc xem mắt là vì Hinata không?

Trong lúc nàng còn đang băn khoăn, không để ý lời Naruto vừa nói, Sasuke đã khinh bỉ phun ra hai tiếng:

"Nằm mơ?" Con gái cưng của hắn khi nào thì đến lượt con trai cậu ta đặt hàng trước.

Naruto không dễ dàng bỏ cuộc, tiếp tục gạ gẫm. "Ông già cổ hủ, đừng khó tính thế chứ! Tôi với cậu quen biết từ nhỏ, gia cảnh lại phù hợp, để hai đứa gả cho nhau không phải rất tốt sao?"

"Chính vì quen cậu từ nhỏ tôi mới không yên tâm gả con gái cho con cậu! Nên nhớ, con gái tôi không phải Hinata thứ 2 mà chịu nổi bản sao của cậu!"

"Hừ!" Naruto bĩu môi không phục. "Tóm lại tương lai thế nào để cho bọn trẻ tự quyết định. Tôi với cậu cứ để hai đứa ở riêng đây một lúc rồi quay trở lại xem thái độ hai đứa thế nào!"

"Được!" Sasuke để lại hai cục cưng kéo Sakura ra ngoài cùng.

Neji, Tenten cũng bỏ lại con trai, ra ngoài đi chơi.

15 phút sau.

Sáu bậc phụ huynh đứng lặng người trước cảnh tượng trong sân chơi dành cho trẻ nhỏ.

Sarada vui vẻ bật cười khanh khách ngồi trên lưng Boruto, bàn tay nhỏ bé không ngừng phát vào mông giục cậu bé bò nhanh hơn nữa. Còn Boruto bị áp bức như vậy cũng không hề khóc hay nháo, ngược lại rất ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Sarada dù đã mệt bở hơi tai.

Trong khi đó, phía bên Saraki và Tenji, Tenji bị buộc dây vào thắt lưng, bò đến đâu dây kéo chiếc xe đồ chơi theo sau. Mà ngồi ung dung trên chiếc xe đó là Saraki. Hễ Tenji mở miệng muốn khóc, liền bị cặp mắt sắc như lưỡi dao phía sau chiếm đến, chỉ biết im lặng cam chịu.

'Địa chủ! Đúng là đồ địa chủ phong kiến!' Tenten thầm rớt nước mắt.

Naruto nhìn cả sân chơi bị anh em nhà Uchiha thống trị, đến thằng con trai mình cũng bày ra vẻ mặt lấy lòng, nịnh bợ với Sarada, trái tim vỡ vụn thành trăm mảnh.

Đời cha bị áp bức, đến đời con cũng bị chèn ép, nỗi nhục này kể làm sao hết a.....

Đối lập với bộ dạng đau khổ của Naruto, Sasuke rất cao hứng cười lớn, vẻ mặt tự hào khi con mình ngồi lên đỉnh cao của thế giới, đạp hết kẻ khác xuống dưới đáy.

Sakura muốn..... Mà thôi quên đi..... Nàng dù có cố thay đổi bản tính hai đứa con thế nào đi chăng nữa cũng không địch lại nổi sức mạnh của gen di truyền đâu.....

Hai cục cưng mặc kệ ánh mắt của người lớn, tiếp tục thoải nô dịch ban cùng lứa. Bỗng không biết từ đâu thò ra một bàn tay trắng mũm mĩm.... đẩy Sarada ngã xuống khỏi lưng Boruto. Mông đập mạnh xuống thảm khiến cô bé nhăn mặt vì đau, vành mắt ươn ướt nước trực khóc.

Thấy con gái sắp khóc, Sakura đau lòng không thôi, muốn chạy lại dỗ con nhưng bị hắn duỗi tay ôm vào lòng, thì thầm bên tai:"Đừng nóng..... Cứ xem tiếp đi....."

Vật nặng trên lưng biến mất, Boruto dừng lại, kỳ quái quay đầu nhìn ra sau, thấy cô bé mấy giây trước còn đang hành hạ cậu giờ nức nở khóc. Chưa hết, bên cạnh còn có một cậu bé tóc vàng, mắt màu lục ngồi cười ha hả giật giật cái khăn đỏ yêu thích của Sarada. Nói trắng ra là cô bé bị cậu ta bắt nạt.

Máu nóng bùng dậy, Boruto trợn mắt hung dữ lao đến tấn công thằng oắt con kia giành lại chiếc khăn. Bằng trò lấy thịt mỡ đè người của Boruto, cậu bé dễ dàng đè đầu cưỡi cổ thằng oắt kia, cuỗm lại chiếc khăn.

Em gái song sinh bị bắt nạt, Saraki cũng không vui vẻ gì mà chơi tiếp nữa, bò đến dỗ em gái ngưng khóc, đồng thời bi bô nói gì đó với Sarada. Người lớn nghe không hiểu nhưng trẻ con lại hiểu rõ. Ba cục cưng hợp sức lật úp sấp thằng oắt kia lại, Boruto và Sarada trực tiếp cưỡi lên lưng, chân đá đá bắt nó bò đi.

Nhưng sức trẻ sơ sinh sao đỡ nổi hai cục mỡ trên lưng, còn bò được milimet nào thằng bé đã nằm bệt trên sàn, há mồm oà khóc.

"Đi trêu đứa nào không trêu, lại trêu con của tên ác ma kia, thấy ngu chưa con trai?" Ino cười cười đi đến, dí tay vào trán con trai, dạy dỗ. "Từ nay ra ngoài nhớ lắp não vào đầu, nghe chưa?"

Inojin biết sợ gật đầu dù chẳng hiểu mẹ đang nói cái gì, mà Ino cũng chẳng để ý đến điều này, quay sang nói với Sakura.

"Honey à, con gái cậu sắp cán phẳng con trai tớ rồi đấy!"

Được nhắc nhở, Sakura mới tránh khỏi vòng tay hắn, vội đến ôm con gái vào lòng, Hinata cũng nhấc Boruto ra, trả lại tự do cho Inojin.

Sasuke nhíu mày không hài lòng nhìn Inojin, ánh mắt trầm tối, lạnh lẽo.

"Tôi nghĩ ở dưới đại dương người ta cũng dạy con tốt lắm....." Ý tứ rất rõ ràng, hỏi: cậu có muốn đi du lịch đáy biển không?

'Đương nhiên là NO, NEVER EVER!!!'

Ino thầm hô lớn trong lòng nhưng không dám mở miệng nói nửa lời, đành hướng ánh mắt cầu cứu tới Sakura.

"Thôi nào, chỉ là trẻ con chơi đùa với nhau thôi, không cần nghiêm túc vậy đâu, ông xã."

Một tiếng "ông xã" của Sakura khiến ai đó mát lòng mát dạ, cơn giận nguôi đi hơn phân nửa. Hắn không kiêng dè đây là nơi công cộng, cúi đầu hôn phớt lên môi nàng, cưng chiều nói:

"Em muốn xử lí thế nào cũng được....."

Những người sắm vai quần chúng xung quanh: "...."

Mặc dù kết hôn cũng đã hơn một năm, con cũng đã sinh, Sakura vẫn không nhịn được đỏ mặt.

Nằm trong tay mẹ, Sarada chớp chớp đôi mắt to, thấy cha mẹ hôn nhau, không hiểu hành động đó nghĩa là gì nhưng cũng khua khua tay ôm cô nàng, chu chu môi đòi hôn.

Sakura buồn cười nhéo nhéo gò má phúng phính của cục cưng, làm bộ nghiêm túc răn dạy.

"Sarada, hôn môi chỉ dành cho những người yêu nhau thôi. Bao giờ con lấy chồng thì chỉ hôn chồng thôi, nghe chưa?"

Sau đó, không hiểu Sakura có nhìn nhầm không mà liếc thấy Boruto ở phía trước mắt sáng quắc, vẻ phấn khởi tới mức thiếu chút nữa là thè lưỡi rối rít vẫy đuôi nhìn chằm chằm Sarada trong tay mình.Cái mặt

kia..... nói thế nào nhỉ..... giống như mặt Kakuzu khi tìm được mỏ kim cương trữ lượng lớn, giống cái mặt Deidara lúc mới cưới vợ..... Mà thôi, mặt như thế nào cũng được, miễn sao không như Sasori lúc ăn nhầm sh*t là được!

Sarada ngây ngô tròn mắt không hiểu, bỗng nhiên mừng rỡ reo lớn, ánh mắt lấp lánh nhìn đằng sau Sakura. Nàng còn chưa kịp quay lại xem là điều gì thì cảm thấy cục cưng trên tay biến mất, một loạt giọng quen thuộc vang lên.

"Ôi cục cưng của bác hôm nay beautiful quá!!! Cho bác Sasori hôn một cái nào! Chụt chụt!!! "

"Đem cái mồm hôi thối của mày tránh xa cục cưng ra, Sasori!" Deidara cướp lấy Sarada từ trong tay Sasori, không ngờ ôm cháu gái cưng chưa được bao lâu thì bị Itachi tiến tới cướp.

"Mày cút về với vợ mày ngay! Cẩn thận kẻo vợ mày ghen mà kick mày luôn!"

Deidara lúc này mới sực nhớ tới vợ đang mang thai 5 tháng, vội co chân chạy ra đỡ vợ, nét mặt ân cần, lo lắng.

"Becca honey, cẩn thận một chút nào. Có cảm thấy say sóng, đau đầu gì không?"

Sakura nhận ra Becca, chính là hồn ma Rebecca Dawn ngày hôm đó nàng gặp ở bệnh viện. Ông trời đúng là kỳ quái, ngay cả mấy tình tiết trùng sinh trong ngôn tình cũng có thể xảy ra.

Trước đây trên TV nàng còn thấy là lạ sao anh lại tự nhiên thân mật như vậy với một cô phóng viên, hoá ra là Deidara đã biết được đó chính là Rebecca tái sinh vào một thân thể khác. Đối với người khác có lẽ sẽ hoảng sợ coi đây là truyện ma quỷ nhập hồn, còn đối với nàng thì cũng bình thường thôi.

Sau khi tìm được Rebecca, hai người kết hôn và hiện giờ cô đang mang thai tháng thứ 5. Sakura nhẩm tính lại thì họ mới kết hôn được 2 tháng, rõ ràng là ăn cơm trước kẻng!

Tch Tch..... Deidara quá hư hỏng rồi!

Itachi sau khi cướp được cục cưng, không thất bại như Deidara mà dễ dàng đánh bại các đối thủ khác. Ví dụ như:

Kisame xông đến.

"Bách khoa toàn thư về cá mập phiên bản hiếm kèm theo một tháng du lịch ở Gansbaai, Nam Phi***." Itachi nhàn nhạt ra giá.

Kisame im lặng rút lui.

***Gansbaii, Nam Phi (hay còn gọi là Hành lang cá mập), Gansbaii được coi là "thủ đô của cá mập trắng". Gansbaii thu hút nhiều khách du lịch chủ yếu là nhờ cá mập trắng.

Kakuzu hung dữ lao tới.

"Máy đếm tiền tiên tiến nhất được mạ vàng!"

Kakuzu chuyển hướng lao đầu ngược ra khỏi phòng.

Itachi liếc mắt nhìn Yuki đang nguy hiểm bước tới, chậm rãi nói: "Thẻ 10 triệu nạp game Ngôi Sao Thời Trang kèm theo hướng dẫn đạt top 10 tất cả các chặng." Yuki lập tức đứng khựng lại.

.....

Thực ra tất cả các nhân vật ở đây không có ai gọi là thiếu tiền, nếu không muốn nói là thừa thãi, chỉ là bọn họ có thói quen đứa khác đưa cho thì ngu gì không nhận, có thể móc được ví đối phương tội gì không móc cho sạch. Thế nên không thể trách Itachi lợi dụng tiền tài, chỉ trách những người xung quanh anh quá khốn nạn mà thôi.

Mà Itachi bỏ mà không ít tiền mua chuộc hội kia, đến cuối cùng sự xuất hiện của ông Thomas đã khiến đống tiền đó ra đi vô ích.

Ông Thomas không cần nói nhiều, thậm chí còn không thèm nói, "nhẹ nhàng" liếc một cái, Itachi đành ngậm đắng nuốt cay tự động hai tay dâng Sarada lên cho ông.

Nhận lấy Sarada rồi đi tới bế nốt Saraki lên, ông cười sảng khoái hai tay bế hai chắt ra khỏi phòng. "Nào, để cụ đưa hai đứa đi xem quà sinh nhật nào!"

Vợ chồng Sasuke đơ người, Sasori sững sờ nhưng rồi cũng nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy theo, mọi người cũng rời đến sảnh chính để chuẩn bị khai tiệc.

Sân chơi trẻ em trong phút chốc vắng lặng không bóng người, chỉ còn Itachi ôm mặt nức nở vừa xót núi tiền một đi không trở lại. Anh đau khổ ngửa đầu lên trần nhà hét lớn.

"Tại sao..... Tại sao lúc nào người chịu thiệt nhất luôn là tôi???"

Deidara bỗng nhiên thò đầu vào, cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

"Ha ha ha!!! Bởi vì mày CÙI!!! Ha ha ha!!!"

119. Chương 116: Ngoại Truyện 5: Lén Đi Làm

Khi hai cục cưng được 6 tuổi, bắt đầu vào học lớp 1, con trai Naruto, Boruto suốt ngày sang rủ rê Sarada nhà nàng cùng đi học, đi về còn thường xuyên qua nhà cậu chơi.

"Saraki là anh trai dĩ nhiên phải theo cùng để trông coi em gái!" Đó là điều con trai nàng nói, nhưng thực ra nàng biết tỏng nó qua đấy tán gái thì có.

Đừng tưởng Sakura không biết thằng quý tử nhà nàng nhìn trúng con bé Himawari rồi! Vào cái ngày đầu tiên nàng dẫn Saraki vào thăm cô bé lúc mới sinh, Sakura phát hiện trong mắt Saraki lúc thấy Himawari có một loại ánh mắt kiểu như là: "đời này định sẵn em là của anh!"

Buổi tối về, Sakura kể lại chuyện này cho Sasuke. Nghe xong, hắn thở phào nhẹ nhõm nói.

"May quá, bây giờ anh không phải lo ngày nào nó cũng dính lấy em như keo 502 rồi!"

Sakura giận, có mỗi hai đứa, một trai một gái thì bị cái nhà Uzumaki kia cuỗm sạch rồi! Trước đây cả ngày ở nhà chăm hai cục cưng, bây giờ hai cục cưng thấy sắc bỏ mẹ rồi, nàng biết làm gì để giết thời gian đây!???

Trong một phút giây chán đời, Sakura đã đưa ra một quyết định liều lĩnh. Giấu chồng lén đi tìm việc!

Với khả năng của nàng, tuy là mấy công việc kiểu như thư kí, trợ lý thì không được, nhưng mấy việc liên quan đến ngoại ngữ thì thừa sức!

Sau hai ngày nộp đơn và hồ sơ đi 3 công ty, một công ty tài chính gọi nàng đi phỏng vấn. Trong cuộc phỏng vấn, Sakura một lúc bắn ra sáu thứ tiếng: Anh, Nga, Pháp, Ý, Brazil, Đức thành thạo khiến người phỏng vấn khen ngợi không ngớt. Vậy là nàng lập tức được nhận vào làm vị trí của một phiên dịch viên.

Công việc khá đơn giản, nhẹ nhàng, trưa có thể về trước 12h, tối có thể về lúc 6h30, hoàn toàn không lo bị hắn phát hiện nàng trốn nhà đi làm.

Cứ như vậy được một tháng làm việc thuận lợi, mặc dù có vài lần tăng ca về muộn, Sakura nói dối là đi chơi với Ino, liền an toàn qua cửa.

Nhưng đó chỉ những gì nàng nghĩ. Loại mưu mô, thủ đoạn đầy mình như Sasuke hắn đâu dễ dàng tin lời như vậy. Hắn quan sát một thời gian thấy thói quen nàng có chút thay đổi nhỏ như tối đi ngủ sớm hơn, sáng cũng dậy sớm hẳn. Có vấn đề!

Vợ hắn tính cách như thế nào hắn còn lạ chắc! Trước kia tối nào bị hắn giày vò xong thì sáng hôm sau đều ngủ đến tận trưa. Cả ngày ngủ như vậy nên buổi tối nàng thường khó ngủ, làm gì có chuyện 10h tối đã đi ngủ rồi!

Đợi một buổi tối sau khi nàng đã ngủ, hắn đến hỏi Sarada và Saraki.

"Hai đứa dạo này có thấy mẹ hay đi ra ngoài không?"

Sarada chần chừ cúi đầu, lén nhìn sang anh trai.

”Bọn con đi học cả ngày làm sao biết được.” Saraki bình tĩnh trả lời, nghĩ đến điều gì đó lại nói tiếp. ”Có một lần con về nhà lấy vở thấy mẹ ăn mặc nghiêm túc như đi làm, tay cầm tập tài liệu ra ngoài.”

”Con hỏi mẹ đi đâu thì mẹ chỉ nói là có việc một chút, lát nữa sẽ về. Còn sau đó có về không thì con chịu!”

Sasuke nhíu mày, vẻ mặt trầm xuống. Hắn nghĩ hắn biết vợ hắn có vấn đề gì rồi.....----------

”Sakura! Sakura! Cô nghe tin gì hot chưa!?”

Sakura vừa mới vào phòng đã thấy mấy cô đồng nghiệp xúm lại, mắt ai đấy đều sáng lấp lánh.

Sakura lắc đầu khó hiểu: ”Không. Có gì mới sao?”

Một người không nhịn được, hào hứng hét lên một tiếng phấn khởi, vừa nói vừa lay mạnh nàng.

”Công ty của chúng ta bị thu mua rồi!”

Sakura choáng. Đùa nhau à? Cái này thì có gì vui chứ? Khi công ty lớn thu mua, có khả năng nhân viên cũ không đạt tiêu chuẩn sẽ bị sa thải. Như vậy thì có gì đáng mừng???

Cô gái kia như hiểu suy nghĩ trong đầu nàng, xua xua tay nói tiếp.

”Không phải tôi mừng vì thế! Nghe nói chủ tịch tập đoàn thu mua hôm nay sẽ tới thị sát!”

”Thì?” Sakura hờ hững phun một tiếng, nâng cốc trà lên uống.

”Zời ơi! Cô đúng là chẳng cập nhật tin tức gì cả! Chủ tịch Uchiha đẹp trai, phong độ ngời ngời hôm nay sẽ đến đây, có ai mà không mừng chứ!!!”

”Phụtttttt.....!!!” Toàn bộ trà trong miệng nàng phun như mưa ra ngoài.

Mặt Sakura tái mét, sống lưng bỗng lạnh ngắt.

”Cô..... Cô nói là ai cơ.....?” Lạy trời, hãy nói là nàng nghe nhầm đi! Làm ơn....

Người này dường như vẫn còn đang mơ mộng soái ca nên không để ý đến biểu hiện khác thường của Sakura.

”Ngoài người đàn ông toàn năng Uchiha Sasuke ra thì còn ai nữa! Ôi..... Soái ca.....” Nói rồi còn cười hão huyền, lấy gương ra soi. ”Tôi phải đi trang điểm lại thật đẹp, biết đâu may ra ngài ấy nhìn trúng tôi thì sao! Ahihi!!=))”

Đến khi cô gái kia đi được một lúc rồi, Sakura vẫn chưa hết sững sờ. Bây giờ biết làm thế nào đây, chẳng lẽ trốn về nhà?

Không được, hắn đã mò đến tận đây rồi tức là đã biết hết chuyện rồi, chi bằng nàng ngoan ngoãn nhận tội, biết đâu được khoan hồng! Sống chung với hắn bao lâu nay nàng thừa biết mọi hành động chống đối lại sẽ chỉ nhận kết cục thảm hơn thôi!

....

Đang trong giờ làm việc, đột nhiên các nhân viên nữ rời khỏi vị trí làm việc, dồn hết ra cửa. Không cần đoán cũng biết hắn đến rồi.

Nàng làm việc ở cùng tầng với phòng tiếp khách nơi này nên khách quý được mời sẽ đi qua đây để đến phòng tiếp.

Một phần nào đó trong Sakura vẫn hy vọng rằng việc thu mua chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, như thế nàng may ra có cơ hội rút lui.

Nhưng là khi bị ánh mắt sắc bén của hắn quét qua, hy vọng đó nát bét.

’Cưng à, chết vui vẻ nhé! Người ta nói chết trong tay người mình yêu là cái chết sung sướng nhất đấy....” Inner ngậm ngùi an ủi.

'Hờ hờ..... Tao cũng chỉ hy vọng có mỗi vậy thôi, xác định là không còn đường sống rồi.....' Sakura tuyệt vọng, lững thững ôm theo đơn từ chức vừa mới in xong đến phòng tiếp khách.....

"Cô làm gì ở đây?" Thư ký ra mở cửa kinh ngạc thốt lên.

"Tôi muốn nộp đơn từ chức cho giám đốc." Sakura đưa ra tờ đơn, lập tức bị thư ký tức giận đẩy mạnh tay nàng, gắt nhỏ.

"Có mỗi việc này cũng làm phiền giám đốc đang tiếp khách! Cô chán sống rồi sao!? Cút nhanh!"

Sakura xoa xoa bàn tay bị đẩy, đứng nguyên si không nhúc nhích như trêu tức cô ta. Giọng lớn thế này, ắt hẳn hắn phải nghe thấy chứ nhỉ?

"Để cô ấy vào." Bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp, uy nghiêm. Thư kí dù không hiểu nhưng cũng không dám cãi, đành nhịn lại bực tức trong lòng, nghiêng người để Sakura vào.

Vào trong, Sakura lập tức thay ngay cái mặt hí hửng bằng vẻ tội lỗi, day dứt đi thẳng một mạch đến cạnh hắn.

Vị giám đốc kia thấy hành động tự nhiên của nàng liền bị dọa sợ mất mật. Có ai không biết chủ tịch Uchiha ghét nhất phụ nữ lại gần. Trong suy nghĩ của ông ta, Sakura lại gần không chỉ là tự tìm cái chết mà còn kéo theo cả ông ta chết theo. Vì vậy, ông ta không còn cách nào khác mà dại dột lao đến kéo nàng lại ra sau, cười run rẩy xin lỗi.

"Xin ngài Uchiha đừng để ý! Tôi sẽ dạy dỗ lại nhân viên tử tế!"

"Bỏ tay!" Thanh âm Sasuke đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, ánh mắt đằng đằng sát khí bắn đến bàn tay thô thiển đang nắm tay vợ hắn.

Đột nhiên bị quát, ông ta ngơ ngác không hiểu gì, nhưng Sakura thì hiểu rõ. Không ổn, hắn ghen rồi!

Trước sự kinh hãi của người khác, Sakura đi đến, rất tự nhiên ngồi xuống đùi hắn, vòng tay ôm cổ hắn, ánh mắt lấp lánh ánh lệ trông rất đáng thương.

"Em biết lỗi rồi mà, ông xã..... anh đừng giận....."

Mọi người càng khiếp sợ hơn là hắn không những không đẩy nàng ra, nắm lấy cổ tay nàng xoa xoa, giọng nói có vẻ đã hoà hoãn hơn trước.

"Lỗi gì?"

"Đi tìm việc mà không xin phép, nói dối chồng, để người khác chạm vào quá 2 giây." Rõ ràng mấy cái lý do này rất củ chuối nhưng Sakura vẫn phải nói, tất cả là vì con đường tươi sáng ngày mai.

Cơn giận của hắn hơi dịu đi nhưng ngoài mặt vẫn lạnh te. Bàn tay dùng sức lau sạch phần cổ tay nàng vừa bị thằng khác chạm vào, đến khi làn da đỏ ửng lên mới thôi.

"Tại sao lại muốn đi làm?" Hắn cất giọng nhàn nhạt, hơi nhướn mày, trong mắt xẹt qua tia sắc bén. "Cho là anh không nuôi nổi mẹ con em sao?"

"Không phải!" Sakura lập tức lắc đầu. Thật lòng mà nói thì bây giờ cái họ không thiếu nhất chính là tiền. Số tiền trong ngân hàng hiện giờ đã đủ để ba đời nhà Uchiha sống sung sướng đến già rồi, còn cần mấy đồng lương quèn của nàng sao!

Nghĩ tới cảnh ở nhà một mình, Sakura ủy khuất nặn ra vài giọt nước mắt, uất ức kể: "Con đi học, anh thì đi làm, cả ngày bắt em ở nhà một mình chỉ có ăn với chơi, chán lắm! Em muốn làm gì có ý nghĩa hơn...."

Thì ra là vậy.... Hắn sợ nàng ra ngoài bị người xấu lừa gạt hay phải chịu áp lực mỏi mệt nên mới cấm nàng đi làm, không ngờ lại làm nàng cảm thấy buồn chán.

Sasuke thở dài, cưng chiều xoa gò má nàng. "Được rồi, lần sau nhớ nói với anh một tiếng, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho em."

"Vậy..... công việc này....." nàng có được làm tiếp không? Nàng đưa mắt mong chờ nhìn hắn.

”Không!” Hắn một tiếng đánh nát hy vọng của Sakura, trông nàng buồn bác cúi đầu, hắn mới tiếp lời. ”Em sẽ đến tập đoàn của anh làm.”

Sakura ngẫm nghĩ một chút, lại lo lắng rằng trước đây mình đã từng làm ở đó, có khi nào sẽ bị nhận ra là bà chủ không? Như thế thì còn gì tính cạnh tranh công việc nữa.

”Em sẽ làm việc ở một chi nhánh khác của tập đoàn trong thành phố. Bây giờ anh đưa em đến đó quan sát thử luôn.”

”Anh không bận việc sao?” Nàng ngạc nhiên hỏi, lại thấy hắn mỉm cười hôn lên trán mình.

”Đưa em đến xong rồi về cũng không muộn. Để em tự đi anh không yên tâm.”

Nghe vậy, Sakura liền thấy ấm áp không thôi. Nàng nhón chân, hôn chụt lên khoé môi hắn, cười ngọt ngào.

”Ông xã, em yêu anh nhất luôn!”

Sasuke bật cười, cánh tay vòng xuống ôm thắt lưng nàng đứng dậy rời đi, dọc đường còn trêu chọc nhau cười đến vui vẻ, không để ý đến tàn cảnh để lại.

Một màn vợ chồng ngọt đến sâu răng kéo dài trên quãng đường từ phòng tiếp khách ra đến thang máy, rồi từ thang máy ra đến bãi để xe đã khiến không ít người bị dọa đến mất hồn.

Cái gì mà chủ tịch lạnh lùng, khốc liệt, rồi còn trang nào dám khẳng định hắn còn độc thân, bọn họ giết sạch! Rõ ràng người ta không chỉ đã lấy được vợ đẹp mà còn có cả con rồi đấy! Đúng là thời buổi ngày nay không thể tin nổi Internet được nữa!

Biết được tin này, bao nhiêu con tim thiếu nữ chính thức tan thành khói bụi, tất nhiên là trừ chị Sakura, bây giờ chị vẫn còn đang hưởng sự sủng ái đến vô độ của anh nam chính và nguy cơ là đến già vẫn phải hưởng sự cưng chiều đó!

_____The End_____

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sasusaku-our-destiny